JUDITH McNAUGHT

O fascinantă poveste de dragoste în lumea strălucitoare și plină de bogăție a Hollywood-ului...

PERFECT

Numărul 1 în New York Times
cu AMNEZIE, APROAPE DE CER
și ATRACȚIE PERICULOASĂ

BESTSELLER

PERFECT

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON

Judith McNaught

Perfect

Traducere de Mihnea Columbeanu

Prolog

1976

Margaret Stanhope stătea în ușa verandei, cu trăsăturile ei aristocratice fixate într-o mască înghețată, privind valetul care trecea cu tava de băuturi pe la nepoții ei ce tocmai se întorseseră de la diversele lor școli private, pentru vacanța de vară. Dincolo de verandă, în valea verde de jos, se vedea clar orașul Ridgemont, Pennsylvania, cu străzile sale întortocheate, mărginite de copaci, parcul bine îngrijit, zona comercială elegantă și, în dreapta, colinele uluitoare ale Ridgemont Country Club-ului.

Situat exact în centrul Ridgemont-ului se afla un grup de clădiri de cărămidă roșie care conținea Stanhope Industries, compania răspunzătoare, direct sau indirect, de prosperitatea economică a majorității familiilor din Ridgemont. La fel ca toate comunitățile mici, Ridgemont avea o ierarhie socială solidă, iar familia Stanhope stătea în vîrful acelei piramide sociale la fel de ferm ca temelia conacului Stanhope construit pe culmea celei mai înalte coline din Ridgemont.

Azi, însă, lui Margaret Stanhope nu-i stătea mintea la vederea de pe verandă, nici la prestanța socială pe care o avea din naștere și și-o accentuase prin căsătorie, ci la lovitura năucitoare pe care urma

să le-o dea celor trei nepoți dezgustători. Băiatul cel mai tînăr, Alex, care avea șaisprezece ani, o văzu privindu-l și, fără tragere de inimă, luă de pe tava valetului un ceai cu gheață în loc de șampanie. El și sora lui erau asemenea, își spuse cu dispreț Margaret, privindu-i: răsfățați, poltroni, desfrînați și iresponsabili; beau prea mult, cheltuiau prea mult și se distrau prea mult; erau doi derbedei răzgîiați care habar n-aveau de disciplină. Dar toate astea urmau să înceteze.

Privirea ei îl urmări pe valet în timp ce-i oferea tava lui Elizabeth, care purta o rochie galbenă decoltată, strînsă pe trup. Cînd își văzu bunica privind-o, fata de șaptesprezece ani îi aruncă o privire trufașă și, cu un gest tipic de sfidare infantilă, luă două pahare de șampanie. Margaret Stanhope o privi, dar nu spuse nimic.

Elizabeth era leită maică-sa – o femeie superficială, frivolă și nimfomană care murise împreună cu soțul ei, cu opt ani în urmă, cînd mașina sport condusă de fiul lui Margaret scăpase de sub control pe șoseaua acoperită cu gheață, lăsîndu-i orfani pe cei patru copii ai lor. Raportul poliției arăta că amîndoi fuseseră sub influența alcoolului, iar mașina se deplasa cu peste o sută de mile pe oră.

Cu șase luni în urmă, fără să-i pese de vîrsta înaintată și vremea proastă, soțul lui Margaret murise în timp ce zbura cu avionul personal spre Cozumel, chipurile la pescuit. Modelul de douăzeci și cinci de ani care se afla cu el în avion fusese, pesemne, momeala, își spuse ea cu o cruzime necaracteristică și un dezinteres înghețat.

Acele accidente fatale ilustrau elocvent viața de generații în șir a bărbaților din familia Stanhope. Aroganți, nepăsători și chipeși, își trăiseră fiecare zi

ca și cum ar fi fost indestructibili și n-ar fi avut de dat socoteală în fața nimănui. Prin urmare, Margaret petrecuse o viață întreagă agățîndu-se de autocontrolul și demnitatea ei terfelită, în timp ce destrăbălatul său soț toca o avere pe vicii și-și înșela fiii să trăiască întocmai la fel. Anul trecut, în timp ce ea dormea la etaj, el aducea prostituate chiar în acea casă, împărțindu-le cu băieții. Cu toți, mai puțin Justin. Iubitul ei Justin...

Blînd, inteligent și sîrguincios, Justin fusese singurul dintre cei trei nepoți ai ei care semăna cu bărbații din ramura dinspre Margaret a familiei, și-l iubise cu toată ființa ei. Iar acum Justin era mort, în timp ce fratele lui, Zachary, era viu și sănătos, sîcîind-o cu vitalitatea lui. Întorcînd capul, îl privi cum urca grăbit treptele de piatră ale verandei, ca răspuns la chemarea ei, iar explozia de ură care-o străbătu la vederea tînărului de optsprezece ani, înalt și brunet, fu aproape insuportabilă. Degetele i se strînseră pe paharul din mînă și rezistă îmboldului de a-l azvîrli spre chipul lui bronzat, de a-l zgîria cu unghiile.

Zachary Benedict Stanhope al III-lea, care fusese botezat după soțul lui Margaret, arăta exact ca tatăl lui la aceeași vîrstă, dar nu de-asta îl detesta.

Avea un motiv mult mai întemeiat, iar Zachary știa *prea bine* care era acela. Peste cîteva minute însă, avea să plătească pentru ceea ce făcuse – nu îndeajuns, desigur. Nu-l putea pedepsi total și-și disprețuia neputința aproape la fel de mult cît îl disprețuia pe el.

Așteptă ca valetul să-i servească un pahar de șampanie, apoi ieși pe verandă.

– Probabil te întrebi de ce am convocat mica reuniune familială de azi, spuse ea.

Zachary o privi într-o tăcere evazivă, de lîngă balustradă, dar Margaret observă un schimb de priviri plictisit şi nervos între Alex şi Elizabeth, care stăteau la masa de sub umbrelă. Fără îndoială, amîndoi erau nerăbdători să scape de pe verandă pentru a-şi regăsi prietenii, adolescenţi aidoma lor - tineri amorali în goană după plăceri, cu caractere slabe, care făceau tot ce li se năzărea fiindcă ştiau că banii familiei aveau să-i scape de orice consecinţe neplăcute.

– Observ că sînteţi nerăbdători, continuă Margaret, întorcîndu-se spre cei doi de la masă, aşa că voi trece direct la subiect. Sînt sigură că nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte să se gîndească la un fleac ca situaţia voastră financiară, dar adevărul este că bunicul vostru a fost prea ocupat cu „activităţile lui sociale" şi prea convins că era nemuritor ca să vă depună banii în nişte conturi solide, după moartea părinţilor voştri. Prin urmare, în prezent am averea lui totalmente sub control. În caz că vă întrebaţi ce înseamnă asta, mă voi grăbi să vă explic totul.

Zîmbind satisfăcută, urmă:

– Atîta timp cît rămîneţi amîndoi la şcoală, vă amelioraţi rezultatele şi vă comportanţi într-o manieră pe care să n-o consider inacceptabilă, voi continua să vă plătesc studiile şi vă voi lăsa să vă păstraţi maşinile scumpe. Punct.

Reacţia imediată a lui Elizabeth fu mai degrabă surprinsă decît alarmată.

– Şi cum rămîne cu alocaţia mea şi cheltuielile curente, la anul cînd voi începe colegiul?

– Nu vei avea nici un fel de „cheltuieli curente". Vei locui aici şi vei învăţa la colegiu, în cursul inferior! Dacă în următorii doi ani de dovedeşti demnă

de încredere, atunci şi numai atunci îţi voi permite să-ţi continui studiile în altă parte.

– La colegiu, în cursul inferior! repetă Elizabeth furioasă. Nu poţi vorbi serios!

– Pune-mă la încercare, Elizabeth. Sfidează-mă, şi-ai să vezi cum te las fără nici un cent. O dată să mai aud despre beţiile, drogurile şi promiscuitatea ta, şi n-aisă mai vezi un dolar de la mine.

Aruncînd o privire spre Alexander, adăugă:

– În caz că te îndoieşti, e valabil şi pentru tine. De asemenea, n-ai să te întorci la Exeter în toamnă, ci îţi vei termina liceul aici.

– Nu ne poţi face asta! explodă Alexander. Bunicul nu ţi-ar fi dat voie!

– N-ai nici un drept să ne spui cum să ne trăim viaţile! se tîngui Elizabeth.

– Dacă nu îţi convine oferta mea, o informă Margaret cu o voce tăioasă ca oţelul, îţi sugerez să-ţi găseşti o slujbă de ospătăriţă sau un peşte, fiindcă astea-s singurele două cariere pentru care eşti pregătită acum.

Le văzu feţele pălind şi dădu din cap cu satisfacţie, după care Alexander întrebă posomorît:

– Şi Zack? El are note mari, la Yale. Ai să-l obligi şi pe el să locuiască aici?

Clipa pe care o aşteptase atîta vreme sosise.

– Nu, răspunse Margaret, pe el nu.

Întorcîndu-se spre Zachary, ca să-l poată privi în faţă, spuse răstit:

– Ieşi afară! Ieşi din casa asta şi să nu te mai întorci niciodată. Nu vreau să-ţi mai văd faţa, nici să-ţi mai aud numele.

Dacă nu i-ar fi văzut fălcile încleştîndu-se brusc, ar fi crezut că vorbele ei nu avuseseră nici un efect. Zachary nu ceru explicaţii, pentru că nu avea ne-

voie. Ba chiar, se aşteptase la aşa ceva, din momentul cînd Margaret îi dăduse ultimatumul surorii lui. Fără cuvinte, se desprinse de balustradă şi întinse mîna spre cheile maşinii, pe care le aruncase pe masă, dar cînd degetele lui le atinseră, vocea lui Margaret şfichiui ca un bici, încremenindu-i mîna:

– Lasă-te! Nu iei decît hainele de pe tine.

Zachary îşi retrase mîna şi-şi privi fratele şi sora, parcă aşteptîndu-se să spună ceva, dar aceştia erau prea cufundaţi în propria lor nefericire şi prea speriaţi să nu-i împărtăşească soarta.

Margaret îi detesta pe cei doi fraţi mai tineri pentru laşitatea şi neloialitatea lor, dar totuşi vru să se asigure că nici unuia din ei nu i se trezea mai tîrziu curajul.

– Dacă oricare dintre voi îl caută, sau îi permite să vă contacteze, îi preveni ea, în timp ce Zack se întorcea şi pornea spre treptele verandei, dacă măcar mergeţi la aceeaşi petrecere cu el, în casa cuiva, veţi avea aceeaşi soartă, e clar?

Spre nepotul ei care pleca lansă un alt avertisment:

– Zachary, dacă te gîndeşti să apelezi la mila prietenilor, nu te deranja. Stanhope Industries este principala sursă de locuri de muncă din Ridgemont, şi-mi aparţine în totalitate. Nimeni de-aici nu va dori să te ajute, cu riscul de a-mi stîrni nemulţumirea... şi de a rămîne fără slujbă.

Avertismentul ei îl făcu să se întoarcă, pe treapta de jos, şi s-o măsoare cu un asemenea dispreţ, încît Margaret îşi dădu seama cu întîrziere că nici nu s-ar fi gîndit să primească mila prietenilor. Dar ceea ce o interesa cel mai mult la expresia lui era emoţia pe care i-o zări în ochi înainte de a întoarce capul.

Oare durere se citea acolo? Sau furie? Ori, poate, frică? Spera din toată inima să fie toate trei la un loc.

Furgonul încetini în faţa bărbatului care mergea pe marginea şoselei, cu un sacou sport aruncat pe umăr şi capul în piept, ca şi cum ar fi înfruntat un vînt năprasnic.

– Hei, strigă Charlie Murdock, vrei să te duc undeva?

Doi ochi chihlimbarii se ridicară spre ai lui Charlie şi, un moment, tînărul păru complet dezorientat, ca şi cum ar fi mers ca un somnambul pe şosea, după care dădu din cap afirmativ. În timp ce se urca în cabină, Charlie îi observă pantalonii bej scumpi, mocasinii lustruiţi, şosetele asortate şi tunsoarea elegantă, şi presupuse că luase un student care, din cine ştie ce motiv, făcea autostopul. Încrezător în intuiţia şi spiritul său de observaţie, îl întrebă pe un ton colocvial:

– La ce colegiu studiezi?

Băiatul înghiţi în sec, ca şi cum ar fi avut un nod în gît, şi întoarse capul spre fereastră – dar cînd vorbi, tonul îi era rece şi categoric:

– Nu sînt la colegiu.

– Ţi s-a stricat maşina, pe-aici pe undeva?

– Nu.

– Ai rude prin zonă?

– Nu am familie.

În pofida tonului său repezit, Charlie, care avea la New York trei fii, bărbaţi în toată firea, simţi că băiatul făcea un mare efort de voinţă ca să-şi stăpînească emoţiile. Aşteptă cîteva minute, înainte de a-l întreba:

– Da' un nume ai?

– Zack... răspunse el.

Şi, după o scurtă ezitare, adăugă:

– ...Benedict.

– Unde te duci?

– Oriunde mergi şi dumneata.

– Eu mă duc tocmai pînă pe Coasta de Vest. La Los Angeles.

– Perfect, spuse el pe un ton care descuraja continuarea discuţiei. Nu contează.

Peste cîteva ore, tînărul vorbi din proprie iniţiativă pentru prima dată.

– Ai nevoie de ajutor la descărcatul maşinii cînd ajungi la Los Angeles?

Charlie îl privi pieziş, revizuindu-şi rapid primele concluzii despre Zack Benedict. Era îmbrăcat ca un tînăr bogat şi avea dicţiunea unui bogătaş, dar bogătaşul ăsta rămăsese fără bani şi fără noroc. Mai era şi gata să-şi înghită mîndria şi să lucreze cu mîinile, ceea ce, pentru Charlie, dovedea un anumit curaj.

– Pari să poţi ridica destul de uşor greutăţi, spuse el, măsurîndu-i cu privirea trupul musculos. Ai tras la fiare, sau ceva?

– Am făcut box, la... Am făcut box.

La colegiu, completă Charlie în sinea lui. Şi, poate pentru că Benedict îi amintea cumva de propriii lui băieţi la aceeaşi vîrstă şi încerca să ia viaţa în piept, sau poate fiindcă simţea că problemele lui Zack Benedict erau destul de disperate, se hotărî să-i ofere ceva de lucru.

Luînd această hotărîre, îi întinse mîna:

– Pe mine mă cheamă Murdock. Charlie Murdock. Nu-ţi pot plăti prea mult, dar măcar vei avea ocazia să vezi un platou de filmare de-adevărate-

lea, cînd ajungem la Los Angeles. Camionul ăsta-i plin cu recuzită de la Empire Studios. Am un contract de transport cu ei, şi acolo mergem.

Indiferența mohorîtă a lui Benedict față de această informație spori cumva convingerea lui Charlie că pasagerul său nu numai că era falit, dar probabil că nici n-avea idee cum să-şi rezolve problema în viitorul apropiat.

– Dacă lucrezi bine, poate-ți pun o vorbă la biroul de angajări de la Empire... adică, dacă nu te deranjează să dai cu mătura, sau să pui spinarea la treabă.

Pasagerul său întoarse capul spre fereastră, privind din nou în întuneric. Tocmai cînd Charlie îşi revăzuse opinia dinainte, conchizînd că de fapt Benedict se considera prea bun pentru munca de jos, tînărul vorbi cu un glas răguşit de uşurare şi recunoştință jenată:

– Mulțumesc. Ți-aş rămîne îndatorat.

Capitolul 1

1978

– Sînt doamna Borowski, de la instituția LaSalle Foster Care, anunță femeia între două vîrste, în timp ce păşea pe covorul oriental spre recepționeră, cu o pungă de cumpărături de la Woolworth's pe braț. Arătînd spre fetița de unsprezece ani care o urma, adăugă rece: iar asta-i Julie Smith. A venit la doctorița Theresa Wilmer. Am să revin s-o iau după ce-mi termin cumpărăturile.

Recepționera îi zîmbi fetiței:

– Doamna doctor te va primi imediat. Pînă atunci, stai jos acolo şi completează cît poţi din formularul ăsta. Am uitat să ţi-l dau data trecută cînd ai fost aici.

Jenată de blugii jerpeliţi şi geaca jegoasă, Julie se uită stînjenită prin eleganta sală de aşteptare cu bibelouri de porţelan pe o măsuţă de cafea antică şi sculpturi valoroase de bronz pe socluri de marmură. Ocolind masa cu ornamentele ei fragile, se îndreptă spre un fotoliu de lîngă un acvariu uriaş unde înotau alene peşti aurii exotici, printre algele ca o dantelă verde. În spatele ei, doamna Borowski o preveni pe recepţioneră:

– Julie o să fure orice nu-i bătut în cuie. E şmecheră şi iute, aşa că n-ar strica să staţi cu ochii pe ea.

Umilită şi furioasă, Julie se cocoşă în fotoliu, apoi îşi întinse picioarele înainte, încercînd să pară cît mai plictisită şi neafectată de oribilele comentarii ale doamnei Borowski. După un moment, îşi schimbă poziţia şi privi cu groază formularul pe care i-l dăduse recepţionera. Deşi ştia că nu putea descifra cuvintele, făcu totuşi o încercare.

Primul cuvînt începea cu un *N,* la fel ca *NU* de la „NU PARCAŢI" – ştia de la o prietenă ce scria pe acele tăbliţe înşirate pe străzi. Următoarea literă de pe formular era un *a,* ca acela din *mama,* dar cuvîntul nu era „mama". Îl învăţase în clasa întîi, însă nimeni nu mai folosea acel cuvînt. Privind încruntată semnele de neînţeles de pe formular, se întrebă furioasă de ce-i învăţau pe copii cuvinte prosteşti ca „mama", cînd nimeni nu mai scria „mama" decît în cărţile alea aiurite de la clasa întîi.

Dar cărţile nu erau aiurite, şi nici profesorii nu erau proşti. Alţi copii de vîrsta ei ar fi citit formularul

imediat! Numai ea nu putea citi nimic de pe el, numai *ea* era proastă. Pe de altă parte, Julie ştia mult mai multe despre lucruri de care ceilalţi copii habar n-aveau, pentru că ea avea grijă să *observe*. Iar unul dintre lucrurile pe care le observase era că, atunci cînd oamenii îţi dădeau de completat ceva, trebuia să-ţi scrii mai întîi numele...

Cu o migală chinuitoare, desenă literele J-U-L-I-E S-M-I-T-H în partea de sus a formularului, apoi se opri, neştiind ce să mai adauge.

– S-a-ntîmplat ceva cu creionul, Julie?

Julie înfipse vîrful de grafit al creionului în blugi şi îl rupse.

– I s-a rupt vîrful.

– Uite altul...

– Azi mă doare mîna, minţi ea, sărind în picioare. Nu-mi vine să scriu. Şi am nevoie pînă la toaletă. Unde e?

– Chiar lîngă lift. Doamna doctoţ Wilmer va fi gata imediat să te primească. Nu întîrzia prea mult.

– N-am să întîrzii, răspunse conştiincioasă Julie.

După ce închise uşa în urma ei, se întoarse să vadă numele scris pe ea şi studie atentă primele cîteva litere, ca să poată recunoaşte uşa la întoarcere.

– *P*... şopti ea, ca să nu uite. *S, I*...

Satisfăcută, porni pe culoarul lung, mochetat, în capăt coti la stînga, apoi la dreapta, pe lîngă ţîşnitoare, dar cînd ajunse, în sfîrşit, la lifturi, descoperi că acolo erau două uşi cu cuvinte pe ele. Pe nici una nu scria BĂIEŢI sau FETE – două cuvinte pe care ştia să le recunoască – şi nici nu aveau desenele acelea cu un bărbat şi o femeie făcuţi din beţe. Cu multă prudenţă, întredeschise una dintre uşi şi aruncă o privire înăuntru. Se retrase grăbită

cînd zări toaletele acelea ciudate de pe perete, căci mai ştia un lucru pe care se îndoia că celelalte fete îl aflaseră: bărbaţii foloseau nişte toalete sucite. Deschise uşa cealaltă şi intră în toaleta potrivită.

Conştientă că timpul trecea, după ce termină reveni repede pe acelaşi drum, pînă în zona unde ar fi trebuit să fie cabinetul doctoriţei Wilmer, iar acolo începu să studieze cu multă caznă numele de pe uşi. Numele doctoriţei Wilmer începea cu P-S-I. Văzu un P-W-T pe o uşă, îşi spuse că reţinuse greşit literele şi o deschise repede. O femeie necunoscută, căruntă, ridică privirea de la maşina de scris.

– Da?

– Mă iertaţi, am greşit camera, mormăi Julie, roşind. Ştiţi unde e cabinetul doctoriţei Wilmer?

– Doctoriţa Wilmer?

– Da, ştiţi... Wilmer... începe cu „Psi"!

– „Psi"... A, vrei să spui, „Psihologie"! Camera două mii cinci sute şaisprezece, mai încolo pe hol.

În mod normal, Julie s-ar fi prefăcut că înţelesese şi ar fi continuat să caute, dar era prea îngrijorată să nu întîrzie, aşa că ceru mai mult:

– Vreţi vă rog să-mi spuneţi pe cifre?

– Poftim?

– Numărul! insistă ea disperată. Spuneţi-mi-l pe cifre – aşa: trei – şase – nouă – patru – doi... Aşa să mi-l spuneţi.

Femeia se uită la ea ca la o idioată, cum Julie şi ştia că era, dar nu putea suporta să observe şi alţii. După un oftat iritat, îi spuse:

– Doctoriţa Wilmer e la doi – cinci – unu – şase.

– Doi... cinci... unu... şase... repetă Julie.

– A patra uşă pe stînga, adăugă femeia.

– De ce nu spuneţi aşa?! strigă Julie frustrată.

Cînd intră, recepționera doctoriței Wilmer ridică privirea.

– Te-ai rătăcit, Julie?

– Cine, eu? Aiurea! minți Julie scuturînd din capul ei cu păr buclat, în timp ce se întorcea la fotoliu.

Fără să știe că era observată printr-o oglindă care părea obișnuită, privi atentă în acvariul de alături. Primul lucru pe care-l observă fu că unul dintre peștii cei frumoși murise, iar alții doi înotau în jurul lui ca și cum ar fi vrut să-l mănînce. Bătu cu degetul în geam ca să-i alunge, dar peste un moment reveniră.

– Un pește de-aici a murit, îi spuse ea recepționerei. Pot să vi-l scot.

– O să-l ia cei de la curățenie, diseară, dar îți mulțumesc că te-ai oferit.

Julie își stăpîni protestul la adresa acelei cruzimi inutile față de peștele mort. Nu era normal ca peștele acela atît de frumos și neajutorat să rămînă acolo. De fiecare dată cînd ceilalți doi se întorceau să-și împingă cu boturile tovarășul mort, Julie se uita pe furiș la recepționeră, ca să se asigure că n-o privea, apoi bătea în sticlă ca să-i sperie.

La cîțiva pași, în cabinetul ei din cealaltă parte a oglinzii cu geam unidirecțional, doctorița Theresa Wilmer urmărea toată scena, cu ochii luminați de un zîmbet complice la vederea galantei încercări a Juliei de a proteja un pește mort în timp ce față de recepționeră se prefăcea indiferentă. Aruncînd o privire spre omul de lîngă ea, un alt psihiatru care începuse recent să-și sacrifice timpul pentru proiectul ei special, doctorița Wilmer spuse pe un ton răutăcios:

– Uite-o, „Julie cea groaznică", teroarea preadolescentină pe care niște timpiți de la oficialitățile de

adopție au decretat-o nu numai „handicapată la învățătură", ci şi neguvernabilă, cu influență proastă asupra celorlalți şi „un element destinat delincvenței juvenile". Ştii, continuă ea cu admirație amuzată, că a organizat o grevă a foamei la LaSalle? A convins patruzeci şi cinci de copii, în majoritate mai mari ca ea, să ceară mîncare mai bună.

Doctorul John Frazier privi prin oglinda unidirecțională, spre fetiță.

– Cred c-a făcut-o fiindcă avea o nevoie subconştientă de a sfida autoritățile statului, nu?

– Nu, replică sec doctorița Wilmer, avea o nevoie foarte *conştientă* de mîncare mai bună. Mîncarea de la LaSalle e hrănitoare, dar nu are nici un gust. Am încercat-o şi eu.

Frazier îşi privi surprins asociata.

– Şi furtişagurile? Problema asta n-o poți ignora atît de uşor.

Rezemîndu-se cu umărul de perete, Theresa Wilmer arătă cu capul spre fetița din sala de aşteptare şi spuse zîmbind:

– Ai auzit vreodată de Robin Hood?

– Sigur c-am auzit. De ce?

– Fiindcă ai în față o versiune adolescentină a lui Robin Hood în zilele noastre. Julie îți poate şterpeli dinții de aur din gură fără să te prinzi, atît e de iute de mînă.

– Nu prea cred că *asta* e o recomandare ca s-o trimiți să locuiască la nişte veri din Texas care nu bănuiesc nimic, cum înțeleg că ai de gînd să faci.

Doctorița Wilmer ridică din umeri.

– Julie fură alimente, îmbrăcăminte sau jucării, dar nu păstrează nimic pentru ea. Le dă prada copiilor mai mici de la LaSalle.

– Eşti sigură?

– Sînt absolut convinsă. M-am interesat.

Un zîmbet ezitant arcui buzele lui John Frazier, în timp ce o studia pe fetiță.

– Arată mai degrabă ca Peter Pan decît ca Robin Hood. Nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat, după ce i-am citit dosarul.

– Şi pe mine m-a surprins, recunoscu doctorița Wilmer.

Conform dosarului Juliei, directoarea Instituției de Adopțiuni LaSalle, unde locuia acum, o declarase „o problemă disciplinară cu predilecție spre vagabondaj, tulburarea liniştii publice, hoție şi frecventarea unui anturaj masculin dubios". După toate comentariile nefavorabile din dosar, doctorița Wilmer se aşteptase ca Julie Smith să fie o fată agresivă şi înrăită, a cărei asociere continuă cu băieții tineri indica probabil o dezvoltare precoce şi chiar o activitate sexuală prematură.

Din acest motiv, aproape o privise cu gura căscată cu două luni în urmă, cînd Julie intrase în cabinetul ei, arătînd ca o zînişoară în blugi murdari şi cămaşă ruptă, cu părul buclat, tuns scurt. În locul începutului de femeie fatală la care se aşteptase doctorița Wilmer, Julie Smith avea o față de puştoaică nevinovată pe care o domina o pereche de ochi enormi cu gene dese, în culoarea surprinzătoare a panselelor albastre.

În contrast cu fața aceea picantă şi ochii de o inocență înşelătoare, avea un teribilism băiețesc vizibil în felul de a sta în fața biroului, cu bărbia țepezită înainte şi mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Theresa fusese captivată de la prima întîlnire, dar era fascinată de Julie încă dinainte – aproape din clipa cînd deschisese dosarul, acasă, într-o

seară, şi începuse să-i citească răspunsurile la seria de teste care făceau parte din procesul de evaluare elaborat recent de ea însăşi. Cînd termină, Theresa avea o imagine clară a felului cum funcţiona mintea fetei, ca şi despre profunzimea suferinţei ei şi despre detaliile situaţiei: abandonată de părinţii naturali şi respinsă de două cupluri adoptive, Julie fusese nevoită să copilărească în mahalalele din Chicago, într-o succesiune de cămine supraaglomerate. Prin urmare, pe tot parcursul vieţii, singura ei sursă de căldură umană şi sprijin real fuseseră colegii – copii nespălaţi şi neîngrijiţi ca ea, pe care-i considera filosofic „de soiul ei", copii care o învăţaseră să şterpelească bunuri din magazine şi, mai tîrziu, să chiulească de la şcoală împreună cu ei.

Mintea ei ageră şi degetele şi mai agere o făcuseră să fie atît de pricepută la amîndouă, încît, indiferent cît de des era transferată într-un nou cămin, aproape imediat dobîndea o anumită popularitate şi respect printre colegi, astfel încît în cîteva luni un grup de băieţi binevoise să-i demonstreze diversele tehnici de spargere a maşinilor şi scurtcircuitare a motoarelor – demonstraţie care făcuse ca tot grupul să fie arestat de un poliţist atent, inclusiv Julie, care nu făcea decît să-i observe.

Ziua aceea marcase prima arestare a Juliei şi, cu toate că nu ştia, mai însemnase şi primul ei „pas înainte" real, căci o adusese în atenţia doctoriţei Wilmer. După ce fusese – cam pe nedrept – arestată pentru furt de maşini, Julie fusese inclusă în noul program experimental al doctoriţei Wilmer, care includea un sistem intensiv de teste psihologice, teste de inteligenţă, interviuri personale şi evaluări efectuate de grupul de psihiatri şi psihologi

voluntari ai doctoriței Wilmer. Programul era destinat să îndepărteze copiii instituționalizați de viața infracțională. În cazul Juliei, doctorița Wilmer era hotărîtă să facă tocmai acest lucru şi toți cei care o cunoşteau ştiau că, atunci cînd îşi impunea ceva, reuşea. La treizeci şi cinci de ani, Theresa Wilmer avea o ținută plăcută şi rafinată, un zîmbet blînd şi o voință de fier. Pe lîngă impresionantul ei sortiment de diplome medicale şi un arbore genealogic comparabil cu *The Social Register*, mai avea încă alte trei calități: intuiție, compasiune şi un devotament total.

Cu fervoarea neobosită a unei adevărate evangheliste hotărîte să salveze acele neputincioase victime adolescente de sistemul suprapopulat şi subfinanțat al adopțiunilor şi instituționalizărilor, pentru a-şi realiza scopurile, doctorița Wilmer era gata să exploateze fără scrupule orice metode, inclusiv recrutarea sprijinului unor colegi ca John Frazier. În cazul Juliei, apelase chiar şi la niște veri îndepărtați, deloc bogați, dar care aveau loc în casă – şi, spera, şi în inimă – pentru o fetiță cu totul deosebită.

– Vreau să-i arunci o privire, spuse Terry.

Ridică mîna să tragă draperiile peste fereastră, tocmai cînd Julie se ridică dintr-o dată, cu o privire deznădăjduită spre acvariu, şi-şi cufundă ambele mîini în apă.

– Ce naiba... începu John Frazier.

Apoi privi în tăcere, surprins, cum fata mergea spre recepționeră, cu peştele mort în mîini.

Julie ştia că nu trebuia să ude mocheta, dar nu suporta să vadă ceva atît de frumos ca peştele acela, cu înotătoarele lui lungi şi unduitoare, mutilat de ceilalți. Neştiind dacă recepționista n-o obser-

vase sau pur şi simplu o ignora, se apropie de scaunul ei.

– Mă scuzaţi, izbucni ea cu voce tare, întinzînd mîinile.

Recepţionera, care era absorbită de ceea ce scria, tresări nervoasă, se răsuci cu scaunul şi scoase un ţipăt înăbuşit la vederea peştelui ud şi lucios ajuns chiar sub nasul ei.

Julie făcu un pas prudent înapoi, dar nu se lăsă.

– E mort, spuse ea cu îndrăzneală, încercînd să-şi ascundă mila din voce. Ceilalţi îl vor mînca, şi nu vreau să văd. E urît. Dacă-mi daţi o hîrtie, îl împachetez şi puteţi să-l puneţi în coşul de gunoi.

Revenindu-şi din şoc, recepţionera îşi stăpîni cu grijă un zîmbet, deschise sertarul biroului şi scoase cîteva şerveţele pe care i le dădu fetiţei.

– Nu vrei să-l iei cu tine şi să-l îngropi acasă?

Julie i-ar fi plăcut, dar i se păru că vocea femeii era amuzată, aşa că împachetă repede peştele în şerveţele şi i-l întinse.

– Nu-s proastă, să ştiţi. Ăsta-i doar un peşte, nu un iepure sau altceva special.

Dincolo de fereastră, Frazier chicoti încet, clătinînd din cap.

– Moare să înmormînteze creştineşte peştele, dar mîndria o împiedică să recunoască.

Redevenind serios, adăugă:

– Ce este cu handicapurile ei de învăţare? Din cîte-mi amintesc, e doar la nivelul clasei a doua.

Doctoriţa Wilmer pufni neelegant şi luă de pe birou un plic de manila cu rezultatele testelor recente.

Deschizîndu-l, spuse cu un zîmbet:

– Aruncă o privire la rezultatele testelor orale de inteligenţă, pentru care nu i se cere să citească.

John Frazier se conformă, apoi rîse încet.

– Fata asta are un I.Q. mai mare decît al meu.

– Julie e un copil deosebit din multe puncte de vedere, John. Mi-am dat seama de asta cînd i-am parcurs viața, dar la întîlnirea față-n față m-am *convins* că e adevărat. E energică, sensibilă, curajoasă și foarte deșteaptă. Pe sub tot teribilismul ei se ascunde o gingășie rară, o speranță de neînfrînt și un optimism absurd de care se agață oricît de nemilos l-ar demola realitatea. Nu-și poate îmbunătăți soarta, așa că s-a devotat subconștient protejării copiilor din căminele pe unde circulă. Fură și minte pentru ei și le organizează greve ale foamei, iar ei o urmează oriunde, ca și cum ar fi Flautistul Fermecat. La unsprezece ani, e o lideră înnăscută, dar dacă nu este deviată foarte rapid, unele dintre metodele ei o vor duce la casa de corecție și în cele din urmă la închisoare. Și nici chiar asta nu-i cea mai gravă problemă a ei.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, în ciuda tuturor atributelor ei minunate, respectul de sine al acestei fetițe e atît de scăzut, încît aproape că nu există. Pentru că a trecut dintr-o adopție în alta, e convinsă că nu valorează nimic și nu merită să fie iubită. Neștiind să citească la fel de bine ca egalii ei, crede că e complet proastă și nu poate să învețe. Iar cel mai îngrozitor e că a ajuns la un pas de a abandona. E o visătoare, dar se agață de visele ei cu un ultim fir.

Cu o vehemență neintenționată, Terry încheie:

– *Nu* voi lăsa să se irosească potențialul, speranțele și optimismul Juliei.

Tonul ei îl făcu pe doctorul Frazier să ridice din sprîncene.

– Iartă-mă că aduc vorba, Terry, dar nu tu predi-

cai că nu e bine să ne implicăm personal prea mult în problemele pacienților?

Cu un zîmbet trist, doctorița Wilmer se rezemă de birou, dar fără să nege.

– Mi-era mai uşor să aplic regula asta cînd toți pacienții mei erau copii din familii bogate care se credeau „neprivilegiați" dacă nu primeau o maşină sport de cincizeci de mii de dolari cînd împlineau şaisprezece ani. Aşteaptă doar să mai lucrezi cu copii ca Julie – copii care depind de „sistemul' pe care l-am înființat. O să ai nopți albe din cauza lor, chiar dacă înainte nu ți s-a mai întîmplat.

– Cred că ai dreptate, oftă Frazier, înapoindu-i plicul de manila. Din curiozitate, de ce n-a adoptat-o nimeni?

Theresa ridică din umeri.

– În majoritatea cazurilor, s-a combinat ghinionul cu momentul neoportun. Conform dosarului ei de la Departamentul Serviciilor Familiale şi pentru Copii, a fost abandonată într-un gang la doar cîteva ore după naştere. Documentele medicale arată că se născuse cu zece săptămîni prematur şi, din cauza asta şi dintr-a stării precare în care a fost dusă la spital, a suferit o serie de complicații pînă la vîrsta de şapte ani, timp în care a fost foarte firavă, şi internată de mai multe ori.

Cei de la Serviciile Familiale i-au găsit nişte părinți adoptivi cînd avea doi ani, dar în toiul procedurilor de adopție cei doi s-au hotărît să divorțeze, şi le-au aruncat-o înapoi în brațe. Peste cîteva săptămîni, a fost plasată altui cuplu care fusese examinat cît mai atent posibil, dar s-a îmbolnăvit de pneumonie, iar noua pereche – care pierduse un copil de vîrsta Juliei – s-a prăbuşit emoțional şi s-a retras din adopție. Pe urmă, a fost dată unei familii

adoptive numai cu titlu temporar, dar peste cîteva săptămîni asistenta socială a Juliei s-a accidentat grav şi n-a mai revenit la lucru. În continuare, a urmat proverbiala „comedie a erorilor". Dosarul Juliei a fost rătăcit...

– Ce vorbeşti?! exclamă neîncrezător Frazier.

– Nu-i judeca prea aspru pe cei de la Serviciile Familiale, cum văd că faci. În cea mai mare parte, sînt foarte devotaţi şi conştiincioşi, dar oameni sînt şi ei. Dacă stai să te gîndeşti cît de suprasolicitaţi şi prost finanţaţi sînt, e uluitor că se descurcă aşa cum se descurcă. În orice caz, ca să scurtez povestea, părinţii adoptivi aveau casa plină de copii şi au presupus că Serviciile Familiale nu putuseră găsi o familie pentru Julie, fiindcă nu stătea bine cu sănătatea. Cînd asistenţii şi-au dat seama că dosarul se rătăcise, Julie avea cinci ani şi trecuse de vîrsta optimă pentru majoritatea părinţilor adoptivi. Mai avea şi antecedente de sănătate, iar cînd era mutată de la un cămin la altul suferea atacuri de astm. A lipsit perioade lungi din clasele întîia şi a doua, dar era „o fetiţă aşa de cuminte", încît învăţătoarele o promovau oricum. Următorii ei părinţi adoptivi aveau deja în grijă trei copii handicapaţi fizic şi erau atît de ocupaţi cu ei, încît n-au observat că Julie nu ţinea pasul la şcoală, mai ales că primea note de trecere. Prin clasa a patra, însă, şi-a dat seama chiar ea că nu mai făcea faţă şi a început să se prefacă bolnavă, ca să stea acasă. Cînd părinţii ei adoptivi s-au prins, au insistat să se ducă la şcoală, aşa că Julie a început să chiulească şi să se înhăiteze cu copiii de pe stradă. Cum spuneam, e energică, îndrăzneaţă şi ageră – ceilalţi au învăţat-o să fure din magazine şi să nu fie prinsă şi acuzată de vagabondaj. În continuare, ştii aproape totul: pînă la urmă, a

fost trimisă la instituția LaSalle, pentru vagabondaj şi hoție. Acum cîteva luni, a fost arestată – pe nedrept, cred eu – împreună cu un grup de băieți mai mari care-i arătau cît de bine se pricepeau să scurtcircuiteze motoarele maşinilor ca să le fure.

Cu un rîs înăbuşit, Terry încheie:

– Julie nu făcea decît să-i observe fascinată, dar ştie cum s-o facă. S-a oferit să-mi demonstreze. Îți imaginezi, fetița asta micuță, cu ochii ei imenşi şi inocenți, poate să pornească o maşină fără cheie! Totuşi, n-ar încerca s-o fure. Cum spuneam, nu ia decît lucruri pe care le pot folosi copiii de la LaSalle.

Cu un zîmbet complice, Frazier arătă cu capul spre geam.

– Presupun că pot „folosi" un creion roşu, un pix şi o mînă de bomboane.

–Poftim?

– În timp ce tu îmi vorbeai, pacienta ta neprețuită a şterpelit toate astea de la recepție.

– Dumnezeule mare! exclamă doctorița Wilmer, nu prea îngrijorată totuşi, privind prin fereastră.

– E destul de iute ca să facă scamatorii, adăugă Frazier cu admirație ezitantă. Mai bine s-o aduc aici pînă nu găseşte o cale de a scoate acvariul ăla pe uşă. Pariez că puştilor de la LaSalle le-ar plăcea la nebunie nişte peşti tropicali exotici.

Uitîndu-se la ceas, doctorița Wilmer răspunse:

– Mathisonii trebuie să mă sune din Texas, ca să mă anunțe cînd vor fi gata s-o ia în primire. Vreau să-i pot spune Juliei totul cînd va intra aici.

În timp ce vorbea, interfonul de pe birou țîrîi, iar vocea recepționerei spuse:

– Domnul Mathison la telefon, doamnă doctor Wilmer.

– Asta e! replică Terry fericită.

John Frazier îşi consultă şi el ceasul.

– Peste cîteva minute am prima sesiune cu Cara Peterson, spuse el.

Porni spre uşa de legătură cu cabinetul alăturat, apoi se opri cu mîna pe clanță, zîmbind.

– Tocmai mi-a trecut prin minte că sarcinile din programul tău de muncă sînt distribuite îngrozitor de nedrept. Vreau să zic, glumi el, tu lucrezi cu o fată care şterpeleşte dulciuri şi creioane ca să le dea săracilor, în timp ce mie mi-o dai pe Cara Peterson, care a încercat să-şi omoare tatăl adoptiv. Tu lucrezi cu Robin Hood, eu cu Lizzie Borden.

– Ție-ți plac provocările, replică Theresa Wilmer, rîzînd.

Dar, în timp ce întindea mîna spre telefon, adăugă:

– Le voi cere celor de la Serviciile Familiale s-o transfere pe doamna Borowski de la LaSalle, într-o zonă unde va avea de-a face numai cu copii mici. Am mai lucrat cu ea şi e excelentă la nivelul lor, fiindcă sînt mămoşi şi nu încalcă regulile. N-ar trebui să se ocupe de adolescenți. Nu e-n stare să facă deosebirea între micile rebeliuni adolescentine şi infracționalitatea juvenilă.

– Nu cumva vrei să te răzbuni pe ea pentru că i-a spus recepționerei că Julie va fura tot ce-i va cădea în mînă?

– Nu, răspunse doctorița Wilmer în timp ce ridica receptorul. Dar e un exemplu concludent în sensul la care m-am referit.

După ce termină convorbirea, doctorița Wilmer se ridică şi porni spre uşă, aşteptînd cu nerăbdare surpriza pe care avea să i-o facă domnişoarei Julie Smith.

Capitolul 2

– Julie, spuse ea din uşă, intră, te rog.

După ce Julie închise uşa în urma ei şi se apropie, Terry adăugă veselă:

– Perioada ta în programul de testare s-a terminat. Am toate rezultatele gata.

În loc să se aşeze, tînăra pacientă se opri în faţa biroului, cu picioarele uşor depărtate şi mîinile în buzunarele dinapoi ale jeanşilor. Ridică din umeri cu nepăsare, dar nu întrebă despre rezultate – pentru că, după cum ştia Terry, se temea să audă răspunsurile.

– Testele erau tîmpite, spuse ea. Tot programul ăsta e o tîmpenie. Nu puteţi spune nimic despre mine numai după nişte teste şi taclale în birou.

– Am aflat multe despre tine, Julie, în cele cîteva luni de cînd ne cunoaştem. N-ai dori să ţi-o dovedesc, spunîndu-ţi ce am descoperit?

– Nu.

– Te rog, lasă-mă să-ţi spun ce cred.

Julie oftă, apoi zîmbi obraznic şi spuse:

– Tot o s-o faceţi, vreau, nu vreau.

– Ai dreptate, încuviinţă doctoriţa Wilmer, stăpînindu-şi un zîmbet. Te rog să iei loc.

După ce Julie se trînti pe un scaun din faţa biroului, Theresa Wilmer începu calm, dar ferm.

– Am descoperit că, în pofida tuturor faptelor tale îndrăzneţe şi a bravurii pe care o arăţi faţă de prieteni, adevărul e că ţi-e o frică de moarte în fiecare clipă a zilei, Julie. Nu ştii cine eşti, ce eşti, sau ce vei fi. Nu ştii nici să citeşti, nici să scrii, aşa că

te-ai convins singură că ai fi proastă. Chiulești de la școală fiindcă nu poți ține pasul cu ceilalți copii de vârsta ta, și te doare îngrozitor cînd rîd de tine în clasă. Te simți neajutorată și prinsă ca într-o capcană, și nu poți suferi sentimentele astea. Știi că ai fost dată în adopțiune cînd erai mai mică, și mai știi și că mama ta te-a abandonat. Demult, ai hotărît că nici părinții naturali, nici cei adoptivi nu te-au vrut pentru că nu erai „bună de nimic" și nici destul de deșteaptă sau de drăguță. Așa că te tunzi băiețește, refuzi să porți haine pentru fete și furi lucruri – dar tot nu te simți mai fericită. Nimic din ce faci nu pare să aibă importanță, și asta e adevărata problemă: orice-ai face – doar dacă nu dai de necaz – nu contează pentru nimeni, și te urăști pe tine însăți fiindcă ai vrea să conteze.

Doctorița Wilmer tăcu, așteptînd ca ultimele cuvinte să-și facă efectul, apoi continuă:

– Vrei să fii importantă pentru cineva, Julie. Dacă ai avea o singură dorință, asta ar fi dorința ta.

Julie simți usturimea lacrimilor de umilință, căci atacurile verbale ale doctoriței Wilmer își atinseseră ținta.

– Ați înțeles tocmai pe dos! protestă ea cu aprindere, roșind pînă-n vîrful urechilor. Mă faceți să par o... o... o mironosiță plîngăcioasă! N-am nevoie să mă iubească nimeni, și nici nu vreau! Sînt fericită...

– Nu-i adevărat. Azi ne vom spune una alteia tot adevărul, iar eu încă n-am terminat.

Susținînd privirea fetiței, declară cu forță calmă:

– Adevărul e următorul, Julie: în timpul petrecut cu programul ăsta de testare, am descoperit că ești o fetiță curajoasă, minunată și foarte inteligentă.

Zîmbi la vederea expresiei uluite și neconvinse a Juliei, apoi continuă:

– Singurul motiv pentru care încă n-ai învățat să citeşti şi să scrii este că ai lipsit atît de mult de la şcoală cînd ai fost bolnavă, încît mai tîrziu n-ai mai putut să recuperezi. Asta nu are nimic de-a face cu facultatea ta de a învăța, pe care tu o numeşti „deşteptăciune", iar noi o numim „inteligență". Ca să recuperezi, nu e nevoie decît să-ți dea cineva o mînă de ajutor, un timp. Şi acum, pe lîngă că eşti deşteaptă, schimbă ea subiectul, mai ai şi o nevoie absolut normală şi firească de a fi iubită pentru ceea ce eşti. Eşti foarte sensibilă, şi de aceea te simți rănită uşor. Tot de aceea, nu-ți place să vezi alți copii răniți şi te străduieşti atît de mult să-i faci fericiți, spunîndu-le poveşti şi furînd lucruri pentru ei. Ştiu că nu vrei să fii sensibilă, dar crede-mă, e una dintre cele mai valoroase calități ale tale. Iar acum, nu mai trebuie decît să te plasăm într-un mediu care te va ajuta să devii tînăra femeie care poți fi cîndva...

Julie păli, căci cuvintele „să te plasăm într-un mediu" sugerau o instituție – poate o închisoare.

– Îi cunosc pe părinții adoptivi ideali pentru tine – James şi Mary Mathison. Doamna Mathison a fost profesoară, şi doreşte să te ajute să-ți recuperezi învățătura. Reverendul Mathison e pastor...

Julie sări de pe scaun ca friptă.

– Un predicator! izbucni ea, amintindu-şi prelegerile sonore despre osînda la focurile iadului pe care le auzise de-atîtea ori la biserică. Nu, mulțumesc, mai bine mă duc la pîrnaie!

– N-ai fost niciodată la pîrnaie, aşa că nu ştii despre ce vorbeşti, declară doctorița Wilmer, vorbind în continuare despre viitoarea familie adoptivă ca şi cum Julie n-ar fi avut nici un cuvînt de spus – cum, desigur, îşi dădu seama că nici nu avea. Ja-

nes şi Mary Mathison s-au mutat acum cîţiva ani într-un orăşel din Texas. Au doi fii mai mari cu tine cu trei şi, respectiv, cinci ani şi, spre deosebire de celelalte familii adoptive la care ai fost, alţi copii adoptaţi nu au. Vei face parte dintr-o familie *adevărată*, Julie. Vei avea chiar şi o cameră a ta, şi ştiu că pînă acum n-ai mai avut niciodată aşa ceva. Am vorbit cu James şi Mary despre tine, şi abia aşteaptă să te primească la ei.

– Pentru cît timp? întrebă Julie, încercînd să-şi ascundă emoţia.

– Pentru totdeauna, dacă-ţi place acolo şi dacă accepţi să respecţi singura regulă strictă pe care o au pentru ei înşişi şi pentru copiii lor: cinstea. Asta înseamnă să nu mai furi, să nu mai minţi şi să nu mai chiuleşti de la şcoală. Nu trebuie decît să fii cinstită cu ei. Te cred în stare s-o faci, şi sînt foarte, foarte nerăbdători să te ia în sînul familiei lor. Doamna Mathison m-a sunat acum cîteva minute şi se pregătea deja să cumpere nişte jocuri şi alte cîteva lucruri cu care să înveţi să citeşti cît mai curînd posibil. Aşteaptă să te duci cu ea şi să-ţi alegi lucrurile pentru cormitor, aşa că va arăta cum vrei tu.

Stăpînindu-şi fiorul de încîntare, Julie spuse:

– Nu ştiu că am fost arestată, nu-i aşa? Pentru vagabondaj, vreau să zic.

– Vagabondaj, precizează doctoriţa Wilmer, *şi* tentativă de furt de maşini. Ba da, ştiu totul.

– Şi tot mai vor să mă primească la ei? replică Julie sarcastic. Probabil că au mare nevoie de banii pe care serviciile sociale îi plătesc părinţilor adoptivi.

– Banii n-au nici o legătură cu decizia lor! ripostă Theresa Wilmer, cu un uşor zîmbet. Sînt o

familie cu totul deosebită. Nu au bogății materiale, dar se consideră bogați în alte sensuri – cu altfel de daruri, pe care vor să le împartă cu un copil care merită.

– Şi cred că *eu* merit? pufni Julie. Nimeni nu m-a vrut nici înainte să am dosar la poliție. De ce m-ar vrea cineva acum?

Ignorîndu-i întrebarea retorică, doctorița Wilmer se ridică şi ieşi de după birou.

– Julie, spuse ea cu blîndețe, aşteptînd-o să-şi ridice ochii, cred că meriți cel mai mult dintre toți copiii pe care am avut privilegiul să-i cunosc.

Această laudă fără precedent fu urmată de unul dintre puținele gesturi de afecțiune pe care le cunoscuse Julie vreodată: doctorița Wilmer îi puse o mînă pe obraz şi spuse:

– Nu ştiu cum ai reuşit să rămîi atît de dulce şi deosebită, dar crede-mă, meriți tot ajutorul pe care ți-l pot da şi toată iubirea pe care cred că o vei găsi la familia Mathison.

Julie ridică din umeri, încercînd să se călească pentru inevitabila dezamăgire, dar cînd se ridică, nu-şi putu înăbuşi complet pîlpîirea de speranță din inimă.

– Să nu contați pe asta, doamnă doctor Wilmer.

Doctorița Wilmer zîmbi cu blîndețe.

– Contez pe *tine.* Eşti o fată extrem de inteligentă şi intuitivă, care ştie să recunoască un lucru bun atunci cînd îl găseşte.

– Cred că sînteți tare bună pe meserie, comentă Julie cu un oftat, parte de speranță, parte de teamă. Aproape că mă faceți să cred toate chestiile astea.

– Sînt *extrem* de bună pe meserie, îi dădu dreptate Theresa Wilmer. Iar tu eşti foarte *inteligentă* şi *intuitivă,* dacă ți-ai dat seama de asta.

Zîmbind, îi atinse bărbia, spunînd cu seriozitate blîndă:

– Ai să-mi scrii din cînd în cînd, ca să-mi povestești ce mai faci?

– Sigur, ridică iar Julie din umeri.

– Pe soții Mathison nu-i interesează ce-ai făcut în trecut – au încredere că vei fi cinstită cu ei de-acum încolo. Vei fi dispusă şi tu să-ți uiți trecutul şi să le dai o şansă de a te ajuta să devii persoana minunată care poți fi?

Toate aceste complimente cum nu mai auzise îi smulseră Juliei un chicotit stingherit, făcînd-o să-şi dea ochii peste cap.

– Mhm. Sigur.

– Gîndeşte-te, Julie, insistă serioasă Theresa Wilmer. Mary Mathison şi-a dorit dintotdeauna o fiică, dar tu eşti singura fetiță pe care a invitat-o vreodată să stea la ei. De acum încolo, vei începe de la zero, în propria ta familie. Eşti o persoană complet nouă, la fel ca atunci cînd te-ai născut. Înțelegi ce vreau să zic?

Julie deschise gura să răspundă că da, însă în gît părea să i se fi pus un nod, aşa că nu făcu decît să dea din cap.

Theresa Wilmer îi privi ochii albaştri imenşi şi limpezi şi ea un nod în gît. în timp ce-i mîngîia buclele şatene ciufulite.

– Poate că într-o zi te vei hotărî să-ți laşi părul să crească, murmură ea zîmbind. Va fi des şi frumos.

În sfîrşit, Julie îşi găsi graiul, şi se încruntă îngrijorată.

– Femeia aceea... doamna Mathison, vreau să zic... nu credeți că va încerca să mi-l onduleze şi să-mi pună fundite sau alte prostii de-astea?

– Numai dacă tu vei dori să-l porți așa.

Theresa rămase în aceeași stare sentimentală în timp ce o privea pe Julie plecînd. Observînd că lăsase ușa cabinetului întredeschisă și știind că recepționera era plecată la masă, se duse s-o închidă. Tocmai întindea mîna spre clanță, cînd o văzu pe Julie ocolind pe lîngă masa de cafea, fără să se oprească, după care mai făcu un ocol și pe la biroul gol al recepționerei.

În urma ei, pe masa de cafea rămăsese o grămăjoară de bomboane. Pe birou apăruseră un creion roșu și un pix.

Un sentiment de bucurie, mîndrie și împlinire o făcu pe Theresa să șoptească pe urmele fetiței, cu vocea răgușită de emoție:

– N-ai vrut să-ți strice nimic noul viitor, nu-i așa, draga mea? Bravo, fetițo!

Capitolul 3

Autobuzul școlii opri în fața casei victoriene unde Julie ajunsese să se simtă „acasă" în cele trei luni de cînd locuia la familia Mathison.

– Am ajuns, Julie, spuse blînd șoferul.

Dar, în timp ce Julie cobora din autobuz, nici unul dintre noii ei prieteni nu-și luă rămas bun de la ea, așa cum obișnuiau. Tăcerea lor rece și s spicioasă sporea teroarea care-i punea deja un gol în stomac, în timp ce-și tîra picioarele pe trotuarul înzăpezit.

Banii adunați în clasa Juliei pentru gustări fuseseră furați din sertarul catedrei. Toți elevii din clasă fuseseră interogați, dar Julie era singura care în

ziua aceea rămăsese în clasă într-o recreație, ca să-și finiseze planșa la geografie. Ea era principala suspectă, nu numai fiindcă avusese posibilitatea să fure banii, ci și pentru că era nouă, străină, venită din orașul cel mare și rău. În după-amiaza aceea, așteptînd în fața cancelariei, îl auzise pe domnul Duncan spunîndu-i secretarei că trebuia să-i telefoneze reverendului Mathison și să-i spună despre banii furați. Evident, domnul Duncan făcuse deja acest lucru, căci mașina reverendului Mathison era pe alee, iar el rareori se întorcea acasă atît de devreme.

Cînd ajunse la poarta gărdulețului alb de șipci, Julie se opri, privind spre casă, cu genunchii tremurîndu-i atît de tare, încît se ciocneau între ei. Familia Mathison îi dăruise o cameră numai a ei, cu baldachin deasupra patului și cuvertură înflorată, dar nu aceea avea să-i lipsească atît de mult, cît îmbrățișările. Și rîsetele. Și vocile lor dragi. Numai la gîndul că niciodată n-avea să-l mai audă pe James Mathison spunîndu-i: „Noapte bună, Julie. Nu-ți uita rugăciunile, iubito", îi venea să se arunce în zăpadă și să plîngă ca un copil. Și cum avea să mai trăiască ea dacă niciodată nu-i mai putea auzi pe Carl și Ted, pe care-i considera deja frații ei mai mari, chemînd-o să joace un joc cu ei, sau să meargă la film?

Ar fi trebuit să știe că toate acestea erau prea frumoase ca să dureze, iar lacrimile pe care și le stăpînise pînă atunci îi împăienjeniră vederea. Un moment, își permise să spere că avea să primească doar o bătaie, în loc de a fi trimisă înapoi la Chicago, dar știa ea ce știa. În primul rînd, părinții ei adoptivi nu credeau în pedepsele corporale, dar considerau ca furturile și minciunile erau păcate

grave, complet inacceptabile pentru „Domnul" și pentru ei. Julie promisese să nu le mai săvîrșească niciodată, iar ei avuseseră deplină încredere în ea.

Cînd închise ușa bucătăriei, văzu fursecurile cu ciocolată, favoritele ei, puse la răcit pe bufet. În mod normal, aroma delicioasă a fursecurilor proaspăt coapte făcea să-i lase gura apă; azi îi venea să verse, fiindcă Mary Mathison n-avea să le mai prepare niciodată anume pentru ea. În bucătărie nu era nimeni, dar Julie auzi vocile fraților ei din camera lor. Cu mîini tremurătoare, își agăță ghiozdanul într-un cuier de lîngă ușă, apoi canadiana, și porni spre camera băieților.

Carl, fratele ei de șaisprezece ani, o văzu în ușă și o cuprinse pe după umeri.

– Salut, Julie-Bob, o tachină el. Ce zici de afișul nostru cel nou?

De obicei, porecla pe care i-o dăduse Carl o făcea să zîmbească. Acum îi venea să plîngă, pentru că nici pe aceea n-avea s-o mai audă vreodată.

Ted, care era cu doi ani mai mic decît Carl, îi zîmbi arătînd afișul ultimului lor idol de cinema, Zack Benedict.

– Ce zici, Julie, nu-i așa că-i grozav? Într-o zi, o să am o motocicletă exact ca a lui Zack Benedict.

Julie privi printre lacrimi la imaginea în mărime naturală a unui bărbat înalt, lat în umeri și grav la față, care stătea lîngă o motocicletă, cu brațele încrucișate pe pieptul lat și bronzat.

– E cel mai tare, confirmă ea cu voce amorțită. Unde-s mama și tata? Am să le vorbesc.

Vocea îi era înecată de plîns, dar se hotărîse să termine cît mai repede inevitabila confruntare, căci nu mai suporta nici un moment groaza.

– Sînt în dormitorul lor, la nu știu ce consfătuire

privată, răspunse Ted, privind cu admirație afișul. Carl și cu mine mergem mîine seară să vedem noul film cu Zack Benedict. Voiam să te luăm cu noi, dar e pentru spectatori peste treișpe ani, din cauza violenței, iar mama a zis că n-ai voie.

Își luă ochii dinspre idolul lui, privind fața abătută a Juliei.

– Lasă, puștoaico, nu mai fi așa de amărîtă. O să te ducem la primul film care...

Ușa de vizavi se deschise și părinții adoptivi ai Juliei ieșiră pe coridor, cu expresii sumbre.

– Mi s-a părut că-ți aud vocea, Julie, spuse Mary Mathison. Nu vrei o gustare înainte să începem lecțiile?

Reverendul Mathison privi fața încordată a Juliei și spuse:

– Cred că Julie e prea tulburată ca să se concentreze la lecții.

Apoi o întrebă:

– Preferi să vorbim despre ceea ce te necăjește acum, sau după cină?

– Acum, șopti ea.

Carl și Ted schimbară priviri nedumerite și îngrijorate, și dădură să iasă din cameră, dar Julie le făcu semn să rămînă. Simțea că era mai bine să fie toți de față. Cînd părinții ei adoptivi se așezară pe patul lui Cari, începu cu voce tremurătoare:

– Azi, la școală, s-au furat niște bani.

– Știm asta, spuse calm reverendul Mathison. Directorul ne-a telefonat deja. Domnul Duncan pare să creadă, la fel ca profesoara ta, că tu ești vinovată.

Spre oroarea Juliei, umerii începură să i se zguduie violent și fu nevoită să-și șteargă lacrimile cu mîneca.

– Tu ai furat banii, Julie?

– Nu!

Cuvîntul îi explodase din piept într-un țipăt tortu rat.

– Atunci, e clar.

Reverendul Mathison şi soția lui se ridicară în picioare, ca şi cum ar fi hotărît că era şi mincinoasă, nu numai hoață, iar Julie începu să-i roage şi să implore, în ciuda hotărîrii ei de a nu face asta:

– J-jur că n-am luat eu banii... se tîngui ea, frămîntîndu-şi tivul pulovărului în mîini. V-am pro-promis că n-am să mai mint, nici, nici n-am să mai fur şi n-n-nam făcut-o! *N-am făcut-o!* Vă rog! Vă rog credeți-mă...

– Te credem, Julie.

– M-am schimbat, serios, m-am schimbat şi...

Se întrerupse şi-i privi neîncrezătoare.

– Ce-ați... spus...? şopti ea

– Julie, spuse tatăl ei adoptiv, punîndu-i o mînă pe obraz, cînd ai venit la noi, ți-am cerut să ne dai cuvîntul tău de onoare că nu vei mai minți sau fura. Cînd ne-ai dat *nouă* cuvîntul tău, noi ți-am acordat *ție* încrederea noastră, îți mai aduci aminte?

Julie dădu din cap, amintindu-şi limpede acel moment din living, cu trei luni în urmă, apoi îşi văzu mama vitregă zîmbind şi se aruncă în brațele ei. Mary Mathison o strînse la piept, învăluind-o în mirosul de garoafe şi promisiunea tăcută a unei vieți pline de sărutări la culcare şi rîsete împreună.

În seara aceea, după cină, Julie îşi făcu ordine în cameră, pe care oricum şi-o ținea curată-lună, iar cînd făcu baie, se spălă de două ori după urechi. Era atît de hotărîtă să fie perfectă, încît cînd Ted şi Carl o invitară la o partidă de scrabble înainte de culcare – joc pe care-l practicau la nivelul ei, pentru a o ajuta să-şi exerseze cititul – nici nu se *gîndi* să tragă cu ochiul pentru a alege literele pe care le putea folosi cel mai uşor.

În lunea următoare, Billy Nesbit, un elev din clasa a şaptea, fu prins în spălătoria şcolii cu un pachet de şase beri pe care le împărțea generos cu cîțiva prieteni, în pauza de prînz. În cutie mai era şi un plic bej cu inscripția „Bani de masă – clasa domnişoarei Abbott" scrisă de mîna dirigintei Juliei.

Julie primi scuze oficiale în fața clasei din partea dirigintei, şi scuze mai morocănoase, în particular, de la domnul Duncan.

În aceeaşi după-amiază, Julie coborî din autobuzul şcolii în fața bisericii şi petrecu cincisprezece minute înăuntru, apoi fugi acasă să le dea vestea. Cu fața înroşită de frig, arzînd de nerăbdare să prezinte dovada concludentă că fusese complet exonerată, năvăli în bucătărie, unde Mary Mathison pregătea cina.

– Pot dovedi că n-am luat eu banii de masă! gîfîi ea, privind de la mama la frații ei.

Mary Mathison se uită la ea cu un zîmbet nedumerit, apoi continuă să curețe cartofii. Carl abia dacă ridică privirea de pe planul unei case, pe care-l desena pentru proiectul „Viitorii Arhitecți ai Americii" de la şcoală, iar Ted îi zîmbi absent, continuînd să citească revista de cinema cu Zack Benedict pe copertă.

– Ştim că nu tu ai luat banii, iubito, replică într-un tîrziu doamna Mathison. Doar ne-ai spus.

– Da, dar... dar acum vă pot face să mă credeți cu adevărat... Vreau să zic, pot să *dovedesc!* strigă ea, uitîndu-se de la unul la altul.

Doamna Mathison puse cartofii deoparte şi în-

cepu să-i descheie canadiana. Cu un zîmbet blînd spuse:

– Ai şi dovedit-o – ne-ai dat cuvîntul tău de onoare, mai ţii minte?

– Da, dar cuvîntul meu nu e o dovadă adevărată. Nu-i de ajuns.

Mama ei adoptivă o privi drept în ochi.

– Ba da, Julie, spuse ea cu blîndeţe, dar şi cu fermitate. Este de ajuns. Categoric.

Descheindu-i primul nasture al canadienei, adăugă:

– Dacă vei fi întotdeauna la fel de cinstită cu toată lumea cum eşti cu noi, cuvîntul tău va deveni în curînd o dovadă suficientă pentru întreaga lume.

– Billy Nesbit a furat banii ca să cumpere bere pentru prietenii lui! protestă Julie.

Apoi, pentru că nu se putea opri, adăugă:

– De unde *ştiţi* c-am să vă spun întotdeauna adevărul şi n-am să mai fur?

– Ştim asta pentru că te *cunoaştem*, răspunse categoric mama ei. Te cunoaştem, te iubim şi avem încredere în tine.

– Da, puştoaico, avem, adăugă şi Ted, cu un zîmbet.

– Mda, avem, repetă Carl, ridicînd un moment privirea de pe proiect.

Spre propria ei oroare, Julie îşi simţi ochii umplîndu-se de lacrimi şi întoarse grăbită capul – dar ziua aceea însemnă o răscruce irevocabilă în viaţa ei. Mathisonii îi oferiseră căminul, iubirea şi încrederea lor, *ei*, nu altei fetiţe norocoase. Familia aceea minunată şi caldă era a ei pentru totdeauna, nu doar pentru un timp. Ştiau totul despre ea, şi *totuşi* o iubeau.

Julie se desfăta cu această descoperire; înflorea

în căldura ei ca un boboc fraged care-şi deschide petalele la soare. Se avîntă să înveţe cu şi mai multă hotărîre şi fu ea însăşi surprinsă să vadă cît de uşor îi era. Cînd sosi vara, ceru să se ducă la şcoala de vară ca să mai recupereze din cursuri.

În iarna următoare, Julie fu chemată în living, unde-şi despachetă primele cadouri primite de ziua ei, sub privirile radioase ale familiei. După ce desfăcu ultimul pachet, James, Mary, Ted şi Carl Mathison îi dăruiră cel mai minunat cadou dintre toate.

Era un plic mare şi cafeniu, cu aspect banal. Înăuntru se afla o coală de hîrtie pe care scria, cu litere negre groase:

PETIŢIE DE ADOPŢIUNE

Julie îi privi cu ochii înotîndu-i în lacrimi, strîngînd hîrtia la piept.

– Pentru mine? şopti ea.

Ted şi Carl îi înţeleseră greşit motivul lacrimilor şi începură să vorbească în acelaşi timp, cu vocile pline de nelinişte:

– Noi, toţi, n-am vrut decît să fie oficial, Julie, atîta tot, ca să te cheme Mathison la fel ca pe noi, spuse Carl, iar Ted adăugă:

– Adică, vreau să spun, dacă nu eşti sigură că e o idee bună, nu e nevoie s-o primeşti...

Se întrerupse, cînd Julie se aruncă în braţele lui, aproape răsturnîndu-l.

– Sînt sigură! ţipă ea, încîntată. Sînt sigură, sigură, sigură...!!!

Nimic nu-i putea afecta plăcerea. În seara aceea, cînd fraţii o invitară să vină la cinema cu un grup de prieteni ca să-l vadă pe eroul lor, Zack Benedict acceptă imediat, deşi nu înţelegea ce găseau băieţii la el. Nemaiputînd de bucurie, se aşeză

în rîndul al treilea al sălii cinematografului Bijou, cu fraţii de-o parte şi de alta, privind absentă un film în care juca un tînăr înalt şi brunet care nu făcea mare lucru decît să alerge cu motocicleta, să se bată cu pumnii şi să arate plictisit şi... cam rece.

– Ce zici de film? Nu-i aşa că Zack Benedict e cool? o întrebă Ted, la ieşirea din sală, în mulţimea de adolescenţi care spuneau cam acelaşi lucru.

Fidelitatea Juliei faţă de cinstea deplină învinse la limită dorinţa de a le da dreptate minunaţilor ei fraţi.

– Păi... este... mi s-a părut cam *bătrîn*, spuse ea, privind spre cele trei fete care veniseră cu ei, în aşteptarea unui ajutor.

Ted păru lovit de trăsnet.

– Bătrîn! Are doar douăzeci şi unu de ani, dar a trăit cu adevărat! Vreau să spun, am citit într-o revistă de cinema că a rămas singur de la şase ani, lucrînd în ferme din vest ca să aibă din ce trăi. Ştii... la dresajul cailor. Mai tîrziu, a călărit la rodeouri. Un timp, a făcut parte dintr-o gaşcă de motociclişti... cu care a străbătut toată ţara. Zack Benedict, încheie el, pe un ton nostalgic, e un bărbat adevărat!

– Da, dar arată... rece, susţinu Julie. Rece şi cam rău...

Fetele rîseră sonor de critica ei, care lui Julie i se păruse rezonabilă.

– Julie, spuse Laurie Paulson chicotind. Zachary Benedict e absolut trăsnet şi total sexy. Toată lumea zice.

Julie, care ştia că fratele ei, Carl, avea o pasiune nemărturisită pentru Laurie, se repezi să declare, cu loialitate:

– Ei bine, eu nu cred. Nu-mi plac ochii lui. Sînt căprui şi au o privire rea.

– Ochii lui nu sînt căprui, sînt *aurii*. Are nişte ochi incredibil de sexy, întreabă pe oricine!

– Julie nu se pricepe la chestiile astea, interveni Carl, pornind spre casă, pe lîngă Ted. E prea mică.

– Nu sînt atît de mică, încît să nu ştiu, sustinu fudulă Julie, luîndu-şi fraţii de braţ, că Zack Benedict nu-i nici pe departe la fel de arătos ca voi doi!

La auzul acestui compliment, Carl îi aruncă lui Laurie un zîmbet superior, peste umăr, şi se corectă:

– Totuşi, Julie este foarte *matură* pentru vîrsta ei.

Ted era încă absorbit de miraculoasa viaţă a eroului său de pe ecran.

– Imaginează-ţi, să fii un copil singur, să lucrezi la fermă, călărind cai, legînd tauri...

Capitolul 4

1988

– Daţi naibii taurii ăia de-acolo, pute de s-ar îneca pînă şi-un cadavru!

Aşezat pe un scaun de prelată neagră, cu cuvîntul REGIZOR scris cu alb deasupra numelui său, Zachary Benedict dădea ordine răstite, privind încruntat spre vitele care se învîrteau printr-un ocol provizoriu, lîngă o casă de fermă întinsă şi modernă. După ce termină, continuă că facă însemnări pe scenariu. Amplasată la patruzeci de mile de Dallas, reşedinţa luxoasă cu aleea mărginită de copaci, grajduri opulente şi cîmpii pline de sonde fusese închiriată de un miliardar texan pentru a fi folosită în

filmul „Destiny", o producție care, conform revistei „Variety", avea șanse să-i aducă lui Zack încă un Premiu al Academiei pentru cel mai bun actor, ca și pentru cel mai bun regizor – presupunînd că reușea să termine filmul pe care toți îl considerau cu ghinion.

Pînă cu o seară în urmă, Zack nu crezuse că lucrurile puteau merge și mai rău. Cu un deviz inițial de patruzeci și cinci de milioane de dolari pentru patru luni de filmare, „Destiny" era acum cu o lună în întîrziere și cu șapte milioane peste buget, din cauza unui număr extraordinar de probleme de producție și accidente bizare care-l urmăriseră aproape din prima zi de filmare.

Acum, după luni întregi de amînări și dezastre, nu mai rămăseseră de filmat decît două secvențe, dar satisfacția însuflețită pe care ar fi trebuit s-o simtă Zack era alungată complet de o furie pe care abia putea să și-o stăpînească, în timp ce încerca ineficient să se concentreze asupra schimbărilor pe care voia să le efectueze în secvența următoare.

La dreapta lui, lîngă șoseaua principală, o cameră era instalată să imortalizeze un asfințit care se promitea înflăcărat, cu orizontul orașului Dallas conturat în zare. Prin ușile deschise ale grajdului, Zack vedea recuziterii poziționînd baloți de fîn și electricienii cățărîndu-se pe grinzi ca să potrivească sursele de lumină, în timp ce operatorul le striga instrucțiuni. Dincolo de grajd, în afara cîmpului vizual al camerei, doi cascadori puneau la locurile lor mașinile cu însemnele poliției rutiere din Texas, pentru o secvență de urmărire care avea să fie filmată a doua zi dimineață. La marginea peluzei, lîngă un pîlc de stejari, trailerele rezervate pentru interpreții principali erau parcate într-un semicerc

larg, cu jaluzelele trase și instalațiile de aer condiționat chinuindu-se să învingă arșița neînduplecată de iulie. Lîngă ele, mașinile cantinei distribuiau răcoritoare membrilor transpirați ai echipei și actorilor înfierbîntați.

Toți actorii și membrii echipei erau profesioniști cu experiență, obișnuiți să aștepte ore întregi cîteva minute de filmare. În mod normal, atmosfera era veselă, iar în penultima zi era de obicei de-a dreptul sărbătorească. În mod la fel de normal, aceiași oameni care stăteau în grupuri stînjenite lîngă bufet s-ar fi adunat în jurul lui Zack, glumind pe seama greutăților pe care le înfruntaseră împreună sau vorbind entuziasmați despre petrecerea din seara următoare, pentru a sărbători ultimul tur de manivelă. Dar, după cele întîmplate cu o seară înainte, toată lumea evita să-i vorbească și nimeni nu se mai aștepta la nici o petrecere.

Toți cei treizeci și opt de membri ai echipei și ai distribuției din *„Destiny"* îl ocoleau ostentativ, prudenți, și toți se îngrozeau la gîndul următoarelor cîteva ore. Ca rezultat, instrucțiunile de obicei date pe un ton rezonabil erau acum aruncate răstit, cu nervozitate încordată, de oricine le avea de dat; instrucțiunile care în mod normal ar fi fost îndeplinite cu vioiciune erau aplicate cu stîngăcia greoaie care apare atunci cînd oamenii abia așteaptă, stresați, să termine o muncă penibilă.

Zack aproape că putea simți tensiunea și emoțiile celor din jur: înțelegerea față de cei care-l simpatizau, disprețul satisfăcut față de cei ce nu-l puteau suferi, sau erau prieteni de-ai soției lui, curiozitatea avidă a celor cărora și el și ea le erau indiferenți. Dîndu-și seama cu întîrziere că nimeni nu-i auzise ordinul de a muta vitele, se uită în jur

după asistentul de regie şi-l văzu stînd pe gazon, cu mîinile în şoiduri şi capul dat pe spate, privind unul dintre elicoptere care decola ca să ducă pelicula la laboratorul din Dallas. Sub elicopter se întindea un taifun de pămînt şi praf, trimiţînd drept spre Zack o rafală de vînt fierbinte cu miros de bălegar proaspăt.

– Tommy! strigă el iritat.

Tommy Newton se întoarse şi porni la trap, scuturîndu-şi de praf şortul kaki. Scund de statură, cu păr şaten rar, ochi căprui şi ochelari cu rame de baga, asistentul de regie în vîrstă de treizeci şi cinci de ani avea o înfăţişare intelectuală care-i ascundea umorul irezistibil şi energia neobosită. Azi, însă, nici chiar Tommy nu putea fi vesel. Scoţîndu-şi de sub braţ planşeta pentru însemnări, întrebă:

– M-ai chemat?

Fără a se deranja să ridice privirea, Zack răspunse scurt:

– Să mute cineva taurii ăia în direcţia spre care bate vîntul.

– Sigur, Zack.

Atingînd butonul emiţătorului de la centură, Tommy îşi apropie microfonul de gură şi i se adresă lui Doug Furlough, recuziterul şef, care-şi supraveghea echipa în timp ce pregăteau un gard al ocolului ce urma să fie spart în secvenţa finală de a doua zi.

– Doug, spuse el în microfon.

– Ce e, Tommy?

– Zi-le grăjdarilor ălora de lîngă ocol să mute taurii pe pajiştea de la sud.

– Credeam că Zack are nevoie de ei în cadrul următor.

– S-a răzgîndit.

– Bine, am eu grijă. Putem începe să pregătim decorul din casă, sau preferă să-l lăsăm în pace?

Tommy ezită, se uită la Zack şi-i transmise întrebarea.

– Lăsaţi-l aşa cum e, răspunse scurt Zack. Nu vă atingeţi de el pînă mîine, după ce văd materialul brut. Dacă e vreo problemă, nu vreau să pierdem mai mult de zece minute pentru refilmare.

După ce-i comunică răspunsul lui Doug Furlough, Tommy dădu să se întoarcă, apoi ezită.

– Zack, spuse el posomorît, probabil n-ai chef să auzi asta chiar acum, dar diseară atmosfera o să fie destul de... agitată... şi s-ar putea să n-am altă ocazie să-ţi spun.

Făcînd un efort să pară preocupat, Zack ridică privirea, în timp ce Tommy continua şovăitor:

– Meriţi încă două Oscaruri pentru filmul ăsta. Cîteva dintre secvenţele tale – şi cele smulse de la Rachel şi Tony – ne-au dat fiori la toţi, şi să ştii că nu exagerez.

Simpla menţionare a numelui soţiei lui, mai ales în asociere cu Tony Austin, făcu nervii lui Zack să dea în clocot. Se ridică brusc, cu scenariul în mînă.

– Complimentul mă bucură, minţi el. Mai e cel puţin o oră pînă să se-ntunece suficient pentru secvenţa următoare. Cînd totul va fi gata în grajd, dă o pauză de cină echipei, iar eu am să verific. Între timp, mă duc să beau ceva şi să-mi găsesc un loc unde să mă pot concentra.

Arătînd cu capul spre stejarii de lîngă peluză, adăugă:

– Dacă ai nevoie de mine, sînt acolo.

Se îndrepta spre bufet, cînd uşa rulotei lui Rachel se deschise, iar actriţa ieşi chiar în timp ce Zack trecea prin faţa scăriţei.

Privirile li se ciocniră, conversațiile din jur încetară, capetele se întoarseră, dar Zack nu făcu decît să-şi ocolească soția, continuîndu-şi drumul.

Se opri la bufet ca să-i spună ceva asistentului lui Tommy Newton şi să schimbe amabilități cu doi cascadori.

Era o performanță demnă de premiul Oscar, care necesita un efort de voință suprem, pentru că nu putea s-o vadă pe Rachel fără să şi-o amintească aşa cum o văzuse în noaptea trecută, cînd se întorsese pe neaşteptate în apartamentul lor de la Crescent Hotel şi o găsise cu Tony Austin...

În timpul zilei, îi spusese că intenționa să aibă o şedință de noapte cu echipele de imagine şi regie, ca să discute nişte idei noi pe care plănuia să le gîndească la culcare, în rulota lui de pe platou.

Cînd echipa se adunase în rulotă pentru şedință, însă, Zack îşi dăduse seama că-şi lăsase însemnările la hotel, în Dallas, şi, în loc să trimită pe cineva după ele, preferase să facă economie de timp, invitîndu-i pe toți cu el la Crescent.

Neobişnuit de veseli, pentru că în fine se întrezărea sfîrşitul filmărilor, cei şase oameni intraseră în apartamentul întunecos, iar Zack aprinsese lumina.

– Zack! exclamase Rachel, ridicîndu-se de deasupra bărbatului gol peste care stătea călare pe canapea şi înhățîndu-şi capotul, cu ochii holbați de surpriză.

Tony Austin, care juca alături de ea şi Zack în *„Destiny"*, se săltă brusc în capul oaselor.

– Zack, acuma, stai calm... îl rugă el, sărind în picioare şi refugiindu-se în spatele canapelei semicirculare, în timp ce Zack pornea înainte. Nu-mi atinge fața! strigă, în clipa cînd Zack sări spre el peste spătarul canapelei. Mai apar în două secvențe şi...

Fu nevoie de toți cei cinci membri ai echipei ca să-l smulgă pe Zack de lîngă el.

– Zack, nu fi nebun! strigă recuziterul şef, încercînd să-l oprească. Nu poate termina nenorocitul ăsta de film, dacă-l desfigurezi!

Doug Furlough gîfîia, ținîndu-l pe Zack de brațe.

Zack îi împinse în lături pe cei doi şi, cu mişcări reci şi calculate, îi rupse lui Tony două coaste înainte de a-l putea opri cineva. Gîfîind mai mult de furie decît de efort, îi privi cum îl ajutau pe Austin să iasă din apartament, gol şi şchiopătînd, toți adunați în jurul lui. Vreo şase clienți ai hotelului erau pe culoar, atraşi fără-ndoială de țipetele lui Rachel. Zack le trînti uşa în nas.

Răsucindu-se spre Rachel, care se înfăşurase în capotul de culoarea piersicii, făcu un pas înainte, încercînd să-şi controleze pornirea de a o lovi şi pe ea.

– Dispari din ochii mei! o preveni, în timp ce femeia se retrăgea. Ieşi afară, sau nu răspund de ce-am să-ți fac!

– Să nu-ndrăzneşti să mă amenințI, ticălos arogant ce eşti! ripostă ea cu un dispreț atît de triumfător, încît îl opri în loc. Dacă mă atingi numai cu un deget, avocații mei nu se vor mulțumi doar cu jumătate din tot ce ai, la divorț am să-ți iau *totul!* Înțelegi ce-ți spun, Zack? Divorțez. Avocații mei depun hîrtiile la L.A., mîine. Tony şi cu mine ne căsătorim.

Revelația faptului că soția lui şi cu amantul ei se regulau în timp ce urzeau calmi planuri de a trăi din banii pe care el îi cîştigase atît de greu îl făcu pe Zack să-şi piardă controlul.

O apucă de brațe şi o împinse spre uşa livingului.

– Am să te omor înainte să pui mîna pe jumătate din banii mei! Şi acum, ieşi afară!

Femeia căzu în genunchi, apoi se ridică iar, cu mîna pe clanţă şi o expresie de dispreţ satisfăcut, în timp ce-şi rostea replica finală:

– Dacă te gîndeşti ca mîine să ne interzici accesul pe platou, nu te deranja. Tu faci doar regia, studioul a investit o avere în filmul ăsta. Te vor sili să-l termini, iar dacă faci ceva ca să-l întîrzii sau să-l sabotezi, au să te dea în judecată de nu te vezi. Gîndeşte-te doar, încheie ea, cu un zîmbet maliţios, în timp ce deschidea uşa, ai să pierzi oricum. Dacă nu termini filmul, vei fi ruinat! Dacă-l termini, primesc jumătate din cît cîştigi!

Uşa se trînti în urma ei, zgîlţîindu-se. În legătură cu terminarea filmului, avea dreptate. Oricît de furios era, Zack ştia. Mai aveau de filmat doar două secvenţe, iar Rachel şi Tony apăreau într-una din ele. Zack nu avea încotro decît să-i tolereze pe soţia lui adulteră şi amantul ei, în timp ce turna secvenţa. Se duse la bar şi-şi turnă un scotch mare, îl bău dintr-o sorbitură, apoi îşi mai puse unul.

Cu paharul în mînă, se duse la fereastră şi privi spre orizontul oraşului Dallas, în timp ce furia şi durerea începeau să-i treacă. Dimineaţa avea să le telefoneze avocaţilor lui şi să-i instruiască să dea curs negocierilor de divorţ conform termenilor lui, nu alor ei. Deşi adunase o avere apreciabilă ca actor, o sporise de mai multe ori prin investiţii abile, iar acele investiţii erau protejate cu grijă printr-o serie de dispoziţii complicate care ar fi trebuit să blocheze accesul lui Rachel la cea mai mare parte a averii lui. Mîna lui Zack se relaxă pe pahar. Îşi regăsise controlul; avea să supravieţuiască şi să meargă mai departe. Ştia că putea – şi urma s-o facă. O ştia

pentru că, demult, la vîrsta de optsprezece ani, se confruntase cu o trădare şi mai chinuitoare decît a lui Rachel, şi descoperise că avea capacitatea de a se despărţi de oricine-l trăda, fără o singură privire în urmă.

Întorcîndu-se dinspre fereastră, intră în dormitor, scoase din debara valizele lui Rachel şi-i îndesă toate hainele în ele, apoi ridică receptorul telefonului de lîngă pat.

– Trimiteţi un liftier la Apartamentul Regal, îi spuse el centralistei.

Peste cîteva minute, cînd sosi liftierul, Zack împinse spre el valizele din care hainele ieşeau pe de lături.

– Du astea în apartamentul domnului Austin.

În acel moment, dacă Rachel s-ar fi întors şi l-ar fi implorat s-o primească înapoi, dacă i-ar fi putut *dovedi* că fusese drogată şi nu ştiuse ce făcea sau ce spunea, ar fi fost prea tîrziu, chiar şi dacă o credea. Pentru el, era deja moartă.

La fel de moartă ca bunica pe care o iubise cîndva, şi ca sora şi fratele lui. Avusese nevoie de un mare efort de concentrare pentru a şi-i şterge din inimă şi din minte, dar o făcuse.

Capitolul 5

Alungîndu-şi din minte amintirile serii trecute, Zack se aşeză sub un copac de unde putea să vadă tot ce se întîmpla în jur fără să fie observat. Cu antebraţul rezemat pe genunchi, o văzu pe Rachel intrînd în rulota lui Tony Austin. Actualităţile de dimineaţă fuseseră pline cu detalii sordide despre

scena din hotel şi încăierarea care urmase – detalii oferite, fără îndoială, de clienţii care asistaseră. Acum reporterii descinseseră în jurul platoului de filmare, iar paznicii tot încercau să-i ţină la poartă, promiţîndu-le că mai tîrziu avea să se dea o declaraţie. Rachel şi Tony se pronunţaseră deja, dar Zack nu intenţiona să le spună o vorbă. Puţin îi păsa că avea presa la uşă, precum şi că avocaţii lui Rachel înaintaseră divorţul în aceeaşi dimineaţă, la Los Angeles. Singurul lucru care-l frămînta era nevoia de a turna ultima secvenţă rămasă cu Tony şi Rachel – un episod torid, de o senzualitate violentă – şi nu ştia cum putea să suporte, mai ales sub ochii întregii echipe.

Totuşi, după ce trecea şi de acest obstacol, avea să-i fie mult mai uşor s-o elimine pe Rachel din viaţa lui decît se aşteptase în seara trecută, pentru că, aşa cum recunoştea în sinea lui, ceea ce simţise pentru ea în urmă cu trei ani, cînd se căsătoriseră, dispăruse. De-atunci nu mai aveau decît relaţii sexuale şi de conveniența. Fără Rachel, viaţa lui n-avea să pară mai goală, mai superficială sau mai lipsită de sens decît în ultimii zece ani.

Privind încruntat o insectă care se căţăra pe un fir de iarbă, Zack se întrebă de ce propria lui viaţă părea adeseori atît de debusolată, fără nici un ţel important şi fără satisfacţii profunde. Nu se simţise întotdeauna astfel, îşi aducea bine aminte...

Cînd sosise la Los Angeles, cu camionul lui Charlie Murdock, slujba primită la rampa de descărcare a Studiourilor Empire, cu ajutorul lui Charlie păruse un triumf enorm. O lună mai tîrziu, regizorul unui film cu buget redus pe platoul din spate despre o bandă de golani care terorizau un liceu de cartier, avînd nevoie de cîteva chipuri noi

într-o scenă de masă, îl recrutase şi pe Zack. Rolul nu-i cerea decît să stea rezemat de un zid de cărămidă, cu o expresie dură şi arogantă. Banii în plus cîştigaţi atunci păruseră o mană cerească. La fel şi muntele primit peste cîteva zile: *„Zack, băiete, ai ceea ce noi numim «prezenţă scenică». Obiectivul te iubeşte. Pe film, apari ca un James Dean al zilelor noastre, melancolic şi posomorît, dar eşti mai înalt şi arăţi mai bine decît el. Ai furat tot cadrul în care apăreai, doar stînd acolo. Dacă ştii să joci, am să te distribui într-un western pe care-l vom începe curînd. A, şi vei avea nevoie de o aprobare de la sindicat."*

Nu perspectiva de a apărea într-un film îl fascina pe Zack, ci salariul oferit. Aşa că a luat aprobarea de la S.A.G. şi a învăţat actorie.

De fapt, nu-i fusese chiar atît de greu să joace. Una la mînă, „jucase roluri" de ani de zile, în casa bunicii, prefăcîndu-se că nu-i păsa de nimic din jur; apoi, era complet devotat unui scop: se hotărîse să-i dovedească bunicii lui şi tuturor celorlalţi din Ridgemont că putea să supravieţuiască prin forţe proprii şi să prospere în stil mare. În acest scop, era pregătit să facă aproape orice, indiferent de eforturi.

O vreme, îşi făcuse fantezii în care se întorcea la Ridgemont cu bani destui ca să cumpere Stanhope Industries, dar la douăzeci şi cinci de ani, cînd adunase suficienţi bani pentru aşa ceva, devenise şi îndeajuns de matur ca să-şi dea seama că nici chiar-ar fi cumpărat tot oraşul nu schimba mare lucru. Între timp, cîştigase deja un Oscar, îşi luase diploma de la U.S.C., fusese salutat ca un student eminent şi declarat o „Legendă în devenire". Avea dreptul de a-şi alege rolurile principale, o avere în bancă şi un viitor garantat să fie şi mai spectaculos.

Actoria nu mai era o provocare, aşa că-şi îndreptă gîndurile spre regie. Dacă eşua, ar fi fost un fiasco foarte răsunător, însă chiar şi riscul de a-şi pune reputaţia în joc îl stimula.

Preşedintele Studiourilor Empire, Irwin Levine, încercă să-i mute gîndul, îl rugă, insistă, stărui, trase de timp, dar în cele din urmă capitulă – aşa cum Zack se şi aşteptase.

Filmul a cărui regie i-o încredinţă Levine era un thriller cu buget mic intitulat *„Nightmare"*, cu două roluri principale – unul pentru o fetiţă de nouă ani, celălalt pentru o femeie. În rolul fetiţei, Empire insistă s-o ia pe Emily McDaniels, o fostă vedetă-copil cu gropiţe ca ale lui Shirley Temple, care avea aproape treisprezece ani, dar arăta de nouă şi încă mai era legată de ei prin contract.

Cariera lui Emily intrase deja în declin, precum şi cariera strălucitoarei blonde pe nume Rachel Evans, pe care o distribuiră în celălalt rol. În filmele ei anterioare, Rachel Evans jucase numai roluri minore, şi nici unul dintre ele nu denota prea mult talent.

Înainte de a începe filmările, Zack petrecu săptămîni de zile revăzînd vechile filme ale lui Rachel şi ale lui Emily în sala sa de proiecţie de acasă, şi descoperi că existau momente – scurte – în care Rachel Evans chiar dovedea puţin talent autentic. Şi momente cînd „drăgălăşenia" lui Emily, care se ştersese o dată cu sosirea adolescenţei, era înlocuită de un farmec dulce foarte expresiv pe ecran, pentru că era autentic.

Zack reuşi să obţină aceste virtuţi, şi încă mult mai mult, de la cele două actriţe principale, în timpul celor opt săptămîni de filmare. Propria lui hotărîre de a reuşi li se transmise amîndurora, simţul ritmu-

lui şi al eclerajului contribui şi el, dar cel mai mult simţă flerul intuitiv de a şti cum să le folosească pe Emily şi Rachel cît mai avantajos. Rachel se înfuria că o bătea atîta la cap şi o punea să tragă duble interminabile pentru fiecare cadru, dar cînd Zack îi arătă materialul brut din prima săptămînă, îl privi cu ochii ei mari şi verzi plini de uimire şi spuse încet:

– Îţi mulţumesc, Zack. Pentru prima dată în viaţa mea, am impresia că pot în tr-adevăr să joc.

– Iar eu am impresia că pot într-adevăr să regizez, replică glumeţ Zack, deşi era vizibil uşurat.

Rachel fu uimită.

– Vrei să spui că ai avut îndoieli? Credeam că erai complet sigur de tot ceea ce făceai!

– De fapt, n-am mai avut o noapte normală de somn de cînd am început filmările, îi mărturisi Zack.

Era pentru prima oară cînd îndrăznea să-şi recunoască suspiciunile faţă de propria lui muncă, dar ziua aceea era deosebită.

Tocmai văzuse dovada că avea talent la regie. Mai mult, talentul său recent descoperit avea să salveze viitorul fostei actriţe-copil Emily McDaniels, cînd criticii urmau să-i vadă interpretarea din „Coşmar".

Zack ţinea atît de mult la Emily, încît colaborarea cu ea îl făcea să-şi dorească un copil al lui propriu. Privind apropierea şi buna înţelegere cu tatăl ei, care o însotea întotdeauna pe platou, Zack îşi dădu seama dintr-o dată că-şi dorea o familie. *Asta* lipsea din viaţa lui – o soţie şi copiii care să-i împărtăşească succesele.

Rachel şi Zack sărbătoriseră ocazia cu un supeu servit de valetul lui. Aşezaţi la colţul vilei din Pacific Palisades, în faţa geamului înalt cît două

niveluri cu vedere la ocean, stătură de vorbă ore întregi, dar nu despre „meserie", ceea ce era o schimbare binevenită pentru Zack, care-şi pierduse orice nădejde că va întîlni vreodată o actriță capabilă să se gîndească şi la altceva. Seara se sfîrşise în pat, unde făcuseră dragoste toată noaptea, plăcut şi inventiv.

Pasiunea lui Rachel părea sinceră, nu doar o recompensă pentru că o ajutase să joace bine în film, iar acest lucru îl bucură şi mai mult.

Lîngă el, Rachel se rezemă într-un cot.

– Zack, ce-ți doreşti tu cu adevărat de la viață? Vreau să zic, ce-ți doreşti *cu adevărat?*

Un moment, Zack rămase tăcut, apoi, poate pentru că era slăbit după orele de sex, sau fiindcă se săturase să se tot poarte ca şi cum viața pe care şi-o făurise ar fi fost tot ce-şi dorea, răspunse cu o undă de umor:

– Căsuța din prerie.

– Cum? Vrei să zici, ai vrea să joci într-o scenă din „Căsuța din prerie"?

– Nu, aş vrea să *trăiesc* acolo. Totuşi, nu e nevoie să fie neapărat în prerie. Mă gîndeam la un ranch, undeva în munți.

Rachel izbucni în rîs.

– Un ranch! Urăşti caii şi disprețuieşti vitele, toată lumea ştie. Mi-a spus Tommy Newton, adăugă ea, referindu-se la asistentul de regie al „Coşmarului". A lucrat ca recuziter la primul western pe care l-ai făcut – cel unde Michelle Pfeiffer o juca pe prietena ta.

Zîmbind, îi mîngîie buzele cu degetul.

– Şi-n fond, ce ai împotriva cailor şi a vitelor?

Zack o muşcă de deget în joacă, apoi răspunse:

– Puțin le pasă de indicațiile de regie, şi mereu

o iau razna în direcția greşită. Aşa s-a întîmplat la primul film – taurii s-au întors şi au luat-o la goană drept spre noi.

– Michelle a spus că-n ziua aia i-ai salvat viața. Ai luat-o în brațe şi ai dus-o la adăpost.

Zack îşi lăsă bărbia în piept, zîmbind.

– A *trebuit*, glumi el. Fugeam mîncînd pămîntul spre stînci, iar taurii alergau pe urmele mele. Michelle îmi stătea în drum, şi am luat-o pe sus ca s-o dau la o parte.

– Nu mai fi aşa de modest. A zis că fugea înnebunită, țipînd s-o ajute cineva.

– Şi eu la fel.

Redevenind serios, adăugă:

– Pe-atunci, amîndoi eram nişte copii. Parc-au trecut o sută de ani.

Rachel se întoarse pe o parte, întinsă lîngă el, urmărindu-i cu degetul o linie de pe umăr pînă la ombilic, apoi se opri.

– De unde eşti tu de fapt? Şi te rog să nu-mi vii cu toate balivernele alea ale studioului despre copilăria petrecută de unul singur, călăritul la rodeo şi găştile de motociclişti.

Candoarea lui Zack nu includea şi discuțiile despre trecutul lui. N-o mai făcuse niciodată şi nici nu avea de gînd. Tonul lui evaziv sugeră clar acest lucru:

– Nu sînt dintr-un loc special.

– Dar nu eşti nici un fost vagabond care-a crescut fără să ştie ce furculiță să folosească, atîta lucru mi-e clar, insistă ea. Tommy Newton mi-a spus că încă de la optsprezece ani aveai multă clasă, mult „lustru social", cum spune el. Asta-i tot ce ştie despre tine, şi ați făcut mai multe filme împreună. Şi nici femeile cu care ai lucrat nu ştiu nimic. Glenn

Close si Goldie Hawn, Lauren Hutton şi Meryl Streep – toate spun că eşti un colaborator extraordinar, dar îţi păstrezi viaţa personală pentru tine. Ştiu, fiindcă le-am întrebat.

Zack nu încercă să-şi ascundă nemulţumirea.

– Dacă-ţi închipui că mă flatezi cu curiozitatea ta, află că te înşeli.

– N-am încotro, rîse ea, depunîndu-i un sărut pe bărbie. Eşti amantul din fanteziile oricărei femei, domnule Benedict, şi mai eşti şi cei mai misterios om de la Hollywood. Toată lumea ştie că nici una dintre femeile care au trecut înaintea mea prin patul ăsta n-a reuşit să vorbească nimic personal cu tine. Întrucît acum s-a întîmplat să mă aflu şi eu aici, şi de vreme ce-n seara asta mi-ai vorbit despre multe lucruri care *sînt* personale, cred că fie te-am prins într-un moment de slăbiciune, fie... poate... îţi plac mai mult decît celelalte. Oricum, trebuie să încerc să descopăr ceva despre tine, ce nici o altă femeie n-a aflat. E în joc mîndria mea feminină, înţelegi...

Stilul ei glumeţ şi direct reduse nemulţumirea lui Zack la un amuzament exasperat.

– Dacă vrei să-mi placi în continuare mai mult decît celelalte, spuse el mai în glumă, mai în serios, atunci nu-ţi mai băga nasul şi vorbeşte despre ceva mai plăcut.

– Plăcut...

Rachel se întinse peste trupul lui, cu un zîmbet insinuant, şi începu să-i răsfire părul de pe piept. Zack se aştepta să-i spună ceva sugestiv, dar subiectul pe care-l alese îi smulse un chicotit surprins.

– Ia să vedem... Ştiu că nu poţi suferi caii, dar îţi plac motocicletele şi maşinile rapide. De ce?

– Fiindcă, o tachină el, nu se-adună în turme cînd le laşi parcate şi nici nu-ncearcă să te calce

cînd te întorci cu spatele. Se duc unde le arăţi.

– Zack, şopti ea, coborîndu-şi gura spre a lui. Motocicletele nu sînt singurele care se duc acolo unde le arăţi. Şi eu pot face la fel.

Zack înţelese aluzia.

Îi arătă. Rachel începu să coboare, aplecîndu-şi capul.

A doua zi dimineaţă, îi pregăti micul dejun.

– Aş vrea să mai fac un film – unul mare – ca să dovedesc lumii că ştiu cu adevărat să joc, spuse ea, în timp ce punea la cuptor muffins englezeşti.

Sătul şi relaxat, Zack o privea cum umbla prin bucătăria lui în pantaloni pensaţi şi o cămaşă înnodată în talie. Fără haine sexy şi machiaj extravagant, Rachel arăta incomparabil mai fermecătoare şi mai apetisantă. După cum descoperise deja, mai era şi inteligentă, senzuală şi spirituală.

– Şi pe urmă? o întrebă el.

– Pe urmă, aş dori să mă retrag. Am treizeci de ani. La fel ca tine, îmi doresc o viaţă adevărată, cu sens, şi alte subiecte de gîndire decît silueta şi rîdurile. Viaţa înseamnă mai mult decît lumea asta a fanteziei unde locuim şi pe care le-o impunem tuturor celorlalţi.

O asemenea declaraţie fără precedent din partea unei actriţe o făcea pe Rachel să pară ca o neaşteptată gură de aer proaspăt. Mai mult, întrucît plănuia să se lase de meserie, Zack avea impresia că întîlnise cu adevărat o femeie pe care o interesa ca om, nu prin ceea ce putea face pentru cariera ei. Tocmai se gîndea la asta, cînd Rachel se aplecă peste masa din bucătărie şi-l întrebă încet:

– Cum se compară visele mele cu ale tale?

Îi făcea o ofertă, îşi dădu Zack seama, şi o fă-

cea cu curaj, fără să se țină de trucuri. O studie un moment în tăcere, apoi spuse, fără a încerca să ascundă importanța pe care o acorda următoarei întrebări:

– În visele tale apar şi copii, Rachel?

Dulce şi fără ezitare, Rachel replică:

– Ai tăi?

– Ai mei.

– Putem începe acum?

Răspunsul ei neaşteptat îl făcu pe Zack să izbucnească în rîs, apoi o trase pe genunchi şi rîsul îi pieri, înlocuit de fiori tandri şi speranțe vibrante, emoții despre care crezuse că-i muriseră la optspre zece ani. Mîinile i se strecurară sub bluza ei, iar tandrețea începu să se îmbine cu pasiunea.

S-au căsătorit într-un pavilion grațios de pe peluza proprietății lui Zack din Carmel, patru luni mai tîrziu, sub privirea a o mie de invitați, inclusiv mai mulți guvernatori şi senatori. Mai erau prezente, deşi neinvitate, zeci de elicoptere care dădeau tîrcoale pe deasupra, creînd cu elicile cicloane care ridicau rochiile femeilor şi dizlocau meşele, în timp ce reporterii de la bord vizau prin teleobiective festivitățile de jos. Cavalerul de onoare al lui Zack era vecinul lui din Carmel, industriaşul Matthew Farrell, care exasperat de invazia presei privi încruntat spre elicoptereie de deasupra şi spuse:

– Ar trebui să abroge afurisitul ăla de Prim Amendament!

Zack zîmbi. Era ziua nunții lui şi se simțea volubil şi optimist, imaginîndu-şi deja serile plăcute cu copiii pe genunchi şi viața de familie pe care n-o cunoscuse niciodată. Rachel dorise acea nuntă mare, iar el acceptase să i-o dăruiască, deşi ar fi preferat să zboare la Tahoe doar cu cîțiva prieteni.

– Bună idee. Vom folosi chioşcul pe post de bunker şi-i vom doborî pe bandiți cu puştile.

Cei doi rîseră, apoi rămaseră într-o tăcere amicală. Se cunoscuseră cu trei ani în urmă, cînd un grup de fani de-ai lui Zack escaladaseră zidul din jurul casei, declanşînd sistemele de alarmă ale ambelor locuințe. În noaptea aceea, Zack şi Matt descoperiseră că aveau mai mult lucruri în comun, inclusiv pasiunea pentru soiurile rare de scotch, tendința spre un stil nemilos de direct, intoleranța față de prefăcătorie şi, mai tîrziu, o filosofie similară la adresa investițiilor financiare. Ca rezultat, nu erau numai prieteni, ci şi parteneri în mai multe afaceri.

„*Nightmare*" n-a primit nici măcar o nominalizare la Oscar, dar-mi-te vreun premiu, dar a scos profituri sănătoase, a avut cronici excelente şi a revigorat complet carierele şubrezite ale lui Emily şi Rachel. Recunoştința lui şi a tatălui ei a fost nemărginită. Rachel, însă, a descoperit brusc că nu era deloc pregătită să renunțe la cariera ei, nici să aibă copilul pe care Zack şi-l dorise atît de mult. Cariera pe care susținuse că n-o dorea era, de fapt, o obsesie care o devora.

Nu suporta să piardă nici o petrecere „importantă", sau să ignore orice ocazie de publicitate, oricît de măruntă, şi ținea personalul casnic al lui Zack, secretara şi pe agentul de publicitate, într-o stare de continuă agitație, toți încercînd să răspundă cerințelor ei sociale şi să-i acopere cele mai scandaloase şiretlicuri publicitare. Îşi dorea cu atîta disperare faima şi gloria, încît disprețuia orice activită care era mai cunoscută decît ea, şi era atît de jalnic de nesigură în legătură cu propriile ei capa-

citați, încît se temea să joace în orice film care nu avea regia semnată de Zack.

Optimismul lui Zack din ziua nunții se năruise sub povara realității: fusese ademenit să se însoare de către o actriță abilă și ambițioasă care credea că numai el avea cheia celebrității și a averii ei. Zack știa, dar se învinuia pe sine chiar mai mult decît pe Rachel. Se măritase cu el din ambiție, iar Zack îi putea înțelege motivele, chiar dacă nu-i admira metodele, pentru că și el simțise nevoia de a-și dovedi valoarea. Pe de altă parte, însă, el se simțise dator să se lege de ea cu cununie dintr-o naivitate necaracteristică și jenantă care-l făcuse să creadă, fie și pentru scurt timp, într-o imagine plăcută cu soți devotați și copii îmbujorați ascultînd povești la culcare. După cum ar fi trebuit să știe din propriile lui experiențe de tinerețe, asemenea familii nu erau decît un mit propagat de poeți și de producătorii de filme. În fața acestei revelații, viața părea să se întindă înaintea lui Zack ca un platou monoton.

Printre cei de la Hollywood care sufereau de cazuri similare de spleen, soluția recomandată era o liniuță de cocaină, o diversitate de droguri, unele legale, altele nu, sau o sticlă de alcool consumată de două ori pe zi. Zack, însă, avea discretul bunicii sale față de slăbiciuni, și desconsidera asemenea proptele emoționale.

A rezolvat problema în singurul fel pe care-l cunoștea: în fiecare dimineață se apuca în muncă și o ținea tot așa pînă seara cînd cădea în pat, frînt de oboseală. După succesul cu *„Nightmare"*, Empire s-a grăbit să-i ofere rolul principal și regia altui film. Zack a găsit un scenariu de acțiune intitulat *„Winner Take All"*, cu roluri principale pentru el și Rachel, iar Empire l-a finanțat.

Rezultatul a fost spectaculos. Rachel a primit o nominalizare la Oscar pentru rolul din *„Învingătorul ia tot"*. Zack a cîștigat două Oscaruri, pentru cel mai bun actor și pentru regie. Acesta din urmă a confirmat ceea ce mogulii de la Hollywood observaseră deja: Zack avea geniu.

Dar Zack nu mai căuta nici o satisfacție personală și, în dorința de a rămîne cît mai activ, pentru a nu-i observa lipsa, a mai făcut două filme, ca regizor și actor – un thriller erotic și de acțiune cu Glenn Close și un film de aventuri cu Kim Basinger.

Apoi a zburat la Carmel să finalizeze o afacere cu Matt Farrell, unde, seara, căutînd ceva de citit, a luat un roman lăsat acolo de un vizitator necunoscut.

Cu mult înainte de a-l termina, la crăpatul zorilor, Zack știa că *„Destiny"* avea să fie următorul lui film.

A doua zi, a intrat în biroul președintelui de la Empire Studios și i-a dat cartea.

– Ăsta-i filmul meu următor, Irwin.

Irwin Levine citi rezumatul de pe supracopertă, se rezemă de spătarul înalt al fotoliului său din piele de căprioară și oftă.

– Asta pare o dramă grea, Zack. Aș vrea să te văd făcînd și ceva mai vesel.

Brusc, se răsuci cu fotoliul, luă un scenariu de pe masa de sticlă din spate și i-l întinse lui Zack, cu un zîmbet încîntat.

– Cineva mi l-a strecurat neoficial. Are deja un cumpărător, dar dacă spui că tu ai să-l faci, putem încerca să negociem. E un romance. Bine scris, amuzant. Nimeni n-a mai făcut de zeci de ani un asemenea film, și cred că publicului îi e dor. Ești perfect pentru rolul principal și l-ai putea juca și în

somn, atît e de uşor. Se va face ieftin şi rapid, e presimt c-o să dea lovitura.

„Pretty Woman" era un romance siropos şi pre vizibil, despre un magnat cinic căruia dragostea adevărată îi schimbă viaţa, aşa că în cele din urmă trăieşte fericit pînă la adînci bătrîneţi cu noua şi frumoasa lui soţie. A doua zi dimineaţa, Zack aruncă scenariul pe biroul lui Levine, spunînd cu dispreţ:

– N-am destul talent nici la actorie, nici la regie, ca să fac spanacul ăsta să pară credibil.

– Ai devenit cinic, remarcă Levine întristat, clătinînd din cap. Te ştiu de cînd erai puşti şi te iubesc ca pe fiul meu. Sînt dezamăgit, foarte dezamăgit.

Văzu lucirea de nemulţumire de pe chipul lui Zack şi se grăbi să adauge:

– Dar, destul cu sentimentalismele. Cînd vrei să începi filmările la *„Destiny"* şi pe cine ai în vedere pentru rolurile principale?

– Eu am să-l joc pe soţ, şi aş dori-o pe Diana Copeland în rolul soţiei, dacă e liberă. Rachel ar fi excelentă ca amantă. iar Emily McDaniels, fiica.

Sprîncenele lui Levine se înălţară.

– Rachel o să facă o criză dacă ia al doilea rol feminin.

– Cu Rachel am să rezolv eu.

Rachel şi Levine se detestau, deşi nici unul dintre ei nu prezenta vreun motiv. Zack bănuia că avuseseră cu ani în urmă o relaţie amoroasă care se terminase prost.

– Dacă încă nu te-ai hotărît pentru rolul vagabondului, continuă Levine, după o scurtă ezitare, ţi-aş cere o favoare. Te-ai gîndi la Tony Austin pentru el?

– Nici o şansă, replică sec Zack.

Alcoolismul şi toxicomania lui Austin erau la fel de legendare ca şi celelalte vicii ale lui, şi nimeni nu putea pune nici o bază pe el. Ultima sa isprăvoză occidentală, la începutul turnării unui film pentru Empire, îl băgase într-un centru de dezintoxicare pentru şase luni, şi trebuise să-l înlocuiască un alt actor.

– Tony vrea să lucreze şi să-şi dovedească reabilitarea, continuă Levine cu răbdare. Doctorii mi-au asigurat că e un om cu totul nou. Şi de data asta tind să-i cred.

Zack ridică din umeri.

– De ce de data asta?

– Fiindcă a fost la un pas de moarte şi s-a speriat îngrozitor. Aş vrea să-i dau şansa unui nou început.

Glasul lui Levine dobîndi un ton cucernic.

– Aşa se cade, Zack. Toţi sîntem copiii lui Dumnezeu. Trebuie să avem grijă unii de alţii. Tony are nevoie de o slujbă, fiindcă e falit şi...

– Şi fiindcă-ţi datorează o parte din banii pentru filmul ăla pe care n-a apucat să-l termine, speculă Zack.

– Mda, mă rog, ne datorează o sumă apreciabilă, recunoscu Levine fără tragere de inimă. Totuşi, ne-a cerut să-şi achite datoria prin muncă şi, de vreme ce pari invulnerabil faţă de apelul emoţional, gîndeşte-te şi la aspectele practice: cu toată publicitatea lui negativă, publicul încă-l mai adoră. E favoritul lor, băiatul rău frumos şi debusolat, omul pe care orice femeie ar vrea să-l consoleze.

Zack ezită. Dacă Austin îşi revenise cu adevărat, era ideal în rol. La treizeci şi trei de ani, aspectul lui arătos, blond şi tineresc, fusese marcat de desfrîu, ceea ce-l făcea să arate oarecum şi mai

atrăgător pentru femeile între doisprezece şi nou zeci de ani. Numele lui Austin pe afiş era garanţ unui box-office fabulos. Împreună cu Zack, ave şansa să doboare nişte recorduri. Întrucît Zack in tenţiona să-şi revendice o mare parte din profitu în cadrul preţului de a realiza *„Destiny"*, acest lucr avu o mare influenţă asupra deciziei lui.

– Am să-i dau rolul să-l citească, dar nu mc după ideea de a fi guvernantă pe lîngă un toxico man, reabilitat sau nu. Am să-i spun lui Dan Moye să te sune mîine dimineaţă, adăugă el, referindu-s la impresarul lui, şi puteţi începe să puneţi la punc detaliile contractuale.

– Filmul ăsta o să coste o avere, cu toate fil mările în decor natural de care are nevoie, îi re aminti Irwin. Accept proiectul numai fiindcă ţi-l doreşt atît de mult. Personal, am să mă rog în genunch să-şi acopere măcar costurile.

Zack îşi stăpîni un zîmbet cunoscător. Negocie rile contractuale tocmai începuseră.

Diana Copeland a refuzat rolul soţiei, fiind ocupată cu alt contract anterior semnat, aşa că Zack i l-a dat lui Rachel. Peste cîteva săptămîni, planurile Dianei s-au schimbat, dar Zack, care era un om de caracter, avea obligaţii atît legale, cît şi morale să-i lase rolul lui Rachel. Spre surprinderea lui, Diana a cerut rolul mai neimportant al fostei amante. Emily McDaniels a acceptat cu entuziasm rolul fiicei adolescente, iar Tony Austin l-a primit pe cel al vagabondului. La o lună după începerea filmărilor, s-a dus vestea că, deşi *„Destiny"* părea urmărit de accidente şi ghinioane, materialul brut arăta fantastic. Moara bîrfelor de la Hollywood a început să macine preziceri timpurii despre noi nominalizări la Oscar.

Capitolul 6

Foşnetul ierbii îl smulse pe Zack din reverie. Privind peste umăr, văzu că Tommy Newton se apropia prin lumina tot mai slabă a asfinţitului.

– Echipa e în pauza de cină, iar în grajd e totul gata, spuse el.

Zack se ridică în picioare.

– Bine. Am să verific.

O făcuse deja, dar nu-i plăcea să lase nimic la voia întîmplării – şi, în plus, aşa avea o scuză să-i mai evite un timp pe ceilalţi.

– Diseară nu facem nici o repetiţie, adăugă el. Încercăm s-o tragem din prima.

Tommy dădu din cap.

– Am să-i anunţ.

În grajd, Zack studie decorul pentru ultima secvenţă importantă. În ultimele luni, povestea prinsese viaţă în faţa camerelor, mai vibrantă şi tensionată decît crezuse posibil – povestea unei femei prinsă între iubirea pentru fiica ei şi magnatul preocupat cu care se măritase, şi relaţia pasionaiă cu un vagabond chipeş care avea o obsesie periculoasă faţă de ea. Zack jucase rolul soţului aparent indiferent, un om al cărui imperiu financiar se prăbuşea şi care se gîndea să încheie o tranzacţie cu traficanţii de droguri, ca să nu-şi lipsească fiica şi soţia de stilul de viaţă cu care se obişnuiseră.

Emily McDaniels era fiica adolescentă căreia nu-i păsa de lux şi nu-şi dorea decît interesul şi atenţia părinţilor. Intriga era tensionată, dar povestirea se distingea prin profunzimea şi bogăţia por-

tretelor omeneşti, intuiţia cu care analiza natura şi nevoile personajelor, punctele lor slabe şi cele puternice. În *„Destiny"* nu existau „personaje negative": fiecare era portretizat într-un fel despre care Zack ştia că o să aibă un efect intens asupra spectatorilor.

Aşa cum se obişnuia, majoritatea secvenţelor nu se turnaseră în suită cronologică, dar datorită logisticii ultimele două rămase de filmat erau chiar secvenţele finale ale filmului. În cea pe care o trăgeau acum, Rachel îşi întîlnea amantul în grajd, unde avuseseră loc mai multe amoruri de-ale lor din trecut.

Nevoită să-l mai vadă „doar o dată", fiindcă vagabondul o ameninţase că avea să le dezvăluie soţului şi fiicei relaţia lor, Rachel avea ascunsă în grajd o armă cu care intenţiona să-l sperie. Cînd el încerca s-o oblige să se culce iar împreună, izbucnea o altercaţie şi erau răniţi amîndoi. Zack era hotărît ca secvenţa să iasă *foarte* sexy şi *foarte* violentă.

Privind în jur, porni încet prin grajdul slab luminat. Toate erau aşa cum dorea: caii se aflau în boxe, pe stînga, iar căpestrele şi cravaşele atîrnau în cuie, pe peretele din faţa lor; şeile stăteau pe rafturi de lemn. Materialele pentru îngrijirea cailor erau la locul lor, pe o masă de lîngă peretele din fund, lîngă camera de harnaşamente.

Punctul de interes al secvenţei era această masă de lîngă nişte baloturi de fîn, unde protagoniştii urmau să aibă încleştarea finală. Arma se afla la locul ei, ascunsă între sticle şi perii de ţesălat. În podul de deasupra, al doilea aparat de filmat era deja orientat spre uşa dublă, pentru a o surprinde pe Emily cînd năvălea în graid călare, la auzul împuşcăturii, şi toate luminile erau poziţionate pentru a obţine un efect maxim.

Cu genunchiul, Zack împinse masa puţin mai la stînga, apoi mută două sticle şi puse patul pistolului astfel încît camera să-l vadă parţial, dar din nervozitate îl mişcă mai mult decît era necesar. Sam Hudgins, operatorul, şi Linda Tompkins, scenografa, pregătiseră un decor perfect în toate detaliile, obţinînd întocmai efectul dorit de Zack. Nerăbdător să termine odată, Zack porni spre uşă, cu paşii răsunîndu-i pe dalele lucitoare ale pardoselii.

Curtea unde echipa se servea de la bufet era luminată de reflectoare puternice, iar Tommy îl văzu pe Zack imediat ce intră în lumină şi strigă:

– Gata, toată lumea, încă zece minute şi începem!

Se produse agitaţie, oamenii ridicîndu-se de la mesele de picnic şi de pe iarbă, şi pornind spre grajd sau spre bufet, ca să mai ia o sticlă de suc. Un moment mai tîrziu, Zack îi văzu pe Austin şi Rachel ieşind din rulota actorului, urmaţi de coafeze şi machieuză.

Austin arăta încurcat şi cam bolnav; Zack spera ca durerea de coaste să-l omoare. Rachel trecu pe lîngă el şi echipă cu capul sus – ca o regină care nu avea de dat socoteală în faţa nimănui.

Emily McDaniels se plimba prin faţa tatălui ei, repetîndu-şi cu el textul. La şaisprezece ani, cu gropiţele ei ca ale lui Shirley Temple, încă mai arăta doar de unsprezece şi ceva. La vederea lui Rachel, pe faţă îi apăru o expresie de antipatie, apoi întoarse capul spre tatăl ei şi continuă să repete. Emily o plăcuse la început pe Rachel, iar Zack îi puse schimbarea de atitudine pe seama loialităţii faţă de el şi un moment fu mişcat. Tocmai lua un

sandviş cu friptură rece, cînd auzi vocea blîndă înceată a Dianei Copeland:

– Zack?

Se întoarse, surprins.

– Ce-i cu tine aici în seara asta? Credeam că ai plecat la L.A. încă de dimineaţă.

Îmbrăcată într-un şort alb şi un tricou roşu, cu părul ei arămiu împletit într-o coadă franţuzească, Diana arăta foarte frumoasă şi foarte stînjenită.

– Aşa voiam, dar cînd am auzit ce s-a întîmplat aseară la hotel, am hotărît să mai stau şi azi.

– De ce? întrebă scurt Zack.

– Din două motive, răspunse Diana, încercînd cu disperare să-l facă să înţeleagă că era sinceră. Unul, ca să te susţin moral, dacă ai nevoie...

– Nu am nevoie, replică el politicos. Şi celălalt motiv care e?

Diana îi privi chipul mîndru şi-şi dădu seama că păruse să i se fi făcut milă de el. Stresată de privirea lui neabătută şi de tăcerea prelungită, izbucni:

– Ascultă, nu ştiu cum să spun... dar cred... cred că Rachel e o proastă. Şi dacă te pot ajuta cu ceva, te rog, dă-mi voie s-o fac. Şi, Zack, încheie ea cu multă pătrundere, aş... aş lucra cu tine oricînd, oriunde, în orice rol. Voiam doar să ştii şi asta.

Văzu cum pe chipul lui apărea un amuzament amar şi-şi dădu seama, cu întîrziere, că mărturisirile ei păreau animate de ambiţie.

– Îţi mulţumesc, Diana, răspunse el atît de curtenitor, încît femeia se simţi şi mai prost. Spune-i agentului tău să mă caute peste cîteva luni, cînd voi face distribuţia următorului film.

Diana îl privi cum se îndepărta, cu paşi lungi şi siguri. Copleşită de jenă şi simţindu-se învinsă, se rezemă de copacul din spatele ei, privindu-l pe

Tommy, care asistase la aproape toată scena.

– M-am făcut de rîs, nu-i aşa, Tommy?

– Aş zice că a fost cel mai prost rol al tău.

– Crede că n-am vrut decît să mai joc în filmele lui.

– Ei, şi nu-i adevărat?

Diana îl fulgeră cu privirea, dar Tommy se uita la Tony Austin şi la Rachel. După un moment, acesta se întrebă:

– Cum poate javra aia să-l prefere pe Tony Austin în locul lui Zack? Cum *poate?*

– I-o fi plăcînd să se simtă dorită, replică Tommy. Zack nu mai are nevoie de nimeni, pe cînd Tony are nevoie de toată lumea.

– Tony *se foloseşte* de toată lumea, îl corectă Diana cu dispreţ. Adonisul ăsta blond e de fapt un vampir – devorează oamenii, îi secătuieşte şi pe urmă îi aruncă, după ce nu-i mai sînt de nici un folos.

– E şi cazul ca tu să ştii, răspunse Tommy.

Totuşi, o cuprinse cu braţul pe după umeri, strîngînd-o încurajator.

– Mă trimitea la întîlnire cu dealerul lui de droguri. Cu o ocazie, am fost reţinută pentru posesie, iar cînd l-am sunat de la poliţie ca să mă scoată pe cauţiune, s-a înfuriat fiindcă mă lăsasem prinsă şi mi-a închis telefonul. De teamă, am sunat la studio şi mi-au plătit ei cauţiunea, după care au muşamalizat totul. Iar la sfîrşit, m-au taxat pentru toate cheltuielile legale.

– E clar că are şi calităţi care-l reabilitează, altfel nu i-ai fi căzut în plasă.

– Aveam douăzeci de ani şi eram complet ameţită de bombe cînd m-am îndrăgostit de el, ripostă Diana. Tu ce scuză ai?

– Criza vîrstei mijlocii? murmură Tommy, într-o încercare nereuşită de a face haz.

– Mare păcat că ăia de la spital l-au înviat după ultima supradoză.

În grajd se aprindeau luminile de interior, iar Tommy arătă cu capul într-acolo.

– Hai să mergem, e timpul să începem.

Diana îl luă de mijloc şi porniră spre grajd.

– Ştii cum se spune, comentă ea. Toate se întorc de unde au pornit.

– Mda, dar de obicei ocolul durează prea mult.

În rulota lui, Zack se stropi grăbit cu apă rece pe faţă şi piept, îşi puse pe el o cămaşă curată şi ieşi. Se opri cînd îl văzu pe tatăl lui Emily plimbîndu-se prin faţa rulotelor.

– Emily s-a dus în grajd?

– Nu, nu încă, Zack. Zile-ntregi i-a fost rău, din cauza căldurii, se plînse George McDaniels. Şi n-ar fi trebuit nici să stea atît de mult timp la soare. N-ar putea să rămînă în rulotă, unde e aer condiţionat, pînă eşti sigur că ai nevoie de ea? Oricum, va trebui să tragi mai multe duble cu Rachel şi Austin, înainte să intre Emily

În alte împrejurări, sugestia de a aştepta un actor pentru că voia să lenevească în rulotă i-ar fi smuls lui Zack un răspuns usturător. Dar pentru Emily avea o anumită slăbiciune, aşa că spuse pe un ton temperat:

– Nu se poate, George, şi ştii foarte bine. Emily e voinică. O să suporte căldura, în timp ce-şi aşteaptă intrarea.

– Bine, dar...

La vederea expresiei ameninţătoare a lui Zack, George se răzgîndi:

– Mă duc s-o chem.

În timp ce se apropia de grajd, Zack o auzi pe Emily apropiindu-se în fugă şi strigă peste umăr:

– Sus pe cal şi hai să terminăm odată!

Fata îl depăşi, îmbrăcată cu pantalonii şi tunica de călărie.

– Sînt gata oricînd, Zack, răspunse ea, cu ochii plini de teamă la gîndul celor prin care trebuia să treacă. Apoi dispăru după colţ, unde doi asistenţi o aşteptau cu calul pe care urma să-l călărească.

Zack ştia că avea puţine şanse ca secvenţa să reuşească din prima încercare, cu sau fără repetiţie, dar voia s-o termine cît mai rapid posibil. Atmosfera încărcată dintre el, soţia lui şi amantul ei n-avea decît să se tensioneze şi mai mult, de fiecare dată cînd trebuia să repete acea scenă de o sexualitate explozivă.

O umbră se desprinse din tufişurile de lîngă uşă, iar glasul împăciuitor şi atent modulat al lui Austin îl făcu pe Zack să se oprească.

– Ascultă, Zack, secvenţa asta o să fie destul de grea şi fără animozităţi între noi din cauza lui Rachel, spuse el, ieşind la lumină. Tu şi cu mine nu ne-am născut ieri, sîntem adulţi sofisticaţi. Hai să ne purtăm ca atare.

Şi îi întinse mîna. Zack îi privi disprețuitor mîna întinsă, apoi ridică ochii spre el şi spuse doar atît:

– Mai du-te-n mă-ta.

Capitolul 7

Tensiunea, de să şi încinsă, plutea ca un nor de fum peste grajd, cînd Zack trecu de privitori şi porni spre platoul întunecat. Sam Huggins era po-

ziționat deja la camera de pe pardoseală, iar Zack se opri lîngă el, la două monitoare care erau conectate la obiectivele camerelor, dîndu-i posibilitatea să vadă același lucru cu acestea. Dădu din cap spre Tommy, iar activitățile începură în succesiunea familiară.

– Lumina! ordonă sonor asistentul de regie.

Se auzi un zgomot metalic de comutatoare apăsate, și sursele gigantice se aprinseră, scăldînd zona într-o lumină albă incandescentă. Înfundîndu-și mîinile în buzunare, Zack studie imaginile de pe ambele monitoare. Nimeni nu vorbea, nimeni nu tușea, nimeni nu se mișca, dar el nu era decît vag conștient de încremenirea neobișnuită a tuturor. Ani de zile, compensase lipsurile din viața lui cufundîndu-se total în muncă și scoțîndu-ți din minte orice altceva, iar acum o făcea fără nici un efort conștient. Pentru moment, nu conta decît secvența pe care o filmau; era ca un copil al lui, amanta lui, viitorul lui, și studia atent fiecare detaliu pe monitoare, închipuindu-și imaginile pe un ecran de cinematograf înalt de zece metri.

Deasupra, în pod, un mașinist și un electrician așteptau instrucțiuni să mute cîte un reflector sau să-i schimbe unghiul. Recuziterul șef stătea lîngă camera de jos a lui Sam, așteptînd indicații, iar încă doi electricieni priveau în sus spre al doilea cameraman, care se afla la șapte metri înălțime, ca să poată filma secvența din acel unghi. Mașiniștii așteptau să mute orice obiect pe care Zack îl dorea rearanjat; sunetistul avea căștile la gît, gata să și le pună la urechi, iar secretara de platou ținea scenariul într-o mînă și cronometrul în cealaltă. Lîngă ea, un șef de producție scria cu cretă pe clachetă numărul cadrului și al primei duble, pentru momen-

tul cînd Zack urma să dea motor. Tony și Rachel așteptau într-o parte.

Satisfăcut, Zack dădu din cap și aruncă o privire spre Sam.

– Ție cum ți se pare?

Așa cum făcuse de mai multe ori în timpul zilei, operatorul șef își lipi ochiul de ocularul camerei și aruncă o ultimă privire. Fără să se desprindă de acolo, spuse ezitant:

– Masa aia mă cam deranjează, Zack. S-o mutăm mai aproape de baloturile de fîn.

La aceste cuvinte, doi mașiniști se repeziră înainte, apucînd masa și trăgînd-o încet, cu privirea la Sam, care continua să se uite prin obiectiv, dirijîndu-i cu mîna ridicată.

– Așa, e bine, lăsați-o acolo...

Nerăbdător să înceapă, Zack ridică privirea spre cameramanul de sus.

– Les? De-acolo cum se vede?

– Arată bine, Zack.

Zack aruncă o privire în jur și dădu din cap spre Tommy, care ceru ca de obicei liniște și atenție, deși pe platou domnea o tăcere mormîntală:

– Liniște, vă rog! Toată lumea la locuri! *Nu* e repetiție! Încercăm să tragem din prima.

Ted și Rachel se duseră la locurile lor din decor și, în timp ce o machioză retușa pudra de pe fruntea transpirată a lui Ted, iar o garderobieră potrivea corsajul rochiei lui Rachel, Zack începu să recapituleze secvența pe care se pregăteau s-o tragă.

– În regulă, spuse el, pe un ton repezit, pragmatic și hotărît. Știți povestea și știți cum se termină. S-ar putea să ne iasă din prima. Dacă nu, vom folosi dubla asta ca repetiție generală.

Privirea i se repezi spre Rachel, dar i se adresă

pe numele personajului, aşa cum obişnuia:

– Johanna, tu intri în grajd, ştiind că Rick pl deşte pe-aici pe undeva. Ştii ce doreşte de la tin Ţi-e frică de el, şi ţi-e frică şi de tine însăţi. Cî începe să-ncerce să te seducă, voinţa îţi slăbeşt dar numai pentru cîteva momente – şi sînt m mente *fierbinţi*, încheie el, hotărînd că nu era nevo să explice concret ce fel de pasiune se aştepta s vadă între actriţă şi amantul ei din realitate. Ai în ţeles? o mai întrebă. Momente foarte fierbinţi.

– Am înţeles, răspunse ea, doar cu o lucire în ochii ei verzi trădînd unda de stînjeneală pentru ceea ce trebuia să facă în văzul tuturor.

Zack se întoarse spre Tony, care-şi ocupase locul într-o boxă goală.

– Tu o aştepţi aici pe Johanna de peste o oră, îi reaminti el, vorbind sacadat. Te temi că n-o să vină şi te urăşti pe tine însuţi pentru că o doreşti. Eşti obsedat de ea, te gîndeşti să te duci în casă şi să-i spui fiicei ei şi menajerei, şi oricui mai vrea să asculte, că s-a culcat cu tine. Te simţi umilit fiindcă te evită şi pentru că trebuie să te întîlneşti cu ea în grajd, în timp ce soţul ei se culcă în acelaşi pat cu ea. Cînd intră aici şi trece prin dreptul boxei fără să te vadă, toată furia şi chinul care s-au acumulat luni de zile în sufletul tău explodează. Te repezi la ea, dar în clipa cînd o atingi, o doreşti din nou, şi eşti hotărît s-o faci să te dorească şi ea pe tine. O obligi să te sărute, şi-i simţi prima reacţie. Cînd îşi schimbă atitudinea şi începe să se zbată. ai ajuns prea departe ca să mai crezi că vrea să te oprească. N-ai vrea decît pînă cînd ia pistolul ăla şi-l îndreaptă spre tine, iar atunci te înfurii. Îţi pierzi controlul. Dai să-i smulgi pistolul, iar cînd ea trage, eşti prea furios ca să-ţi dai seama că arma s-a descărcat accidental.

toată pasiunea şi obsesia pe care le-ai simţit pentru ea se transformă în furie momentană, în timp ce te lupţi cu ea pentru pistol. Arma se descarcă a doua oară, Rachel cade la podea, iar tu scapi pistolul din mînă... chinuit de regret şi teamă, cînd îţi dai seama că e grav rănită. O auzi pe Emily... eziţi, apoi fugi. Neputîndu-şi ascunde complet dezgustul, Zack adăugă pe un ton caustic:

– Crezi că eşti în stare?

– Mda, răspunse scurt, sarcastic, Austin. Cred c-am să mă descurc...

– Atunci, începe şi să terminăm odată cu şarada asta greţoasă, se răsti Zack, fără să se poată stăpîni.

Întorcîndu-se spre Rachel, adăugă:

– N-ai intenţionat niciodată să tragi în el cu pistolul ăla şi, cînd se descarcă, vreau să văd că eşti îngrozită – atît de îngrozită, încît nu reacţionezi destul de repede cînd ţeava armei se îndreaptă spre tine.

Fără a o aştepta să-i răspundă la instrucţiuni, Zack se întoarse spre Emily şi reluă, pe un ton puţin mai blînd:

– Emily, tu auzi împuşcăturile şi intri călare. Mama ta e rănită, dar conştientă, iar tu îţi dai seama că starea ei nu e critică. Intri în panică. Amantul ei fuge spre camionetă, aşa că te repezi la telefonul din biroul grăjdarului şi suni după o ambulanţă, apoi îl anunţi pe tatăl tău. Pînă aici e totul clar?

– Dar ce fac cu Tony... cu Rick, adică? N-ar trebui să alerg cîţiva paşi după el, sau să ridic pistolul ca şi cum m-aş gîndi să-l împuşc?

În mod normal, toate aceste detalii s-ar fi rezolvat la repetiţie, iar Zack îşi dădu seama că fusese o prostie să creadă că puteau folosi prima

dublă drept repetiție generală, mai ales cînd încă de ieri cocheta cu ideea că probabil n-ar fi fost bine ca Rachel să tragă primul foc, deşi aşa scria în scenariu.

După o scurtă ezitare, clătină din cap spre Emily:

– Hai ca prima dată s-o jucăm aşa cum scrie. Pe urmă, dacă e nevoie, vom improviza.

Se uită în jur la ceilalți actori şi la membrii echipei, adăugînd scurt:

– Întrebări?

Aşteptă o fracțiune de secundă, apoi dădu din cap spre Tommy şi spuse:

– Hai s-o facem.

– Opreşte aeru' condiționat! strigă Tommy şi, peste o clipă, instalația amuți. Sunetistul îşi puse căştile la urechi, cei doi cameramani se aplecară înainte, iar Zack se postă între cameră şi monitoare, de unde putea vedea atît ecranele, cît şi acțiunea de pe platou.

– Lumina roşie, vă rog! ceru el, dînd comanda ca lampa roşie de deasupra intrării în grajd să se aprindă, semn că înăuntru se filma. Motor!

Aşteptă confirmarea că aparatele de filmat şi instalația de sunet mergeau cu viteză sincron.

– Merge! strigă cameramanul de sus, după cîteva momente.

– Merge! repetă şi Sam Hudgins.

– Merge banda! adăugă sunetistul.

– Clac! ordonă Zack, iar şeful de producție păşi repede în fața camerei lui Sam, cu clacheta pe care era scris numărul cadrului şi cel al dublei.

– Cadrul 126. – anunță el, repetînd ceea ce era scris pe clacheta, dubla unu!

Pocni din clachetă, pentru monteurii care aveau

să folosească acel start ca să sincronizeze sunetul cu imaginea, apoi se retrase repede.

– Acțiune! ceru Zack.

La acest semnal, Rachel intră în grajd printr-o parte, cu mişcări nervoase, privind în jur, în timp ce pe față i se citeau clar teroarea, emoția şi teama.

– Rick? întrebă ea cu voce tremurătoare, exact aşa cum scria în scenariu, iar cînd mîna amantului ei se repezi din boxa goală unde stătea ascuns, țipătul înăbuşit al lui Rachel fu perfect.

Stînd lîngă cameră, cu brațele încrucişate pe piept, Zack privea totul cu ochi îngustați şi o expresie impersonală, dar cînd Austin începu s-o sărute şi s-o mîngîie pe Rachel, trăgînd-o spre baloturile de fîn, totul se bulibăşi. Austin era stîngaci şi vizibil jenat.

– STOP! strigă Zack, enervat să-şi dea seama că, în ritmul acela, probabil trebuia să-l privească pe Austin sărutîndu-i şi pipăindu-i nevasta de mai multe ori.

Ieşind în lumină cu paşi întinşi, îi aruncă actorului o privire de dispreț înghețat.

– Aseară, în camera mea de la hotel, n-o sărutai ca un ministrant împiedicat, Austin. Arată-ne o mică reluare a scenei de-atunci, nu jocul ăsta de amatori pe care-l faci acum.

Chipul lui Austin, care fusese asemănat cu al lui Robert Redford pentru charisma lui băiețească, se înroşi ca racul.

– Iisuse, Zack, de ce nu te poți comporta ca un adult în legătură cu toate astea...

Fără să-i mai dea atenție, Zack se întoarse spre Rachel, care-l privea încruntată, şi se răsti la ea, cu o grosolănie fără precedent:

– Iar tu, tu trebuie să fii în călduri, nu să visezi

că-ți faci manichiura, în timp ce ăsta te tăvălește prin fîn.

Următoarele două duble ieşiră foarte bine, şi toată echipa o ştia, dar de ambele dăți Zack îi opri înainte ca Rachel să întindă mîna spre pistol, şi-i puse s-o ia de la început. O făcea în parte fiindcă dintr-o dată îşi găsise o satisfacție perversă în a-i sili să reproducă în public aceleaşi atingeri şi pipăieli adulterine care-l făcuseră de rîs în ochii tuturor, dar mai mult pentru că simțea că secvența încă nu mergea ca lumea.

– STOP! strigă el, întrerupînd şi a patra dublă, şi trecînd în față.

Austin se ridică de pe baloturile de fîn, furios şi gata să se ia la bătaie, cu brațul pe după umerii lui Rachel, care în sfîrşit devenise destul de sensibilă pentru a se simți jenată şi la fel de furioasă.

– Ascultă, băi sadic nenorocit ce eşti, n-a fost nimic în neregulă la ultimele două duble! Ieşiseră perfect! strigă Austin, dar Zack îl ignoră, hotărîndu-se să încerce secvența aşa cum se gîndise s-o facă în ajun.

– Gura şi-ascultă, se răsti el, o să-ncercăm altfel. Adevărul e că, indiferent ce a vrut autorul cînd a scris secvența asta, după ce-şi împuşcă amantul, chiar şi accidental, Johanna pierde toată simpatia spectatorilor. Omul e obsedat de ea, pe plan sexual şi emoțional, iar ea se foloseşte de el ca să-şi satisfacă nevoile, dar *niciodată* nu a avut intenția să-şi părăsească soțul. Trebuie să fie rănită cu arma asta înaintea lui, altfel Rick devine singura victimă din film, iar ideea filmului e că *toți* au fost nişte victime.

Zack auzi un murmur de surprindere şi aprobare din partea celorlalți, dar nu avea nevoie ca să fie convins. Acum ştia că avea dreptate. Întorcîndu-se

spre Rachel şi Tony, care deş fără tragere de inimă arătau impresionați, spuse scurt:

– Mai tragem o dată şi cred că o să iasă. Nu trebuie decît să inversați deznodămîntul primei ciocniri pentru armă, astfel încît Johanna să fie rănită prima.

– Şi pe urmă? întrebă Tony. Eu ce fac, după ce-mi dau seama că am împuşcat-o?

Zack făcu o pauză, pe gînduri, apoi spuse hotărît:

– O laşi să rămînă stăpînă pe armă. N-ai vrut s-o răneşti, dar ea nu ştie. Faci un pas înapoi, însă Johanna ține acum arma îndreptată spre tine, plîngînd – pentru amîndoi. Începi să te retragi. Rachel, adăugă, întorcîndu-se spre ea, tu suspini, apoi închizi ochii şi apeşi pe trăgaci.

Reveni la locul lui.

– Clachetă...

Secretara de platou păşi în fața camerei, cu clacheta.

– Secvența 126, cadrul unu, tras cinci!

– Acțiune!

Aceasta avea să fie ultima dublă, dubla de aur. Zack o simțea, în timp ce-i privea pe Austin înhățînd-o pe Rachel şi trîntind-o pe baloturile de paie, devorînd-o cu gura şi mîinile. Nu aveau dialoguri, dar avea să fie introdus mai tîrziu un sunet de fundal, aşa că o îndemnă pe Rachel, cînd femeia dădu după armă şi o strecură între ei:

– Luptă-te!

Şi, cu o undă de ironie, adăugă răstit:

– Închipuie-ți că-s eu!

Vicleşugul reuşi, Rachel începu să se zbată, lovind umerii lui Tony cu pumnii, şi puse mîna pe pistol. La montaj avea să fie introdusă în banda

sonoră şi o detunătură reală, în locul pocniturii seci a cartuşului de manevră din arma lui Rachel, iar Zack îl privi pe Tony smulgîndu-i arma şi aşteptă momentul potrivit pentru ca actorul să apese pe trăgaci, iar Rachel să cadă pe spate, spărgînd punga cu sînge fals ascunsă lîngă umăr. În sfîrşit, strigă:

– Trage!

Trupul lui Rachel zvîcni violent înapoi, cînd împuşcătura detonă ca o petardă în grajd, reverberînd din acoperişul metalic. Toţi încremeniră, imobilizaţi o clipă de sunetul neaşteptat de puternic; Rachel alunecă încet din braţele lui Tony şi căzu pe podea, dar braţul nu i se înroşea treptat de sîngele unei răni false la umăr.

– Ce nai .. începu Zack, repezindu-se înainte.

Tony se apleca peste ea, însă Zack îl dădu la o parte.

– Rachel? întrebă el, întorcînd-o.

Pe pieptul femeii apăruse o mica gaură din care se prelingea doar un firicel de sînge. Primul gînd coerent al lui Zack, în timp ce striga să cheme cineva ambulanţa şi-i căuta înnebunit pulsul inexistent, fu că rana nu putea fi fatală: abia dacă sîngera, era mai aproape de claviculă decît de inimă, şi-n plus ajutorul medical era la cîţiva paşi, pe platou, aşa cum cerea legea. În clipa următoare, izbucni haosul: femeile ţipau, bărbaţii strigau, toată echipa alerga încoace şi-ncolo.

– Staţi dracu' pe loc! răcni Zack.

Şi, fiindcă nu găsea pulsul, începu să-i facă respiraţie gură la gură.

Trecu o oră, timp în care Zack stătu lîngă uşile grajdului, la distanţă de ceilalţi, aşteptînd o veste de la medicii şi poliţiştii dinăuntru. Maşinile poliţiei şi ale salvării erau parcate peste tot pe peluză şi alee, iar girofarurile lor roşii şi albastre se roteau sinistru în noaptea tăcută şi umedă.

Rachel era moartă. O simţea, ştia. Mai văzuse o dată moartea; ţinea minte cum arăta. Dar cu toate acestea, nu-i venea să creadă.

Poliţiştii îi interogaseră deja pe Tony şi pe cameramani. Acum începeau să-i chestioneze pe toţi ceilalţi care fuseseră de faţă. Pe Zack, însă, nu-l întrebau ce văzuse. I se părea foarte ciudat, în măsura în care era capabil de un gînd raţional.

Deasupra lui, un proiector puternic începu să bălăieze zona, în zgomotul sonor al motorului de elicopter. Văzu crucea roşie pe peretele aparatului şi-l cuprinse uşurarea: dacă urmau s-o transporte pe Rachel la spital, însemna că medicii îi restabiliseră semnalele vitale.

Însă chiar atunci văzu altceva, care-i făcu sîngele să-i îngheţe în vene: poliţiştii care împrejmuiseră toată zona, la sosire, lăsară să intre un sedan negru. În lumina elicopterului, citi emblema de pe portieră; scria: „Morga locală".

Toţi ceilalţi văzură şi ei. Emily începu să suspine în braţele tatălui sau. iar Zack auzi înjurătura sălbatica a lui Austin. urmată de un murmur liniştitor din partea lui Tommy.

Diana privea maşina funerară cu faţa palidă şi crispată, şi toţi ceilalţi... nu făceau decît să se uite unii la alţii.

Dar nimeni nu-l privea pe el, nici nu încerca să se apropie. Buimăcit cum era, lui Zack i se părea puţin cam straniu. deşi prefera aşa.

Capitolul 8

A doua zi, toţi actorii şi membrii echipei au rămas în carantină la hotel, pentru interogatoriu. Zack îşi petrecu timpul într-o toropeală nervoasă, pe cînd poliţia refuza să-i dea orice informaţie, iar presa răspîndea ştiri în toată ţara.

Conform emisiunii N.B.C. pe care o văzu la amiază, pistolul care o omorîse pe Rachel fusese încărcat cu un cartuş dum-dum, destinat să se fragmenteze la impact, distrugînd total zona afectată, motiv pentru care moartea fusese instantanee. *„C.B.S. Evening News"* invită un expert balistic care apăru în faţa unei diagrame, explicînd ce vătămări produsese glonţul şi unde era localizat. Zack apăsă pe butonul telecomenzii, apoi intră în baie şi vomă.

Rachel era moartă, dar, în ciuda faptului că în căsnicia lor nu existaseră sentimente calde cu adevărat şi că intenţionase să divorţeze de el pentru Tony, nu putea accepta moartea ei, nici felul oribil în care se produsese. Actualităţile de pe *„A.B.C."* aruncară bomba la ora zece, anunţînd că, potrivit raportului de autopsie, care tocmai fusese dat publicităţii, Rachel Evans Baxter era însărcinată în luna a şasea.

Zack se prăbuşi pe canapea şi închise ochii, înghiţindu-şi fierea, cu senzaţia că se afla în mijlocul unui uragan care-l învîrtea în toate părţile. Rachel fusese însărcinată. Dar nu cu el. Nu se mai culcaseră împreună de luni de zile.

Nebărbierit şi incapabil să mănînce, începu să umble prin apartamentul de hotel, întrebîndu-se

dacă şi ceilalţi erau reţinuţi şi de ce nici unul dintre ei nu venise în camera lui să-şi exprime compasiunea. Centrala telefonică era asediată cu apeluri de la Hollywood, mai preocupate de bîrfe decît să-şi exprime regretul. Aşa că refuză să răspundă la telefon, cu excepţia apelului de la Matt Farrell, şi continuă să se întrebe cine o putuse urî pe Rachel atît de mult, încît să-i dorească moartea. Îi suspecta pe toţi cei de pe platou, din tot felul de motive absurde.

În adîncul minţii, era conştient că poliţia îi putea atribui motive foarte întemeiate de a o asasina, dar acest gînd i se părea atît de ridicol, încît rămase convins că şi poliţiştii aveau să creadă acelaşi lucru.

La două zile după moartea lui Rachel, Zack auzi o bătaie în uşă, o deschise şi-i văzu pe cei doi detectivi înalţi care-l interogaseră în ajun.

– Domnule Benedict... începu unul dintre ei.

Dar Zack ajunsese la capătul răbdării.

– De ce naiba vă pierdeţi vremea, nenorociţilor? explodă el. Vreau să ştiu ce progrese faceţi pentru a-l găsi pe ucigaşul soţiei mele...

Era atît de furios, încît fu luat pe nepregătite cînd unul dintre ei, care intrase în apartament, poziţionîndu-se la spatele lui, îl împinse dintr-o dată la perete şi-l apucă de încheieturile mîinilor, răsucindu-i-le la spate. Zack simţi muşcătura rece a cătuşelor, în timp ce detectivul celălalt spunea:

– Zachary Benedict, eşti arestat pentru asasinarea lui Rachel Evans. Ai dreptul să rămîi tăcut, ai dreptul la avocat. Dacă nu-ţi poţi permite un avocat personal...

Capitolul 9

– Doamnelor şi domnilor juraţi, aţi ascultat şocantele mărturii şi aţi văzut probele...

Alton Peterson, avocatul acuzării, stătea absolut nemişcat, plimbîndu-şi încet privirea pătrunzătoare peste feţele celor doisprezece juraţi din Comitatul Dallas, care aveau să dea sentinţa într-un proces ce generase un adevărat tumult al opiniei publice, cu scandaloasele sale dezvăluiri despre adulter şi crimă printre superstarurile de la Hollywood. Toate holurile tribunalului erau ticsite de reporteri din întreaga lume, care aşteptau să afle ultimele evoluţii excitante din procesul lui Zachary Benedict. Cîndva, mass-media îl răsfăţase; acum descriau cu şi mai mare delectare fiecare detaliu al căderii lui Zack în dizgraţie, servind toate deducţiile şi alegaţiile suculente americanilor fascinaţi care le devorau la cină, o dată cu ştirile de seară.

– Aţi văzut *probele*, le reaminti şi mai emfatic Peterson juraţilor, aţi ascultat depoziţiile de netăgăduit ale zecilor de martori, dintre care unii erau chiar prietenii lui Zachary Benedict. Ştiţi că în seara dinainte ca Rachel Evans să fi fost asasinată, Zachary Benedict a descoperit-o goală în braţele lui Anthony Austin. Mai ştiţi că Benedict s-a înfuriat, că l-a atacat pe Austin şi a trebuit să fie oprit cu forţa. Aţi ascultat mărturiile clienţilor hotelului care se aflau pe culoar, în dreptul apartamentului lui Benedict, şi au auzit cearta zgomotoasă care a urmat. Ştiţi de la aceşti martori că Rachel Evans i-a spus lui Benedict că intenţiona să divorţeze de el şi să se

mărite cu Anthony Austin, şi că avea de gînd ca prin acel divorţ să obţină jumătate din toată averea lui Zachary Benedict. Aceiaşi martori au declarat că Benedict şi-a avertizat soţia, citez...

Se întrerupse privindu-şi însemnările, dar nu era decît o pauză de efect, căci nimeni dintre cei prezenţi nu putea să uite acea ameninţare:

– *Am să te omor înainte ca tu şi Austin să puneţi mîna pe ceva!*

Apucînd în mîini balustrada din jurul lojei juriului, privi feţele captivate ale juraţilor.

– Şi a *omorît-o*, doamnelor şi domnilor! A omorît-o cu sînge rece, împreună cu copilul nevinovat pe care-l purta în pîntec! Ştiţi că a făcut-o, cum şi eu ştiu că a făcut-o. Dar *felul* în care a procedat face ca această crimă să fie şi mai revoltătoare, şi mai infamă, pentru că arată ce monstru cu sînge rece este Zachary Benedict!

Întorcîndu-se, începu să se plimbe, recapitulînd modul cum se săvîrşise crima, în timp ce se apropia de concluzie:

– Zachary Benedict n-a ucis într-un acces nepremeditat de pasiune, ca un ucigaş de rînd. A, nu, nu Zachary Benedict! El a aşteptat douăzeci şi patru de ore, pentru ca preţiosul lui film să fie terminat mai întîi, iar *atunci* a ales o cale de a se răzbuna care e atît de bizară, atît de perversă, încît mi se face rău numai cînd mă gîndesc! A pus gloanţe glonţ-dum-dum într-un pistol şi, în ultima clipă, chiar cînd turnau finalul filmului, a schimbat scenariul deja scris, astfel încît soţia lui, nu Anthony Austin, să fie împuşcată în timpul acelei lupte!

Alton făcu o pauză, agăţîndu-se iar de balustradă.

– Nimic din toate acestea nu sînt simple deducţii

din partea mea. Ați auzit mărturiile care-mi dove desc fiecare cuvînt: în după-amiaza crimei, în timp ce restul echipei era în pauză, Zachary Benedict a intrat în grajd, singur, chipurile ca să rearanjeze unele lucruri de pe platou. Mai multe persoane l-au văzut ducîndu-se acolo – el însuși a recunoscut – și totuși nimeni din echipa de filmare n-a văzut nici cea mai mică schimbare cînd au revenit pe platou. Ce făcuse acolo? Ei bine, acum știți ce făcuse! Înlo cuise cartușele de manevră inofensive, pe care un șef de producție a declarat că le pusese personal în pistol, cu cartușe dum-dum mortale. Vă reamintesc încă o dată că pe pistol s-au găsit amprentele lui Benedict. Ale lui și numai ale lui, lăsate acolo din greșeală, neîndoielnic, după ce ștersese arma. Și, o dată ce și-a terminat toate pregătirile, a dus pînă la capăt infama faptă și a săvîrșit-o ca un criminal de rînd? Nu, nu el! În schimb...

Se întoarse spre acuzat, continuînd cu o repulsie și un dezgust absolut sincere:

– Zachary Benedict a stat lîngă cameraman, în grajd, privind cum soția lui și amantul ei se sărutau și se îmbrățișau, și i-a pus să repete același lucru *de nenumărate ori!* I-a oprit de fiecare dată cînd soția lui era gata să ia pistolul. Iar apoi, după ce s-a săturat de atîta „distracție", de toată acea răzbunare demență, cînd n-a mai putut amîna momentul descris în scenariu – momentul cînd soția lui trebuia să ia pistolul și să-l împuște pe Tony Austin – Zachary Benedict *a schimbat scenariul!*

Răsucindu-se în loc, Peterson arătă cu degetul spre Zack și continuă cu glasul răsunîndu-i de silă:

– Zachary Benedict este un om atît de corupt de avere și faimă, încît chiar s-a crezut mai presus de toate legile care vi se aplică dumneavoastră și mie.

A crezut că-l veți lăsa să scape nepedepsit! Priviți-l, doamnelor și domnilor jurați...

Influențați de bubuitorul timbru baritonal al lui Peterson, toți cei din sala aglomerată se întoarseră în același timp spre Zack, care stătea așezat în boxa acuzaților. Lîngă el, principalul avocat al apărării șuieră fără să-și miște buzele:

– Ce naiba, Zack, uită-te la juriu!

Zack ridică automat capul, dar se îndoia că ceva ar fi putut să schimbe părerea juraților. Nici dacă Rachel s-ar fi hotărît să-i înscenеze o crimă, nu ar fi reușit să potrivească mai bine decît el însuși „dovezile" care-l incriminau.

– Priviți-l! porunci Alton Peterson cu fervoare și furie reînnoite, și-l veți vedea așa cum e – un om vinovat de omor deosebit de grav! Acesta este verdictul, *singurul* verdict, pe care-l puteți da în acest caz, dacă vreți să se facă dreptate!

A doua zi dimineața, juriul se retrase pentru deliberarea verdictului, iar Zack, care era liber contra unei cauțiuni de un milion de dolari, reveni în apartamentului lui de la Crescent, unde se gîndea, alternativ, să fugă în America de Sud sau să încerce să-l omoare pe Tony Austin. Tony i se părea suspectul cel mai logic, dar nici avocații lui Zack și nici detectivii pe care-i angajaseră nu găsiseră nici o probă incriminatoare, cecît că încă mai consuma droguri costisitoare – pe care și le-ar fi putut plăti mai ușor dacă Rachel se căsătorea cu el după divorțul de Zack.

Mai mult, dacă Zack nu s-ar fi hotărît în ultimul moment să schimbe scenariul, ar fi fost împușcat Tony, nu Rachel. Zack încerca să-și amintească dacă-i spusese vreodată lui Tony că nu-i plăcea

finalul şi se gîndea să-l schimbe. Uneori, gîndea cu voce tare şi le spunea şi altora ideile lui, fără ca apoi să-şi mai aducă aminte. Scrisese însemnări despre modificarea finalului pe exemplarul lui de scenariu şi-l lăsase la nimereală, dar nici unul dintre martori nu recunoştea că ar fi ştiut ceva.

Se plimba prin apartament ca un tigru în cuşcă, blestemînd soarta, pe Rachel şi pe sine însuşi. Revedea la nesfîrşit pledoaria finală a avocatului, încercînd să se convingă că Arthur Handler putuse influenţa juriul ca să nu-l condamne. Singurul argument real şi plauzibil al apărării fusese acela că Zack ar fi trebuit să fie complet nebun ca să comită o crimă atît de flagrantă şi bizară, cînd ştia că toate probele îl vor incrimina pe el. În timpul procesului, cînd ieşise la iveală că avea o colecţie numeroasă de arme şi proiectile, şi era foarte familiarizat cu diversele tipuri, Handler încercase să sublinieze că în acest caz Zack ar fi putut schimba cartuşele destul de abil ca să nu-şi lase amprentele pe pistol.

Ideea de a încerca să fugă în America de Sud i se învîrtea prin minte, dar era naivă, şi o ştia. Una la mînă, dacă fugea, juraţii ar fi hotărît că era vinovat. În al doilea rînd, chipul său era atît de bine cunoscut, mai ales acum, cînd procesul fusese atît de mediatizat, încît ar fi fost depistat în cîteva minute, oriunde se ducea.

Singurul lucru bun pe care putea conta era că Tony Austin n-avea să mai joace niciodată în vreun film, acum cînd toate viciile şi perversiunile lui ieşiseră la iveală.

În dimineaţa următoare, cînd auzi o bătaie în uşă, tot trupul îi era crispat de frustrare şi tensiune. Deschise uşa şi-l privi încruntat pe singurul prieten

în care avusese vreodată încredere. Zack nu voise ca Matt Farrell să vină la proces, în parte fiindcă era umilit, şi în parte pentru că nu dorea ca şi celebrul industriaş să fie mînjit, prin asociere cu el.

Întrucît Matt fusese în Europa pînă în ajun, ca să negocieze achiziţionarea unei companii, lui Zack îi fusese uşor să pară optimist, cînd prietenul lui îi telefonase.

Acum, fu suficient să-i vadă expresia posomorîtă pentru a şti că aflase deja adevărul şi venise la Dallas tocmai din acel motiv.

– Nu pari prea încîntat să mă vezi, remarcă Matt sec, intrînd în apartament.

– Ţi-am spus că n-ai nici un motiv să vii aici, replică Zack, închizînd uşa. Juriul s-a retras pentru deliberare. Totul o să fie bine.

– În cazul ăsta, răspunse Matt, nedescurajat de întîmpinarea lipsită de entuziasm, putem juca un poker în timp ce aşteptăm verdictul. O'Hara garează maşina şi ne pregăteşte camerele, adăugă el, referindu-se la şoferul şi bodyguardul său.

Îşi scoase sacoul, aruncă o privire spre chipul hăituit al lui Zack şi întinse mîna după telefon.

– Arăţi ca dracu', comentă el, în timp ce comanda la room service un mic dejun enorm pentru trei persoane.

– Asta sigur e ziua mea norocoasă, spuse peste şase ore Joe O'Hara, în timp ce-şi aduna cîştigurile din mijlocul mesei. Era un uriaş cu trăsături de boxer şi fizic de luptător, care-şi ascundea îngrijorarea pentru Zack sub o atitudine de optimism zgomotos care nu păcălea pe nimeni, făcînd mai suportabilă atmosfera încordată din apartament.

– Să-mi aminteşti să ţi le reţin din salariu, răs-

punse sec Matt, privind grămada de bani ce se aduna lîngă şofer.

– Mereu spui aşa cînd vă bat la cărţi, pe tine şi pe Zack, replică vesel O'Hara, amestecînd cărţile. Ca pe vremuri, la Carmel, cînd jucam în fiecare zi. Doar că pe-atunci jucam noaptea.

Şi nu era în joc viaţa lui Zack...

Gîndul nerostit rămase suspendat în tăcerea apăsătoare, risipită de ţîrîitul ascuţit al telefonului.

Zack răspunse, ascultă şi se ridică.

– Juriul a dat verdictul. Trebuie să mă duc.

– Vin şi eu, spuse Matt.

– Eu am să aduc maşina în faţă, interveni O'Hara, scoţînd deja cheile din buzunar. Am să...

– Nu e nevoie, răspunse Zack, căutînd să-şi învingă panica. Mă iau avocaţii mei.

Aşteptă ca O'Hara să-i strîngă mîna şi să plece, apoi se duse la birou.

– Am să-ţi cer o favoare, îi spuse el lui Matt, scoţînd un document din sertar. Am pregătit hîrtia asta pentru cazul că se întîmplă ceva. E o împuternicire care-ţi acordă drepturi absolute de a acţiona în numele meu cu privire la toate finanţele şi bunurile mele.

Matt Farrell privi documentul, pălind la vederea acelei probe că Zack se aştepta să fie condamnat.

– E doar o formalitate, un plan de contigenţă. Sînt sigur că nu va fi nevoie s-o foloseşti niciodată, minţi Zack.

– Şi eu, răspunse Matt, la fel de nesincer.

Cei doi se priviră, apoi Matt îşi drese glasul şi spuse, fără tragere de inimă:

– Dacă... dacă e nevoie s-o folosim, ce vre. să fac?

Uitîndu-se în oglindă, Zack îşi înnodă cravata şi

răspunse, ridicînd din umeri, într-o încercare jalnică de a glumi:

– Încearcă doar să nu mă laşi falit, atîta tot.

O oră mai tîrziu, în sala de judecată, stînd lîngă avocaţi, Zack îl privi pe grefier predînd judecătorului verdictul juraţilor. Ca şi cum cuvintele ar fi fost rostite într-un tunel îndepărtat, îl auzi pe judecător spunînd:

– ...vinovat de omor calificat...

Apoi, după o scurtă dezbatere pentru stabilirea sentinţei, Zack auzi un nou verdict, şi mai zdrobitor decît primul.

– Pedeapsa se stabileşte la patruzeci şi cinci de ani închisoare, executaţi în Departamentul de Justiţie Criminalistică din Amarillo, Texas... Cauţiunea în perioada apelului se respinge, în baza faptului că sentinţa depăşeşte cincisprezece ani... Condamnatul rămîne în custodie...

Zack refuză să tresară; refuza să facă orice ar fi dezvăluit adevărul: că urla în sinea lui.

Rămase drept şi rigid, chiar şi în timp ce i se puneau cătuşele.

Capitolul 10

1993

– Atenţie, domnişoară Mathison!

Strigătul ascuţit al băiatului din scaunul cu rotile se auzi prea tîrziu; Julie driblă mingea de baschet prin centrul terenului, se răsuci să arunce la coş, ţîşnind, iar în clipa următoare glezna i se agăţă de

punse sec Matt, privind grămada de bani ce se aduna lîngă şofer.

– Mereu spui aşa cînd vă bat la cărţi, pe tine şi pe Zack, replică vesel O'Hara, amestecînd cărţile. Ca pe vremuri, la Carmel, cînd jucam în fiecare zi. Doar că pe-atunci jucam noaptea.

Şi nu era în joc viaţa lui Zack...

Gîndul nerostit rămase suspendat în tăcerea apăsătoare, risipită de ţîrîitul ascuţit al telefonului.

Zack răspunse, ascultă şi se ridică.

– Juriul a dat verdictul. Trebuie să mă duc.

– Vin şi eu, spuse Matt.

– Eu am să aduc maşina în faţă, interveni O'Hara, scoţînd deja cheile din buzunar. Am să...

– Nu e nevoie, răspunse Zack, căutînd să-şi învingă panica. Mă iau avocaţii mei.

Aşteptă ca O'Hara să-i strîngă mîna şi să plece, apoi se duse la birou.

– Am să-ţi cer o favoare, îi spuse el lui Matt, scoţînd un document din sertar. Am pregătit hîrtia asta pentru cazul că se întîmplă ceva. E o împuternicire care-ţi acordă drepturi absolute de a acţiona în numele meu cu privire la toate finanţele şi bunurile mele.

Matt Farrell privi documentul, pălind la vederea acelei probe că Zack se aştepta să fie condamnat.

– E doar o formalitate, un plan de contigenţă. Sînt sigur că nu va fi nevoie s-o foloseşti niciodată, minţi Zack.

– Şi eu, răspunse Matt, la fel de nesincer.

Cei doi se priviră, apoi Matt îşi drese glasul şi spuse, fără tragere de inimă:

– Dacă... dacă e nevoie s-o folosim, ce vre. să fac?

Uitîndu-se în oglindă, Zack îşi înnodă cravata şi

răspunse, ridicînd din umeri, într-o încercare jalnică de a glumi:

– Încearcă doar să nu mă laşi falit. atîta tot.

O oră mai tîrziu, în sala de judecată, stînd lîngă avocaţi, Zack îl privi pe grefier predînd judecătorului verdictul juraţilor. Ca şi cum cuvintele ar fi fost rostite într-un tunel îndepărtat, îl auzi pe judecător spunînd:

– ...vinovat de omor calificat...

Apoi, după o scurtă dezbatere pentru stabilirea sentinţei, Zack auzi un nou verdict, şi mai zdrobitor decît primul.

– Pedeapsa se stabileşte la patruzeci şi cinci de ani închisoare, executaţi în Departamentul de Justiţie Criminalistică din Amarillo, Texas... Cauţiunea în perioada apelului se respinge, în baza faptului că sentinţa depăşeşte cincisprezece ani... Condamnatul rămîne în custodie...

Zack refuză să tresară; refuza să facă orice ar fi dezvăluit adevărul: că urla în sinea lui.

Rămase drept şi rigid, chiar şi în timp ce i se puneau cătuşele.

Capitolul 10

1993

– Atenţie, domnişoară Mathison!

Strigătul ascuţit al băiatului din scaunul cu rotile se auzi prea tîrziu; Julie driblă mingea de baschet prin centrul terenului, se răsuci să arunce la coş, ratînd, iar în clipa următoare glezna i se agăţă de

tăblia pentru picioare a scaunului şi era se răsturnă, căzînd nedemn drept în fund.

– Domnişoară Mathison! Domnişoară Mathison!

Sala de sport reverbera de strigătele alarmate ale copiilor handicapaţi din clasa pe care Julie o supraveghea după cursuri. Scaunele rulante începură să se adune în jur, printre copii cu cîrje şi proteze care întrebau în cor:

– N-aţi păţit nimic, domnişoară Mathison?

– Vă doare, domnişoară Mathison?

– Sigur că mă doare, îi tachină Julie, dîndu-şi părul la o parte din ochi. Mă doare îngrozitor – în amorul propriu.

Willie Jenkins, glumeţul macho de nouă ani al şcolii, care stătea pe tuşă ca antrenor, cu mîinile în buzunare, o privi cu un zîmbet nedumerit şi comentă cu glasul lui gros, de broscoi:

– Cum să vă doară în amorul propriu, cînd aţi căzut în fu...

– Totul e o chestiune de perspectivă, Willie, îl întrerupse grăbită Julie, rîzînd.

Tocmai se ridica în picioare, cînd în faţa ei apăru o pereche de picioare în pantofi cu vîrf evazat, şosete maro şi pantaloni de poliester bej.

– Domnişoară Mathison! lătră directorul, încruntîndu-se feroce la urmele de pe duşumeaua sălii de sport. Mie ăsta nu mi se pare un meci de baschet. Ce jucaţi aici?

Deşi Julie era acum învăţătoare la clasa a treia, în Şcoala Elementară Keaton, relaţiile ei cu directorul, domnul Duncan, nu se prea îmbunătăţiseră de cînd o acuzase că furase banii pentru gustarea clasei, cu cincisprezece ani în urmă. Deşi integritatea ei nu mai intra în discuţie, faptul că adapta mereu regulamentele şcolii în favoarea elevilor îl sîcîia în-

continuu pe director. Şi nu numai atît, dar îl bătea mereu la cap cu idei novatoare, iar cînd el le respingea, recruta sprijin moral din restul oraşului şi, la nevoie, ajutoare financiare din partea cetăţenilor. În urma uneia dintre ideile ei, şcoala avea acum un program educativ şi sportiv special pentru copiii handicapaţi fizic, pe care Julie îl crease şi-l modifica tot timpul, cu o desconsiderăţie tipică şi frivolă, după părerea domnului Duncan, la adresa procedurilor stabilite. Domnişoara Mathison nici nu-şi lansase bine programul pentru handicapaţi, anul trecut, că se şi abătuse pe o altă cale, tangenţială şi mult mai puternică, şi nimeni n-o putea opri: acum ducea o campanie privată de a eradica analfabetismul printre femeile din Keaton şi împrejurimi. Începuse această cruciadă cînd descoperise că soţia omului de serviciu nu ştia să citească. Julie Mathison o invitase la ea acasă şi începuse să-i dea lecţii particulare, dar aflase curînd că noua ei elevă cunoştea încă o femeie care nu ştia să citească, iar acea femeie cunoştea şi ea pe cineva, care cunoştea pe altcineva, şi aşa mai departe... În scurt timp, apăruseră şapte femei care aveau nevoie de lecţii, iar domnişoara Mathison insistase să folosească o sală de clasă, două seri pe săptămînă, pentru cursuri.

Cînd domnul Duncan protestase că folosirea unei clase seara costa scump, domnişoara Mathison menţionase cu zîmbetul pe buze că în acest caz avea să discute cu directorul liceului. Ca să nu apară ca un căpcăun fără suflet, după ce directorul liceului avea să cedeze în faţa zîmbetului luminos şi a ochilor ei albaştri, domnul Duncan acceptase să-i lase propria ei clasă de la şcoala elementară. La scurt timp după aceea, enervanta cruciată hotărîse că avea nevoie de materiale didactice speciale pen-

tru elevii ei adulți. Și, după cum descoperise de mu domnul Duncan, spre eterna lui frustrare, o dată c Julie Mathison își punea ceva în cap, nu se opr pînă nu găsea o cale de a-și atinge scopul. Con vinsă că avea dreptate, că era în joc un principi important, Julie Mathison își folosea îndărătnicia combinație cu un optimism energic și nemărginit, p cît de remarcabil, pe atît de iritant pentru director.

Fusese exagerat de încăpățînată cu privire l elevii ei handicapați, dar acest program de alfabeti zare era o misiune a ei privată, și nimic din ce spu nea sau făcea domnul Duncan nu putea s-o descurajeze. Era hotărîtă să obțină materialele di dactice speciale, iar directorul nu se îndoia că cel două zile libere cerute pentru a se duce la Amarillo aveau legătură cu banii necesari pentru achitarea lor.

Știa sigur că-l convinsese pe bunicul bogat al unuia dintre elevii handicapați – un om care întîmp plător locuia în Amarillo – să doneze fonduri pentru unele echipamente necesare în programul destinat handicapaților. Acum, domnul Duncan bănuia că intenționa să-i smulgă și o donație pentru alfabetizarea femeilor.

Această tendință a ei de a „colecta fonduri" îl dezgusta și-l stînjenea peste măsură. Era complet nedemn să „cerșească" finanțe suplimentare de la cetățenii bogați sau rudele lor. În cei patru ani de cînd preda la școala elementară, Julie Mathison reușise să-i devină un adevărat cui în cap.

Din acest motiv, era complet imun față de înfățișarea ei atrăgătoare, cînd învățătoarea se ridică în picioare și trimise elevii la vestiar, dîndu-le instrucțiuni pentru meciul de săptămîna viitoare. Nefardată, așa cum era acum, cu părul castaniu strîns

într-o coadă-de-cal, exercita aceeași vitalitate tinerească și atracție care-l păcăliseră pe domnul Duncan cînd o angajase, crezînd-o doar o fată drăguță, simplă și necomplicată.

Înaltă de un metru și șaizeci și cinci, avea oase fine și membre lungi, și doi ochi mari de un albastru-indigo luminos, cu gene dese și arcuite, ce păreau blînzi și nevinovați. După cum descoperise pe pielea lui, însă, singura trăsătură a acelei fețe delicate care o sugera pe adevărata femeie ascunsă dedesubt era bărbia încăpățînată, cu o mică brazdă complet nefeminină.

Bătînd din picior, domnul Duncan așteptă ca problematica învățătoare să termine cu „echipa", să-și aranjeze treningul și să-și treacă degetele peste păr, înainte de a-i explica motivul vizitei lui la școală după cursuri.

– A sunat fratele dumitale, Ted. Eram singur la etaj, ca să răspund la telefon, adăugă el iritat. M-a rugat să-ți spun că mama dumitale vrea să vii acasă la cină la ora opt, și că-ți va da mașina lui Carl pentru deplasare. A... ăă... menționat că te vei duce la Amarillo. Nu mi-ai spus asta, cînd ai cerut două zile libere pentru probleme personale.

– Da, la Amarillo, răspunse Julie cu un zîmbet nevinovat, sperînd să-l dezarmeze, dar nefăcînd decît să-l pună în gardă.

– Ai prieteni acolo? întrebă el, încruntîndu-se.

Julie se ducea la Amarillo pentru a întîlni un neam bogat al unuia dintre elevii handicapați, în speranța de a obține o donație pentru programul de alfabetizare... și presimțea că domnul Duncan ghicise.

– Voi lipsi doar două zile, ocoli ea răspunsul. Am aranjat deja să fiu înlocuită la cursuri.

– Pînă la Amarillo sînt cîteva sute de mile. Cred că ai treburi foarte importante acolo.

În loc să răspundă, Julie îşi ridică mîneca treningului, se uită la ceas şi spuse grăbită:

– Dumnezeule, e deja patru jumate! Ar fi bine să mă grăbesc, dacă vreau să trec pe-acasă, să fac un duş şi să ajung aici la şase, pentru cursul seral.

Cînd Julie ieşi din şcoală, Willie Jenkins o aştepta lîngă maşină, încruntat.

– V-am auzit vorbind cu domnul Duncan despre un drum la Amarillo, anunţă el, cu glasul său incredibil de gîjîit, care-l făcea să sune ca un bătrîn cu laringită. Şi mă întrebam, domnişoară Mathison... vreau să zic, am să cînt sau nu la Festivalul de Iarnă?

Julie îşi stăpîni un zîmbet. La fel ca fraţii lui mai mari, Willie Jenkins era capabil de orice sport şi avea mult talent; mereu era ales primul în fiecare echipă; era cel mai popular elev din clasele inferioare, aşa că-l rîcîia dureros faptul că era *ultimul* pe listă cînd venea vorba de muzică.

Nu i se dădeau niciodată roluri în care trebuia să cînte fiindcă, atunci cînd deschidea gura, scotea nişte sunete care făceau toată sala să izbucnească într-un paroxism de chicoteli neputincioase.

– Nu eu hotărăsc, Willie, răspunse Julie, aruncîndu-şi servieta pe fotoliul din dreapta al vechiului ei Ford. Anul ăsta, nu conduc Festivalul de Iarnă.

Băiatul îi zîmbi gînditor şi complice, ca un bărbat care ştie instinctiv că o femeie are o slăbiciune pentru el – cum Julie şi avea.

Îi plăcea curajul lui, energia, elanul şi, în special, bunătatea faţă de un băiat handicapat din clasă, pe nume Johnny Everett.

– Ei, croncăni el, dacă sînteţi, adică dacă *eraţi* dumneavoastră şefa, m-aţi fi lăsat să cînt?

– Willie, răspunse Julie zîmbind, în timp ce porni motorul, în ziua cînd eu voi hotărî cine cîntă, ai să cînţi.

– Îmi promiteţi?

Julie dădu din cap.

– Încearcă să vii într-o zi la biserică, şi vei vedea. Am să te primesc în corul copiilor.

– Ai mei nu prea le au pe-astea cu predicile...

– Vezi, asta e – o adevărată dilemă! remarcă Julie, începînd să scoată maşina încet din locul de parcare.

– Ce-i aia delemă?

Scoţînd o mînă pe geam, Julie îi ciufuli părul.

– Uită-te-n dicţionar.

Drumul spre casă trecea prin „centru", patru cvartaluri cu magazine şi firme care formau un scuar în jurul maiestuosului tribunal vechi de comitat. În copilărie, cînd venise prima oară la Keaton, oraşelul din Texas fără bulevarde sau zgîrie-nori - şi fără mahalale – i se păruse foarte ciudat şi străin, dar se îndrăgostise repede de străzile liniştite şi atmosfera prietenoasă a oraşului.

Deşi populaţia crescuse de la trei la cinci mii de oameni, localitatea absorbea noii cetăţeni în propriul său stil de viaţă. Majoritatea locuitorilor se duceau la biserică duminica, bărbaţii se adunau la Elk's Club în prima zi de vineri a fiecărei luni, iar vacanţele de vară erau şi acum sărbătorite în stil tradiţional – pe iarba din scuarul oraşului, cu orchestra municipală cîntînd pe estrada drapată cu roşu, alb şi albastru.

Primii locuitori din Keaton veniseră cu caii şi şaretele ca să participe la aceste festivităţi. Acum ve-

neau cu camionetele şi turismele, dar rîsetele şi muzica încă mai răsunau în adierea verii, ca întotdeauna. Copiii încă mai jucau leapşa printre stejarii bătrîni sau se plimbau, de mînă cu părinţii şi mîncîndu-şi înghețata, în timp ce bunicii şi străbunicii stăteau pe bănci şi-şi depănau amintirile. Era un oraş unde oamenii ţineau la vechile prietenii, vechile tradiţii şi vechile amintiri. Şi mai era şi un oraş unde fiecare ştia orice despre toată lumea.

Acum, Julie făcea şi ea parte dintre ei. Îşi găsise acolo un cămin adevărat, o familie iubitoare care avea încredere în ea şi o respecta. La maturitate, devenise o cetăţeancă model a oraşului Keaton.

Pe lîngă catedra de la şcoala elementară şi munca voluntară pentru copiii handicapaţi şi femeile analfabete, preda la şcoala duminicală, cînta în cor, făcea fursecuri pentru vînzările bisericii şi ţesea covoare afghane ca să adune bani pentru o nouă cazarmă a pompierilor.

Ştersese cu hotărîre orice urmă a puştoaicei de stradă implusive şi nepăsătoare din trecut. Fiecare sacrificiu făcut îi adusese asemenea compensaţii, încît mereu se simţea binecuvîntată. Îi plăcea să lucreze cu copiii şi era fascinată de cursurile pentru adulţi. Îşi făurise o viaţă perfectă.

Atîta doar că, uneori, noaptea, nu putea alunga complet senzaţia că ceva nu era tocmai în regulă. Ceva era fals, sau lipsea, sau nu se afla la locul potrivit. Simţea că-şi crease un rol şi nu era sigură ce avea de făcut în continuare.

Cu un an în urmă, cînd noul pastor asistent, Greg Howley, venise să-l ajute pe tatăl Juliei, fata îşi dăduse seama de un lucru la care ar fi trebuit să se gîndească demult: avea nevoie de un soţ şi de o familie a ei proprie. Greg era de aceeaşi părere.

Vorbiseră despre căsătorie, dar Julie voia să aştepte pînă nu mai avea nici o îndoială, iar acum Greg era în Florida, cu propria lui congregaţie, aşteptînd-o să se hotărască.

Bîrfitoarele din oraş, care încuviinţau întru totul posibila căsătorie a Juliei cu un tînăr pastor asistent, fuseseră foarte dezamăgite cu o lună în urmă cînd Greg plecase, imediat după Crăciun, fără a-i fi pus pe deget inelul de logodnă.

Julie îl accepta şi ea ca eventual soţ. Atîta numai că, uneori, noaptea tîrziu, o cuprindeau îndoieli vagi şi inexplicabile...

Capitolul 11

Stînd cu şoldul rezemat de catedră, Julie le zîmbi celor şapte femei cu vîrste cuprinse între douăzeci şi şaizeci de ani care învăţau să citească.

Îi cuceriseră deja inima prin hotărîrea, curajul şi devotamentul lor, şi abia acum începea să înveţe să le cunoască.

Îi mai rămăseseră douăzeci de minute pînă la ora cînd era aşteptată de părinţii ei la cină şi-i părea rău că trebuia să încheie cursul.

Fără tragere de inimă, se uită la ceas şi spuse:

– Gata, toată lumea, atît pentru ziua de astăzi. Aveţi ceva întrebări despre tema pentru săptămîna viitoare, sau are cineva ceva de spus?

Şapte feţe o priviră cu expresii deschise şi sincere.

Rosalie Silmet, care avea douăzeci şi cinci de ani şi un copil, fără a fi căsătorită, ridică mîna şi spuse cu sfială:

– Păi... noi toate... vrem să zicem ce mult în seamnă pentru noi ce faceți. M-au ales să vă zic eu fiindcă pînă acum citesc cel mai bine. Vrem să ştie ce important e că aveți încredere în noi. Unele din noi...

Ezită, privind-o pe Pauline Perkins, care li se alăturase recent, la îndemnul lui Rosalie.

– ...nu cred că puteți să ne-nvățați, dar noi vrem să vă dăm o şansă.

Urmărindu-i direcția privirii spre femeia brunetă şi serioasă de vreo patruzeci de ani, Julie întrebă cu blîndețe:

– Pauline, de ce crezi că nu poți învăța să citeşti?

Femeia se ridică în picioare, ca şi cum i s-ar fi adresat unei persoane foarte însemnate, şi recunoscu cu demnitate dureroasă:

– Bărbată-miu zice că dacă nu eram proastă învățam să cetesc cînd eram mică. Şi copiii mei zice la fel. Zice că vă perdeți vremea cu mine. Am venit aici-şa numai fiindcă Rosalie zice că-nvață repede de tot şi nici ea nu credea să poată niciodată. Vreodată. Aşa c-am zis că să-ncerc şi eu, cîteva săptămîni acolo...

Celelalte femei din clasă dădură afirmativ din capete, fără tragere de inimă, iar Julie închise un moment ochii, înainte de a le mărturisi adevărul pe care-l ascunsese atît de multă vreme.

– *Ştiu* că toate puteți învăța să citiți. Ştiu sigur că neputința de a citi nu are nici o legătură cu aşa-zisa prostie. Şi pot să v-o dovedesc.

– Cum? întrebă Pauline.

Julie trase adînc aer în piept, apoi spuse:

– O ştiu, fiindcă atunci cînd am venit în Keaton, eram în clasa a patra şi nu ştiam să citesc nici

măcar atîta cît poate deja Rosalie, după doar cîteva săptămîni de curs. Cunosc senzația de a fi prea proastă ca să înveți. Ştiu ce înseamnă să-ți cauți drumul pe bîjbîite pe un coridor şi să nu poți citi cuvintele de pe uşile toaletelor. Cunosc felurile în care v-ați gîndit să vă ascundeți de oameni ne-știința, ca să nu rîdă de voi. Iar eu *nu* rîd de voi. N-am să rîd de voi niciodată. Fiindcă mai ştiu şi altceva... ştiu de cît curaj are nevoie fiecare dintre voi ca să vină aici de două ori pe săptămînă.

Femeile se holbară la ea cu gurile căscate, apoi Pauline întrebă:

– Să n-aveți ambiție dacă ne mințiți? Nu ştiați să știți?

– „Să n-am ambiție", zîmbi calmă Julie, susținîndu-i privirea. De-asta predau acest curs. Şi de-asta sînt hotărîtă să vă aduc tuturor materiale noi, anume pentru adulții care vor să învețe să citească. Aveți încredere-n mine, adăugă ea, îndreptîndu-se. Voi găsi o cale de a vă aduce toate acele lucruri, de-asta plec la Amarillo mîine dimineață. Deocamdată, nu vă cer decît să aveți puțină încredere în mine. Şi în voi înşivă.

– Eu am încredere în dumneavoastră, glumi Peggy Listrom, ridicîndu-se şi începînd să-şi adune creioanele şi caietul. Numai de mine încă nu ştiu.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta, o tachină Julie. Nu pe tine te-am auzit lăudîndu-te la începutul cursului că vei putea citi unele dintre denumirile străzilor de pe tăblițele din oraş, săptămîna asta?

Cînd Peggy zîmbi şi-şi luă în brațe copilul care moțăia pe scaunul din fața ei, Julie redeveni serioasă şi conchise că, în această etapă de început, aveau nevoie de unele încurajări.

– Înainte de a pleca toate, poate vă reamintiți de

ce ați *vrut* să învățați să citiți. Rosalie, tu ce ai zis?

– Păi e uşor. Vreau să mă duc la oraş unde găseşte de muncă şi să nu mai trăiesc din ajut social, da' nu pot să-mi iau o slujbă fiindcă nu şt să completez cererea. Şi chiar dac-aş găsi o ca să reuşesc, tot n-aş putea să-mi găsesc slujbă lumea dacă nu ştiu să citesc.

Alte două femeie încuviințară din capete, iar Ju lie o privi pe Pauline.

– Pauline, tu de ce vrei să înveți să citeşti?

Femeia zîmbi cam spăşit.

– Mi-ar plăcea să-i arăt la bărbată-miu că n-ar dreptate. Mi-ar plăcea să pot să-i țin piept măcar o dată şi să-i arăt că nu-s proastă. Şi pe urmă...

Lăsă fraza în aer, jenată.

– Şi pe urmă? o încurajă Julie cu blîndețe.

– Şi pe urmă, încheie ea biruită de un oftat, a vrea să pot să-mi ajut copiii cînd îşi face lecțiile.

Julie o privi pe Debby Sue Cassidy, o femeie d treizeci de ani cu păr castaniu drept, ochi căprui luminoşi şi maniere calme, care fusese retrasă în repetate rînduri de la şcoală de părinții ei itineranți. înainte de a renunța definitiv, în clasa a cincea. Ea îndeosebi îi făcuse impresia că era deosebit de in teligentă şi, din puținul pe care-l spunea în clasă, părea foarte creatoare şi destul de cultivată. Lucrase ca menajeră; avea comportamentul studios al unei bibliotecare. Ezitînd, recunoscu:

– Dacă după ce învăț să citesc aş putea face orice, n-aş face decît un singur lucru.

– Şi anume? o întrebă Julie cu un zîmbet.

– Să nu rîdeți, dar mi-ar plăcea să scriu o carte.

– Nu rîd, răspunse cu blîndețe Julie.

– Cred c-aş putea-o face cîndva. Vreau să zic,

am idei de povestiri, şi ştiu cum să le spun cu voce are, numai că nu le pot scrie. Îmi... îmi place să ascult cărți pe bandă – ştiți, pentru orbi, deşi eu nu-s oarbă. Totuşi, uneori, mă simt de parcă aş fi. Mă simt ca într-un tunel întunecos, numai că nu există nici o ieşire – decît că acum, poate, am găsit una. Dacă învăț într-adevăr să citesc.

Aceste mărturisiri declanşară un torent de alte destăinuiri, iar Julie începu să-şi formeze o imagine mai clară a vieții pe care erau obligate s-o trăiască acele femei. Nici una dintre ele nu se respecta pe sine; era clar că suportau multe abuzuri din partea bărbaților cu care trăiau sau erau măritate, şi credeau că nici nu meritau altceva. Cînd închise uşa clasei în urma ei, întîrziase zece minute la cină şi era mai hotărîtă decît oricînd să obțină banii de care avea nevoie pentru materialele didactice cu ajutorul cărora putea să le învețe mai repede.

Capitolul 12

Maşina de poliție a lui Ted era parcată în fața casei părinților lor, cînd Julie opri şi ea, iar Carl mergea pe alee, vorbind cu fratele său. Blazer-ul său albastru, pe care Carl insistase să-l ia la Amarillo în locul maşinii ei mai nesigure, era parcat pe alee, iar Julie îşi lăsă maşina în spatele lui.

Amîndoi se întoarseră s-o aştepte şi, chiar după atîția ani, încă mai simți un val de mîndrie şi uimire că frații ei crescuseră atît de înalți şi chipeşi, şi rămăseseră atît de iubitori față de ea.

– Salut, surioară! aruncă Ted, îmbrățişînd-o voinicește.

– Bună, răspunse ea. Cum merge dreptul?

Ted era ajutor de şerif în Keaton, dar tocmai îşi obţinuse licenţa în Drept şi aştepta rezultatele examenelor pentru barou.

– De minune, glumi el. I-am dat doamnei Herkowitz o citaţie pentru traversare prin loc nepermis, azi după-amiază. Mă simt într-al nouălea cer.

În pofida încercării sale de a avea umor, în glas i se simţea o undă de cinism prezentă de trei ani încoace, de la eşecul scurtei sale căsătorii cu fiica omului cel mai bogat din Keaton. Fusese o experienţă dureroasă, care-l înăsprise, şi toată familia ştia şi suferea pentru el. Carl, pe de altă parte, era căsătorit de şase luni şi o îmbrăţişă zîmbitor şi optimist.

– Sara nu poate veni la cină diseară, încă nu i-a trecut răceala, explică el.

Lumina de pe verandă era aprinsă, iar Mary Mathison apăru în uşă, cu şorţul pe mijloc. Cu excepţia cîtorva şuviţe cărunte şi a faptului că se mişca mai încet de la atacul de cord, era la fel de drăguţă, vitală şi caldă ca întotdeauna.

– Copii, grăbiţi-vă! îi zori ea. Se răceşte mîncarea!

Reverendul Mathison stătea alături, înalt şi drept, dar acum purta ochelari tot timpul, iar părul îi încărunţise aproape complet.

– Grăbiţi-vă, adăugă şi el, îmbrăţişînd-o pe Julie şi bătîndu-şi fiii pe umăr, în timp ce-şi scoteau canadienele.

Singurul lucru care se schimbase de-a lungul anilor la cinele familiei Mathison era acela că Mary Mathison prefera să le trateze ca pe nişte ocazii deosebite, folosind sufrageria, acum că toţi cei trei copii ai ei crescuseră şi se mutaseră la casele lor.

Cina în sine, însă, nu se schimbase. Era aceeaşi ocazie de comuniune şi voie bună, cînd se mentionau uneori probleme şi se propuneau soluţii.

Conversaţia dădea ocol mesei împreună cu platourile de friptură, piure de cartofi şi zarzavaturi proaspete.

– Cum merge treaba la casa lui Addelson? îl întrebă pe Carl tatăl Juliei, imediat ce terminară de spus rugăciunea.

– Nu prea grozav. Ba chiar, mă scoate din minţi. Instalatorul a cuplat apa caldă la robinetele de apă rece, electricianul a conectat lumina de pe verandă la comutatorul pentru ghenă, aşa că se aprinde atunci cînd vrei să toci gunoaiele...

În mod normal, Julie era foarte înţelegătoare faţă de dificultăţile şi tribulaţiile firmei de construcţii a fratelui ei, dar în acest moment calvarul lui Carl i se părea mai degrabă amuzant decît dezastruos.

– Şi comutatorul ghenei cu ce l-a legat? întrebă ea în glumă.

– Cu ventilatorul cuptorului. Herman era iar „cu chef". Cred că se bucură atît de mult c-a primit de lucru, încît le încurcă anume, ca să dureze mai mult pînă termină.

– În cazul ăsta, asigură-te că nu leagă firul uscătorului de altceva. Ar fi mare păcat ca primarul Addelson să dea drumul la uscător şi să-i sară-n aer cuptorul cu microunde.

– Nu-i de glumă, Julie. Avocatul primarului Addelson a insistat să includă o clauză de penalizare în contract. Dacă nu-i termin casa pînă-n aprilie, o să mă coste o sută cincizeci de dolari pe zi – doar dacă nu cumva mă scapă o mană cerească.

Julie se străduri să rămînă serioasă, dar în ochi încă îi mai stăruia amuzamentul, cînd şi-l închipuia

pe primarul Addelson încercînd să aprindă lumi
de pe verandă şi pomenindu-se cu tocătorul de g
noaie din ghenă începînd să duduie.

Pe lîngă că era primar, Edward Addelson m
era şi patronul băncii, al reprezentanţei Ford şi
magazinului de scule şi materiale, precum şi al m
tora dintre pămînturile care se întindeau la vest
Keaton.

Toţi locuitorii din Keaton îl cunoşteau pe Her
man Henkleman; era electrician de meserie, burl
din vocaţie şi excentric din naştere.

La fel ca tatăl lui, Herman locuia singur într
baracă de la marginea oraşului, muncea cînd av
chef, cînta cînd bea şi ţinea prelegeri istorice cu u
vocabular şi nişte cunoştinţe care i-ar fi făcut cinst
şi unui profesor universitar, cînd era treaz.

– Nu cred că ai motive să te temi, spuse e
amuzată. Herman se califică indiscutabil ca man
cerească. E la fel ca uraganele şi cutremurele
imprevizibil şi necontrolabil. Toată lumea ştie asta.

Carl rîse, cu un chicotit gros, gutural.

– Dacă primarul Addelson mă duce la tribunal
un juriu local s-ar pronunţa în favoarea mea.

În momentul de tăcere care urmă se simţi
înţelegere reciprocă, deşi neexprimată, după car
Carl oftă şi spuse:

– Nu ştiu ce l-a apucat. Cînd Herman nu e „e
chef", e cel mai bun electrician pe care l-am văzu
vreodată. Am vrut să-i dau o şansă să se pună ia
pe picioare, cu nişte bani în buzunar, şi am crezu
c-o să înţeleagă.

– Primarul Addelson n-o să te ducă la tribunal
dacă întîrzii cîteva zile cu casa, interveni reverendul
Mathison, zîmbind, în timp ce se servea cu friptură.
E un om drept. Ştie că eşti cel mai bun constructor

din partea asta a statului şi că-l vei servi excelent
pentru ce ţi-a plătit.

– Ai dreptate, fu Carl de acord. Hai să vorbim
despre ceva mai vesel. Julie, de cîteva săptămîni
eşti foarte evazivă. Spune clar: ai de gînd să te
măriţi cu Greg, sau nu?

– A...! făcu ea. Păi, eu... noi...

Toată familia o privi amuzată cum începea să-şi
pună în ordine tacîmurile lîngă farfurie, după care
întoarse cu grijă castronul cu piure de cartofi astfel
încît desenul să fie chiar în centru.

Ted izbucni în rîs, iar Julie tresări, roşind. Încă
din copilărie, ori de cîte ori se simţea nesigură sau
inferioară, îi venea nevoia obsesivă de a aranja
obiectele şi a le pune în perfectă ordine, indiferent
dacă era debaraua din dormitor, dulapurile din
bucătărie sau tacîmurile de pe masă. Le strîmbă la
loc, cu un zîmbet stînjenit.

– Cred că da. Într-o zi...

Încă se mai gîndea la asta, cînd toţi trei ieşiră
din casă, iar Herman Henkleman se apropie pe tro-
tuar, cu pălăria în mînă, arătînd spăşit şi umil. La
şaptezeci de ani, era înalt şi deşirat, dar cînd îşi
îndrepta umerii, avea o demnitate care o impre-
siona întotdeauna pe Julie.

– 'Seara la toată lumea, salută el grupul adunat
pe verandă, apoi se întoarse spre Carl. Ştiu că m-ai
dat afară de la casa lui Addelson, Carl, da' speram
să mă laşi să-ndrept totuşi treburile pe care le-am
încurcat. Asta-i tot ce-ţi cer. Nu vreau nici să mă
plăteşti, nici nimic, da' te-am făcut de rîs, şi aş vrea
s-o dreg, atîta cît pot.

– Herman, îmi pare rău, dar nu se poate...

Bătrînul ridică o mînă, cu degete lungi, surprin-
zător de aristocratică.

– Carl, nimenea nu poate să descurce ce-a încurcat eu acolo. Nu m-am simțit bine o săptămînă încheiată, numai că n-am vrut să-ți spui nimica, indcă mă temeam c-ai să crezi că-s bătrîn şi bolnă vicios şi-ai să-mi iei slujba. Nu-s grav bolnav, doar gripă. Acuma, noul tău electrician probabil crede ş ştie tot ce-am greşit, da' dac-apare ceva după ce se usucă zugrăveala, o să trebuiască să spargi pe reții la o săptămînă după ce se mută Addelson. Ş că nu poți să schimbi electricienii-n timpul trebii fără să ai probleme după aia.

Carl ezită, iar Julie şi Ted se retraseră delicat pentru a-l lăsa să se înduplece fără martori. Dup ce-şi luară rămas-bun, porniră spre Blazer.

– E un nor negru din nord care se-ndreaptă spr Panhandle, spuse Ted, înfiorîndu-se în scurta s subțire. Dacă acolo sus începe să ningă, o să t bucuri că ai maşină cu dublă tracțiune. M-aş simț mai bine să las telefonul în Blazer, dacă n-ave Carl nevoie de el în camion.

– O să fie totul în regulă, îi promise Julie veselă sărutîndu-l pe obraz.

Îl privi în oglinda retrovizoare, în timp ce se în depărta. Ted stătea pe trotuar, cu mîinile în buzu nare – înalt, zvelt, blond şi atrăgător, cu o expresi însingurată pe chip.

Era aceeaşi expresie pe care i-o văzuse ade seori de la divorțul de Katherine Cahill. Katherine fusese cea mai bună prietenă a ei şi încă mai era, deşi acum se mutase la Dallas.

Nici Katherine şi nici Ted nu se vorbeau de rău unul pe altul în fața Juliei, care nu înțelegea cum doi oameni pe care ea îi iubea atît de mult nu se mai puteau iubi între ei.

Alungîndu-şi acest gînd deprimant, reveni la că-

lătoria pe care avea s-o facă a doua zi la Amarillo. Spera să nu ningă.

– Auzi, Zack...

Şoapta era aproape imperceptibilă.

– Ce-ai să faci dacă poimîine începe să ningă, cum au spus la meteo?

Dominic Sandini se aplecă de pe patul de deasupra, privindu-l pe omul întins dedesubt, cu privirea în sus.

– Zack, m-ai auzit? şopti el puțin mai tare.

Alungîndu-şi din minte interminabilele gînduri la evadarea lui iminentă şi riscurile care o însoțeau, Zack întoarse încet capul şi-l privi pe italianul vînos şi măsliniu, de treizeci de ani, cu care împărțea celula în Penitenciarul de Stat din Amarillo şi care era părtaş la planurile lui de evadare fiindcă era inclus şi el în ele. Unchiul lui Dominic juca un rol important în aceste planuri – agent de pariuri în retragere, conform informațiilor din biblioteca închisorii, avînd presupuse legături cu Mafia din Las Vegas. Zack îi plătise lui Enrico Sandini o avere ca să-i netezească drumul, după ce evada. Dominic îl asigurase că unchiul lui era un „om de onoare", dar timp de cîteva ore încă nu putea şti dacă banii pe care-l instruise pe Matt Farrell să-i transfere în contul lui Sandini din Elveția aveau să dea vreun rezultat.

– O să mă descurc, spuse el sec.

– Bine, atunci, cînd te „descurci", nu uita că-mi datorezi zece parai. Am pariat anul trecut pe meciul Ala cu Bears şi ai pierdut. Mai ştii?

– Am să-ți plătesc cînd ies de-aici.

Pentru eventualitatea că-i asculta cineva, Zack adăugă:

– Într-o zi...

Cu un zîmbet conspirativ, Sandini se culcă la loc, îşi strecură degetul pe sub îndoitura scrisorii pe care tocmai o primise, îşi încrucişă picioarele la glezne şi rămase tăcut, cufundat în lectură.

Zece dolari amărîţi... îşi spuse înverşunat Zack amintindu-şi vremurile cînd le dăduse bacşişuri de zece dolari mesagerilor şi liftierilor, la fel de firesc de şi cum ar fi jucat cu ei la cazinou. În văgăuna aceea unde-şi petrecuse ultimii cinci ani, oamenii se omorau între ei pentru cinci dolari. Cu zece dolari puteai să cumperi tot ce se găsea, ca un pumn de ţigări de marijuana, o mînă de tranchilizante sau stimulente, ori reviste care satisfăceau orice perversiuni. Acestea erau doar cîteva dintre micile „articole de lux" care se puteau cumpăra cu bani în închisoare.

În mod normal, nici n-ar fi încercat să se gîndească la stilul lui de viaţă de altădată; făcea ca acea celulă de cinci metri pătraţi, cu lavabou, toaletă şi două paturi suprapuse, să pară şi mai insuportabilă – dar acum, că se hotărîse să evadeze sau să moară încercînd, voia s-o ţină minte. Memoria avea să-i întărească hotărîrea de a fugi, cu orice preţ sau risc. Voia să-şi amintească furia pe care o simţise în prima zi, cînd uşa celulei se trîntise în urma lui, şi-n ziua următoare, cînd o gaşcă de bătăuşi îl înconjuraseră în curtea închisorii, hărţuindu-l: *Hai băăă, actoraşu' lu peşte, ia arată-ne cum cîştigi toate cafturile alea din filme!*

O furie pură, oarbă, iraţională, îl făcuse să se repeadă la cel mai masiv individ din grup, furia şi dorinţa neconturată de a-şi sfîrşi zilele atunci, pe loc, cît mai rapid posibil, dar nu înainte de a-şi pedepsi torţionarul. Şi pedepsise cu vîrf şi-ndesat, în ziua aceea. Fusese în formă, iar mişcările pe care le învăţase pentru luptele false din rolurile lui de „dur" nu se irosiseră. La sfîrşitul încăierării, Zack avea trei coaste rupte şi un rinichi fisurat, dar doi dintre adversarii lui se prezentau mult mai rău.

Acest triumf îl costase o săptămînă de carceră, dar după aceea nimeni nu se mai pusese cu el. Se dusese vorba că era un maniac, şi chiar şi cei mai înrăiţi dintre deţinuţi îl ocoleau pe departe. În fond, era condamnat pentru crimă, nu pentru cine ştie ce delict mărunt. Acest lucru îi atrăsese şi un anumit respect. Avusese nevoie de trei ani ca să se deştepte şi să-şi dea seama că modul cel mai simplu era acela de a ajunge deţinut de încredere, ceea ce însemna să fie cuminte şi să joace jocul ca un soldat instruit şi disciplinat.

Şi o făcuse, ajunsese chiar să se înţeleagă bine cu unii dintre puşcăriaşi, dar niciodată, în toţi acei ani, nu cunoscuse liniştea. Liniştea nu putea apărea decît dacă-şi accepta soarta, şi nici măcar o dată, în tot timpul îndelungatei lui încarcerări, nici o clipă, Zack nu putuse face ceea ce erau sfătuiţi să facă toţi deţinuţii: nu-şi putea accepta întemniţarea. Învăţase să joace comedia şi să se prefacă „adaptat", dar de fapt era tocmai invers. De fapt, în fiecare dimineaţă, cînd deschidea ochii, conflictul interior începea din nou, continuînd pînă seara cînd adormea. Trebuia să iasă de-acolo pînă nu-şi pierdea minţile.

Planul era bine gîndit: în fiecare miercuri, guvernatorul Hadley, care conducea închisoarea ca pe propriul lui Stalag 17, se ducea la o întrunire comunitară în Amarillo; Zack îi era şofer, iar Sandini îl însoţea pe post de valet. Iar acum era miercuri, şi tot ceea ce-şi pregătise Zack ca să evadeze îl aştepta la Amarillo, dar Hadley, care era programat să vorbească în săptămîna aceea, îi spusese lui Zack

în ultimul minut că întrunirea se mutase vineri. Zack strînse din fălci. Dacă nu intervenea acea amînare, în acest moment ar fi fost liber. Sau mort. Acum trebuia să aştepte încă două zile ca să evadeze şi nu ştia cum avea să suporte tensiunea.

Închizînd ochii, îşi revăzu iar planul. Era plin de găuri, dar Dominic Sandini era un om de încredere, aşa că din interior ajutorul era asigurat. În exterior, presupunea că toate erau aranjate de Enrico Sandini – banii, transportul şi o nouă identitate. În continuare, totul depindea de Zack. În acest punct, cel mai mult îl îngrijorau lucrurile pe care nu le putea prevedea cu precizie, ca vremea şi posibilele baraje rutiere. Chiar şi cu planurile lui meticuloase, rămîneau mii de mărunţişuri care se puteau întîmpla şi care ar fi dus la un efect de domino, dărîmînd totul. Riscul era enorm, dar nu conta. Zack avea doar două căi: să rămînă în văgăuna aceea şi s-o lase să distrugă ce-i mai rămăsese din minte, sau să evadeze, riscînd să fie împuşcat în timp ce încercau să-l captureze. Din partea lui, moartea ar fi fost incomparabil mai de preferat decît să putrezească acolo.

Chiar dacă evadarea îi reuşea, ştia că aveau să-l urmărească la nesfîrşit. Toată viaţa – probabil o viaţă foarte *scurtă* – n-avea să se mai poată relaxa şi să înceteze să privească în urmă, indiferent în care parte a lumii ajungea. Dar merita. Merita orice.

– Rahat!

Strigătul exuberant al lui Sandini îl smulse pe Zack din gînduri.

– Se mărită Gina!

Îi flutură scrisoarea pe care o citea şi, cînd Zack nu făcu decît să-l privească fără expresie, continuă mai tare:

– Zack, ai auzit ce-am spus? Sora mea, Gina se mărită peste două săptămîni! Cu Guido Dorelli.

– A ales bine, replică sec Zack, din moment ce cu el a rămas însărcinată.

– Mda, da' cum ţi-am spus, mama nu voia s-o lase să se mărite cu el.

– Fiindcă e un cămătar rapace ca un rechin, presupuse Zack.

– Pe dracu'! Vreau să zic, trebuie să trăiască şi el, nu? Mama înţelege. Guido nu face decît să le împrumute bani oamenilor care au nevoie, atîta tot.

– Şi dacă nu-i pot plăti, le rupe picioarele.

Zack văzu mutra pleoştită a lui Sandini şi imediat îşi regretă sarcasmul. Deşi furase douăzeci şi şase de maşini şi fusese arestat de şaisprezece ori pînă la vîrsta de douăzeci şi opt de ani, micul italian slăbănog avea farmec.

La fel ca Zack, era un deţinut de încredere, dar sentinţa lui expira în patru săptămîni. Sandini era lanţoş ca un cocoş, mereu gata să sară la bătaie, şi de o loialitate totală faţă de Zack, ale cărui filme îi plăcuseră la nebunie.

Avea o familie pestriţă şi enorm de numeroasă care-l vizita cu regularitate. Cînd descoperiseră că stătea în celulă cu Zack, fuseseră uimiţi, dar aflînd că la el nu venea nimeni în vizită, uitaseră cine era şi-l adoptaseră ca pe o rudă apropiată. Pînă să-şi dea seama cum se întîmplase, Zack era îmbrăţişat şi sărutat de dolofana mamă Sandini şi de toate surorile şi verii lui Dominic.

Îl învăluiau în căldura lor şi-i trimiteau de două ori pe lună fursecuri şi salamuri italieneşti împachetate în hîrtie unsuroasă. la fel ca lui Dominic. Deşi îi cauzau indigestie, Zack mînca mereu puţin salam şi toate fursecurile, şi le trimitea conştiincios autograf

verişoarelor lui Sandini. Într-un fel ciudat, se simţea mai legat de familia Sandini decît fusese de a lui proprie. Încercînd să-şi contrazică afirmaţia despre viitorul cumnat al lui Sandini, Zack spuse cu o solemnitate admirabilă:

– Acum, dacă stau să mă gîndesc, nici băncile nu-s mult mai grozave. Aruncă în stradă văduvele şi orfanii, cînd nu-şi pot plăti datoriile.

– Exact! confirmă Sandini dînd din cap cu tărie, din nou bine dispus.

Dîndu-şi seama că era o uşurare să mai scape de grijile chinuitoare, Zack se concentră asupra veştii primite de Sandini şi spuse:

– Dacă mama ta nu are nici o obiecţie faţă de profesiunea şi antecedentele penale ale lui Guido, de ce n-a lăsat-o pe Gina să se mărite cu el?

– Ţi-am mai spus, Zack, răspunse grav Sandini. Guido a mai fost însurat – la biserică – şi a divorţat, aşa că a fost excomunicat.

Cu o expresie serioasă, Zack spuse:

– Într-adevăr. Uitasem.

Sandini reveni la lectura scrisorii.

– Gina îţi trimite salutări. Şi mama la fel. Zice că nu-i scrii destul şi nici nu mănînci destul.

Zack îşi consultă ceasul de plastic pe care avea voie să-l poarte şi se ridică în picioare:

– Jos din pat, Sandini. E ora apelului.

Capitolul 13

Bătrînele vecine ale Juliei, surorile gemene Eldridge, stăteau în balansoarul de pe verandă, punctul lor de observaţie de unde puteau urmări

activităţile vecinilor de pe Elm Street pe o distanţă de patru cvartaluri.

În acel moment, cele două domnişoare bătrîne îl priveau pe Julie cum îşi punea geanta de voiaj pe banceta din spate a Blazer-ului.

– Bună dimineaţa, Julie! strigă Flossie Eldridge.

Julie întoarse capul, surprinsă să constate că cele două domnişoare cu părul alb erau deja la post, încă de la ora şase dimineaţa.

– Bună dimineaţa, domnişoară Flossie, răspunse ea, întorcîndu-se spre ele şi pornind peste iarba umedă ca să le salute. Bună dimineaţa, domnişoară Ada.

Deşi aveau în jur de şaptezeci şi cinci de ani, cele două gemene încă se mai îmbrăcau identic, dar asemănarea se oprea aici, căci Flossie Eldridge era dolofană, dulce, docilă şi veselă, cîtă vreme sora ei era slabă, acră, autoritară şi băgăreaţă.

Se spunea că, în tinereţe, domnişoara Flossie fusese îndrăgostită de Herman Henkleman, dar domnişoara Ada le băgase bete-n roate, convingîndu-şi sora că pe Herman, care era cu cîţiva ani mai tînăr, nu-l interesa decît partea ei din modesta lor moştenire şi că ar fi tocat-o toată pe băutură, făcînd-o pe Flossie de rîsul tîrgului.

– E o dimineaţă frumoasă, adăugă domnişoara Flossie, strîngîndu-şi şalul pe umeri, în frigul zilei de ianuarie. Zilele astea călduţe care mai apar din cînd în cînd fac ca iarna să pară mai scurtă şi mai blîndă, nu-i aşa, Julie?

Înainte ca Julie să poată răspunde, Ada Eldridge trecu direct la ceea ce o interesa:

– Iar pleci, Julie? Abia de cîteva săptămîni te-ai întors.

– Voi lipsi doar două zile.

– Tot o călătorie de afaceri, sau de plăcere, de data asta? continuă Ada.

– De afaceri, oarecum.

Ada înălță din sprîncene, dornică de informații suplimentare, iar Julie cedă, ca să nu fie nepolită coasă.

– Mă duc la Amarillo, ca să-i cer cuiva o donație pentru un program al şcolii.

Bătrîna dădu din cap, digerînd informația.

– Am auzit că fratele tău are probleme cu terminarea casei pentru primarul Addelson. Nu trebuia să-l angajeze pe Herman Henkleman. Omul ăla nu-i bun de nimic.

Stăpînindu-şi pornirea de a se uita la domnişoara Flossie ca să-i vadă reacția, Julie răspunse:

– Cari e cel mai bun constructor din zonă, de asta l-a şi ales arhitectul primarului Addelson. Totul, în casă, trebuie să fie făcut după comandă. E nevoie de timp şi răbdare.

Ada deschise gura să răspundă, dar Julie i-o luă înainte, uitîndu-se la ceas:

– Ar fi timpul să pornesc. Pînă la Amarillo e drum lung. La revedere, domnişoară Flossie, domnişoară Ada...

– Să ai grijă! îi atrase atenția domnişoara Flossie. Am auzit că mîine sau poimîine vine încoace un front rece, dinspre Amarillo. În Panhandle ninge amarnic. N-ar fi bine să te prindă un viscol.

Julie îi zîmbi afectuos bătrînei grăsune.

– Nici o grijă, iau Blazer-ul lui Carl. Şi-n plus, buletinul meteo spune că şansele ca acolo să ningă sînt doar de douăzeci la sută.

Cele două bătrîne priviră cum Blazer-ul ieşea de pe alee, apoi domnişoara Flossie oftă nostalgic

– Julie are o viață atît de aventuroasă... Var

trecută s-a dus la Paris, în Franța, cu toți profesorii, iar cu un an înainte a fost la Grand Canyon. Tot timpul călătoreşte!

– La fel fac şi femeile uşoare, replică Ada cu voce acidă. După părerea mea, ar trebui să stea acasă şi să se mărite cu asistentul acela de pastor care-i face ochi dulci, cît mai apucă.

Flossie făcu ca întotdeauna cînd se contrazicea cu încăpățînata ei soră geamănă: schimbă subiectul.

– Reverendul şi doamna Mathison trebuie să fie foarte mîndri de copiii lor.

– Nu vor mai fi, dacă descoperă că Ted îşi petrece jumătate din noapte cu fata aia cu care e încurcat acum. Irma Bauder a zis că, acum două nopți, nu i-a auzit maşina plecînd pînă aproape de ora patru dimineața!

Expresia lui Flossie deveni visătoare.

– O, Ada, dar s-ar putea să aibă multe de vorbit. Pariez că sînt îndrăgostiți deja!

– Sînt în *călduri* deja! se răsti Ada. Iar tu ai rămas o prostănacă romantică, la fel ca mama ta, cum spunea mereu tata!

– A fost şi mama ta, Ada, replică Flossie prudentă.

– Da, dar eu semăn cu tata. Nici nu mă compar cu ea.

– A murit cînd eram mici, aşa că nu poți fi sigură.

– Ba sînt sigură, fiindcă tata mereu zicea aşa. Zicea că eşti o proastă, ca ea, iar eu sînt puternică, la fel ca el. De-aia mi-a şi lăsat averea pe mînă, dacă mai ții minte – fiindcă în tine nu putea avea încredere să-ți porți singură de grijă, trebuia să am eu grijă de amîndouă.

Flossie îşi muşcă buza, apoi avu prudenţa să schimbe din nou subiectul.

– Casa primarului Addelson va fi grozavă. Am auzit c-o are cadă şi lift.

Ada îşi propti piciorul de podeaua verandei şi împinse furioasă balansoarul, făcîndu-l să se legene scîrţîind.

– Cu Herman Henkleman acolo, primarul va avea mare noroc dacă liftul n-o să fie legat de butonul televizorului! replică ea cu dispreţ. Omul ăla nu-i bun de nimic, la fel cum era şi tatăl lui, şi tatăl tatălui lui. Ţi-am spus eu încă de pe-atunci.

Flossie îşi privi mînuţele durdulii împreunate în poală şi nu mai spuse nimic.

Capitolul 14

Zack privea în gol spre oglinda de la spălător, încercînd să-şi spună că Hadley nu avea să-şi schimbe din nou planurile, cînd Sandini intră găbit, cu o expresie de emoţie stăpînită, şi aruncă o privire prudentă peste umăr, în holul din spatele lui.

Convins că nimeni nu trăgea cu urechea, se apropie şi-i şopti agitat:

– Hadley a trimit vorbă că vrea să pornească spre Amarillo la trei! Asta a fost!

Tensiunea şi nerăbdarea îl devorau pe Zack de viu de-atîta vreme, încît abia mai putea asimila vestea că sosise clipa scadenţei: doi ani în care se prefăcuse integrat în sistem, ca un deţinut model ca să i se acorde toate libertăţile aferente – atîtea luni de planuri – îşi arătau în sfîrşit roadele. Peste cîteva ore, dacă amînarea nu-i compromisese irevocabil aranjamentele, avea să fie pe drum, într-o maşină închiriată, cu o nouă identitate, un itinerar planificat minuţios şi biletul de avion care urma să trimită autorităţile pe o pistă falsă.

În spatele lui, Sandini adăugă:

– Iisuse, cît aş vrea să pot veni şi eu cu tine! Tare mi-ar mai plăcea să mă duc la nunta Ginei!

Zack se aplecă şi-şi stropi faţa cu apă rece. Emoţia din glasul lui Sandini îl speria îngrozitor.

– Nici să nu te gîndeşti! Ai să ieşi de-aici în patru săptămîni, zise el, luîndu-şi prosopul de pe bară.

– Mda... ai dreptate. Poftim, ia de-aici, adăugă Sandini, întinzînd mîna.

– Ce e? întrebă Zack în timp ce se ştergea pe faţă.

Puse prosopul la loc şi privi hîrtia din mîna întinsă a lui Sandini.

– Adresa mamei şi telefonul. Dacă nu iese cum trebuie, te duci acolo, iar ea o să te ducă la unchiul meu. Ăla are relaţii peste tot, se lăudă el. Ştiu că te îndoieşti c-o să facă ceva pentru tine, dar peste cîteva ore vei vedea că la Amarillo toate te aşteaptă aşa cum v-aţi înţeles. E un tip extraordinar, adăugă mîndru Sandini.

Zack îşi coborî absent mînecile cămăşii albe de bumbac, încercînd să nu se gîndească la nimic, dar cînd încercă să-şi încheie manşetele, constată că mîinile-i tremurau.

Făcu un efort să se calmeze.

– Voiam să te întreb demult ceva, Dom, începu el prudent. Dacă-i un tip aşa de „extraordinar" şi are atît de multe „relaţii" de ce naiba n-a tras nişte sfori ca să nu ajungi aici?

– A... aia... Am făcut eu o greşeală nevinovată,

iar unchiul Enrico a zis că trebuia să primesc o lecție.

Părea atît de întristat, încît Zack ridică privirea spre el.

– De ce?

– Fiindcă una dintre maşinile pe care le-am furat data trecută era a lui.

– Atunci ai noroc că mai eşti viu.

– La fel a zis şi *el*.

Rîsul lui Zack era sugrumat de încordare.

– O să vină la nunta Ginei. Îmi pare aşa de rău că nu pot să mă duc...

Apoi schimbă subiectul.

– E bine că lui Hadley îi place ca oamenii să te recunoască la volanul maşinii lui. Dacă trebuia să te tunzi scurt, ca noi ceilalți, ai fi bătut mai mult la ochi după ce ieşeai. Părul ăsta al tău o să...

Tresăriră amîndoi, cînd un alt deținut de încredere intră la spălător şi arătă cu degetul mare spre uşă.

– Mişcă, Sandini, se răsti el. Şi tu, Benedict. Guvernatorul vrea să aibă maşina gata în cinci minute.

Capitolul 15

– Bună dimineața, Benedict, salută Hadley cînd Zack bătu la uşa locuinței guvernatorului închisorii, de lîngă poartă. Văd că eşti acru şi încruntat ca de obicei. Înainte de a pleca, adăugă el, ia-l pe Hitler la o plimbare prin curte.

În timp ce vorbea, îi dădu lui Zack lesa unui Doberman cît toate zilele.

– Nu-s naibii valetu' nimănui, răspunse Zack rezzit.

Pe chipul lui Hadley se aşternu încet un zîmbet de mulțumire.

– Te-ai săturat de bunăvoința mea şi de drepturile unui deținut de încredere? Te furnică să mai faci o vizită în sala de conferințe, Benedict?

Blestemîndu-se în sinea lui că-şi manifestase ura într-o zi cînd avea atîtea de pierdut, Zack ridică din umeri şi luă lăsa.

– Nu prea.

Deşi Hadley avea doar un metru şi şaizeci şi cinci înălțime, era orgolios cît un gigant şi avea nişte maniere elegante care-i ascundeau unda de sadism psihopat cunoscută de toată lumea, cu excepția Comisiei de Stat pentru Corecții, care fie nu ştia, fie nu-i păsa de rata înaltă a mortalității atribuită „încăierărilor între deținuți" şi „tentativelor de evadare" din instituția lui. „Sala de conferințe" era denumirea eufemistică a camerei izolate fonic de lîngă biroul lui Hadley. Deținuții care-l nemulțumeau erau aduşi acolo, zbătîndu-se şi asudînd de groază; la plecare, erau duşi cu targa la carceră, la infirmerie sau la morgă. Simțea o plăcere sadică să vadă oamenii tîrîndu-se şi zvîrcolindu-se pe jos; de fapt, nu buna purtare, ci orgoliul lui Hadley făcuse ca Zack să ajungă deținut de încredere. Micuțul guvernator se umfla în pene că-l avea pe Zachary Benedict la discreție. slujindu-l. Zack găsea o ironie delicioasă în faptul că tocmai amorul propriu al lui Hadley avea să-i înlesnească evadarea.

Tocmai pornise spre colțul casei, cînd Hadley strigă în urma lui:

– Benedict, nu uita să cureți după Hitler.

Zack se întoarse, trăgînd după el Dobermanul

care mîrîia, şi luă lopăţica pe care Hadley o ţinu lîngă uşa din faţă. Îşi încheie jacheta şi se uită la cer; era înnorat şi se făcuse frig. Avea să ningă.

Capitolul 16

Aşezat pe bancheta din spate a maşinii, Wayne Hadley îşi vîrî în servietă discursul pentru întrunire, apoi îşi lărgi cravata, îşi întinse picioarele şi expiră satisfăcut, privindu-i pe cei doi deţinuţi de încredere de pe fotoliile din faţă. Sandini era un escroc mărunt, un macaronar slăbănog, un nimic. Devenise deţinut de încredere numai datorită rudelor lui unse cu toate alifiile, care trăseseră nişte sfori.

Sandini nu-i oferea lui Hadley nici un amuzament, nici o distracţie, nici un pic de prestigiu; nu-i făcea nici o plăcere să-l zădărască. A, dar Benedict, da – el era altceva. Benedict starul de cinema, sexsimbolul, magnatul bogat care avusese avioane şi limuzine cu şofer... Benedict fusese un barosan din înalta societate, iar acum îl servea pe Wayne Hadley ca un căţel. Exista dreptate pe lumea asta, îşi spuse Hadley. Dreptate adevărată.

Mai important, deşi Benedict încerca s-o ascundă, existau momente cînd Hadley reuşea să-i străpungă pielea groasă şi să-l facă să se chinuiască de dor după ceea ce nu putea să aibă, dar nu-i era deloc uşor. Chiar şi cînd îl pusese să vadă cele mai noi filme pe video şi ceremonia de decernare a premiilor Oscar la televizor, Hadley nu putuse fi sigur că reuşise să-l atingă la punctul sensibil.

Cu acest scop plăcut în minte, Hadley căută un

subiect potrivit de conversaţie şi alese la întîmplare sexul. Cînd maşina opri la un stop, în apropierea destinaţiei, spuse pe un ton plăcut şi întrebător:

– Pariez că femeile se milogeau să se culce cu tine pe vremea cînd erau bogat şi celebru, nu-i aşa, Benedict? Te gîndeşti vreodată la femei, la cum se simţeau, cum miroseau, ce gust aveau? Probabil că-ţi prea plăcea sexul. Dacă erai bun la pat, curva aia blondă şi frumoasă cu care-ai fost căsătorit nu ar fi tras-o cu tipul ăla, Austin, este?

În oglinda retrovizoare, văzu cu satisfacţie cum falcile lui Benedict se încordau uşor şi presupuse, drept, că discuţia despre sex îl iritase, nu numele lui Austin.

– Dacă te eliberează vreodată condiţionat – şi nu aş conta pe o recomandare din partea mea, dacă aş fi în locul tău – va trebui să te mulţumeşti cu prostituate, cînd ieşi. Toate femeile sînt tîrfe, dar chiar şi tîrfele au scrupulele lor, şi nu le place să ia în pat foşti puşcăriaşi mînjiţi, ştiai?

În pofida dorinţei sale de a-şi menţine tot timpul o faţadă de urbanism sofisticat în prezenţa gunoaielor care-i erau prizonieri, lui Hadley îi era mereu dificil să-şi păstreze calmul, şi simţea că începea să şi-l piardă din nou.

– Răspunde la ce te-ntreb, împuţitule, sau ai să petreci următoarea lună la izolare!

Dîndu-şi seama că-şi pierduse controlul, continuă aproape binevoitor:

– Pariez că pe vremuri aveai şofer personal, nu? Şi acum, uită-te la tine – ai ajuns şoferul meu! *Există* un Dumnezeu în ceruri!

Turnul de oţel şi sticlă apăru în faţă, iar Hadley se îndreptă de spate, aranjîndu-şi cravata.

– Nu te întrebi niciodată ce s-o fi întîmplat cu toţi

banii tăi – cîți ți-or mai mai fi rămas după ce ți-o plătit avocații, vreau să zic?

Drept răspuns, Zack apăsă pe frînă, oprind brusc mașina în fața clădirii. Înjurînd printre dinți, Hadley își adună hîrtiile care-i alunecaseră pe jos și așteptă zadarnic ca Zack să coboare.

– Nesimțitule! Nu știu ce ți-a venit azi, da' mă ocup eu de tine cînd ajungem înapoi! Și-acum mișcă jos din mașină și deschide-mi portiera!

Zack coborî, fără să ia în seamă vîntul tăios care-i biciuia scurta subțire, dar îngrijorat de ninsoarea care începea să se întețească. Încă cinci minute, și avea să plece la drum.

Cu un gest teatral batjocoritor, smuci portiera din spate și schiță o înfloritură cu brațul:

– Poți să mergi și singur, sau trebuie să te duc în brațe?

– M-ai provocat pentru ultima oară, îl preveni Hadley, coborînd și luîndu-și servieta de pe bancheta. O să ai nevoie de cîteva lecții, cînd ne-ntoarcem.

Stăpînindu-și nervii, Hadley aruncă o privire spre Sandini, care se uita în gol, încercînd să pară surd și docil.

– Ai lista de cumpărături, Sandini. Termină-le cît mai repede și întoarce-te aici. Iar tu, îi ordonă el lui Zack, fă pași pînă la alimentara aia de vizavi și găsește-mi niște brînză bună de import și fructe proaspete, și pe urmă stai în mașină. Termin într-o oră și jumătate. Vreau să găsesc mașina încălzită, și cu motorul în mers!

Fără să aștepte răspunsul, Hadley porni pe trotuar.

În spatele lui, cei doi îl priviră, așteptînd să intre în clădire.

– Ce japiță, mîrîi Sandini printre dinți, apoi se întoarse spre Zack. Asta e. Noroc.

Ridică privirea spre norii negri, grei de zăpadă.

– Se anunță un viscol în toată regula!

Ignorînd problemele meteorologice, Zack răspunse grăbit:

– Știi ce ai de făcut. Nu te abate de la plan și, pentru numele lui Dumnezeu, nu schimba povestea. Dacă faci exact cum ți-am spus eu, o să apari ca un orb, nu ca un complice.

Ceva nedefinit în zîmbetul leneș și privirea preocupată a lui Sandini îl alarma îngrozitor pe Zack. Îi repetă clar și succint planul despre care pînă atunci nu putuseră discuta decît pe șoptite:

– Dom, fă exact așa cum am hotărît. Lasă lista de cumpărături a lui Hadley pe podeaua mașinii. Fă cumpărături timp de o oră, după care spune-i vînzătorului din magazin că ți-ai lăsat lista în mașină și vrei să fii sigur că n-ai uitat nimic. Îi zici că trebuie s-o iei, și te întorci aici. Mașina o să fie încuiată.

În timp ce vorbea, Zack luă lista din mîna lui Sandini, o aruncă pe podeaua mașinii, apoi blocă portiera și o trînti. Cu un calm pe care nu-l simțea, îl luă pe Sandini de braț și-l împinse ferm spre colțul străzii.

Cîteva camioane trecură pe lîngă ei în timp ce așteptau ca lumina semaforului să se mute pe verde, apoi traversară strada fără să se grăbească, arătînd ca doi texani normali conversînd despre viitorul meci de fotbal – cu deosebirea că purtau pantaloni și jachete albe, cu inițialele negre T.D.C. înscrise pe spate. Cînd se apropiară de bordură, Zack continuă încet:

– Cînd ajungi la mașină și descoperi că portiera e blocată, traversezi strada pînă la băcănie, te uiți

înăuntru cîteva momente, şi pe urmă o întrebi
vînzătoare dacă nu m-a văzut. Cînd o să-ţi spu
că nu, te duci la farmacie şi la librărie, şi întrebi
mine şi acolo. După aia, intri direct în clădire
începi să deschizi uşile, întrebînd unde are loc
trunirea. Le spui tuturor că vrei să raportezi o po
bilă evadare şi, întrucît îl vei anunţa pe guvernat
că am dispărut cu o jumătate de oră înainte să i
el de-acolo şi să descopere singur, o să fie convi
că eşti nevinovat. Probabil o să-ţi dea drumul
devreme, chiar, ca să ajungi la nunta Ginei.

Sandini zîmbi şi-i adresă un gest cu degel
mare în sus, în locul unei strîngeri de mînă
lemne, dar mai suspecte.

– Nu-ţi mai face griji pentru mine şi du-te odată

Zack dădu din cap, se întoarse, apoi reveni.

– Sandini? întrebă el serios.

– Mda, Zack?

– O să-mi fie dor de tine.

– Mda, ştiu.

– Transmite salutări mamei. Surorilor tale sp
ne-le că vor fi întotdeauna doamnele mele favori
adăugă el, apoi se întoarse şi plecă repede.

Băcănia se afla la colţul străzii, cu o intrare
zavi de clădirea unde era Hadley, şi încă una,
strada laterală. Străduindu-se să nu se abată de
plan, Zack intră pe uşa principală. În caz că Had
se uita din clădire, cum făcea uneori, stătu un ti
în apropierea uşii, neobservat, şi numără încet p
la treizeci.

Cinci minute mai tîrziu, se afla la cîteva str
distanţă, cu jacheta de deţinut sub braţ, mergî
grăbit spre prima destinaţie – toaleta de la staţia
benzină Phillis 66 de pe Court Street. Cu inima l
tîndu-i de teamă şi emoţie, traversă pe roşu Co

bet, repezindu-se printre un taxi şi o automacara
încetinise ca să cotească la dreapta, apoi văzu
ea ce căuta – o maşină coupe neagră, banală,
cată la jumătatea străzii, cu număr de Illinois.
şi întîrziase două zile, maşina era tot acolo.

Cu capul aplecat şi mîinile în buzunre, încetini
sul pînă la normal. Ningea tot mai tare, iar Zack
cu pe lîngă un Corvette roşu oprit la pompele de
nzină, îndreptîndu-se spre toaletă. Apăsă pe
anţă şi încercă să deschidă uşa.

Era încuiată!

Stăpînindu-şi imboldul de a încerca s-o doboare
umărul, apucă din nou clanţa şi o zgîlţîi cu pu-
re. Dinăuntru îi răspunse un glas bărbătesc furios:

– Ho, bre, că nu faci pe tine! les imediat.

În sfîrşit, peste cîteva minute, ocupantul ieşi, se
uită prin jur, apoi porni spre Corvette-ul roşi de la
pompe. În spatele lui, Zack ieşi de după tomberonul
de gunoi unde se ascunsese, intră în toaletă şi în-
cuie cu grijă uşa în urma lui, atent la coşul de gunoi
plin din apropiere. Dacă-l golise cineva în ultimele
două zile, praful se alesese de norocul lui.

Apucîndu-l, îl răsturnă. Căzură cîteva prosoape
de hîrtie şi cutii de bere goale. Îl scuturâ mai tare,
dislocînd o avalanşă de gunoaie, după care – chiar
de la fund – căzură două pungi de nylon. O des-
chise pe prima cu o mînă, în timp ce cu cealaltă
începea să-şi descheie cămaşa de puşcăriaş. Găsi
în pungă o pereche de blugi mărimea lui, un pulover
negru simplu, o geacă de doc, o pereche de cizme
şi nişte ochelari de aviator. Cealaltă pungă conţinea
o hartă a statului Colorado, avînd traseul marcat cu
roşu, o listă bătută la maşină cu instrucţiuni pentru a
ajunge la destinaţia finală – o casă izolată în adîn-
cul munţilor din Colorado – două plicuri maro

groase, un pistol automat calibru 45, o cutie cu c tuşe, un cuţit cu arc şi un set de chei care se p triveau la coupe-ul negru de pe stradă. Cuţitul buton îl surprinse. Evident, Sandini considera că deţinut evadat, oricît de bine îmbrăcat, nu se pu lipsi de aşa ceva.

Numărînd în minte secundele, Zack se d brăcă, îşi luă pe el hainele noi, apoi le îndesă cele vechi într-o pungă şi umplu coşul de gunoi loc cu mizeriile de pe jos. Era vital să dispară fără lăsa nici o urmă sau indiciu. Deschise plicurile controlă conţinutul. Primul conţinea douăzeci cinci de mii de dolari în hîrtii de cîte douăzeci şi u paşaport pe numele Alan Aldrich; în al doilea s aflau diverse bilete de avion gata plătite, pentru f lurite oraşe, unele pe numele Alan Aldrich, altele p nume diferite, ca să le folosească dacă autorităţile descopereau pseudonimul. Trebuia să evite riscu de a-şi arăta faţa în aeroporturi pînă se mai lini teau lucrurile, timp în care un om care putea fi con fundat cu el – angajat prin relaţiile lui Sandini – aştepta telefonul într-un hotel din Detroit. Imediat ce-l primea, avea să închirieze o maşină pe numel Benedict Jones şi să treacă graniţa cu Canada, p la Windsor.

Dacă poliţia înghiţea găluşca, vînătoarea avea să se concentreze asupra Canadei, lăsîndu-l p Zack liber să se îndrepte spre Mexic şi de acolo în America de Sud.

Pe moment, tot ce conta era că-şi regăsise temporar libertatea şi era în drum spre hotarul dintre Texas şi Oklahoma, aflat la nouăzeci de mile în nord. Dacă ajungea acolo fără să fie prins, putea traversa îngusta Oklahoma Panhandle, pe o distanţă de numai treizeci şi cinci de mile, pînă în Co-

rado. Acolo, undeva sus în munţi, îl aştepta prima destinaţie – o casă izolată în adîncul pădurii, pe care fusese asigurat demult că o putea folosi ca ascunzătoare oricînd dorea.

Luă pistolul, introduse în el un încărcător plin, verifică siguranţa, apoi îl puse în buzunrul hainei, împreună cu cîteva hîrtii de douăzeci de dolari, după care luă pungile de plastic şi cheile maşinii şi deschise uşa. Pornise la drum. Avea să reuşească.

Dădu colţul şi coborî de pe bordură, pornind spre maşină – cînd se opri în loc, neputîndu-şi crede ochilor. Camionul cu macara de tractare pe care-l văzuse cînd traversase strada spre benzinărie pleca. Avea agăţată în cîrlig o maşină neagră cu număr de Illinois.

Cîteva secunde, Zack rămase pe loc, imobilizat, privindu-l cum se îndepărta prin trafic. În spatele lui, îl auzi pe un benzinar strigîndu-i celuilalt:

– Ţi-am spus eu că maşina aia fusese abandonată. De trei zile stătea acolo.

Glasurile lor îl smulseră pe Zack din paralizie. Putea fie să se întoarcă la toaletă, să-şi ia iar uniforma închisorii, să lase totul acolo şi să încerce să reprogrameze evadarea pentru altă dată, fie să improvizeze.

Dar nu avea de ales. La închisoare nu se mai întorcea; mai degrabă ar fi murit. Aşa că făcu singurul lucru care-i trecu prin minte – o luă la fugă spre colţul străzii, căutînd alt mijloc de a ieşi din oraş.

Pe stradă se apropia un autobuz. După ce luă un ziar dintr-un coş de gunoi, făcu semn autobuzului să se oprească şi se urcă. Ţinînd ziarul în faţă ca şi cum l-ar fi citit concentrat, se duse pînă în fundul autobuzului, pe lîngă un grup de studenţi care conversau despre următorul meci de fotbal. Timp de

douăzeci de minute, autobuzul se tîrî prin trafic, ră-
gîind gaze de eşapament, apoi coti spre autostrada
interstatală. Mai rămăseseră doar vreo şase stu-
denţi gălăgioşi, care se ridicară să coboare cînd
apăru un local ce părea berăria lor favorită.

Zack nu avea de ales; coborî cu ei prin spate şi
porni spre intersecţia cu interstatala. Nu-i mai rămă-
sese decît să facă autostopul, pentru care avea la
dispoziţie maximum treizeci de minute. O dată cu
Hadley îşi dădea seama că plecase, toţi poliţiştii
pe-o rază de cincizeci de mile aveau să-l caute,
atenţi mai ales la autostopişti.

Fulgii de zăpadă i se agăţau în păr şi se învîr-
teau prin jurul picioarelor lui, în timp ce Zack mer-
gea cu capul aplecat în contra vîntului. Cîteva
camioane trecură pe lîngă el, fără ca şoferii să-i ia
în seamă degetul ridicat, iar Zack îşi alungă o pa-
nică rău prevestitoare. Traficul pe autostradă era
dens, dar toţi se grăbeau să ajungă la destinaţie
înainte de a se dezlănţui furtuna, şi nu opreau pen-
tru nimic în lume. În faţă, la intersecţie, se afla o
benzinărie de modă veche, cu cafenea, într-a cărei
parcare staţionau două maşini – un Blazer albastru
şi un microbuz maro.

Trecînd prin faţa cafenelei, Zack se uită prudent
înăuntru. Într-un separeu stătea o femeie, iar în al-
tul, o mamă cu doi copii mici. Înjură printre dinţi.
Ambele maşini erau ale unor femei, aşa că nu avea
şansa să-l ia. Fără a încetini pasul, îşi continuă dru-
mul spre capătul clădirii, întrebîndu-se dacă-şi lăsa-
seră cheile în contact. Ştia că ar fi fost o nebunie să
fure una dintre maşini, pentru că ar fi trebuit să
treacă prin dreptul vitrinei, ca să iasă din parcare,
iar posesoarea maşinii ar fi sunat imediat la poliţie,
descriind autovehiculul şi hoţul.

Poate avea şanse mai mari să le convingă să-l
ia, dacă le oferea şi nişte bani. Şi mai avea şi pis-
tolul. Christoase! Trebuia să existe şi altă soluţie.

În faţa lui şi dedesubt, camioanele vuiau pe in-
terstatală, stîrnind mici vîrtejuri de zăpadă cu roţile.
Zack se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de cînd
Hadley intrase la întrunire. Nu mai îndrăznea să
facă autostopul pe interstatală.

Dacă Sandini urmase instrucţiunile, Hadley
urma să dea alarma cam în cinci minute. Ca şi cum
acest gînd s-ar fi materializat dintr-o dată, pe pasa-
ul suprateran apăru dintr-o dată maşina unui şerif
local, încetini, apoi coti în parcarea cafenelei, la cinci-
zeci de metri de ascunzătoarea lui Zack, venind
spre el.

Instinctiv, Zack se lăsă pe vine, prefăcîndu-se
că inspecta cauciucul Blazer-ului, şi atunci îi veni
inspiraţia – prea tîrziu poate, sau poate că nu.
Scoase din pungă cuţitul cu buton şi-l înfipse în
pneul Blazer-ului, ferindu-se într-o parte de curentul
de aer. Cu coada ochiului, văzu maşina şerifului
încetinind pentru a opri în spatele lui. În loc de a-l
întreba ce căuta în parcare cu cele două pungi,
şeriful deschise fereastra şi trase concluzia cea mai
evidentă:

– Se pare că te-ai ales cu-o pană de toată fru-
museţea...

– Mai mult ca sigur, îi dădu dreptate Zack, dînd
cu piciorul în cauciuc, atent să nu se uite peste
umăr. Nevastă-mea a-ncercat să mă prevină că
pneul ăsta răsufla...

Restul cuvintelor îi fură acoperite de cîrîitul
brusc şi insistent din staţia radio a poliţiei, iar şeriful,
fără o vorbă, întoarse maşina într-un scrîşnet de
saboţi, acceleră şi ieşi din parcare, urlînd din sirenă.

Un moment mai tîrziu, Zack auzi alte sirene di toate direcțiile, apoi văzu mașinile poliției gonin peste pasaj, cu girofarurile în funcțiune. Autorități aflaseră că un deținut evadat umbla liber. Vînăto rea începuse.

În cafenea, Julie își termină cafeaua și căută în poșetă banii ca să plătească. Vizita ei la domnu Vernon fusese mai rodnică decît se așteptase, in cluzînd și o invitație de a petrece mai mult timp cu el și soția lui, pe care n-o putuse refuza.

O aștepta un drum de cinci ore, cu atît mai greu din cauza zăpezii, dar avea în poșetă un cec gras și era destul de emoționată pentru ca milele să zboare ca vîntul.

Se uită la ceas, își luă termosul cu cafea, le zîmbi copiilor care mîncau cu mama lor la masa alăturată și se duse la casă să plătească.

Cînd ieși din clădire, se opri surprinsă la vede rea unei mașini de poliție care tocmai se întorcea rapid în U, în fața ei, cu sirena pornind, și se re pezea afară din parcare, spre șosea. Nu-l observă pe bărbatul brunet care stătea ghemuit lîngă roata din spate a mașinii ei decît cînd fu cît pe ce să se împiedice de el.

Omul se ridică brusc, dominînd-o cu statura lui de vreun metru și optzeci și cinci, iar Julie făcu prudentă un pas înapoi, întrebîndu-l îngrijorată și bănuitoare:

– Ce faceți aici?

Zack reuși să simuleze un zîmbet, pentru că mintea începuse în sfîrșit să-i funcționeze, iar acum știa cum avea s-o convingă să-l ia în mașină.

Imaginația și talentul la improvizație fuseseră două dintre principalele lui calități de actor. Arătînd

cu capul spre cauciucul din spate, care se dezumfla vizibil, spuse:

– Mă gîndeam să vă schimb cauciucul, dacă aveți un cric.

Julie răsuflă brusc, abătută.

– Iertați-mă că am fost atît de nepoliticoasă, dar am fost speriat. Mă uitam la mașina aceea de poliție care a plecat de-aici val-vîrtej.

– Era Joe Loomis, un comisar local, improviză neliniștitul Zack, ca să dea impresia că polițistul îi era prieten. A fost chemat în altă parte și a trebuit să plece, altfel mi-ar fi dat și el o mînă de ajutor.

Cu temerile complet risipite, Julie îi zîmbi.

– Sînteți foarte amabil, spuse ea, ridicînd capota blazer-ului în căutarea unui cric. Asta-i mașina fratelui meu. Trebuie să aibă un cric pe-aici, pe undeva, dar nu sînt sigură unde.

– Uite-l, arătă Zack, găsind repede cricul și scoțîndu-l din portbagaj. N-o să dureze nici cinci minute.

Era grăbit, dar panica îi trecuse. Femeia îl credea deja prieten cu șeriful local, așa că, fără-ndoială, îl considera demn de încredere, iar după ce-i schimba roata, avea să-i fie *datoare*. O dată ce porneau la drum, poliția n-avea să le dea atenție, întrucît căuta un bărbat care călătorea singur.

– Încotro mergeți? o întrebă, în timp ce potrivea cricul.

– La est, spre Dallas, cale lungă, apoi spre sud, răspunse Julie, admirîndu-i îndemînarea cu care lucra. Avea un glas neobișnuit de plăcut, profund și liniștitor, și maxilare pătrate, puternice. Părul îi era șaten-închis și foarte des, dar tuns prost, și se întrebă într-o doară cum arăta fără ochelarii aceia de soare cu oglindă. Foarte chipeș, conchise ea, dar nu as-

pectul atrăgător îi tot atrăgea privirea spre profil lui, ci altceva, imposibil de definit. Ridică din um şi, cu termosul în braţe, începu o conversaţie poli coasă.

– Lucraţi pe-aici?

– Am lucrat cîndva. Era vorba să mă angajez alt loc, mîine, dar trebuie să fiu acolo dimineaţa l şapte, altfel vor da postul altcuiva.

Termină de ridicat maşina şi începu să desfa şuruburile, apoi arătă cu capul spre pungile pe ca Julie nu le observase.

– Un prieten al meu trebuia să mă ia de-a acum două ore şi să mă ducă o parte din drum maşina, dar cred că s-a întîmplat ceva şi n-o să m ajungă.

– Aşteptaţi aici de două ore? exclamă Juli Cred că aţi îngheţat de frig!

Zack îşi păstră chipul ferit, concentrîndu-se as pra roţii, iar Julie îşi stăpîni imboldul de a se aplec pentru a-l vedea mai bine.

– Nu vreţi o cafea?

– Mi-ar face plăcere.

Pentru a nu-şi consuma cafeaua din termos, Ju lie porni înapoi spre cafenea.

– V-o aduc acum. Cum vă place?

– Neagră, răspunse Zack, încercînd să-şi a cundă frustrarea. Se îndrepta spre sud-est de Am rillo, iar destinaţia lui era la patru sute de mile spr nord-vest. Se uită la ceas şi începu să lucreze mai repede. Trecuse aproape o oră şi jumătate d cînd coborîse din maşina guvernatorului, iar risc de a fi capturat creştea cu fiecare moment pe care mai petrecea în Amarillo. Indiferent încotro merge femeia, trebuia să plece cu ea. Să se îndepărtez cît mai repede de Amarillo, altceva nu conta. Pute

merge cu ea timp de o oră, iar apoi să se întoarcă pe alt drum.

Cînd Julie reveni spre maşină cu paharul de plastic aburind, salvatorul ei aproape terminase de schimbat roata. Stratul de zăpadă avea deja două degete, iar vîntul îngheţat se întetea, umplîndu-i ochii de lacrimi. Îl văzu frecîndu-şi mîinile goale şi se gîndi la slujba care-l aştepta a doua zi – dacă reuşea să ajungă la timp. Ştia că în Texas locurile de muncă erau puţine, în special pentru funcţionari, şi cum nu avea maşină, probabil stătea prost cu banii. Observă că blugii-i erau noi, cu dunga verticală din fabricaţie încă perfect vizibilă. Probabil şi-i cumpărase ca să-i facă impresie bună viitorului său patron, conchise ea, cuprinsă de compasiune.

Julie nu se mai oferise niciodată să ia un autostopist; riscurile erau mult prea mari, dar se hotărî ca de data asta s-o facă, nu numai fiindcă-i schimbase cauciucul sau pentru că părea un om drăguţ, ci şi datorită acelei simple perechi de blugi – blugi noi. Blugi noi, apretaţi şi curaţi, cumpăraţi de un şomer care-şi punea speranţele într-un viitor mai bun ce n-avea să se materializeze dacă cineva nu-l ducea cu maşina măcar o parte din drum spre noul loc de muncă.

– Se pare că aţi terminat, spuse ea, apropiindu-se.

Îi întinse paharul de cafea, iar Zack îl luă în mîinile înroşite de frig. În atitudinea lui se simţea o anume aroganţă care o făcu să ezite cînd se întrebă dacă să-i ofere bani sau nu, dar gîndindu-se că poate prefera asta în locul autostopului, spuse totuşi:

– Aş dori să vă răsplătesc pentru că mi-aţi schimbat cauciucul... începu Julie.

Cînd necunoscutul clătină scurt din cap, negativ, adăugă:

– În acest caz, pot să vă iau cu maşina? Voi merge pe interstatală, spre est.

– V-aş fi recunoscător, răspunse el, acceptîndu-i oferta cu un zîmbet scurt. Şi eu merg tot spre est.

Cînd se urcară în maşină, îi spuse că se numea Alan Aldrich. Julie se prezentă ca Julie Mathison, dar, ca să fie sigură că înţelegea că-i oferea doar un drum cu maşina şi nimic mai mult, avu grijă să i se adreseze cu „domnule Aldrich". Zack pricepu aluzia şi, în continuare, o numi „domnişoară Mathison".

După aceea, Julie se relaxă complet. Formalismul adresării „domnişoară Mathison" o liniştea, precum şi faptul că omul acceptase imediat situaţia. Dar, cînd în continuare rămase tăcut şi distant, începu să regrete. Ştia că nu se pricepea să-şi ascundă gîndurile şi, prin urmare, probabil că Alan Aldrich îşi dăduse seama din primul moment că-l punea la punct – o insultă inutilă, de vreme ce el se arătase atît de galant, schimbîndu-i cauciucul.

Capitolul 17

Erau pe drum de zece minute, cînd Zack simţi tensiunea sufocantă din piept începînd să se dizolve şi inspiră adînc – prima lui respiraţie normală, după mai multe ore. Ba nu, luni. Ani. Zădărnicia şi neputinţa îl chinuiseră atît de mult, încît fără ele se simţea aproape euforic. O maşină roşie îi depăşi, trecu prin faţa lor ca să se înscrie pe banda de ieşire, derapă şi se roti în loc, la un pas de o coliziune – care fu evitată numai fiindcă tînăra de lîngă el manevra surprinzător de abil autovehiculul cu dublă tracţiune. Din păcate, conducea şi mult prea repede, cu agresivitatea şi nepăsarea tipice texanilor.

Zack căuta o cale de a-i propune să-l lase pe el la volan, cînd tînăra spuse amuzată:

– Vă puteţi relaxa, am încetinit. N-am vrut să vă sperii.

– Nu m-am speriat, răspunse el cu o nervozitate involuntară.

Îl privi pieziş şi zîmbi, încet, complice.

– Vă ţineţi de bord cu ambele mîini. Asta dă de gol pe oricine.

Pe Zack îl frapară două lucruri în acelaşi timp: stătuse în închisoare atît de multă vreme, încît îşi pierduse capacitatea de a conversa normal cu persoanele de sex opus; iar Julie Mathison avea un zîmbet irezistibil.

Nu era fardată, cu excepţia rujului discret, şi avea o anume prospeţime, o mare simplitate în felul cum îşi purta părul castaniu, des şi lucios, care-o făcea să pară de nici douăzeci de ani. Pe de altă parte, părea prea încrezătoare şi sigură pe sine pentru o fată de douăzeci de ani.

– Ce vîrstă aveţi? întrebă el stîngaci, după care se strîmbă, dîndu-şi seama că pusese o întrebare lipsită de tact.

Dar, în loc de a fi iritată, Julie îi aruncă altul dintre zîmbetele ei fascinante şi spuse amuzată:

– Am douăzeci şi şase de ani.

– Dumnezeule! izbucni Zack.

Apoi închise ochii, copleşit de jenă, şi-i explică.

– Nu păreţi atît de bătrînă.

Julie păru să-i simtă stînjeneala, căci rîse încet şi răspunse:

– Probabil pentru că i-am împlinit doar de cîteva săptămîni.

– Cu ce vă ocupați?

– Sînt învățătoare.

– Nu păreți.

Inexplicabil, ochii ei se înveseliră din nou, iar Zack o văzu stăpînindu-şi zîmbetul. Simțindu-se complet dezorientat şi nedumerit de reacțiile ei imprevizibile, întrebă pe un ton cam repezit:

– Am spus ceva comic?

Julie clătină din cap.

– Nu, deloc. Numai că aşa spun mereu persoanele mai în vîrstă.

Zack nu era sigur că-l declarase „mai în vîrstă" fiindcă arăta ca un boşorog pe lîngă ea, sau ca ripostă glumeață față de comentariile lui neinspirate despre vîrsta şi înfățişarea ei. Tocmai se întreba cum să răspundă, cînd Julie se interesă cu ce se ocupa, aşa că-i dădu prima profesiune ce părea să corespundă celorlalte lucruri pe care le spusese deja despre sine însuşi:

– Lucrez în construcții.

– Serios? Şi fratele meu e tot în construcții – antreprenor general. Cu ce fel de construcții vă ocupați?

Zack abia dacă ştia cum să bată un cui cu ciocanul, şi regretă amarnic că nu alesese o meserie mai obscură sau, şi mai bine, că nu tăcuse.

– Ziduri, răspunse el vag. Fac ziduri.

Spre spaima lui, Julie îşi luă ochii de la drum, privindu-l cu atenție – spre şi mai marea lui spaimă.

– Ziduri? repetă ea nedumerită.

Apoi încercă să-i explice:

– Voiam să zic, aveți vreo specialitate?

– Da, zidurile, replică scurt Zack, furios că începuse o asemenea conversație. Asta-i specialitatea mea. Înalț ziduri.

Julie îşi dădu seama că, probabil, prima dată îl înțelesese greşit.

– Zidărie! exclamă ea. Sigur că da. Sînteți zidar calificat?

– Exact.

– În cazul ăsta, mă mir că vă e greu să găsiți o slujbă. De obicei, zidarii calificați au mare căutare.

– *Nu* sînt un zidar *bun*, declară sec Zack, dînd clar de înțeles că nu voia să continue discuția.

În maşină se lăsă tăcerea, pe cînd fulgii marii şi deşi de zăpadă loveau parbrizul, biruind treptat ştergătoarele.

Oraşul dispăruse în urmă, iar cerul dobîndea culoarea plumburie apăsătoare a unei înserări timpurii. Erau pe drum cam de o jumătate de oră, cînd Zack aruncă o privire în oglinda exterioară – şi încremeni.

La o jumătate de milă în urma lor, se apropia cu viteză o maşină de poliție ale cărei girofaruri roşii şi albastre se roteau cu înverşunare. Peste o secundă, auzi şi sirena începînd să urle. Femeia de lîngă el o auzi şi ea. Se uită în oglinda retrovizoare şi ridică piciorul de pe accelerator, încetinind Blazer-ul şi orientîndu-l spre banda întîi.

Zack duse mîna în buzunarul hainei, apucînd patul pistolului, deşi nu avea idee ce putea să facă, dacă polițistul încerca să-i oprească. Maşina era acum atît de aproape, încît putea să vadă că pe scaunele din față stăteau doi polițişti, nu unul singur. Cel de la volan intră în depăşire...

Şi trecu mai departe.

– Cred că s-a întîmplat un accident, mai în față, remarcă Julie, în timp ce treceau de culmea unei

coline şi opreau în spatele unui şir de maşini ce părea să se întindă pe mai multe mile.

În clipa următoare, două ambulanțe îi depăşiră în viteză.

Răsucindu-se în scaun, Zack spuse:

– Cred c-am să arunc o privire pe hartă.

În mod firesc, Julie presupuse că-şi căuta drumul spre oraşul din Texas unde se afla noua lui slujbă.

– Unde vreți să ajungeți? îl întrebă ea.

– În Ellerton, răspunse Zack cu un zîmbet scurt, în timp ce se întindea peste spătarul scaunului, spre punga din spate. Am dat interviul pentru slujbă în Amarillo, dar n-am fost niciodată pe şantier, adăugă el, ca să nu-l ia la întrebări şi despre ortaşul Ellerton.

– Nu cred c-am auzit de Ellerton.

Peste cîteva minute, cînd Zack împături la loc harta, cu foaia dactilografiată deasupra, Julie îl întrebă:

– Ei, l-ați găsit?

– Nu.

Ca să nu-l mai întrebe şi altceva despre un oraş care nu exista, îi arătă scurt hîrtia dactilografiată, în timp ce se apleca peste scaun ca să pună harta la loc în pungă.

– Am aici instrucțiuni amănunțite, aşa c-am să-l găsesc.

Julie dădu din cap, privind spre rampa de ieşire care se vedea mai în față.

– Cred c-am să ies de pe autostradă pe-acolo şi-o voi lua pe un drum lateral, pînă dincolo de accident.

– Bună idee.

Rampa cobora pe un drum de țară care mergea

aproximativ paralel cu interstatala, după care începu să se abată spre dreapta.

– S-ar putea să nu fi fost o idee atît de bună, spuse Julie după cîteva minute, văzînd că drumul îngust se îndepărta tot mai mult de şosea.

Zack nu răspunse imediat. La o intersecție, nu departe, se zărea o stație de benzină pustie, cu o cabină telefonică lîngă parcarea goală.

– Aş dori să dau un telefon, dacă nu vă deranjează să opriți. Nu durează mai mult de două minute.

– Nu mă deranjează deloc.

Julie trase Blazer-ul sub felinarul din apropierea telefonului public, iar Zack porni într-acolo. Se întunecase mai devreme decît de obicei, iar furtuna părea să le-o ia înainte, viscolul sporindu-şi mereu forța. Hotărînd să-şi schimbe canadiana groasă cu un pulover mai comod la volan, Julie deschise radioul, în speranța de a prinde un buletin meteorologic, apoi coborî din maşină, ocoli pînă lîngă portbagaj şi-l deschise.

La radio, crainicul din Amarillo demonstra cît de înțelept e să-ți cumperi o maşină nouă de la Wilson Ford:

– *Bob Wilson oferă la orice prețuri, oriunde, oricînd...* declara el.

Aşteptînd o referire la vreme, Julie îşi scoase canadiana, luă din valiză un pulover bej de mohair şi aruncă o privire spre harta care ieşea din punga de plastic. Întrucît nu-şi luase nici o hartă la ea, şi nu era sigură care drum se intersecta cu autostrada, hotărî să arunce o privire.

Întoarse capul spre cabina telefonică, pentru a ridica harta cerîndu-i astfel permisiunea s-o consulte, dar pasagerul stătea întors într-o parte şi pă-

rea să vorbească la telefon. Spunîndu-şi că n-avea de ce să obiecteze, Julie ridică foaia cu instrucţiuni şi desfăcu harta. O întinse pe capotă, ţinînd-o cu ambele mîini ca să n-o ia vîntul.

Avu nevoie de cîteva momente pentru a-şi da seama că nu era o hartă a Texasului, ci a statului Colorado. Nedumerită, se uită la instrucţiunile dactilografiate pe foaie:

„La 26,4 mile după oraşul Stanton", scria, „ajungi la o intersecţie fără însemne. De acolo, începi să cauţi un drum desfundat care se face în dreapta şi dispare printre copaci, cam la cincisprezece metri de şosea. Casa e la capătul drumului, cam la cinci mile de cotitură, şi nu se vede de pe şosea, nici din oricare altă parte a muntelui."

Julie deschise gura surprinsă. Nu se îndrepta spre un oraş necunoscut din Texas unde-l aştepta o slujbă, ci spre o casă din Colorado...?

La radio, prezentatorul termină reclama şi spuse:

– *Vom transmite date despre furtuna care se apropie, dar mai întîi, o ştire de ultimă oră de la departamentul şerifului...*

Julie abia dacă-l auzi. Se uita la omul cel înalt din cabina telefonică, şi simţi din nou acea neliniştе stranie... acea stare de familiaritate insinuantă. Îşi scosese ochelarii şi stătea cu ei în mînă. Parcă simţind că-l privea, întoarse capul spre ea. Ochii i se îngustară la vederea hărţii din mîinile ei, în aceeaşi clipă în care Julie îi văzu clar, pentru prima dată, chipul puternic lumint, fără ochelarii de soare.

– *În jurul orelor patru ale după-amiezii de azi,* spunea glasul de la radio, *oficialităţile închisorii au descoperit că Zachary Benedict, condamnat pentru omucidere, a evadat în timp ce se afla în Amarillo...*

Paralizată un moment, Julie îi privi chipul aspru şi colţuros. Şi îl recunoscu.

– Nu! strigă, în clipa cînd omul dădu drumul telefonului şi o luă la fugă spre ea.

Se repezi pe lîngă maşină, deschizînd smucit portiera şi aruncîndu-se peste scaunele din faţă, pentru a bloca încuietoarea din dreapta cu o fracţiune de secundă prea tîrziu... Portiera se deschise, iar mîna lui o apucă de încheietură.

Cu o forţă generată de groază, Julie reuşi să-şi smulgă braţul şi să se arunce într-o parte prin portiera deschisă. Căzu pe un şold, sări în picioare şi o luă la fugă, cu tălpile alunecîndu-i prin zăpada afînată, ţipînd s-o ajute cineva, ştiind că nu era nimeni prin preajmă. O prinse după nici cinci metri şi o smuci înapoi, trîntind-o peste capota Blazer-ului.

– Stai nemişcată şi taci din gură!

– la maşina! ţipă Julie. Ia-o şi lasă-mă aici!

Ignorînd-o, Zachary Benedict se uită peste umăr, după harta statului Colorado care fusese suflată de vînt pînă lîngă un coş de gunoi ruginit. Cu încetinitorul parcă, scoase un obiect negru şi lucitor din buzunar şi-l îndreptă spre Julie, în timp ce se retrăgea şi lua harta. Un pistol. Dumnezeule din ceruri, avea un pistol!

Julie începu să tremure necontrolat din tot trupul, în timp ce asculta isterizată, fără să-i vină a crede, glasul prezentatorului de ştiri care confirma prea tîrziu acelaşi lucru:

– *Se presupune că Benedict e înarmat şi se ştie că e foarte periculos. Dacă-l vedeţi, anunţaţi imediat poliţia din Amarillo. Nu încercaţi să vă apropiaţi de el. Un al doilea deţinut evadat, Dominic Sandini, a fost prins şi luat în custodie...*

Genunchii ameninţau să i se înmoaie, în timp

ce-l privea venind spre ea cu pistolul într-o mînă şi hîrtiile fluturîndu-i în cealaltă. La un sfert de milă distanţă, o pereche de faruri trecu peste creasta colinei, iar Zack îşi ascunse pistolul la loc în buzunar, continuînd însă să-l ţină în mînă.

– Urcă-n maşină, ordonă el.

Julie aruncă o privire peste umăr spre camionul care se apropia, calculîndu-şi înnebunită şansele de a alerga mai repede decît un glonţ sau măcar de a putea atrage atenţia şoferului, înainte ca Zachary Benedict s-o împuşte.

– Nici să nu încerci, o preveni el cu un glas rece ca gheaţa.

Cu inima bubuindu-i în piept, Julie văzu camionul cotind la stînga, dar nu-i nesocoti ordinul. Nu acolo, nu încă. Instinctul o avertiza că porţiunea aceea de drum era prea izolată pentru a reuşi altceva decît să fie ucisă.

– Mişcă!

O luă de braţ şi o conduse spre portiera deschisă. Învăluită în întunericul tot mai dens al serii de iarnă, Julie Mathison porni cu pas nesigur, pe lîngă un ucigaş condamnat care o ameninţa cu un pistol. Avea sentimentul înfiorător că amîndoi retrăiau o secvenţă din filmele lui – cea în care ostatica era omorîtă.

Capitolul 18

Mîinile îi tremurau atît de violent, încît trebui să bîjbîie după chei, iar cînd încercă să pornească maşina fu cît pe ce să gripeze motorul, căci picioarele îi zvîcneau spasmodic de spaimă.

Zack o privea indiferent de pe locul din dreapta.

– Porneşte! se răsti el cînd motorul prinse viaţă.

Julie reuşi să întoarcă maşina şi s-o conducă spre capătul parcării, dar se opri la şosea, cu mintea paralizată de groază.

– Încotro s-o iau? scînci ea, cu o voce timidă şi rugătoare.

– Înapoi pe unde-am venit.

– Î-înapoi...?

– Ai auzit clar.

Pe interstatala înzăpezită, maşinile se tîrau ca melcul. Zack se tot uita spre marginea drumului. Simţea panica Juliei şi ştia că, de frică, în orice moment ar fi putut săvîrşi o faptă nesăbuită.

– Relaxează-te! îi ordonă el.

Spaima Juliei ajunse dintr-o dată la limită şi fu înlocuită de furie.

– Să mă relaxez! explodă ea cu voce tremurătoare, întorcînd brusc capul spre el. Cum Dumnezeu vrei să mă relaxez cînd mă ameninţi cu pistolul? Asta să-mi spui!

Avea dreptate, îşi spuse Zack, conchizînd că era în interesul amîndurora s-o ajute să se destindă.

– Stai calmă şi atît.

Julie privi înainte. Traficul se rărea uşor şi începu să calculeze şansele de a intra cu Blazer-ul în maşinile din jur, încercînd să provoace un carambolaj. Aşa ceva ar fi făcut să vină poliţia, ceea ce ar fi fost foarte bine. Dar ea şi ceilalţi şoferi nevinovaţi antrenaţi în coliziune riscau să fie împuşcaţi de Zachary Benedict. Iar asta ar fi fost foarte rău. Tocmai se întreba dacă avea un încărcător plin în pistol şi era în stare să masacreze nişte oameni nevinovaţi, cînd Zack spuse pe tonul calm şi conde-

scendent al adulților care vorbesc cu copiii isterici:

– N-o să ți se întîmple nimic, Julie. Dacă faci ce-ți spun, o să fie totul bine. Trebuie să ajung la granița statului, iar tu ai mașină – nimic mai simplu. Dacă mașina asta nu e atît de importantă pentru tine, încît să-ți riști viața ca să mă dai jos, nu trebuie decît să conduci, fără să atragi atenția nimănui. Dacă ne vede vreun polițist, o să se tragă, iar tu vei fi prinsă la mijloc. Așa că fii cuminte și relaxează-te.

– Dacă vrei să mă relaxez, replică ea nervoasă, dă-mi *mie* pistolul ăla, și-atunci să vezi relaxare!

Îl văzu încruntîndu-se, dar cînd Zack nu făcu nici un gest de represalii ajunse aproape să creadă că într-adevăr nu voia să-i facă nici un rău – atîta vreme cît nu-i periclita evadarea.

Această posibilitatea avu efectul pervers de a-i alunga temerile, dezlănțuindu-i simultan furia frustrată de chinurile prin care trecea.

– Și pe urmă, continuă ea cu mînie, nu-mi vorbi ca unui copil și nu mă numi Julie! Eram *domnișoara Mathison* pentru dumneata, cînd credeam că ești un om cumsecade și civilizat care are nevoie de o slujbă și că ți-ai cumpărat afurisiții de blugi ca să-ți impresionezi patronul! Dacă nu erau blugii ăștia nenorociți, n-aș fi ajuns în încurcătura asta...

Spre oroarea ei, simți că i se umpleau ochii de lacrimi, așa că încercă să-i arunce o privire disprețuitoare, apoi se uită înainte, prin parbriz.

– Ce-i cu blugii mei?

Julie îl privi din nou, nedumerită.

– Poftim?

– Ai spus că „blugii mei nenorociți" te-au convins să mă iei cu mașina, explică el, turnînd cafea în capacul termosului. Ce e cu blugii mei?

Julie își stăpîni un hohot isteric de rîs furios. Se

temea pentru viața ei, iar pe el îl interesa moda!

– Ce-ai vrut să spui? insistă Zack.

Încercînd să vorbească pe un ton cît mai politicos și neutru, Julie trase adînc aer în piept și răspunse, fără să-și ia ochii de la drum:

– Am observat că ai blugi noi.

– Și ce legătură are asta cu hotărîrea dumitale de a mă lua în mașină?

Cu vocea plină de înverșunare la adresa propriei sale naivități, îi răspunse:

– Nu aveai mașină și ai dat de înțeles că n-ai nici de lucru, așa că am presupus că treceai prin dificultăți financiare. Cînd ai vorbit de speranța unei noi slujbe și ți-am observat dunga blugilor...

Lăsă fraza în aer, cînd își dădu seama dezgustată că omul pe care-l crezuse un sărăntoc era de fapt un actor de cinema multimilionar.

– Continuă, o îndemnă el, nedumerit.

– M-am repezit să trag concluzia cea mai evidentă, pentru Dumnezeu! Am crezut că-ți cumpărase și blugi noi ca să-i faci impresie bună patronului, și n-a... n-am suportat gîndul că ți se vor spulbera speranțele dacă nu te iau cu mașina. Așa că, deși n-am mai luat nici un autostopist în viața mea, n-am putut să te las să pierzi ocazia.

Zack nu era numai uimit, ci și adînc mișcat. În toți anii petrecuți în închisoare, nu mai întîlnise o bunătate ca a ei, care implica și riscuri sau sacrificii personale.

Aiungîndu-și acest gînd neliniștitor, spuse:

– Ai luat hotărîrea asta pornind de la dunga blugilor? Ai o imaginație extraordinară, adăugă el, clătinînd din cap.

– Se vede clar că sînt și o slabă judecătoare de caractere, replică amar Julie.

Cu coada ochiului, îi văzu brațul făcînd un gest spre ea şi tresări, înăbuşindu-şi un țipăt, înainte de a-şi da seama că nu făcea decît să-i ofere o cafea din termos. Pe un ton calm, aproape de scuză pentru că o speriase, Zack spuse:

– Mă gîndeam că poate ai nevoie.

– Nu e nici cel mai mic pericol să adorm la volan, mulțumită dumitale.

– Bea totuşi, ordonă Zack, hotărît să-i alunge spaima provocată de prezența lui. O să...

Ezită, negăsindu-şi cuvintele, apoi continuă:

– O să ne simțim mai firesc.

Julie întoarse capul, privindu-l cu o expresie care arăta clar că-i găsea „grija" pentru ea nu doar revoltătoare, ci de-a dreptul nebunească. Era gata să i-o spună, dar îşi aminti de pistolul din buzunar, aşa că luă cafeaua cu o mînă tremurătoare şi sorbi, privind drumul din fața ei. Zack observase că nu avea verighetă. Încercă să-şi amintească despre ce obişnuiau să converseze oamenii normali – cum îi numea în sinea lui pe cei „de afară" – şi în cele din urmă o întrebă:

– Îți place să predai?

Julie întoarse iar capul, cu ochii dilatați de surprindere.

– Te-aştepți să *conversez politicos* cu dumneata? murmură ea neîncrezătoare.

– Da, răspunse răstit Zack, irațional de furios. Vorbeşte!

– Îmi place meseria mea, replică Julie cu voce tremurătoare, nemulțumită că putea s-o intimideze atît de uşor. Pînă unde vrei să te duc? îl întrebă, în timp ce treceau pe lîngă un indicator unde scria că pînă la granița cu Oklahoma mai aveau douăzeci de mile.

– Pînă în Oklahoma, răspunse Zack aproape sincer.

Capitolul 19

– Sîntem în Oklahoma, anunță Julie, imediat ce trecură pe lîngă pancarta indicatoare a statului.

Zack îi aruncă o privire amuzată.

– Am văzut.

– Şi? Unde vrei să te las?

– Condu mai departe.

– Să conduc mai departe? strigă ea furioasă. Ascultă, băi nenorocitule... n-am de gînd să te duc tot drumul pînă-n Colorado!

Zack aflase ceea ce dorea: Julie îi cunoştea destinația.

– N-am s-o fac! îl preveni ea cu voce tremurătoare, neştiind că îşi pecetluise soarta. Nu pot!

Cu un oftat lăuntric la gîndul luptei care urma, Zack răspunse:

– Ba da, domnişoară Mathison, poți. Şi ai s-o faci.

Calmul lui implacabil era ultima picătură.

– Du-te dracului! strigă Julie, trăgînd de volan spre dreapta şi ieşind pe acostament, în timp ce frîna. la maşina! îl rugă ea. la-o şi lasă-mă aici. N-am să spun nimănui că te-am văzut, nici unde te duci. Jur că n-am să spun la nimeni!

Zack îşi stăpîni nervii, încercînd s-o liniştească.

– Şi în filme oamenii promit acelaşi lucru, remarcă el pe un ton de conversație, privind peste umăr la maşinile care treceau prin spatele lor. Întotdeauna mi s-a părut o idiotenie.

– Nu sîntem într-un film!

– Dar eşti de acord că-i o promisiune *absurdă*, susţinu el cu un uşor zîmbet. Ştii bine că aşa e. Recunoaşte, Julie.

Şocată că încerca s-o *tachineze* ca pe o prietenă, Julie îl privi cu furie, ştiind că avea dreptate, dar refuzînd s-o recunoască.

– Doar nu vrei să cred, continuă el pe un ton mai blînd, c-ai să mă laşi să scap, după ce te-am răpit şi ţi-am furat maşina. Nu ţi se pare o nebunie?

– Te-aştepţi să discut psihologie cu dumneata cînd e în joc viaţa mea?! izbucni Julie.

– Îmi dau seama că ţi-e frică, dar viaţa ta nu e în joc dacă nu ţi-o pui tu acolo. Nu eşti în nici un alt pericol decît cele pe care singură le creezi.

Poate datorită oboselii, sau din cauza glasului său calm şi scăzut, şi a privirii ferme, Julie constată că era gata să-l creadă.

– Nu vreau să păţeşti nimic, continuă el, şi nici n-ai să păţeşti, atîta vreme cît nu faci nimic care să atragă atenţia asupra noastră...

– În care caz, îl întrerupse Julie cu înverşunare, ai să-mi zbori creierii. E un gînd foarte liniştitor, domnule Benedict. Îţi mulţumesc.

Stăpînindu-şi nervii, Zack încercă să-i explice:

– Dacă mă prinde poliţia, va trebui să mă omoare, pentru că n-am de gînd să mă predau. Avînd în vedere mentalitatea haiducească a celor mai mulţi poliţişti, există riscuri mari ca în schimbul de focuri să fii şi tu rănită, sau chiar ucisă. Nu vreau să se întîmple asta. Eşti în stare să înţelegi?

Furioasă pe sine pentru că se lăsa sedusă de cuvintele aparent blînde ale unui ucigaş fără scrupule, Julie îşi smulse privirea dinspre el, uitîndu-se înainte prin parbriz.

– Chiar crezi că mă poţi convinge că eşti Sir Galahad, şi nu un monstru depravat?

– În nici un caz, răspunse el nervos.

Cînd Julie refuză să-l privească din nou, Zack oftă iritat şi spuse scurt:

– Nu mai sta bosumflată şi porneşte maşina. Trebuie să găsesc un telefon, undeva la o intersecţie.

În momentul cînd glasul lui deveni mai rece, Julie îşi dădu seama ce prostie făcuse ignorîndu-i avansul „prietenos" şi împotrivindu-i-se. Aşteptă cîteva clipe înainte de a răspunde, pentru ca abandonul ei să nu pară prea suspect, apoi trase aer în piept şi încercă să vorbească pe un ton cît mai abătut, cu un uşor zîmbet pieziş:

– Domnule Benedict, îţi sînt recunoscătoare pentru ce ai spus, că nu vrei să mi se întîmple nimic. N-am vrut să fiu sarcastică. Mi-era frică, atîta tot.

– Iar acum ţi-a trecut? replică el sceptic.

– Într-un fel, se grăbi Julie să-l asigure. Nu mai sînt chiar *atît* de speriată – asta voiam să spun.

– Şi pot să te întreb ce anume a cauzat transformarea asta neaşteptată? La ce te gîndeai adineaori, cînd tăceai?

– La o carte, dădu ea răspunsul care i se păru cel mai sigur. Un roman poliţist.

– Un roman pe care l-ai citit, sau unul pe care te gîndeşti să-l scrii?

Julie deschise gura, dar nu putu rosti nici un cuvînt.

Apoi îşi dădu seama că, involuntar, Zack îi oferise soluţia pe tavă.

– Întotdeauna mi-am dorit să scriu cîndva un roman poliţist, improviză ea, şi mi-a trecut prin

minte că experiența asta îmi poate fi... cum să spun... foarte utilă.

– Înțeleg.

Îi aruncă încă o privire şi fu surprinsă de căldura din zîmbetul lui. Diavolul acela ar fi putut fermeca pînă şi un şarpe, înțelese ea, amintindu-şi acelaşi zîmbet de pe vremea cînd strălucise pe ecranele cinematografelor, ridicînd temperatura întregului public feminin.

– Eşti o tînără remarcabil de curajoasă, Julie.

Julie îşi stăpîni imboldul nervos de a-i cere s-o numească „domnişoara Mathison".

– De fapt, sînt cea mai mare laşă din lume, domnule...

– Mă numesc Zack, o întrerupse el, cu o undă de suspiciune.

– Zack, se grăbi ea să se conformeze. Ai perfectă dreptate. E mai bine să ne spunem pe nume, din moment ce se pare că vom fi împreună pentru...?

– Un timp, completă el, iar Julie făcu un efort herculean de a-şi stăpîni furia pentru că iar îi răspundea în doi peri.

– Pentru un timp, acceptă ea, cu grijă să-şi păstreze tonul neutru. Probabil va fi un timp suficient ca să mă ajuți la unele cercetări preliminare.

Ezită, gîndindu-se ce să-l întrebe.

– De pildă, ai fi de acord să-mi spui cîte ceva despre viața din închisoare? Mi-ar fi de folos în carte.

– Chiar aşa?

Nuanțele subtile din glasul lui, în continuă schimbare, o sperie au îngrozitor. Niciodată nu cunoscuse un om care să poată exprima atît de multe prin modificările imperceptibile ale tonului, şi nici nu

mai auzise vreodată un asemenea glas. Ca răspuns la întrebare, dădu din cap cu convingere, încercînd să vorbească ferm pentru a-i alunga scepticismul.

– Categoric.

Pradă unei inspirații de moment, îşi dădu seama că, dacă părea de partea lui, îl putea face să-şi coboare garda şi mai mult.

– Am auzit că închisorile sînt pline de oameni nevinovați. E adevărat?

– Fiecare deținut susține că e nevinovat.

– Da, dar şi tu eşti nevinovat? insistă ea.

– Jurații au spus că eram vinovat.

– Jurații pot să mai şi greşească.

– Doisprezece cetățeni cinstiți şi onorabili, replică el cu un glas plin de dispreț, au hotărît că eram vinovat.

– Sînt sigură că au încercat să fie obiectivi.

– Aiurea! aruncă Zack cu atîta furie, încît mîinile Juliei se încleştară pe volan. M-au condamnat pentru că eram bogat şi celebru! continuă el răstit. Le-am văzut fețele în timpul procesului, şi cu cît procurorul districtual tuna şi fulgera mai mult despre viața mea privilegiată şi lipsa de moralitate de la Hollywood, cu atît voiau mai mult să-mi ia capul! Toată adunătura aia afurisită şi preacuvioasă, cu frica lui Dumnezeu, ştia că exista un „dubiu rezonabil" ca eu să fi comis crima, şi de-asta nici n-au recomandat pedeapsa cu moartea. S-au uitat prea mult la Perry Mason, şi s-au gîndit că, dacă nu eu am făcut-o, ar trebui să pot dovedi cine era adevăratul autor.

Furia din glasul lui făcea palmele Juliei să transpire. Acum mai mult ca oricînd, îşi dădea seama cît de necesar era să-l facă să creadă că-i ținea partea.

– Dar nu ai fost vinovat, nu-i aşa? Atîta doar ca n-ai putut dovedi cine ţi-a omorît cu adevărat soţia, nu? insistă ea, cu voce tremurătoare.

– Ce importanţă are? întrebă răstit Zack.

– Pentru mine, a-are...

Un moment, o studie în tăcere, apoi tonul i se schimbă iar, devenind brusc mai blînd.

– Dacă pentru tine are cu adevărat importanţă, atunci află că nu – n-am omorît-o eu.

Minţea, desigur. Altfel nu se putea.

– Te cred.

Încercînd să-l liniştească şi mai mult, adăugă:

– Iar dacă eşti nevinovat, ai tot dreptul să încerci să scapi din închisoare.

Drept răspuns, Zack tăcu neliniştitor de mult timp, apoi spuse brusc:

– Pe pancartă scria că mai încolo e un telefon. Cînd îl vezi, trage pe dreapta.

– În regulă.

Telefonul era la marginea şoselei, iar Julie intră cu maşina pe alee.

Glasul lui Zack o făcu să tresară, în timp ce scotea cheia din contact:

– Sper că n-ai să crezi că mă îndoiesc de cuvîntul tău, cînd spui că mă consideri nevinovat şi vrei să mă vezi scăpat, spuse el sardonic. Iau cheile maşinii numai fiindcă sînt un om foarte prudent.

Spre propria ei uimire, Julie reuşi să clatine din cap, răspunzînd pe un ton convingător:

– Nu te acuz de nimic.

Cu un zîmbet scurt, Zack coborî din maşină, lăsînd portiera deschisă pentru a vedea ce făcea Julie în timp ce el vorbea la telefon. În timp ce păşea în zăpadă, o auzi spunîndu-i cît putea de umilă:

– Pot să scot un pix şi o hîrtie ca să-mi fac cîteva însemnări? Vreau doar să-mi consemnez sentimentele şi alte detalii, pentru carte...

Înainte ca Zack s-o refuze, cum părea pregătit, îşi luă cu un gest prudent poşeta de pe bancheta din spate, încercînd să se justifice şi mai mult:

– Scrisul mă calmează întotdeauna, şi dacă vrei, poţi să te uiţi în geantă. Vei vedea că nu am nici o armă, sau încă un set de chei.

Zack aruncă o privire preocupată, sugerînd că nu credea o iotă din povestea cu scrisul cărţii şi nu-i accepta rugămintea decît ca s-o liniştească.

– Dă-i drumul, spuse el, înapoindu-i poşeta.

În timp ce se îndepărta, Julie scoase un blocnotes şi pixul. Fără să-l scape din ochi, în timp ce Zack ridica receptorul şi introducea fisele, scrise repede pe trei coli separate: *CHEMAŢI POLIŢIA. AM FOST RĂPITĂ*. Apoi îndoi foile şi le puse în buzunarul exterior al poşetei, la îndemînă. Deschise din nou blocnotesul şi îl privi, căutînd înnebunită nişte idei de însemnări plauzibile, apoi scoase repede unul dintre mesaje şi adăugă în îndoitura hîrtiei o bancnotă de zece dolari.

În sfîrşit, începu să scrie comentarii răsuflate despre răpitorul ei, pentru cazul că cerea să i le arate. Cînd termină, îşi reciti absurditaţile:

Zachary Benedict fuge dintr-o închisoare unde a fost închis pe nedrept, din vina unui juriu părtinitor. Pare să fie un om inteligent, bun şi cald – o victimă a împrejurărilor. Cred în el.

Era cel mai prost fragment de ficţiune scris vreodată, îşi spuse ea, cu o strîmbătură. Era atît de absorbită, încît tresări cînd îl văzu revenind în ma-

şină. Închizînd repede blocnotesul, întrebă politicoasă:

– Ai reuşit să vorbeşti?

Ochii lui Zack se îngustară un moment, iar Julie se temu că exagera cu „prietenia" simulată.

– Nu. E pe-acolo, dar nu s-a întors în cameră. Mai încerc peste vreo jumătate de oră.

În timp ce Julie digera această informaţie inutilă, Zack îi luă poşeta şi scoase blocnotesul.

– Doar o simplă măsură de prevedere, spuse el sarcastic. Sînt sigur că înţelegi, nu?

– Înţeleg, răspunse evaziv Julie, oscilînd între o ilaritate nervoasă şi tristeţe, cînd îi observă grimasa dezgustată la vederea celor scrise de ea. Ei? îl întrebă, cu ochii dilataţi de falsă nevinovăţie. Ce zici?

Zack închise blocnotesul şi îl vîrî înapoi în poşetă.

– Zic că eşti prea naivă ca să trăieşti în lumea asta, dacă într-adevăr crezi tot ce-ai scris acolo.

– Sînt foarte naivă, se grăbi ea să-l asigure, pornind motorul şi scoţînd maşina pe şosea.

Cu cît o credea mai proastă şi credulă, cu atît mai bine.

Capitolul 20

În următoarea jumătate de oră, se deplasară în tăcere, doar cu cîte un comentariu ocazional despre condiţiile meteorologice tot mai grele, în timp ce Julie căuta pe marginea drumului vreun panou de afişaj unde să-şi poată pune planul în acţiune. Orice reclamă la un fast-food i-ar fi fost de folos. Cînd în sfîrşit văzu o pancartă, inima ei îşi acceleră bătăile.

– Ştiu că n-ai vrea să intrăm într-un restaurant, dar mor de foame, spuse ea pe un ton binevoitor. Aici scrie că mai încolo e un McDonald's. Am putea să luăm ceva de mîncare de la ghişeul exterior...

Zack se uită la ea şi dădu să clatine din cap, aşa că Julie se grăbi să adauge:

– Trebuie să mănînc din două în două ore, pentru că am...

Ezită o fracţiune de secundă, căutînd înnebunită denumirea medicală a unei probleme pe care n-o avea.

– ...hipoglicemie! Îmi pare rău, dar dacă nu mănînc, mi se face rău, leşin şi...

– Bine, ne vom opri acolo.

Julie fu cît pe ce să scoată un strigăt de triumf cînd coti pe rampa de ieşire şi văzu în faţă arcadele galbene ale McDonald's-ului. Restaurantul se afla între două locuri virane, cu un teren de joacă pentru copii într-o parte.

– Am ajuns tocmai la timp, spusă ea, fiindcă sînt atît de ameţită, încît n-aş mai fi putut conduce multă vreme.

În parcare erau cîteva maşini, deşi nici pe departe atît de multe cît şi-ar fi dorit Julie, şi văzu un număr de clienţi la mesele din restaurant. Ocoli clădirea pînă în spate, unde era ghişeul de servit în maşină, şi opri.

– Ce-ai vrea să iei? îl întrebă ea pe Zack.

Înainte de a fi închis, Zack nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume la un asemenea fast-food. Acum, însă, descoperi că-i lăsa gura apă la gîndul unui simplu hamburger cu cartofi prăjiţi. Era efectul libertăţii, îşi spuse el, după ce-o informă pe Julie ce voia să mănînce. Julie repetă comanda în microfon – doi cheeseburgeri cu cartofi prăiiţi şi două Cola.

– Face cinci dolari şi nouă cenţi, răspunse o voce în difuzor. Mergeţi la prima fereastră, vă rog.

În timp ce mergeau spre ghişeu, îl văzu pe Zack căutîndu-şi banii în buzunar, dar scutură din cap, deschizîndu-şi deja poşeta.

– Plătesc eu, spuse, reuşind să-l privească drept în ochi. Insist, vreau să fac cinste.

După un moment de ezitare, Zack scoase mîna din buzunar, încruntat.

– Foarte frumos din partea ta.

– Aşa sînt eu, îmi place fair-play-ul. Toată lumea mi-o spune, turui Julie, scoţînd hîrtia de zece dolari îndoită împreună cu biletul scris de mînă. Neputînd să-i mai suporte privirea, întoarse capul şi o privi pe fata care aştepta cu o nerăbdare plictisită. Pe ecusonul cu numele scria că o chema Tiffany.

– Cinci şi nouă cenţi, spuse Tiffany.

Julie întinse hîrtia de zece dolari, privind-o insistent pe fată. Viaţa ei depindea de adolescenta aceea plictisită, cu coadă-de-cal. Cu încetinitorul parcă, o văzu despăturind bancnota... Hîrtiuţa căzu pe jos... Tiffany se aplecă şi o ridică, făcînd un balon de chewing-gum... Aruncă o privire spre Julie...

– Asta-i a dumneavoastră? întrebă ea, ridicînd hîrtia şi privind în maşină fără să se uite ce scria.

– Nu ştiu, răspunse Julie, încercînd să-i impună să citească. S-ar putea. Ce scrie...? începu ea, apoi îşi înăbuşi un ţipăt, cînd mîna lui Zachary Benedict o apucă de braţ, iar pistolul i se înfipse în coaste.

– N-are importanţă, Tiffany, spuse el netulburat, aplecîndu-se pe lîngă Julie cu mîna întinsă. E biletul meu. Face parte dintr-o glumă.

Casieriţa se uită la hîrtie, dar fu imposibil de spus dacă apucă s-o citească înainte de a întinde mîna spre maşină.

– Poftiţi, domnule, spuse ea.

Julie scrîşni din dinţi cînd Zachary Benedict îi zîmbi fals fetei care număra restul la zece dolari.

– Uitaţi şi comanda, adăugă ea.

Cu un gest automat, Julie luă pungile albe cu mîncare şi Cola, implorînd-o din privire pe Tiffany să cheme poliţia, administratorul, pe oricine...! Îi dădu pungile lui Benedict, cu mîinile tremurîndu-i atît de tare, încît aproape că scăpă paharele cu Cola.

În timp ce pornea maşina, se aştepta la o reacţie din partea lui, dar nu fu pregătită pentru explozia de furie pe care o auzi.

– Jarvă mică şi proastă, chiar *vrei* să mori? Trage în parcare, acolo unde ne poate vedea, se uită la noi.

Julie se supuse maşinal, respirînd superficial şi sacadat.

– Mănîncă, ordonă el, împingîndu-i cheeseburgerul în faţă. Şi zîmbeşte tot timpul, că de nu, aşa să-mi ajute Dumnezeu...

Din nou, Julie se supuse. Mesteca fără să simtă gustul, concentrată din toată fiinţa să-şi calmeze nervii.

Cînd termină de mîncat, vorbi doar ca să spargă tăcerea încordată din maşină.

– Po-pot să-mi beau Co-Cola...? întrebă ea, întinzînd mîna spre punga cu paharele de lîngă picioarele lui Zack.

Mîna lui îi apucă încheietura ca o menghină, ameninţînd să-i rupă oasele.

– Mă doare! strigă Julie, pradă unui nou atac de panică.

Zvîcni din tot trupul, cînd Zack împinse un pahar de Cola spre ea.

– Poftim! se răsti el. Şi să mergem!

Fără o vorbă, Julie răsuci cheia şi porni maşina

Peste un sfert de oră, Zack îi ordonă din nou să oprească şi dădu încă un telefon. Pînă atunci nu scosese o vorbă, iar Julie bănuia că tăcea fiindcă ştia că liniştea o intimida mai mult decît orice. Cînd îl văzu revenind la maşină, nu mai suportă nici o clipă de tăcere.

– Veşti proaste? întrebă ea, arătînd cu capul spre cabina telefonică.

– Porneşte, răspunse el scurt, aşezîndu-se.

Cîteva ore mai tîrziu, un om care semăna foarte mult cu Zack avea să iasă din Tunelul Windsor, la punctul de frontieră cu Canada. Urma să se dea în spectacol destul de vizibil pentru ca vameşii să-şi ţină minte. Singurul element imprevizibil al planului era Julie.

Pe moment, conducea maşina foarte încet şi îi arunca priviri furioase spre el.

– Care-i problema? întrebă Zack.

– Problema e că am nevoie la toaletă.

– Mai tîrziu!

– Dar...

Zack o privi, iar Julie îşi dădu seama că n-avea nici un rost să discute.

O oră mai tîrziu, trecură graniţa de stat cu Colorado, iar Zack vorbi din nou:

– În faţă e o staţie de camioane. Trage pe banda de ieşire şi, dacă-mi convine cum arată, o să ne oprim acolo.

Staţia de camioane era prea aglomerată ca să-i convină, şi mai trecu o jumătate de oră pînă găsi un service relativ gol şi cu o topografie pe placul lui. Benzinarul avea ghereta pe insula dintre pompe

de alimentare, astfel încît puteau plăti direct din maşină, iar toaletele erau în afara clădirii.

– Să mergem, spuse el. Ia-o încet, o preveni, în timp ce Julie cobora din maşină.

O luă de cot, ca pentru a o ajuta să meargă prin zăpadă, iar cînd ajunseră la toaletă, în loc să-i dea drumul, deschise el însuşi uşa. Temperamentul lui Julie făcu explozie.

– Ai de gînd să intri cu mine şi să te uiţi? izbucni ea furioasă.

Neluînd-o în seamă, Zack se uită prin mica încăpere pardosită cu gresie, şi cînd nu văzu nici o fereastră, îi eliberă braţul.

– Grăbeşte-te. Şi, Julie, vezi să nu faci nici o prostie.

– Ce prostie? se răsti ea. Să nu mă spînzur cu hîrtia igienică? Pleacă de-aici, fir-ai tu al dracului să fii!

Smucindu-şi braţul, intră în toaletă şi, în timp ce închidea uşa, îi veni în minte soluţia cea mai evidentă: să blocheze încuietoarea şi să rămînă înăuntru. Cu un strigăt mut de triumf, răsuci mînerul de blocare şi trînti uşa, împingînd-o şi cu umărul. Uşa se închise cu o bufnitură metalică, dar încuietoarea nu păru să se prindă, iar Julie avu sentimentul deprimant că Zack ţinea mînerul din partea cealaltă, împiedicînd uşa să se blocheze.

Din afara uşii, Zack răsuci într-adevăr mînerul, spunîndu-i pe un ton de resemnare amuzată:

– Ai un minut şi jumătate, după care deschid uşa, Julie.

Extraordinar! Fără îndoială, mai era şi pervers, îşi spuse ea, grăbindu-se. În timp ce se spăla pe mîini cu apa rece ca gheaţa de la chiuvetă, Zack deschise uşa şi anunţă:

– Timpul a trecut.

În loc să pornească spre Blazer, rămase pe loc cu mîna în buzunarul cu pistolul.

– Alimentează maşina, o instrui el, rezemîndu-se de capotă. Şi plăteşte, mai ordonă la sfîrşit, evitînd să privească spre omul din gheretă.

Julie dădu să obiecteze, cînd văzu că întindea spre ea două hîrtii de douăzeci de dolari. Nemulţumirea îi spori şi mai mult, dîndu-şi seama că Zack abia îşi stăpînea zîmbetul.

– Am impresia că-ncepe să-ţi placă teatrul ăstal se răsti ea, smulgîndu-i banii din mînă.

Zack îi privi umerii rigizi, în timp ce se întorcea să plătească, şi-şi reaminti că ar fi fost mult mai înţelept dacă-i neutraliza parţial ostilitatea, aşa cum intenţionase înainte. Aşa că spuse cu un chicotit scăzut:

– Ai perfectă dreptate. Cred că începe să-mi placă.

– Nesimţitule! replică Julie.

Se crăpa de ziuă, cînd Julie conchise că se putea ca Zack să fi adormit. O punea să circule numai pe şosele secundare, evitînd autostrăzile. Circulaţia prin zăpadă era atît de dificilă, încît abia reuşeau să atingă o medie de treizeci de mile pe oră. De trei ori fuseseră opriţi pentru ore întregi din cauza accidentelor de pe şosele. Trecuseră prin dreptul unui panou care anunţa un popas aflat la cinci mile în faţă, iar Julie se ruga ca în parcare să fie cel puţin cîteva camioane.

Îi aruncă încă o privire piezişă, pentru a se asigura că dormea. Zack stătea cu braţele încrucişate pe piept, picioarele întinse înainte şi capul rezemat de geam. Respira regulat şi relaxat. Dormea.

Încurajată, Julie ridică încet, imperceptibil, piciorul de pe accelerator, privind cum acul vitezometrului cobora de la patruzeci şi cinci de mile pe oră la patruzeci şi două, apoi, şi mai încet, pînă la patruzeci. Dădu radioul puţin mai tare, pentru a compensa liniştea nefirească din maşină.

Popasul era la un sfert de milă în faţă, după un şir de brazi, iar Julie încetini pînă la treizeci de mile pe oră, începînd să orienteze uşor maşina spre parcare. Rugîndu-se în sinea ei să găsească acolo cîţiva camionagii, îşi ţinu respiraţia în timp ce ocolea copacii, apoi expiră uşurată. Trei camioane erau parcate vizavi de clădirea mică în care se aflau toaletele, iar unul dintre motoare părea să fie în funcţiune.

Pentru a avea şanse cît mai mari, trebuia să ajungă chiar lîngă camioane, ca să poată deschide portiera unuia înainte ca Benedict s-o prindă.

La cincizeci de metri distanţă de primul camion, Julie se convinse că-i auzea motorul şi-şi apropie pe furiş piciorul de frînă, atît de concentrată asupra camionului, încît scoase un ţipăt şocat cînd Zachary Benedict se ridică dintr-o dată.

– Unde naiba...? începu el, dar Julie nu-i lăsă timp să termine. Apăsînd pe frînă, apucă mînerul portierei şi o deschise, sărind din maşina din mers, pentru a cădea pe o parte în zăpadă. Chinuită de durere şi spaimă, văzu roata din spate a Blazer-ului trecînd la cîţiva centimetri de mîna ei, înainte ca maşina să se oprească.

– AJUTOR! strigă ea, ridicîndu-se în genunchi, cu picioarele alunecîndu-i prin zăpada umedă. AJUTAŢI-MĂ!

Reuşise să se ridice şi alerga spre cabina celui mai apropiat camion, cînd Zachary Benedict se re-

pezi afară din Blazer, gonind drept spre ea, gă
să-i taie calea. Julie schimbă direcția, încercînd s
evite.

– VĂ ROG! țipă ea, luînd-o spre toalete.

În stînga, văzu portiera unui camion deschizîn
du-se, iar șoferul coborî, nedumerit; picioarele l
Benedict tropăiau prin zăpadă în urma ei.

– AJUTOR! strigă Julie spre șofer, după care s
uită înapoi, tocmai la timp ca să-l vadă pe Zachary
Benedict luînd o mînă de zăpadă.

Bulgărele o lovi cu putere în umăr, iar Julie
strigă iar, din fugă:

– OPRIȚI-L! E UN... A...

Rîsul lui Zachary Benedict îi acoperi restul cu
vintelor.

– TERMINĂ, Julie! răcni el, în timp ce săre
asupra ei, doborînd-o în zăpadă. TREZEȘTI
LUMEA!

Încercînd să tragă aer în piept ca să strige din
nou, Julie începu să se zbată sub el, cu răsuflarea
tăiată și ochii albaștri la doar cîțiva centimetri de a
lui. Zack o privea furios, cu dinții dezveliți într-un
zîmbet fals destinat să-l păcălească pe șoferul de
camion.

Gîfîind, Julie își smuci capul într-o parte ca să
țipe, chiar cînd Zack îi trînti o mînă de zăpadă peste
față. Înecîndu-se, orbită, îi auzi șoapta feroce, în
timp ce o apuca de încheieturile mîinilor și i le ridică
deasupra capului.

– Dacă se apropie, îl omor, scrîșni el. Fir-ai să
fii, asta vrei? Să moară oamenii pentru tine?

Julie scînci, incapabilă să vorbească, și scutură
din cap, cu ochii strîns închiși, nesuportînd imaginea lui, neputînd îndura gîndul că fusese la cîțiva
pași de libertate... și numai ca să cadă în zăpadă,

ob ol. Îl auzi trăgînd scurt aer în piept și adăugînd
nos:

– Vine spre noi. Sărută-mă, și vezi să pară credibil, altfel îl omor!

Înainte ca Julie să poată reacționa, gura lui o
coperi pe a ei. Ochii i se deschiseră, cu privirea
pre șoferul de camion care se apropia prudent,
ncruntat, încercînd să le distingă fețele.

– Ce dracu', îmbrățișează-mă!

Gura lui o ținea prizonieră pe a ei, pistolul din
buzunar îi împungea stomacul, dar încheieturile mîinilor îi erau acum libere. Putea să se zbată și avea
ganse ca șoferul de camion cu chip jovial și o șapcă
pe care scria PETE să-și dea seama că era ceva în
neregulă și să-i vină în ajutor.

Și să moară.

Benedict îi ordonase să-l îmbrățișeze și să aibă
grijă „să pară credibil". Ca o marionetă, Julie își
ridică din zăpadă brațele îngreunate și le lăsă să-i
cadă molatec pe umeri, dar de mai mult nu fu în
stare.

Zack îi simți gustul buzelor împietrite sub ale lui;
simți trupul, rigid ca stînca sub al lui, și presupuse
că încerca să-și adune puterile pentru momentul
următor, cînd cu ajutorul șoferilor de camion avea
să pună capăt scurtei perioade de libertate – și vieții
lui.

Cu coada ochiului, îl văzu pe camionagiu încetinind, cu o expresie tot mai sceptică. Toate acestea,
și multe altele, îi trecură lui Zack prin minte în cele
trei secunde cît zăcură acolo, prefăcîndu-se – neconvingător – că se sărutau.

Într-un ultim efort neputincios de a împiedica inevitabilul, Zack își apropie gura de urechea ei și-i

şopti singurul cuvînt pe care nu-şi mai permise să-l folosească de ani de zile:

– *Please!*

Strîngînd-o în braţe pe femeia rigidă, repetă întrun geamăt insistent pe care nu şi-l putu stăpîni:

– *Te rog,* Julie...!

Cu senzaţia că lumea tocmai îşi ieşise din minţi, Julie auzi rugămintea ce suna ca şi cum ar fi fost smulsă din pieptul omului care o ţinea captivă, cu o clipă înainte ca buzele lui să le cotropească pe ale ei, în timp ce-i spunea într-o şoaptă chinuită:

– N-am omorît pe nimeni, îţi jur...

Tonul lui rugător şi disperat se regăsea elocvent în insistenţa sărutului, şi reuşi ceea ce ameninţările şi furia nu izbutiseră: o făcu pe Julie să ezite, o făcu să creadă că ceea ce auzea era adevărat.

Ameţită de mesajele contradictorii ce i se învălmăşeau prin creier, Julie îşi sacrifică viitorul imediat pentru siguranţa unui şofer de camion. Însemnată de nevoia de a-i cruţa viaţa şi de un sentiment mai puţin raţional şi complet inexplicabil, Julie îşi înghiţi lacrimile de neputinţă îşi strecură cu un gest nesigur mîinile peste umerii lui Zachary Benedict şi se lăsă pradă sărutului. În clipa aceea, Zack îi simţi capitularea; un fior îl străbătu, iar buzele îi deveniră mai blînde.

Fără să ia în seamă paşii care scrîşneau prin zăpadă, oprindu-se alături, Julie îl lăsă să-i despartă buzele, iar degetele ei îi cuprinseră ceafa. Îi simţi inspiraţia scurtă, cînd îi răspunse la sărut, şi dintr-o dată totul începu să se schimbe. Acum o săruta cu adevărat, plimbîndu-şi mîinile peste umerii ei, strecurîndu-şi-le în părul umed, ridicîndu-i faţa spre gura lui flămîndă. Undeva sus, departe, glasul unui bărbat cu accent texan întrebă nedumerit:

– Cucoană, ai nevoie de ajutor sau nu?

Julie îl auzi şi încercă să clatine din cap, dar gura care i-o capturase feroce pe a ei îi luase graiul. Undeva, în adîncul minţii, ştia că nu făceau decît să joace teatru, pentru şoferul de camion; o ştia la fel de clar pe cît ştia că nu avea de ales decît să-şi accepte rolul. Dar, dacă aşa era, atunci de ce nu putea măcar să clatine din cap sau să deschidă ochii?

– Cred că nu... continuă glasul texan tărăgănat, cu un chicotit lasciv. Da' matale, dom'le? Mata n-ai nevoie de ajutor la ce faci? Ţi-aş lua cu plăcere locu' un piculeţ, acolo jos...

Zack ridică doar atîta capul, cît să spună încet şi răguşit:

– Găseşte-ţi altă femeie, asta-i a mea.

Ultimele cuvinte le suflă peste buzele Juliei, înainte ca gura lui s-o atingă pe a ei, braţele lui s-o cuprindă, limba să i se strecoare peste buzele ei, îndemîndu-le să se despartă.

Cu un geamăt de abandon, Julie se lăsă pradă celui mai fierbinte, senzual şi insistent sărut pe care-l gustase vreodată.

La cincizeci de metri distanţă, portiera unui camion se deschise şi un alt glas strigă:

– Băi, Pete, ce-i acolo-n zăpadă, mă?

– Ei, pe naiba, ţie ce ţi se pare că e? Iacă-tă doi care se joacă de-a copiii, se bat cu bulgări şi pe urmă se mozolesc în zăpadă.

– Mie mi se pare că mai degrabă au să *facă* oarece copii, dacă n-o lasă mai moale.

Poate noul glas bărbătesc, sau revelaţia că Zack se excita rapid, o readuse pe Julie la realitate, sau poate uşa trîntită a cabinei, înainte ca motorul să duduie şi camionul să pornească spre ieşire, in-

diferent din ce cauză, împinse pieptul lui Zack cu mîinile, în panică.

– Termină! îi ceru ea într-un strigăt şoptit. Gata acum! A plecat!

Uluit de sunetul înecat de lacrimi al vocii ei, Zack îşi retrase capul, privind-o cu o dorinţă pe care-i era greu să şi-o stăpînească. Dulceaţa delicioasă a capitulării ei, senzaţia de a o ţine în braţe şi gingăşia atingerii ei aproape că făceau ca ideea de a face dragoste în zăpadă să pară plauzibilă. Încet, privi în jurul locului unde stăteau şi, fără tragere de inimă, se ridică. În tăcere, îi întinse şi ei mîna, stăpînindu-şi un zîmbet cînd aceeaşi femeie care se topise în braţele lui cu cîteva clipe în urmă îi ignoră ostentativ gestul şi se ridică din zăpadă.

– Sînt udă leoarcă, se plînse ea, evitîndu-i privirea şi scuturîndu-şi părul, şi-s plină de zăpadă.

Automat, Zack întinse mîna s-o ajute să se curețe, dar Julie se retrase.

– Să nu crezi că poţi să mă atingi doar pentru ceea ce s-a întîmplat adineaori! îl preveni ea. Nu te-am lăsat să mă săruţi decît pentru că mi-am dat seama că aveai dreptate – nu e nevoie să moară nimeni, numai fiindcă mie mi-e frică. Şi-acum, hai să mergem şi să terminăm odată cu tot calvarul ăsta.

Zack oftă.

– Tonul dumitale acru îmi dă de înţeles că iar sîntem adversari, nu-i aşa, domnişoară Mathison?

– Sigur că sîntem. Te duc unde vrei, fără alte şmecherii, dar un lucru să fie clar: imediat ce ajungi acolo, voi fi liberă să plec, da?

– Bineînţeles, minţi Zack.

– Atunci, să mergem.

Cu o eleganţă care lipsise înainte de sărut, şi pe

care Julie o găsea complet ridicolă – ba chiar alarmantă, în situaţia nou creată – Zack o conduse pînă la maşină. Portiera era încă deschisă, după tentativa ei de evadare. Odată ce Julie se aşeză la volan, Zack o închise şi ocoli prin în faţa maşinii, dar cînd se aşeză lîngă ea observă că avea o expresie de durere fizică.

– Ce s-a întîmplat?

– M-am lovit la picior şi la şold cînd am sărit din maşină şi cînd m-ai trîntit tu, replică nervoasă Julie, care încă mai era nemulţumită de sine pentru că-i plăcuse sărutul. Ştiu că nu-ţi pasă...

Încet, Zack răspunse:

– Ba îmi pasă.

Julie îşi smulse ochii dinspre zîmbetul lui tenebros, neputînd şi nevrînd să recunoască faptul că o fermeca atît de mult, încît o făcea să creadă o minciună atît de neverosimilă. Era condamnat pentru crimă, şi nu trebuia – nici nu îndrăznea - să uite acest lucru.

– Mi-e foame, anunţă ea, fiind singurul lucru care-i trecu prin minte.

Ştiu că greşise, în clipa cînd privirea lui se opri spre buzele ei.

– Şi mie.

Ridicînd nasul în vînt, Julie porni motorul. Singurul răspuns al lui Zack fu un chicotit slab.

Capitolul 21

– Unde naiba poate să fie?

Carl Mathison se plimba prin mica boxă ocupată de fratele lui în Oficiul şerifului din Keaton, privind

încruntat spre insigna argintie de pe uniforma gri a lui Ted.

– Eşti poliţist, iar ea e o persoană dispărută, aşa că fă ceva, ce mama dracu'!

– Nu poate fi dată dispărută oficial mai devreme de douăzeci şi patru de ore, replică Ted. Pînă atunci nu pot face nimic pe căi oficiale, ştii asta.

– Iar *tu* ştii, replică furios Cari, că Juliei nu-i stă în fire să-şi schimbe pe neaşteptate planurile. Iar dacă trebuia neapărat să şi le schimbe, ne-ar fi telefonat. Şi-n plus, ştia că am nevoie de maşină în dimineaţa asta.

– Ai dreptate.

Ted se duse la fereastră. Cu mîna rezemată de patul pistolului semiautomat de nouă milimetri pe care-l purta la şold, privi absent spre maşinile parcate în scuarul oraşului, în timp ce proprietarii lor cutreierau magazinele locale sau căutau chilipiruri în ceea ce devenise un paradis al vînătorilor de antichităţi. Cînd vorbi din nou, glasul îi era ezitant, ca şi cum s-ar fi temut să-şi exprime gîndurile cu voce tare.

– Zachary Benedict a evadat ieri din Amarillo. Devenise deţinut de încredere şi a dispărut după ce l-a adus pe guvernator cu maşina în oraş.

– Am auzit la ştiri. Şi ce-i cu asta?

– Benedict, sau cel puţin un om care seamănă cu el, a fost văzut într-un restaurant, aproape de autostrada interstatală.

Foarte încet, cu multă grijă, Carl puse pe birou greutatea de presat hîrtii pe care o învîrtea între mîini şi-şi privi lung fratele mai tînăr.

– Benedict a fost văzut lîngă un autovehicul care semăna cu Blazer-ul tău. Casiereţa restaurantului crede că l-a văzut urcîndu-se în Blazer, cu o

femeie care se oprise acolo ca să ia un sandviş şi o cafea.

Ted întoarse capul dinspre fereastră, ridicînd fără tragere de inimă privirea spre chipul fratelui său.

– Am vorbit cu casiereţa – neoficial, desigur – acum cinci minute. Descrierea pe care mi-a făcut-o asupra femeii care a plecat cu Benedict în Blazer corespunde perfect cu a lui Julie.

– O, Doamne!

Funcţionara de la birou, o femeie între două vîrste cu păr cărunt sîrmos şi cu o faţă ca a unui bulldog nervos, ascultase conversaţia fraţilor Mathison despre Julie în timp ce completa un mandat de arestare, iar afară sosea un ajutor de şerif, cu maşina de patrulare. Cînd văzu oprind lîngă maşina lui Ted un B.M.W. roşu lucios din care coborî o femeie blondă şi frumoasă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, ochii Ritei se îngustară ca două fante, şi se răsuci cu scaunul spre cei doi bărbaţi din birou.

– Dacă nu curge, pică, îl preveni ea pe Ted.

Cei doi fraţi o priviră, iar Rita arătă cu capul spre fereastră, explicînd:

– Ia priviţi cine s-a întors în oraş – Miss Javră Bogată.

În ciuda efortului de a nu avea nici o reacţie la vederea fostei sale soţii, chipul lui Ted Mathison se crispă.

– Se vede că-i plictiseală mare-n Europa în perioada asta a anului, comentă el, privind insolent curbele perfecte şi picioarele lungi, graţioase, ale blondei. Femeia dispăru în croitoria de vizavi, în timp ce Rita adăuga:

– Am auzit că Flossie şi Ada Eldridge îi vor face

rochia de mireasă. Mătasea, dantela şi toate fara-fastîcurile vin de la Paris, cu avionul, dar Miss Mar şi Tare a vrut ca gemenele Eldridge să-i facă ro chia, fiindcă nimeni nu lucrează manual mai fin că ele.

Dîndu-şi seama cu întîrziere că probabil pe Ted Mathison nu-l interesa să audă detalii despre ex travagantele planuri de nuntă ale fostei sale soţii cu alt bărbat, femeia reveni la hîrtia de pe birou, mur murînd:

– Îmi cer iertare. Am spus o prostie.

– Nu te scuza, Rita. Puţin îmi pasă ce face răspunse Ted.

Vorbea serios. Faptul că fosta lui soţie, Kathe rine Cahill, plănuia să se recăsătorească, de astă dată cu un fante de cincizeci de ani din Dallas, pe nume Spencer Hayward, nu-l interesa pe Ted, nici nu-l surprindea. Citise despre asta în ziare, inclusiv descrieri despre turboreactoarele lui Hayward, co nacele lui cu douăzeci şi două de camere şi pre tinsa prietenie cu preşedintele, dar nimic din toate astea nu-i trezea gelozia şi invidia.

– Hai să vorbim cu mama şi cu tata, propuse el, luîndu-şi geaca şi deschizîndu-i uşa lui Carl ca să i-o ia înainte. Ştiu că Julie nu s-a întors aseară şi nu mai pot de îngrijorare. Poate ştiu despre planurile ei vreun detaliu de care noi n-am aflat.

Tocmai traversaseră strada, cînd uşa de la magazinul surorilor Eldridge se deschise şi apăru Katherine. Se opri din mers cînd îl văzu la un pas de ea pe fostul ei soţ, dar Ted nu făcu decît s-o salute cu o înclinare distantă a capului, apoi deschise portiera maşinii.

Katherine, însă, se vede că avea alte idei despre modul de comportament al foştilor soţi care se

întîlnesc în public pentru prima oară după divorţ. Refuzînd să se lase ignorată, păşi înainte, iar vocea ei cultivată ajunse la urechile lui Ted, silindu-l să se oprească.

– Ted?

Zîmbindu-i un moment, cu o curtoazie impecabilă, lui Carl, care se oprise cu un picior deja în maşină, se întoarse spre fostul ei soţ şi adăugă:

– Chiar aveai de gînd să pleci fără să-mi dai bună ziua?

– Chiar asta aveam de gînd, replică el cu chipul nepăsător, deşi remarcase în vocea ei o tonalitate nouă, mai blîndă şi mai serioasă.

Katherine, într-un taior de lînă roşie strîns pe talie, cu părul lung şi blond revărsîndu-i-se pe umeri, se apropie de el cu mîna întinsă.

– Arăţi... bine, comentă ea, cînd Ted îi ignoră mîna; văzînd că refuza să-i răspundă, îi aruncă o privire rugătoare fratelui său: Carl, şi tu arăţi bine. Am auzit că te-ai însurat cu Sara Wakefield, aşa e?

În magazinul din spatele ei, ochiul Adei Eldridge apăru în deschizătura dintre jaluzele, iar în salonul de cosmetică de alături, două dintre cele mai mari bîrfitoare ale oraşului, cu bigudiurile pe cap, stăteau la fereastră, căscînd gura fără nici o jenă.

Ted ajunse la capătul răbdării.

– Ai terminat cu ce-ai învăţat în Interacţiunea Socială 201? întrebă el sarcastic. Faci o scenă.

Katherine aruncă o privire spre vitrina coaforului, dar nu se lăsă intimidată, în ciuda umilinţei care-i înroşea obrajii.

– Julie mi-a scris că ai terminat Facultatea de Drept.

Ted îi întoarse spatele şi deschise portiera maşinii.

La asta, Katherine ridică bărbia.

– Mă mărit – cu Spencer Hayward. Domnişoara Flossie şi domnişoara Ada îmi croiesc rochia.

– Sînt sigur că-s încîntate să lucreze, chiar şi pentru tine, replică Ted, urcîndu-se în maşină.

Katherine puse mîna pe clanța portierei, pentru a-l împiedica s-o închidă.

– Te-ai schimbat, spuse ea.

– Tu, nu.

– Ba m-am schimbat şi eu.

– Katherine, spuse Ted cu deplină finalitate, puțin îmi pasă dacă te-ai schimbat sau nu.

Şi-i închise portiera în față, pornind motorul şi demarînd. Katherine îşi îndreptă umerii, cu acea demnitate trufaşă pe care oamenii bogați şi privilegiați par s-o aibă din naştere, apoi se întoarse încruntată spre fețele din vitrina coaforului.

Tatăl ei avea sonde de petrol şi o fermă de vite, dar prefera să-şi petreacă o mare parte a timpului în Keaton, unde se născuse şi unde se bucura de un prestigiu indiscutabil. Deşi Katherine crescuse acolo, fusese plecată la şcoli aristocratice cu internat încă de la vîrsta de doisprezece ani. Ted şi cu ea nu se cunoscuseră decît după ce împlinise nouăsprezece ani, cînd venise acasă după primul an la un colegiu select din est.

Părinții ei, plecați pentru două luni în Europa, insistaseră să rămînă în Keaton ca pedeapsă pentru că lipsise de la atîtea cursuri, încît fusese cît pe ce să piardă anul. În virtutea unei ambiții copilăreşti, Katherine ripostase invitînd douăzeci de colegi să petreacă o lună în conacul familiei. În timpul uneia dintre aceste petreceri, s-au tras focuri de armă şi a fost chemată poliția. Ted a sosit cu un alt şerif local, iar Katherine le-a deschis uşa cu ochii mari de frică,

având pe ea doar un costum de baie bikini care lăsa să i se vadă toate formele arcuite şi tinereşti ale trupului suplu, bronzat.

– Eu v-am chemat, izbucni ea, arătînd spre spatele casei, unde un glasvand se deschidea spre piscina şi terasa cu vedere peste tot orașul Keaton. Prietenii mei sînt acolo, dar petrecerea a cam luat-o razna, şi nu vor să pună la loc armele tatălui meu. Mă tem să nu se rănească cineva!

Încercînd să nu-i privească posteriorul apetisant, Ted o urmă prin casa plină de covoare persane şi magnifice antichități franțuzeşti. Afară, el şi colegul lui găsiră douăzeci de tineri, dintre care cîțiva erau goi, toți beți sau drogați cu marijuana, zbenguindu-se în piscină şi trăgînd la țintă de pe terasă.

Nu fu greu să-i calmeze: dezmățul se opri brusc în clipa cînd unul dintre înotători răcni:

– O, Doamne, au venit sticleții!

Cei din apă ieşiră, iar trăgătorii la țintă îşi lăsară jos puştile – cu o singură excepție: un tînăr de douăzeci şi trei de ani, trosnit cu marijuana, care se hotărî să reconstituie o secvență din *„Rambo"*, cu Ted pe post de adversar. Cînd îndreptă puşca spre Ted, Katherine țipă, iar celălalt ajutor de şerif scoase revolverul de serviciu, dar Ted îi făcu semn să-l bage la loc.

– Nu e nici o problemă, îi spuse el tînărului. Colegul meu şi cu mine am venit şi noi la petrecere. Katherine ne-a invitat.

Îi aruncă fetei o privire, zîmbind cuceritor:

– Spune-i că tu ne-ai invitat, Kathy.

S-ar putea ca această poreclă, pe care o inventase pe moment, să fi salvat o viață, căci fie îl surprinse pe băiat suficient ca să coboare puşca, fie îl

convinse că Ted era de fapt un prieten de familie. Katherine, căreia niciodată nu-i fuseseră adresate nici un fel de apelative afectuoase, colaboră imediat, venind grăbită lîngă Ted şi luîndu-l de talie.

– Sigur că da, Brandon! îi spuse ea tînărului doar cu un uşor tremur în voce, fără să scape din ochi arma pe care continua s-o ţină în mînă.

Hotărît să continue jocul, Ted o cuprinse de umeri şi se aplecă să-i spună ceva. Accidental sau intenţionat, Katherine înţelese greşit semnalul şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, îl sărută drept pe gură. Buzele lui Ted se deschiseră de surprindere, dar braţul i se strînse automat, şi deodată Katherine se întoarse complet în braţele lui, sărutîndu-l senzual. La fel de automat îi răspunse şi el; braţele i se strînseră, şi tot trupul i se întări de dorinţă.

Limba i se strecură printre buzele ei dornice, sărutînd-o sub privirile întregii găşti de tineri beţi şi drogaţi, care ovaţionau, în timp ce Brandon ţinea spre ei o armă încărcată.

– Okay, okay, tipu-i poliţist bestial! strigă Brandon.

– Da, sînt bestial, confirmă Ted, dîndu-i drumul Katherinei şi pornind agale spre el, cu un zîmbet fals.

– Păi atunci, hai să mai tragem! Cum ziceai că te cheamă? îl întrebă tînărul, cînd ajunse lîngă el.

– Ofiţer Mathison, răspunse răstit Ted, smulgîndu-i puşca şi răsucindu-l în loc, cu faţa spre gard, în timp ce-i trîntea cătuşele la încheieturile mîinilor. Da' pe tine?

– Brandon Barrister al III-lea! răspunse indignat băiatul. Tatăl meu e senatorul Barrister.

Glasul i se transformă într-un guiţat hidos, tînguitor.

– Îţi propun un tîrg, Mathison. Îmi scoţi cătuşele astea şi dispari naibii de-aici, şi n-am să-i spun lui tata cum te-ai purtat cu noi în seara asta. O să uităm de toată neînţelegerea.

– Nu, îţi propun *eu ţie* un tîrg, replică Ted, întorcîndu-l în loc şi împingîndu-l spre casă. Îmi spui unde ţii drogurile, şi-am să te las să te odihneşti binişor o noapte în arest, fără să te taxez pentru zecile de acuzaţii care-mi trec prin cap acum – şi care, toate, l-ar face pe tatăl tău, senatorul, să se simtă îngrozitor de prost.

– Brandon, îl rugă una dintre fete, cînd băiatul începu să urle, hai că tipu-i chiar de înţeles. Fă ce-ţi spune.

Mai îmbunat de reacţiile celorlalţi, Ted adăugă:

– E valabil pentru toată lumea. Intraţi în casă, adunaţi toată marijuana şi ce mai aveţi pe-acolo şi aduceţi-le pe toate în living.

Se întoarse spre Katherine, care-l privea cu un mic zîmbet straniu, captivat.

– Şi dumneata la fel, domnişoară Cahill.

Surîsul ei deveni mai cald şi, cu o voce aproape şoptită, îi răspunse:

– Îmi plăcea mai mult „Kathy" decît „domnişoară Cahill".

Arăta atît de delicioasă, cu părul strălucindu-i în lumina lunii şi zîmbetul ei de Madonna, încît Ted fu nevoit să-şi aducă aminte că era prea tînără pentru el, precum şi prea bogată şi răsfăţată.

Dar în zilele următoare îi deveni din ce în ce mai greu să-şi amintească toate acestea, căci Katherine Cahill era la fel de hotărîtă ca strămoşii ei pionieri care străbătuseră jumătate de continent ca să-şi revendice zăcămintele petrolifere din Texas. Oriunde s-ar fi dus şi oricît de rece o trata, Ted nu reuşea să

mai scape de ea. Apărea lîngă el cînd pleca seara de la serviciu, spre casă; îl invita la cină; venea la departamentul şerifului ca să-l întrebe ce maşină să-şi cumpere; se aşeza la aceeaşi masă cu el, cînd îşi lua prînzul, ca şi cum s-ar fi întîlnit întîmplător.

După trei săptămîni de giumbuşlucuri fără nici un efect, încercă un ultim vicleşug, în disperare de cauză: telefonă la poliţie ca să reclame o spargere, seara la ora zece, după ce se asigurase că Ted era de gardă. Cînd Ted ajunse la ea acasă, Katherine îi deschise uşa într-un capot seducător de mătase neagră, avînd într-o mînă o farfurie cu sandvişuri mici pe care le numea *canaps,* iar în cealaltă un pahar cu băutură. Înţelegînd că spargerea fusese doar o păcăleală infantilă ca să-l aducă la ea, Ted ajunse la capătul răbdării.

– Ce naiba vrei de la mine, Katherine?

– Vreau să stai jos şi să savurezi cina delicioasă pe care ţi-am pregătit-o, îl invită ea, arătînd spre sufrageria luminată de lumînări, unde scînteiau pahare de cristal şi tacîmuri de argint.

– Nu te mai purta ca o puştoaică răsfăţată şi imatură! se răsti Ted, neluînd în seamă junghiul de regret pe care-l simţi cînd Katherine păşi brusc înapoi, ca şi cum ar fi pălmuit-o. Nu ştiu ce naiba vrei de la mine, nici ce crezi c-ai să rezolvi cu toate astea, dar îţi piezi timpul – şi pe-al tău, şi pe-al meu.

Katherine era vizibil zguduită, dar îl privea drept în ochi, iar Ted se pomeni admirîndu-i curajul în faţa unei opoziţii atît de neînduplecate.

– M-am îndrăgostit de tine în noaptea cînd ai venit să ne spargi petrecerea, răspunse ea.

– Aiureli! Nimeni nu se îndrăgosteşte în cinci minute.

Cu un zîmbet ezitant, Katherine încercă în continuare să-l convingă:

– Cînd m-ai sărutat atunci, şi tu ai simţit ceva pentru mine – ceva intens şi special şi...

– N-am simţit decît o poftă obişnuită şi banală, o repezi el, aşa că termină cu fanteziile copilăreşti despre dragoste şi nu mă mai bate la cap. Trebuie să-ţi spun mai clar de-atît?

Clătinînd uşor din cap, fata se lăsă păgubaşă.

– Nu, şopti ea cu voce tremurătoare, e foarte clar.

Ted dădu scurt din cap şi vru să se întoarcă spre uşă, dar ea îl opri.

– Dacă vrei cu adevărat să te uit, înţeleg că acum ne luăm rămas-bun.

– Rămas-bun, într-adevăr, răspunse el scurt.

– Atunci, dă-mi un sărut la despărţire şi am să te cred. Atîta lucru îţi cer.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Ted, dar se hotărî să-i acorde ceea ce-i cerea – sau, mai bine-zis, ce-i cerea propria lui dorinţă. Cuprinzînd-o în braţe, o sărută cu o asprime deliberată, strivindu-i buzele moi sub ale lui, apoi o respinse.

Katherine îşi apăsă degetele peste buzele maltratate, cu o expresie de amărăciune acuzatoare în ochi.

– Mincinosule, spuse ea.

Şi închise uşa.

În următoarele două săptămîni, Ted constată că se uita după ea peste tot, indiferent dacă era în patrulare sau la birou, iar cînd n-o vedea nici pe Katherine, nici Corvette-ul ei alb, se simţea... dezamăgit. Gol pe dinăuntru.

Abia în săptămîna următoare, cînd la două mile de locuința ei fu semnalat un spărgător, își dădu seama cît de obsedat era de ea. Porni cu mașina spre casa ei – ca să se asigure că nu era nici un pericol.

Ridică mîna să sune la ușă, apoi o coborî la loc. Era o nebunie ce făcea, conchise el răsucindu-se să plece, dar imediat ușa din față se deschise, iar Katherine apăru în prag. Avea pe ea un maiou roz simplu și un șort alb, și era atît de frumoasă, încît îi lua mințile. Dar mai era și diferită – cu o expresie sobră și o voce francă, nu insinuantă.

– Ce doriți, domnule ofițer Mathison?

În fața maturității ei calme și directe, Ted se simți ca un nătărău.

– A avut loc o spargere... murmură el. Nu departe de aici. Am venit să mă asigur...

Spre uimirea lui, Katherine începu să-i închidă ușa în față, și se pomeni chemînd-o pe nume. I se smulse din piept înainte de a se putea opri.

– Katherine! Nu...

Ușa se deschise iar.

– Ce dorești? repetă ea cu un ușor zîmbet și capul înclinat într-o parte.

– Christoase! Nici nu știu...

– Ba știi. Mai mult, adăugă Katherine, pe un ton tachinator, nu cred că se cade ca fiul reverendului Mathison din Keaton să mintă, sau să ia numele Domnului în deșert.

– Asta era? se răsti Ted, complet dezarmat. Te excită gîndul să te culci cu un fiu de preot? Să afli cum facem noi dragoste?

– A vorbit cineva despre sex, domnule ofițer?

– Am priceput, replică el cu dispreț, profitînd de faptul că-i folosise titulatura. Te atrag polițiștii, nu? Mă confunzi cu Bruce Willis și crezi că a face sex cu...

– Iar începi cu sexul. La altceva nu poți să te gîndești?

Descumpănit și furios pe sine însuși, Ted își vîrî mîinile în buzunare.

– Dacă nu te gîndești să faci sex cu mine, atunci ce dracu' ai în minte?

Katherine ieși pe verandă și spuse încet:

– Căsătoria o am în minte. Și te rog să nu înjuri.

– Căsătoria! explodă Ted.

– Pari șocat, iubitule.

– Ești nebună.

– După tine, îi dădu ea dreptate.

Ridicîndu-se pe vîrfuri, îl cuprinse cu brațele pe după gît, iar trupul lui Ted se aprinse ca și cum i-ar fi dat foc cu un aruncător de flăcări.

– Amîndoi sîntem nebuni... îngăimă el.

– Unul după celălalt, completă Katherine. Cred că luna septembrie e minunată pentru nunți, nu?

– Nu.

Fata își lăsă capul pe spate și-l privi, iar Ted se pomeni adăugînd:

– Îmi place mai mult luna august.

– Ne-am putea căsători în august, cînd voi împlini eu douăzeci de ani, dar e prea cald.

– Nici nu se compară cu căldurile care mă trec pe mine acum.

Katherine chicoti.

– Mă șochează să aud așa ceva de la un fiu de preot.

– Sînt un om normal, Katherine, o preveni el.

Totuși nu voia să-l creadă. Voia să-l creadă extraordinar, așa cum îl făcea să se simtă – puternic, înțelept, blînd, protector...

Totuşi, considera că era nevoie de mai mult timp pentru ca ea să descopere cu cine avea de-a face.

– Septembrie merge perfect.

– Pentru mine nu cred totuşi că e perfect, răspunse ea, privindu-i chipul cu un zîmbet glumeț. Vreau să spun, tatăl tău e preot şi, probabil, va insista să aşteptăm pînă *după* nuntă.

Ted reuşi să facă o mutră inocentă şi nedumerită.

– Ca să ce?

– Ca să facem dragoste.

– Nu *eu* sînt preot, tatăl meu e.

– Atunci, fă dragoste cu mine.

– Nu aşa de repede!

Dintr-o dată, Ted se pomeni în situația penibilă de a trebui să ia atitudine față de acea căsătorie plănuită pe neaşteptate.

– N-am să primesc nici un ban de la tatăl tău. Dacă ne căsătorim, vei fi nevastă de polițist pînă-mi obțin diploma în Drept.

– Okay.

– Părinților tăi n-o să le placă deloc ideea că te măriți cu mine.

– Tăticul o să se adapteze.

Avea dreptate, descoperi Ted. Cînd era vorba să joace oamenii pe degete, Katherine avea geniu. Toți, inclusiv părinții ei, îi acceptau cele mai mici capricii.

Toți, cu excepția lui Ted. După şase luni de căsnicie, nu se putea obişnui să locuiască într-o casă unde nu se făcea niciodată curat şi se mînca din cutii. Şi mai cu seamă, nu se putea deprinde cu toanele ei mofturoase şi pretențiile irațională.

Niciodată nu voise să-i fie soție în adevăratul sens al cuvîntului, şi-n nici un caz nu voia să fie mamă. Se înfuriase cînd îşi dăduse seama că era însărcinată, la doi ani după căsătorie, şi se repezise să avorteze.

Reacțiile ei față de sarcină fuseseră ultima picătură pentru el, factorul final care-i determinase hotărîrea de a-i acorda divorțul cu care Katherine îl amenința ori de cîte ori nu-i făcea pe plac.

Glasul lui Carl îl smulse din reverie, iar Ted ridică privirea spre fratele său mai mare, spunînd:

– N-are nici un rost să le menționăm mamei şi tatei numele lui Benedict. Dacă Julie e în pericol, să-i menajăm cît mai mult timp posibil.

– De acord.

Capitolul 22

– Ne-am rătăcit, sînt sigură! Unde mergem, pentru Dumnezeu? Ce altceva ar putea să fie acolo sus, decît o tabără de tăietori de lemne părăsită?

Vocea Juliei tremura de încordare, privind prin ninsoarea care lovea parbrizul.

Părăsiseră autostrada, cotind pe un drum care urca abrupt muntele, într-o serie nesfîrşită de serpentine strînse, care ar fi neliniştit-o chiar şi vara. Acum, cu zăpada alunecoasă şi vizibilitatea redusă, tremura de frică. Şi tocmai cînd credea că mai rău nu se putea, cotiră pe un drum atît de îngust şi întortocheat, încît crengile groase ale brazilor se frecau de portierele maşinii.

– Ştiu că eşti obosită, spuse Zack. Dacă era vreo şansă să nu sari din maşină, aş fi condus eu, lăsîndu-te să te odihneşti.

De cînd se sărutaseră, cu aproape douăsprezece ore în urmă, se purta cu ea curtenitor şi cald, ceea ce pe Julie o alarma mai mult decît furia lui dinainte, căci nu putea scăpa de sentimentul că-şi schimbase planurile cu ea. Aşa că răspundea cu replici tăioase care o făceau să pară şi să se simtă ca o scorpie. Şi pentru asta, tot pe el dădea vina.

Neluîndu-i în seamă cuvintele, ridică din umeri.

– După hartă şi instrucţiuni, am fi pe calea cea bună, dar nicăieri nu era vorba de un drum care să urce drept în sus! Asta-i maşină, nu avion sau buldozer!

Zack îi dădu un suc pe care-l cumpăraseră de la bufetul unei benzinării, unde alimentaseră şi folosiseră toaleta. La fel ca prima dată, o împiedicase să încuie uşa, apoi se uitase înăuntru, ca să se asigure că nu lăsase vreun mesaj.

– Sper ca omul care ţi-a dat harta şi îndrumările să fi ştiut ce făcea, spuse ea.

– Serios? o tachină Zack. Cred că sper să ne fi pierdut.

Julie îi ignoră amuzamentul binevoitor din glas.

– Tare-aş mai vrea să te pierzi *tu*, dar eu n-am nici un chef să mă pierd cu tine! Problema e că şofez de peste douăzeci şi patru de ore pe vremea asta îngrozitoare şi sînt frîntă de oboseală...

Se întrerupse alarmată, la vederea podului îngust de lemn din faţa maşinii. Pînă în urmă cu două zile, în Colorado fusese nefiresc de cald, iar topirea zăpezii umflase cursurile de apă, cauzînd pîrîiaşe care se revărsau din matcă – la fel ca acum, în faţa lor.

– Podul ăsta nu pare sigur. Apele sînt prea umflate...

– Nu prea avem de ales.

Julie îi auzi îngrijorarea din glas şi frînă.

– Nu trec peste podul ăsta nenorocit.

Într-adevăr, părea riscant. Apele luaseră crengi mari şi curgeau destul de repede ca să supună construcţia unui efort considerabil.

– Coboară, spuse Zack după cîteva clipe.

– Să cobor? Am să-ngheţ în mai puţin de-o oră! Asta ai urmărit tot timpul, să te aduc pînă aici şi pe urmă să mă laşi să mor în zăpadă?

Nici una dintre remarcile ei usturătoare nu-i alungase buna dispoziţie, dar cuvintele agitate de acum avură acest efect: fălcile lui Zack se încleştară şi spuse răstit, cu o furie de gheaţă în glas:

– Dă-te jos din maşină. Am să trec podul. Dacă rezistă, vii şi tu pe jos.

Julie nu avu nevoie de alt îndemn. Strîngîndu-şi puloverul pe trup, deschise portiera şi coborî, dar cînd îl văzu trecînd la volan se simţi vinovată că părăsise maşina. Apoi, Zack luă de pe bancheta din spate canadiana ei şi două pături de-ale lui Carl, şi i le dădu spunînd:

– Dacă podul nu rezistă, înfofoleşte-te cu astea şi caută un vad pe unde să poţi traversa. În vîrful colinei e o casă cu un telefon şi mîncare destulă. Poţi să chemi în ajutor şi să aştepţi în siguranţă.

Spusese „dacă podul nu rezistă" fără nici o undă de emoţie, iar Julie se cutremură la gîndul că Zachary Benedict putea să-şi rişte viaţa fără nici o grijă. Dacă podul nu rezista, avea să cadă cu tot cu maşina cea grea în rîul îngheţat şi năvalnic de jos. Puse mîna pe portieră, împiedicîndu-l s-o închidă.

– Dacă nu ţine, spuse ea, am să-ţi arunc o frînghie, o creangă sau ceva, ca să poţi ieşi pe mal.

Zack închise portiera, iar Julie îşi strînse pe trup canadiana şi păturile, dîrdîind. Roţile maşinii se în-

vîrtiră în loc, apoi autovehiculul porni înainte. Julie îşi ţinu respiraţia, murmurînd rugăciuni incoerente, în timp ce mergea spre pod, poticnindu-se prin zăpadă.

Ajunsă la margine, se uită la apele învolburate, încercînd să le aprecieze adîncimea. Valurile duceau buşteni şi buturugi care săltau învîrtindu-se, iar Julie luă o creangă lungă de vreo doi metri şi o afundă în apă. Cînd simţi că nu atingea fundul, intră în panică.

– Stai! strigă ea, încercînd să se facă auzită peste urletul vîntului. Putem să lăsăm maşina aici şi să mergem amîndoi pe jos!

Dacă o auzi, Zack preferă s-o ignore. Ambală motorul şi mai tare, iar maşina continuă să înainteze hurducîndu-se, cu viteză suficientă pentru a se repezi prin zăpada de pe pod. Deodată, Julie auzi lemnele podului începînd să pîrîie şi ţipă:

– Nu încerca! Podul n-o să ţină! Dă-te jos! Jos din maşină...!

Era prea tîrziu. Blazer-ul înainta peste bîrnele care trosneau, împingînd zăpada cu bara din faţă şi forţîndu-şi roţile să-şi menţină tracţiunea.

Strîngînd pătura la piept, în mijlocul viforniţei, Julie stătea paralizată de neputinţă, silită să privească lucrul pe care nu putea să-l împiedice.

Abia cînd maşina şi şoferul ei nebun ajunseră pe malul celălalt începu să respire din nou, după care simţi un val de furie perversă pentru că iar făcuse s-o treacă toţi sperieţii.

Cu paşi greoi, trecu podul, deschise portiera şi se urcă în maşină.

– Am ajuns, spuse Zack.

Julie îl fulgeră cu o privire ucigătoare.

– Unde-am ajuns?

Primi răspunsul peste cîteva minute, cînd trecură de ultima cotitură, pe culmea muntelui. În mijlocul unei poieni izolate între brazii deşi se afla o casă magnifică, făcută din piatră nativă şi lemn de cedru, şi înconjurată cu terase de lemn şi geamuri imense.

– Aici, arătă el.

– Cine Dumnezeu a construit aici casa asta, un eremit?

– Cineva căruia e clar că-i place singurătatea şi intimitatea.

– O rudă a ta? întrebă Julie, dintr-o dată suspicioasă.

– Nu.

– Proprietarul ştie că te vei ascunde în casa lui în timp ce te caută poliţia?

– Pui prea multe întrebări, replică Zack, oprind maşina lîngă casă şi coborînd. Dar răspunsul este nu.

Ocoli maşina şi-i deschise portiera.

– Să mergem.

– Să mergem? izbucni Julie, îndesîndu-se în fotoliu. Ai spus că după ce te aduc aici pot să plec.

– Am minţit.

– Băi... băi canalie, eu te-am crezut! strigă ea.

Dar era tot o minciună. Toată ziua încercase cu disperare să ignore ceea ce-i spunea raţiunea: că o ţinuse cu el atîta timp doar pentru a o împiedica să anunţe autorităţile. Dacă o lăsa să plece acum, nimic n-o mai putea împiedica să-l denunţe.

– Julie, spuse Zack cu o răbdare încordată, nu-ţi îngreuna situaţia mai mult decît e cazul. Vei rămîne aici cîteva zile, şi nu e chiar atît de neplăcut.

Se aplecă prin faţa ei, scoase cheile din contact şi porni spre casă. O secundă, Julie nu se putu

mişca, de furie şi deznădejde, apoi îşi înghiţi lacrimile de ciudă şi coborî din maşină.

Tremurînd necontrolat în rafalele de vînt înghe-ţat, o luă pe urmele lui şi-l văzu încercînd uşa. Era încuiată. Zack o zgîlţîi mai tare. Nu cedă. Proptin du-şi mîinile în şolduri, privi în jur, cufundat în gîn duri. Dinţii Juliei începură să clănţăne.

– A-a-cum ce fa-fa-facem? întrebă ea. Cu-cu cum ai de-de-de g-gînd să i-in-intri?

Zack îi aruncă o privire ironică.

– Cum crezi?

Fără a aştepta răspunsul, se întoarse şi porni spre terasa care ocolea un colţ al casei. Julie îl urmă, tremurînd furioasă.

– Ai sssă spa-spargi o o o ferea... fereastră, n-nu? se bîlbîi ea revoltată, privind geamul uria care se înălţa pînă sub acoperiş, pe o distanţă de cel puţin opt metri. O să-să cadă şi-şi-o să te ta-taie-n bu-bu-bucăţi.

– Nu-ţi face speranţe, murmură Zack, privind movilele de zăpadă adunată în jur. Începu să scor monească printr-un troian şi dezgropă un ghiveci mare de flori, pe care-l luă şi porni cu el spre uşa din spate.

– A-cum ce fa-faci?

– Ghici?

– Cum să ghi-ghi-ghicesc? se răsti Julie. Tu eşti eşti in-infractorul a-a-ici, nu eu...

– Adevărat, dar m-au închis pentru omor, nu pentru pătrundere prin efracţie.

Nevenindu-i să creadă, îl privi cum încerca să scoată pămîntul înghe-ţat din ghiveci, apoi lovi ghiveciul de perete, spărgîndu-l, şi răsturnă pămîntul în zăpadă, lîngă uşă. Fără un cuvînt, se lăsă pe vine şi începu să dea cu pumnul în bulgării de pămînt, în

timp ce Julie îl privea cu uimire neîncrezătoare.

– Ai dra-draci? îl întrebă ea.

– Nu, domnişoară Mathison, răspunse Zack cu o răbdare exagerată, în timp ce lua un cocoloş de pămînt şi-l freca apăsat cu degetele. Caut o cheie.

– Nimeni nu-şi poate permite o casă ca asta şi un drum făcut special pe toată lungimea muntelui, şi pe urmă să fie atît de naiv, încît să ascundă cheia într-un ghiveci de flori! Îţi pierzi timpul.

– Dintotdeauna ai fost atît de afurisită? întrebă el iritat.

– Afurisită! repetă Julie, cu vocea sugrumată de frustrare. Îmi furi maşina şi mă iei ostatică, iar acum mai ai şi... mai ai şi tupeul să-mi critici manierele...?

Tirada i se întrerupse, cînd Zack ridică un obiect argintiu plin de pămînt uscat, pe care apoi îl introduse în uşă. Cu o înfloritură exagerată, deschise şi-i făcu semn să intre.

– Ne-am înţeles deja că am încălcat toate regulile de etichetă ale lui Emily Post, cînd e vorba de tine. Acum, îţi propun să intri şi să arunci o privire, în timp ce eu aduc lucrurile din maşină. Încearcă să te relaxezi, adăugă el. Odihneşte-te. Admiră privelişte-a. Imaginează-ţi că eşti în vacanţă.

Julie îl privi cu gura căscată, apoi strînse din buze şi spuse nervoasă:

– Nu-s în nici o vacanţă! Sînt ostatică şi să nu te aştepţi să uit!

Drept răspuns, Zack o privi cu o expresie de îndelungată suferinţă, ca şi cum ar fi fost imposibil de dificilă, aşa că Julie îşi desprinse privirea dinspre el şi intră în casă.

Locuinţa montană avea un interior pe cît de rustic, pe atît de luxos, fiind construită în jurul unei gigantice încăperi centrale de formă hexagonală, cu

trei uşi care dădeau spre dormitoare. Tavanul înalt de lemn, era susţinut pe bîrne uriaşe de cedru geluit aspru, iar o scară în spirală urca spre un pod mărginit cu etajere pline de cărţi. Patru dintre cei şase pereţi erau făcuţi în întregime de sticlă, cu vedere spre munţii care în zilele senine arătau mirific. Al cincilea zid era construit din piatră nativă, iar în centru avea o vatră înălţată, cu un şemineu enorm deasupra.

În faţa şemineului se afla o canapea lungă în formă de L, tapiţată cu piele fină, argintie cu galben ca untul. Vizavi de canapea, stăteau cu faţa spre fereastră două fotolii moi, cu dungi verzi şi argintii, asortate cu pernele dolofane aruncate pe canapea şi pe vatră. Un covor gros, cu acelaşi model ca pernele încrustat în chenar, acoperea o parte din podeaua lucitoare, în faţa şemineului. Încă două perechi de scaune erau poziţionate îmbietor lîngă două dintre ferestre, iar un birou stătea cuibărit în unghiul pereţilor de sticlă. Cu oricare altă ocazie Julie ar fi fost uimită şi intrigată de acea casă, cea mai frumoasă şi unică pe care o văzuse vreodată, dar acum era prea tulburată şi flămîndă ca să-i dea atenţie.

Întorcîndu-se, intră în bucătărie, o încăpere utilată modern şi eficient, care se întindea de-a lungul peretelui din spate al casei şi era despărţită de living printr-o tejghea înaltă, cu şase taburete în faţa ei. Stomacul începu să-i ghiorăie cînd văzu dulapurile de stejar şi frigiderul cu uşa placată tot cu stejar, dar pofta de mîncare pierdea deja lupta cu oboseala. Simţindu-se ca o hoaţă, deschise un dulap cu veselă şi sticlărie, apoi altul, unde avu bucuria să găsească o diversitate de conserve. Hotărîtă să-şi facă un sandviş şi apoi să se culce, întinse timidă mîna spre o cutie cu peşte ton, cînd Zack deschise uşa din spate şi o văzu.

– Să-ndrăznesc să sper, întrebă el, scuturîndu-şi zăpada de pe ghete, că ai înclinaţii gospodăreşti?

– Dacă ştiu să gătesc, vrei să spui?

– Da.

– Pentru tine, nu.

Julie puse cutia de ton la loc şi închise uşiţa, chiar cînd din burtă i se auzi un ghiorăit de protest sonor.

– Iisuse, încăpăţînată mai eşti!

Frecîndu-şi mîinile îngheţate, Zack se duse la termostatul de pe perete şi dădu drumul la căldură, apoi se îndreptă spre frigider şi deschise uşa congelatorului. Julie văzu zeci de fleici îngheţate, cîteva pachete învelite în hîrtie albă, cutii şi cutii de legume, unele crude, altele preparate. Începu să-i lase gura apă, în timp ce întindea mîna spre o friptură groasă de trei degete, dar o răpunea deja oboseala. Îşi dădu seama că dorea mult mai mult să facă un duş fierbinte şi să doarmă pe săturate, decît să mănînce.

– Trebuie să dorm, spuse ea, abia putîndu-şi aduna puterile pentru a vorbi pe un ton calm şi autoritar. Te rog. Unde mă culc?

Faţa ei palidă şi ochii grei de oboseală îl făcută pe Zack să răspundă fără a mai discuta, arătîndu-i o uşă:

– Dormitorul e acolo.

Se răsuci pe călcîie şi deschise uşa care dădea spre dormitor. După ce aprinse lumina, Julie văzu un apartament format dintr-un dormitor enorm, cu şemineu, şi o baie de marmură neagră, cu oglinzi pe pereţi. Zări telefonul de pe noptieră în acelaşi timp cu Zack.

– Ai baie privată, spuse el fără rost, în timp ce se ducea la telefon şi-l scotea din priză, luîndu-l sub braţ.

– Dar nu şi telefon, din cîte văd, adăugă resemnată Julie, în timp ce se ducea în living să-şi ia valiza.

În spatele ei, Zack verifică uşile de la baie şi dormitor, apoi o apucă de braţ, cînd Julie se apleca să-şi ridice bagajul din living.

– Ascultă, spuse el, ar fi mai bine să stabilim nişte reguli. Uite care e situaţia: pe muntele ăsta nu există alte case. Cheile maşinii sînt la mine, aşa că nu poţi pleca de-aici decît pe jos, ceea ce-ar însemna să mori îngheţată cu mult timp înainte de a ajunge la şosea. Uşa dormitorului şi cea a băii au doar nişte încuietori mici în mîner, pe care oricine le poate forţa cu un ac de păr, aşa că nu-ţi recomand să te baricadezi acolo, pentru că ţi-ai pierde timpul, ca să nu mai spun că te-ai izola fără rost. M-ai urmărit pînă acum?

Julie încercă să-şi smulgă braţul, fără nici un rezultat.

– Nu-s cretină.

– Perfect. Atunci, trebuie să-ţi fi dat deja seama că poţi avea toată casa la dispoziţie...

– Am toată casa la dispoziţie? Ca un caniche dresat, vrei să spui?

– Nu tocmai, răspunse Zack, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zîmbet, în timp ce-i privea admirativ părul castaniu ondulat şi des, şi silueta suplă, ce trepida de iritare. Mai degrabă ca un setter irlandez nervos.

Julie deschise gura să-i dea replica sarcastică pe care o merita, dar înainte de a rosti un cuvînt, căscă de-i trosniră fălcile.

Capitolul 23

Aroma fripturii sfîrîind pe grătar o smulse din somnul adînc. Vag conştientă că patul uriaş în care dormea era prea mare ca să fie al ei, se întoarse pe spate, complet dezorientată. Cîteva clipe, îşi imaginä că era într-un hotel de lux, undeva în vacanţă.

Privi ceasul digital de pe noptieră. Arăta ora opt şi douăzeci p.m. Iar în cameră era frig. Îi trecu prin minte că în camerele de hotel nu se simţea niciodată aromă de mîncare. Era într-o casă, nu într-un hotel, iar în camera de alături se auzeau paşi.

Paşi grei, bărbăteşti...

Amintirile îi reveniră lovind-o ca un pumn în stomac şi se ridică în capul oaselor, aruncînd în lături pătura şi sărind în picioare. Făcu un pas spre fereastră, cu instinctul de conservare intrîndu-i în funcţiune înainte ca logica să-l ajungă din urmă, o dată cu avertismentul celui ce o capturase: *pe muntele ăsta nu există alte case... Cheile maşinii sînt la mine, aşa că nu poţi pleca de-aici decît pe jos, ceea ce-ar însemna să mori îngheţată cu mult timp înainte de a ajunge la şosea... Uşa dormitorului şi cea a băii au doar nişte încuietori mici în mîner, pe care oricine le poate forţa cu un ac de păr... poţi avea toată casa la dispoziţie...*

– Calmează-te, îşi spuse Julie cu voce tare.

Dar acum era odihnită şi perfect lucidă, iar prin minte i se învălmăşeau tot felul de planuri de evadare, nici unul acceptabil. Şi, pe deasupra, mai era şi lihnită de foame. Mai întîi mîncarea, hotărî ea, apoi avea să se gîndească la o cale de a scăpa

de-acolo. Uşa dormitorului nu era încuiată. Îşi amintea clar că o încuiase, din principiu, înainte de a se culca.

Fără zgomot, deschise uşa şi trecu în living. O fracţiune de secundă, frumuseţea îmbietoare a camerei o dezorientă complet. În şemineu ardea vesel focul, iar pe masa de cafea erau lumînări aprinse, făcînd să scînteieze paharele de cristal. Poate că tocmai acele lumînări şi paharele de vin îi dădură Juliei senzaţia că intra într-o scenă de seducţie, sau poate lumina semiobscură ori melodia care se auzea din boxele stereo.

Încercînd să vorbească pe un ton energic şi pragmatic, porni spre Zachary Benedict, care era în bucătărie, cu spatele spre ea, luînd ceva de pe aragaz.

– Aşteptăm musafiri?

Zack se întoarse şi o privi cu un inexplicabil zîmbet leneş.

– Nu ştiu de ce arăţi adorabil în puloverul ăsta cu cîteva numere mai mare.

Dîndu-şi seama cu întîrziere că, după cinci ani în închisoare, era posibil să-l atragă orice femeie, Julie făcu un pas înapoi, prudentă.

– Ultimul lucru pe care-l vreau e să arăt adorabil în faţa ta. De fapt, prefer să port propriile mele haine, chiar dacă nu sînt proaspăt spălate, spuse ea, răsucindu-se pe călcîie.

– Julie! se răsti Zack, cu toată bunăvoinţa pierindu-i din glas.

Julie se întoarse, uimită şi alarmată de repeziciunea cu care i se schimbau stările de spirit. Făcu încă un pas înapoi, cînd Zack porni spre ea, cu două pahare de vin în mîini.

– Bea, fir-ar să fie!

Apoi făcu un efort vizibil să-şi îmblînzească tonul.

– Te va ajuta să te relaxezi.

– De ce să mă relaxez? ripostă ea cu încăpăţînare.

– Te rog să te relaxezi, iar apoi...

– Îmi ordoni, nu mă rogi.

Reproşul ei înţepat îl făcu pe Zack să zîmbească, deşi fără tragere de inimă.

– Acum te rog.

Descumpănită de blîndeţea din glasul lui, Julie luă o înghiţitură de vin.

– Pe drum încoace, m-ai întrebat de două ori dacă sînt vinovat sau nu de crima pentru care am fost închis, iar eu ţi-am răspuns sarcastic prima dată şi ostil a doua oară. Acum, am să-ţi spun adevărul, de bunăvoie şi nesilit de nimeni...

Julie îşi desprinse ochii dinspre el, privind în adîncurile vinului rubiniu din pahar, temîndu-se dintr-o dată că, slăbită cum era, putea chiar să-i cadă minciunile pe care bănuia că avea să i le spună.

– Uită-te la mine, Julie.

Cu un amestec de oroare şi nerăbdare involuntară, ridică privirea spre ochii lui chihlimbarii.

– Nu mi-am ucis soţia, nici n-am complotat în sensul ăsta. Am fost închis pentru o crimă pe care nu am comis-o. Aş dori să crezi că există măcar o *posibilitate* de a-ţi spune adevărul. Asta-i prima şansă normală de care am parte, de peste cinci ani de zile. Dacă autorităţile mi-au dat de urmă, s-ar putea să fie şi ultima. Aş dori să mă bucur de ea, dacă vrei să cooperezi.

Dintr-o dată, Julie simţi nevoia să accepte. Pe de o parte, deşi dormise, era încă epuizată mintal şi

nu avea putere să-l înfrunte; pe de altă parte, mu rea de foame şi se săturase să-i tot fie frică. Atît tot – amintirea acelui sărut din parcare nu avea ni o legătură cu capitularea ei.

Nici cea mai mică legătură! Şi nici cu convin gerea neaşteptată şi imposibilă că Zack îi spune *adevărul!*

– Sînt nevinovat, repetă el mai categoric, fără s-o slăbească din privire.

Cuvintele lui o izbiră ca un şoc. Totuşi, Julie rezistă, încercînd să nu-şi lase intelectul înfrînt de emoţii prosteşti.

– Dacă nu poţi crede asta, continuă Zack cu un oftat, ai putea măcar să te prefaci că mă crezi şi să cooperezi cu mine astă-seară?

Rezistînd imboldului de a da din cap afirmativ, Julie îl întrebă cu prudenţă:

– La ce fel de cooperare te gîndeşti?

– La o conversaţie. Conversaţiile normale cu femei inteligente sînt o plăcere pe care am uitat-o. La fel ca mîncarea bună, un şemineu, lumina lunii la ferestre, muzica de calitate, uşile în locul gratiilor şi imaginea unei femei frumoase.

Pe un ton glumeţ, încheie:

– Am să gătesc eu toată mîncarea, dacă accepţi un armistiţiu.

Julie ezită, uimită că o declarase frumoasă, apoi conchise că nu era decît un mic compliment fără conţinut. I se oferea o noapte lipsită de tensiuni şi spaime, iar nervii ei forţaţi la limită îşi cereau drepturile. Ce era rău în ceea ce-i cerea? Mai ales dacă într-adevăr nu avea nici o vină.

– Găteşti tu totul? începu ea să negocieze.

Zack dădu din cap, cu un zîmbet leneş apărîndu-i pe chipul colţuros.

– Okay, acceptă Julie, surîzînd uşor, în pofida dorinţei de a-şi păstra măcar în parte răceala. Dar numai dacă ai să speli şi vasele.

La asta, Zack chicoti.

– Pui condiţii dure, dar accept. Stai jos pînă termin de pregătit cina.

Julie se supuse, aşezîndu-se pe un taburet de lîngă tejgheaua care despărţea bucătăria de living.

– Povesteşte-mi despre tine, îi ceru el, scoţînd din cuptor un cartof copt.

Ca să-şi recapete curajul, Julie luă încă o înghiţitură de vin.

– Ce vrei să ştii?

– Generalităţi, pentru început. Ai spus că nu eşti măritată. Divorţată, cumva?

Julie clătină din cap.

– N-am fost măritată niciodată.

– Logodită?

– Greg şi cu mine vorbim despre astă.

– Ce-ar fi de vorbit?

Stăpînindu-şi un rîs jenat, Julie răspunse:

– Nu prea cred că întrebarea asta intră în categoria generalităţilor.

– Probabil că nu, încuviinţă el zîmbind. Şi atunci, ce vă împiedică să vă logodiţi?

Spre propria ei nemulţumire, Julie simţi că roşea, dar răspunse cu un calm admirabil.

– Vrem să fim siguri că sîntem complet compatibili – că ţelurile şi filosofiile noastre de viaţă se potrivesc.

– Mie îmi face impresia că tragi de timp. Trăieşti cu acest Greg?

– În nici un caz! declară Julie cu severitate.

Zack înălţă din sprîncene, ca şi cum ar fi găsit amuzant puritanismul ei.

– Colege de cameră, ceva...?

– Locuiesc singură.

– Soț nu, colege de cameră nu... recapitulă el, turnîndu-i iar vin în pahar. Deci, acum nu te caută nimeni, nimeni nu se întreabă unde eşti?

– Sînt sigură că mă caută multă lume.

– Cine, de pildă?

– Pentru început, părinții mei. Nu mă îndoiesc că-s înnebuniți şi sună peste tot ca să afle dacă nu m-a văzut cineva. Primul la care ar apela e fratele meu, Ted. Şi Carl mă caută, sînt sigură. Eram cu maşina lui, iar la ora asta frații mei au organizat o poteră în toată regula, crede-mă.

– Ted e fratele care lucrează în construcții?

– Nu, răspunse Julie cu satisfacție amuzată. El e fratele care-i şerif în Keaton.

Reacția lui Zack fu mulțumitor de promptă:

– Şerif!

Ca pentru a alunga această informație neplăcută, luă o gură de vin, apoi spuse ironic:

– Şi presupun că tatăl tău e judecător?

– Nu. E pastor.

– Dumnezeule!

– Ai înțeles bine. Ăsta-i şeful lui: Dumnezeu.

– Dintre toate femeile din Texas, comentă Zack clătinînd din cap, am reuşit s-o răpesc pe sora unui şerif şi fiica unui pastor. Presa va fi într-al nouălea cer cînd o să afle cine eşti.

Dînd din cap încîntată, Julie îi promise:

– Oamenii legii de peste tot te urmăresc cu cîinii şi armele, iar americanii cu frica lui Dumnezeu se roagă să fii găsit cît mai repede!

Zack îşi turnă în pahar restul de vin şi puse sticla în coşul de gunoi.

– Nemaipomenit!

Starea destinsă dinainte fusese atît de plăcută, încît Julie regreta că se risipise, aşa că se gîndi la un subiect care s-o readucă.

– Ce avem la cină? întrebă ea.

Smuls din gînduri, Zack se întoarse spre ar-oaz.

– Ceva simplu. Nu-s un bucătar prea grozav. Du-te pe canapea, am să aduc mîncarea acolo.

Julie dădu din cap şi se ridică de pe taburet, observînd că al doilea pahar de vin îşi făcea efectul: se simțea cam prea relaxată.

Urmată de Zack, care aducea farfuriile, se duse la canapea şi se aşeză lîngă măsuța de cafea unde erau pregătite tacîmurile.

Zack puse pe masă două farfurii. Într-una dintre ele se afla o friptură zemoasă şi un cartof copt. Cealaltă, pe care i-o pusese ei în față, conținea doar peştele ton dintr-o cutie. Atîta tot. Nici garnitură, nici legume, nimic altceva.

După ce atîta vreme îi lăsase gura apă în aşteptarea unei fripturi în sînge, reacția Juliei față de grămăjoara aceea de ton rece şi neapetisant fu rapidă şi necontrolată. Ridică brusc privirea spre el, furioasă.

– Nu asta voiai? o întrebă nevinovat Zack. Sau preferi un biftec gustos ca ăla pe care l-am lăsat în bucătărie?

Farsa lui copilărească avu un efect neaşteptat asupra Juliei: o făcu să chicotească. Apoi, începu să rîdă de-a binelea. Umerii încă i se mai scuturau de hohote, cînd Zack reveni în living, cu a doua friptură.

– Îți place mai mult asta?

– Ei, răspunse Julie, încercînd să imite un ton sever, te pot ierta pentru că m-ai răpit şi terorizat,

dar să-mi dai ton în timp ce tu mănînci friptură e o ofensă pentru care meriți să fii spînzurat.

S-ar fi bucurat să mănînce în liniște, dar în timp ce tăia prima bucată de carne, Zack îi observă vînătaia de pe încheietura mîinii și o întrebă ce pățise.

– M-am lovit la fotbal, îi explică ea.

– Unde?!...

– Jucam fotbal, săptămîna trecută, și m-a placat un fundaș advers.

– Un fundaș cît toate zilele, presupun?

– Nu, era un băiețel – cît toate zilele era fotoliul rulant.

– Ce spui...?

Era clar că Zack jinduia după o conversație normală, iar Julie îi povesti pe scurt meciul, în timp ce mînca.

– Eu am fost de vină, încheie ea, zîmbind. Baschetul îmi place la nebunie, dar n-am înțeles niciodată fotbalul. E un joc fără nici un sens.

– De ce spui asta?

Julie făcu un gest de dispreț cu furculița.

– Uite, jucătorii, pentru început. Ai un fundaș complet, unul de jumate și unul de sfert. Dar fundaș de trei sferturi nu ai. Ai un capăt strîns, dar nu și un capăt liber.

Rîsul lui se suprapuse peste cuvintele ei, în timp ce-i termina argumentația:

– Nu e în nici un caz un sport pe placul meu, dar asta nu are nici o importanță, atîta vreme cît copiilor le place. Probabil că unul dintre băieții mei va merge la Olimpiada Invalizilor.

Zack observă tandrețea care i se strecura în voce cînd vorbea despre „băieții ei" și continuă să-i zîmbească, minunîndu-se de capacitatea ei de a simți compasiunea.

Dornic s-o audă vorbind în continuare, căută un alt subiect de discuție

– Ce treabă aveai în Amarillo cînd ne-am întîlnit?

– Mă dusesem acolo să mă întîlnesc cu bunicul unuia dintre elevii mei handicapați. E foarte bogat, și speram să-l conving să doneze niște bani pentru un program de alfabetizare a adulților pe care îl desfășor la școală.

– Și ai reușit?

– Da. Am cecul în poșetă.

– Ce te-a făcut să-ți alegi meseria de învățătoare? întrebă el.

Își dădu seama că alesese un subiect ideal, cînd toată fața Juliei se lumină într-un zîmbet cald.

– Iubesc copiii, iar pedagogia e o profesiune veche și respectabilă.

– Respectabilă? repetă el, surprins. Nu credeam că-n zilele noastre pe oameni îi mai interesează prea mult „respectabilitatea". De ce e atît de importantă pentru tine?

Julie îi evită comentariul atît de perspicace, ridicînd din umeri.

– Sînt fiică de preot, iar orașul Keaton e mic.

– Înțeleg, răspunse Zack, deși nu prea înțelegea. Dar mai există și alte profesiuni, la fel de respectabile.

– Da, dar atunci n-aș lucra cu oameni ca Johnny Everett și Debby Sue Cassidy.

– Cine e Johnny Everett?

– Un elev al meu – unul dintre elevii mei favoriți, de fapt. Paralizat de la talie în jos. Cînd am început să predau în Keaton, nu scotea o vorbă și crea probleme disciplinare atît de mari, încît domnul Duncan voia să-l trimită la o școală specială pentru

copiii handicapați mintal. Mama lui jura că știa să vorbească, dar nimeni nu-l auzise vreodată, și întrucît nu-l lăsa niciodată afară din casă să se joace cu alți copii, nimeni nu putea fi sigur că spunea adevărul. În clasă, Johnny tulbura mereu liniștea, își răsturna cărțile pe jos sau bloca ușa în recreație – nimicuri, dar le făcea tot timpul, așa că domnul Duncan s-a hotărît să-l trimită la o școală specială.

– Cine-i domnul Duncan?

Julie strîmbă din nasul ei mic cu un asemenea dezgust, încît Zack zîmbi.

– Directorul nostru.

– Nu-l prea simpatizezi, din cîte văd...?

– Nu e un om rău, ci doar prea rigid. Ar fi fost un director ideal acum o sută de ani, cînd elevii care vorbeau în clasă erau aduși la ordine cu nuiaua.

– Iar lui Johnny îi era frică de el?

Chicotind amuzată, Julie clătină din cap.

– Dimpotrivă, chiar. Întîmplător, am descoperit că Johnny nu suporta să fie tratat cu mănuși. *Voia* să ne purtăm aspru cu el.

– Și cum ai descoperit asta?

– Într-o seară, după cursuri, eram în cancelaria domnului Duncan, care-mi trăgea o săpuneală, ca de obicei.

– Aveai probleme cu directorul?

– Încontinuu! zîmbi luminos Julie. Oricum, în ziua aia, Johnny o aștepta pe mama lui să vină să-l ia, și a auzit ce se discuta înăuntru. Cînd am ieșit din cancelarie, l-am văzut zîmbindu-mi ca unei eroine. Apoi a spus: „O să vă dea o pedeapsă, domnișoară Mathison?"

Cînd Zack o privi nedumerit, Julie se grăbi să-i explice:

– Înțelegi, fusese atît de cocoloșit de mama lui,

încît visa să meargă la școală ca un copil normal, însă nici unul dintre profesori sau ceilalți elevi nu se purtau normal cu el.

– Și ce-ai făcut?

Julie se rezemă de spătarul canapelei, îndoindu-și un picior sub trup.

– Singurul lucru firesc care mi-a trecut prin minte: a doua zi, l-am supravegheat tot timpul și, în clipa cînd a aruncat cu un creion în fetița din fața lui, m-am repezit la el de parcă ar fi comis un delict federal. I-am spus că merita cîteva săptămîni de detenție și că din acel moment trebuia să fie la fel de disciplinat ca toți ceilalți. După care i-am dat nu o zi de detenție, ci două!

Cu un zîmbet dulce, continuă:

– Apoi, am rămas în școală ca să-l observ și să mă asigur că procedasem bine. Părea în culmea fericirii, închis în camera de detenție, cu ceilalți derbedei, dar nu puteam fi sigură. În aceeași seară, mama lui mi-a dat telefon și a început să mă facă cu ou și cu oțet. A spus că-l îmbolnăvisem și că eram o femeie rea și fără inimă. Am încercat să-i explic, dar mi-a închis telefonul. Parcă înnebunise. A doua zi, Johnny n-a venit la școală.

Cînd tăcu, Zack o îndemnă cu blîndețe:

– Și ce-ai făcut?

– După ore, m-am dus să-l văd și să vorbesc cu mama lui. Și am mai luat un elev cu mine – pe Willie Jenkins. Willy e un băiat absolut macho, chiulangiul clasei, eroul celor dintr-a treia. Se pricepe la toate, de la fotbal pînă la baseball și înjurături – cu o excepție: muzica, adăugă ea, zîmbind. Are un glas de broscoi, iar cînd cîntă, orăcăie atît de tare, încît toată lumea izbucnește în rîs. Oricum, am avut inspirația să-l iau cu mine, și cînd am ajuns acasă la

Johnny, l-am văzut în curte. Willie îşi adusese mingea de fotbal – cred că nu se desparte de ea nici în somn – şi a rămas afară. Eu am intrat, iar el căuta să-l convingă pe Johnny să prindă mingea. Johnny nici măcar nu încerca. Stătea acolo şi se uita la mama lui. Am vorbit cu ea o jumătate de oră. I-am spus cinstit că distrugea toate şansele lui Johnny de a fi fericit purtîndu-se cu el ca şi cum ar fi fost prea delicat. Terminasem de vorbit şi încă n-o convinsesem, cînd deodată s-au auzit de afară strigăte şi zgomote, şi amîndouă am alergat în curte. Willie zăcea pe spate printre lăzile de gunoi răsturnate, strîngîndu-şi mingea la piept, cu un zîmbet pînă la urechi. Se pare că Johnny nu prea putea să *prindă* mingea, dar avea o dreaptă la fel de abilă ca a lui John Elway! Johnny era radios, iar Willie i-a spus că voia să-l ia în echipa lui, dar aveau nevoie de antrenamente, aşa că Johnny putea învăţa şi să prindă nu numai să paseze.

Cînd rămase tăcută, Zack o întrebă încet:

– Şi s-au antrenat?

Julie dădu din cap, cu trăsăturile ei expresive luminate de satisfacţie.

– În fiecare zi au antrenament. Apoi, se duc acasă, iar Johnny îl ajută *pe Willie* la lecţii. A reieşit că, deşi în şcoală nu participa, absorbea totul ca un burete. E extrem de inteligent, iar acum, că şi-a găsit în sfîrşit un ţel, nu se mai lasă nici o clipă. În viaţa mea n-am văzut atîta curaj, atîta îndîrjire...

Cam stînjenită de propriul ei entuziasm emoţional, Julie rămase din nou tăcută, concentrîndu-se asupra cinei.

Capitolul 24

Cînd termină de mîncat, Zack se rezemă de spătarul canapelei, picior peste picior, privind flăcările care săltau în vatră. Încercă să se concentreze asupra următoarei etape a călătoriei, dar era atît de relaxat, încît tindea mai mult să stăruie asupra uluitoarei – şi perversei – întorsături a sorţii care-l adusese alături de Julie Mathison.

Era atît de cufundat în gînduri, încît tresări cînd Julie spuse cu un zîmbet ezitant:

– Nu pari să te simţi prea bine în seara asta.

– Mă gîndeam să urmăresc actualităţile, răspunse el vag.

Julie, care fusese conştientă în mod neplăcut de tăcerea lui posomorîtă, profită de ocazie ca să se gîndească şi la altceva decît vinovăţia sau nevinovăţia lui... şi dacă avea să-ncerce sau nu s-o mai sărute în seara aceea.

– Bună idee, spuse ea, luîndu-şi farfuria de pe masă. Caută canalul de ştiri, iar eu am să spăl vasele.

– Şi pe urmă să mă acuzi că mă eschivez? Nici nu mă gîndesc. Am să spăl *eu* vasele.

Julie îl privi cum strîngea farfuriile şi tacîmurile, şi pornea spre bucătărie.

În ultima oră, cînd nu-i răspunsese la întrebări, îndoielile privitoare la vinovăţia lui continuaseră s-o urmărească. Îşi amintea furia cu care vorbise despre juraţii ce-l trimiseseră la închisoare. Îşi amintea deznădejdea cumplită din glasul lui cînd o rugase să-l sărute, în zăpadă, pentru a-l induce în eroare

pe şoferul de camion: *Te rog! N-am omorît pe nimeni, jur!*

Zack reveni în living, deschise televizorul şi se aşeză în faţa ei, întinzîndu-şi picioarele lungi, cu gleznele încrucişate.

– După actualităţi, o să ne uităm la ce vrei tu, spuse el, privind spre ecranul uriaş al televizorului.

– Perfect, răspunse Julie, studiindu-l pe furiş. Pe faţa lui chipeşă se citea dăltuită o mîndrie neîndu- plecată. Bărbia i se repezea înainte cu hotărîre, iar inteligenţa şi puterea aspră îi erau întipărite în fi- care trăsătură. Cu ani în urmă, citise zeci de articole despre el, scrise atît de reporteri logoreici, cît şi de critici reputaţi. Adeseori, încercau să-l definească în comparaţie cu alte megastaruri care-l precedaseră. Un critic încercase să facă din el un conglomerat uman, spunînd că Zachary Benedict avea magne- tismul animalic al unui Sean Connery tînăr, talentul unui Paul Newman, charisma unui Kevin Costner, virilitatea crudă a unui Clint Eastwood tînăr, sofisti- carea lui Warren Beatty, versatilitatea lui Michael Douglas şi atracţia aspră a lui Harrison Ford.

Acum, după ce petrecuse aproape două zile cu el, Julie conchise că nici unul dintre articole nu-l descrisese cu adevărat corect, şi nici aparatul de filmat nu-l arătase vreodată aşa cum era – şi înţele- gea vag de ce: în realitate, Zachary Benedict emana o forţă arogantă, o charismă intensă care nu avea nimic în comun cu constituţia lui masivă şi statura înaltă, nici cu fabulosul lui zîmbet ironic.

Era altceva... sentimentul că încă dinainte de a fi închis văzuse şi făcuse tot ce era de văzut şi de făcut, şi că toate aceste experienţe se păstrau pen- tru totdeauna în spatele unui zid de urbanism politi- cos, farmec leneş şi privire pătrunzătoare a ochilor

aurii. Inaccesibile tuturor. Glasul crainicului îi atrase atenţia spre televizor.

– *Vom prezenta ştiri despre situaţia locală şi la nivelul statului, inclusiv informaţii despre viscolul care se îndreaptă spre noi, după ce-i dăm legătura lui Tom Brokaw, pentru un reportaj de maximă importanţă.*

Julie se ridică, dintr-o dată prea nervoasă ca să mai stea fără să facă nimic.

– Mă duc să aduc un pahar cu apă, spuse ea, pornind spre bucătărie, dar glasul lui Tom Brokaw o opri în loc.

– *Bună seara, doamnelor şi domnilor. Acum două zile, Zachary Benedict, care a fost considerat cîndva unul dintre cei mai talentaţi actori şi regizori de la Hollywood, a evadat din Penitenciarul de Stat din Amarillo, unde ispăşea o condamnare la patruzeci şi cinci de ani de închisoare pentru asasinarea machiavellică a soţiei lui, actriţa Rachel Evans, în 1988.*

Julie se întoarse tocmai la timp pentru a vedea o fotografie a lui Zack, în uniformă de deţinut, cu numărul pe piept, şi reveni în living, fascinată de hidoşenia imaginii, în timp ce Brokaw continua:

– *Se presupune că Benedict călătoreşte împreună cu această femeie...*

Lui Julie îi scăpă un uşor ţipăt, cînd propria ei fotografie, făcută anul trecut cu elevii din clasa a treia, apăru pe ecran. Purta o rochie strînsă în talie, cu o fundă sobră la guler.

– *Autorităţile din Texas anunţă că femeia, Julie Mathison, în vîrstă de douăzeci şi şase de ani, a fost văzută pentru ultima oară acum două zile, în Amarillo, unde un bărbat care corespundea cu descrierea lui Benedict a fost observat urcîndu-se cu*

ea într-un Chevrolet Blazer albastru. La început, autoritățile au presupus că domnișoara Mathison fusese luată ostatică, împotriva propriei ei voințe...

– La început? izbucni Julie, privindu-l pe Zack, care se ridica încet. Cum adică, „la început"?

Răspunsul fu imediat și înspăimîntător, cînd Brokaw continuă:

– *Teoria sechestrării a fost infirmată azi după-amiază, cînd Pete Golash, un șofer de camion, a declarat că a văzut un cuplu care corespundea cu descrierile lui Mathison și Benedict într-un popas rutier din Colorado, spre zorii acestei zile...*

Chipul vesel al lui Pete Golash umplu tot ecranul, filmat pe video, iar cuvintele lui o făcură pe Julie să simtă că-i venea rău de furie și rușine:

– *Se băteau amîndoi cu bulgări ca niște puști. Pe urmă, femeia... Julie Mathison... mai mult ca sigur, adică ce naiba, ea era! Oricum, s-a-mpiedicat și a căzut, iar Benedict s-a trîntit peste ea și imediat au început să se giugiulească. Să se pupe. Dacă era ostatică, mai mult ca sigur că nu se purta așa!*

– O, Doamne! exclamă Julie, înghițindu-și bila care i se ridicase în gît.

În cîteva momente, realitatea hîdă invadase atmosfera caldă a cabanei. Se întoarse spre omul care o adusese acolo, văzîndu-l așa cum apăruse la televizor și cum era cu adevărat: un deținut în uniformă, cu un număr pe piept. Înainte de a apuca să-și revină, o altă imagine, și mai chinuitoare, apăru pe ecran, în timp ce Brokaw spunea:

– *Reporterul nostru Phil Morrow se află în Keaton, Texas, unde domnișoara Mathison era învățătoare la clasa a treia a școlii elementare. Le-a luat un scurt interviu părinților ei, reverendul și doamna James Mathison...*

Un țipăt de protest se desprinse de pe buzele Juliei, cînd văzu chipul solemn și demn al tatălui ei, încercînd să convingă lumea că era nevinovată:

– *Dacă Julie este cu Benedict, atunci e cu el împotriva propriei ei voințe. Șoferul acela de camion care spune altceva se înșală fie cu privire la ceea ce a văzut, fie cu privire la cei pe care i-a văzut,* încheie el cu o privire severă și dezaprobatoare spre reporterii care începeau să strige întrebări. *Asta-i tot ce am avut de spus.*

Podidită de rușine, Julie întoarse brusc capul, privindu-l, prin lacrimile care-i împăienjeneau privirea, pe Zachary Benedict, care se apropia.

– Ticălosule! strigă ea cu voce sugrumată, făcînd un pas înapoi.

– Julie... încercă Zack s-o prindă de umeri, cu un gest liniștitor.

– Nu mă atinge! țipă Julie, zbătîndu-se și împingîndu-l, într-un torent de suspine. Tatăl meu e pastor! se tîngui ea. E un om respectat, iar tu ai făcut ca fiica lui să pară o tîrfă în public! Sînt învățătoare! strigă isteric. Crezi c-au să mă mai lase să le predau copiilor, acum cînd am ajuns un scandal național, tăvălindu-mă prin zăpadă cu ucigașii evadați?

Revelația faptului că probabil avea dreptate îl lovi pe Zack ca un cuțit cu lama zimțată, făcîndu-l să-i strîngă și mai tare brațele în mîini.

– Julie...

– Mi-am petrecut cincisprezece ani din viață, suspină ea cu voce frîntă, zbătîndu-se în strînsoarea lui, încercînd să fiu perfectă. Am fost atît de perfectă! se tîngui. Și totul... totul a fost degeaba!

Epuizată, încetă să se mai agite și-și lăsă capul în piept, zguduită de suspine.

– M-am străduit atît de mult... îngăimă ea. Am

devenit învățătoare, ca să fie mîndri. Mă... mă duc la biserică şi predau la şcoala duminicală. După asta, n-au să mă mai lase să predau...

Dintr-o dată, Zack nu mai putu suporta povara durerii ei, nici pe-a propriei lui vinovății.

– Termină, te rog, şopti el chinuit, cuprinzînd-o în brațe, cu fața la pieptul lui. Înțeleg şi-mi pare rău. Cînd toate astea se vor termina, îi voi face să înțeleagă adevărul.

– Înțelegi! repetă cu dispreț Julie, ridicînd spre el fața brăzdată de lacrimi, cu o expresie acuzatoare. Cum poate un om ca *tine* să înțeleagă ce simt eu?

Un om ca el. Un animal ca el...

– A, da, înțeleg, să ştii! se răsti Zack, îndepărtînd-o şi începînd s-o zgîlțîie pînă o făcu să-l privească. Înțeleg *prea bine* ce înseamnă să fii disprețuit pentru un lucru pe care nu l-ai făcut.

Julie îşi înăbuşi protestul față de brutalitatea cu care o scutura, la vederea furiei chinuite din ochii lui. Degetele lui Zack i se înfigeau în brațe, iar glasul îi era răguşit de emoție.

– N-am omorît pe nimeni! Auzi ce-ți spun? Minte-mă şi zi că mă crezi! Zi doar, şi atît! Vreau să aud pe cineva spunînd-o.

După ce trecuse şi ea printr-o mică parte din ceea ce simțea el, dacă era cu adevărat nevinovat, Julie se crispă la gîndul chinurilor lui. Dacă era într-adevăr nevinovat... Înghiți în sec, privindu-l cu ochi împăienjeniți, şi-şi exprimă gîndurile cu voce tare.

– Te cred! şopti ea, cu un nou vai de lacrimi revărsîndu-i-se pe obraji. Da, te cred.

Zack îi distinse sinceritatea în glasul înecat de plîns, îi văzu în ochi începutul compasiunii adevărate şi, în adîncul lui, zidul de gheață pe care şi-l ținuse în jurul inimii ani de zile începu să se topească şi să crape. Ridicînd mîna, i-o puse uşor pe obraz, ştergîndu-i neputincios lacrimile cu degetul mare.

– Nu plînge pentru mine, murmură el cu glas răguşit.

– *Te cred!* repetă Julie.

– Te rog, nu plînge, şopti dureros Zack, în timp ce-şi cobora gura spre a ei pentru a-i opri tremurul buzelor. Te rog, te rog, nu...

La prima atingere a gurii lui, Julie încremeni, ținîndu-şi respirația. Spunîndu-şi s-o ia încet, să fie mulțumit doar cu atît cît îi îngăduia, Zack îşi mişcă buzele peste contururile alor ei, simțindu-i gustul sărat al lacrimilor. Îşi impunea să n-o forțeze, să nu insiste, însă chiar în acel timp începu să le facă pe amîndouă.

– Sărută-mă şi tu, o îndemnă, cu o tandrețe neputincioasă care-i era la fel de străină ca şi celelalte sentimente ce-l străbăteau. Sărută-mă şi tu, repetă, urmărindu-i deschizătura buzelor cu limba. Deschide gura...

Julie avea senzația că era prinsă într-un cocon de senzualitate periculoasă şi înfricoşătoare, unde nu mai avea nimic sub control, şi cu atît mai puțin pe sine însăşi. Zack îi simți degetele strecurîndu-i-se sub părul de la ceafă, şi-şi apropie gura de urechea ei.

– Dumnezeule, ce dulce eşti! murmură, în timp ce-i lua sfîrcurile între degete, silindu-le să se întărească precum doi muguri, dornic s-o inunde cu plăcere. Micuțo, şopti el răguşit, eşti aşa de frumoasă...

Poate că termenul iui drăgăstos – pe care Julie era sigură că-l auzise şi în filme – sau poate ridicolul cuvînt „frumoasă", risipi în sfîrşit vraja, iar ea îşi

dădu seama încet că-l văzuse jucînd aceeaşi scenă de zeci de ori, cu zeci de actriţe realmente frumoase.

Numai că, de data *asta*, a *ei* era carnea dezgolită pe care mîinile lui o explorau cu o siguranţă atît de îndelung exersată.

– Termină! îl preveni ea tăios, smulgîndu-se din braţele lui, împingîndu-l şi trăgîndu-şi puloverul în jos.

Un moment, Zack nu făcu decît să stea nemişcat, respirînd adînc, cu braţele pe lîngă trup, simţindu-se complet dezorientat. Faţa Juliei era înroşită de dorinţă, iar ochii îi străluceau, dar părea gata s-o ia la fugă. Încet, ca şi cum i-ar fi vorbit unui mînz nărăvaş, o întrebă:

– Ce s-a întîmplat, micuţa mea...?

– Încetează imediat! izbucni Julie. Nu sînt „micuţa ta", aia era altă femeie, într-un film. Nu vreau să te aud spunîndu-mi aşa. Şi nu vreau nici să aud că sînt frumoasă.

Zack scutură din cap ca să şi-l limpezească.

– Ţi-e frică de mine, Julie?

– În nici un caz, răspunse ea scurt, deşi îşi dădea seama că era o minciună.

Voia să-i simtă mîinile cutreierîndu-i pielea goală şi trupul îndesîndu-se într-al ei. Dar, în clipa de tăcere, pasiunea lui Zack fusese înlocuită de furie; glasul nu-i mai era bun şi blînd, ci rece, dur şi răspicat, cînd o întrebă:

– Dacă nu ţi-e frică, atunci care-i problema? Sau, poate, accepţi să-i arăţi unui deţinut evadat puţină compasiune fără fond, dar nu-l vrei prea aproape...? Asta e?

Julie aproape că bătu din picior de frustrare.

– Nu-mi inspiri repulsie, dacă la asta te referi.

Glasul lui deveni tărăgănat, plictisit.

– Atunci, ce e – sau mai bine să nu întreb?

– Mai bine nu întreba! confirmă ea, privind înnebunită în jur după ceva de făcut, ceva care să readucă ordinea într-o lume care, dintr-o dată, îi scăpase alarmant de sub control. Nu sînt un animal...

Ochii i se opriră asupra unui tablou de pe perete, care stătea puţin strîmb, şi se întoarse să-l îndrepte.

– Şi crezi că eu sînt un animal? Asta e?

Încolţită de întrebările lui, Julie privi peste umăr şi văzu o pernă căzută pe jos.

– Cred, răspunse ea sec, pornind spre pernă, că eşti un bărbat care a stat închis cinci ani, fără nici o femeie.

– Aşa e. Şi ce-i cu asta?

Julie puse perna lîngă braţul canapelei, începînd să se simtă mai stăpînă pe situaţie, acum că luase distanţă.

– E aia că, începu ea să explice, reuşind chiar să afişeze un mic zîmbet impersonal, pot înţelege că, pentru tine, orice femeie ar fi ca o...

Sprîncenele lui negre se îmbinară deasupra ochilor ameninţători, iar Julie lăsă fraza în aer, încurcată, apoi se aplecă în grabă şi începu să aranjeze celelalte perne, într-o combinaţie mai artistică, dar reuşi să explice în continuare:

– Pentru tine, după ce ai stat atîta timp în închisoare, orice femeie ar fi ca... ca un banchet pentru un om flămînd. *Orice* femeie, repetă ea, mai accentuat. Vreau să zic, nu m-a deranjat să te las să mă săruţi, dacă asta te-a făcut să... să te simţi... mai bine.

Zack era umilit şi furios să constate că-l privea

ca pe un animal căruia îi aruncase o firimitură de umanitate, un cerşetor hămesit după sex meritînd un sărut dăruit fără tragere de inimă.

– Ce nobilă eşti, domnişoară Mathison, comentă el ironic, ignorîndu-i paloarea din obraji, în timp ce continua cu brutalitate deliberată: te-ai sacrificat de două ori pentru mine. Dar, contrar opiniei tale, chiar şi un animal ca mine e în stare de puţină reţinere şi discernămînt. Pe scurt, Julie, te-oi fi crezînd tu un „banchet", dar nu-i eşti deloc irezistibilă acestui om, oricît de hămesit după sex ar fi.

Furia lui volatilă era tangibilă, înspăimîntătoare şi complet de neînţeles pentru Julie, în starea ei de agitaţie. Făcu un pas înapoi, cuprinzîndu-şi trupul cu braţele ca pentru a se feri de durerea pe care Zack o provoca deliberat emoţiilor ei sensibilizate.

Zack citea fiecare reacţie în ochii ei expresivi. Convins că o vătămase cum nu se putea mai mult, se răsuci pe călcîie şi se duse la etajera de lîngă televizor, unde începu să citească diversele titluri ale casetelor video de pe rafturi.

Julie ştia că fusese azvîrlită ca o cîrpă, dar mîndria ei lezată se revolta la gîndul de a se retrage pe furiş în dormitor ca un iepure rănit.

Refuzînd cu îndărătnicie să verse o lacrimă sau să se arate intimidată, se duse la masă şi începu să îndrepte revistele. Ordinul lui rece o făcu să se ridice, cu o tresărire.

– Du-te la culcare! Ce ai, obsesii gospodăreşti sau ce?

Revistele îi alunecară din mîini, iar Julie îl privi încruntată, dar se supuse.

Chiar înainte de miezul nopţii, aşa cum Zack se şi aşteptase, fu reluat reportajul lui Brokaw, împreună cu un scurt material video pe care-l văzuse în timpul zilei. Imaginile îl prezentau pe Dominic Sandini cu mîinile la ceafă, în timp ce era percheziţionat, încătuşat şi urcat în maşina şerifului din Amarillo, la o oră după evadarea lui Zack, dar cuvintele crainicului îl făcură să se încrunte:

– Al doilea deţinut evadat, Dominic Sandini, în vîrstă de treizeci de ani, a fost capturat şi luat în custodie, după ce a opus o uşoară rezistenţă. A fost transferat pentru interogatoriu la Penitenciarul de Stat din Amarillo, unde locuia în aceeaşi celulă cu Benedict, care e încă liber. Guvernatorul Wayne Hadley a declarat că Sandini e extrem de periculos.

Aplecîndu-se înainte, Zack privi atent ecranul şi fu uşurat să vadă că Dom nu părea să fi fost brutalizat de poliţiştii din Amarillo. Totuşi, lucrurile care se spuneau despre el nu aveau nici un sens. Mass-media şi Hadley ar fi trebuit să-l trateze pe Dom ca pe un erou – un deţinut de încredere care anunţase cînd un altul evadase. În ajun, cînd prezentatorii de ştiri îl numiseră „al doilea deţinut evadat", Zack presupusese că pur şi simplu nu avuseseră încă timp să-l intervieveze pe Hadley şi să afle realitatea. Acum trecuse timp destul şi era clar că vorbiseră cu guvernatorul închisorii. Hadley, însă, spunea că Sandini era periculos. De ce naiba să facă asta? se întreba Zack, cînd ar fi trebuit să fie recunoscător că măcar *unul* dintre deţinuţii lui de încredere era onest şi cinstit.

Răspunsul care-i veni imediat în minte era insuportabil şi de neconceput: Hadley nu-l crezuse pe Dom. Nu, nu putea fi adevărat, pentru că Zack se asigurase că alibiul lui Dom era solid. Ceea ce nu mai lăsa decît o singură posibilitate: Hadley *acceptase* alibiul lui Dom, dar se înfuriase atît de mult din

cauza evadării lui Zack, încît refuza să-i admită nu vinovăția. Zack nu se aşteptase la asta; presupusese că orgoliul enorm al lui Hadley avea să-l îndemne să-l laude pe Dom, mai ales cînd toată mass-media era concentrată asupra incidentului. Nici o clipă nu-şi imaginase că ticăloşia lui Hadley putea fi mai puternică decît amorul propriu sau raţiunea – dar, dacă aşa era, atunci metodele folosite de Hadley pentru a se răzbuna pe Dom puteau fi înfricoşător de brutale.

Prin închisoare circulau tot felul de povestiri sinistre despre bătăile, mortale unele, care avuseseră loc în infama sală de conferinţe a lui Hadley, cu ajutorul cîtorva dintre gardienii lui favoriţi. Explicaţiile regulate ale lui Hadley cu privire la trupurile maltratate care ajungeau mai tîrziu la infirmerie sau la morgă erau întotdeauna aceleaşi: „leziuni rezultate de pe urma opririi deţinutului în timpul unei tentative de evadare". Îngrijorarea lui Zack ajunse vecină cu panica la sfîrşitul reportajului, cînd prezentatorul de ştiri local din Colorado adăugă:

– Avem o informaţie de ultimă oră despre evadarea din închisoare a cuplului Benedict şi Sandini. Potrivit unei declaraţii emise de guvernatorul Penitenciarului de Stat din Amarillo acum o oră, Dominic Sandini a încercat din nou să evadeze, în timp ce era interogat despre complicitatea lui la evadarea lui Benedict. A atacat trei gardieni, înainte de a fi capturat din nou şi adus la ordine. A fost dus la infirmeria închisorii, unde e internat în stare critică. Încă nu se cunosc detalii suplimentare despre natura şi gravitatea vătămărilor pe care le-a suferit.

Zack încremeni de furie şi şoc şi-şi lăsă capul pe spate, inspirînd adînc, într-o încercare de a-şi stăpîni voma.

Privi tavanul, înghiţind convulsiv, în timp ce-şi amintea zîmbetul optimist al lui Dominic şi glumele lui copilăreşti.

Prezentatorul de ştiri continua, dar Zack abia dacă-i conştientiza cuvintele:

– Zvonurile despre o revoltă a prizonierilor de la Penitenciarul de Stat din Amarillo au fost confirmate, iar guvernatorul Statului Texas, Ann Richards, se gîndeşte să trimită trupele Gărzii Naţionale, dacă va fi necesar. Deţinuţii de la Amarillo, probabil profitînd de mediatizarea evadării lui Zachary Benedict şi a lui Dominic Sandini, protestează la adresa cruzimilor nejustificate pe care le atribuie unor conducători şi angajaţi ai închisorii, la adresa supraaglomerării şi a alimentaţiei proaste.

Mult timp după încheierea emisiunii, Zack rămase pe loc, atît de chinuit şi disperat, încît nu avea energie să se ridice. Hotărîrea de a evada şi a supravieţui, care-l ajutase să rămînă cu mintea întreagă în ultimii cinci ani, începea să-l părăsească încet.

Avea impresia că moartea îl însoţise sau îl urmărise dintotdeauna, şi dintr-o dată se simţea prea obosit ca să mai fugă de ea. Mai întîi îi muriseră părinţii, apoi fratele, bunicul şi în sfîrşit soţia. Dacă murea şi Sandini, numai el era de vină. Zack avea senzaţia că îl urmărea un blestem macabru care-i făcea să moară prematur pe toţi cei apropiaţi lui.

Cu toată disperarea, îşi dădea seama că asemenea gînduri erau periculoase, dezechilibrate, nebuneşti. Dar, în fond, simţea că însuşi contactul lui cu raţiunea devenea foarte, foarte fragil.

Capitolul 25

Ținînd în mînă bocceluța cu haine pe care tocmai le scosese din uscător, desculță și cu părul ud, Julie trecu prin livingul tăcut, intrînd în camera unde petrecuse o noapte aproape nedormită. Era ora unsprezece dimineața și, judecînd după sunetul apei din baie, deducea că și Zack se sculase tîrziu, iar acum făcea un duș.

Mijind ochii din cauza unei dureri de cap surde, își uscă părul, apoi și-l pieptănă și luă pe ea blugii și puloverul pe care le îmbrăcase cu trei zile în urmă, la plecarea spre Amarillo. De-atunci părea să fi trecut cîteva săptămîni. Acum nimic nu mai era normal. Fusese luată ostatică de un evadat – faptă care pe orice femeie obișnuită și civilizată ar fi făcut-o să-l urască și să-l disprețuiască pe cel ce o capturase.

Orice femeie morală și respectabilă l-ar fi înfruntat pe Zachary Benedict la tot pasul, încercînd să-i zădărnicească planurile, să scape din ghearele lui și să-l facă să fie prins iar și trimis la închisoare, unde-i era locul. Așa ar fi făcut o femeie cumsecade, decentă, cu frica lui Dumnezeu!

Dar Julie Mathison nu făcuse asta, își spunea ea, cu repulsie. În schimb, îl lăsase s-o sărute și s-o atingă; mai rău, îi și plăcuse. În noaptea trecută își spusese că nu voia decît să consoleze un om nefericit, că era doar generoasă, așa cum fusese învățată, dar știa că era o minciună. Dacă Zachary Benedict ar fi fost un bătrîn urît, nu s-ar fi aruncat în brațele lui, încercînd să-i alunge nefericirea cu *sărutări*. Nici nu s-ar fi repezit așa să-l creadă nevinovat! Adevărul era că-i crezuse declarațiile ridicole de nevinovăție pentru că *voia* să le creadă, și îl „consolase" fiindcă se simțea, în mod dezgustător, atrasă de el. În loc să fugă și să facă să fie capturat, la popasul acela rutier, se tăvălise prin zăpadă și-l sărutase, ignorînd posibilitatea foarte reală ca șoferul de camion, pe nume Pete, să nu fie rănit, dacă urma o luptă.

Realitatea era că, indiferent cît de cinstită, demnă și civilizată părea Julie Mathison, în adîncul ei încă mai era Julie Smith, copilul străzii cu părinți necunoscuți. Pe-atunci, etica societății nu însemnase nimic pentru ea; era clar că nu însemna nici acum. Doamna Borowski, directoarea Institutului de Adopțiuni LaSalle, avusese dreptate tot timpul. Julie își trecu peria cu furie prin păr, în timp ce auzea în minte vocea acidă a femeii și-i revedea fața schimonosită de dezgust:

– Lupu-și schimbă părul, dar năravul ba, și tu la fel, Julie Smith. Oi fi păcălind-o tu pe psihiatra aia lăudoasă, dar pe mine nu mă păcălești. Ești soi rău, ca-n filmul acela pe care l-am văzut la televizor... N-o să se-aleagă nimic bun de tine, ține minte ce-ți spun... Din cîine slănină nu se face, și cine se-aseamănă, se-adună, de-asta te-învîrtești cu jegoșii ăștia de copii ai străzii. Sînt la fel ca tine, buni de nimic... DE NIMIC.

Julie închise strîns ochii, încercînd să-și alunge amintirile chinuitoare și să se concentreze asupra omului blînd care o adoptase.

– Ești o fată bună, Julie, îi șopti el în minte, ca de-atîtea ori de cînd venise în familia lui. *O fată bună, minunată și iubitoare. Vei ajunge o femeie de treabă, ai să-ți alegi un om cumsecade, credincios,*

şi vei deveni o soţie şi o mamă minunată, la fel cum eşti şi acum, ca fiică.

Chinuită de amintirea încrederii lui deplasate, Julie îşi rezemă mîinile de scrin şi-şi lăsă capul în piept.

– Te înşeli... şopti ea cu voce întretăiată.

Acum îşi dădea seama de hidosul adevăr. N-o *atrăgeau* oamenii cumsecade şi credincioşi, oricît ar fi fost de chipeşi, ca Greg Howley. În schimb, o atrăgeau cei ca Zack Benedict, care o fascinase din momentul cînd îl văzuse, în parcarea restaurantului. Revoltătorul adevăr era că în noaptea trecută voise să se culce cu el, iar Zack îşi dăduse seama.

„Cine se-aseamănă se-adună"...

Ştia că acesta era adevăratul motiv pentru care fusese furios şi dezgustat cînd Julie oprise jocul drăgăstos cu el, de cînd începuse s-o sărute şi s-o atingă.

Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba. Doamna Borowski avusese dreptate tot timpul. Dar, îşi aminti ea dintr-o dată, reverendul Mathison contrazisese cu convingere o asemenea idee.

Cînd ea îi repetase proverbul, o scuturase uşor de umeri, răspunzînd:

– Animalele nu se pot schimba, dar oamenii da, Julie! De-asta ne-a dat Dumnezeu minte şi voinţă. Dacă vrei să ajungi o fată bună, nu trebuie decît să fii aşa. Hotărăşte-te şi fă-o – atîta tot!

Hotărăşte-te, Julie...

Încet, Julie ridică faţa şi se privi în oglindă, simţind cum în suflet îi creştea o forţă nouă. Încă nu făcuse nici un lucru care să fie totalmente de neiertat.

Încă nu.

Şi, înainte de a face ceva prin care s-ar fi trădat

inexorabil pe sine şi educaţia pe care o primise, avea să scape din ghearele lui Zachary Benedict! Chiar azi. Avea să fugă, înainte ca voinţa ei slabă şi fibra morală fragilă să cedeze în faţa atracţiei lui periculoase. Dacă rămînea cu el, i-ar fi devenit complice, iar atunci urma să decadă mai prejos de orice reabilitare socială şi morală. Cu o fervoare aproape isterică, jură să scape de el chiar în aceeaşi zi.

Ducîndu-se la fereastra dormitorului, trase draperiile şi privi afară. Era o dimineaţă cenuşie şi ameninţătoare. Pe cer se îngrămădeau nori grei de zăpadă, iar vîntul urla prin brazi, zguduind geamurile. În timp ce stătea acolo, refăcînd în minte drumul pe care veniseră, primii fulgi de zăpadă plutiră prin dreptul ferestrei, făcînd-o să se strîmbe. În ultimele două zile văzuse destulă zăpadă ca să-i ajungă o viaţă de om! La douăzeci de metri distanţă, dincolo de terasa de lemn din jurul casei, cineva fixase un termometru exterior rotund şi mare, pe trunchiul unui brad de la marginea pădurii; arăta că temperatura era apropiată de punctul de îngheţ.

Julie ridică dintr-o dată capul, surprinsă de sunetul unui aparat de radio. Omul care îi crease atîtea probleme venise în living, probabil aşteptînd ştirile.

Întorcîndu-se de la fereastră, Julie se îndreptă spre debaraua mare, sperînd să ia „cu împrumut" nişte haine mai călduroase. Peste cîteva clipe, scoase un mic strigăt de satisfacţie.

Văzuse în fundul debaralei două salopete matlasate impermeabile, pentru adulţi. Ambele erau bleumarin, tivite cu roşu şi alb, dar una arăta mai mică şi, cînd şi-o puse în faţă, îşi dădu seama că-i venea

bine. Cu ea pe braţ, începu să caute prin sertarele scrinului.

Se chinui să-şi încheie blugii peste nişte indispensabili groşi, iar după ce reuşi să le tragă fermoarul, jeanşii o strîngeau atît de tare, încît nici nu-şi putea îndoi genunchii, dar abia dacă observă. Se gîndea doar la un mod de a adormi vigilenţa lui Zachary Benedict timp suficient ca să scape şi dacă trebuia să meargă pe jos, să-l determine cumva să nu pornească după ea înainte de a cîştiga cît mai multă distanţă. Din acest motiv, amînă să-şi ia salopeta pe ea.

I se părea mai înţelept să-i dea de crezut că ieşea doar cîteva minute, ca să ia aer.

Cu o expresie politicoasă şi impersonală, Julie îşi trase poalele pulovărului şi canadienei peste şolduri, sperînd să nu se observe cum îi arătau – şi se mişcau – picioarele (ca doi cîrnaţi umflaţi şi ţepeni), apoi deschise uşa şi ieşi în living.

Zack se uita la ninsoarea de afară, stînd în picioare lîngă fereastră, cu mîinile în buzunare.

– Scuză-mă, spuse ea, vorbind tare pentru a se face auzită peste sunetul radioului.

Zack se întoarse, cu ochii îngustîndu-i-se la vederea îmbrăcămintei ei groase.

– Unde vrei să te duci?

– Ai spus că am casa la dispoziţie, replică Julie, pe un ton la fel de răspicat. Dacă stau închisă înăuntru, simt că-nnebunesc. Vreau să iau puţin aer.

– E ger afară.

Dîndu-şi seama că era gata s-o refuze, Julie trecu imediat la o atitudine calmă şi logică.

– După cum ai spus, aş muri de frig dacă aş încerca să fug pe jos. N-am nevoie decît de aer şi puţină mişcare. Vreau doar să explorez curtea şi...

Ezită, apoi îi veni inspiraţia şi continuă cu un entuziasm copilăresc:

– ...şi vreau să fac un om de zăpadă! Te rog, nu mă opri, n-am mai văzut atîta zăpadă de cînd eram mică, şi m-am mutat în Texas.

Zack nu era impresionat şi nici prietenos.

– Cum vrei, dar nu te îndepărta, ca să te pot vedea pe fereastră.

– Am înţeles, domnule gardian! răspunse răstit Julie. Dar pot să mă îndepărtez din cînd în cînd, doar atît cît să adun crengi şi de ce mai am nevoie?

În loc să-i răspundă, Zack ridică doar din sprîncene, privind-o tăcut.

Julie preferă să-i ia tăcerea drept încuviinţare.

– Obişnuiam să le pun oamenilor de zăpadă morcovi în loc de nas, îi spuse ea, adăugînd cu un mic zîmbet: am să caut în frigider, să văd ce avem.

Frigiderul se afla lîngă un sertar care, observase în seara trecută, conţinea mai multe chei de diverse forme. Cu mîna stîngă deschise frigiderul, iar cu dreapta trase fără zgomot sertarul, dibuind cu degetele după chei.

– Nu sînt morcovi, anunţă ea peste umăr, cu un zîmbet artificial, apoi aruncă o privire scurtă în sertar. Văzu o cheie şi o luă, dar ştia că fuseseră mai multe. Apoi le văzu – încă trei chei, sub nişte spatule şi linguri de gătit. Cu ochii spre frigider, reuşi să mai ia una, dar pe celelalte două nu reuşi să le apuce, pe nevăzute. Îl auzi pe Zack mişcîndu-se şi, cînd ridică privirea, îl văzu venind spre ea. Îşi scoase mîna din sertar şi o închise, cu cele două chei strînse în palmă, apoi îl întrebă, cu vocea tremurîndu-i de nervozitate:

– Ce vrei...?

– Ceva de mîncare, de ce?

– Mă întrebam doar.

Trecu pe lîngă el, în timp ce Zack ocolea tejgheaua.

– Serveşte-te.

Zack se opri, urmărind-o cu privirea cum mergea repede spre debara.

– Ce-i cu picioarele tale?

Juliei i se uscă gura.

– Nimic. Vreau să spun... am găsit nişte indispensabili într-un sertar şi mi i-am luat pe sub blugi, ca să-mi fie mai cald cît stau afară.

– Rămîi aproape de casă, o preveni el. Să nu mă faci să vin după tine.

– O să am grijă, minţi ea, deschizînd uşa debaralei din hol, unde văzuse nişte mănuşi şi fesuri de schi. Ce zici să folosesc pentru ochi şi nas? întrebă, în speranţa de a-i alunga suspiciunile.

– Nu ştiu şi, sincer să fiu, puţin îmi pasă.

Cu o expresie de entuziasm prefăcut, Julie îl privi peste umăr, în timp ce căuta printre încălţările din debara.

– Oamenii de zăpadă sînt foarte importanţi în arta anumitor culturi, îl informă ea, imitînd involuntar tonul cu care li se adresa elevilor din clasa a treia. Ştiai?

– Nu.

– Au nevoie de multă gîndire prealabilă, adăugă Julie cu ingenuitate.

În loc să-i răspundă, Zack o mai privi un moment, într-o tăcere speculativă, apoi se întoarse cu spatele şi intră în bucătărie.

Julie ar fi abandonat orice altă încercare de a conversa cu el, dar tocmai găsise o scuză de a dispărea mai des şi o folosi imediat, inventînd din mers.

– Vreau să zic, în culturile unde construcţiile din zăpadă şi gheaţă sînt considerate forme de artă, un om de zăpadă înseamnă mai mult decît trei bulgări unul peste altul. Construieşti în jurul omului de zăpadă o scenă întreagă, folosind crengi, fructe de pădure şi pietre, spuse ea, scoţînd două mănuşi impermabile de schi din fundul debaralei. Nu-i aşa că-i interesant?

– Fascinant, mormăi Zack, în timp ce lua un cuţit din sertar şi deschidea un dulap.

– Nu pari foarte fascinat, se plînse Julie, hotărîtă să-l determine să-i spună să se ducă odată afară şi să-l lase în pace. Vreau să zic, ai putea încerca, măcar, să te concentrezi asupra proiectului. Ai putea să participi şi tu. Gîndeşte-te ce satisfacţie vei simţi cînd scena cu omul de zăpadă...

Zack trînti uşa dulapului, cu un zgomot care-o făcu pe Julie să tresară. Privirea i se opri pe cuţitul din mîna lui.

– Julie, o preveni el, taci dracului din gură!

Schimbarea lui bruscă de dispoziţie ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-i aminti că Zachary Benedict era un adversar periculos de imprevizibil, iar cuţitul lucindu-i în mînă şi sclipirea ameninţătoare din ochi îl făceau să arate absolut capabil de a comite o crimă cu sînge rece.

Zack o văzu albindu-se la faţă, văzu cum se uita la cuţit şi înţelese ce-şi spunea. Furia îi dădu în clocot.

– Exact, mîrîi el. Sînt un deţinut condamnat pentru crimă.

– D-dar ai spus că n-ai făcut-o tu... îi aminti Julie, încercînd fără succes să pară calmă şi convinsă.

– Aşa am spus, replică el ironic, cu un glas suav

care-i trimitea fiori pe şira spinării, dar tu ştii mai bine, nu, Julie?

Înghiţind în sec, convulsiv, Julie porni de-a-ndăratelea prin antreu.

– Pot să ies?

Fără a-i aştepta răspunsul, apucă pe orbecăite clanţa şi deschise uşa. În casă, Zack rămase nemişcat, străduindu-se să se calmeze şi să-şi alunge din minte oroarea pe care i-o văzuse pe faţă. Îşi spunea că, indiferent ce credea Julie, sau cît de adorabilă arătase în timp ce turuia despre oamenii de zăpadă, în comparaţie cu ea el se simţea inuman şi murdar. Peste cîteva minute începură actualităţile, iar dispoziţia i se îmbunătăţi considerabil: conform prezentatorului, starea lui Sandini nu se ameliorase, dar nici nu se agravase. Zack mută pe alte posturi şi în cele din urmă găsi un canal numai de ştiri. Tocmai pornise înapoi spre living, cînd crainicul anunţă că un reprezentant al oficialităţilor canadiene presupunea că Zachary Benedict trecuse graniţa în Canada, pe la Windsor, cu două zile în urmă, la volanul unui sedan negru închiriat.

Capitolul 26

– La naiba! înjură încet Julie în timp ce cobora din Blazer-ul parcat în spatele casei. În cei cincisprezece ani de cînd primise prima şi singura lecţie de scurtcircuitat motorul unei maşini, sistemele de cablare se schimbaseră, sau nu fusese ea o elevă prea atentă, pentru că habar n-avea care dintre firele pe care le scosese de sub bord erau cele potrivite.

Tremurînd convulsiv, strînse crengile de brad pe care le adunase şi alergă într-o parte a casei. Pînă acum, făcuse trei drumuri în afara vederii lui Zack, tot mai lungi ca durată, întorcîndu-se cu crengi după ce încerca să pornească Blazer-ul.

Ridicîndu-şi braţele, îşi trase peste urechile înghemţate fesul de schi pe care-l luase din debara, apoi începu să rostogolească primul bulgăre al omului de zăpadă.

– Trebuie să fie o cale de a scăpa de-aici! murmură ea cu voce tare, în timp ce împingea bulgărele spre grămada de crengi.

În spatele casei era un garaj închis cu lacăt. Una dintre cheile din buzunarul ei părea să se potrivească, dar posibilitatea ca proprietarul casei să fi lăsat acolo o maşină nu-i ridica prea mult moralul. Presupunînd că găsea cheile maşinii şi reuşea s-o pornească, tot nu rezolva mare lucru: Blazer-ul bloca ieşirea din garaj.

Astfel, îi mai rămînea doar o singură soluţie: chiar şi fără a fi văzut interiorul garajului, bănuia ce avea să găsească înăuntru.

Schiuri.

În debara erau clăpari, dar în casă nu văzuse nici o pereche de schiuri, ceea ce însemna că probabil erau în garaj. Nu schiase în viaţa ei.

Era dispusă să încerce. Şi-n plus, ori de cîte ori văzuse oameni schiind, în filme sau la televizor, nu i se păruse prea greu. Pînă şi copiii puteau să schieze. Însemna că putea şi ea, cu siguranţă.

Şi Zachary Benedict, îşi aminti Julie cu un fior de teamă. Îl văzuse schiind într-un film poliţist turnat în Elveţia. Păruse un schior expert, dar era posibil ca secvenţele grele să fi fost filmate cu un cascador.

Mormăind în timp ce rostogolea prin zăpadă bulgărele tot mai greu şi mai mare, Julie îl aduse la locul dorit. Terminînd prima treime a omului de zăpadă, răspîndi în jur crengile de brad, ca şi cum ar fi avut în minte un anumit plan, apoi se opri, contemplîndu-şi opera. Cu coada ochiului, aruncă o privire piezişă spre fereastră şi văzu că Zack era tot acolo, nemişcat ca o santinelă de piatră.

Sosise timpul, hotărî ea cu un tremur nervos, să arunce o privire în garaj.

Cu mîinile înmănuşate mişcîndu-i-se greu din cauza încordării şi a frigului, Julie încercă fără succes să potrivească în lacăt prima cheie. Ţinîndu-şi respiraţia, o introduse pe a doua, iar lacătul se desfăcu în două. Cu o privire peste umăr, spre uşa din spatele casei, se asigură că Zack nu ieşise, apoi păşi peste troianul din prag şi intră în garaj, închizînd uşa în urma ei.

Înăuntru era întuneric beznă, dar, după ce se împiedică de o lopată şi se ciocni de un obiect neidentificat cu cauciucuri enorme, găsi în sfîrşit un comutator pe perete şi-l apăsă. Lumina explodă într-un şir de lămpi instalate în tavan. Orbită un moment, Julie clipi din ochi, apoi se uită în jur, cu inima bătîndu-i de nerăbdare şi teamă. Schiurile! Cîteva perechi de schiuri şi bețe erau rezemate de un rastel, în faţa peretelui din fund. La stînga se afla un tractor enorm, cu un plug uriaş pentru înlăturarea zăpezii. Chiar dacă ar fi reuşit să dea la o parte Blazer-ul şi să pornească pe drum cu tractorul, acesta ar fi făcut destul zgomot ca să-l alerteze pe omul din casă. Mai mult, ar fi mers atît de încet, încît Zack ar fi putut s-o smulgă din cabină fără cel măcar s-o ia la fugă.

Cealaltă jumătate a garajului era plină cu echipamente ale tractorului, pneuri pentru zăpadă, lăzi şi alte obiecte acoperite cu o prelată neagră.

Trebuia să încerce să coboare muntele pe schiuri; dacă nu murea de frig, probabil avea să-şi rupă gîtul. Şi oricum trebuia să aştepte pînă a doua zi cel mai devreme, căci vîntul se întețea şi începea să ningă viscolit. Mai mult din curiozitate decît cu speranță, Julie ridică un colț al prelatei şi se uită dedesubt, apoi o aruncă într-o parte, cu un strigăt de bucurie. Sub acoperitoare se aflau două scutere de zăpadă bleumarin, cu căştile puse pe şei.

Cu degete tremurătoare, încercă să introducă a doua cheie în contactul celui mai apropiat scuter. Cheia intră şi se răsuci. Se potrivea! Mergea! Însufleţită şi nerăbdătoare, alergă afară din garaj şi închise cu grijă uşa laterală în urma ei.

În mai puțin de o jumătate de oră avea să-şi începă drumul spre libertate. Nu mai folosise niciodată un scuter de zăpadă, dar nu se îndoia că putea să se descurce mult mai uşor decît cu schiurile şi bețele. Hotărîtă să-şi continue jocul care dăduse rezultate atît de bune, Julie mai adună cîteva crengi de brad şi alergă spre omul de zăpadă, aruncîndu-le în jur. Zachary Benedict era tot la fereastră, privind-o. Nu-i mai rămăsese decît să-şi schimbe mîinile şi să ia cheia celuilalt scuter, ca să n-o poată urmări după ce-şi dădea seama că fugise.

Din casă, Zack o privi cum îşi trăgea căciula peste urechi şi pornea iar să caute cele necesare pentru „scena" pe care o amenaja afară. Furia îi trecuse, cu ajutorul veştii că starea lui Sandini nu se înrăutățise şi, în mai mică măsură, al amuzamentului pe care-l simțea văzînd-o pe Julie cum se lupta cu bulgărele acela enorm de zăpadă. Niciodată nu

mai cunoscuse o femeie în toată firea căreia să-i placă o activitate atît de simplă şi inocentă ca aceea de a se juca în zăpadă.

Era o enigmă totală pentru el. Inteligentă şi ingenuă, focoasă şi plină de compasiune, pătimaşă şi capricioasă – o sumedenie de contraste, toate enorm de atrăgătoare. Dar cel mai mult îl intriga cinstea ei neafectată. La început, fusese convins că-şi imagina aura aceea de inocenţă puritană, dar în noaptea trecută descoperise că Julie Mathison aproape nu ştia să sărute! Şi îl făcea să se întrebe ce fel de pămpălăi locuiau în Keaton, Texas. Şi ce nesimţit împiedicat mai era şi acel semilogodnic al ei care n-o învăţase jocurile dragostei? Dacă n-ar fi ştiut că era imposibil în epoca şi zilele noastre, ar fi fost aproape convins că încă mai era fecioară.

Îşi dădu seama încotro îi porniseră gîndurile şi murmură un blestem mut, apoi se întoarse surprins cînd o auzi intrînd pe uşa din spate.

– Am... am nevoie de nişte haine pentru omul de zăpadă, spuse ea, cu un zîmbet strălucitor.

– De ce nu aştepţi pînă mîine ca să-l termini? replică Zack, făcînd să-i piară zîmbetul de pe buze.

– Dar mă... mă distrez atît de bine! protestă deznădăjduită Julie. Ce plăcere poate să-ţi facă să mă opreşti de la un lucru cu care-mi ocup timpul?

– Nu-s un căpcăun! se răsti Zack, iritat de frica şi neîncrederea din ochii ei.

– Atunci, lasă-mă să-mi termin... proiectul.

– Bine, oftă el nervos, bine...

Zîmbetul reapăru pe buzele Juliei, luminîndu-i toată faţa.

– Îţi mulţumesc.

Căldura acelui zîmbet radios îl făcu pe Zack să se topească.

– Pentru puţin, spuse el, cu o blîndeţe în glas care-l ducea la exasperare.

La radioul din bucătărie, prezentatorul anunţă că aveau veşti proaspete despre evadarea lui Benedict şi Sandini, care urmau să fie transmise după pauza pentru publicitate. Încercînd să-şi ascundă nerăbdarea, Zack dădu scurt din cap, semn că Julie putea să plece, o privi cum se repezea în dormitor, apoi intră în bucătărie şi dădu volumul mai tare.

Tocmai îşi turna o cafea, cînd brusc comentatorul spuse:

– Acum zece minute, o sursă de la infirmeria Penitenciarului de Stat din Amarillo a telefonat la N.B.C. News, fără să se identifice, cu informaţia că Dominic Carlo Sandini, care a încercat să evadeze acum două zile împreună cu colegul său de celulă, Zachary Benedict, a decedat azi dimineaţă la orele 11:15, în timp ce era transportat cu ambulanţa la St. Mark's Hospital. Sandini, care era un nepot al lui Enrico Sandini, un personaj cunoscut al lumii interlope, a murit în urma leziunilor suferite cînd a atacat doi gardieni, ieri în timpul celei de-a doua tentative de evadare...

Julie, care tocmai ieşea din dormitor cu hainele de schi ascunse la spate, auzi cuvintele prezentatorului, urmate de un muget de furie al lui Zack şi o explozie de cioburi, cînd acesta trînti cana cu cafea pe pardoseala de gresie a bucătăriei.

Încremeni, paralizată de teamă, în timp ce Zachary Benedict azvîrlea de pereţi şi pe jos tot ce-i cădea sub mînă, răcnind obscenităţi violente şi ameninţări turbate. Prăjitorul de pîine se sfărîmă pe duşumea, urmat de mixer şi de cafetieră, apoi Zack mătură de pe bufet farfuriile, ceştile şi carafele de sticlă, făcîndu-le ţăndări peste aparatele distruse.

Încă mai blestema cînd bufetul rămase liber, după care, la fel de repede pe cît izbucnise, explozia de furie dementă păru să se sfîrşească brusc. Cu mînia şi puterile secătuite, îşi rezemă palmele de marginea bufetului. Capul îi căzu în piept şi închise ochii.

Revenindu-şi din spaimă, Julie renunţă la planul de a scoate cheia scuterului din sertar şi se strecură pe hol, cu spatele lipit de perete. În timp ce deschidea uşa, tăcerea sinistră din bucătărie fu sfîşiată de geamătul lui torturat:

– Dom... Iartă-mă, Dom... Iartă-mă!

Capitolul 27

Înfricoşătoarea scenă la care asistase se relua iar şi iar prin mintea Juliei, în timp ce alerga prin zăpadă şi viscol spre garaj şi intra împleticindu-se pe uşa laterală. Cu mîinile tremurîndu-i de grabă, luă pe ea salopeta, îşi puse mănuşile şi casca, apoi începu să tragă scuterul spre uşă. Afară, îşi aruncă un picior peste şa, îşi încheie sub bărbie bareta căştii şi răsuci cheia. Motorul se trezi la viaţă făcînd mult mai puţin zgomot decît se aşteptase şi, peste cîteva momente, zbura peste zăpadă spre pădurea din partea cealaltă a curţii, chinuindu-se să-şi ţină echilibrul şi rugîndu-se ca zgomotul scuterului să nu se audă pînă în casă. Tremurînd de emoţie şi teamă, Julie porni în zig-zag printre copaci, străduindu-se să controleze ghidonul şi evitînd crengile brazilor şi bolovanii din zăpadă. Trecură cinci minute, apoi zece, iar sentimentul de succes şi libertate îi dădea curaj, dar bucuria îi fu pe neaşteptate

înăbuşită de amintirea durerii de pe chipul omului pe care-l lăsase în urmă. Îi trecu prin minte că părea anormal, ba chiar imposibil, ca un ucigaş cu sînge rece să sufere aşa din cauza morţii colegului său de celulă. Se uită peste umăr, ca să se asigure că n-o urmărea, iar în clipa următoare scoase un strigăt alarmat, cînd fu cît pe ce să lovească un copac. Coti nebuneşte ca să-l evite, iar scuterul se clătină, gata să se răstoarne.

Ridicîndu-se, Zack privi agitat în jur, la aparatele şi vasele sparte de pe duşumeaua bucătăriei.

– Rahat! mormăi el cu glas surd, luînd carafa cu brandy. Îşi turnă într-un pahar şi şi-l aruncă pe gît, încercînd să-şi înăbuşe durerea din piept. Tot auzea glasul vesel al lui Dom, în timp ce citea ultima scrisoare de la mama lui:

– Hei, Zack, Gina se mărită! Tare rău îmi pare că voi lipsi de la nuntă!

Îşi amintea şi alte lucruri, ca sfaturile şi cunoştinţele neortodoxe ale lui Sandini.

– Dacă vrei un paşaport fals, Zack, nu te duci la cine ştie ce Rubin Schwartz sau cum îi cheamă, tot felul de tipi de care n-a auzit nimeni. Vii la mine, iar eu îţi fac legătura cu Wally Nevăstuica. E cel mai bun falsificator de fotografii din ţară. Tre' să-ncepi să mă laşi să te ajut, Zack...

Zack îl lăsase să-l ajute, iar acum, din cauza asta, Dom era mort.

– Auzi, Zack, nu vrei nişte salam de la mama. Am o mulţime de Rolaids...

Privind orbeşte spre omul de zăpadă început de Julie, în timp ce-şi bea brandy-ul, Zack aproape că simţea prezenţa veselă a lui Dom lîngă el. Cele mai mici prostioare îi făcuseră o plăcere enormă. Pro-

babil că şi el ar fi ieşit cu Julie, să construiască omul de zăpadă...

Încremeni, cu paharul oprit la jumătatea distanței spre gură şi privirea afară. Julie!

– Julie! strigă el, pornind spre uşa din spate şi deschizînd-o smucit.

O rafală de zăpadă îl izbi în faţă şi fu nevoit să împingă uşa cu umărul, împotriva vîntului.

– Julie, treci în casă pînă nu-ţi îngheaţă...

Vîntul îi aruncă vorbele înapoi în faţă, dar Zack nu observă. Privirea i se oprise asupra urmelor de paşi care erau deja acoperite de zăpadă şi o luă la fugă pe lîngă ele, spre garajul din spatele casei.

– Julie! strigă el cu glas tunător, deschizînd uşa laterală a garajului. Ce naiba faci aici...?

Se opri brusc, nevenindu-i să creadă, cînd văzu scuterul de zăpadă care ieşea de sub prelată. Întoarse capul spre uşă, de unde pornea o pereche de urme, îndreptîndu-se către pădure.

Cu cîteva clipe în urmă ar fi fost gata să jure că nu se putea simţi mai furios şi mai distrus, dar explozia de mînie şi teamă din acel moment eclipsă pînă şi efectul morţii lui Dom.

Frig. La cîteva minute după ce ieşise din pădure, pornind pe drumul abrupt pe unde veniseră cu Blazer-ul, Julie începu să simtă un frig tăios, pînă la oase, aproape insuportabil. Stropi de gheaţă i se agăţau la colţurile ochilor; zăpada o lovea în faţă, orbind-o; buzele, braţele şi picioarele începeau să-i amorţească. Singura care nu-i amorţea era frica, teama că Zack avea s-o ajungă din urmă – şi o teamă nouă, aceea că dacă n-o ajungea, cu siguranţă avea să moară în zăpadă, pierdută în viscol, îngropată în troiene.

Departe, jos, printre crengile copacilor care goneau pe lîngă ea, zări o porţiune din şoseaua statală care ocolea muntele.

Dar pînă pornea într-acolo, trebuia să treacă podul peste rîul acela tumultuos. Încercă să-şi amintească unde era podul. Avea impresia că ar fi trebuit să fie după următoarea cotitură a drumului, dar îi era greu să se orienteze cînd din „drum" nu mai rămăsese decît o cărare îngustă printre nămeţi.

Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să oprească scuterul şi să facă mişcare pentru a se încălzi, dar se temea să piardă timpul cu asta. Aruncă o privire înapoi peste umăr şi-şi înăbuşi un ţipăt. La o distanţă apreciabilă în urma ei, al doilea scuter tocmai se repezea afară din pădure, spre drum, cu călăreţul aplecat peste ghidon – ca un spectru ameninţător, ocolind copacii şi bolovanii fără nici un efort.

Cuprinsă de spaimă şi furie, Julie se uită în jur după un loc unde să se ascundă pentru a-l lăsa s-o depăşească. În faţa, dincolo de următoarea cotitură, zări un platou îngust, dar drumul pînă acolo era mărginit cu bolovani, pentru ca maşinile să nu cadă peste margine. Fără a avea timp să se gîndească la alt plan, Julie trecu printre două pietroaie uriaşe, apoi apăsă pe frîne cînd scuterul sări peste margine.

Platoul era mult mai îngust decît păruse, iar scuterul zbură cîteva clipe spre vîrfurile cîtorva brazi deşi, după care plonjă ca o rachetă scăpată de sub control, îndreptîndu-se direct către un pîlc de copaci prin spatele cărora curgea rîul. Ţipînd, Julie simţi cum forţa gravitaţiei smulgea scuterul de sub ea chiar cînd crengile unui brad i se ridicară în faţă, parcă pentru a o îmbrăţişa. Scuterul se repezi în josul malului, rostogolindu-se şi alunecînd pe

gheața de la marginea apei, după care se opri răsturnat pe-o parte, cu ghidonul deasupra torentului și tălpicile agățate în rămurișul unui arin parțial scufundat.

Amețită și dezorientată, Julie rămase sub bradul care-i oprise căderea, privind celălalt scuter care sărea peste marginea taluzului. Pe urmele ei... Făcînd un efort să se miște, se răsuci, se ridică în genunchi și se tîrî lîngă copac. Tălpicile scuterului străluciră prin aer pe lîngă ascunzătoarea ei. Zack îl zărise scuterul răsturnat pe gheață, care începea să fie luat de ape, și se îndreptă într-acolo.

Julie îl văzu sărind din șa înainte ca scuterul lui să se oprească, luînd-o la fugă spre rîu.

– JULIE! începu el să strige – și, spre totala ei stupoare, porni pe gheața subțire. Presupuse că nu voia decît să ia înapoi scuterul, iar privirea i se îndreptă spre cel pe care-l lăsase el în urmă. Era mult mai aproape de ea; ar fi putut ajunge la el înaintea lui. Fără să-l scape din ochi, se tîrî de sub copac și porni pe furiș înainte.

– JULIE, RĂSPUNDE-MI, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! striga Zack, scoțîndu-și canadiana.

În jurul lui, gheața începea să se crape, iar scuterul Juliei se înclină, căzu în valuri și dispăru. În loc de a încerca să se retragă pe mal, Zack se agăță de crengile arinului prăbușit. Fără să-i vină a crede, Julie îl văzu coborînd în apa rece ca gheață.

Umerii îi dispărură, apoi și capul, iar Julie se repezi să se ascundă sub copacul următor. Zack ieși la suprafață ca să respire, o strigă iar, apoi se scufundă din nou, în timp ce Julie alerga spre ultimul brad. La nici trei metri distanță de scuterul care i-ar fi adus salvarea, se opri, cu privirea ațintită

spre locul unde dispăruse Zack. Deodată, capul și umerii lui apărură iar, lîngă trunchiul scufundat, iar din pieptul Juliei scăpă un suspin de ușurare, cînd îl văzu săltîndu-se pe marginea gheții.

Uimită de voința și puterea lui, îl văzu cum mergea împleticit spre canadiana pe care și-o aruncase. În loc s-o ia pe el, se prăbuși alături, lîngă un bolovan acoperit cu zăpadă.

Conflictul interior dintre rațiunea și sentimentele Juliei lua proporții furtunoase. Zack nu se înecase; pentru moment, era în siguranță; dacă pleca, trebuia s-o facă acum, înainte ca el s- o vadă.

Paralizată de nehotărîre, îl privi cum lua canadiana în mînă. Momentul de ușurare prostească pe care-l avu la gîndul că avea să se îmbrace fu înlocuit de oroare, cînd Zack făcu tocmai contrariul: aruncă scurta într-o parte și începu să-și descheie cămașa, apoi se rezemă cu capul de bolovan și închise ochii. Ninsoarea se învolbura în jurul lui, iar Julie înțelese treptat că nici măcar nu mai *încerca* să ajungă înapoi în casă. Evident, credea că se înecase încercînd să scape de el și se autocondamnase la moarte, ca pedeapsă.

Spune-mi că mă crezi nevinovat! îi ordonase el în seara trecută – și, în acel moment, Julie știu fără nici o umbră de îndoială că omul care voia să moară pentru că-i cauzase propria ei „moarte" nu putea fi altfel decît nevinovat.

Fără să-și dea seama că plîngea, nici că o luase la fugă, coborî în tăcere panta. Cînd ajunse destul de aproape ca să-i vadă chipul, nu lipsi mult ca remușcarea și tandrețea s-o doboare în genunchi.

Uitînd de frig, luă canadiana și i-o întinse. Încercînd să-și înghită nodul din gît, șopti chinuit:

– Ai cîștigat. Hai să ne întoarcem acasă.

Cînd Zack nu-i răspunse, Julie se lăsă în ge nunchi şi căută să-i introducă braţul inert prin mî neca hainei.

– Zack, trezeşte-te! se tîngui ea.

Cu umerii scuturîndu-i-se de suspine înecate, îl cuprinse în braţe, strîngîndu-i capul la piept, încer cînd să-i transmită o parte din căldura trupului ei, legănîndu-l.

– Te rog...! bîiguia ea, la un pas de isterie. Te rog, ridică-te. Nu pot să te duc în braţe. Trebuie să mă ajuţi, Zack, te rog. Mai ştii cînd ai zis că vrei ca măcar cineva să creadă că eşti nevinovat? Atunci nu te-am crezut, dar acum te cred, îţi jur. *Ştiu* că n-ai omorît pe nimeni. Cred tot ce mi-ai spus. Ridică-te! Te rog, te rog, ridică-te!

Părea să devină tot mai greu, ca şi cum şi-ar fi pierdut complet cunoştinţa, iar Julie intră în panică.

– Zack, să nu adormi! strigă ea.

Apucîndu-l de încheietura mîinii, începu să-i împingă braţul în mînecă, în timp ce încerca să-i ofere orice ca să-l trezească.

– O să ne ducem acasă. O să ne culcăm împreună. Şi aseară am vrut, Zack, dar mi-a fost frică. Ajută-mă să te duc acasă, Zack, îl imploră ea, în timp ce-i trăgea şi cealaltă mînecă şi se chinuia să-i încheie fermoarul. O să facem dragoste în faţa focului. O să-ţi placă, nu-i aşa?

După ce-l îmbrăcă din nou cu canadiana, se ridică, îl apucă de mîini şi trase din răsputeri, dar picioarele îi alunecară şi căzu iar lîngă el.

Ridicîndu-se din nou, alergă la scuterul lui şi-l aduse mai aproape. Îl scutură, iar cînd nu reuşi nici de astă dată să-l trezească, închise ochii ca să-şi adune curajul, apoi îşi roti braţul într-un arc larg şi-l lovi cu putere peste faţă.

Ochii lui Zack se deschiseră, apoi se închiseră la loc. Fără să ia în seamă junghiul de durere care-i străbătuse braţul, Julie îl trase de încheieturile mîinilor.

– Nu pot găsi drumul spre casă fără tine, minţi ea, smucindu-i mîinile. Dacă nu mă ajuţi să mă întorc, am să mor aici, singură cu tine. Asta vrei? Zack, te rog, ajută-mă! strigă ea. Nu mă lăsa să mor!

Trecu o secundă pînă să-şi dea seama că nu mai era la fel de inert ca înainte.

– Aşa, gîfîi ea. Ridică-te. Ajută-mă să mă duc acasă, ca să mă încălzesc.

Mişcările lui erau îngrozitor de greoaie şi, cînd deschise ochii, privirea îi rămase tulbure – dar acum încerca instinctiv s-o ajute. După cîteva încercări, Julie reuşi să-l salte pe picioare, apoi îi petrecu braţul peste umerii ei şi-l urcă pe scuter, unde Zack se cocoşă peste ghidon.

– Încearcă să-ţi ţii echilibrul, insistă Julie, rezemîndu-l cu braţele şi trecînd în spatele lui.

Aruncă o privire spre cărarea abruptă pe unde coborîseră, îşi dădu seama că le-ar fi fost imposibil să urce înapoi pe acolo, şi se hotărî s-o ia pe malul rîului pînă la pod. Uitînd cît se temuse de puterea scuterului nefamiliar, se aplecă peste el, ca să-l apere de vînt, şi porni aparatul peste zăpadă.

– Zack, îi spuse ea la ureche pentru a-l ajuta să rămînă conştient, încă mai tremuri. E bine dacă tremuri. Înseamnă că temperatura trupului nu ţi-a scăzut pînă la limita periculoasă. Am citit asta undeva.

Trecură de cotitură, iar Julie îndreptă scuterul spre singura cărare pe unde părea să poată urca.

Capitolul 28

Zack se prăbuşi de două ori în antreu, înainte ca Julie să-l ducă în dormitor, unde ştia sigur că şemineul era plin cu lemne gata să fie aprinse. Hainele lui erau ţepene şi pline de gheaţă, şi începu să i le smulgă de pe trup. În timp ce-i scotea pantalonii, Zack vorbi pentru prima oară de cînd îl salvase.

– Duş... bîigui el slab. Un duş... fierbinte...

– Nu, replică ea, în timp ce începea să-i scoată lenjeria îngheţată. Încă nu. Oamenii care suferă de hipotermie trebuie să fie încălziţi treptat. Am învăţat asta la cursul de prim ajutor, în colegiu.

Îi trase chiloţii în josul picioarelor musculoase şi-şi simţi obrajii înroşindu-se fierbinte. Magnificul trup bărbătesc întins în faţa ei arăta ca un afiş central din *„Playgirl"* pe care-l văzuse odată, în studenţie. Atîta numai că acest trup real era învineţit de frig şi tremura din toate încheieturile. Îl înveli cu păturile şi începu să-l frece, apoi se duse grăbită la şemineul din colţ şi aprinse focul. Abia după ce flăcările începură să pîlpîie vesel zăbovi să-şi scoată hainele cu care fusese afară.

– Zack, mă auzi?

Deşi nu-i răspunse, Julie continuă să-i vorbească, într-un şir de comentarii incoerente, pentru a-l încuraja să-şi revină şi a-şi face şi ea curaj.

– Eşti foarte puternic, Zack. Şi mai eşti şi curajos. Am în clasă un băiat – se numeşte Johnny Everett – care-şi doreşte mai mult decît orice să fie puternic. E infirm, aşa că stă într-un scaun cu rotile, şi mi se rupe inima cînd îl văd, dar *niciodată* nu se dă bătut. Mai ţii minte ce ţi-am spus despre el aseară?

Cu o tandreţe de care nu-şi dădea seama, adăugă:

– E foarte curajos, la fel ca tine. Fraţii mei aveau pozele tale în camera lor. Ţi-am spus vreodată asta? Sînt atîtea pe care aş vrea să ţi le spun, Zack, continuă ea cu vocea frîntă. Şi-am să ţi le spun, dacă mă laşi. Am să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Cu mîini tremurătoare, începu să-i maseze din nou umerii şi braţele, prin pături.

– Aseară... aş vrea să ştii că mi-a plăcut cînd m-ai sărutat. Nu voiam să te opreşti, şi din cauza asta mi s-a făcut frică. N-a avut nici o legătură cu faptul că fuseseşi închis, dar... dar îmi pierdeam controlul, şi niciodată nu mi s-a mai întîmplat una ca asta.

Bănuia că nu auzea nici o vorbă din tot ce-i spunea şi rămase tăcută, în timp ce un nou spasm îi cutremura trupul.

– E bine dacă tremuri, spuse ea din nou, gîndindu-se înnebunită ce altceva ar fi putut face.

Dintr-o dată, în minte i se ivi imaginea unui cîine Saint Bernard cu un butoiaş la gît. Pocni din degete, ridicîndu-se brusc în picioare.

Peste cîteva minute, reveni cu un pahar de brandy, surescitată de ceea ce auzise la radioul din bucătărie.

– Zack! spuse ea cu însufleţire, ridicîndu-i capul spre pahar, bea puţin de-aici şi încearcă să înţelegi ce-ţi spun. Tocmai am auzit la radio că prietenul tău – Dominic Sandini – e încă în spital, la Amarillo. Se simte mai bine. Înţelegi? *N-a murit*. Acum e conştient. Se presupune că celălalt deţinut de la infirmeria închisorii, care a transmis informaţia asta

falsă, s-a înşelat sau poate a încercat să atîţe şi mai mult revolta prizonierilor, şi a reuşit...! Zack?

După cîteva minute în care brandy-ul încă nu începuse să-şi facă efectul, Julie rămase cu mîinile împreunate în poală, încercînd să găsească altă soluţie.

– Te rog, ajută-mă! îl imploră ea. Nu ştiu ce să mai fac. Nu ştiu de ce am ajuns împreună. Nu înţeleg de ce simt ceea ce simt, nici de ce sînt nevoită să rămîn cu tine, dar cred că, într-un fel, aşa vrea Dumnezeu... fiindcă nu m-am mai simţit aşa ca acum decît o singură dată, în copilărie, cînd eram mică... şi am ajuns la familia Mathison.

Trase aer în piept, prelung, tremurător, ştergîndu-şi o lacrimă din colţul ochiului, în timp ce privea cum trupul lui Zack era iar străbătut de fiori, pentru ca apoi să se calmeze. Dîndu-şi seama că adormise, se aplecă şi-l sărută uşor pe frunte.

– Tremură cît mai mult, îi şopti ea tandru. E foarte bine dacă tremuri.

Fără să ştie că doi ochi chihlimbarii se deschiseseră pentru o clipă în timp ce se ridica, Julie se duse în baie să facă un duş fierbinte.

Capitolul 29

În timp ce lua halatul pe ea, Juliei îi trecu prin minte că ar fi putut măcar să găsească telefonul pe care-l ascunsese Zack şi să-şi sune părinţii, ca să-i anunţe că era în siguranţă. Înnodîndu-şi cordonul, se întrebă unde-l putuse ascunde, apoi îşi aminti de mica debara din hol. Se duse direct acolo şi, cînd găsi uşa încuiată, reveni tiptil în dormitorul ei. Cheia era acolo unde se aşteptase – în buzunarul pantalonilor lui uzi leoarcă. Debaraua conţinea un stoc enorm de băuturi şi patru telefoane, puse pe jos lîngă o ladă de şampanie Dom Perignon.

Stăpînindu-şi nervozitatea, Julie duse un telefon în living, îl băgă în priză şi se aşeză pe canapea. Formase deja prefixul pentru convorbiri interurbane, cînd îşi dădu seama ce greşeală enormă risca să facă şi trînti repede receptorul în furcă. Întrucît răpirea de persoane era un delict federal - iar Zack era un evadat condamnat pentru omucidere – ar fi fost normal ca agenţii F.B.I. să fie acasă la părinţii ei, aşteptînd un apel telefonic pe care să-l poată localiza. Trebuia să vorbească mai întîi cu altcineva, o persoană de încredere, care să accepte însărcinarea pe care se pregătea să i-o dea.

Deodată, pe buze i se ivi un zîmbet, şi-şi scoase agenda din poşetă. Deschizînd-o la litera C., găsi numărul lui Katherine Cahill dinainte de a fi devenit doamna Ted Mathison. În cursul lunii, Katherine îi trimisese un mesaj, întrebînd-o dacă se puteau întîlni cînd venea ea în Keaton. Cu un chicotit satisfăcut, Julie îşi spuse că Ted avea să se înfurie pentru că a trimitea pe Katherine înapoi la familia Mathison... iar Katherine urma să-i fie recunoscătoare pentru asta.

– Katherine? întrebă ea repede, imediat ce-i auzi vocea în telefon. Sînt Julie. Nu spune nimic, decît dacă eşti singură.

– Julie! Dumnezeule! Da, sînt singură... Pă... părinţii mei sînt în Bahamas. Unde eşti? E totul bine?

– E bine, îţi jur că sînt în deplină siguranţă.

Făcu o pauză, ca să-şi calmeze nervii, apoi spuse:

– Ştii cumva dacă la părinţii mei acasă e cineva... poliţişti sau agenţi F.B.I., vreau să spun?

– Sînt şi la părinţii tăi, şi pun şi întrebări prin tot oraşul.

– Ascultă, trebuie să-ţi cer o favoare foarte importantă. N-ai să încalci nici o lege, dar trebuie să accepţi să ţii secret faţă de ei apelul ăsta.

Vocea Katherinei coborî pînă la o şoaptă înlăcrimată:

– Julie, aş face *orice* pentru tine. Sînt... sînt onorată că m-ai sunat... că-mi dai o şansă să te răsplătesc pentru tot ce-ai făcut ca să încerci să-l împiedici pe Ted să divorţeze de mine, pentru felul cum mi-ai fost mereu alături...

Se opri tocmai cînd Julie se pregătea s-o întrerupă.

– Ce vrei să fac?

– Aş vrea să le spui părinţilor şi fraţilor mei c-am să revin peste vreo oră, ca să vorbesc cu ei. Katherine, ai mare grijă să nu faci şi să nu spui nimic care să pună F.B.I.-ul în alertă. Poartă-te firesc, prinde-i pe-ai mei cînd sînt singuri, şi transmite-le mesajul. Nu vei fi intimidată dacă-i vezi pe agenţii F.B.I., nu-i aşa?

Katherine rîse scurt, trist.

– După cum obişnuia să spună Ted – pe bună dreptate – eram o prinţesă mică şi răsfăţată, pe care tatăl ei o învăţase să creadă că poate face tot ce-i trăsneşte ei prin cap. Nu, adăugă ea cu mai mult umor, nu e nici o şansă ca nişte amăriţi de agenţi F.B.I. să impresioneze o fostă prinţesă ca mine. Dacă încearcă, încheie în glumă, îl pun pe tăticul să-l sune pe Senatorul Wilkins.

– Bine, excelent, zîmbi Julie.

Apoi redeveni serioasă, încercînd să formuleze

un avertisment care s-o descurajeze pe Katherine, ca şi pe propria ei familie, să considere că ar fi fost în interesul ei să anunţe totuşi F.B.I.-ul despre următorul apel.

– Mai e un lucru: asigură-te că familia mea va înţelege că acum sînt în deplină siguranţă, dar dacă cineva localizează apelul ăsta, voi fi într-un pericol îngrozitor. Nu... nu pot să-ţi explic ce anume vreau să spun – n-am timp, şi chiar dacă aş încerca...

– Nu e nevoie să-mi explici nimic, îmi dau seama din tonul tău că eşti bine, şi altceva nici nu contează. Ştiu că indiferent ce faci... faci ceea ce consideri tu că e just. Eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată, Julie. Acum mă duc. Aştept telefonul tău într-o oră.

Julie aprinse focul în living, apoi începu să se plimbe prin faţa şemineului, uitîndu-se la ceas cu nerăbdare. Datorită calmului Katherinei şi felului cum acceptase fără discuţie tot ceea ce-i spusese ea, nu fu pregătită deloc pentru ceea ce se întîmplă cînd telefonă a doua oară. Tatăl ei, în mod normal atît de stoic, smulse din furcă receptorul încă de la primul apel.

– Da? Cine e?

– Julie, tată, răspunse ea, strîngînd telefonul în mînă. Sînt bine, n-am nimic...

– Slavă Domnului! exclamă reverendul Mathison, apoi strigă: Mary, e Julie, şi e bine! Ted, Carl – Julie e la telefon, şi-i bine! Julie, am făcut ce ne-ai rugat, nu le-am spus agenţilor F.B.I. nimic...

La peste o mie de mile distanţă, Julie auzi receptoarele mai multor aparate telefonice smulse din furcă şi o învălmăşeală de voci uşurate, dar şi în panică, peste care se înălţă glasul lui Ted – liniştitor şi autoritat.

– Liniște, toată lumea! ordonă el. Julie, ești singură? Poți vorbi?

Înainte de a apuca să-i răspundă, adăugă:

– Elevul ăla al tău cu glas gros – Joe Bob Artis – nu mai poate de grijă pentru tine.

O fracțiune de secundă, Julie rămase nedumerită, apoi își înăbuși un rîs nervos, înțelegînd că Ted folosise intenționat un nume greșit.

– *Willie*, vrei să spui, îl corectă ea. Și, da, sînt singură, pe moment cel puțin.

– Slavă Domnului! Unde ești, iubito?

Julie deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Pentru prima dată de cînd cunoștea familia Mathison, avea să mintă și, în ciuda importanței motivului, se simțea totuși îngrozită și rușinată.

– Nu știu prea sigur, ocoli ea răspunsul. Totuși... totuși, e cam frig aici, adăugă.

– În ce stat ești? Sau ai ajuns în Canada?

– Nu... nu pot să spun.

– Benedict e acolo, nu-i așa? exclamă Ted, cu o furie abia stăpînită. De-asta nu poți să spui unde ești. Dă-mi-l imediat la telefon pe ticălosul ăla, Julie!

– Nu pot! Ascultați-mă toți, nu pot vorbi mult, dar vreau să mă credeți cînd vă spun că nu sînt maltratată în nici un fel. Ted, continuă ea, încercînd cumva să comunice cu singurul dintre ei care cunoștea legea și, spera, putea să înțeleagă că uneori mai au loc și erori judiciare, Ted, n-a omorît pe nimeni, să știi. Sînt sigură. Jurații au făcut o greșeală, și nu poți – nu *putem* să-l învinuim pentru că a încercat să fugă.

– O greșeală! explodă Ted. Julie, să nu-i crezi toate balivernele astea! E condamnt pentru omor și te-a mai și *răpit!*

– Nu! N-a vrut să mă răpească. Nu voia decît o

mașină, înțelegi, ca să scape din Amarillo, și mi-a inlocuit un cauciuc spart la Blazer, așa că m-am oferit să-l iau cu mine. Pe urmă, nu m-a mai lăsat să plec, dar nici n-ar fi putut, fiindcă-i văzusem harta...

– Ce hartă văzuseși, Julie? Harta cărei regiuni? Cu ce localități?

– Acum trebuie să întrerup, spuse ea nefericită.

– Julie! îi întrerupse glasul reverendului Mathison, cînd te întorci?

– Imediat ce-o să mă lase... ba nu... imediat ce pot. Acum trebuie... trebuie să întrerup. Promiteți-mi că n-o să spuneți nimănui despre convorbirea asta.

– Îți promitem, și te iubim, Julie, răspunse reverendul Mathison, cu o încredere necondiționată. Tot orașul se roagă să fii în siguranță.

– Tată, spuse ea, fără să se poată săpîni, le-ai putea cere să se roage și pentru siguranța lui?

– Ți-ai pierdut mințile? izbucni Ted. Omul ăla e condamnat pentru...

Julie nu-i mai auzi restul cuvintelor. Punea deja receptorul în furcă, înghițindu-și lacrimile. Cerîndu-le să se roage pentru cel care o capturase, își silise involuntar familia să presupună că era fie naivă, fie complicea lui Zachary Benedict. Fiecare variantă ar fi însemnat o trădare a tot ceea ce reprezentau și în ce credeau, ca și o trădare a tot ce crezuseră despre ea. Alungîndu-și deprimarea, Julie își reaminti că Zachary Benedict era nevinovat și, pe moment, numai *asta* conta. Să ajute un om nevinovat să rămînă liber nu era nici imoral, nici ilegal, și *nu* era o trădare a încrederii familiei.

Ridicîndu-se, mai puse lemne pe foc, duse telefonul la loc în debara, apoi intră în bucătărie și pregăti o tocană de casă pentru a-l încălzi pe Zack,

cînd se trezea. Cînd termină, reveni în living şi se aşeză pe canapea, cu radioul din bucătărie în funcţiune, ca să audă dacă se mai transmiteau ştiri care l-ar fi interesat pe Zack.

Desigur, o dată ce familia ei îşi dădea seama că Zachary Benedict era nevinovat, aveau să aprobe fără rezerve tot ceea ce făcuse şi probabil încă mai avea de făcut. Sau, poate nu chiar totul. N-ar fi aprobat faptul că se îndrăgostise de el atît de repede – dacă ceea ce simţea era într-adevăr dragoste – şi în nici un caz n-ar fi fost de acord să se culce cu el. Cu un amestec de resemnare calmă şi nerăbdare nervoasă, Julie îşi dădea seama că sentimentele îi scăpseră de sub control; era de la sine înţeles că avea să se culce cu el – doar dacă nu cumva dorinţele lui se schimbaseră drastic, din seara trecută pînă acum. Deşi spera să-i acorde cîteva zile ca să-l cunoască mai bine.

Pe lîngă asta, nu putea decît să încerce să-şi apere inima de suferinţe fără rost şi să nu facă sau să spună nimic care i-ar fi sporit vulnerabilitatea. În fond, nu era complet proastă.

Cu mult timp înainte de a fi fost închis, Zachary Benedict trăise într-o lume a luxului şi a elitelor, populată cu oameni strălucitori şi sofisticaţi, care aveau o morală notoriu de relaxată şi nici un cod de etică sau conduită personală. Citise destule despre el în reviste ca să ştie că avusese locuinţe fabuloase, vile proprii unde dăduse petreceri opulente, nu numai cu celebrităţi ale ecranului, ci şi cu magnaţi ai afacerilor internaţionale, membri ai familiilor regale din Europa şi chiar preşedintele Statelor Unite.

Zack *nu* era un pastor asistent blînd şi comod dintr-un orăşel de provincie.

Pe lîngă el, Julie ştia că era la fel de naivă şi nesofisticată ca un prunc nou-născut.

Capitolul 30

Trecuse de ora zece seara, cînd Julie se trezi, cu o tresărire buimacă, ţinînd strîns la piept o pernă. O uşoară mişcare în stînga îi atrase atenţia, şi întorcîndu-şi repede capul, în acelaşi timp în care un glas bărbătesc remarca amuzat:

– O soră care-şi abandonează pacientul şi adoarme în gardă e penalizată la salariu.

„Pacientul" stătea cu umărul rezemat de consola şemineului şi braţele încrucişate pe piept, privind-o cu un zîmbet leneş. Cu părul încă umed de la duş şi o cămaşă crem din păr de cămilă, descheiată la gît şi vîrîtă în pantalonii bej, arăta incredibil de chipeş, restabilit complet... şi foarte amuzat.

Încercînd să ignore saltul trădător pe care-l făcuse inima ei la vederea acelui zîmbet seducător şi intim, Julie se ridică grăbită în capul oaselor.

– Prietenul tău... Dominic Sandini... n-a murit, îi spuse ea, dornică să-l liniştească imediat. Se presupune c-o să-şi revină.

– Am auzit.

– Ai auzit...? repetă ea prudentă.

Îi trecu prin minte că putea să fi auzit la radio, în timp ce se îmbrăca. Altfel – dacă-şi amintea că ea i-o spusese – era posibil să-şi aducă aminte şi celelalte lucruri pe care le mărturisise cînd îl credea lipsit de cunoştinţă.

Aşteptă, sperînd să-l audă menţionînd radioul, dar Zack continua s-o privească tăcut, cu acel uşor

zîmbet, iar Julie simți că tot trupul i se înfierbînta de jenă.

– Cum te simți? îl întrebă, grăbindu-se să se ridice.

– Mai bine. Cînd m-am trezit, mă simțeam ca un cartof copt în coajă.

– Poftim...? A, vrei să spui, se făcuse prea cald în dormitor?

Zack dădu din cap.

– Tot visam că murisem și ajunsesem în iad. Cînd am deschis ochii, am văzut lumina flăcărilor în jur și atunci n-am mai avut nici o îndoială.

– Îmi pare rău, spuse Julie, căutîndu-i neliniștită pe față orice semne ale efectelor stăruitoare de pe urma confruntării cu stihiile.

– N-are de ce să-ți pară. Mi-am dat seama destul de repede că n-aveam cum să fiu în iad.

Buna lui dispoziție era atît de molipsitoare și dezarmantă, încît Julie, fără să-și dea seama ce făcea, îi puse mîna pe frunte pentru a-i simți temperatura.

– De unde-ai știut că nu erai în iad?

– Am știut pentru că, răspunse el încet, o vreme, deasupra mea plutise un înger.

– E clar, ai avut halucinații, glumi ea.

– Oare?

De astă dată, timbrul senzual al vocii lui fu inconfundabil, iar Julie își retrase mîna, dar nu-și putu desprinde și privirea dintr-a lui.

– Categoric.

Cu coada ochiului, observă dintr-o dată că o rățușcă de porțelan de pe consolă stătea strîmbă, și întinse mîna s-o îndrepte, după care aranjă lîngă ea cei doi boboci.

– Julie, spuse Zack cu un glas profund și ca-

delat care avea efecte periculoase asupra bătăilor inimii ei, uită-te la mine.

Cînd întoarse capul să-l privească, Zack continuă pe un ton grav și scăzut:

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

Ceva fremătă în adîncurile de nepătruns ale ochilor lui, ceva fierbinte și îmbietor, iar pulsul Juliei se triplă, deși nu încercase s-o atingă. Căutînd să treacă la o stare de spirit mai practică și mai sigură, îl întrebă:

– Ți-e foame?

– De ce n-ai plecat? insistă el.

Tonul lui o prevenea că nu accepta să schimbe subiectul pînă nu primea niște răspunsuri, iar Julie se lăsă pe canapea, cu privirea spre masă, fără să-i poată înfrunta ochii iscoditori.

– Nu te puteam lăsa să mori acolo, după ce-ți riscaseși viața, crezînd că m-am înecat.

Observă că două dintre magnoliile de mătase albă din aranjamentul de pe masă erau îndoite inestetic și-și urmă impulsul automat de a le aranja la loc.

– Atunci, de ce n-ai plecat după ce m-ai adus înapoi aici și m- ai culcat?

Julie avea senzația că rătăcea pe un cîmp minat. Chiar dacă îndrăznea să-l privească și să-și dezvăluie sentimentele, nu putea fi sigură că o asemenea declarație n-avea s-o lovească în față ca un bumerang.

– Pe de o parte, nici nu m-am gîndit, sincer, și-n plus, adăugă ea ușurată, în urma unei inspirații de moment, nu știam unde erau cheile mașinii!

– Erau în buzunarul pantalonilor mei – cei pe care i-ai scos de pe mine.

– De fapt, am... nu m-am gîndit să caut cheile.

Cred că eram prea îngrijorată ca să judec limpede.

– Şi nu ţi s-a părut cam ciudat, în împrejurările în care te adusesem aici?

Julie luă o revistă ce stătea înclinată peste marginea mesei şi o puse deasupra celorlalte două, apoi mută vasul de cristal cu flori de mătase mai la stînga, în centrul mesei.

– De trei zile-ncoace, totul e destul de ciudat, ocoli ea răspunsul. Nici nu pot să-mi dau seama ce ar fi normal, în circumstanţele astea.

Ridicîndu-se, începu să pună în ordine pernele de pe canapea. Tocmai se apleca s-o ridice pe cea căzută alături, cînd Zack întrebă pe un ton ironic:

– Ai tu, aşa, un obicei, să aranjezi lucrurile cînd te simţi stînjenită?

– N-aş spune asta. Sînt doar o persoană foarte ordonată, nimic mai mult.

Se ridică, privindu-l. Sprîncenele lui erau înălţate glumeţ-provocator, iar în ochi îi lucea o fascinaţie amuzată.

– În regulă, consimţi ea cu un rîs neputincios. Recunosc. *Este* un obicei nervos al meu.

În timp ce termina de pus pernele la loc, adăugă cu un zîmbet abătut:

– Odată, cînd eram nervoasă pentru că picasem la un examen în colegiu, am făcut ordine în tot podul casei, şi pe urmă am pus toate discurile stereo ale fraţilor mei şi reţetele mamei în ordine alfabetică.

Povestirea ei îl înveseli, dar glasul îi rămase totuşi nedumerit şi solemn, cînd o întrebă:

– Iar eu fac ceva care-ţi provoacă nervozitatea?

Julie îl privi cu gura căscată, surprinsă, apoi răspunse, încercînd fără succes să vorbească pe un ton sever:

– De trei zile-ncoace, faci lucruri care-mi provoacă *foarte tare* nervozitatea!

În pofida tonului ei mustrător, avea în privire ceva care-l înduioşă pe Zack: nu se mai vedea nici urmă din teama, suspiciunea, repulsia sau ura dinainte, şi părea să fi trecut o viaţă de om de cînd nu-l mai privise cineva aşa. Nici chiar propriii lui avocaţi nu-l crezuseră cu adevărat nevinovat. Julie îl credea. O ştia doar privind-o, dar amintirea cuvintelor ei de la rîu, felul cum i se frînsese vocea cînd le rostise, făcea ca totul să aibă de o mie de ori mai mult sens: *Mai ştii cînd ai zis că vrei ca măcar cineva să creadă că eşti nevinovat? Atunci nu te-am crezut, dar acum te cred, îţi jur.* Ştiu *că n-ai omorît pe nimeni. Cred tot ce mi-ai spus.*

Julie îl aştepta să spună ceva, sau să rîdă de ultima ei glumă, iar cînd Zack n-o făcu, se retrase, arătînd spre bucătărie.

– Ţi-e foame? îl întrebă pentru a doua oară.

Zack dădu încet din cap.

– Sînt flămînd.

Julie îşi spuse foarte ferm că *nu* alesese intenţionat acel cuvînt, pentru conotaţiile lui sexuale. Încercînd să pară că nici nu se gîndea la aşa ceva, îl întrebă foarte politicos:

– Ce-ai dori?

– Ce-mi oferi? i-o întoarse el – atît de prompt şi firesc, încît Julie nu fu sigură dacă nu cumva toate dublele înţelesuri ale schimbului lor de replici nu existau decît în imaginaţia ei înfierbîntată,

– De mîncare, desigur.

– Desigur, confirmă solemn Zack, deşi ochii îi dansau amuzaţi.

– Tocană, mai concret.

– E foarte important să fim concreţi.

Julie preferă să se retragă strategic către tejgheaua dinspre bucătărie.

– Am să pun masa şi servesc tocana acolo.

– Mai bine să mîncăm aici, lîngă foc, propuse el cu vocea ca o mîngîiere blîndă. E mai intim.

Intim... Juliei i se uscă gura. În bucătărie, lucrul cu o eficienţă aparentă, dar mîinile-i tremurau atît de tare încît abia putu să pună tocana fierbinte în farfurii. Peste o clipă, în cameră se auzi vocea melodioasă a Barbrei Streisand. Dintre toate CD-urile de pe rafturi, de la Elton John pînă la jazz, o alesese tocmai pe Barbra Streisand.

Intim...

Cuvîntul i se învîrtea prin cap; luă două şervete le puse pe tavă, apoi, cu spatele spre cameră, îşi rezemă mîinile de tejghea şi trase aer în piept adînc, ca să se calmeze. Intim. Romantic. Nu-i mai rămăsese nici o urmă de autocontrol, nici un argument, nici un mod de a ocoli adevărul.

Adevărul – şi anume, că îl dorea. Şi o dorea şi el pe ea. O ştiau amîndoi.

Puse tacîmurile pe tavă, îi mai aruncă o privire peste umăr, apoi întoarse grăbită capul. Zack stătea pe canapea, picior peste picior, cu braţele întinse de-a lungul spătarului, şi o privea – relaxat, indulgent şi sexy.

N-avea de gînd s-o grăbească, şi nici nervos nu era – dar în fond, fără îndoială că făcuse dragoste cu sute de femei, de mii de ori, şi toate fuseseră mult mai drăguţe şi mai pricepute decît ea.

Julie îşi stăpîni imboldul maniacal de a începe să facă o ordine perfectă în sertarele din bucătărie.

Zack o privi cum revenea şi, aplecîndu-se, puse masa pe tavă, cu mişcări graţioase şi nesigure,

ca o gazelă speriată. Lumina focului îi făcea să lucească părul castaniu bogat, revărsat peste umeri. Genele lungi şi negre îi aruncau umbre răsfirate în formă de evantai pe obrajii netezi, şi observă pentru prima oară ce mîini frumoase avea, cu degete înguste şi unghii prelungi.

– Aduc nişte vin, propuse el.

Şi, înainte ca Julie să refuze, se ridică şi reveni cu o sticlă şi două pahare cu picior înalt.

– Nu l-am otrăvit, adăugă, cînd o văzu retrăgîndu-şi mîna, după ce o întinsese cu un gest reflex spre pahar.

– Nici nu mă gîndeam la asta, răspunse Julie cu un zîmbet jenat.

Luă paharul şi bău puţin, iar Zack observă că mîna îi tremura. Se hotărî s-o liniştească, angajînd-o într-o conversaţie firească şi plăcută. Tocmai se gîndea s-o facă să vorbească despre elevii ei, cînd o văzu privindu-l cu o expresie ciudată.

– Ce e?

– Mă întrebam, spuse Julie, dacă în ziua aceea... la restaurant... am avut *într-adevăr* o pană de cauciuc?

Zack făcu un efort să-şi stăpînească zîmbetul vinovat.

– Ai văzut cu ochii tăi.

– Vrei să spui că am trecut peste un cui, sau ceva, şi n-am observat că mi se dezumflase cauciucul?

– N-aş spune că s-a întîmplat tocmai aşa.

Era destul de sigur că-l bănuia, dar faţa ei era atît de inexpresivă încît n-avea idee dacă se juca sau nu de-a pisica şi şoarecele cu el.

– Şi atunci, cum *ai spune* că s-a întîmplat?

– Aş zice că, probabil, partea laterală a cauciu-

culuí a intrat pe neaşteptate în contact cu un obiect ascuţit şi tăios.

Terminîndu-şi tocana, Julie se rezemă de spătar şi-l fixă cu o privire atît de fermă, încît i-ar fi smuls o mărturisire şi un şir de scuze oricărui interlocutor recalcitrant... în vîrstă de opt ani.

Parc-ar fi şi văzut-o, lîngă uşa clasei, cu un elev neastîmpărat, privindu-l cu exact aceeaşi expresie.

– Un obiect ascuţit şi tăios? murmură ea, ridicînd din sprîncene. Cum ar fi un cuţit, de pildă?

– Da, ca un cuţit, confirmă Zack, încercînd cu disperare să-şi păstreze seriozitatea.

– Cuţitul tău?

– Al meu.

Cu un zîmbet impertinent, adăugă pe un ton melodios, de băiat dojenit:

– Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Mathison.

Julie nu stătu o clipă pe gînduri. Înălţîndu-şi sprîncenele, răspunse:

– Aştept să înlocuieşti cauciucul pe care l-ai spart, Zack.

Singurul lucru care-i înăbuşi hohotul de rîs fu şocul dulce de o auzi adresîndu-i-se în sfîrşit pe nume.

– Am înţeles, domnişoară, răspunse el.

Era incredibil!

Toată viaţa lui se clătina în plin haos, şi nu voia să facă altceva decît să izbucnească în rîs şi s-o ia în braţe.

– Nu trebuie să scriu şi o compunere de trei pagini în care să explic de ce n-ar fi trebuit să-l sparg, nu-i aşa? întrebă, observînd cum imenşii ei ochi indigo licăreau amuzaţi, în timp ce se uita cu subînţeles la farfuria pe care tocmai şi-o împinsese într-o parte.

– Nu, răspunse ea, dar în seara asta eşti consemnat să speli vasele.

– Auleooo...! exclamă Zack, ridicîndu-se totuşi ascultător şi luîndu-şi farfuria; în timp ce întindea mîna după a ei, adăugă: rea mai sînteţi, domnişoară Mathison!

La care Julie răspunse ferm:

– Şi fără smiorcăieli, te rog!

Zack nu mai putu rezista. Izbucni în rîs, apoi întoarse capul şi, spre surprinderea ei, o sărută scurt pe frunte.

– Îţi mulţumesc, şopti el, înghiţindu-şi un chicotit la vederea expresiei ei fistîcite.

– Pentru ce?

Din nou serios, îi susţinu privirea.

– Pentru că m-ai făcut să rîd. Pentru că ai rămas aici şi nu m-ai trădat. Pentru că eşti curajoasă şi cu umor, şi arăţi incredibil de fermecător în kimonoul ăsta roşu. Şi pentru că mi-ai făcut o mîncare deliciosă.

O ciupi de sub bărbie, ca să destindă atmosfera, cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi da seama că expresia din ochii ei strălucitori nu era de stînjeneală.

– Am să te ajut, se oferi Julie, începînd să se ridice.

Zack îi puse o mînă pe umăr.

– Stai unde eşti şi bucură-te de foc şi de restul de vin.

Prea încordată ca să stea locului, arzînd de nerăbdare să vadă ce avea să se întîmple mai departe – ba nu, *cînd* avea să se întîmple – Julie se ridică şi se duse la fereastră. Rezemîndu-se cu umărul de geam, privi panorama spectaculoasă a crestelor montane înzăpezite ce sclipeau în lumina lunii.

În bucătărie, Zack atinse reostatul de pe perete, reducînd lumina lămpilor de pe grinzile din plafon pînă la o aură blîndă.

– Aşa se vede mai bine afară, îi explică el, cînd Julie îl privi întrebător peste umăr.

Într-adevăr, îşi spuse ea – şi era şi mult mai *intim*, doar cu lumina blîndă şi văpăile focului din vatră. Foarte intim şi foarte romantic, mai ales cînd cînta Barbra Streisand.

Capitolul 31

Zack îi văzu umerii devenind imperceptibil mai rigizi cînd veni în spatele ei la fereastră. Reacţiile ei imprevizibile începeau să-l enerveze.

În loc s-o întoarcă spre el şi s-o ia în braţe sărutînd-o, cum ar fi făcut cu oricare altă femeie, alese o metodă mai subtilă.

Îndesîndu-şi mîinile în buzunare, îi întîlni privirea reflectată în geam, arătă cu capul spre stereo şi întrebă cu un formalism glumeţ:

– Îmi puteţi acorda dansul următor, domnişoară Mathison?

Julie se întoarse, cu zîmbetul ei încîntător strălucind de surprindere, iar Zack simţi o fericire nebunească numai pentru că era bucuroasă.

Îşi înfundă mîinile şi mai adînc în buzunare, ca să n-o atingă, şi continuă cu un zîmbet răutăcios:

– Ultima dată cînd am invitat o învăţătoare la dans, eram îmbrăcat mai potrivit pentru o asemenea ocazie, cu cămaşă albă, cravată maro şi costumul meu bleumarin favorit. Şi totuşi, m-a refuzat.

– Serios? De ce?

– Probabil mă considera prea scund pentru ea.

Julie zîmbi, căci Zack avea cel puţin un metru şi optzeci şi cinci. Sau glumea, sau femeia aceea era gigantică.

– Şi chiar erai mai scund decît ea?

Zack dădu din cap.

– Cu aproape trei capete. Totuşi, mie nu mi se părea un obstacol prea serios, căci făcusem o pasiune nebunească pentru ea.

În sfîrşit, Julie înţelese, iar zîmbetul i se şterse de pe buze.

– Cîţi ani aveai?

– Şapte.

Îl privi ca şi cum ar fi ştiut cît îl duruse refuzul acela.

– Eu nu te-aş fi refuzat niciodată, Zack.

Vocea ei uşor întretăiată şi privirea blîndă fură cît pe ce să-l doboare. Mesmerizat de senzaţiile care se desfăşurau în el, îşi scoase mîinile din buzunare şi-i întinse în tăcere palma stîngă, cu privirea într-a ei. Julie îşi depuse mîna într-a lui, iar Zack o cuprinse cu braţul pe după talia îngustă, în timp ce vocea incredibilă a Barbrei Streisand luneca fără efort în primele acorduri ale cîntecului „*People*".

Înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, îi apropie mîna de pieptul lui şi-i spuse încet, cu buzele aproape de păr:

– Apropo, domnişoară Mathison, în legătură cu zborul neprogramat de azi, cu scuterul acela de zăpadă...

Julie îşi lăsă capul pe spate, cu o expresie de nevinovăţie atît de exagerată, încît Zack abia reuşi să nu izbucnească într-un hohot de rîs.

– Da...? întrebă ea.

– Unde naiba te-ai dus cînd ai decolat ca o

rachetă de pe marginea pantei şi ai dispărut?

Umerii ei începură să se scuture de rîs.

– Am aterizat în îmbrăţişarea unui brad uriaş.

– Un plan foarte abil, o tachină el. Ai rămas uscată şi la adăpost, în timp ce eu am început s-o fac pe somonul nebun în rîul ăla rece ca gheaţa.

– Partea aia n-a mai fost comică. Ceea ce-ai făcut azi a fost lucrul cel mai curajos pe care l-am văzut vreodată.

Nu cuvintele ei fură acelea care-l făcură să se topească, ci felul cum îl privea – admiraţia din ochi şi uimirea din voce. După umilinţa procesului şi dezumanizarea din închisoare, pentru Zack era îmbătător simplul faptul de a fi privit ca un om, nu ca un animal.

Dar ca Julie să-l considere curajos, cinstit şi moral era pentru el cel mai preţios dar pe care-l primise vreodată. Îi venea s-o strîngă în braţe, să se piardă în dulceaţa ei, să se înfăşoare cu ea ca într-o pătură şi să se îngroape în ea; voia să fie cel mai minunat amant din viaţa ei şi să facă acea noapte să fie la fel de memorabilă şi pentru ea, cum urma să fie pentru el.

Julie îi văzu privirea coborînd spre buzele ei şi, cuprinsă de o nerăbdare care în ultima oră atinsese proporţii ameţitoare, îl aşteptă s-o sărute. Cînd înţelese că nu avea de gînd s-o facă încă, îşi ascunse dezamăgirea sub cel mai strălucitor zîmbet de care era în stare, încercînd să spună ceva amuzant.

– Dacă vii vreodată în Keaton şi-l cunoşti pe Tim Martin, te rog să nu-i spui că ai dansat cu mine astă-seară.

– De ce?

– Fiindcă s-a luat la bătaie cu ultimul meu partener de dans.

În pofida absurdităţii situaţiei, Zack simţi primul junghi de gelozie din viaţa lui.

– Martin ăsta e un prieten al tău?

Expresia lui încruntată o făcu să chicotească.

– Nu, mi-e elev. Gelos din fire...

– Vrăjitoareo! o dojeni el, strîngînd-o la piept, în timp ce John Denver începea să cînte *„Annie's Song"*. Ştiu prea bine ce-a simţit bietul băiat.

Julie îşi dădu ochii peste cap.

– Doar nu te-aştepţi să cred că şi tu eşti gelos acum, nu?

Ochii lui Zack se aţintiră lacomi asupra buzelor ei.

– Acum cinci minute, murmură el, aş fi spus că sînt incapabil de o asemenea emoţie înjositoare.

– A, perfect, replică ea în derîdere, după care adăugă cu falsă severitate: întreci măsura, domnule star de cinema.

Zack simţi un fior îngheţat prin tot trupul. Dacă ar fi avut de ales între a fi privit de Julie Mathison ca un deţinut evadat sau ca un star de cinema, cînd avea să se culce cu ea, l-ar fi ales fără ezitare pe cel dintîi. Cel puţin, era real, nu iluzoriu, fals şi gretos. Trăise mai mult de zece ani din viaţă cu o imagine care făcuse din el un trofeu sexual. La fel ca fotbaliştii şi campionii de hockei, viaţa personală şi intimitatea îi fuseseră invadate de fane care voiau să se culce cu Zachary Benedict. Nu cu omul, ci cu imaginea lui. Seara aceasta era prima cînd fusese absolut sigur că o femeie îl dorea numai pentru ceea ce era el însuşi, şi se înfurie la gîndul că se înşelase.

– De ce... te uiţi aşa la mine? întrebă ea cu teamă.

– Dacă mi-ai spune *tu mie*, ripostă Zack, de ce

ai folosit expresia „star de cinema" tocmai în momentul ăsta?

– N-o să-ți placă răspunsul.

– Pune-mă la încercare.

Tonul lui îi făcu ochii să se îngusteze.

– În regulă. Am spus-o fiindcă am aversiune față de nesinceritate.

Sprîncenele lui Zack se îmbinară brusc.

– Crezi că ai putea vorbi puțin mai clar?

– Desigur, replică Julie, înfruntîndu-i sarcasmul cu un curaj neobișnuit pentru ea. Am spus-o fiindcă te-ai prefăcut gelos și ai agravat situația declarînd că niciodată în viața ta nu te-ai mai simțit așa. Am considerat că nu era numai răsuflat, ci și fățarnic, mai ales întrucît știu, cum știi *și tu*, că sînt fără-ndoială cea mai neatrăgătoare femeie cu care te-ai deranjat să flirtezi în viața ta! Mai mult, întrucît nu te mai tratez ca pe un criminal evadat, ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai începe nici *tu* să te porți cu mine ca... ca și cum aș fi o admiratoare fără minte pe care-o poți vrăji cu cîteva complimente găunoase pînă-ți leșină la picioare.

Observîndu-i cu întîrziere expresia tenebroasă de pe față, Julie își smulse privirea dintr-a lui, stingherită și rușinată de acea izbucnire. Se pregăti pentru o ripostă verbală, dar după o clipă de tăcere amenințătoare spuse cu voce mică și spășită:

– Cred că nu era *nevoie* să vorbesc chiar *atît* de clar. Îmi pare rău. Acum e rîndul tău.

– Să ce?

– Să-mi spui că am fost grosolană și nesuferită, probabil.

– Perfect. Ai fost.

Se opriseră din dans, iar Julie trase aer în piept, prelung, înainte de a-i privi chipul impasibil.

– Ești furios, nu-i așa?

– Nu sînt sigur.

– Cum adică, nu ești sigur?

– Vreau să zic că, în ceea ce te privește pe tine, nu mai sînt sigur de nimic, începînd de azi de la amiază, iar incertitudinea se accentuează de la o clipă la alta.

Vorbea atît de straniu, de... de ezitant... încît Julie simți un zîmbet șovăitor arcuindu-i buzele. Se îndoia foarte tare că orice altă femeie, indiferent cît de frumoasă, l-ar fi putut aduce într-o asemenea stare. Nu știa cum reușise, dar se simțea destul de mîndră.

– Cred că-mi place, spuse ea.

Zack, însă, nu era amuzat.

– Din păcate, mie nu.

– Aha...

– Ba chiar, cred c-ar fi bine să ajungem la o înțelegere în legătură cu ceea ce se întîmplă între noi, ca și cu ceea ce *vrem* să se întîmple între noi. Ești de acord?

– Cred... cred că da.

– Perfect, vrei să începi tu, sau eu?

Julie înghiți în sec, ezitînd între teamă și amuzament.

– Începe tu.

– O parte din timp, am senzația sucită că nu ești reală... că ești prea naivă pentru o tînără de douăzeci și șase de ani... că ești o fată de treisprezece ani care se dă drept femeie.

Zîmbi ușurată că nu spusese ceva mai rău.

– Și în cealaltă parte a timpului?

– Mă faci să mă simt de parcă *eu* aș avea treisprezece ani. În ciuda felului cum percepi tu cele întîmplate azi la rîu, *nu* sînt un cavaler în armură

strălucitoare. *Nu* sînt nici un star de cinema şi sînt *departe* de a fi un adolescent naiv şi idealist! Toată inocenţa şi tot idealismul pe care le-am avut, le-am pierdut cu mult timp înainte să-mi pierd virginitatea. Nu mai sînt un copil, şi nici tu nu eşti. Sîntem doi oameni în toată firea. Ştim amîndoi ce se întîmplă între noi acum şi mai ştim şi unde anume vom ajunge.

Rîsul se stinse din ochii ei, înlocuit de o stare care nu era tocmai teamă, dar nici tocmai mînie.

– Vrei să-ţi spun clar, ca să nu încapă nici o îndoială asupra motivaţiilor? stărui el, văzînd cum i se înroşeau obrajii. Motivaţiile mele nu sînt nobile; sînt mature şi naturale. Nu mai avem treisprezece ani, nu sîntem la balul şcolii şi nu stau să mă întreb dac-am să te pot săruta sau nu de noapte-bună. Adevărul este că te doresc şi cred că şi tu mă doreşti pe mine aproape la fel de mult. Înainte ca noaptea asta să se sfîrşească, am de gînd să fac să fie aşa, iar apoi, să te duc în pat, să te dezbrac şi să fac dragoste cu tine în voie, cît pot de încet şi complet. Deocamdată, vreau să dansez cu tine, ca să-ţi simt trupul lipit de al meu. În timp ce dansăm, am să mă gîndesc la toate lucrurile pe care le voi face cu tine cînd vom fi împreună în pat. E destul de clar aşa? Dacă nu-ţi convine, atunci spune-mi ce vrei, şi aşa vom face. Ei? se răsti el nerăbdător, cînd Julie rămase tăcută, cu capul în piept. Ce *vrei* să facem?

Julie îşi muşcă buza tremurătoare şi ridică spre el ochii plini de veselie şi dorinţă.

– Cum ţi-ar plăcea să mă ajuţi să fac ordine în debaraua din hol?

– Ai şi *altă* variantă? întrebă el, atît de iritat, încît nu-şi dăduse seama că glumea.

– De fapt, răspunse Julie încreţindu-şi fruntea şi coborîndu-şi ochii spre gulerul lui descheiat, asta *era* a doua variantă.

– Bine, şi-atunci care naiba-i *prima* variantă? Şi nu care cumva să-mi spui că te stresez atît de tare, încît îţi vine să faci ordine-n debara, pentru că pe tine n-aş putea să te stresez nici sub ameninţarea armei!

Julie adăugă irascibilitatea şi obtuzitatea la trăsăturile pentru care îl iubea, apoi trase aer în piept, tremurător, gata să pună capăt jocului, dar nu-i putu înfrunta privirea în timp ce spunea încet:

– Ai dreptate, după cele întîmplate azi, nici cu pistolul n-ai putea să mă mai stresezi, fiindcă ştiu că nu mi-ai face ceva rău pentru nimic în lume.

Zack îi prinse faţa între mîini, o întoarse în sus şi-i reteză brusc cuvintele cu gura, îndesîndu-şi degetele prin părul ei în timp ce o săruta. Iar cînd Julie îi dovedi că vorbise serios, cînd îşi ridică mîinile peste pieptul lui şi-l cuprinse pe după gît, strîngîndu-l cu putere şi sărutîndu-l la rîndul ei, plăcerea şi bucuria fură aproape insuportabile.

Zack îşi pierdu controlul. Gura lui o captură pe a ei cu o disperare feroce, despărţindu-i buzele cu forţa, în timp ce cu mîinile îi descheia kimonoul, trăgîndu-l şi aruncîndu-l pe jos în faţa focului, ca să se desfete cu vederea şi atingerea pielii ei.

Învăluită în braţele lui, Julie îl simţi culcînd-o la podea, dar nu ieşi la suprafaţă din starea aceea de plăcere ametită pînă cînd gura şi mîinile lui Zack se desprinseră de ea. Deschise ochii şi-l văzu descheindu-şi grăbit cămaşa şi aruncînd-o în lături, dar abia cînd o privi simţi primul freamăt de panică.

În lumina focului, ochii lui scăpărau aprinşi, cutreierîndu-i trupul; pasiunea îi înăsprise chipul, iar

cînd Julie îşi ridică ruşinată braţul ca să-şi acopere sînii, glasul lui răsună dur:

– Nu!

Se înfioră convulsiv la auzul acelui glas străin, la vederea chipului ce devenise al unui străin, însă cînd Zack îi dădu mîna la o parte şi o acoperi cu trupul lui îşi dădu seama instinctiv că preliminariile se sfîrşiseră şi avea s-o pătrundă în cîteva momente, dacă nu-l oprea.

– Zack... şopti ea, încercînd să se facă ascultată fără a compromite situaţia. Aşteaptă...!

Zack ştia că se grăbea prea tare, scurtînd preludiul, şi credea că asta o nemulţumea.

– Zack! Am ceva să-ţi spun!

Cu un efort care aproape-l vlăgui de toate puterile, se întoarse pe o parte, dar cînd îşi aplecă gura spre sînul ei, Julie îi cuprinse chipul între mîini, ridicîndu-l cu forţa.

– *Te rog!* Trebuie să vorbim mai întîi.

– Vorbeşte tu, răspunse el morocănos, strîngînd-o la piept şi începînd s-o sărute pe gură şi pe gît. Am să ascult.

Julie se smulse de sub el, ştiind că subiectul de discuţie părea cel mai inept şi inoportun abordat vreodată de o femeie în asemenea momente.

– Cîţi ani aveai prima dată cînd ai făcut dragoste?

Zack închise ochii, stăpînindu-şi nervozitatea.

– Doisprezece.

– Nu vrei să ştii cîţi aveam eu?

– Nu, răspunse el crispat, aplecîndu-se să-i sărute iar sînul.

– Aveam douăzeci şi şase, se repezi Julie să continue, în panică, simţind cum gura lui îi cuprindea sfîrcul.

Recunoscu momentul cînd cuvintele ei îşi făcură efectul, căci Zack ridică puţin gura, apoi rămase atît de nemişcat, încît dădea senzaţia că nici nu mai respira.

– Asta-i prima dată pentru mine, adăugă ea cu voce tremurătoare.

Fruntea lui i se rezemă pe sîn, în timp ce închidea ochii, exclamînd:

– Christoase!

Fără să mai fie conştient de trecerea timpului, rămase astfel pînă cînd vocea ei ezitantă îl smulse din gînduri.

– Nu mă aşteptam să te superi...

Cu un oftat aspru, Zack răspunse:

– Sînt supărat pe mine însumi, nu pe tine.

Julie îi cercetă faţa.

– De ce?

– Fiindcă, urmă el ursuz, asta n-o să mă oprească. Fiindcă puţin o să-mi pese că n-ai mai făcut-o niciodată, nici măcar cu un bărbat care te-a iubit sau care ar fi putut să rămînă cu tine dacă te lăsa gravidă. Nimic nu contează pentru mine... şopti el, coborîndu-şi gura spre a ei, decît asta...

Neputînd să mai suporte, Julie murmură cu voce întretăiată:

– N-am vrut să fac... să fac atîta caz fiindcă e prima dată pentru mine... Voiam doar să mă iei mai încet... nu să te opreşti.

– Nu strica totul, ca şi cum n-ar avea nici o importanţă. Adevărul e că niciodată n-am avut simţul de răspundere – sau privilegiul – de a fi primul amant al unei femei, aşa că şi pentru mine e o premieră.

Ridicînd mîna, îi înlătură părul de pe obraz, răsfirîndu-l încet cu degetele.

– Cred că i-ai scos din minți pe băieții din Kenton, în toți anii ăştia.

– Ce vrei să spui?

Zack zîmbi răutăcios.

– Vreau să spun, că de ieri mă tot chinuiesc imaginîndu-mi cum ar fi să-mi trec degetele prin coama asta a ta superbă – şi nu-s decît două zile de cînd te-am văzut prima oară.

Torturat de dorința de a o săruta, trase adînc aer în piept şi se aplecă spre ea, stăpînindu-se să nu-i atingă buzele cu limba.

– Eşti aşa de dulce... şopti el. Al dracului de dulce eşti...

Julie cedă înaintea lui. Cu un geamăt abia auzit, îi cuprinse ceafa într-o mînă şi-l sărută cu toată pasiunea care se adunase în ea, îndesîndu-se în trupul lui rigid, desfătîndu-se cu fiorul care-l străbătu în timp ce-şi deschidea gura peste a ei, într-un sărut pe cît de aspru, pe atît de tandru. Îi atinse buzele cu limba ei şi-l simți inspirînd gîfîit; încurajată, îşi lăsă limba să-i exploreze scurt şi senzual gura, atingînd uşor...

Îşi realizase scopul. Autocontrolul lui Zack se frînse într-un mormăit gros, în timp ce o întorcea pe spate, sărutînd-o cu o foame crudă şi înnebunită care-o făcea să se simtă atît neputincioasă, cît şi puternică. Într-un tîrziu, cînd îşi ridică în sfîrşit gura de pe a ei, tot trupul Juliei ardea de dorință.

– Deschide ochii, micuțo, şopti el.

Julie se supuse şi văzu un piept bărbătesc musculos, acoperit cu fire cîrlionțate de păr negru. Simpla imagine a acelui piept îi făcu inima să tresară. Ezitînd, ridică privirea dinspre pieptul lui, pentru a vedea cum îl schimbase pasiunea. Un muşchi îi palpita spasmodic în gît, chipul îi era aspru şi întunecat, iar ochii-i ardeau. Îi văzu buzele senzuale articulînd două cuvinte şi-i auzi scrîşnetul din glas cînd le rosti:

– Atinge-mă.

Era o invitație, un ordin şi o rugăminte.

Julie răspunse la toate trei. Ridicînd mîna, i-o puse pe obraz. Fără să-şi ia ochii de la ai ei, Zack întoarse capul şi începu să-i frece palma cu buzele.

– Atinge-mă.

Cu inima începînd să-i bată nebuneşte, Julie îşi trecu degetele peste obrazul lui, de-a lungul tendoanelor încordate ale gîtului, pe umăr, apoi tot mai jos, străbătînd muşchii rigizi ai pieptului. Înfruntîndu-şi dorința dezlănțuită, Zack urmărea reacțiile care se succedau pe fața ei fermecătoare, în timp ce trupul i se supunea mîngîierilor nefamiliare şi intime ale degetelor lui. Fiecare secundă i se cristaliza în minte, strălucitoare ca un diamant. Sub degetele lui, Julie se deschidea, caldă şi umedă, făcîndu-l să dorească la disperare să se afunde în ea.

Mîinile ei îl străbăteau, tot mai îndrăznețe, iar cînd degetele îi atinseră în sfîrşit bărbăția rigidă, cuprinzîndu-l apoi, i se tăie respirația. În momentul cînd îl simți între degetele ei, Juliei i se deschiseră brusc ochii, străpungîndu-i chipul. Îşi ridică mînca cealaltă spre obrazul lui, cu un gest mîngîietor, iar cuvintele care i le şopti îl făcură să se topească:

– A meritat să te aştept douăzeci şi şase de ani, domnule Benedict...

Zack îşi pierdu controlul respirației. Ținîndu-i între palme fața înfierbîntată, se aplecă s-o sărute, numai că de astă dată cuvîntul pe care-l şopti era îngroşat de pietate uimită.

– Christoase...

Cu sîngele vîjîindu-i în urechi, trecu deasupra ei,

apoi între picioare, sondîndu-i intrarea în trup, croindu-şi încet drum în deschizătura ei strîmtă şi umedă, expirînd cînd simţi cum trupul ei se destindea să-l primească, cum umezeala ei caldă îl cuprindea. Cînd întîlni fragilul obstacol, îi ridică şoldurile zvelte, îşi ţinu respiraţia şi apăsă. O clipă, trupul ei se crispă de durere, dar înainte ca Zack să reacţioneze, Julie îl cuprinse cu braţele şi i se deschise ca o floare, primindu-l, absorbindu-l precum o teacă. Chinuindu-se să-şi stăpînească orgasmul care ameninţa să erupă, Zack se mişcă încet, dar cînd Julie începu să se mişte o dată cu el, încleştîndu-se, stăpînirea de sine i se risipi, împreună cu dorinţa de a prelungi actul. Capturîndu-i gura într-un sărut pîrjolitor, se afundă în ea, purtînd-o tot mai repede şi mai repede spre pisc, desfătîndu-se cu ţipătul ei înăbuşit cînd îşi înfipse unghiile în spatele lui şi începu să se cutremure convulsiv.

Explodă în ea cu o forţă care-i smulse din piept un geamăt adînc, apoi continuă să se mişte ca şi cum s-ar fi putut goli astfel de toată amărăciunea trecutului şi ameninţările viitorului.

Al doilea orgasm izbucni într-o explozie de senzaţii care-i trepidară prin terminaţiile nervoase, zguduindu-i tot trupul şi lăsîndu-l secătuit. Epuizat. Se aştepta să fie împuşcat mortal în cîteva zile, poate doar ore, după ce părăsea acea casă. Acum, îşi dorea să fi fost prins încă înainte de a se fi urcat în aceeaşi maşină cu Julie.

Era atît de adîncit în gînduri, încît trecu mult timp pînă-şi dădu seama că femeia pe care o ţinea în braţe plîngea. Amuţit de remuşcare, încercînd neputincios s-o mîngîie înlăturîndu-i şuviţele umede de păr de pe obrazul înlăcrimat, îşi înghiţi nodul din gît, apoi şopti cu glas răguşit:

– Julie, dac-aş putea să desfac toate lucrurile pe care ţi le-am făcut, n-aş ezita. Pînă în noaptea asta, am făcut tot ce-am făcut dintr-o necesitate disperată... dar asta...

Făcu o pauză ca să înghită iar în sec, şi-i îndepărtă stîngaci o şuviţă de păr de pe frunte.

– Dar ceea ce ţi-am făcut acum, continuă el, e complet de neiertat. Am explicaţii, dar nu şi scuze. Nu poţi fi atît de naivă, încît să nu-ţi dai seama că cinci ani înseamnă cam mult pentru ca un bărbat să stea fără...

Se întrerupse brusc, dîndu-şi seama prea tîrziu că o insulta, dînd impresia că, în starea lui de frustrare sexuală, l-ar fi mulţumit orice femeie.

– Nu de-asta am făcut-o... A fost unul dintre motive... principalul motiv e că te-am dorit din clipa cînd...

Dezgustul de sine i se ridică în gît ca fierea, împiedicîndu-l să mai continue.

După cîteva momente prelungite de tăcere, femeia din braţele lui vorbi în sfîrşit.

– Zi mai departe, îi ceru ea încet.

Zack încercă să-i distingă trăsăturile umbrite, încruntat, nedumerit.

– Să zic mai departe?

Julie dădu din cap, frecîndu-şi obrazul moale de pielea lui.

– Da. Tocmai ajunseseşi la partea cea mai interesantă.

– Partea cea mai interesantă...? repetă el aiurit.

Îl privi şi, deşi ochii-i erau încă umezi de lacrimi, pe faţă i se ivi un zîmbet victorios care făcu inima lui Zack să se zbuciume între coaste.

– Ai pornit de la început cu stîngul, şopti ea, spunînd că-ţi pare rău. Şi ai continuat şi mai prost,

zicînd că sînt naivă şi pe urmă dînd impresia că orice femeie ţi-ar fi convenit la fel de uşor, după cinci ani de abstinenţă...

Zack o privi lung, în timp ce uşurarea începea să-i învăluie trupul ca un balsam.

– Am spus eu asta?

– Aproape.

Surîsul ei molipsitor îl făcu să zîmbească şi pe el, neajutorat.

– Ce nedelicatețe din partea mea!

– Întru totul! declară Julie, cu falsă indignare.

– Şi ce-ar fi trebuit să fac şi să spun?

– Păi, după cum ştii, nu prea am experienţă în asemenea situaţii...

– N-ai deloc experienţă, îi aminti el, dintr-o dată mulţumit nebuneşte de acel lucru.

– Dar am citit sute de scene de dragoste, în romane.

– Ăsta nu-i un roman.

– Într-adevăr, dar există asemănări clare.

– De exemplu? o tachină el, distras de bucuria pe care i-o citea pe faţă.

Spre uimirea lui, Julie redeveni serioasă, cu o expresie întrebătoare în ochi.

– Una la mînă, şopti ea, femeia simte adesea ceea ce-am simţit eu cînd erai în mine.

– Şi ce anume ai simţit? o întrebă Zack, neputînd să se stăpînească.

– M-am simţit dorită, spuse ea, cu vocea uşor întretăiată. Am mai simţit că aveai nevoie de mine. O nevoie disperată. Şi că sînt foarte, foarte specială. M-am simţit... întreagă.

Lui Zack i se strînse inima, sub efectul unei emoţii dureros de intense.

– Atunci, de ce ai plîns?

– Fiindcă, şopti Julie, uneori frumuseţea are asupra mea efectul ăsta.

Privindu-i ochii luminoşi, Zack văzu acel gen de frumuseţe blîndă şi spirit neînduplecat care aproape puteau face un bărbat să plîngă.

– Ţi-a spus vreodată cineva, întrebă el în şoaptă, că ai zîmbetul Madonei lui Michelangelo?

Julie deschise gura să protesteze, dar Zack i-o luă înainte, întrerupîndu-i răspunsul cu un sărut scurt şi apăsat.

– Nu crezi că asta-i o mică blasfemie, replică ea cu întîrziere, sufocată, după ce-i dădu drumul, dacă stai să te gîndeşti ce-am făcut adineaori?

Zack rîse înăbuşit, cu gura lipită de gîtul ei.

– Nu, dar s-ar putea să fie, dacă stai să te gîndeşti ce-o să facem acum.

– Şi ce-o să facem?

Umerii lui începură să se scuture de rîs văzînd cît era de încîntată, chiar în timp ce gura începea să-i coboare încet peste trupul ei.

– Am să-ţi arăt.

Julie îşi ţinu respiraţia şi-şi arcui şoldurile sub asaltul senzual al mîinilor şi gurii lui. Apoi, din mintea lui Zack rîsul pieri, înlocuit de altceva, mult mai profund.

Capitolul 32

Rezemată de un munte de perne, în enormul pat din dormitorul mare, Julie privea spre vasele de pe masa joasă din faţa şemineului. Luaseră micul dejun acolo, apoi Zack o dusese înapoi în pat şi făcuse dragoste cu ea. Acum era trecut de amiază

şi stătea ghemuită lîngă el, cu braţul lui pe după umeri. Din păcate, la lumina zilei îi era mult mai greu să se agaţe de iluzia că se afla într-o căsuţă sigură şi caldă, în pat cu un om minunat şi obişnuit, care întîmplător o iubea cu adevărat. În lumina zilei, era nefericită şi conştientă că omul care făcuse dragoste cu ea atît de violent şi tandru mai făcuse acelaşi lucru şi cu nenumărate vedete de cinema şi mondene sexy. Aceea fusese lumea lui – o lume frenetică a luxului, populată cu oameni bogaţi, frumoşi, talentaţi şi plini de relaţii.

– La ce te gîndeşti? o întrebă Zack.

– La nimic prea profund, ocoli ea răspunsul, cu un zîmbet artificial. La viaţă, în general.

– Spune-mi.

Încercînd să evite atît privirea lui, cît şi întreaga discuţie, Julie îşi ridică genunchii, cuprinzîndu-şi-i cu braţele.

– Zău că nu merită să insistăm.

– De ce nu mă laşi pe mine să decid asta?

Îi aruncă o privire nemulţumită.

– Întotdeauna eşti atît de persistent?

– E una dintre calităţile mele cele mai neatrăgătoare, replică el netulburat. La ce *anume* te gîndeai?

Julie îşi dădu ochii peste cap, cu exasperare glumeaţă, dar cînd Zack continuă s-o privească tăcut, în aşteptare, renunţă şi se hotărî să-i spună măcar o parte din adevăr. Cu bărbia rezemată de genunchi, ca să-i evite privirea, începu:

– Mă gîndeam cît de ciudată e viaţa. Totul poate părea complet previzibil, şi pe urmă, într-un minut – atîta cît ai nevoie ca să te hotărăşti să tragi pe dreapta pentru o cafea - toate pot să se schimbe.

Zack îşi rezemă capul pe perne, închise ochii şi

înghiţi în sec, uşurat. Crezuse că reflecta la faptul mult mai logic şi mai adevărat că-i distrugea viaţa.

– Vrei să rămîi aici, cu mine, Julie?

– Am de ales? îl tachină ea.

– Nu, îi răspunse, după o pauză destul de lungă. Mă tem că nu...

– Crezi că le-aş spune autorităţilor unde eşti, dacă m-ai lăsa să plec?

– Nu. Dacă-mi dai cuvîntul tău de onoare că n-ai să faci asta, am să te cred.

– Atunci, de ce?

– Pentru că nu cred că ai putea să suporţi genul de interogatoriu neînduplecat la care te-ar supune. Chiar dacă le-ai spune că te-am adus aici legată la ochi, ar continua să te bată la cap, încercînd să te „ajute" să-ţi aminteşti ceva semnificativ, şi mai devreme sau mai tîrziu tot ţi-ar scăpa un amănunt, fără să vrei sau chiar fără să-ţi dai seama.

De astă dată, Julie încercă să păstreze echilibrul între sinceritate şi umor.

– Bine. Atunci, cred că va trebui să stau aici, în cocioaba asta dărăpănată, şi să-mi petrec cîteva zile cu un om năzuros, dictatorial şi exasperant, care are un apetit sexual nesăţios. Probabil că aş pleca de-aici incapabilă să umblu sau să mă ţin pe picioare fără ajutor.

Ochii lui rămaseră închişi, dar buzele i se arcuiră într-un uşor zîmbet.

– Nu sînt năzuros.

– Dar exasperant, dictatorial şi nesătul eşti, replică ea chicotind, în timp ce se simţea mult mai bine şi mai stăpînă pe situaţie. Ştiu, hai să mergem afară.

Brazdele din jurul gurii lui se adînciră într-un zîmbet leneş, îngăduitor şi înfumurat.

– Nici o şansă. Ţi-ar îngheţa fundul.

– Am de gînd să mi-l acopăr cu nişte haine, îl informă înţepată Julie. Aerul curat şi activitatea fizică vindecă aproape orice, se grăbi ea să adauge, în timp ce Zack se scutura de rîs.

– Cu excepţia degerăturilor.

Îl lovi cu o pernă, rîzînd fiindcă îl prinsese cu ochii închişi, şi începu să-şi descurce membrele din aşternut.

– Întotdeauna trebuie să ai tu ultimul cuvînt?

– Se pare că da.

– Atunci, n-ai decît să vorbeşti singur, pentru că eu mă duc afară, spuse, luîndu-şi halatul. În pofida plăcerilor sibaritice de a sta aici cu tine, am nevoie de aer şi de soare. Dacă aş fi acasă, la ora asta aş ieşi cu clasa în pauza de prînz.

– Plăceri sibaritice, repetă el chicotind. Bine le mai întorci! Îmi place.

– Nici nu mă mir, replică Julie cu un zîmbet, pornind spre baia de lîngă camera ei, ca să facă un duş şi să se îmbrace.

În urma ei, Zack spuse:

– Foloseşte baia asta, e mult mai plăcută.

Capitolul 33

Înfăşurată într-un prosop verde, Julie tocmai pornea spre dormitorul ei ca să-şi ia blugii, cînd Zack strigă în urma ei:

– Ia-ţi ceva din debaraua de-acolo!

Surprinsă, pentru că nu-şi spuseseră nimic de cînd folosiseră împreună baia cea mare, Julie se întoarse spre el. La chiuvetă, cu un prosop ca al ei în jurul şoldurilor, Zack îşi aplica pe faţă cremă de bărbierit.

– Nu, spuse ea, mi-am luat aseară şi nu m-am simţit bine.

Cu o fascinaţie pe care nu şi-o putea stăpîni, îl privi cum îşi înclina capul, trăgîndu-şi aparatul de ras peste bărbie şi gît, în timp ce răspundea:

– Nu ştiu de ce, mă aşteptam să mă contrazici.

Julie zîmbi fudul, răspunzînd:

– E plăcut să mai şi cîştig cîte o discuţie în contradictoriu cu tine, din cînd în cînd.

Intră în dormitor şi se duse la scaunul unde-şi lăsase hainele în ajun. Nu mai erau acolo. O fracţiune de secundă, privi tapiţeria imprimată a scaunului, apoi se răsuci pe călcîie şi reveni în baie, cu o privire bătăioasă în ochi.

– N-am să iau pe mine nimic din debaraua aia!

Zack îi aruncă o privire amuzată, în timp ce continua să-şi tragă aparatul de ras peste obraz.

– Asta zic şi eu idee excitantă pentru un bărbat nesăţios ca mine – să te-nvîrteşti pe-aici fără nimic pe tine, toată ziua!

Pe tonul ei de învăţătoare – calm şi prevenitor, care parcă voia să spună: „Mergi prea departe, tinere!", Julie răspunse:

– Zack, îmi dau toată silinţa să nu-mi pierd cumpătul...

Înghiţindu-şi un hohot de rîs, căci o găsea absolut adorabilă, Zack refuză să răspundă.

– Zack! insistă ea pe un ton şi mai autoritar, înaintînd. Aştept să-mi dau hainele de unde mi le-ai ascuns, chiar în clipa asta!

Cu umerii scuturîndu-i-se de rîs, Zack se aplecă şi-şi clăti faţa cu apă, apoi îşi luă prosopul din jurul şoldului şi se şterse.

– Şi dacă nu ţi le dau, domnişoară Mathison? întrebă el, cu gura în prosop. Ce-ai să-mi faci, mă pedepseşti cu o detenţie?

Julie, care avusese de-a face cu destui adolescenţi, se controlă, ştiind că nu era indicat să-şi arate frustrarea, pierzînd teren. Cu o fermitate emfatică, declară răspicat:

– Problema asta nu e *negociabilă*.

Zack aruncă prosopul şi se întoarse, cu un zîmbet strălucitor.

– Ai un vocabular minunat, comentă el cu admiraţie sinceră. Apropo, de ce nu vorbeşti cu accentul tărăgănat din Texas?

Mai hotărîtă ca oricînd să cîştige, Julie îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse cu îndărătnicie:

– Îmi vreau hainele înapoi.

– Nici o şansă, iubito. Ia-ţi ceva din debara.

Se simţea atît de frustrată şi descumpănită, încît îi venea să bată din picior.

– La naiba, vreau...

– Te rog, o întrerupse el, dintr-o dată mai încet, ia-ţi nişte haine din debara.

Cînd Julie deschise iar gura să protesteze, adăugă sec:

– Pe ale tale le-am aruncat în foc.

Julie ştia că planurile-i erau zădărnicite, dar desconsideraţia cu care procedase o rănea şi o înfuria.

– Or fi părut ele nişte zdrenţe jerpelite pentru un fost star de cinema, ripostă ea, dar erau hainele mele. Am muncit ca să mi le cumpăr şi-mi plăceau!

Se răsuci pe călcîie şi porni revoltată spre debara, fără să ştie că ultimele ei cuvinte îşi atinseseră ţinta cu un efect mult mai precis decît ar fi putut să spere. Ridicînd în dreptul ei prima pereche de pantaloni şi un pulover care-i căzuseră sub mînă, văzu că i se potriveau şi le luă pe ea fără ceremonie. Pantalonii erau de caşmir verde ca smaraldul, iar puloverul pe gît, asortat, avea violete delicate, cu frunze verzi-închis, cusute pe mîneci. Lăsîndu-şi-l pe dinafară, luă o curea de piele verde, se încinse cu ea, apoi se întoarse şi fu cît pe ce să se ciocnească piept în piept cu Zack. Stătea în uşa debaralei, cu o mînă rezemată de toc, blocînd ieşirea.

– Scuză-mă, zise Julie, încercînd să-l ocolească.

Glasul lui era la fel de implacabil ca poziţia:

– Din vina mea a trebuit să porţi aceleaşi haine trei zile la rînd. Voiam doar să te îmbraci cu altceva, ca să nu mă simt vinovat de fiecare dată cînd îţi vedeam blugii.

Fără să adauge că mai voise şi s-o vadă îmbrăcată cu ceva elegant şi frumos, potrivit cu faţa şi silueta ei, continuă:

– Vrei să te uiţi la mine şi să mă laşi să-ţi explic?

Julie nu era atît de furioasă, încît să nu-i accepte logica, nici atît de nepăsătoare, încît să strice puţinul timp pe care-l aveau la dispoziţie împreună, cu o ceartă fără rost.

– Nu suport să mă ignori şi să te uiţi în jos, ca şi cum ţi-ar vorbi un gîndac de pe podea, insistă Zack, şi te-ai întreba unde e, ca să-l striveşti cu piciorul.

– Eşti complet incorijibil, răspunse ea chicotind şi ridicînd spre el o privire amuzată.

– Iar tu eşti complet minunată.

Cînd nu-i răspunse, Zack zîmbi şi porni spre dormitor. Peste umăr, adăugă:

– Hai să ne luăm canadienele pe noi şi să ieşim, dacă nu ţi-a pierit cheful.

Julie se uită la el cu gura căscată, apoi îl urmă,

desfăcînd larg brațele în timp ce spunea:

– Cu hainele astea?! Ai înnebunit? Pantalonii ăştia de caşmir trebuie să fi costat... cel puțin două sute de dolari!

Amintindu-şi unele dintre facturile lui Rachel, Zack le estimă prețul cam pe la vreo şase sute de dolari, dar nu spuse.

– Julie, hainele astea îi aparțin unei femei care are magazine universale pline de îmbrăcăminte elegantă. Puțin iar păsa dacă le-ai purta pe unele dintre ele...

Înainte de a termina fraza, îşi dădu seama ce prostie făcuse dezvăluind atît de mult. Ochii Juliei se dilataseră de şoc.

– Vrei să spui că-i cunoşti pe proprietarii casei? Te lasă s-o foloseşti? Nu-şi asumă un risc îngrozitor... vreau să spun, ştiind că dau adăpost unui evadat...

– Termină! o întrerupse el, mai dur decît intenționase. N-am vrut să spun aşa ceva!

– Dar nu încerc decît să înțeleg...

– La naiba, nu *vreau* să înțelegi!

Amintindu-şi cît de nedrept era să-şi descarce furia pe ea, îşi trecu o mînă prin păr, spunînd mai răbdător:

– Voi încerca să-ți explic cît pot de clar şi succint, după care vreau să nu mai revenim la subiectul ăsta.

Julie îi aruncă o privire din care reieşea că-i găsea atitudinea şi tonul nerezonabile şi reprobabile, dar nu spuse nimic.. Înfundîndu-şi mîinile în buzunare, se rezemă de peretele dormitorului, privindu-l cu un calm înnebunitor.

– Cînd te întorci acasă, începu Zack, poliția o să te ia la întrebări despre tot ce-am spus şi ce-am

făcut în timp ce eram împreună, ca să poată deduce cît ajutor am primit ca să evadez şi unde am să mă duc. Te vor pune să iei totul de la început de-atîtea ori, pînă vei fi epuizată şi n-ai să mai poți gîndi limpede. O vor face cu speranța că-ți vei aminti ceva semnificativ pentru ei, chiar dacă ție nu li s-a părut aşa. Atîta vreme cît le poți spune adevărul, tot adevărul – adică exact ceea ce te voi sfătui să faci cînd vei pleca de- aici – nu ai nici un motiv de îngrijorare. Dar dacă încerci să mă aperi ascunzîndu-le ceva, sau dacă minți, în cele din urmă te vei contrazice, iar atunci vor observa şi-au să se repeadă asupra ta. Vor crede că ai fost complicea mea de la început şi-au să te trateze ca atare. Îți voi cere să spui o singură minciună, mică şi necomplicată, care să ne-ajute pe amîndoi fără să te facă să te poticneşti în timpul interogatoriului. În rest, nu vreau să minți sau să le ascunzi nimic. Spune-le totul. În momentul de față, nu ştii nimic care-ar putea să-mi facă rău, mie sau altora aflați în legătură cu mine. Şi am de gînd să rămînă aşa, încheie el categoric, spre binele meu şi al tău. E clar? Înțelegi de ce nu vreau să mai pui şi alte întrebări?

– Ce minciună îmi vei cere să spun?

– Am să-ți cer să le spui că nu ştii unde anume e casa asta. Spune-le că te-am legat la ochi după ce era să scapi, la popasul acela, şi te-am pus să stai culcată pe bancheta din spate aproape tot drumul, ca să nu încerci să mai fugi. E credibil şi logic, şi au să te creadă. Va ajuta şi la neutralizarea celor spuse de afurisitul ăla de camionagiu; numai din cauza lui poliția te-ar suspecta că m-ai ajutat. Aş face orice ca să nu-ți cer să minți aşa pentru mine, dar e cea mai bună cale.

– Şi dacă refuz?

Într-o clipă, chipul lui deveni dur, închis în sine.

– Depinde de tine, desigur, îi răspunse, cu o politeţe înghețată. Dacă hotărăşti să le spui unde e casa asta, aş vrea să-ţi aminteşti şi că nu am avut cheia şi am fost gata să pătrund prin efracţie, dacă n-o găseam. Altfel, proprietarii casei, care sînt la fel de nevinovaţi ca tine, vor fi supuşi aceloraşi suspiciuni nedrepte.

Nu încerca să se apere deloc, îşi dădu Julie seama. Încerca disperat să-i protejeze pe proprietarii casei – ceea ce însemna că-i cunoştea. Îi erau, sau îi fuseseră prieteni...

– N-ai vrea să-mi spui ce hotărîre ai luat? o întrebă el pe acelaşi ton detestabil de detaşat. Sau preferi să te mai gîndeşti?

Cînd avea unsprezece ani, Julie jurase să nu mai mintă niciodată şi nu-şi încălcase acel jurămînt timp de cincisprezece ani.

Acum îl privi pe omul pe care-l iubea şi spuse încet:

– Le voi spune că am fost legată la ochi. Cum aş putea crede că aş hotărî altceva?

O străbătu uşurarea, cînd îi văzu tensiunea dispărînd de pe faţă, dar în loc să spună ceva tandru, Zack o sfredeli cu privirea şi anunţă:

– Ai calitatea, Julie, de a fi singura femeie în viaţă care a reuşit *vreodată* să mă facă să mă simt ca un yo-yo emoţional pe care-l joacă pe deget, la capătul unei sfori.

Julie îşi muşcă buza de jos pentru a-şi stăpîni zîmbetul, căci acesta părea minunat de capabil să-l afecteze într-un fel cum nici o altă femeie nu mai făcuse vreodată. Chiar dacă lui nu-i plăcea deloc.

– Îmi... pare rău... încheie ea nesincer.

– Îţi pare pe dracu', replică Zack – dar glasul nu-i mai suna tăios, ci uşor amuzat. Abia reuşeşti să-ţi stăpîneşti rîsul. Dumnezeu să-l apere pe omul care s-o însura cu tine, pentru că o să albească, săracul, cu mult înainte de termen.

Julie zîmbi, dădu din cap şi, desprinzîndu-se de perete, răspunse în jargonul tenisului:

– Cred că ultimul punct pe care l-ai marcat îţi adjudecă game-ul, setul şi meciul. Îţi acord şi această victorie verbală, pe lîngă toate celelalte. Am voie să ştiu cît timp vom sta aici, împreună?

– Nu... m-am hotărît încă. Nu mai mult de o săptămînă.

Încercă să nu se gîndească la faptul că era un răstimp atît de scurt şi se hotărî să facă tot ceea ce-i ceruse, dar nu înainte de a formula întrebarea care o urmărea de cînd ieşise din dormitor.

– Înainte de a încheia toată discuţia despre poliţie şi celelalte, mai am să te întreb ceva. Să clarificăm, mai bine zis.

Zack îi văzu obraji înroşindu-se, în timp ce-şi apleca repede capul, concentrată să-şi îndese părul bogat sub un fes albastru tricotat.

– Ai spus că vrei să le spun poliţiştilor totul. Doar nu te-aştepţi să le spun şi că am... tu... eu... noi...

– Hai că mai ai puţin şi termini toate pronumele, o tachină Zack. Acum poţi să adaugi şi un verb?

Julie îşi puse mănuşile, îşi propti mîinile în şolduri şi-l privi cu o expresie de dezaprobare comică.

– Eşti mult prea naiv, domnule Benedict.

– Trebuie să ţin pasul cu tine.

Clătinînd din cap cu fals dezgust, Julie se îndreptă spre uşa de la capătul holului. Zack o ajunse din urmă tocmai cînd ieşea. Cerul era de un albas-

tru strălucitor, frigul mai slăbise, iar lumea de-afară arăta ca o țară a minunilor arctice, cu troiene înalte şi cratere joase formate de vînt.

– N-am vrut să-ți tratez cu indiferență ultima întrebare, îi explică el, închizînd uşa în urma lui. Sigur că nu trebuie să le spui de bunăvoie că am avut relații intime – asta nu ne priveşte decît pe noi. Pe de altă parte, întrucît am fost condamnat pentru crimă, vor presupune că n-am ezitat să te silesc să faci sex cu mine, folosind forța sau constrîngerea. Avînd în vedere mentalitatea de mahala a majorității poliţiştilor, dacă negi că te-am forțat, vor încerca să smulgă de la tine mărturisirea că poate ai vrut să te regulez, aşa că am făcut-o.

– Nu vorbi aşa! îl mustră Julie cu o expresie de fecioară neprihănită şi indignată – cum şi era, îşi dădu Zack seama, zîmbind în sinea lui.

– Vorbesc în stilul lor de a gîndi. Vor aborda subiectul în zeci de moduri diferite şi aparent fără nici o legătură, de pildă cerîndu-ți să descrii casa unde m-am ascuns, ca s-o localizeze şi să caute indicii. Pe urmă te vor întreba despre dormitoare şi felul cum arătau. Nimeni nu poate şti cum te vor lua, dar în clipa cînd dezvălui prea multe – date sau sentimente – despre un lucru care mă priveşte personal, vor presupune tot ce poate fi mai rău şi se vor repezi. Cînd te-am adus aici, o clipă nu mi-am imaginat că vor avea motive atît de serioase să creadă că mi-ai fi putut deveni aliată. Şi nici n-ar fi crezut-o, dacă nenorocitul ăla de şofer de camion n-ar fi...

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Cînd era să scapi, acolo la popas, nu m-am gîndit la altceva decît să te opresc imediat. Nu m-am aşteptat ca şoferul să ne vadă atît de bine,

încît să ne poată recunoaşte mai tîrziu. Oricum, faptul e consumat şi n-are rost să mai insistăm. Cînd te vor întreba, spune-le exact ce s-a întîmplat. Îl vor considera un act de eroism din partea ta – cum a şi fost.

Punîndu-i mîinile pe brațe pentru a-şi accentua cuvintele, continuă:

– Ascultă-mă cu atenție, după care vreau să încheiem subiectul ăsta o dată pentru totdeauna. Cînd poliția te va chestiona despre relația noastră de aici, dacă se întîmplă să scapi ceva din care să rezulte că am ajuns atît de intimi, vreau să-mi promiți un singur lucru.

– Ce anume? întrebă Julie, dorind cu disperare să pună capăt discuției înainte ca buna dispoziție să le fie compromisă iremediabil.

– Vreau să-mi promiți c-ai să le spui că te-am violat.

Îl privi cu gura căscată.

– Am fost deja condamnat pentru crimă, sublinie el. Crede-mă, reputația mea nu va avea prea mult de suferit dacă se mai adaugă şi o acuzație de viol. Însă reputația ta va fi salvată, şi altceva nu mai contează. Înțelegi, nu-i aşa? o întrebă, studiindu-i expresia extrem de ciudată din ochi.

Vocea ei fu blîndă şi foarte, foarte dulce, cînd îi răspunse, cu o umilință neaşteptată pentru ea:

– Da, Zack. Înțeleg. Înțeleg că... *ți-ai... ieşit... din... minți!*

Şi îl lovi cu ambele mîini drept în umeri, luîndu-l prin surprindere şi catapultîndu-l înapoi, pînă căzu cu brațele şi picioarele desfăcute într-un troian de zăpadă înalt de un metru şi jumătate.

– De ce naiba ai făcut asta? întrebă el, chinuindu-se să se ridice din zăpada adîncă.

– Am făcut-o, răspunse Julie cu cel mai angelic zîmbet al ei, privindu-l cu mîinile în şolduri şi cu picioarele puţin depărtate, pentru că ai îndrăznit să sugerezi că m-aş putea *gîndi,* măcar, să spun vreodată cuiva că m-ai violat!

Capitolul 34

Zack se ridică în picioare, scuturîndu-şi zăpada de pe păr, canadiană şi pantaloni. După ce termină, porni spre ea încet, hotărît, cu un zîmbet drăcesc pe buze.

– A fost o mare copilărie din partea ta, o dojeni el.

Julie începu să se retragă, pas cu pas.

– Nici să nu-ncerci! îl preveni, înăbuşindu-şi rîsul. Te avertizez...

Zack se repezi, iar ea se răsuci dintr-o dată, agăţîndu-l cu piciorul pe dinapoia genunchiului şi smucind cu putere în sus. Pînă să se dezmeticească, Zack căzu iar, cu încetinitorul parcă, dînd din braţe ca o gîscă beată. Se prăbuşi pe spate la picioarele ei, cu o bufnitură sonoră, în timp ce hohotele de rîs ale Juliei răsunau ca nişte clopoţei printre brazi.

– Asta, îl informă Julie distrîndu-se copios, a fost o parte din plata pentru că m-ai săpunit cu zăpadă la popasul ăla.

Îl aşteptă să se ridice, dar Zack continua să zacă la picioarele ei, cu o expresie straniu de gînditoare şi ochii spre cerul albastru.

– Nu... nu te ridici? chicoti ea după cîteva clipe.

Zack întoarse capul s-o privească.

– Ce rost ar avea?

– Nu te-ai lovit, aşa-i?

– Praf mi-ai făcut mîndria, Julie.

Prin minte îi trecu brusc amintirea tuturor filmelor lui cu eroi neînvinşi şi deodată înţelese de ce se simţea stînjenit. Îşi dădea seama că nu se prefăcea, fie din felul cum zăcea acolo, fie după tonul încordat al glasului. Evident, în secvenţele de luptă fusese folosit un cascador care semăna cu el, reflectă ea, copleşită de remuşcare pentru că pe lîngă toate greutăţile îi mai adăugase şi acea răzbunare meschină.

– Am făcut o prostie. Te rog să te ridici.

Zack mîji ochii în lumina soarelui, spunînd încet:

– Ai de gînd să mă trînteşti din nou?

– Nu, îţi promit că nu mai fac. Ai perfectă dreptate. A fost o copilărie.

Îi întinse mîna ca să-l ajute, pregătită pentru eventualitatea că era un şiretlic, iar Zack urma să încerce s-o tragă la pămînt, dar el îi acceptă recunoscător ajutorul.

– Sînt prea bătrîn pentru aşa ceva, se plînse, frecîndu-şi partea dinapoi a genunchiului şi scuturîndu-se de zăpadă.

– Ia uite... arătă Julie spre omul de zăpadă pe care începuse să-l construiască în ajun, dornică să-l facă să-şi uite stingherealа. Vîntul a făcut un crater acolo, iar zăpada nu e foarte adîncă. Ce-ar fi să mă ajuţi să refac omul de zăpadă?

– Foarte bine, răspunse Zack şi, spre plăcuta ei surprindere, îi luă mîna, pornind amîndoi prin zăpadă, ţinîndu-se de mînă ca doi îndrăgostiţi. Ce mi-ai făcut adineaori? o întrebă cu admiraţie. A fost o lovitură de karate, sau o mişcare de judo? Mereu le încurc.

– Judo, răspunse ea încurcată.

– De ce naiba nu mi-ai făcut figura asta la pas, în loc s-o iei la fugă?

– Fratele meu, Ted, predă cursuri de autoapărare, dar mie asta mi se părea o prostie într-un orăşel mic cum e Keaton şi am refuzat să mă duc. Aşa că m-a învăţat mişcarea aceea acasă, demult. În ziua aia, cînd alergai după mine, am intrat în panică şi am fugit. Nici măcar nu mi-am mai amintit că o ştiam. Azi am plănuit-o dinainte, de-asta mi-a reuşit atît de uşo...

Se întrerupse, încercînd cu disperare să-i cruţe amorul propriu, deşi era cam tîrziu. Ajunseseră la omul de zăpadă, iar Zack îi eliberă mîna, privind-o cu un zîmbet admirativ.

– Mai ştii şi alte mişcări ca asta?

Julie mai ştia cîteva.

– Nu, altele nu mai ştiu.

Continuînd să-i zîmbească, Zack îi spuse foarte încet şi foarte blînd:

– Atunci, te rog, permite-mi să te învăţ încă una...

Se mişcă atît de repede, încît Julie scoase un ţipăt surprins, în aceeaşi clipă în care se desprinse de sol, azvîrlită înapoi într-un nămete, cu exact atîta forţă, încît să aterizeze în fund, cu picioarele întinse înainte, nevătămată. Se uită la el cu gura căscată, apoi izbucni într-un rîs neputincios, ridicîndu-se în picioare.

– Chiar că eşti îngrozitor, îl dojeni ea, prefăcîndu-se atentă la scuturatul zăpezii de pe haine, în timp ce se gîndea cum să i-o plătească. În sfîrşit, porni spre el cu un surîs nevinovat.

– Ţi-a fost de-ajuns? întrebă zîmbind Zack, cu mîinile pe lîngă trup.

– Da, ai cîştigat. Mă dau bătută.

De astă dată însă, Zack îi văzu licărirea din ochii aceia albaştri vrăjitori.

– Mincinoaso, rîse el cînd Julie începu să-i dea tîrcoale încet, căutîndu-şi ţinta. Zack începu să se răsucească o dată cu ea, rîzînd amîndoi.

– *Time out!* ceru Julie, prefăcîndu-se că-şi făcea de lucru cu fermoarul. Nici nu mă mir că îngheţ. Fermoarul ăsta îmi tot alunecă.

– Stai, interveni el imediat, exact aşa cum speram. Să încerc eu...

Îşi scoase mănuşa şi se aplecă să examineze fermoarul. În clipa cînd degetele lui atinseră cheiţa, Julie se răsuci brusc, aruncîndu-se din răsputeri cu umărul spre pieptul lui, pentru a-l doborî ca un mijlocaş la fotbal. Zack sări într-o parte, iar umărul ei nimeri în gol cu atîta putere, încît zbură pe lîngă el, cu capul în piept. Propulsată de inerţie, căzu drept în troianul din spatele lui, unde capul i se îngropă în zăpadă pînă la umeri.

Încercînd să respire, rîzînd şi scuturîndu-şi zăpada de pe faţă, se ridică din nămeţi, în timp ce Zack comenta amuzat:

– N-am mai văzut pe nimeni pînă acum încercînd să-şi folosească propriul cap ca perforator de zăpadă. Interesantă demonstraţie. Crezi că i-ai putea vinde ideea unui investitor?

Cu un hohot de rîs, Julie se prăbuşi la picioarele lui. Încercînd să-şi tragă respiraţia, îi privi chipul zîmbitor. Zack o privea cu mîinile în şolduri, ca o imagine întruchipată a superiorităţii masculine amuzate.

– Cînd eşti gata să revii la probleme mai serioase, ca omul de zăpadă, o informă el fudul, îndepărtîndu-se cu nasul pe sus, să-mi...

Julie întinse piciorul. Zack se împiedică, se răsuci şi căzu ca un copac doborît. Hohotind de rîs, Julie se rostogoli repede într-o parte, sări în picioare şi se retrase.

– Cu cît cazi mai de sus, cu atît te loveşti mai rău... îi reaminti ea chicotind şi îndepărtîndu-se, în timp ce Zack se ridica.

Deşi zîmbea în continuare, în ochi i se ivise o lucire periculoasă.

– Asta a fost... declară el încet. Pîn-aici!

– Să nu... să nu faci ceva ce-ai să regreți... chicoti Julie neputincioasă, întinzînd mîna ca să-l țină la distanță, în timp ce se îndepărta tot mai repede.

Zack grăbi pasul, vizibil.

– Zack, gata... rîse ea tremurînd. Să nu-ndrăznești! țipă, răsucindu-se s-o ia la fugă spre pădure, în acelaşi moment în care Zack se avîntă înainte.

O doborî, placînd-o pe mijloc înainte de a fi făcut primul pas, căzu peste ea în zăpadă, apoi o întoarse cu fața în sus, încălecîndu-i şoldurile. Rîzînd de zvîrcolelile ei neajutorate, îi imobiliză cu o singură mînă ambele încheieturi deasupra capului.

– Te predai?

– Da, da, da...! îngăimă ea cu o voce întretăiată.

– Zi „mă predau".

– Mă predau! chicoti Julie. Mă predau!

– Acum, închide ochii şi sărută-mă.

Cu umerii scuturîndu-i-se de rîs, închise ochii şi-i dădu intenționat un pupic copilăresc. Primi în schimb o mînă de zăpadă – rece şi umedă, pe toată fața.

Zack îi frecă obrajii, în timp ce Julie rîdea tot mai tare, bolborosind, apoi se ridică.

– Şi acum, declară el cu un zîmbet satisfăcut ca al unui sultan, în timp ce-i întindea o mînă ca s-o ajute, eşti *sigură* că ți-a fost de-ajuns?

– De-ajuns, rîse Julie, observînd cu întîrziere ce copilăreşte de fericit şi relaxat arăta, după o simplă zbenguială în zăpadă. Ultimele urme de încordare îi dispăruseră de pe față, iar Julie simți un amestec de tandrețe şi uimire că ceva atît de banal îi dăruia atîta plăcere. Desigur, la Los Angeles nu ningea, aşa că putea fi o noutate pentru el. Oricum, îşi dădea seama de un lucru: avusese perfectă dreptate cînd îi spusese să se concentreze numai asupra prezentului şi să-şi făurească amintiri pentru viitor. Era clar că de asta avea nevoie.

Zack porni prin zăpada adîncă, sprijinindu-se de brațul ei, cu gîndul la proiectul care-l aşteptă.

– Cred că ne putem apuca de treaba serioasă cu omul de zăpadă, anunță el, oprindu-se în fața movilei diforme rămasă din ajun, acum că înțelegi ce nebunie totală e să provoci un adversar mult mai puternic, mai abil şi mai înțelept decît tine. Întrucît ți-am cîştigat în fine respectul cuvenit, am unele idei nume pentru acest pro...

Un bulgăre uriaş de zăpadă îl lovi, fără pic de respect, drept în ceafă.

Sus, pe culmea unui munte izolat din Colorado, hohotele de rîs răsunară adesea pe parcursul acelei lungi după-amieze de iarnă, speriind veveriţele care se uitau din copaci cum doi oameni risipeau liniştea şi pacea locului, zbînțuindu-se în zăpadă ca doi copii, fugărindu-se printre copaci, bătîndu-se cu bulgări, pentru ca apoi să se apuce de construirea unui om de zăpadă care, o dată terminat, nu avea să semene cu nici un alt om de zăpadă consemnat în analele istoriei.

Capitolul 35

În timp ce stăteau aşezaţi împreună pe cana pea, cu picioarele întinse înainte pe măsuţa de ca fea şi un pled afgan crem peste ele, Julie se uită afară pe fereastra cît peretele din faţă. Era delicio de epuizată după ziua petrecută în aer liber, cina copioasă şi dragostea făcută cu Zack pe canapea. Pe măsură ce luminia din living scădea pînă la o văpaie gălbuie, iar din foc mai rămîneau doar tăciuni roşiatici, Julie abia mai distingea conturul omu lui de zăpadă.

Zack avea o imaginaţie incredibil de creatoare, ceea ce n-ar fi trebuit să fie surprinzător, avînd în vedere cariera lui de cineast. Dar totuşi, un om de zăpadă ar fi trebuit măcar să *arate* ca un om, nu ca un dinozaur mutant.

– La ce te gîndeşti? întrebă el, sărutîndu-i uşor părul.

Julie ridică faţa spre el, zîmbind.

– La omul tău de zăpadă. Nu ţi-a spus nimeni că un om de zăpadă trebuie să fie vesel?

– Ăla, o corectă el, cu o mîndrie băieţească, uitîndu-se pe fereastră, e un *monstru* de zăpadă.

– Numai Stephen King ar fi putut să viseze aşa ceva. Ce fel de copilărie depravată ai avut, la urma urmei? îl tachină ea.

– Depravată, confirmă Zack, strîngînd-o lîngă el. Nu se mai sătura de ea, iar pentru el era o experienţă fără precedent. Avea cu nouă ani mai mult şi era de o mie de ori mai dur, şi totuşi ceva anume la ea îl înmuia şi-l făcea să-i *placă* să fie

altfel, moale – două experienţe cu totul noi pentru el. Pe de altă parte, cel puţin de cînd era un om în toată firea, nu mai cunoscuse nici o femeie, inclusiv Rachel, pe care să n-o intereseze în primul rînd propria ei carieră şi felul în care putea el s-o ajute.

– Zack?

Simplul sunet al vocii ei rostindu-i numele avea asupra lui un efect magic; rostit de ea, numele lui suna altfel – diferit, special...

– Hmm?

– Îţi dai seama că nu ştiu prea multe despre tine, deşi sîntem... ăă, am fost...

Se întrerupse, nesigură dacă n-ar fi fost prea mult să folosească termenul „amanţi".

Zack îi auzi incertitudinea jenată din voce şi zîmbi, presupunînd că, probabil, căuta un cuvînt cuviincios şi decent – prin urmare, complet nepotrivit – ca să descrie pasiunea neînfrînată dintre ei, sau ceea ce însemnau unul pentru celălalt, acum, o dată ce o împărtăşiseră.

Zîmbind cu chipul îngropat în părul ei, o întrebă:

– Ce preferi, un cuvînt sau o sintagmă?

– Nu mai fi aşa de arogant! Întîmplător, sînt calificată să predau educaţia sexuală pînă la nivelul primelor clase de liceu.

– Atunci, care-i problema? chicoti el.

Dar răspunsul ei îi reteză rîsul, îi tăie respiraţia şi-l făcu să se topească de tot.

– Cumva, spuse Julie, studiindu-şi concentrată mîinile împreunate în poală, termenul ştiinţific de „contact sexual" pare complet nepotrivit pentru a descrie ceva atît de... atît de dulce... şi de profund. Şi de curat.

Zack îşi rezemă capul de spătarul canapelei şi închise ochii, întrebîndu-se de ce avea efectul acela

nebunesc asupra lui. Un moment mai tîrziu, reuşi să spună cu un glas cît de cît normal:

– Cum ţi se pare termenul „amanţi"?

– Amanţi, repetă ea, dînd din cap de cîteva ori. Ceea ce încercam să-ţi explic e că, deşi am fost amanţi, de fapt nu ştiu nimic despre tine.

– Şi ce ai vrea să ştii?

– Păi, pentru început, Zachary Benedict este numele tău adevărat, sau ţi l-ai schimbat cînd ai început să faci filme?

– Primul meu nume de botez e Zachary. Benedict era numele al doilea, nu cel de familie, pînă mi l-am schimat legal, la optsprezece ani.

– Serios?

Julie întoarse capul, uitîndu-se la el. Deşi ţinea ochii închişi, Zack îi simţi privirea, îi văzu în minte zîmbetul curios şi, în timp ce aştepta întrebarea inevitabilă care urma, îşi aminti alte lucruri...

„Nu te-aş fi refuzat niciodată, Zack..."

„Cum ai îndrăznit să sugerezi că m-aş putea gîndi, măcar, să spun vreodată cuiva că m-ai violat!"

„Termenul ştiinţific de contact sexual pare complet nepotrivit pentru a descrie ceva atît de... atît de dulce... şi de profund. Şi de curat."

Vocea ei îi risipi amintirile:

– Cum te chema, înainte de a-ţi lua numele de Benedict?

Era exact întrebarea la care se aşteptase, cea la care nu răspunsese niciodată.

– Stanhope.

– Ce nume frumos! De ce ţi l-ai schimbat?

Julie îi văzu fălcile încordîndu-se, iar cînd deschise ochii, fu uimită de expresia lor ostilă.

– E o poveste lungă, răspunse el scurt.

– A... făcu Julie, înţelegînd că era destul de neplăcut ca să nu insiste deocamdată; în schimb, spuse primul lucru care-i trecu prin minte ca să-i distragă atenţia: ştiu deja multe despre tinereţea ta, pentru că pe vremea aia fraţii mei erau fani avizi ai tăi.

Zack o privi, conştient că-şi înfrînase curiozitatea firească privitoare la acea „poveste lungă" din viaţa lui.

– Chiar aşa?

Julie dădu din cap, mulţumită şi uşurată că reuşise să schimbe subiectul cu atîta succes.

– Din cauza asta, ştiu deja că ai crescut singur, călătorind pe la rodeouri şi prinzînd tauri, lucrînd la ferme şi îmblînzind cai... ce e, am spus ceva de rîs?

– Cu riscul de a-ţi spulbera iluziile, prinţeso, chicoti Zack, toate poveştile astea sînt produse ale imaginaţiei hiperactive din departamentul de publicitate al studioului. Adevărul e că aş prefera să petrec două zile într-un autobuz Greyhound decît două ore pe spinarea unui cal. Iar dacă există pe lumea asta ceva care să-mi displacă mai mult decît caii, sînt vacile. Taurii, vreau să zic.

– Vacile! exclamă Julie, iar rîsul ei molipsitor răsună melodios ca o muzică, în timp ce-l studia fascinată.

– Dar tu? o tachină el, luîndu-şi paharul de brandy de pe masă, pentru a o distrage de la următoarea întrebare inevitabilă. Porţi numele de Mathison din naştere, sau ţi l-ai schimbat?

– La naştere n-am avut nici un nume.

Zack se opri cu paharul în drum spre gură.

– Poftim?

– Am fost găsită într-o cutie, deasupra unei lăzi de gunoi dintr-un gang, înfăşurată cu un prosop.

Ingrijitorul care m-a găsit m-a dus în casă, la soția lui, unde m-au ținut pînă m- am încălzit destul ca să mă scoată iar, pentru a mă duce la spital. A considerat că se cuvenea să port numele soției lui, care avusese grijă de mine în ziua aceea, așa că m-au botezat Julie.

– Dumnezeule...! murmură Zack, încercînd să nu-și arate oroarea.

– Am avut noroc! Mi s-ar fi putut întîmpla ceva mult, mult mai rău.

Zack era atît de copleșit, încît nu observă veselia din ochii ei.

– Cum?

– S-ar fi putut ca pe soția lui s-o cheme Mathilda. Sau Gertrude. Sau Wilhelmina. Aveam coșmaruri, la gîndul că m-aș fi putut numi Wilhelmina.

– Oricum, povestea s-a termint cu bine, încercă el să se încurajeze, ceea ce părea ridicol, după atîta timp. Ai fost adoptată de familia Mathison, nu?

Cînd Julie dădu din cap, conchise:

– Iar ei s-au ales cu un bebeluș minunat, pe care să-l iubească.

– Nu tocmai.

– Cum adică? întrebă Zack, nedumerit.

– Mathisonii s-au ales cu o fată de unsprezece ani care încercase deja s-o apuce pe calea crimei, pe străzile din Chicago – cu ajutorul unor băieți puțin mai mari care mi-au arătat anumite... ăă... trucuri. De fapt, adăugă ea veselă, probabil că aș fi avut o carieră destul de ilustră.

Ridică mîna și-și mișcă spre el degetele lungi, explicîndu-i în continuare:

– Aveam degete foarte repezi. Lipicioase.

– Furai?

– Da, iar la unsprezece ani m-au și arestat.

– Pentru furt? murmură el, nevenindu-i să creadă.

– În nici un caz! replică lezată Julie. Eram mult prea iute ca să mă-nhațe la cîntat. M-au umflat la o săltare-n gașcă.

Zack o privi cu gura căscată. Simplul fapt de a o auzi vorbind în argoul străzii îl făcea să scuture din cap, ca să și-l limpezească. Și totuși, imaginația rafinată care-l făcuse să devină un cineast de succes îi intrase deja în funcțiune, ajutîndu-l să și-o închipuie la vîrsta aceea: mică și slabă, din cauza subnutriției... o față de strengăriță, dominată de ochii aceia imenși... o bărbie mică și îndărătnică... păr închis la culoare, tuns scurt și lăsat neîngrijit... Capricioasă și plină de energie. Gata să se ia de piept cu lumea crudă și nedreaptă... Gata să se ia de piept cu un fost pușcăriaș...

Gata să se răzgîndească și să rămînă cu el, sfidînd tot ceea ce devenise, fiindcă acum credea în el...

Oscilînd între rîs, tandrețe și uimire, o privi cu o expresie de scuză.

– Mi-a luat-o razna imaginația.

– Nici nu mă mir, zîmbi Julie complice, enigmatic.

– Ce făceai cînd te-au arestat?

Îl privi lung, amuzată.

– Niște băieți mai mari îmi demonstrau cu multă bunăvoință o metodă care mi-ar fi fost de mare folos după ce te-am întîlnit. Atîta numai că ieri, cînd am încercat-o cu Blazer-ul, nu mi-am mai amintit care fir unde se ducea.

– Poftim? întrebă Zack fără nici o expresie.

– Ieri am încercat să pornesc Blazer-ul fără cheie.

Hohotul lui de rîs reverberă din tavan şi, înainte ca Julie să poată reacţiona, o cuprinse cu braţele, o trase lîngă el şi-şi îngropă chipul vesel în părul ei.

– Doamne fereşte...! şopti el. Numai eu eram în stare să răpesc o fiică de preot care ştie să scurtcircuiteze maşini.

– Sînt sigură că aş fi reuşit şi ieri, dacă nu trebuia să mă întrerup din două-n două minute şi să apar în faţa ta, la fereastră, îl informă ea.

Zack rîse şi mai tare.

– Dumnezeule mare! izbucni uimită Julie. Ar fi fost mult mai uşor să-ţi şterpelesc cheia din buzunar!

Următorul lui hohot de rîs îi acoperi aproape complet cuvintele.

– Aş fi făcut-o într-o secundă, dacă ştiam că ţii cheile în buzunar.

Nefiresc de mulţumită că-l putea face să rîdă aşa de tare, Julie îşi rezemă capul de pieptul lui, dar imediat ce Zack se opri din rîs îi spuse:

– Acum e rîndul tău. Unde ai copilărit cu adevărat, dacă nu la ranchuri şi ferme?

Zack ridică încet faţa din părul ei înmiresmat şi-i săltă bărbia cu un deget.

– La Ridgemont, Pennsylvania.

– Şi...? insistă Julie, nedumerită de impresia ciudată că răspunsul la această întrebare părea să aibă o semnificaţie deosebită pentru el.

– Şi, continuă Zack, privindu-i ochii întrebători, familia Stanhope are o mare companie de fabricaţie care a reprezentat coloana vertebrală a oraşului Ridgemont şi al mai multor localităţi din jur de aproape un secol.

Julie clătină din cap cu dezgust.

– Ai fost bogat! Toate poveştile alea despre copilul singur, fără familie, care trăia pe circuitul rodeourilor... numai minciuni! Fraţii mei le-au crezut!

– Îmi cer iertare că fraţii tăi au fost amăgiţi, spuse el, chicotind la vederea expresiei ei indignate. Adevărul e că n-am ştiut ce inventase despre mine departamentul de publicitate pînă cînd nu am citit eu însumi în reviste, iar atunci era prea tîrziu ca să mai fac scandal – nu că mi-ar fi folosit la ceva, oricum, pe vremea aceea. În orice caz, am plecat din Ridgemont înainte de a fi împlinit nouăsprezece ani, şi în continuare am trăit de unul singur.

Julie ar fi vrut să-l întrebe de ce plecase de-acasă, dar pentru moment rămase la cele esenţiale.

– Ai fraţi şi surori?

– Am avut doi fraţi şi o soră.

– De ce spui „am avut"?

– Din multe motive, cred, răspunse el cu un oftat, rezemîndu-şi iar capul de spătarul canapelei.

– Dacă preferi să nu vorbeşti despre asta, din diverse motive, spuse Julie, simţindu-i schimbarea de dispoziţie, nu e nevoie să-mi spui nimic.

Zack ştia că avea să-i spună totul, dar nu voia să examineze miile de sentimente care-l îndemnau s-o facă. Niciodată nu simţise nevoia sau dorinţa de a răspunde la aceleaşi întrebări, puse de Rachel. Dar, în fond, nici în ea şi nici în oricine altcineva nu avusese atîta încredere cu un lucru care i-ar fi putut redeştepta durerea. Poate fiindcă Julie îi dăruise deja atît de mult, simţea că-i datora explicaţii. O cuprinse mai strîns cu braţul, iar ea se cuibări lîngă el, cu faţa rezemată parţial de pieptul lui.

– Pînă acum n-am mai vorbit cu nimeni despre asta, deşi Dumnezeu mi-e martor de cîte ori am fost întrebat. Nu e o poveste foarte lungă sau interesantă, dar dacă ţi se pare că vorbesc ciudat, e fi-

indcă pentru mine e foarte neplăcută şi mă simt cam nefiresc discutînd despre asta pentru prima oară, după şaptesprezece ani.

Julie rămase tăcută, simţindu-se uluită şi măgulită că avea să i-o spună.

– Părinţii mei au murit într-un accident de maşină cînd aveam zece ani, începu el, iar cei doi fraţi ai mei, sora mea şi cu mine am fost crescuţi de bunici – cînd nu eram plecaţi la internat, mai bine zis. Între noi erau diferenţe de vîrstă de un an; Justin era cel mai mare, urmam eu, apoi Elizabeth, şi la urmă Alex. Justin era...

Făcu o pauză, încercînd să-şi găsească, fără succes, cuvintele potrivite.

– Era un marinar excelent şi, spre deosebire de majoritatea fraţilor mai mari, accepta să mă ia cu el oriunde se ducea. Era... bun. Blînd. S-a sinucis cînd avea optsprezece ani.

Julie nu-şi putu stăpîni o exclamaţie îngrozită.

– Dumnezeule, dar de ce?

Pieptul lui Zack se ridică sub obrazul ei, în timp ce trăgea aer în piept, apoi îl expira încet.

– Era homosexual. Nu ştia nimeni. Decît eu. Mi-a spus-o cu mai puţin de o oră înainte de a-şi zbura creierii.

Cînd rămase tăcut, Julie spuse:

– N-ar fi putut să discute cu cineva... să obţină sprijinul familiei?

Zack rîse scurt, amar.

– Bunica mea era o Harrison şi provenea dintr-o familie de oameni rigizi cu exigenţe imposibil de înalte faţă de ei înşişi şi de oricine altcineva. L-ar fi considerat pe Justin un pervers, un monstru, şi i-ar fi întors spatele public, dacă nu se pocăia pe loc. Familia Stanhope, pe de altă parte, a fost întotdeauna exact pe dos – oameni nepăsători, irresponsabili, fermecători, iubitori de distracţii şi slabi. Dar principala lor trăsătură, cea care s-a transmis pe toată linia masculină, a fost aceea că bărbaţii din neamul Stanhope erau afemeiaţi. Toţi. Desfrîul lor e legendar în acea parte din statul Pennsylvania şi e o trăsătură cu care toţi au fost extrem de mîndri. Inclusiv, şi mai ales, bunicul meu. Nu sînt sigur că bărbaţii din dinastia Kennedy erau cu ceva mai prejos decît cei din familia Stanhope, în materie de femei. Ca să-ţi dau un exemplu mai puţin ofensiv, cînd fraţii mei şi cu mine am împlinit, fiecare, doisprezece ani, bunicul ne-a făcut cadou de ziua noastră cîte o prostituată. A organizat cîte o mică petrecere privată la el acasă, iar prostituata aleasă a fost adusă acolo ca să participe la petrecere, apoi să se retragă la etaj cu sărbătoritul.

– Şi bunica ta ce părere a avut despre asta? întrebă Julie dezgustată. Unde era?

– Bunica mea era undeva în casă, dar ştia că nu putea face nimic, aşa că ţinea capul sus atîta cît putea şi se prefăcea că habar n-avea de ceea ce se întîmpla. La fel reacţiona şi faţă de aventurile bunicului meu.

Zack tăcu un timp, iar Julie crezu că n-avea să mai spună nimic.

Apoi însă adăugă:

– Bunicul meu a murit la un an după Justin, şi încă a mai reuşit să-i lase o moştenire umilitoare: zbura cu avionul personal spre Mexic şi avea un top-model tînără şi frumoasă cu el, cînd s-a prăbuşit. Harrisonii sînt patronii ziarului din Ridgemont, aşa că bunica mea a putut împiedica publicarea acestui detaliu, dar n-a avut nici un rost, pentru că serviciile telegrafice l-au aflat şi a apărut în toate

ziarele din oraşele mari, ca să nu mai menţionez posturile de radio şi televiziune.

– Dacă tot nu ţinea la ea, de ce n-a divorţat?

– Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru, în vara dinainte de a pleca la Yale. Sărbătoream începutul carierei mele de student, îmbătîndu-ne împreună în cabinetul lui. În loc să-mi răspundă să-mi văd naibii de treburile mele, băuse destul ca să-mi spună adevărul, dar nu atît de mult încît să nu mai fie lucid.

Îşi luă brandy-ul şi şi-l turnă pe gît, ca şi cum ar fi încercat să-şi spele din gură gustul cuvintelor, apoi privi absent în paharul gol.

– Şi ce ţi-a spus?

O privi ca şi cum aproape c-ar fi uitat de prezenţa ei acolo.

– Mi-a spus că bunica mea era singura femeie din lume pe care o iubise vreodată. Toţi credeau că se însurase cu ea ca să unească averea familiei Harrison cu ceea ce mai rămăsese dintr-a lui, mai ales că bunica mea numai frumoasă nu era, dar el mi-a spus că nu era adevărat, şi îl cred. De fapt, cînd bunica mea a îmbătrînit, a devenit o femeie arătoasă, cum se spune – cu înfăţişare aristocratică.

Se opri din nou, iar Julie îl întrebă dezgustată:

– De ce l-ai crezut? Vreau să spun, dacă o iubea, am impresia că n-ar fi trebuit s-o înşele aşa.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet sardonic.

– Ar trebui s-o cunoşti pe bunica mea. Nimeni nu putea corespunde exigenţelor ei, şi cu atît mai puţin nepăsătorul de bunicu-meu, şi o ştia. Mi-a spus că a renunţat să mai încerce, la scurt timp după căsătorie. Singurul dintre noi pe care bunica mea l-a aprobat vreodată a fost Justin. Îl adora. Înţelegi, explică el mai departe, aproape amuzat,

Justin era singurul bărbat din toată familia care se asemăna cît de cît cu cei din neamul ei. Era blond, ca ea, de statură medie – de fapt, semăna frapant cu propriul ei tată. Noi, ceilalţi, inclusiv tatăl meu, aveam cu toţii trăsăturile familiei Stanhope – eu îndeosebi. Întîmplător, fusesem favoritul bunicului meu, ceea ce, cum lesne-ţi poţi da seama, *n-a* făcut-o pe bunica mea să mă îndrăgească deloc.

Julie îşi spuse că era cea mai ridicol de părtinitoare atitudine despre care auzise vreodată, dar îşi ţinu părerea pentru sine, spunînd în schimb:

– Dacă bunica ta îl iubea atît de mult pe Justin, sînt sigură că i-ar fi rămas alături dacă-i spunea că era gay.

– Nici să nu te gîndeşti! Disprețuia slăbiciunile, de orice factură. O asemenea declaraţie ar fi revoltat-o şi ar fi distrus-o.

Îi aruncă o privire răutăcioasă, adăugînd:

– Ţinînd seama de toate astea, e clar că s-a măritat într-o familie nepotrivită. Cum am mai spus, cei din neamul Stanhope aveau toate slăbiciunile posibile. Beau prea mult, şofau prea repede, îşi tocau banii, iar apoi se căsătoreau cu persoane destul de bogate ca să-şi pună iar averile pe picioare. Singurul lor crez în viaţă era să se distreze. Nici odată nu-şi făceau griji pentru ziua de mîine, nici nu le păsa de altcineva decît de ei înşişi – nici chiar propriilor mei părinţi, care au murit în drum spre casă cînd se întorceau de la o beţie, conducînd cu peste o sută de mile pe oră pe o şosea înzăpezită. Îi aşteptau acasă patru copii care aveau nevoie de ei, dar asta nu i-a oprit.

– Iar Alex şi Elizabeth sînt la fel ca părinţii tăi?

Zack îi răspunse pe un ton firesc, fără să-l judece:

– Alex şi Elizabeth aveau slăbiciunile şi excesele obişnuite în familia Stanhope. La şaisprezece ani, amîndoi o luaseră rău pe calea băuturii şi a drogurilor. Elizabeth îşi făcuse deja un avort. Alex fusese arestat de două ori – şi, desigur, eliberat fără nimic la dosar – pentru droguri şi jocuri de noroc. Ca să fiu cinstit faţă de ei, nimeni n-a încercat vreodată să-i stăpînească. Bunica mea ar fi făcut-o, dar bunicul nici nu voia s-audă. În fond, eram croiţi după tiparul lui. Şi chiar dacă ar fi încercat, n-ar fi folosit la nimic, fiindcă nu stăteam pe-acasă decît cîteva luni pe an, vara. La insistenţele bunicului meu, ne petreceam restul anului în şcoli private, exclusiviste. Acolo nimănui nu-i pasă, atîta vreme cît nu eşti prins şi nu le cauzezi probleme.

– Deci probabil că bunica ta nu-i aproba pe sora şi fratele tău, aşa-i?

– Întocmai. Şi nici ei n-o simpatizau, crede-mă. Deşi bunica era de părere că ar fi avut posibilităţi, dacă erau luaţi sub control la timp.

Julie asimilase toate informaţiile; mai mult, îi absorbise cele mai subtile nuanţe din ton şi expresie. Deşi se inclusese invariabil şi pe sine ori de cîte ori vorbea despre „slăbiciunile şi excesele" familiei Stanhope, îi percepuse disprețul din glas cînd le menţiona.

Mai trăgea nişte concluzii foarte interesante şi din ceea ce nu-i spusese.

– Iar tu? întrebă ea cu prudenţă. Tu ce părere aveai despre ea?

Zack o privi cu o sprînceană arcuită provocator.

– Ce te face să crezi că aveam altă părere despre ea decît Alex şi Elizabeth?

Julie nu se codi

– Simt.

Perspicacitatea ei îl făcu să dea din cap afirmativ, impresionat.

– Într-adevăr, o admiram. Cum am spus, avea nişte standarde imposibil de înalte pentru noi, dar cel puţin le *avea*. Te făcea să-ţi doreşti să încerci să fii mai bun decît erai. Nu că i-ai fi putut satisface vreodată exigenţele. Numai Justin a fost în stare de asta.

– Mi-ai spus ce părere avea despre fraţii şi sora ta. Dar despre tine ce credea?

– Că semănam cu bunicul meu.

– La *înfăţişare*, preciză Julie.

– Ce importanţă are? replică el scurt.

Julie simţea că intrase pe un teritoriu interzis, dar continuă totuşi:

– Cred că ştii ce importanţă are, chiar dacă ea n-o recunoştea. Oi fi *arătat* tu ca bunicul tău, dar nu semănai deloc cu el. Erai la fel ca ea. Justin semăna cu ea pe plan fizic, însă nu era ca ea. Tu erai

– Eşti teribl de încrezătoare în propriile tale opinii, pentru un copil de douăzeci şi şase de ani, comentă sec Zack.

– Interesantă tactică, ripostă Julie, pe acelaşi ton. Dacă nu mă poţi păcăli, ridiculizează-mă.

– *Touch*, şopti el, aplecîndu-se s-o sărute.

– Şi, continuă ea întorcînd capul, pentru a-i oferi obrazul, nu gura, dacă nu reuşeşti nici să mă ridiculizezi, încearcă să-mi distragi atenţia.

Zack chicoti profund, din piept, în timp ce i lua bărbia între degete şi-i ridica gura spre a lui.

– Ştii, spuse el zîmbind, poţi fi o adevărată pacoste pe capul omului.

– O, te rog, acum nu recurge la complimente! rîse Julie, împiedicîndu-l s-o sărute. Ştii că mă fac praf, atunci cînd îmi spui drăgălăşenii. Ce s-a în-

tîmplat, ce te-a făcut să pleci de-acasă? Ce...

Buzele lui le acoperiseră pe alte ei.

– O pacoste *clasa-ntîi* pe capul omului.

Julie se dădu bătută. Cuprinzîndu-l de umeri, cedă sărutărilor lui posesive, din tot sufletul, simțind că, indiferent cît de mult îi dăruia, Zack îi dădea înapoi şi mai mult.

Cînd în sfîrşit o eliberă din îmbrățişare, Julie crezu că avea s-o cheme în pat. El, în schimb, spuse:

– Din moment ce nu te pot duce cu preşul, cred că-ți datorez un răspuns despre motivul pentru care am plecat de-acasă. După aceea, aş dori să nu mai discutăm niciodată despre trecutul meu, presupunînd că-ți voi fi satisfăcut curiozitatea.

Julie nu credea că ar fi putut afla vreodată destule despre el ca să fie satisfăcută, dar îi înțelegea sentimentele privitoare la acel subiect. Cînd dădu din cap afirmativ, Zack începu să-i explice:

– Bunicul meu a murit cînd eram în primul an la colegiu, lăsînd-o pe bunica stăpînă absolută peste toată averea. Ea ne-a chemat acasă, în timpul vacanței de vară, pe Alex, care atunci avea şaisprezece ani, pe Elizabeth, care avea şaptesprezece, şi pe mine, şi toți patru ne-am adunat pe terasă. Le-a spus lui Alex şi Elizabeth că avea să-i retragă de la şcolile private, înscriindu-i în schimb la şcoli locale şi dîndu-le bani doar pentru cheltuielile strict necesare traiului. I-a amenințat că dacă încălcau una singură din regulile ei cu privire la droguri, băutură, promiscuitate şi aşa mai departe, avea să-i dea afară din casă, fără un ban în buzunar.

Clătină din cap, cu un uşor zîmbet.

– N-am să uit niciodată ce mutre au făcut Alex şi Elizabeth în ziua aceea.

– I-au acceptat dispoziția?

– Sigur că da. Aveau de ales? Pe lîngă că le plăcea la nebunie să aibă şi să cheltuiască bani, nu erau în stare să cîştige nici un cent prin forțe proprii, şi o ştiau.

– Dar tu nu i-ai acceptat condițiile, aşa că ai plecat de-acasă, presupuse Julie, zîmbind puțin.

Chipul lui dobîndi înfățişarea unei măşti – fără nici o expresie, de o platitudine deliberată care o făcea întotdeauna să se simtă extrem de neliniştită.

– Mie nu mi-a propus aceleaşi condiții.

După un moment de tăcere, Zack adăugă:

– Mi-a spus să plec de-acasă şi să nu mă mai întorc niciodată. Le-a spus fratelui şi surorii mele că dacă încercau vreodată să mă contacteze sau acceptau încercările mele de a lua legătura cu ei, aveau să plece la rîndul lor. Din momentul acela, eram dezmoştenit pentru totdeauna. Aşa că am predat cheile maşinii – la cererea ei – şi am pornit pe jos pînă la şosea. Aveam cam cincizeci de dolari într-un cont din Connecticut şi hainele de pe mine. Peste cîteva ore, m-a luat un camion care întîmplător era plin cu recuzită de la Empire Studios, şi am ajuns la Los Angeles. Şoferul era un tip de treabă şi mi-a pus o vorbă la Empire. M-au angajat la rampa de încărcare, unde am lucrat pînă un idiot de regizor şi-a dat seama cu întîrziere că avea nevoie de niște figuranți pentru o secvență pe care o turna pe platoul din spate. În ziua aia am debutat în fața aparatului de filmat, apoi m-am înscris iar la colegiu, la U.S.C., şi mi-am luat diploma, după care am continuat să joc în filme. Şi aşa s-a sfîrşit povestea.

– Dar de ce ți-a făcut bunica ta asta ție, şi nu fratelui sau surorii tale? întrebă Julie, încercînd să

nu se arate prea şocată sau prea interesată.

– Sînt sigur că avea motivele ei, ridică el din umeri. Cum am spus, îi aminteam de bunicul meu şi de tot ceea ce-i făcuse el.

– Şi după aceea n-ai mai auzit niciodată despre fratele şi sora ta? N-ai încercat să-i cauţi în secret, sau ei pe tine?

Julie avea sentimentul că, din tot ceea ce-i spusese, cel mai dureros subiect era cel referitor la fratele şi sora lui.

– Le-am scris înainte de premiera primului meu film. M-am gîndit că poate...

Vor fi mîndri, îşi spuse Julie, cînd el nu continuă. *Se vor bucura pentru tine. Îţi vor scrie la rîndul lor.*

Îşi dădu seama, după expresia rece de pe chipul lui, că nimic din toate astea nu se întîmplase, dar trebuia să fie sigură. Cu fiecare clipă ce trecea, înţelegea tot mai multe despre el.

– Şi ţi-au răspuns?

– Nu. După aceea, nici eu n-am mai încercat să iau legătura cu ei vreodată.

– Dar dacă bunica ta a găsit scrisorile, şi n-au ajuns niciodată la ei?

– Le-au primit. Locuiau împreună în acelaşi apartament şi studiau la un colegiu local.

– O, dar, Zack, erau atît de tineri, şi chiar tu ai spus că erau slabi. Tu erai mult mai matur şi mai înţelept decît ei. N-ai fi putut să aştepţi pînă se mai maturizau, şi să le mai dai o şansă?

Cumva, această sugestie întrecu măsura, iar glasul lui dobîndi o finalitate îngheţată.

– Nimeni, spuse el, nu are vreodată o a doua şansă cu mine, Julie. Niciodată.

– Dar...

– Pentru mine sînt morţi.

– Dar e ridicol! Ai la fel de mult de pierdut ca ei. Nu poţi trece prin viaţă tăind punţile, în loc să le clădeşti. Ăsta-i defetism, iar în cazul tău mai e şi o nedreptate.

– Mai e şi sfîrşitul acestei discuţii!

Glasul lui devenise ameninţător de tăios, dar Julie refuză să-l asculte.

– Cred că semeni cu bunica ta mult mai mult decît ştii.

– Îţi fortezi norocul, cucoană!

Cuvintele lui brutale o făcură să tresară. Fără o vorbă, Julie se ridică, strînse paharele goale şi le duse la bucătărie, alarmată de această nouă latură a lui Zack, unda de finalitate nemiloasă care-i dădea puterea de a scoate oamenii din viaţa lui fără o singură privire în urmă.

Îşi dădea seama, mai clar decît oricînd, că deşi erau intimi în pat, rămăseseră doi străini. Intră în camera ei ca să-şi ia ceva de dormit, aprinse lumina şi trecu în baia alăturată.

Era atît de preocupată, încît, în loc de a se duce imediat în dormitorul lui, se aşeză pe pat, cufundată în gînduri. Peste cîteva minute, tresări la auzul vocii lui care o avertiza:

– E o decizie foarte neînţeleaptă din partea ta, Julie. Îţi sugerez să te mai gîndeşti.

Stătea în uşă, cu umărul rezemat de toc şi braţele încrucişate pe piept, privind-o nepăsător. Julie nu avea idee la ce decizie se referea şi, cu toate că părea distant, nu arăta ca un spectru sinistru, cum i se păruse în lumina slabă din living.

Aproape că se întrebă dacă nu cumva o aiarmase doar o combinaţie a imaginaţiei cu lumina flăcărilor.

Julie se ridică şi porni încet spre el, nesigură, cercetîndu-i chipul.

– Aşa înţelegi tu să-ţi prezinţi scuzele?

– Nu ştiam că am vreun motiv să mă scuz.

Aroganţa acestui răspuns era atît de tipică pentru el, încît Julie aproape rîse.

– Încearcă ideea de *grosolănie* şi vezi dacă nu-ţi spune nimic.

– Am fost grosolan? N-am vrut. Te-am prevenit că discuţia va fi extrem de neplăcută pentru mine, dar tu ai vrut s-o purtăm oricum.

Părea să se simtă sincer nedreptăţit, însă Julie perseveră totuşi.

– Înţeleg, spuse ea, oprindu-se în faţa lui. A fost vina mea, de fapt?

– Probabil. Indiferent la ce te referi.

– Nu ştii, aşa-i? Eşti complet inconştient de faptul că mi-ai vorbit pe un ton...

Îşi căută cuvintele şi alese nişte atribute nu tocmai potrivite.

– ...rece, nesimţitor şi nejustificat de aspru.

Zack ridică din umeri, cu o indiferenţă pe care Julie o bănuia parţial simulată.

– Nu eşti prima femeie care mă acuză de toate astea, pe lîngă multe altele. Îţi accept judecata – sînt rece, nesimţitor şi...

– Aspru, completă Julie, încercînd să nu rîdă de aspectul ridicol pe care-l luase discuţia. Zack îşi riscase viaţa ca s-o salveze şi, cînd crezuse că nu reuşise, voise să moară. Numai rece şi nesimţitor nu era. Celelalte femei se înşelaseră. Dar rîsul îi pieri brusc şi simţi o dureroasă mustrare de cuget pentru ceea ce spusese – pentru ce spuseseră toate.

Julie nu se putea decide dacă intenţionase într-adevăr să riposteze împotriva lui pentru vreo scăpare imaginară, culcîndu-se singură acolo, ceea ce-l înfuriase din capul locului, sau dacă nici nu se gîndise la un asemenea şiretlic femeiesc.

– Aspru, repetă el dur, cu întîrziere, dorindu-şi ca Julie să ridice capul pentru a-i putea vedea faţa.

– Zack? spuse ea, cu privirea spre bărbia lui. Data viitoare cînd o femeie te mai acuză de toate astea, spune-i să se uite mult mai bine.

Ridicînd ochii către el, adăugă încet:

– Atunci, cred c-o să vadă o noblеţe rară şi o blîndeţe extraordinară.

Zack îşi descrucişă încet braţele, complet descumpănit, simţind că inima i se dădea peste cap ca întotdeauna cînd Julie îl privea în felul acela.

– N-am vrut să insinuez că nu eşti şi autocratic, dictatorial şi arogant, înţelegi... adăugă ea, cu un rîs gîtuit.

– Dar îţi plac oricum, o tachină Zack, mîngîindu-i obrazul cu dosurile degetelor, dezarmat, dezamorsat şi absurd de uşurat. În pofida tuturor.

– Mai adaugă pe listă şi vanitos, glumi Julie, dar Zack o cuprinse strîns în braţe.

– Julie, şopti, aplecîndu-se s-o sărute, taci din gură.

– Şi sentenţios! declară ea, cu buzele lipite de ale lui.

Zack izbucni în rîs. Era singura femeie care-l făcuse vreodată să-i vină să rîdă în timp ce o săruta.

– Să-mi aminteşti, spuse el, hotărîndu-se s-o sărute pe ureche în schimb, pentru că aceea nu putea să fugă de sub buzele lui, ca niciodată să nu mă mai apropii de o femeie cu un vocabular ca al tău.

Îi urmări conturul urechii cu limba, iar Julie se înfioră, strîngîndu-l la piept, în timp ce-i şoptea încă o concluzie sufocată despre caracterul lui:

– Şi incredibil de senzual... şi foarte, foarte sexy...

– Pe de altă parte, adăugă el zîmbitor, sărutîndu-i ceafa, nimic nu poate înlocui o femeie inteligentă şi cu discernămînt.

Capitolul 36

Cu un bol de popcorn în mîini, Julie intră în living, unde vedeau un film la video. Îşi petrecuseră dimineaţa şi după-amiaza vorbind despre de toate, mai puţin *singurul* lucru care o interesa pe Julie pînă la disperare: planurile lui de a descoperi cine-i ucisese soţia şi a se exonera. Prima dată cînd abordase subiectul, Zack îi repetase cele spuse în ajun, şi anume, că nu voia să strice prezentul cu griji legate de viitor. Insistase să aleagă un film din videotecă, iar Julie trecuse printr-un moment incomod dîndu-şi seama că pe rafturi erau mai multe filme de-ale lui. Nesuportînd gîndul de a-l vedea făcînd dragoste cu o altă femeie, în vreuna din acele secvenţe toride de amor pentru care ajunsese celebru, alese un film pe care Zack nu-l mai văzuse şi despre care era aproape sigură că avea să-i placă.

Zack păru absolut mulţumit de alegerea ei înainte ca filmul să înceapă, dar după cîteva momente Julie descoperi că modul aparent simplu de a-şi petrece timpul văzînd un film era ceva cu totul aparte pentru Zachary Benedict. Spre deplina ei stînjeneală, Zack părea să privească filmul ca pe o creaţie artistică supusă unor analize, disecţii şi evaluări minuţioase. Ba chiar, îl critica atît de mult, încît în cele din urmă Julie inventase scuza de a face popcorn numai ca să scape de comentariile lui denigratoare.

Cînd puse vasul cu popcorn pe masă, Julie aruncă o privire spre ecranul gigant al televizorului şi oftă uşurată că finalul apoteotic era pe terminate. Era clar că Zack nu-l găsea la fel de apoteotic, căci întoarse capul spre ea şi spuse, zîmbind:

– Mor după popcorn. Ai pus şi sare?

– Mhm, făcu Julie.

– Şi unt, sper?

O singură privire spre zîmbetul lui băieţesc, şi Julie uită cît de exasperată fusese înainte.

– Înoată în unt, glumi ea. Vin imediat, cu prosoape turceşti şi ceva de băut.

Zîmbind, Zack o privi cum se îndrepta spre bucătărie, cu elanul ei subtil şi graţia naturală cu care îşi purta hainele. Încercă să se decidă ce fel de rochie de seară ar fi avantajat cel mai mult acea sofisticare firească a ei, cînd îşi dădu seama că niciodată nu urma să mai aibă ocazia s-o ducă la asemenea ceremonii. Zilele cînd participase la premierele de la Hollywood, balurile de caritate, lansările de pe Broadway şi dineurile premiilor Oscar trecuseră demult, şi nu-şi putea da seama cum de uitase. N-avea s-o poată duce pe Julie la nici o asemenea ocazie. N-o putea duce nicăieri, niciodată.

Era o revelaţie atît de deprimantă, încît făcu un efort pentru a n-o lăsa să-i strice ziua. Cu o voinţă supremă, se gîndi numai la seara care-i aştepta, şi zîmbi cînd Julie reveni şi se aşeză lîngă el.

– Nu vrei să alegi încă un film?

Ultimul lucru pe care-l dorea Julie era să îndur criticarea încă a unui film ales de ea. Cu o privire de oroare exagerată, îi răspunse:

– *Te roooooog,* nu-mi cere asta. Cere-mi să-ți calc ciorapii, cere-mi să-ți apretez batistele, dar nu-mi cere să aleg încă un film la care să te uiți.

– De ce? întrebă el, cu o expresie uimită și neștiutoare.

– De ce? rîse Julie. Fiindcă ești mai rău decît cel mai nesuferit critic. Praf mi-ai făcut filmul!

– N-am făcut decît să remarc cîteva greșeli. Nu l-am sfîrtecat în bucăți.

– Ba da! Ai rîs atît de tare cînd murea aia, încît nici n-am auzit ce spuneau.

– Fiindcă era comic! răspunse Zack plin de importanță. Textul și jocul erau atît de proaste, încît mă umfla rîsul. Ascultă, îi propuse el un compromis, ridicîndu-se binevoitor și întinzîndu-i mîna. O să colaborăm. Hai să-l alegem împreună pe următorul.

Fără tragere de inimă, Julie se ridică și porni spre etajera care conținea peste o sută de filme, de la marile filme clasice pînă la cele mai noi.

– Ai vreo preferință? o întrebă el.

Julie parcurse titlurile, cu privirea oprindu-i-se stingherită pe propriile lui filme. Știa că măcar din politețe ar fi trebuit să-l propună pe unul dintre ele, dar nu putea, mai ales cînd aveau un televizor cu ecranul de un metru și jumătate, unde ar fi văzut fiecare detaliu al secvențelor amoroase.

– Nu... mă pot decide, spuse ea. Propune tu cîteva și am să aleg unul dintre ele.

– Bine. Cam ce actori îți plac?

– Din filmele mai vechi, Paul Newman, Robert Redford și Steve McQueen.

Zack rămase cu privirea spre rafturi. Era surprins și cam rănit că nu-l inclusese și pe el, măcar din politețe – deși, dacă stătea să se gîndească, filmele lui nu erau tocmai „vechi". Ignorîndu-i complet pe cei trei actori menționați, spuse:

– Cele mai multe filme de-aici sînt din ultimii zece ani. Ce actori mai recenți îți plac?

O așteptă să-i pomenească numele.

– Ăă... Kevin Costner, Michael Douglas, Tom Cruise, Richard Gere, Harrison Ford, Patrick Swayze, Mel Gibson, răspunse Julie, mitraliind numele tuturor actorilor care-i treceau prin minte... și Sylvester Stallone!

– Pitici, răspunse Zack fără fair-play. Scunzi. Prichindei. Țîști-bîști.

– Steve McQueen era mic? întrebă ea. N-aș fi crezut – cînd eram mică, îl găseam foarte macho.

– Era macho în realitate, replică el repezit, prea încîndu-se absorbit de conținutul videotecii. Din păcate, habar n-avea de actorie.

Încă nemulțumită că Zack nu dăduse nici un semn că ar fi fost hotărît să-l găsească pe adevăratul ucigaș al soției lui, ca să-și reia viața dinainte, Juliei îi trecu dintr-o dată prin minte că l-ar fi putut ajuta să se hotărască amintindu-i despre beneficiile de-atunci.

Își înclină capul într-o parte și-l întrebă, cu un zîmbet:

– Pariez că l-ai cunoscut pe Robert Redford, nu?

– Într-adevăr.

– Cum e?

– Scund.

– Ba nu e scund!

– N-am vrut să spun că-i un piticot, ci doar că nu e deosebit de înalt.

În pofida atitudinii lui neîncurajatoare, Julie continuă:

– Sînt sigură că ai fost prieten intim cu tot felul de actori celebri... oameni ca Paul Newman, Kevin Costner, Harrison Ford, Michael Douglas...?

Nici un răspuns.

– Ați fost?

– Ce să fim?

– Prieteni intimi.

– N-am făcut amor, dacă la asta te referi.

Julie pufni în rîs.

– Nu-mi vine să cred ce-aud! Doar ştii că nu asta am vrut să spun.

Zack scoase cîteva filme cu Costner, Swayze, Ford şi Douglas.

– Poftim, alege.

– Ăsta de sus, *„Dirty Dancing"*, se hotărî Julie zîmbind, deşi detesta gîndul de a-şi irosi timpul uitîndu-se împreună la filme.

– Nu-mi vine să cred că vrei într-adevăr să vezi aşa ceva, comentă Zack cu dispreț, introducînd caseta cu filmul lui Swayze în videoplayer.

– Tu l-ai ales.

– Tu voiai să-l vezi, replică el, încercînd fără succes să pară indiferent. Doisprezece ani, femeile îl iritaseră şi-l revoltaseră, cînd se cățărau peste el, turuind cu admirație că era actorul lor favorit. Îl ținuseră după el la petreceri, îl deranjaseră în restaurante, îl opriseră pe stradă, îi urmăriseră mașina, îi strecuraseră în buzunare chei de la hotel... Iar acum, pentru prima dată în viața lui, dorea ca o femeie să-i admire munca, iar ea părea să-i prefere pe toți actorii din lume, numai pe el nu. Apăsă pe butonul telecomenzii şi, în tăcere, urmări începutul genericului.

– Nu vrei popcorn?

– Nu, mulțumesc.

Julie îl studie pe furiş, încercînd să înțeleagă ce se întîmplase. Îl apucase dorul de vechea lui viață? Dacă da, nu era chiar atît de rău. Filmul începu. Zack îşi întinse picioarele înainte, încrucişate la glezne, apoi îşi încrucişă şi brațele pe piept, arătînd ca un om care se *aştepta* să fie nemulțumit.

– Nu e nevoie să ne uităm, dacă nu vrei, propuse Julie.

– Nu l-aş pierde pentru nimic în lume.

Peste cîteva minute, scoase un sunet de dezgust.

Julie se opri cu mîna în bolul cu popcorn.

– E ceva în neregulă?

– *Lumina* nu-i în regulă.

– Care lumină?

– Uită-te şi tu ce umbră are Swayze pe față.

Julie privi spre ecran.

– Cred că aşa trebuie să fie. E noapte.

Zack îi aruncă o privire dezgustată şi nu spuse nimic.

„Dirty Dancing" fusese dintotdeauna unul dintre filmele ei favorite. Îi plăcea muzica, dansul şi simplitatea proaspătă a poveştii de dragoste; tocmai începea să le savureze, cînd Zack comentă tărăgănat:

– Cred că lui Swayze i-au dat cu ulei de motor pe cap.

– Zack... spuse Julie pe un ton prevenitor, dacă ai de gînd să faci şi filmul ăsta ferfeniță...

– O vorbă nu mai scot. Am să stau doar şi-am să mă uit...

– Perfect...

– ...la montajul tîmpit, dialogurile tîmpite şi regia mai tîmpită decît toate la un loc.

– Am terminat...

– Gata, tac! o opri Zack, cînd Julie dădu să ridice. N-am să mai suflu o vorbă, decît ca să laud.

Şi, ţinîndu-se de cuvînt, nu mai suflă o vorbă pînă cînd Swayze începu să danseze cu fata, iar atunci spuse:

– Ea, măcar, *ştie* să danseze. Au distribuit bine.

Blonda de pe ecran era frumoasă şi talentată, cu o siluetă suprebă.

Julie şi-ar fi dat o mînă şi-un picior ca să arate ca ea, şi simţea un junghi absurd de invidie care era greu de ascuns cînd se confrunta cu toanele fără precedent ale lui Zack. Pe lîngă asta, considera că era nedrept să conteste talentul la dans al lui Patrick Swayze.

Tocmai se pregătea să comenteze că *femeile* din toate filmele păreau să-i satisfacă exigenţele, cînd îşi dădu seama că şi el s-ar fi putut simţi la fel cînd ea îi ridica în slăvi concurenţii. Privindu-i uimitul profilul împietrit, izbucni:

– Eşti *gelos* pe el?

Zack îi aruncă o privire piezişă, dispreţuitoare.

– Cum aş putea fi gelos pe Patrick Swayze?

Era clar că-i plăcea să se uite la femei frumoase, îşi spuse Julie, iar asta o durea, deşi ştia că nu avea absolut nici un drept să se simtă astfel. La fel de clar era că Zack nu putea suferi acel film. Cu o politeţe scrupuloasă, luă altă casetă de pe masă şi spuse încet:

– Hai mai bine să vedem *„Dances with Wolves"*. Kevin Costner a fost excelent în rol, iar povestirea e atrăgătoare pentru un bărbat.

– L-am văzut în închisoare.

Le văzuse acolo şi pe majoritatea celorlalte

după cum îi spusese în aceeaşi zi, aşa că Julie nu înţelegea ce importanţă avea.

– Şi nu ţi-a plăcut?

– Mi s-a părut că avea unele lungimi pe la mijloc.

– Nu zău! ripostă ea, dîndu-şi seama că nu l-ar fi mulţumit nici un alt film în afară de ale lui. Şi finalul cum ţi s-a părut?

– Kevin l-a schimbat faţă de cum era în carte. Mai bine-l lăsa în pace.

Fără o vorbă, Zack se ridică şi porni spre bucătărie ca să facă o cafea, încercînd să se controleze. Era atît de furios pe propriile lui comentarii iraţionale şi nedrepte la adresa ambelor filme, încît greşi de două ori cantitatea de cafea rîşnită şi trebui s-o ia de la început. Patrick Swayze jucase foarte bine în primul film. Kevin nu numai că-i fusese prieten, dar *„Dansînd cu lupii"* îi adusese elogii meritate cu prisosinţă, iar Zack se bucurase de asta.

Era atît de pierdut în gînduri, încît nu-şi dădu seama că Julie schimbase filmele decît după ce ajunse în mijlocul livingului, cu cele două cafele. Paşii îi şovăiră şi un moment privi în gol spre ecran, stînjenit de ceea ce vedea. Nu numai că pusese un film de-al lui Zack, dar îl derulase rapid înainte pînă la o secvenţă erotică din mijloc şi o privea fără sonor. Dintre toate secvenţele de dragoste pe care le jucase, aceasta, din *„Intimate Strangers"*, film lansat cu şapte ani în urmă, avea sexualitatea cea mai explicită. Iar în momentele cît stătu astfel, acomodîndu-se cu realitatea de a se vedea pe sine însuşi în pat cu Glenn Close, într-un film pe care nu-l mai revăzuse de la premieră, Zack se simţi pentru prima dată în viaţa lui incomod pentru ceea ce făcuse într-un film.

Nu, nu pentru *ce* făcuse, îşi dădu el seama, ci pentru că Julie îl privea – şi cu o expresie împietrită şi nepătrunsă care nu-i scăpase. Cum nu-i scăpase nici faptul că, deşi se prefăcea nefamiliarizată cu oricare dintre filmele lui existente în videotecă, le cunoştea destul de bine ca să ştie unde anume se găseau anumite secvenţe.

Una peste alta, dacă ţinea seama de expresia ei rece şi de secvenţa pe care o alesese, avea senzaţia clară că se simţise mult mai bine cu zece minute în urmă, cînd nu avusese altă problemă decît propria lui gelozie fără sens. Puse ceştile de cafea pe masă şi se îndreptă, fără să ştie prea sigur de ce se înfuriase dintr-o dată atît de tare.

– Care-i ideea, Julie?

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu falsă inocenţă, dînd volumul mai tare.

– De ce te uiţi la chestia asta?

– La care chestie? i-o întoarse Julie cu o nepăsare complet opusă junghiurilor pe care le simţea prin stomac la vederea mîinilor lui Zack pe trupul lui Glenn Close, a gurii lui peste a ei, într-un sărut torid ca acelea pe care i le dăruise Juliei, a pieptului lui bronzat contrastînd cu cearşaful alb care abia dacă-i acoperea şoldurile.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. Mai întîi te-ai purtat de parcă n-ai fi văzut nici un film de-al meu dintre alea care sînt pe rafturi, iar cînd ai ales unul, te-ai dus direct la o secvenţă ca asta.

– Ţi-am văzut toate filmele, îl informă ea cu privirea spre televizor. Le am pe majoritatea, inclusiv pe ăsta, pe care l-am văzut de cel puţin şase ori.

Arătă cu capul spre ecran.

– Aici cum e lumina?

Zack aruncă o privire într-acolo.

– Nu e rea.

– Şi actoria?

– Nici ea.

– Da, dar crezi că sărutul ăsta ţi-a reuşit destul de bine? Vreau să zic, n-ai fi putut-o săruta mai tare, sau mai profund? Probabil că nu, răspunse tot ea, cu înverşunare. Erai deja cu limba-n gura ei.

Exprima elocvent ceea ce voia să spună, iar acum, înţelegînd ce anume o rodea, Zack regreta tot ce spusese înainte. O clipă nu-şi imaginase că ar fi deranjat-o să-l vadă făcînd aşa ceva într-un simplu film – o reprezentaţie dată în prezenţa întregii echipe de pe platou.

– Tu cum te-ai *simţit* cînd te săruta şi ea aşa?

– Încins.

Cuvîntul o făcu să tresară, aşa că Zack se grăbi să explice:

– Luminile mă ardeau prea tare, erau prea puternice, mi-am dat seama de asta şi eram îngrijorat.

– A, dar sînt sigură că-n clipa asta nu te gîndeai la lumini, remarcă ea, indicînd ecranul. Numai peste mîinii ei îţi umblau mîinile.

– Din cîte-mi amintesc, mă gîndeam cît de mult voiam să-l strîng de gît pe boul ăla că ne pusese să mai tragem încă o dublă.

Cu o durere pe care sarcasmul nu reuşea să i-o ascundă, Julie continuă:

– Eu mă întreb la ce se gîndea Glenn Close, atunci... cînd îi sărutai sînii.

– Şi ea căuta o cale de a-l asasina pe regizor, din acelaşi motiv.

– Serios? Şi cînd ai trecut deasupra ei, uite, acum, la ce crezi că se gîndea?

Zack o prinse uşurel de bărbie, ridicîndu-i blînd, dar ferm faţa spre el.

– *Ştiu* la ce se gîndea. Se ruga să n-o mai împung cu cotul în burtă pînă n-o umfla iar rîsul, ca să stricăm încă o dublă.

În faţa sinceritătii calme şi a atitudinii lui fireşti Julie se simţi dintr-o dată prost. Cu un oftat de exasperare, răspunse:

– Îmi pare rău că mă port ca o idioată. M-am prefăcut că nu mă interesau filmele tale fiindcă mi-era groază să te văd într-o scenă ca asta. Ştiu că-i o prostie, dar mă face să fiu...

Se întrerupse, refuzînd să spună „geloasă", căci ştia că nu avea nici un drept.

– Geloasă? sugeră el.

Rostit cu glas tare, cuvîntul suna şi mai revoltător.

– Gelozia e o stare emotivă imatură şi distrugătoare, ocoli Julie răspunsul.

– O stare care face omul să fie irațional şi să nu se mai poată înțelege cu nimeni, îi dădu el dreptate.

Julie înălță o rugăciune de recunoştință în sinea ei că nu folosise acel cuvînt, apoi dădu din cap.

– Da, mă rog, cînd te văd în toate scenele astea, pur şi simplu îmi vine să... Am putea să ne uităm la alt film.

– Perfect, al cui l-ai prefera? Alege orice actor.

Cînd Julie deschise gura să răspundă, Zack i-o luă înainte, adăugînd sec:

– Numai să nu fie Swayze, Costner, Cruise, Redford, Newman, McQueen, Ford, Douglas sau Gere.

Se holbă la el.

– Păi şi-atunci, cine mai rămîne?

Cuprinzînd-o cu brațul pe după umeri, Zack o trase spre el şi-i şopti în păr:

– Mickey Mouse.

Julie nu ştiu dacă să rîdă sau să-i ceară o explicație.

– De ce tocmai Mickey Mouse?

– Fiindcă, murmură el, cu buzele lunecîndu-i spre tîmpla ei, cred că te-aş putea asculta ridicîndu-i în slăvi pe Mickey fără să devin iar „irațional" şi să-ți fie „imposibil să te înțelegi cu mine".

Încercînd să-şi ascundă plăcerea produsă de mărturisirea lui, Julie îl privi, adăugînd pe un ton tachinător:

– Mai e şi Sean Connery. A fost extraordinar în *„The Hunt for Red October"*.

Zack înălță din sprîncene, provocator-glumeț:

– În videoteca aia mai sînt încă şase din filmele mele.

Acum, că-i luase în glumă mărturisirea şi evitase să-şi recunoască propria gelozie, Julie îşi regretă laşitatea şi faptul că minimalizase un moment deosebit. Redevenind serioasă, îl privi în ochi şi şopti cu voce tremurătoare:

– Am *detestat* să te văd făcînd dragoste cu Glenn Close.

Curajul îi fu răsplătit cu o atingere a degetelor lui prelungi pe obraz şi un sărut atît de aspru şi de tandru, încît îi tăie respirația.

Capitolul 37

Julie aruncă o privire pe fereastra bucătăriei, spre soarele care apunea, îşi lăsă pe masă cuțitul şi intră în living să deschidă televizorul. O antenă parabolică instalată undeva pe munte le dădea posibilitatea să prindă postul C.N.N., şi nu mai auzise

ştirile din acea dimineaţă. Zack îşi petrecuse ziua degajînd drumul pînă la pod, cu tractorul din garaj, iar acum făcea un duş. Dimineaţa, cînd îi spusese ce planuri avea, Julie crezuse că voia să plece într-o zi, două, şi o cuprinse o panică aproape sufocantă. Parcă citindu-i gîndurile, Zack răspunsese:

– Am să-ţi spun cu o zi înainte de a fi timpul să plecăm.

Cînd încercase să afle de la el dacă ştia cînd avea să vină ziua aceea, Zack răspunsese vag că nu era sigur, ceea ce-i dăduse Juliei impresia că aştepta să se întîmple ceva... sau să ia cineva legătura cu el.

Ecranul televizorului se lumină, iar Julie îl ascultă absentă pe un psiholog invitat la C.N.N., în timp ce se întorcea în bucătărie. Aproape ajunsese acolo, cînd îşi dădu seama că psihologul vorbea despre *ea* şi se răsuci în loc.

Cu ochii dilataţi de uimire, porni spre televizor, privind subtitlul de pe ecran care-l identifica pe vorbitor ca fiind dr. William Everhardt.

Cu deplină convingere, doctorul Everhardt descria starea emoţională prin care trecea Julie Mathison de cînd fusese luată ostatică.

– S-au făcut multe cercetări asupra ostaticilor cu domnişoara Mathison, afirma el. *Eu însumi am colaborat la o carte pe acest subiect şi vă pot spune cu toată certitudinea că tînăra respectivă trece printr-o succesiune de emoţii foarte stresante, dar şi foarte previzibile.*

Julie îşi înclină capul într-o parte, fascinată să audă de la acest expert în materie necunoscut ce anume se întîmpla în mintea ei.

– În timpul primei şi al celei de a doua zile, principala stare emotivă este teama – o teamă absolut paralizantă, aş putea să adaug. Ostatica se simte neajutorată, prea înspăimîntată ca să gîndească sau să acţioneze, dar nutrind speranţa că va fi salvată. Mai tîrziu, de obicei cam prin cea de-a treia zi, se instalează furia. Furia faţă de nedreptatea pe care o suferă şi faţă de rolul de victimă care i-a fost impus.

Amuzată, Julie ridică mîna şi începu să numere zilele pe degete, comparînd realitatea cu afirmaţiile acelui „expert". În prima zi, furia îi înlocuise teama după cîteva ore şi încercase să-i strecoare un bilet ostaşierităţii de la fast-food. În ziua a doua, încercase să scape la popas – şi fusese cît pe ce să reuşească. În cea de-a treia zi, izbutise să evadeze. Se cam temuse şi fusese extrem de nervoasă, dar în nici un caz paralizată. Clătinînd din cap cu dezgust, se concentră asupra următoarelor comentarii ale doctorului Everhardt:

– La ora actuală, domnişoara Mathison a ajuns în stadiul pe care obişnuiesc să-l numesc sindromul dependenţei recunoscătoare. Îşi vede răpitorul ca pe un protector, aproape un aliat, pentru că încă n-a omorît-o. Ăă... presupunem că Benedict nu are nici un motiv de a-i face acest lucru. În orice caz, poate este furioasă pe autorităţile legale pentru că n-au reuşit s-o salveze. Începe să le considere neputincioase, în timp ce omul care a capturat-o, fiind în mod evident mai abil, devine subiectul unei admiraţii nehotărîte. Acestei admiraţii i se adaugă un sentiment profund de recunoştinţă pentru că nu i-a făcut nici un rău. Benedict este un om inteligent, cu un anumit farmec discutabil, din cîte înţeleg, ceea ce înseamnă că domnişoara Mathison este la discreţia lui, pe plan atît fizic, cît şi afectiv.

Julie se holbă la chipul bărbos de pe ecran,

ezitînd între neîncredere şi ilaritate la auzul generalităţilor pompoase pe care le debita discutînd despre ea. Proptindu-şi mîinile în şolduri, îl avertiză cu voce tare pe doctorul Everhardt:

– Ai noroc că nu eşti la un talk-show cu Larry King! Acolo nu ţi-ar merge cu aiurelile astea supte din deget!

Singurul lucru pe care Everhardt îl nimerise bine era referirea la inteligenţa şi farmecul lui Zack. Juliei nu-i venea să creadă că psihologul nu se gîndise că, din moment ce n-o luaseră ostatică nişte teroriştifanatici într-o ţară străină, şansele de a trece prin „succesiunea previzibilă de emoţii" erau considerabil reduse.

– Va avea nevoie de asistenţă psihologică intensivă în scopul de a-şi reveni de pe urma acestui calvar, şi va dura un timp apreciabil, dar prognoza e favorabilă, dacă va solicita ajutor.

Juliei nu-i venea să creadă ce tupeu avea – acum spunea lumii întregi că urma să fie internată la balamuc! Ar fi trebuit să-i ceară lui Ted să-l dea în judecată!

– *Desigur,* interveni moderatorul emisiunii, *toate acestea se bazează pe supoziţia că Julie Mathison a fost luată într-adevăr ostatică, în loc de a fi complicea lui Benedict, aşa cum presupun unele persoane.*

Doctorul Everhardt stătu un moment pe gînduri, apoi clătină din cap.

– După opinia mea, bazată pe ceea ce am putut afla despre ea, nu aş subscrie la această teorie.

– Mulţumesc! replică sonor Julie. Chestia asta tocmai te-a salvat de-un proces pentru defăimare!

Era atît de captivată, încît nu conştientiză zgomotul inconfundabil al unui motor de elicopter pînă

cînd acesta ajunse chiar deasupra casei. Şi chiar şi cînd îl auzi, era atît de nefiresc în sălbăticia aceea lăcută din munţi, încît se uită pe fereastră surprinsă, dar nu cu teamă, şi abia apoi înţelese.

– Zack! strigă ea, luînd-o la fugă. Afară e un elicopter! Zboară jos...

Fu cît pe ce să-l doboare, în momentul cînd Zack se repezi afară din dormitor.

– Dă tîrcoale casei!

– Du-te afară şi ascunde-te în pădure! ordonă el, împingînd-o pe culoar spre uşa din spate, în timp ce smulgea din debara o canadiană şi i-o trîntea în braţe. Să nu te mai apropii de casă pînă-ţi spun eu, sau pînă mă iau de-aici!

Încărcă un cartuş pe ţeava pistolului, urmînd-o pe culoar, cu arma pregătită. Cînd dădu Julie să deschidă uşa, o împinse la o parte din drum, păşi singur în prag, se uită în sus, ascultă, apoi o trase înainte.

– Fugi!

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Julie, oprindu-se în faţa uşii. Doar nu vrei să-l dobori! Trebuie să fie...

– MIŞCĂ! mugi el.

Julie se supuse, cu inima bubuindu-i de groază în timp ce alerga pe după colţul casei, poticnindu-se prin zăpada adîncă, pînă se opri sub copaci, apoi porni printre ei, ocolind casa astfel încît să-l vadă pe Zack înăuntru, prin ferestrele din faţă. Elicopterul făcuse un ocol şi coborîse spre stînga, după care trecu iar pe deasupra şi, un moment, Julie crezu îngrozită că Zack ridica pistolul, pentru a trage prin fereastră. Apoi văzu că ţinea în mînă un binoclu, prin care privea elicopterul zburînd peste casă şi dispărînd treptat. Genunchii i se înmuiară şi se lăsă

la pămînt uşurată. Imaginea lui Zack cu pistolul în mînă, în timp ce-o împingea pe culor, i se întipărise pentru totdeauna în minte. Părea desprinsă direct dintr-un film violent, atîta numai că aceea era realitatea. Simţi un gol în stomac şi se rezemă de un copac, înghiţind în sec şi încercînd să-şi stăpînească voma – şi spaima...

– E-n regulă, anunţă Zack venind spre ea.

Julie, însă, îi observă patul pistolului ieşind de sub cureaua pantalonilor.

– Erau nişte schiori care beau vin şi zburau prea jos.

Îl privi, dar nu fu în stare să se mişte.

– Dă-mi mîna, îi spuse el încet.

Julie clătină din cap, încercînd să scape de groaza care o paraliza.

– E-n regulă. N-am nevoie de ajutor. Mi-e bine.

– Ba nu ţi-e bine deloc! replică el sălbatic şi, aplecîndu-se, o apucă de braţe şi începu s-o ridice. Mai ai puţin şi leşini.

Ameţeala şi greaţa îi scăzură, în timp ce reuşea să zîmbească vag, împiedicîndu-l s-o ia în braţe.

– Fratele meu e poliţist, ai uitat? Am mai văzut pistoale. Doar că nu eram... pregătită.

Cînd ajunseră înapoi în casă, era atît de uşurată că elicopterul fusese inofensiv, încît se simţea aproape euforică.

– Ted făcea exerciţii de tir în curtea noastră, cînd era elev la Academia de Poliţie, încercă ea să glumească, agăţîndu-şi canadiana în cuier. Era foarte interesant. Vreau să zic, cum să faci asemenea exerciţii acasă?

– Bea-l pe-ăsta, îi puse Zack un pahar de brandy în mînă, venind din bucătărie. Bea-l pe tot, o instrui el, cînd Julie vru să i-l dea înapoi după prima

sorbitură. Mai luă o înghiţitură, apoi puse paharul pe bufet.

– Nu mai vreau.

– Bine, răspunse scurt Zack. Acum, du-te şi fă o baie lungă şi fierbinte.

– Dar...

– Fă-o! Nu discuta. Data viitoare...

Începu să-i ordone ca data viitoare cînd se întîmpla aşa ceva să-i îndeplinească întocmai dispoziţiile, dar ştia că n-avea să existe nici o dată viitoare. Fusese o alarmă falsă, însă îi arătase riscurile pe care şi le asuma cu viaţa ei şi teroarea pe care o obliga s-o suporte. Dumnezeule, teroarea...!

Niciodată nu mai văzuse o expresie ca aceea de pe faţa ei, cînd o găsise afară, ghemuită în zăpadă.

Cînd Julie reveni în living, se întunecase. Zack stătea în faţa focului, cu privirea spre flăcări şi fălcile strînse, tari ca granitul. Judecînd după expresia şi acţiunile lui dinainte, Julie presupuse că-l chinuiau remuşcările pentru că o silise să treacă prin aşa ceva, dar pe ea acea experienţă o afectase într-un cu totul alt mod, acum că se sfîrşise.

Era furioasă că oamenii îl sileau să trăiască aşa şi se hotărîse să afle ce avea de gînd pentru ca situaţia să înceteze. Indiferent ce intenţiona el, era decisă să-l convingă s-o lase să-l ajute în orice fel putea. În loc să abordeze imediat subiectul, preferă să aştepte pînă după cină. Apropiindu-se de el, îl întrebă:

– Vrei să frigi tu carnea în seara asta, pe grătarul ăla sofisticat, sau preferi să gătesc numai eu?

Zack întoarse capul şi o privi cîteva secunde, cu chipul preocupat, împietrit.

– Scuză-mă. Ce-ai spus?

– Discutam despre gătit.

Îndesîndu-şi mîinile sub cureaua pantalonilor, la spate, îl tachină:

– Încalci declarația drepturilor ostaticilor.

– Ce tot spui acolo? întrebă Zack, încercînd să se autoconvingă că Julie era în siguranță dacă rămînea acolo... încercînd să uite cum arătase, ghemuită sub copac, tremurînd toată, strîngîndu-şi canadiana la piept... încercînd să se convingă că fusese doar un incident izolat, care n-avea să se mai repete.

Julie îi adresă unul dintre cele mai fermecătoare zîmbete ale ei.

– Vorbesc despre muncile de la bucătărie, domnule Benedict! Conform legilor decretate de Convenția de la Geneva, prizonierii nu trebuie să fie supuşi tratamentelor crude sau nedrepte, cum s-ar întîmpla dacă m-ai pune să gătesc numai eu două zile la rînd. Nu eşti de aceeaşi părere?

Zack reuşi să imite neconvingător un zîmbet şi dădu din cap. În acel moment, nu voia decît să-o ia în pat şi să se piardă în ea, să uite preț de-o oră binecuvîntată ce se întîmplase şi ceea ce ştia că avea să se întîmple în continuare, mult mai curînd decît plănuise.

Capitolul 38

Speranța Juliei că avea să-i treacă proasta dispoziție se dovedi de astă dată prea optimistă. Zack fu politicos, dar preocupat în tot timpul cinei, iar acum, după ce strînsese masa, Julie recurgea la

trucul necinstit, dar eficient, după cum spera, de a încerca să-l bine-dispună cu ajutorul vinului. Avea de pus întrebări şi considera că şansele de a primi răspunsuri directe şi complete erau mai mari dacă Zack era relaxat, cu garda coborîtă.

Aplecîndu-se înainte, luă sticla şi-i umplu cu grijă paharul pentru a patra oară, apoi i-l dădu, felicitîndu-se pentru propria ei subtilitate.

Zack ridică privirea de la pahar spre ea.

– Sper că nu încerci să mă îmbeți, declară el sec, căci dacă asta urmăreşti, cu vinul n-ai nici o şansă.

– Să aduc în schimb scotch? întrebă Julie, înăbuşindu-şi un rîs nervos.

Mîna lui Zack se opri cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

– Voi avea nevoie?

– Nu ştiu.

Cu un vag sentiment rău-prevestitor, o văzu schimbîndu-şi poziția, cu fața spre el: Prima ei întrebare păru glumeață şi inofensivă:

– Zack, n-ai spune că am fost o ostatică model?

– Exemplară, zîmbi el, încercînd să se arate la fel de bine dispus.

– N-ai mai spune că am fost şi ascultătoare, cooperantă, plăcută, ordonată şi... şi că am făcut mai mult decît îmi revenea mie în materie de gătit?

– Ce ai în minte?

– Răspunsuri la anumite întrebări.

Julie îi văzu expresia devenind mai rezervată.

– Ar fi posibil. Depinde ce întrebări sînt.

Cam iritată de răspunsul lui neîncurajator, insistă totuşi:

– Ai de gînd să afli cine ți-a ucis cu adevărat soția, nu-i aşa?

– Pune-mi altă întrebare, declară el sec.

– O.K. Ai idee cine ar putea fi în realitate asasinul?

– Încearcă alt subiect.

Stilul lui repezit o nemulțumea, știind că *avea dreptul* la răspunsuri. Păstrîndu-și tonul sincer și calm, îi spuse:

– Te rog, nu mă expedia așa.

– Atunci și eu te rog să schimbi subiectul.

– Ai de gînd să nu mă mai repezi și să mă asculți? Încearcă să înțelegi – cînd a avut loc procesul tău, eu eram plecată la un program de schimb de experiență al colegiului. Nici măcar nu știu prea bine ce s-a întîmplat și aș dori foarte mult să aflu.

– Vei afla totul din ziarele vechi de la biblioteca locală. Răsfoiește-le cînd ai să ajungi acasă.

Sarcasmele o întărîtau întotdeauna pe Julie.

– Nu mă interesează versiunea presei, fir-ar să fie! Vreau s-o aud pe a ta. Am nevoie să știu ce s-a întîmplat – de la tine!

– Atunci, n-ai noroc.

Zack se ridică, puse paharul pe masă și-i întinse mîna.

– Hai să mergem la culcare.

Julie își smulse mîna înapoi, rănită și insultată de nedreptatea atitudinii lui.

– Nu mă duc la nici o culcare! Ceea ce-ți cer e foarte puțin în comparație cu tot ce mi-ai cerut tu de cînd ne-am întîlnit, cum știi foarte bine!

– N-am să mai povestesc niciodată pas cu pas toată ziua aia, nici pentru tine și nici pentru altcineva, se răsti el. Am făcut-o de-o sută de ori înainte de proces, pentru polițiști și avocați. S-a terminat.

– Dar eu vreau să te ajut! Au trecut cinci ani de-atunci. S-ar putea ca amintirile și punctul tău de

vedere să se fi schimbat. Mă gîndeam că am putea începe prin a face o listă cu toți cei care au fost acolo în ziua aceea, după care mi-ai putea spune cîte ceva despre fiecare. Eu sînt complet obiectivă, așa că voi avea o perspectivă proaspătă. Poate reușesc să te ajut să te gîndești la ceva ce ți-a scăpat din vedere.

Rîsul lui disprețuitor o atinse dureros.

– Cum ai putea tu să mă ajuți?

– Aș putea să încerc, măcar!

– Ești ridicolă. Am cheltuit peste două milioane pe avocați și detectivi, și nimeni n-a putut găsi alt suspect logic decît pe mine.

– Dar...

– Las-o moartă, Julie!

– N-am s-o las moartă! Am dreptul la o explicație!

– N-ai nici un drept! răspunse răstit Zack. Iar eu nu-ți doresc ajutorul și nici n-am nevoie de el!

Julie deveni țeapănă, ca și cum ar fi lovit-o, dar reuși să- și ascundă furia și umilința.

– Înțeleg...

Înțelegea, într-adevăr. Acum înțelegea că nu-i dorise decît trupul. Nu avea nevoie de gîndurile ei; nici de sentimentele ei; ea nu trebuia decît să-l amuze cînd se plictisea și să-și desfacă picioarele ori de cîte ori îi venea lui cheful.

Zack îi puse mîinile pe brațe, trăgînd-o spre el.

– Hai la culcare.

– Ia-ți mîinile de pe mine! șuieră Julie, smucindu-se.

Tremurînd de furie și de rușine că fusese atît de naivă, își cuprinse abdomenul cu brațele, retrăgîndu-se în jurul canapelei, spre ușa dormitorului ei.

– Ce naiba încerci?

– Nu încerc nimic. Tocmai mi-am dat deama ce ticălos fără inimă eşti în realitate!

Expresia înnebunită de pe chipul lui, în timp ce o privea îndepărtîndu-se, era o nimica toată în comparaţie cu furia ei.

– Ai să fugi cînd ai să pleci de-aici, nu-i aşa? Nici nu te gîndeşti să-ncerci să-l descoperi pe adevăratul ucigaş, aşa e?

– Nu! răspunse el răstit.

– Cred că eşti cel mai mare laş de pe pămînt! îl provocă Julie, prea furioasă ca să-i mai pese de expresia ucigătoare care-i apăru pe chip. Sau asta, sau tu însuţi ai omorît-o!

Deschise uşa dormitorului şi se întoarse să iasă, adăugînd caustic:

– Eu am să plec de-aici mîine dimineaţă, şi dacă ai de gînd să mă opreşti, fă bine şi pregăteşte-te să foloseşti pistolul ăla!

Zack o sfredeli cu o privire dispreţuitoare.

– Să te opresc? aruncă el. Am să-ţi duc bagajele pînă la maşină!

Pe ultimele lui cuvinte, Julie trînti uşa. Înfruntîndu-şi lacrimile, îl auzi cum se ducea în camera lui, în timp ce ea îşi scotea pantalonii şi lua un tricou din sertarul scrinului. Abia după ce stinse lumina şi se vîrî în pat, îşi pierdu controlul.

Trăgîndu-şi plapuma groasă pînă la bărbie, se răsuci pe burtă şi-şi îngropă faţa în pernă. Plîngea de furie şi de ruşine că fusese atît de credulă şi proastă, lăsîndu-se astfel umilită. Şi plînse aşa pînă i se terminară lacrimile şi rămase epuizată, iar atunci se întoarse pe o parte, cu privirea în gol, spre peisajul hibernal luminat de lună de-afară.

Tocmai se întreba, deznădăjduită, ce să facă a doua zi dacă Zack se răzgîndea şi n-o mai lăsa să

plece, cînd uşa se deschise brusc şi Zack intră, gol.

– Ce vrei? îl întrebă ea.

– Întrebarea asta, replică el ironic, smulgînd plapuma de pe pat, e aproape la fel de idioată ca hotărîrea ta de a te culca în patul ăsta pentru că nu ţi-am făcut hatîrul.

Înfuriată de intenţia lui evidentă de a se culca împreună cu ea, Julie se aruncă în partea opusă a patului şi coborî, încercînd să se repeadă spre uşă. Zack o prinse tocmai cînd trecea de colţul patului şi o strînse la piept.

– Dă-mi drumul, fir-ai al dracului să fii!

– Ceea ce vreau, o informă el, răspunzîndu-i cu întîrziere la întrebare, e acelaşi lucru pe care-l doreşti şi tu de fiecare dată cînd ne uităm unul la altul.

Aruncîndu-şi capul pe spate, Julie încetă să se mai zbată, adunîndu-şi forţele pentru următoarea mişcare.

– Ticălosule! Dacă-ţi trece prin minte să mă violezi, am să te omor cu propriul tău pistol!

– Să te violez? replică el cu dispreţ rece ca gheaţa. Nici n-aş visa. Peste trei minute, ai să te rogi de mine să facem dragoste.

Julie îl lovi chiar cînd gura lui o atinse pe a ei; ridicîndu-şi brusc cu genunchiul, pentru a-l ţinti între picioare, nimeri pe alături şi căzu pe spate, sub trupul lui greu, ţipînd.

În loc să riposteze cu brutalitate, aşa cum se aşteptase ea, Zack îşi lăsă degetele să-i lunece prin părul dintre coapse, mîngîind-o foarte uşor, începînd s-o maseze şi s-o înfierbînte cu o îndemînare familiară şi fără greş. N-avea s-o forţeze, îşi dădu Julie seama; îi dorea deplina cooperare şi, dacă i-o acorda, avea să-i rănească mîndria mult mai profund decît dacă rămînea o victimă neputincioasă.

Împotriva propriei voințe, trupul ei răspundea deja, înfuriind-o atît de tare, încît încercă în schimb să-l termine să ducă actul la capăt înainte de a capitula complet.

– Hai, dă-i drumu' şi termină odată, nenorocitule!

Răspunsul lui fu la fel de rece pe cît îi era şi inima.

– De ce? Ca să mă mai faci şi violator, pe lîngă asasin şi laş?

Degetele continuau să i se mişte, căutînd tot mai adînc.

– Nici o şansă.

Gura i se închise peste sfîrcul ei, încercuindu-l cu limba, trăgînd cu buzele, iar Julie îşi înghiți un țipăt de protest furios. Îşi încordă şoldurile sub mîna lui, făcîndu-l să rîdă uşor, în timp ce degetul îi aluneca şi mai adînc. Atunci se opri brusc, încordîndu-se din toți muşchii ca să reziste şi, în tăcere, Zack îi sili trupul necredincios s-o trădeze, privindu-i tot timpul fața.

– Eşti udă leoarcă, remarcă el. Mă doreşti, Julie?

Îl dorea în ea, dorea atît de tare apogeul pe care ştia că putea să i-l dăruiască, încît îi venea să moară.

– Vedea-te-aş în iad! gîfîi ea.

– Sînt în iad, şopti Zack, mutîndu-şi trupul deasupra ei – şi, pentru prima dată, o sărută, despărțindu-i buzele cu forța. Spune-mi că mă doreşti, o ademeni el.

Imobilizată sub făgăduiala delicioasă a trupului lui excitat şi a gurii lui persistente, Julie începu să tremure de nevoie necontrolată, iar cuvintele i se desprinseră din gît într-un suspin chinuit:

– Te doresc...

În momentul cînd capitulă, Zack o penetră cît ai clipi, străpungîndu-i şoldurile cu putere şi aducînd-o imediat la un orgasm zdrobitor. Se retrase în timp ce trupul ei încă mai era străbătut de fiori şi se ridică, desprinzîndu-se din îmbrățişarea ei.

– Trei minute, de-atîta a fost nevoie, declară el.

Uşa se trînti în urma lui cu finalitatea unui dangăt funebru.

Julie rămase pe pat, expusă şi înghețată de şoc, incapabilă să asimileze dovada că Zack era atît de rău, încît să-şi impună astfel propriul punct de vedere. Secătuită emoțional, se tîrî încet spre capul patului, luă plapuma de pe podea şi închise ochii – dar nu plînse. N-avea să mai verse nici o lacrimă din cauza lui. Niciodată.

Aşezat în fotoliul de lîngă şemineul din dormitorul lui, Zack se aplecă înainte şi-şi rezemă capul în mîini, încercînd să nu gîndească, să nu simtă nimic. Făcuse ceea ce-şi impusese să facă, şi încă mult mai mult decît atît; îşi dovedise sieşi şi ei că nu avea nevoie de ea, nici măcar pe plan sexual. Şi-i mai dovedise şi că nu merita să țină la el, sau să-şi facă griji pentru soarta lui, după ce pleca de-acolo.

Îşi atinsese scopurile într-un mod strălucit, elocvent, incontestabil.

În viața lui nu se simțise mai deznădăjduit sau mai ruşinat.

Ştia că, după această noapte, Julie n-avea să-şi mai imagineze că era îndrăgostită de el. Avea să-l urască total. Dar nici pe departe la fel de mult pe cît se ura el însuşi.

Se disprețuia pe sine pentru ceea ce-i făcuse şi pentru slăbiciunea fără precedent care-i trezise do-

rința de a se duce la ea ca să-i ceară iertare. Îndreptîndu-se în fotoliu, privi prin cameră spre patul în care se culaseră împreună, deşi ştia că n-avea să mai poată dormi acolo, cînd Julie se afla în camera alăturată, şi îl ura.

Capitolul 39

Cheile Blazer-ului se aflau pe scrin, a doua zi dimineața cînd Julie se dădu jos din pat, iar în casă domnea o nemişcare sinistră. Chinurile din noaptea trecută se mai estompaseră, iar Julie se îmbrăcă fără să fie foarte conştientă de ceea ce făcea. Nu voia decît să plece de-acolo fără o singură privire în urmă, fără un singur gînd. Să uite totul.

La uşa dormitorului se opri, privi în jur ca să se asigure că nu uitase nimic, apoi stinse luminile. Încet, apăsă pe clanță şi intră în dormitorul întunecos – cînd se opri brusc, cu inima palpitîndu-i de şoc şi groază.

În lumina cenuşie a zorilor, Zack stătea profilat pe fereastră, cu spatele spre ea şi mîna stîngă în buzunrul pantalonilor. Smulgîndu-şi privirea dinspre el, Julie porni spre uşă, dar înainte de a face mai mult decît un pas îi auzi glasul, spunînd fără să se întoarcă:

– Lista tuturor celor care au fost pe platou în ziua crimei e pe masa de cafea.

Ignorînd junghiul neaşteptat din piept şi revelația că, pînă la urmă, Zack se înduplecase, Julie se străduI să-şi continue drumul, prin fața debaralei.

– Nu pleca, spuse el cu glas răguşit. Te rog.

Disperarea aspră din glasul lui îi frînse inima, dar mîndria ei terfelită striga că numai o neghioabă fără demnitate şi minte l-ar fi lăsat să se apropie după cele din noaptea trecută, aşa că merse mai departe. Tocmai întindea mîna să deschidă uşa din spate, cînd glasul lui se auzi din nou, mai aproape de astă dată, îngroşat de emoție.

– Julie... te rog, nu!

Mîna ei refuză să apese pe clanță, umerii începură să i se zguduie în suspine mute, iar Julie îşi rezemă fruntea de uşă, cu lacrimile şiroindu-i pe față şi geanta alunecîndu-i din mînă. Plîngea de ruşine că nu avea voință şi de frica unei iubiri pe care nu putea s-o controleze. Şi chiar în timp ce plîngea pentru ea însăşi, îl lăsă s-o întoarcă spre el şi s-o strîngă la piept.

– Îmi pare rău, şopti fierbinte Zack, încercînd neputincios s-o aline, mîngîindu-i umeri şi spatele cu mîinile, cuprinzînd-o strîns. Te rog să mă ierți. Te rog.

– Cum mi-ai putut face aşa ceva, azi-noapte? suspină ea. Cum ai *putut?*

Înghițind un nod, îşi ridică spre el fața udă de lacrimi cînd îl auzi recunoscînd:

– Am făcut-o fiindcă m-ai numit criminal şi laş, şi n-am suportat să aud una ca asta... de la tine. Şi pentru că sînt un ticălos fără inimă, aşa cum ai spus.

– Ai dreptate, asta eşti! răspunse ea cu voce înecată. Iar cel mai îngrozitor e că *totuşi* te iubesc!

Zack o strînse în brațe, stăpînindu-şi cuvintele pe care ştia că Julie dorea să le audă, cuvintele pe care le simțea el însuşi.

– Nu merit, iubito.

– Ştiu că nu meriți, murmură Julie printre lacrimi, oftînd că nu-i spusese că şi el o iubea.

Îi auzise emoția chinuită din glas şi ştia prin ce chinuri trecea la gîndul plecării ei. Îi simțise brațele strîngîndu-se instinctiv şi inima bătîndu-i mai puternic lîngă obrazul ei, cînd îi spusese că-l iubea. Pentru ea era de ajuns. Trebuia să fie. Închise ochii, cînd mîna lui Zack i se strecură sub părul de la ceafă, mîngîind-o senzual cu degetele sale lungi, dar cînd vorbi, glasul îi suna incredibil de obosit.

– Ai fi de acord să mai vii cu mine la culcare pentru cîteva ore şi să amînăm discuția despre crimă pînă dorm şi eu puțin? Toată noaptea am stat treaz.

Julie dădu din cap şi-l însoți în camera pe care nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată.

Zack adormi ținînd-o în brațe şi cu obrazul rezemat de pieptul ei.

Neputînd să mai adoarmă şi ea, Julie îi privi chipul, jucîndu-se cu părul lui de la tîmplă. Somnul nu-i îmblînzea trăsăturile aspre, observă ea, probabil fiindcă nici chiar cînd dormea nu-şi regăsea cu adevărat liniştea. Avea sprîncenele închise şi dese, şi genele la fel – şi deodată Julie observă că erau atît de închise la culoare, încît păreau negre. Se mişcă puțin ca să-l ajute să stea mai comod, dar brațele lui se strînseră într-o clipă – pentru a o împiedica să plece, fără nici o îndoială. Acest inconştient gest posesiv o făcu să zîmbească, tocmai pentru că n-avea nici un rost. Nu intenționa să-l părăsească pe furiş.

Cu ani în urmă, Julie găsise un citat din Shakespeare care spunea că viața e o scenă pe care fiecare om trebuie să-şi joace rolul. De cînd absolvise colegiul, avusese senzația că stătea în culise, aşteptînd să-i dea cineva semnalul că era timpul să păşească pe scenă şi să-şi împlinească

menirea. Acum *ştia* ce anume aşteptase în toți acei ani, de ce fusese creată şi cui îi era hărăzită. În ciuda tuturor eforturilor ei de a face din sine însăşi un model de bună-cuviință, cînd venise vorba să se îndrăgostească îşi regăsise forma adevărată, îndrăgostindu-se de un om care era un renegat, o oaie neagră: un proscris social îndrăzneț, cinic şi dur, care în anumite privințe îi amintise de băieții pe care-i cunoscuse pe străzile din Chicago. Îl iubea cu o ferocitate protectoare care o făcea să se simtă puternică, înțeleaptă şi maternă; îl iubea cu o disperare care-o făcea să se simtă neajutorată, fragilă şi aflată la cheremul lui.

Şi iubea toate acele sentimente, pînă la ultimul, oricît îi ferfenițeau nervii. Viitorul era un drum cețos, plin de pericole şi amenințări. Julie se simțea complet împăcată şi în deplină armonie cu tot universul.

Punîndu-şi mîna pe fața lui, îi strînse ocrotitor capul la piept şi-i atinse părul cu buzele.

– Te iubesc, şopti ea.

Capitolul 40

Aşezată pe podea lîngă masa de cafea, cu picioarele strînse sub ea, un creion în mînă şi, lîngă ea, un mic teanc de cartonaşe pe care le găsise într-un birou, Julie studia lista făcută de Zack cu toate persoanele prezente pe platoul filmului *„Destiny"* în ziua asasinării soției lui. Lîngă numele fiecăreia, scrisese funcția în echipa de filmare, iar Julie copia numele şi ocupația pe fişe individuale, ca să poată face însemnări separate cînd avea să discute cu Zack.

Acesta stătea pe canapea, în spatele ei, privind-o cu un zîmbet reținut la gîndul absurd că Julie avea vreo șansă de reușită acolo unde echipa lui de avocați penali și detectivi profesioniști scumpi eșuase. Julie îl smulse din gînduri, întorcînd capul spre el și spunînd nedumerită:

– Am văzut *„Destiny"*, deși a trebuit să refilmeze finalul, cu dubluri. Cumva, am crezut că au fost implicați mult mai mulți oameni în realizarea unui asemenea film.

– Au fost mult mai mulți, dar nu erau la Dallas, răspunse Zack. Cînd se turnează un film greu în mai multe locuri diferite, e mai eficient să se împartă o echipă numeroasă în unități mai mici, fiecare pentru cîte un loc anume. Așa, pregătirile se termină înainte de a sosi actorii și membrii principali ai echipei. Oamenii de pe lista aia făceau parte din unitatea pentru Dallas. Alții veniseră la Dallas pentru niște filmări anterioare. Nu i-am trecut pe listă fiindcă-i trimisesem deja acasă.

– De ce i-ai trimis?

– Pentru că filmul își depășise deja devizul cu cîteva milioane de dolari și încercam să fac economii. Aproape terminaserăm de filmat, nu mă așteptam să mai avem nevoie de ei, așa că n-am păstrat cu mine decît strictul necesar.

Julie îl asculta cu o expresie atît de captivată, încît Zack zîmbi.

– Mai ai și alte întrebări de ordin general, înainte de a-ți spune ce s-a întîmplat în ziua aceea?

– Mai multe, răspunse ea cu pătrundere, aruncînd o privire la funcțiile de lîngă numele de pe listă. Ce-i ăla *best boy?* M-am întrebat de fiecare dată cînd vedeam genericul unui film.

– Un *best boy* e primul asistent al *gaffer*-ului.

Julie își dădu ochii peste cap, încercînd să-l tachineze pentru a ușura abordarea discuției despre mamă, pe care știa că o așteptă cu oroare.

Mai considera și că era înțelept să învețe toate detaliile, chiar dacă pe moment păreau neimportante.

– M-ai lămurit buștean, domnule Benedict. Și *gaffer*-ul ăla ce e?

Șiretlicul reuși, căci expresia ei îl făcu să chicotească.

– *Gaffer*-ul șef e mîna dreaptă a directorului de imagine, atît pe plan fizic, cît și creator. Răspunde de toți electricienii de pe platou și de felul cum pun lumina, ca să obțină intensitatea normală a culorilor, valorile de ansamblu... și așa mai departe.

– Recuziterul ce face?

– Recuziterii manevrează obiectele de recuzită și tot ce mai trebuie să fie mutat din loc în loc. Recuziterul-cheie are și el un *best boy*.

– Te rog, nu-mi spune că recuziterul-cheie e însărcinat și cu mutatul cheilor, glumi ea.

Zack zîmbi.

– Un recuziter-cheie e șef peste ceilalți recuziteri.

– Ce e un asistent de producție?

– Un curier, în esență, care aleargă cu comisioane și răspunde în fața asistenților de regie.

Julie dădu din cap.

– Și un producător?

– Un cui în cap.

Rîsul ei răsună cristalin, iar Zack o ascultă zîmbind în timp ce-l întreba:

– Directorul de imagine e și cameraman, sau nu face decît să supravegheze?

– Poate face și una, și alta. Un operator bun se

implică în toate elementele de pe platou. El şi scenografii transpun ideile în realitate regizorului pentru o secvenţă şi, de multe ori, le dezvoltă pe cele iniţiale.

Julie aruncă o privire peste listă, îl găsi pe operatorul filmului *„Destiny"* şi, fără tragere de inimă, trecu la detalii concrete:

– Sam Hudgins era un operator bun?

– Unul dintre cei mai buni. Făcuserăm împreună mai multe filme, iar la *„Destiny"* l-am cerut anume. De fapt, i-am solicitat concret pe toţi membrii principali ai echipei, fiindcă mai lucraserăm bine şi înainte, şi ştiam că puteam să mă bazez pe ei.

Fruntea netedă a Juliei se încreţi, încruntîndu-se, iar Zack o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Mă întrebam de ce un om cu care mai lucraseşi s-a putut hotărî dintr-o dată să-ţi înscenezе o crimă.

– Nu mi se pare foarte probabil, fu Zack de acord, surprins şi impresionat că şi Julie ajunsese atît de uşor şi rapid la aceeaşi concluzie ca detectivii şi avocaţii lui profesionişti.

– S-ar putea să fi spus sau să fi făcut ceva, chiar înainte de crimă, încît unul dintre ei să te urască dintr-o dată şi să vrea să se răzbune?

– Ce-ar putea cineva să facă pentru a provoca o asemenea răzbunare? replică el sec.

– Ai dreptate, dădu scurt din cap Julie.

– Şi mai reţine şi că de fapt ţinta n-am fost eu, ci Austin sau Rachel. Eu n-am fost decît ţapul ispăşitor care a intrat în puşcărie.

Julie trase adînc aer în piept şi spuse încet:

– Povesteşte-mi exact ce s-a întîmplat în ziua aceea. Ba nu, începe cu ziua cînd i-ai găsit...

Ezită, apoi reformulă întrebarea, încercînd să fie cît mai delicată:

– Cum am spus, eu eram în Europa cînd a avut loc crima, dar îmi amintesc că am văzut titlurile de la un stand de ziare, care spuneau...

Cînd lăsă fraza în aer, neterminată, Zack o termină în locul ei, brutal:

– Titlurile din ziare spunea că nevastă-mea se regula cu partenerul, iar eu am intrat peste ei în plină acţiune.

Julie se strîmbă auzind, dar nu-şi mută privirea.

– Spune-mi tot ce-ţi aminteşti, şi vorbeşte cît mai rar, ca să pot face însemnări.

Zack ştia din experienţă că discuţia avea să fie dificilă şi înjositoare, dar în trecut îl chestionaseră întotdeauna oameni care se îndoiau de nevinovăţia lui.

Constată că, descriind detaliile crimei în faţa Juliei, care credea fără rezerve în el, avea o senzaţie nouă, catharctică, iar cînd termină se simţea straniu de uşurat.

– Nu s-ar putea să fi fost un accident oribil, o greşeală? întrebă Julie la sfîrşit. Dacă omul care trebuia să încarce pistolul – Andy Stemple a pus în el cartuşe dum-dum din neatenţie, şi pe urmă a fost prea laş ca să recunoască?

Zack îşi rezemă coatele de genunchi, clătinînd din cap.

– Stemple n-a făcut nici o greşeală, era specialist în arme de foc. După un dezastru din timpul filmărilor la *„Twilight Zone, The Movie"*, Liga Regizorilor a început să ceară ca toate armele de foc folosite la filmări să fie în sarcina unor pirotehnişti special instruiţi, ca Stemple. El era calificat şi răspundea de pistol, dar pentru că aceea era singura

armă folosită, şi duceam lipsă de oameni, lucra şi ca recuziter. Verificase pistolul şi pusese cartuşe de manervă în încărcător chiar în aceeaşi dimineaţă. Şi-n plus, gloanţele alea dum-dum n-au ajuns întîmplător acolo. De pe pistol fuseseră şterse toate amprentele înainte de a fi pus pe masă, îi reaminti el. Detaliul ăsta e unul dintre cele care m-au băgat în puşcărie.

– Dar dacă ştersesesi pistolul, nu puteai fi atît de prost încît să-ţi laşi amprentele pe el.

– Nu era o amprentă completă, ci o urmă mişcată a degetului meu arătător, chiar pe fundul patului lui. Procurorul a convins juraţii că omisesem partea aceea a pistolului, cînd am şters amprentele.

– Probabil, medită Julie, amprenta a ajuns acolo cînd ai împins pistolul pe masă, ca să nu fie vizibil în cadru.

Nu era o întrebare, ci doar o repetare a afirmaţiilor lui, ca şi cum ar fi fost literă de Evanghelie, iar Zack o adora pentru încrederea ei nemărginită.

– N-ar fi contat nici dacă pistolul era curat, sau dacă amprentele mele nu erau găsite pe el. Ar fi spus că folosisem mănuşi. Chiar şi dacă nu mă răzgîndeam în timpul filmării, şi ar fi fost împuşcat Austin în locul lui Rachel, tot pe mine m-ar fi scos vinovat. Pentru că adevărul este că *eu* eram singurul care avea motive destul de serioase de a-i asasina, sau pe Austin, sau pe Rachel.

O privi cum încerca să nu-şi arate compasiunea şi furia, şi încercă să-i zîmbească încurajator, în timp ce-i spunea:

– N-ai avut parte de suficiente frustrări pentru o singură zi? Mai bine să ne întrerupem acum şi să ne bucurăm de timpul care ne-am mai rămas, e trecut de cinci.

– Ştiu, spuse preocupată Julie. Doar cîteva minute încă, bine?

Cînd Zack deschise gura să obiecteze, insistă disperată:

– Zack, una dintre fişele astea e a persoanei care a comis crima şi a stat deoparte, în timp ce tu erai trimis la închisoare pentru asta!

Zack ştia prea bine acest lucru, dar nu-l lăsa inima s-o refuze, aşa că-şi stăpîni frustrarea şi o aşteptă cu răbdare să termine.

– Am o presimţire neplăcută în legătură cu Diana Copeland, începu Julie, îngîndurată. Cred că era îndrăgostită de tine.

– De unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta? replică el, amuzat şi exasperat în acelaşi timp.

– E destul de clar.

Rezemîndu-şi cotul pe masă şi bărbia în pumn, Julie începu să-i explice:

– Ai spus că ar fi trebuit să plece la Los Angeles în dimineaţa crimei, dar a rămas la Dallas şi a venit pe platou. Chiar ea ţi-a spus că rămăsese pentru că auzise despre cele întîmplate la hotel şi voia să-ţi fie alături în caz că aveai nevoie de sprijin moral. Cred că se îndrăgostise de tine, aşa că s-a hotărît s-o omoare pe Rachel.

– Şi să-l lase pe omul pe care-l iubea să tragă pumnoasele? N-aş crede, replică el ironic. Şi-n plus, Diana n-avea cum să ştie că intenţionam să-l pun pe Tony să tragă în locul lui Rachel. Mai mult, ai idei absurd de naive despre dragoste şi relaţiile de la Hollywood. Realitatea e că actriţele au o nevoie disperată de a fi iubite de *toată lumea*. Nu se îndrăgostesc de un singur om, renunţînd la toate, necum să mai comită şi o crimă pentru el. Nu le interesează decît ceea ce au *ele* de cîştigat. Sînt ambiţi-

oase, frustrate emoțional şi complet egocentrice.

– Trebuie să existe şi excepții.

– Personal, n-am întîlnit nici una, răspunse el scurt.

– Grozavă mai e lumea în care ai trăit, ripostă Julie, dacă te-a făcut să devii atît de cinic cu oamenii, şi mai ales cu femeile.

– Nu sînt cinic, replică Zack, irațional de iritat de dezaprobarea ei vizibilă. Sînt realist! Tu, însă, eşti absurd de naivă în legătură cu relațiile dintre sexe.

În loc să-i întoarcă lovitura, Julie îl studie cu ochii ca două cristale albastre.

– Chiar aşa sînt, Zack? întrebă ea încet.

Ori de cîte ori îi rostea numele, inima lui părea să se repeadă în coaste – şi, pentru a-i spori stînjeneala, descoperea că fata „absurd de naivă" aşezată la picioarele lui îl putea face să aibă remuşcări doar privindu-l printre gene, aşa cum făcea acum.

– Unul dintre noi este, spuse el nervos.

Cînd Julie continuă să-l privească, se înduplecă şi mai mult.

– Probabil că eram cinic încă dinainte de a face primul film.

Cu un zîmbet exasperat că nu putea rezista presiunii gingaşe pe care Julie o exercita în tăcere asupra lui, adăugă:

– Şi acum, nu te mai uita la mine ca şi cum ai aştepta să recunosc că am vorbit ca un bou, şi pune următoarea întrebare. Ce suspect urmează?

Îl răsplăti zîmbetul ei molipsitor, după care Julie îi îndeplini cererea.

– Tommy Newton, răspunse ea, aruncînd o privire spre fişe.

– De ce naiba ar fi vrut Tommy s-o omoare pe Rachel sau pe Austin?

– Poate voia să scape de tine. Chiar tu ai spus că-ți fusese asistent de regie la mai multe filme. Poate se săturase să fie mereu vioara a doua, tot timpul eclipsat de marele Zachary Benedict.

– Julie, spuse Zack cu răbdare, în primul rînd, pe Tommy îl aştepta o carieră strălucită, şi o ştia încă de pe-atunci. Şi eu ştiam. A fost foarte dornic să lucreze cu mine la *„Destiny"*.

– Dar...

– În al doilea rînd, încheie el sec, mai era şi îndrăgostit de posibila victimă a focului de armă, aşa că n-ar fi înlocuit cartuşele din pistol.

– Dar asta ar putea să conteze! Nu mi-ai spus că era îndrăgostit de Rachel...

– Nu era.

– Cum, dar adineaori...

– De Austin era îndrăgostit.

– Poftim?

– Tommy e gay.

Julie îl privi un moment cu gura căscată, apoi luă fişa celui de-al treilea suspect, fără să mai comenteze.

– Emily McDaniels. Ai spus că ți-era profund îndatorată pentru că-i revigoraseşi cariera şi, mai tîrziu, pentru că i-ai dat rolul din *„Destiny"*. Te cunoştea de ani de zile şi petreceați mult timp împreună, cînd lucrați la un film. Copiii – în special fetele adolescente – pot ajunge la un devotament feroce față de un personaj masculin autoritar. Poate s-a gîndit că, dacă se debarasa de Rachel, i-ai fi putut răspunde cu aceleaşi sentimente.

Zack rîse disprețuitor, dar glasul i se îmblînzi cînd răspunse:

– Emily avea şaisprezece ani şi era o scumpă. După tine, e cea mai drăguță şi mai cinstită repre-

zentantă a sexului feminin pe care am cunoscut-o vreodată. Nici în ruptul capului n-ar fi făcut ceva care să-mi creeze probleme. Dar, să zicem că ai dreptate – că avea o pasiune pentru mine şi era geloasă pe Rachel. Dacă aşa e, nu era nevoie să se deranjeze s-o omoare. Toată lumea de pe platou ştia că Rachel ceruse divorţul şi avea de gînd să se mărite cu Tony Austin.

– Dar dacă o ura pe Rachel atît de mult pentru că te umilise în noaptea dinainte, încît a simţit nevoia s-o pedepsească?

– Teoria nu se aplică. Emily nu ştia decît că Rachel trebuia să tragă cu pistolul, aşa cum era scris în scenariu.

– Atunci, de ce n-am presupune că *Tony Austin* era victima vizată de ucigaş, şi să pornim de-aici?

– Nu poţi presupune asta fiindcă, aşa cum am spus adineaori, făcusem însemnări pe scenariu despre schimbarea succesiunii împuşcăturilor, şi oricine ar fi putut să-mi găsească scenariul şi să citească ce scrisesem. Totuşi, avocaţii mei au luat depoziţii de la toată echipa şi toţi actorii înainte de proces, şi toţi au negat că ar fi ştiut despre intenţiile mele de a schimba secvenţa.

– Dar dacă presupunem că Tony Austin era în realitate vizat, e totuşi posibil ca Emily să fi fost autoarea faptei. Vreau să spun, dacă era atît de obsedată de tine încît îl disprețuia pe Tony Austin pentru că avea o aventură cu soţia ta şi te umilise...

– Emily McDaniels, o întrerupse Zack, n-a omorît pe nimeni. N-ar fi putut. Cum nici tu n-ai fi putut.

Dîndu-şi seama cu întîrziere că fişele de pe ultimul rînd erau ale principalilor suspecţi, Zack arătă cu capul spre ultima, zîmbind uşurat că discuţia era pe sfîrşite.

– Ce nume e scris pe cartonaşul ăla, ultimul de pe rîndul de jos?

Julie îi aruncă o privire de îndelungată suferinţă şi răspunse fără tragere de inimă:

– Tony Austin.

Amuzamentul de pe chipul lui Zack se şterse. Îşi trecă faţa cu mîinile, ca şi cum ar fi putut cumva să scape de ura violentă care-i exploda în suflet ori de cîte ori se gîndea la Austin ca fiind ucigaşul.

– Cred că Austin a făcut-o.

Ridică privirea spre ea, cufundat în gînduri.

– Ba nu, *ştiu* că ticălosul ăsta a făcut-o, şi pe urmă a lăsat să se spargă-n capul meu toate oalele. Într-o zi, dacă trăiesc pînă atunci...

Ferocitatea din glasul lui o făcu pe Julie să se retragă, înspăimîntată.

– Dar ai spus că Austin n-avea nici un ban, îl întrerupse ea repede. Omorînd-o pe Rachel, care urma să obţină foarte mulţi bani de la tine, prin divorţ, pierdea ocazia să pună mîna pe banii tăi, însurîndu-se cu ea.

– Era toxicoman. Cine poate şti ce se întîmplă în mintea unui drogat?

– Ai spus că folosea droguri foarte scumpe. Nu l-ar fi interesat în primul rînd să pună mîna pe banii tăi ca să şi le plătească?

– Pîn-aici, m-am săturat! o repezi Zack. Nu glumesc!

O văzu pălind şi îşi regretă ieşirea necontrolată.

Se ridică şi-i întinse mîna s-o ajute, spunîndu-i pe un ton mai blînd:

– Hai să întrerupem acum şi să vedem ce facem mai departe în seara asta.

Julie îşi înfruntă reacţia instinctivă faţă de izbucnirea lui furioasă, amintindu-şi cu un efort că ceea

ce se întîmplase în seara trecută n-avea să se mai repete niciodată.

Capitolul 41

Peste zece minute, Julie stătea pe un taburet lîngă tejgheaua din bucătărie, rîzînd relaxată, pentru că nu se putuseră hotărî ce să facă.

– Am să scriu o listă, îl tachină ea, trăgînd un blocnotes şi un creion. Pînă acum, ai propus să facem dragoste...

Notă pe hîrtie, în timp ce Zack se apleca şi privea zîmbind, cu o mînă pe umărul ei.

– Să facem dragoste...

Notă din nou.

– ...şi să facem dragoste.

– Doar de trei ori am spus? glumi el, cînd termină de scris.

– Da, şi am fost de acord de toate cele trei ori, dar era vorba că ne gîndim la idei pentru primele ore ale serii.

Zack îşi aminti ceea ce observase mai devreme, cînd Julie completase fişele, şi o felicită:

– Ai o caligrafie atît de precisă, încît literele par să fie tipărite.

– Ceea ce nu e surprinzător, răspunse ea, zîmbindu-i peste umăr, din moment ce am lucrat ani de zile ca să mi-o pun la punct. În timp ce altor fete de treisprezece ani începea să le lase gura apă după tine, cînd te vedeau în primele filme, eu stăteam acasă, punîndu-mi la punct scrisul.

Nedumerit de o asemenea risipă de efort, Zack întrebă:

– De ce?

Julie se răsuci încet pe scaun, privindu-l.

– Fiindcă pînă aproape de doisprezece ani am fost complet analfabetă. Nu ştiam să citesc mai mult de cîteva cuvinte şi nu-mi puteam scrie decît numele – şi nici măcar pe acela lizibil.

– Aveai dislexie, sau ceva?

– Nu, eram doar analfabetă, pentru că nu mă dusesem la şcoală. Cînd ţi-am povestit copilăria mea, am omis partea asta.

– Intenţionat? întrebă Zack.

Julie se ridică şi ocoli tejgheaua, ca să-şi ia un pahar de apă.

– S-ar putea să fi fost intenţionat, deşi n-am luat hotărîrea conştientă de a ţi-o ascunde. Ciudat, nu-i aşa, că am putut recunoaşte cu uşurinţă că furasem, dar ezitam să spun că fusesem analfabetă?

– Nu înţeleg cum s-a putut întîmpla aşa ceva cu o fată inteligentă ca tine.

Julie îi aruncă o privire superioară, care-i trezea cheful de a o înhăţa în braţe şi a-i săruta buzele moi, în timp ce spunea cu trufie:

– Pentru informarea ta generală, domnule Benedict, i se poate întîmpla oricui, iar inteligenţa nu are nici o legătură. În ţara asta, o femeie din cinci e practic analfabetă. Nu s-au dus la şcoală cînd erau mici fiindcă era nevoie de ele acasă, ca să aibă grijă de ceilalţi copii sau fiindcă familiile lor erau itinerante, ori din zeci de alte motive. Cînd văd că nu pot recupera, trag concluzia că sînt proaste şi renunţă să mai încerce. Indiferent de motiv, rezultatele sînt întotdeauna aceleaşi: sînt condamnate la o viaţă de muncă umilă şi condiţii grele; stau cu bărbaţi care abuzează de ele pentru că se simt neputincioase şi nevrednice de ceva mai bun. Nici

nu-ţi poţi imagina cum e să trăieşti într-o lume plină cu informaţii pe care nu le poţi înţelege, dar eu îmi amintesc foarte bine. Cele mai simple lucruri, ca găsirea drumului pînă la un anumit birou într-o clădire, te depăşesc complet. Trăieşti într-o continuă stare de teamă şi ruşine. O ruşine insuportabilă, motiv pentru care femeile ascund asta.

– Ţi-era şi ţie ruşine, deşi erai atît de mică? întrebă Zack, tulburat de ceea ce aflase.

Julie dădu din cap, luînd o înghiţitură de apă, apoi puse paharul deoparte.

– La şcoală, stăteam în prima bancă, să nu văd feţele celorlalţi copii cînd rîdeau de mine. Le spuneam profesorilor că aveam vederea slabă.

Zack nu prea ştia cum să facă faţă emoţiilor care-l bîntuiau cînd se gîndea la copilăria ei, la felul cum încercase să-şi croiască drum printr-un oraş enorm şi murdar, unde nimănui nu-i păsa de nimeni.

Dregîndu-şi glasul, o întrebă:

– De ce n-ai fost dată la şcoală cînd trebuia?

– Am fost un copil bolnăvicios, aşa că am lipsit mult în clasele întîia şi a doua, dar profesorii mă simpatizau, aşa că m-au trecut totuşi clasa mai departe. E idiot şi contraproductiv, dar se întîmplă tot timpul, mai ales cu „fetiţele cuminţele". Prin clasa a treia, mi-am dat seama că nu mai puteam ţine pasul, aşa că am început să chiulesc de la şcoală şi să mă înhăitez cu copiii de pe străzi. Părinţii adoptivi la care stăteam aveau alţi copii pe cap şi n-au aflat decît cînd am fost reţinută pentru vagabondaj. De-acum, eram în clasa a patra şi rămăsesem în urmă iremediabil.

– Aşa că te-ai hotărît să te specializezi în scurtcircuitări de maşini şi furturi din buzunare, pînă cînd familia Mathison te-a adus pe calea cea dreaptă?

Cu un zîmbet ruşinat, Julie dădu din cap.

– Acum cîteva luni, întîmplător, am descoperit că soţia omului de serviciu de la şcoală nu ştia să citească. Am început s-o învăţ, şi nu peste mult mi-a mai adus şi altă femeie, care a adus alta, iar acum sînt şapte şi a trebuit să ne mutăm într-o sală de clasă. Sînt umilite, învinse şi totalmente convinse că-s de o prostie fără speranţă. De fapt, cel mai greu mi-e să le conving de contrariul.

Cu un chicotit uşor, adăugă:

– A trebuit să pariez cu Peggy Listrom c-am s-o fac pe guvernanta pentru ea o lună încheiată, dacă nu învaţă să citească indicatoarele străzilor şi firmele magazinelor din Keaton pînă la primăvară.

Zack îşi ascuse tandreţea cu o glumă.

– Pare cam riscant.

– Nici pe departe la fel de riscant decît dacă aş lăsa-o să-şi trăiască viaţa aşa cum e. Şi-n plus, am şi cîştigat pariul.

– Citeşte indicatoarele străzilor?

Julie dădu din cap, iar Zack îi văzu ochii luminîndu-se de emoţie.

– O, Zack, nici nu poţi să-ţi *închipui* ce simt cînd mă văd că încep să învăţe! Cred mai departe că sînt proaste, pînă cînd dintr-o dată, într-o zi, rostesc toate cuvintele dintr-o propoziţie scurtă şi se uită la mine cu atîta *uimire* în ochi!

Întinse mîna, cu palma în sus.

– Puterea de a le învăţa să citească... e ca un *miracol* pe care-l ţin în mînă!

Zack înghiţi un nod, încercînd să răspundă pe un ton cît mai vesel:

– Miracolul eşti tu, domnişoară Mathison.

Julie rîse.

– Nu sînt nici un miracol, dar presimt că Debby Sue Cassidy va fi unul.

Văzînd că-i captase interesul, adăugă:

– Are treizeci de ani şi arată ca o bibliotecară tipică – păr şaten drept, trăsături studioase – dar a lucrat ca menajeră la doamna Neilson de cînd avea şaisprezece ani. E brici de deşteaptă, foarte sensibilă, cu multă imaginaţie. Vrea să scrie o carte cîndva.

Interpretă greşit zîmbetul lui Zack şi spuse:

– Nu rîde. S-ar putea s-o facă. E deja uluitor de cultivată pentru o analfabetă. Ascultă tot timpul cărţi imprimate pe bandă, de la bibliotecă. Ştiu pentru că doamna Neislon i-a spus tatălui meu – şi a mai spus că, atunci cînd copiii ei erau mici, Debby Sue le spunea ore în şir poveşti, ca să stea cuminţi. De-asta venisem la Amarillo în ziua cînd ne-am întîlnit, ca să obţin bani pentru materiale didactice speciale. Sînt foarte ieftine, dar se adună...

– Şi ai obţinut banii?

Cu un zîmbet, Julie dădu din cap, luîndu-şi creionul şi revenind cu atenţia spre blocnotes.

Neputîndu-şi stăpîni dorinţa de a o atinge, Zack îi puse o mînă pe umăr şi o ciupi în joacă de ureche. Julie rîse, apoi îşi înclină capul într-o parte şi-i frecă dosul mîinii cu obrazul.

Acel gest simplu şi drăgăstos făcu moralul lui Zack să se prăbuşească brusc, amintindu-i că, după noaptea aceea, n-avea să mai poată face nici un fel de gesturi. Ar fi trebuit s-o lase să plece de dimineaţă, dar nu putuse, ştiind că Julie l-ar fi urît toată viaţa – şi cu cît o ţinea mai mult cu el, cu atît îi era mai greu să-i dea drumul.

S-o trimită a doua zi, cînd exista riscul de a ceda la interogatoriu, însemna să-şi amîne plecarea

în Statele Unite cu mai mult de o săptămînă, dar corita riscul de a şti că avea să fie apărată de orice invazii cu elicopterul, care data viitoare puteau să nu mai fie alarme false.

Încercînd să-şi alunge deprimarea, spuse:

– Orice-am face diseară, vreau să fie ceva deosebit. Ceva sărbătoresc.

Julie stătu un moment pe gînduri, apoi zîmbi dintr-o dată.

– Ce-ai zice de o cină la lumina lumînărilor, urmată de un dans? Am să mă îmbrac elegant, adăugă ea, înainte de a-şi da seama că nu erau necesare eforturi speciale ca să-l convingă. Zack dădea din cap cu plăcere, uşurat.

– Excelent!

Apoi se uită la ceas.

– Voi folosi baia din camera ta, şi „vin să te iau" peste o oră şi jumătate. Aşa vei avea destul timp?

Julie rîse.

– Cred că o oră mi-e de ajuns pentru toate transformările pe care le pot face.

Capitolul 42

Lumînările ardeau deja pe masa de cafea, cînd Julie intră în living. Focul pîlpîia vesel în vatră, iar Zack stătea lîngă tejghea, deschizînd o sticlă de şampanie.

Simţindu-se cam jenată, Julie îşi strecură mîinile în buzunarele ascunse în cusăturile laterale ale rochiei şi păşi înainte.

– Bună, îl salută ea cu un zîmbet strălucitor.

Zack ridică privirea, cu ochii aţintindu-i-se asu-

pra ei, iar şampania pe care o turna începu să se verse peste marginea paharului.

– Dumnezeule! exclamă el uimit, în şoaptă, cu treierîndu-i cu privirea faţa, părul şi trupul. Cum a putut fi geloasă pe Glenn Close?

Abia în acel moment, Julie îşi dădu seama că *tocmai de aceea* dorise să se îmbrace elegant, să se fardeze şi să-şi aranjeze părul: încercase să le întreacă pe starurile de la Hollywood.

– Verşi şampania, spuse ea încet, atît de mul ţumită, încît abia dacă ştia cum să se poarte.

Zack înjură printre dinţi, îndreptă sticla şi luă un prosop de vase ca să şteargă.

– Zack?

– Ce? întrebă el abătut, luînd paharele.

– Cum ai putut fi gelos pe Patrick Swayze?

Strălucirea zîmbetului lui neaşteptat arătă clar că era la fel de mulţumit de complimentul ei ca şi ea de al lui.

– Cinstit îţi spun, habar n-am, glumi el.

– Ce cîntăreţi ai ales? îl tachină Julie după ce-şi luaseră cina la lumina lumînărilor, în timp ce Zack introducea un CD în player. Fiindcă dacă l-ai ales pe Mickey Mouse, n-am să dansez cu tine.

– Ba ai să dansezi.

– Ce te face să fii atît de sigur?

– Ştiu că-ţi place să dansezi cu mine.

În ciuda schimbului lor glumeţ de replici, Julie îşi dăduse seama că, pe parcursul cinei, starea lui de spirit se degradase. Deşi îi ceruse anume să considere seara aceea o ocazie festivă, în trăsăturile lui se simţeau o tensiune şi o înverşunare greu de definit, care deveneau tot mai pronunţate cu fiecare minut.

Julie îşi spunea că discuţiile lor despre crimă erau cauza, pentru că singura explicaţie care-i mai trecea prin minte era faptul că se gîndea s-o trimită acasă, şi nu suporta acest gînd. În ciuda dorinţei de a rămîne cu el, ştia prea bine că decizia finală nu-i aparţinea ei. Şi cu toate că-l iubea, nu avea idee ce simţea el cu adevărat pentru ea, decît că-i plăcea foarte mult să fie împreună. Acolo.

În spatele ei, vocea Barbrei Streisand atacă fără efort primele acorduri ale unui cîntec foarte romantic, iar Julie încercă din nou să-şi alunge gîndurile negre, în timp ce Zack îşi desfăcea braţele.

– Nu e în nici un caz vocea lui Mickey Mouse, spuse el. Îţi convine?

Julie dădu din cap, zîmbind încîntată.

– Streisand e cîntăreaţa mea favorită, fără discuţie.

– Şi a mea.

O cuprinse cu braţul împrejurul taliei, trăgînd-o mai aproape de el.

– Dacă aveam o voce ca a ei, spuse Julie, încercînd să-şi ţină grijile în frîu, aş cînta doar ca să mă aud singură. Aş cînta şi cînd răspund la uşă, şi cînd vorbesc la telefon.

– E fenomenală, fu Zack de acord. Sopranele de operetă se găsesc la grămadă, dar Barbra este... unică, incomparabilă.

– Ai cunoscut-o? îl întrebă ea.

– Pe Barbra?

Julie dădu din cap.

– Da, am cunoscut-o.

– Şi cum e? Am citit undeva că nu se poartă prea frumos cu oamenii care lucrează cu ea.

Zack stătu un moment pe gînduri, încercînd să-i explice.

– Are un talent neegalat în lume, spuse el după un moment. Ştie cum vrea să şi-l folosească şi nu-i place ca alţi oameni s-o trateze ca şi cum ar şti mai bine decît ea cum ar trebui s-o facă. Pe scurt, nu suportă proştii şi înfumuraţii.

– Ai plăcut-o, nu-i aşa?

– Am plăcut-o foarte mult.

Julie asculta cuvintele emoţionante ale cîntecului, întrebîndu-se dacă şi Zack le auzea, sau dacă, la fel ca majoritatea bărbaţilor, nu dădea atenţie decît melodiei, ignorînd versurile.

– Drăguţ cîntec, spuse ea, dorind cu disperare ca Zack să audă cuvintele ca şi cum de gura ei ar fi fost spuse.

– Frumoase versuri, îi dădu el dreptate, încercînd să se calmeze, să-şi spună că ceea ce simţea avea să dispară curînd, după ce se despărţeau. Îi privi faţa, iar cuvintele lui Streisand părură din nou să-i străpungă inima:

Acele zile de mîine ce-aşteaptă-adînc în ochii tăi...
În lumea dragostei ce-o ţii, acolo-n ochii tăi...
Voi deştepta ceea ce doarme, ascuns în ochii tăi...
O să mă coste, poate, doar un sărut sau două.

De-a lungul vieţii mele...
În vara, iarna, primăvara şi toamna vieţii mele...
Tot ce-mi voi aminti din viaţă, e şirul vieţii mele,
Cu tine.

Fu uşurat cînd vocea lui Streisand tăcu şi începu un duet între Whitney Houston şi Jermaine Jackson. Dar Julie alese tocmai acel moment ca

să-şi ridice obrazul de pe pieptul lui, iar Zack o privi în ochi şi, cînd auzi versurile cîntecului, simţi o povară în piept.

Ca o lumînare arzînd atît de viu...
Iubirea străluceşte din ochii tăi.
Pe-al nostru drum lumina spre a şi-o răspîndi,
Tot mai strălucitoare cu fiecare zi.

Am fost cuvinte fără melodie,
Am fost un cîntec încă necîntat,
Am fost fără de rimă şi ritm o poezie,
Am fost un dansator ce timpul n-a aflat...
Acum, însă, pe tine te văd şi te ascult,
Ca tine nimeni nu mă iubeşte-atît de mult.

Cînd cîntecul se sfîrşi, Julie trase aer în piept, tremurător, şi-şi dădu seama că încerca să se smulgă din vraja muzicii reluînd conversaţia despre preferinţele lor.

– Care e sportul tău favorit, Zack?

Zack îi ridică bărbia.

– Sportul meu favorit, răspune el cu un glas chinuitor de senzual, pe care abia dacă şi-l recunoştea, e să fac dragoste cu tine.

– Care e mîncarea ta favorită? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Drept răspuns, Zack îşi înclină capul şi-i depuse un sărut uşor pe buze.

– Tu eşti.

Şi, în clipa aceea, îşi dădu seama că avea să-i fie mai greu s-o alunge din viaţa lui, a doua zi, decît îi fusese să audă porţile închisorii trîntindu-se în urma lui, cu cinci ani în urmă. Fără să-şi dea seama ce făcea, o strînse în braţe, îşi îngropă faţa în părul

ei şi închise strîns ochii. Mîna ei îi atinse faţa, desfă cîndu-şi degetele peste fălcile lui încleştate, în timp ce-l întreba cu voce frîntă:

– Plănuieşti să mă trimiţi acasă mîine, nu-i aşa?

– Da.

Julie auzi finalitatea absolută din tonul lui. Ştiu că degeaba ar fi încercat să-l contrazică, dar încercă totuşi.

– Nu vreau să plec!

Zack înălţă capul şi, deşi glasul îi era în continuare blînd, acum suna mai ferm şi mai hotărît.

– Nu îngreuna situaţia şi mai mult.

Nefericită, Julie se întrebă cum ar fi putut să fie şi mai grea, dar îşi înghiţi protestul zadarnic şi, pentru moment, se supuse. Se duse la culcare cu el cînd o chemă şi încercă să surîdă cînd i-o ceru. După ce atinseră împreună un orgasm cutremurător, se întoarse în braţele lui şi-i şopti:

– Te iubesc. Te...

Degetele lui îi acoperiră buzele, retezînd cuvintele cînd încercă să le repete.

– Nu.

Julie îşi desprinse ochii dintr-ai lui şi-şi înclină capul, privindu-i pieptul. Ar fi vrut să i-o spună şi el, deşi nu era adevărat. Voia să audă acele cuvinte rostite de el, dar nu i-o ceru, ştiind că ar fi refuzat-o.

Capitolul 43

Motorul Blazer-ului mergea în ralenti, iar gazele de eşapament formau nori groşi în aerul îngheţat al zorilor, în timp ce Julie şi Zack stăteau lîngă maşină.

– Nu se anunţă ninsoare, spuse Zack, privind spre cerul trandafiriu de la răsărit, în timp ce punea un termos cu cafea pe fotoliul din dreapta; apoi se uită la Julie, cu o expresie reţinută. Ar trebui să ai drum liber pînă în Texas.

Julie înţelegea regulile acelui mod de a se despărţi, pentru că Zack i le explicase clar de dimineaţă – fără lacrimi, fără regrete – şi căuta cu disperare să-şi păstreze calmul.

– O să am grijă.

– Să nu mergi prea repede.

În timp ce vorbea, Zack îi încheie mai bine fermoarul canadienei, apoi îi strînse gulerul în jurul gîtului. Acest gest simplu de afecţiune aproape că o făcu să plîngă.

– Ai obiceiul să bagi o viteză al dracului de mare.

– N-am să mai fac.

– Încearcă să ajungi cît mai departe posibil deocamdată fără să fii recunoscută, îi reaminti el, luîndu-i din mînă ochelarii de soare şi punîndu-i-i pe nas. După ce treci graniţa în Oklahoma, intră la primul popas pe care-l găseşti şi lasă maşina în faţa lui. Nu te arăta timp de cincisprezece minute, apoi du-te direct la telefoanele publice şi sună-ţi familia. Agenţii federali vor asculta convorbirea, aşa că încearcă să pari cît poţi de nervoasă şi derutată. Spune-le că te-am lăsat la popas, culcată în dreptul banchetei din spate, legată la ochi, după care am dispărut, iar tu te-ai eliberat. Spune-le că vii acasă. Şi, cînd ajungi acasă, spune numai adevărul.

Luase din casă un fular, pe care îl înnodă ca şi cum ar fi fost legat împrejurul capului ei şi-l aruncă în maşină. Julie înghiţi în sec şi dădu din cap. Nu mai avea ce să facă sau să spună.

– Întrebări?

Julie clătină din cap.

– Bine. Acum, sărută-mă de rămas-bun.

Julie se înălță pe vîrfuri să-l sărute şi fu surprinsă cînd braţele lui o cuprinseră cu forță, dar sărutul fu scurt şi, imediat, Zack îi dădu drumul.

– E timpul, spuse el sec.

Deşi dădu din cap afirmativ, Julie nu se putea mişca, iar hotărîrea de a nu cauza nici o scenă dificilă începu să-i şovăie.

– Ai să-mi scrii, nu-i aşa?

– Nu.

– Dar m-ai putea anunța ce mai faci, spuse ea cu disperare, chiar dacă nu-mi poți spune unde eşti. Trebuie să ştiu că eşti în siguranță! Chiar tu ai spus că nu-mi vor urmări corespondența decît scurt timp, sau poate chiar deloc.

– Dacă mă prind, vei afla de la ştiri, în cîteva ore. Dacă nu auzi nimic, vei şti că sînt în siguranță.

– Dar *de ce* nu poți să-mi scrii? izbucni ea.

Îşi regretă ieşirea imediat, cînd chipul lui deveni crispat şi închis.

– Fără scrisori, Julie! Acum, cînd vei pleca de-aici, o să se termine. *Totul* se va termina.

Cuvintele lui o loveau ca nişte biciuri, deşi tonul nu-i era lipsit de blîndețe.

– Mîine dimineață îți vei relua viața de unde ai rămas. Imaginează-ți că nimic din toate astea nu s-a întîmplat, şi-n cîteva săptămîni ai să uiți totul.

– Poate vei putea tu să faci asta, dar eu nu! replică ea, amărîtă că în tonul rugător i se simțeau lacrimile; clătină din cap, ca pentru a-şi contesta propriile cuvinte, şi se întoarse spre maşină, ştergîndu-se furioasă la ochi. Plec pînă nu mă fac de rîs şi mai rău, spuse, cu voce gîtuită.

– Nu... şopti el răguşit, apucînd-o de braț şi oprind-o. Nu aşa.

Julie ridică privirea spre ochii lui de nepătruns şi, pentru prima dată, nu mai fu atît de sigură că Zack suporta despărțirea aşa de uşor pe cît se aşteptase. Mîngîind-o cu o mînă pe obraz, îi netezi părul şi spuse solemn:

– Singura prostie pe care ai făcut-o în săptămîna care-a trecut a fost că te-ai ataşat prea strîns de mine. În rest, tot ce-ai spus şi ce-ai făcut a fost... bine. A fost perfect.

Închizînd ochii, înfruntîndu-şi lacrimile, Julie întoarse capul şi-l sărută în palmă, la fel cum o sărutase şi el la un moment dat, apoi şopti:

– Te iubesc atît de mult...

Zack îşi smulse mîna, iar tonul îi deveni condescendent şi amuzat:

– Nu mă iubeşti, Julie. Eşti naivă şi lipsită de experiență, şi n-ai de unde să cunoşti deosebirile dintre plăcerea sexuală şi iubirea adevărată. Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ți-e locul şi uită-mă. Asta vreau să faci, şi nu altceva.

Avu senzația că o pălmuise, dar mîndria rănită o făcu să ridice bărbia.

– Ai dreptate, spuse ea cu demnitate calmă, urcîndu-se în maşină. E timpul să ne întoarcem la realitate.

Zack o privi cum dispărea după prima cotitură, făcîndu-se nevăzută între nămeții înalți. Rămase pe loc mult timp după plecarea ei, pînă cînd vîntul înghețat îi aminti în sfîrşit că stătea afară, cu o haină subțire pe el.

O rănise fiindcă *trebuia* s-o facă, îşi reaminti, întorcîndu-se spre casă. N-o putea lăsa să-şi mai irosească nici un moment din viață iubindu-l, du-

cîndu-i dorul sau aşteptîndu-l. Făcuse ceea ce trebuia, o faptă nobilă, ridiculizîndu-i iubirea.

Intră în bucătărie, nervos, luă cafetiera şi dădu să scoată o cacă din dulap, apoi o văzu pe cea pe care o folosise Julie în aceeaşi dimineaţă, pe telghea. Întinse încet mîna şi o luă, după care îşi lipi buza cănii de obraz.

Capitolul 44

La două ore după ce părăsise casa de pe munte, Julie trase maşina pe marginea unei porţiuni pustii a şoselei şi luă termosul de lîngă ea. Ochii şi gîtul o dureau de atîtea lacrimi pe care refuza cu îndărătnicie să le lase să-i curgă, iar mintea îi era buimăcită de eforturile zadarnice de a alunga amintirea dureroasă a ultimelor lui cuvinte:

Nu mă iubeşti, Julie. Eşti naivă şi lipsită de experienţă, şi n-ai de unde să cunoşti deosebirile dintre plăcerea sexuală şi iubirea adevărată. Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul şi uită-mă. Asta vreau să faci, şi nu altceva.

Mîna îi tremura de nefericire în timp ce-şi turna cafea în capacul termosului. Ce cruzime fără rost, să-şi rîdă de ea aşa, mai ales cînd ştia că trebuia să facă faţă poliţiei şi presei imediat ce ajungea înapoi!

De ce nu putuse să-i ignore cuvintele, sau să mintă şi să-i spună că o iubea şi el, numai ca să aibă de ce să se agaţe în timpul calvarului care o aştepta? I-ar fi fost cu atît mai uşor să-l înfrunte, numai de i-ar fi spus că o iubea...

Nu mă iubeşti, Julie.... Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul şi uită-mă....

Încercă să înghită cafeaua, dar aceasta i se opri în gît, cînd o izbi altă revelaţie dureroasă, lăsînd-o mai nefericită şi mai derutată decît înainte: deşi îi luase în rîs sentimentele, Zack trebuia să ştie prea bine că-l iubea cu adevărat.

De fapt, era atît de sigur, încît presupusese că putea să se poarte aşa cu ea, iar ea *totuşi* să se ducă acasă şi să nu-l trădeze autorităţilor. Şi mai ştia şi că avea dreptate.

Oricît de rănită era de nepăsarea lui, niciodată n-ar fi putut încerca să se răzbune. Îl iubea prea mult pentru a dori să-i facă vreun rău, iar credinţa ei în nevinovăţia lui şi dorinţa de a-l proteja erau, în mod destul de straniu, întru totul la fel de intense şi acum ca şi în zilele trecute.

Un camion trecu în goană pe lîngă ea, stropind cu noroi maşina, iar Julie îşi aminti avertismentul lui Zack de a ajunge cît mai departe fără să atragă atenţia.

Obosită, se îndreptă de umeri şi porni maşina, uitîndu-se peste umăr ca să se asigure, dar nu acceleră mai mult de şaizeci şi cinci de mile pe oră. Pentru că Zack îi spusese să nu conducă prea repede. Şi pentru că, dacă era oprită pentru viteză excesivă, ar fi „atras atenţia".

Ajunse la graniţa dintre Colorado şi Oklahoma mult mai repede decît o făcuse în condiţii de viscol. Urmînd instrucţiunile lui Zack, opri la primul popas din Oklahoma şi dădu telefon.

Tatăl ei răspunse de la primul apel.

– Tată, eu sînt, Julie! Am scăpat! Sînt în drum spre casă!

– Slavă Domnului! explodă el. O, slavă Domnului!

În toți acei ani, niciodată nu-l mai auzise atît de tulburat, și i se făcu rău de remușcare pentru că îl silise să treacă prin așa ceva. Înainte de a apuca să adauge ceva, însă, interveni un glas necunoscut:

– Sînt agent Ingram de la F.B.I., domnișoară Mathison, unde vă aflați?

– La un popas din Oklahoma. Sînt liberă. Am... m-a lăsat în mașină, cu cheile, legată la ochi. Dar a plecat. Sînt sigură că a plecat. Nu știu unde.

– Ascultați cu atenție, spuse glasul. Întoarceți-vă la mașină, blocați portierele și plecați de-acolo imediat. Nu rămîneți în zona unde l-ați văzut ultima oară. Mergeți pînă la cea mai apropiată regiune populată și sunați-ne de acolo. Vom anunța autoritățile și vor veni să vă ia în primire. Și acum, plecați de-acolo imediat, domnișoară Mathison!

– Vreau să vin acasă! insistă Julie cu disperare sinceră. Vreau să-mi văd familia. Nu vreau să aștept în Oklahoma. Nu pot! Am vrut doar să-mi anunț familia că sînt pe drum.

Închise și porni spre mașină, iar din următoarea zonă populată nu mai dădu nici un telefon.

Două ore mai tîrziu, un elicopter care o căutase pe ostatica abandonată o depistă pe șoseaua interstatală și începu să zboare pe deasupra. La cîteva minute după ce-l observă, mașinile de patrulare cu girofaruri roșii și albastre se repeziră pe șosea de la rampele de intrare, poziționîndu-se în fața și în spatele ei pentru a o escorta pînă acasă – sau, mai probabil, pentru a o împiedica pe presupusa complice a lui Zack Benedict să se răzgîndească și să încerce să fugă înainte de a fi interogată.

Era îngrozitor să-și dea seama că adevărata anvergură a vînătorii îi vizase pe amîndoi, iar Julie privi cu dușmănie acea escortă oficială, pînă cînd intră în Keaton și se apropie de casa părinților ei.

Deși era ora două noaptea, reporterii roiau prin curte și pe toată strada, iar blizzurile începură să fulgere spre ea în timp ce cobora din mașină. Fu nevoie de trei polițiști din Texas și de amîndoi frații ei, pentru a o ajuta să treacă prin puhoiul de reporteri care o bombardau cu întrebări, pînă pe veranda casei.

În casă așteptau doi agenți F.B.I., dar părinții ei se repeziră pe lîngă aceștia, îmbrățișînd-o.

– Julie... tot spunea doamna Mathison, strîngînd-o în brațe, plîngînd și zîmbind. Julie a mea, micuța mea Julie...!

Tatăl ei o îmbrățișă strîns, spunînd la nesfîrșit:

– Slavă Domnului, o, slavă Domnului...

Julie simți că i se umpleau ochii de lacrimi, căci niciodată nu-și dăduse cu adevărat seama cît o iubeau. Ted și Carl o îmbrățișară și ei, încercînd să glumească pe seama „aventurii" prin care trecuse, dar amîndoi arătau de-a dreptul hăituiți, iar lacrimile pe care și le înfruntase douăzeci și patru de ore începură să-i șiroiască pe obraji. În ultimii zece ani, nu vărsase decît cîteva lacrimi – la filme triste – dar în ultima săptămînă plînsese mai mult decît oricînd. Hotărî că acest lucru trebuia să înceteze imediat și pentru totdeauna.

Reuniunea de familie fu întreruptă de un agent F.B.I. blond, care făcu un pas înainte și spuse cu glas calm și autoritar:

– Îmi pare rău că mă amestec, domnișoară Mathison, dar în acest moment timpul este esențial și avem să vă punem anumite întrebări. Sînt David Ingram, am vorbit la telefon.

Îi arătă spre agentul înalt și brunet de lîngă el, adăugînd:

– El este agentul Paul Richardson, care răspunde de cazul Benedict.

Doamna Mathison interveni:

– Să mergem în sufragerie, acolo e loc pentru toată lumea, la masă.

Adăugă vechiul ei panaceu pentru orice necaz din copilăria Juliei:

– Am să aduc lapte, fursecuri şi nişte cafea.

– Nu, doamnă Mathison, îmi pare rău, o opri ferm Paul Richardson. Cred că e mai bine ca această discuţie să aibă loc în particular. Fiica dumneavoastră vă va putea pune la curent mîine dimineaţă.

Julie, care pornise spre living, între Ted şi Carl, se opri la auzul acestor cuvinte. Reamintindu-şi că oamenii aceia nu-i erau cu adevărat duşmani şi nu încercau decît să-şi facă datoria, spuse cu glas scăzut, dar ferm:

– Domnule Richardson, îmi dau seama cît de nerăbdători sînteţi să începeţi interogatoriul, dar şi familia mea este la fel de dornică să-mi audă răspunsurile, şi au chiar mai mult dreptul la ele decît dumneavoastră. Aş dori să fie prezenţi în seara asta, dacă nu aveţi nici o obiecţie.

– Şi dacă am obiecţii?

Statura şi coloraţia lui îi aminteau prea mult de Zack şi, după drumul obositor cu maşina, era complet descoperită.

Ca urmare, zîmbetul obosit pe care i-l adresă avu, fără intenţie, o undă deosebit de personală.

– Vă rog, încercaţi să nu aveţi obiecţii. Sînt frîntă de oboseală şi nu vreau să mă cert cu dumneavoastră.

– Cred că poate fi prezentă şi familia dumneavoastră, se înduplecă Richardson, apoi îi aruncă o privire ciudată, prevenitoare, colegului său, care

stătea încruntat. Juliei îi scăpă acest schimb de priviri, dar Ted şi Carl îl observară.

– Foarte bine, domnişoară Mathison, spuse agentul Ingram, preluînd iniţiativa imediat ce se aşezară. Să începem cu începutul.

Julie simţi un mic fior de teamă, cînd Richardson scoase un reportofon din buzunar şi îl puse pe masă, în faţa ei, dar îşi reaminti la ce-i spusese Zack să se aştepte.

– Cu ce vreţi să încep? întrebă ea, zîmbindu-i recunoscătoare mamei sale, care îi dădu un pahar de lapte.

– Ştim deja că v-aţi dus la Amarillo chipurile pentru a vă întîlni cu bunicul unuia dintre elevii dumneavoastră, începu Richardson.

Julie întoarse brusc capul spre el.

– Cum adică, *chipurile*?

– Nu e nevoie să intraţi în defensivă, interveni repede Ingram, pe un ton liniştitor. Spuneţi-ne ce s-a întîmplat. Să începem cu momentul cînd l-aţi văzut pentru prima oară pe Zachary Benedict.

Julie îşi rezemă antebraţele pe masă, încercînd să nu simtă nici o emoţie.

– Mă oprisem să beau o cafea la un restaurant de pe interstatală. Nu-mi mai amintesc numele localului, dar l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea. Cînd am ieşit, ningea, şi un bărbat înalt şi brunet stătea ghemuit lîngă roata maşinii mele. Era dezumflată. S-a oferit să mi-o înlocuiască...

– Aţi observat că era înarmat?

– Dacă aş fi observat că avea pistol, în nici un caz nu m-aş fi oferit să-l iau în maşină.

– Cu ce era îmbrăcat?

Şi, în continuare, întrebările o bombardară în succesiune rapidă, cîteva ore la rînd...

– Domnişoară Mathison, trebuie să vă amintiţi ceva mai mult despre locul unde se afla casa pe care a folosit-o ca ascunzătoare!

Paul Richardson o privise tot timpul ca pe o insectă sub microscop şi vorbea pe un ton autoritar care-i amintea puţin de al lui Zack, cînd era enervat. În starea ei de epuizare, găsea acest lucru mai mult înduioşător decît iritant.

– V-am spus, am fost legată la ochi. Şi, vă rog, numiţi-mă Julie – e mai scurt şi durează mai puţin decît „domnişoară Mathison".

– Ai putut afla destinaţia lui Benedict, în timpul cît ai stat cu el?

– Mi-a spus că va fi cu atît mai în siguranţă, cu cît voi şti mai puţine despre el.

– Ai *încercat* vreodată să-i afli destinaţia?

Clătină din cap.

– Te rog, răspunde cu voce tare, ca să se înregistreze.

– În regulă, replică Julie, conchizînd dintr-o dată că Richardson nu semăna deloc cu Zack – era mai tînăr şi mai spilcuit, şi chiar mai arătos, dar nu avea căldura lui Zack. Nu l-am întrebat unde se ducea, fiindcă deja îmi spusese că, cu cît ştiu mai puţin, cu atît va fi mai în siguranţă.

– Şi vrei să fie în siguranţă, nu-i aşa? întrebă el, repezindu-se asupra răspunsului. Nu vrei să fie prins, aşa e?

Momentul adevărului sosise. Richardson aştepta, bătînd cu pixul în masă, iar Julie aruncă o privire pe fereastră, la reporterii care forfoteau prin curte şi pe stradă, în timp ce oboseala o străbătea valuri-valuri.

– V-am mai spus că a încercat să-mi salveze viaţa.

– Nu văd cu ce contrazice acest lucrul faptul că e un ucigaş condamnat şi că te-a luat ostatică.

Rezemîndu-se de spătar, Julie îl privi cu un amestec de dispreţ şi frustrare.

– Nu cred că a omorît pe cineva. Acum, daţi-mi voie să vă întreb ceva, domnule Richardson.

Ignorînd mîna lui Ted care o strîngea de genunchi la auzul tonului ei combativ, continuă:

– Puneţi-vă în locul meu şi presupuneţi, prin reducere la absurd, că eu v-aş lua ca ostatic şi aţi reuşi să scăpaţi de mine. Vă ascundeţi de mine, dar eu cred că aţi căzut într-un rîu adînc, rece ca gheaţa. Din ascunzătoare, mă vedeţi cum alerg la rîu şi sar în apă. Mă scufund de mai multe ori, strigîndu-vă pe nume, iar cînd nu vă găsesc, mă vedeţi tîrîndu-mă pe mal şi prăbuşindu-mă în zăpadă. Dar nu mă întorc la scuter, nici nu pornesc spre casă. În schimb, îmi deschei cămaşa udă, pentru ca gerul să mă omoare mai repede, îmi las capul pe spate cu ochii închişi şi rămîn nemişcat în ninsoare, lăsînd zăpada să mă acopere...

Cînd Julie tăcu, Richardson înălţă din sprîncene.

– Ce vrei să demonstrezi?

– Vreau să vă întreb dacă, după ce aţi văzut ceva, aţi mai crede că am omorît pe cineva cu sînge rece? Dacă aţi mai încerca să smulgeţi de la mine informaţii care n-ar ajuta decît să fiu împuşcată mai repede, înainte de a reuşi să dovedesc că n-am omorît pe nimeni.

– Asta intenţionează Benedict să facă? întrebă Richardson, aplecîndu-se înainte.

– Asta aş face eu, ocoli Julie răspunsul, şi nu mi-aţi răspuns la întrebare: aţi mai încerca – după ce m-aţi văzut încercînd să vă salvez viaţa şi ac-

ceptînd să mor cînd am crezut că n-am reuşit – să smulgeţi de la mine informaţii care să ducă la capturarea şi, probabil, uciderea mea cu acel prilej.

– M-aş simţi obligat, replică Richardson, să-mi fac datoria şi să ajut să se facă dreptate în privinţa unui om condamnat pentru crimă, care mai este acum şi vinovat de răpire.

Julie îl privi lung un moment, apoi spuse încet:

– În acest caz, nu pot să sper decît că veţi găsi un donator de inimă, pentru că e clar că vă lipseşte.

– Cred că pentru azi e de ajuns, interveni agentul Ingram, cu un glas şi un zîmbet binevoitor. Toţi sîntem în acţiune de aseară, cînd ai dat telefon.

Membrii familiei Mathison se ridicară în picioare.

– Julie, spuse doamna Mathison, stăpînindu-şi jenată un căscat, tu ai să dormi aici, în vechea ta cameră. Şi voi, Carl, Ted... adăugă ea, n-are nici un rost să treceţi iar printre reporteri, şi-n plus, s-ar putea ca Julie să aibă azi nevoie de voi.

Agenţii Ingram şi Richardson locuiau în acelaşi complex de vile din Dallas; erau colegi şi prieteni. Îngînduraţi, mergeau în tăcere cu maşina spre motelul de la marginea oraşului, unde locuiau de o săptămînă. Abia cînd opri Sedanul în faţa camerelor lor, David Ingram îndrăzni să-şi exprime o opinie. Vorbi pe acelaşi ton dezarmant de plăcut cu care o făcuse pe Julie să-şi închipuie că-i credea toate afirmaţiile.

– Ascunde ceva, Paul.

Paul Richardson se încruntă, apoi clătină din cap.

– Nnţ. Mie mi se pare sinceră. Nu cred că ascunde nimic.

– Atunci, replică sarcastic Ingram, poate ar fi

mai bine să-ncepi să gîndeşti cu capul de sus, nu cu ăla care ţi s-a înfierbîntat imediat ce s-a uitat la tine cu ochii ăia ai ei mari şi albaştri.

Richardson întoarse scurt capul.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun, răspunse Ingram dezgustat, că eşti obsedat de femeia asta de cînd am ajuns aici şi ai început să întrebi cetăţenii despre ea. De fiecare dată cînd aflai cîte o veste bună despre ea, te înmuiai şi mai mult; de fiecare dată cînd vorbeai cu altul dintre copiii ăia handicapaţi cărora le e învăţătoare, şi ai căror părinţi o adoră, erai şi mai topit. Cînd ai aflat că mai şi învaţă femeile analfabete să citească şi cîntă-n corul bisericii, ai fost gata s-o propui pentru sanctificare. Astă-seară, ori de cîte ori era nemulţumită de tonul sau de întrebările tale, te pierdeai. Erai deja părtinitor în favorea ei încă de cînd o ştiai numai din fotografie, dar cînd ai văzut-o în carne şi oase, praful s-a ales de obiectivitatea ta.

– Vorbeşti tîmpenii.

– Nu zău? Şi dacă mi-ai spune de ce doreai cu atîta disperare să afli dacă s-a culcat cu Benedict? Ţi-a spus de două ori că n-a violat-o, nici n-a silit-o în vreun fel să facă sex, da' ţie nu ţi-a fost de ajuns. De ce naiba n-ai întrebat-o pe faţă dacă l-a *lăsat* s-o reguleze? Iisuse, nu mi-a venit să cred cînd ai întrebat-o dacă ne poate descrie aşternutul de pe patul lui, ca să dăm de urma fabricantului şi în felul ăsta să identificăm proprietarul casei şi locul!

Richardson îi aruncă o privire încurcată.

– A fost aşa de vizibil? întrebă el, coborînd din maşină. Vreau să zic, crezi că familia a observat?

Ingram coborî şi el.

– Sigur c-au observat! pufni. Drăgălaşa doamnă Mathison nu mai ştia cum să te îmbie cu fursecurile.

Paul, foloseşte-ţi puţin capul. Julie Mathison nu e un înger, are antecedente penale de cînd era minoră...

– Despre asta n-am fi ştiut nimic, dacă nu rămînea o copie în arhivele autorităţilor de adopţiune din Illinois în loc să fie distrusă cu ani în urmă, cum cere legea, îl întrerupse Paul. Mai mult, dacă vrei să ştii adevărul despre furtişagurile Juliei, atunci sun-o pe doctoriţa Theresa Wilmer din Chicago, cum am făcut eu, şi să vedem cum te descurci cu ea. Considera – şi încă mai crede – că Julie este şi a fost dintotdeauna cinstită şi morală. Fii sincer, Dave, continuă el în timp ce mergeau pe alee, spre camerele lor alăturate, ai mai văzut vreodată doi ochi ca ai Juliei Mathison?

– Mda, rîse disprețuitor Ingram, şi Bambi îi avea la fel.

– Bambi era un pui de cerb. Şi avea ochi căprui. Ai ei sînt albaştri – ca două cristale translucide. Sora mea mai mică a avut odată o păpuşă cu ochii exact aşa.

– Nu-mi vine să *cred* ce sîntem în stare să discutăm! explodă Ingram. Ascultă ce vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu!

– Calmeaz-te, oftă Paul, răvăşindu-şi părul cu degetele. Dacă ai dreptate – dacă l-a ajutat pe Benedict să evadeze, sau dacă ne dă vreun motiv să credem că acum ascunde informaţii despre el – eu voi fi primul care să-i citesc drepturile, cum ştii foarte bine.

– Ştiu, răspunse Ingram, introducînd cheia în broască şi deschizînd uşa. Dar... Paul?

Din uşa camerei lui, Paul se întoarse spre el.

– Mda?

– Ce-ai să faci dacă singurul lucru de care e vinovată e că s-a culcat cu Benedict?

– Am să-l găsesc pe nenorocit şi-am să-l împuşc cu mîna mea pentru că a sedus-o.

– Şi dacă nici de asta nu e vinovată?

Gura lui Paul se arcui într-un uşor zîmbet.

– În cazul ăsta, mai bine mi-aş găsi o inimă care să-i convină şi ei şi mi-aş transplanta-o. Ai văzut cum s-a uitat la mine, Dave? Parcă m-ar fi ştiut de undeva, era aproape ca şi cum ne-am fi cunoscut. Şi ne-am fi plăcut.

– În tot Dallas-ul există femei care te cunosc în sens biblic, şi tuturor le place...

– Eşti doar gelos, fiindcă blonda aia superbă care-a fost măritată cu fratele Juliei Mathison nici nu se uită la tine cînd intră-n casă, îl întrerupse zîmbind Paul Richardson.

– Pentru un orăşel prăpădit, îi dădu dreptate Ingram fără tragere de inimă, acolo sînt cîteva femei extrem de neobişnuite. Mare păcat că n-au şi un motel civilizat.

Capitolul 45

– Nu-mi vine să cred că trebuie să trecem prin aşa ceva, numai ca să avem puţină linişte şi pace! strigă Julie exasperată, în după-amiaza următoare, cînd Ted puse în funcţiune girofarurile şi sirena, şi apăsă pe accelerator, trecînd pe sub bannerul întins peste strada principală, pe care scria „BINE AI VENIT ACASĂ, JULIE!“, cu ziariştii pe urmele lui.

Cum am să predau la şcoală luni, cînd mă întorc? Azi, cînd am ajuns acasă, reporterii m-au luat cu asalt pînă să intru. Şi-n tot timpul cît am fost înăuntru, telefonul a sunat încontinuu.

Flossie şi Ada Eldridge sînt în al nouălea cer, cu atîtea subiecte de bîrfă, adăugă ea obosită.

– Te-ai întors de douăsprezece ore şi n-ai dat nici o declaraţie, spuse Ted, privind în oglinda retrovizoare maşinile care se ţineau după ei.

Douăsprezece ore, îşi spuse Julie. Douăsprezece ore fără un moment de răgaz în care să se poată gîndi la Zack, să retrăiască amintirile dulci-amărui, să-şi recapete puterile, să încerce să-şi pună gîndurile în ordine.

– Poţi să scapi de reporterii ăştia? îl întrebă era nemulţumită. Cred că-s cel puţin o sută şi sigur încalcă legile oraşului.

– Primarul Addelson a spus că acum, după ce s-a aflat că te-ai întors, vin la tribunal cîrduri-cîrduri şi cer declaraţii de la tine. Profită de drepturile stipulate prin Primul Amendament, dar n-am auzit să încalce nici o dispoziţie a consiliului local.

Julie se răsuci în scaun şi văzu că majoritatea maşinilor care-i urmăreau mergeau cu aceeaşi viteză ca maşina lui Ted.

– Trage pe dreapta şi amen leazăi pentru depăşirea vitezei legale. Mergem cu nouăzeci de mile la oră, şi ei la fel, Ted, adăugă ea obosită. Nu ştiu cum am să rămîn în toate minţile, dacă oamenii ăştia nu mă lasă în pace măcar pentru un timp, ca să mă pot odihni.

– Dacă ai să-ţi petreci noaptea la Katherine, replică el, vei avea timp destul să dormi, după ce Carl şi cu mine vom auzi ce ai de spus.

– Dacă tu şi Carl vă gîndiţi la un nou interogatoriu, spuse Julie cu voce tremurîndă, te previn că nu-s în stare.

– Ba ai să fii în stare, cucoană! ripostă Ted tăios. Eşti vîrîtă pînă peste cap în afacerea asta, o

ştiu şi eu, şi Carl, şi probabil că şi Ingram şi Richardson o ştiu. Am hotărît să discutăm azi, acasă la Katherine, pentru că întîmplător e singura din Keaton care are poartă electrică şi gard înalt, ca să-i ţină la distanţă pe prietenii noştri de-acolo.

În timp ce vorbea, trecură de o cotitură, iar Ted frînă, trase de volan şi înscrise maşina pe aleea reşedinţei Cahill. În spatele lor, maşinile pline cu reporteri treceau mai departe, dar Julie era prea iritată de atitudinea lui Ted ca să se simtă uşurată.

Blazer-ul lui Carl era deja parcat pe aleea circulară, în faţa conacului de cărămidă al Katherinei, dar cînd Julie vru să coboare, Ted o opri, cu o mînă pe braţ.

– Cred c-ar fi bine să avem o parte din discuţie acum, între patru ochi.

Se întoarse spre ea, întinzîndu-şi braţul peste spătarul fotoliului.

– Ca avocat al tău, nimeni nu mă poate sili să repet nimic din ce-mi spui. Cari nu are imunitatea asta, şi cu atît mai puţin Katherine.

– Avocat? Ţi-ai trecut examenele de intrare în barou?

– Încă n-am aflat rezultatele, răspunse el scurt. Să presupunem doar că le-am luat şi să considerăm deocamdată lipsa înştiinţării doar ca pe o omisiune tehnică.

Julie simţi un fior care n-avea nici o legătură cu faptul că Ted oprise motorul maşinii.

– N-am nevoie de avocat.

– Eu cred că o să ai.

– De ce?

– Fiindcă aseară n-ai spus tot adevărul. Nu ştii să minţi, Julie, pentru că nu ai experienţă. Şi nu te mai uita aşa la mine. Încerc să te ajut.

Julie îşi îndesă mîinile în mînecile scurtei căptuşite cu lînă, studiind o scamă din poală.

– Ia s-auzim, ordonă el, partea pe care *nu* le-ai spus-o agenţilor F.B.I.

Ridicînd bărbia, Julie îl privi drept în ochi.

– Îmi dai cuvîntul tău de onoare că n-ai să spui nimănui vreodată ceea ce-ţi voi spune acum?

Insistenţa ei îl făcu să înjure printre dinţi, după care adăugă:

– Ai intrat şi mai adînc decît credeam, nu?

– Nu ştiu ce-ai crezut, Ted. Îţi dai cuvîntul, sau nu?

– Sigur că-mi dau cuvîntul! replică el nervos. Pentru tine m-aş duce şi-n iad, Julie, cum ştii foarte bine! Şi Carl la fel.

Încercînd să-şi stăpînească strîngerea de inimă, Julie îşi reaminti că jurase să nu mai verse lacrimi şi trase aer în piept, întretăiat.

– Îţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi, vorbeşte-mi doar. Ce minciuni ai spus aseară?

– N-am fost legată la ochi. Ştiu să găsesc casa din Colorado.

Îi observă efortul de a nu trăda nici o reacţie.

– Şi altceva?

– Asta-i tot.

– Ce tot?

– Singura minciună propriu-zisă pe care am spus-o.

– Atunci, ce minciuni ai mai spus prin omisiune? Ce adevăruri *n-ai* spus?

– Nimic care să privească pe altcineva decît pe mine.

– Nu te ţine de jocuri cu avocatul tău! Ce-ai mai lăsat nespus? Trebuie să ştiu, ca să te pot apăra, sau să-ţi găsesc un avocat cu experienţă, dacă pe mine cazul mă depăşeşte.

– Încerci să afli dacă m-am culcat cu el? se răsti Julie, dintr-o dată furioasă. Atunci, n-o face pe sfiosul cu mine, ca Richardson. Întreabă-mă şi gata!

– Nu te lua de Richardson! o repezi Ted. Numai datorită lui, Ingram încă nu ţi-a citit drepturile. Ingram ştie că ascunzi ceva... poate chiar mai multe – dar Richardson e aşa de orbit de tine, încît te lasă să-l joci pe degete.

– Richardson e grosolan!

– Iar tu eşti inconştientă de efectul pe care-l ai asupra bărbaţilor! Richardson e *frustrat*, accentuă el cuvîntul, şi îndrăgostit pînă peste cap. Nefericitul...

– Mulţumesc.

– Continuăm gîlceava asta ca între adolescenţi, sau ai de gînd să-mi spui odată ce altceva le-ai mai ascuns agenţilor F.B.I.?

– Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să am şi eu dreptul la puţină intimitate şi demnitate...?

– Dacă vrei demnitate, nu te tăvăli cu evadaţii.

Julie avu senzaţia că-i dăduse un pumn în stomac. Fără o vorbă, coborî din maşină şi trînti portiera.

Tocmai întindea mîna spre butonul soneriei, cînd Ted îi smuci braţul.

– Ce naiba faci?

– Ţi-am spus deja singura minciună pentru care aş putea avea probleme cu legea, dacă se află, răspunse Julie, apăsînd pe buton. Acum, am să vă spun în acelaşi timp, ţie şi lui Carl, lucrul pe care e clar că *muriţi* să-l aflaţi. După aia, nu va mai fi nimic de spus.

Cari deschise uşa, iar Julie trecu pe lîngă el, pînă în mijlocul antreului pardosit cu gresie, unde se

răsuci în loc. Fără s-o ia în seamă pe Katherine, care era deja la jumătatea scării, îl privi încruntată pe Carl, care se uita la ea surprins, şi spuse în înverşunare:

– Din cîte zice Ted, voi doi aţi dedus c-am îndrugat numai minciuni. Mi-a spus că, dacă vreau intimitate şi demnitate, n-ar trebui să „mă tăvălesc" cu evadaţii, şi sînt sigură că are dreptate. Aşa că iată adevărul – tot adevărul: le-am spus agenţilor F.B.I. că Zack n-a abuzat de mine în nici un fel fizic, şi n-a făcut-o! Şi-a riscat viaţa încercînd s-o salveze pe a mea, şi nici chiar voi doi, care e clar că-l disprețuiţi orice-aş spune eu, nu puteţi răstălmăci asta ca să pară „abuz fizic". Nu mi-a făcut nici un rău. Nu m-a violat. M-am *culcat* cu el. M-am culcat cu el şi aş fi făcut-o şi în continuare, toată viaţa, dacă voia! Acum sînteţi mulţumiţi? Vă e de ajuns? Sper să fie, pentru că mai mult n-am ce să vă spun. Nu ştiu unde e Zack! Aş da orice ca să ştiu...

Carl o cuprinse cu braţele, încruntîndu-se la Ted.

– Şi pe tine ce naiba te-a apucat s-o superi aşa?

Ted era atît de uimit, încît se uită la fosta lui soţie, în aşteptarea unui sprijin, dar Katherine nu făcu decît să clatine din cap, spunînd:

– Ted se pricepe foarte bine să le facă să plîngă pe femeile care-l iubesc. N-o face din răutate, dar nu ne poate ierta cînd încălcăm regulile stabilite de el. De-asta e poliţist şi tot de-asta o să fie şi avocat. Îi plac regulamentele. Le iubeşte! Julie, continuă ea, luîndu-o de braţ, vino cu mine în bibliotecă. Eşti epuizată, şi nici unul dintre fraţii tăi nu pare să-şi dea seama.

În timp ce le urmau, Ted îl privi încruntat pe Cari şi spuse:

– N-am vrut s-o supăr, n-am făcut decît să-i spun să nu-mi ascundă nimic!

– N-ar fi stricat puţin tact, în loc să-i ordoni să-ţi răspundă şi s-o faci să se simtă ca o vagaboandă! se răsti Carl, în timp ce intra în bibliotecă, împreună cu Ted.

Julie se aşeză într-un fotoliu, dar imediat tresări surprinsă şi vinovată, cînd dintr-o dată erupse un conflict familial fără precedent, cu Katherine în frunte:

– Amîndoi aveţi un mare tupeu să vă amestecaţi în viaţa personală a Juliei şi s-o judecaţi! declară ea furioasă, în timp ce se ducea la un bar de mahon şi turna vin în patru pahare. Ce ipocrizie monumentală! V-o fi crezînd ea pe amîndoi nişte sfinţi, fiindcă întotdeauna aţi avut grijă s-o faceţi să creadă asta, dar lasă că ştiu eu ce ştiu.

Luă paharul Juliei şi pe al ei, iar pe celelalte două le lăsă pe bar.

– Ted, chiar în camera asta ai scos toate hainele de pe mine, înainte de a fi avut prima întîlnire oficială, şi n-aveam decît nouăsprezece ani!

Julie luă paharul cu un gest maşinal, în timp ce Keaton arăta spre o canapea Chesterfield din piele bordo şi-i reamintea cu indignare:

– Mi-ai scos hainele şi ai făcut dragoste cu mine pe canapeaua asta! Din cîte-mi amintesc, ai fost foarte plăcut surprins cînd ai constatat că mai eram fecioară. O oră mai tîrziu, ai făcut iar dragoste cu mine, în piscină, şi pe urmă iar, în...

– Îmi amintesc, o întrerupse răstit Ted, ducîndu-se la bar ca să ia celelalte două pahare de vin. Împinse unul în mîna lui Carl şi adăugă: dacă nu mă-nşel, vei avea nevoie de ăsta în vreo zece secunde.

Chiar atunci, Katherine îi confirmă presupunerea, întorcîndu-se spre nefericitul lui frate mai mare:

– Şi tu, Carl, mai ai *mult* pînă să devii un sfînt! Înainte de a te fi căsătorit, te-ai culcat cu...

– Pe nevastă-mea să n-o amesteci! o preveni el crispat.

– Nu intenționam s-o menționez pe Sara, replică disprețuitoare Katherine. Mă gîndeam la Eileen Richter şi Lisa Bartlesman, cînd erai în ultimul an de liceu, şi pe urmă a venit Kaye Sommerfield, cînd aveai nouăşpe ani, şi...

Vocea lui Julie, care-i implora să înceteze, îngrozită, dar şi rîzînd în acelaşi timp, îi făcu să se întoarcă spre ea cu toții.

– Terminați, vă rog! le ceru ea, prinsă undeva între amuzament şi oboseală. Ni s-au spulberat destule iluzii ale unora despre ceilalți, în seara asta.

Ted se întoarse spre Katherine şi ridică paharul într-un toast ironic:

– Ca de obicei, Katherine, ai reuşit să critici şi să faci să se simtă prost pe toată lumea, în timp ce pe tine te-ai lăsat mai presus de orice reproş.

Spiritul bătăios al Katherinei păru să se risipească dintr-o dată.

– De fapt, eu am cele mai multe motive de a-mi fi ruşine.

– Pentru că te-ai coborît pînă la a te culca cu mine, presupun? întrebă el plictisit.

– Nu, răspunse încet Katherine.

– Atunci, de ce?

– Ştii foarte bine răspunsul.

– Doar nu pentru că ni s-a destrămat căsnicia! aruncă disprețuitor Ted.

– Nu, pentru că eu am *făcut-o* să se destrame.

Fălcile lui Ted se încleştară, în timp ce-i respingea furios această mărturisire surprinzătoare.

– De ce naiba te mai învîrteşti prin Keaton, de fapt? întrebă el răstit.

Katherine se întoarse spre tava cu băuturi şi înfipse un tirbuşon în dopul unei a doua sticle de Chardonnay.

– Spencer spune că am o nevoie subconştientă de a mă întoarce aici înainte să mă mărit cu el, pentru a mă confrunta cu toate reproşurile locale de care am fugit cînd ni s-a stricat nouă căsnicia. Zice că e singurul mod de a-mi recîştiga respectul de sine.

– Spencer i-un bou, declară Ted cu o privire disprețuitoare.

Spre uimirea sa, fosta lui soție izbucni în rîs, întorcîndu-se şi ciocnindu-i paharul cu al ei.

– Ce-i aşa de comic? întrebă el.

– Spencer, îi explică ea cu voce nesigură, mi-a amintit întotdeauna de tine...

Julie îşi puse deoparte paharul de vin, neatins, şi se ridică.

– Certați-vă fără mine pe post de arbitru, spuse ea. Ei mă duc la culcare. *Trebuie* să mai şi dorm puțin.

Capitolul 46

Luîndu-şi pe ea un halat primit cu împrumut de la Katherine, Julie coborî încet la parter şi îşi găsi prietena în bibliotecă, urmărind ştirile de la ora zece.

– Nu mă aşteptam să te mai văd aici pînă dimineața, spuse Katherine cu un zîmbet surprins,

ridicîndu-se. Totuşi, ţi-am făcut ceva de mîncare, pentru orice eventualitate. Îţi aduc acum.

– A fost ceva important la ştiri? întrebă Julie, neputîndu-şi ascunde teama din voce.

– Nimic despre Zachary Benedict, o asigură Katherine. Tu, însă, ai fost principalul subiect al ştirilor de stat şi naţionale – întoarcerea ta acasă din captivitate, liberă şi nevătămată, vreau să zic.

Cînd Julie ridică din umeri, Katherine îşi propti mîinile în şolduri, tachinînd-o:

– Ai idee cît de celebră ai devenit?

– Notorie, mai bine-zis, glumi Julie.

Arătînd cu capul spre un teanc de ziare şi reviste, Katherine continuă:

– Ţi le-am păstrat în caz că vrei să-ţi faci vreun album, sau ceva. Răsfoieşte-le pînă-ţi aduc eu tava cu mîncarea – sau le-ai şi văzut, deja?

– N-am mai văzut nici o ziar sau revistă de peste o săptămînă, răspunse Julie, privind coperta revistei *„Newsweek"*, de deasupra. Of, Dumnezeule! explodă ea, amuzată, dar şi furioasă, cînd îşi văzu propria faţă pe copertă, sub un titlu cu litere de-o şchioapă care spunea: *„Julie Mathison – Partener sau pion?"*

Aruncă revista şi răsfui restul teancului, uimită să-şi vadă fotografiile tipărite pe primele pagini ale atîtor ziare şi reviste naţionale.

Katherine reveni cu o tavă pe care o puse pe masă, în faţa ei.

– Tot oraşul e alături de tine, spuse ea, aruncînd o privire spre coperta revistei *„Newsweek"*. Primarul Addelson a scris un editorial pentru „Curierul de Keaton", amintindu-le tuturor că, indiferent ce spune despre tine presa din marile oraşe, noi aici te cunoaştem şi ştim că niciodată nu te-ai fi „înhăitat" cu un criminal ca Zachary Benedict. Cred că exact cuvintele astea le-a folosit.

Zîmbetul Juliei şovăi puţin, în timp ce punea ziarul deoparte.

– Dar tu ştii adevărul. Aşa cum m-ai auzit cînd le-am spus lui Carl şi Ted, nu m-am „înhăitat" cu el.

– Pe-atunci, Addelson contrazicea declaraţia acelui şofer de camion care spunea că păruseşi să colaborezi de bunăvoie la evadarea lui Benedict – zbenguindu-te cu el în zăpadă, şi aşa mai departe...

Ezitant, o întrebă:

– Julie... vrei să-mi vorbeşti despre asta... despre el?

Privindu-şi prietena, Julie îşi aminti confidenţele pe care le schimbaseră de-a lungul anilor. Aveau aceeaşi vîrstă şi se împrieteniseră strîns aproape de cînd le făcuse Ted cunoştinţă.

Cînd căsnicia lor eşuase, Katherine se întorsese la colegiu, apoi se mutase la Dallaş. Pînă acum, refuzase cu încăpăţînare să se întoarcă în Keaton, dar Julie o vizitase în Dallas de multe ori, la propriile insistenţe ale Katherinei.

– Cred că am *nevoie* să vorbesc despre el, recunoscu ea după un timp. Poate-am să mi-l scot din suflet şi voi putea începe să mă gîndesc iar la viitor.

După care, ridicîndu-şi palmele într-un gest de neputinţă, adăugă neajutorată:

– Nici măcar nu ştiu cum să încep...

Katherine se ghemui pe canapea şi-i propuse un punct de pornire.

– Cum e Zachary Benedict în realitate?

– Cum e? repetă meditativ Julie, căutînd o cale de a-l descrie. E dur, Katherine. Foarte dur. Dar este şi blînd. Uneori, efectiv mă durea gingăşia lucrurilor pe care le spunea sau le făcea.

Tăcu un timp, apoi încercă să dea cîteva exemple.

– În primele două zile, m-am aşteptat să mă omoare dacă-l sfidam. În ziua a treia, am reuşit să evadez cu un scuter de zăpadă pe care l-am găsit în garaj...

Trei ore mai tîrziu, Julie termină de povestit, după ce-i spusese Katherinei aproape totul, cu excepţia momentelor intime – pe care nu încercase să le ascundă, dar nici nu le descrisese cu amănunte concrete.

Katherine o ascultase complet captivată, întrerupîndu-o doar ca să-i ceară unele lămuriri.

– Ce mai poveste! remarcă ea la sfîrşit. Dacă mi-ar fi spus-o altcineva, n-aş fi crezut o vorbuliţă. Ţi-am spus vreodată că am avut o mare slăbiciune pentru Zachary Benedict? Mai tîrziu, nu m-am mai gîndit la el decît ca la un asasin. Dar acum...

Se întrerupse, parcă neputîndu-şi exprima gîndurile în cuvinte, apoi încheie:

– Nici nu mă mir că nu poţi înceta să se gîndeşti la el. Vreau să spun, povestea nu are un sfîrşit, pluteşte în suspensie, neterminată. Dacă e nevinovat, atunci ar trebui să aibă un final fericit, cu adevăratul criminal intrînd în închisoare. Cel nevinovat nu-şi poate petrece tot restul vieţii ascunzîndu-se ca un animal hăituit.

– Din păcate, răspunse abătută Julie, asta-i realitatea, nu-i un film, şi aşa se va termina povestea.

– Tot e un sfîrşit prost, insistă Katherine. Şi asta e tot?

Repetînd ultimul lucru pe care i-l spusese Julie, trase concluzia:

– Ieri, în zori, te-a condus la maşină şi pe urmă ai plecat? Aşa, simplu?

– Aş vrea eu să fi fost „aşa, simplu"! recunoscu Julie nefericită. Aşa ar fi vrut Zack să fie, şi o ştiam. Din păcate, eu n-am fost în stare. Nu numai că am început să plîng, dar am mai şi stricat totul spunîndu-i că-l iubesc. Am ştiut că nu voia s-audă, pentru că-mi scăpase şi în noaptea trecută, iar el se prefăcuse că nu mă auzise. Ieri a fost şi mai rău. Nu numai că m-am umilit spunîndu-i că-l iubesc, dar a mai şi... a... Lăsă fraza în aer, ruşinată.

– Ce-a făcut?

Făcînd un efort să-şi privească prietena şi să vorbească pe un ton firesc, Julie spuse:

– A zîmbit ca şi cum aş fi fost un copil prost şi m-a informat că nu-l iubeam, că doar aşa credeam eu, fiindcă nu cunosc diferenţa dintre iubire şi sex. Şi pe urmă, mi-a spus să mă duc acasă unde mi-e locul şi să-l uit. Adică exact ceea ce am de gînd să fac.

Fruntea Katherinei se încreţi de uimire şi nedumerire.

– Ce mod urît şi ciudat de a se comporta, comentă ea tăios, pentru un om care e aşa cum l-ai portretizat pînă acum.

– Şi mie mi s-a părut la fel, spuse Julie nefericită, mai ales că eram aproape sigură că ţinea la mine. Uneori, avea o privire în ochi, ca şi cum...

Se întrerupse, dezgustată de propria ei naivitate, apoi reluă furioasă:

– Dac-aş putea să mă întorc în trecut şi s-o fac din nou, m-aş preface că-s în culmea fericirii că plec. I-aş mulţumi pentru aventura atît de interesantă, apoi aş pleca şi l-aş lăsa acolo, cu ochii-n soare! Asta ar fi trebuit să...

Nu duse fraza pînă la capăt, imaginîndu-şi scena, apoi clătină încet din cap.

– Ar fi fost o prostie incredibilă.

– De ce? Ai şi tu mîndria ta, îi aminti Katherine.

– Da, dar mi-aş fi petrecut tot restul vieţii gîndindu-mă că s-ar fi putut să mă iubească şi el, şi că dacă ne mărturiseam cu adevărat sentimentele, atunci poate l-aş fi convins să mă ia cu el şi, mai tîrziu, să-l căutăm pe adevăratul ucigaş. Pînă la urmă, conchise ea încet, m-aş fi *urît* pe mine însămi pentru că nu-i spusesem din nou că-l iubeam, pentru că niciodată n-am încercat să schimb sfîrşitul poveştii. Aşa, că ştiu că Zack nu m-a iubit nici măcar puţin, mi-e greu şi mă doare, dar altfel m-ar fi durut mult mai rău şi pentru mult, mult mai mult timp.

Katherine o privi uluită.

– Julie, mă uimeşti. Ai dreptate în tot ce-ai spus, dar eu să fiu în locul tău, aş avea nevoie de ani de zile ca să ajung atît de obiectivă pe cît eşti tu acum. Vreau să zic, gîndeşte-te ce-a făcut – te-a şantajat, te-a sedus după ce i-ai salvat viaţa, ţi-a răpit virginitatea, iar cînd i-ai spus că-l iubeai, ţi-a dat un răspuns ironic şi cinic, şi te-a trimis acasă, să te iei singură de piept cu F.B.I.-ul şi cu mass-media. Cel mai grosolan şi lipsit de inimă lucru...

– Te rog, nu începe, o opri Julie încercînd să rîdă, altfel am să mă înfurii din nou şi-am să uit cît de „obiectivă" sînt. Şi-n plus, adăugă ea, nu m-a sedus.

– Din ce mi-ai zis, e clar că te-a sedus cu farmecul lui de douăzeci şi patru de carate.

Julie privi spre şemineul gol, clătinînd din cap.

– Am vrut să fiu sedusă. Îl doream atît de *mult...!*

După un moment, Katherine o întrebă:

– Dacă ţi-ar fi spus că te iubea, ai fi întors spatele familiei tale, slujbei şi tuturor lucrurilor în care crezi, şi l-ai fi urmat?

Drept răspuns, Julie ridică privirea spre ea.

– Da.

– Dar ai fi devenit complice, sau cum s-o fi numind cineva care se alătură unui criminal.

– Nu cred că o soţie poate fi dată în judecată pentru că-i stă alături soţului ei.

– Dumnezeule! exclamă Katherine. Chiar vorbeşti serios! Te-ai fi *măritat* cu el!

– N-ar trebui să ţi se pară atît de dificil, tocmai ţie, replică Julie cu subînţeles.

– Ce vrei să spui?

O privi cu un zîmbet trist.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, Katherine. Acum e rîndul tău să mărturiseşti.

– Ce să mărturisesc?

– În legătură cu Ted. Un an de zile mi-ai tot spus că vrei să-l convingi pe Ted şă te asculte, fiindcă există unele lucruri pe care trebuie să-l faci să le înţeleagă. Şi totuşi, în seara asta, ai acceptat toate comentariile răutăcioase şi nedrepte pe care le-a făcut pe seama ta, fără să sufli o vorbă. De ce?

Capitolul 47

Katherine se foi stînjenită sub privirea fermă a Juliei, apoi luă cu un gest nervos ceainicul şi-şi turnă ceai căliu în ceaşcă. Mîna cu care o ridică la buze îi tremura uşor, iar Julie observă.

– Am acceptat felul cum m-a tratat pentru că nici nu merit altceva, după modul în care m-am comportat cît timp am fost căsătoriţi.

– Acum trei ani, cînd ai cerut divorțul, nu erai de aceeaşi părere, îi aminti Julie. Atunci mi-ai spus că divorțai de el pentru că era egoist, fără inimă, pretențios, tiranic şi-n multe alte feluri.

– Acum trei ani, replică tristă Katherine, nu eram decît o puştoaică răsfățată, măritată cu un om care nu făcuse altă crimă decît că aştepta de la mine să-i fiu soție, nu un copil nerezonabil. Toată lumea din Keaton, mai puțin tu, ştia că eram o soție ridicolă. Tu îi erai prea loială celei mai bune prietene a ta ca să vezi ceea ce se vedea cu ochiul liber, şi nu aveai maturitatea sau curajul de a privi adevărul în față. Ted îl ştia, dar era prea galant ca să-ți distrugă încrederea în mine, spunîndu-ți cum eram de fapt ca soție. Ba chiar, unul dintre lucrurile pe care le-am convenit a fost să ne înțelegem ca tu să nu afli că aveam probleme.

– Katherine, o întrerupse Julie încet, încă îl mai iubeşti, nu-i aşa?

Katherine se încordă din tot trupul, apoi privi diamantul enorm în formă de pară care-i scînteia pe degetul mîinii stîngi şi răsuci inelul, ferindu-şi privirea. Cu un rîs gîtuit, spuse:

– Acum o săptămînă, înainte ca dispariția ta să-l fi silit pe Ted să-nceapă să vorbească iar cu mine, aş fi răspuns că nu.

– Şi acum?

Trăgînd adînc aer în piept, Katherine o privi.

– Cum atît de elocvent ai spus despre Zachary Benedict în seara asta, m-aş culca toată viața cu fratele tău – numai de mi-ar mai cere-o.

– Dacă aşa simți, o întrebă încet Julie, cum poți justifica faptul că porți totuşi inelul de logodnă al altui bărbat?

– De fapt, acum îl am cu împrumut.

– Ce?

– Am desfăcut logodna ieri, dar Spencer mi-a cerut să mai aştept cu anunțul oficial cîteva săptămîni. Crede că nu fac decît să reacționez exagerat față de nişte amintiri vechi şi sentimentale, care mi-au revenit cînd l-am văzut din nou pe Ted.

Stăpînindu-şi pornirea de a chiui de bucurie, Julie zîmbi şi spuse:

– Şi cum ai de gînd să-l aduci pe Ted înapoi?

Zîmbetul îi păli puțin, cînd adăugă:

– N-o să fie uşor. De la divorț, s-a schimbat, îi e la fel de devotat familiei, dar nu mai rîde decît rareori, şi a devenit distant... ca şi cum ar avea în jurul lui un zid de care nu lasă pe nimeni să treacă, nici chiar pe Carl sau pe mine. Singurul lucru care pare să-l intereseze acum e să-şi ia examenul pentru barou şi să-şi înceapă practica.

Făcu o pauză, căutînd un mod de a formula propoziția, apoi alese adevărul cel mai simplu.

– Nu te place, Katherine. Uneori, am impresia că te urăşte de-a binelea.

– Ai observat şi tu? încercă prietena ei să glumească, dar vocea îi tremura uşor.

Apoi, redevenind serioasă, spuse:

– Are toate motivele să mă urască.

– Nu cred. Cîteodată, doi oameni minunați pur şi simplu nu pot face casă bună, şi nu e vina nimănui. Se întîmplă tot timpul.

– Nu mă absolvi de orice vină cînd în sfîrşit mi-am găsit curajul să-ți spun tot adevărul, oricît de urît e, spuse ea cu voce zguduită. Iar adevărul e că divorțul a avut loc numai din vina mea. Îl iubeam pe Ted cînd m-am măritat cu el, dar eram atît de răzgîiată şi imatură, încît nu înțelegeam că a iubi pe cineva înseamnă să mai faci şi cîteva sacrificii pen-

tru el. Sună bizar, însă chiar am crezut că aveam dreptul să-l leg pe Ted de mine prin căsătorie şi pe urmă să-mi trăiesc următorii cîţiva ani independentă şi fără griji – pînă eram şi *eu* gata să mă aşez lîngă el. Ca să-ţi dau un exemplu, la o lună după nuntă, mi-am dat seama că toţi prietenii mei se întorceau la colegiu, pentru semestrul de toamnă, iar eu nu. Dintr-o dată, m-am simţit nedreptăţită, pentru că aveam doar douăzeci de ani şi eram deja legată de casă şi-mi lipsea viaţa studenţească. Ted economisise destui bani ca să-mi plătească studiile, şi a venit cu cea mai bună propunere: să ne programăm cursurile în aceleaşi zile şi să mergem împreună la Dallas. Dar mie nu mi-a convenit. Voiam să mă întorc în Est şi să stau în campus, iar la soţul meu să vin doar în vacanţe şi de sărbători.

Julie se străduia să-şi ascundă surprinderea, în timp ce Katherine continua:

– După un timp, tata, care ştia ce nefericită eram fiindcă mă plîngeam încontinuu, a venit cu ideea că dacă aş avea o casă fabuloasă în care să locuiesc aş fi mai fericită ca soţie. Eu eram destul de copilăroasă ca să-mi placă ideea de a fi gazdă într-o casă de lux, cu piscină şi teren de tenis, dar tata se temea că Ted va refuza orice ajutor financiar de la el. Pe de altă parte, eu credeam prosteşte că, dacă-l punem pe Ted în faţa faptului împlinit, nu va avea de ales decît să accepte. Aşa că tata a cumpărat terenul de pe Wilson's Ridge şi amîndoi ne-am întîlnit în secret cu un arhitect, care a făcut planul casei. Îmi plăcea la nebunie, i-am planificat fiecare detaliu, fiecare debara, fiecare dulap. Am început chiar şi să-i gătesc lui Ted şi să-i spăl rufele, iar el a crezut că în sfîrşit mă hotărîsem să devin o soţie normală. Credea că părinţii mei construiau pentru ei înşişi casa de pe Wilson's Ridge – de fapt, aşa credea toată lumea din Keaton.

De astă dată, Julie nu-şi mai putu ascunde şocul, căci casa de pe Wilson's Ridge era uriaşă şi splendidă – cu tot cu piscină şi teren de tenis.

– Aşa e, spuse Katherine, observîndu-i expresia. Casa în care locuiesc domnul şi doamna Delorik ar fi trebuit să fie a mea.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă Julie, neştiind ce altceva să spună.

– S-a întîmplat că, atunci cînd casa era aproape gata, tata şi cu mine l-am dus pe Ted acolo, iar tata i-a predat cheia.

Cu un mic fior, adăugă:

– Cum lesne îţi poţi da seama, Ted s-a înfuriat. L-a înfuriat minciuna, înşelătoria şi faptul că-mi călcasem promisiunea dinainte de nuntă că vom trăi numai din ce cîştigă el. I-a spus politicos tatălui meu să găsească pe cineva care-şi putea permite să locuiască acolo şi să întreţină casa, şi a plecat.

Întrucît acest lucru trebuia să se fi întîmplat cu cîteva luni înainte de intentarea acţiunii de divorţ, Julie presupuse că refuzul lui Ted de a accepta casa dăduse căsniciei lovitura de graţie.

– Iar asta a dus la alte certuri, care s-au sfîrşit cu desfacerea căsătoriei, conchise ea.

– Nu, asta m-a făcut să-l alung pe Ted din patul conjugal, dar era deja prea tîrziu.

– Cum adică?

Muşcîndu-şi buzele, Katherine se uită în jos. Cu voce tremurătoare, spuse:

– Peste cîteva zile – chiar înainte de a ne despărţi – am căzut rău de pe unul dintre caii tatălui meu, mai ţii minte?

– Sigur că da. Ţi-ai rupt braţul.

– Am mai rupt şi căsnicia, şi inima soţului meu.

Trase adînc aer în piept, apoi ridică privirea spre Julie, cu ochii lucindu-i de lacrimi.

– Eram însărcinată, Julie. Aflasem asta după ce Ted a refuzat cheia casei de pe Wilson's Ridge. Eram în luna a doua şi mă înfuriasem pentru că refuzase casa, care avea o cameră pentru copii fermecătoare, dar şi mai tare m-am înfuriat că *el* obţinea un lucru pe care şi-l dorea atît de mult – un copil. A doua zi m-am dus să călăresc, deşi Ted îmi spusese anume să n-o fac, şi am gonit cu calul pe malul rîului, sărind peste garduri, pînă am căzut din şa.

Văzînd că nu putea să mai continue, Julie încheie în locul ei, încet:

– Şi ai pierdut copilul.

Katherine dădu din cap.

– Ted n-a fost doar distrus, ci şi... turbat de furie. A crezut că anume voiesem să pierd sarcina, ceea ce nici nu e de mirare, dacă stai să te gîndeşti cum m-am purtat cînd am aflat că eram gravidă. Iar cel mai ciudat e, adăugă ea, înlăcrimată, că a fost singurul lucru din căsnicia noastră pentru care nu eram cu adevărat vinovată. În ziua cînd am ieşit cu Thunder, nici o clipă n-am crezut că riscam să pierd sarcina. Ani de zile sărisem cu el peste aceleaşi obstacole, fără nici o problemă, dar în ajun veterinarul îl tratase pentru o luxaţie, şi încă nu-şi revenise, iar eu nu ştiam. Tatăl meu şi cu mine am încercat să-i explicăm lui Ted, dar el nu ne-a crezut şi, după înşelătoria cu casa, cine i-ar fi putut-o pretinde?

Julie se ridică, ieşi repede din cameră, apoi reveni cu cîteva şerveţele.

– Credeam că te-ai dus să-ţi faci bagajele, pentru că nu-mi mai suportai prezenţa, spuse Katherine cu voce înecată.

Cuprinzînd-o strîns în braţe, Julie îi şopti:

– Tot cea mai bună prietenă a mea eşti.

Apoi îi dădu drumul şi se aşeză în celălalt capăt al canapelei, suflîndu-şi nasul.

După cîteva minute, se uitară una la alta, cu zîmbete spăşite, ştergîndu-şi lacrimile.

– Ce mizerie! murmură Julie.

Katherine îşi suflă nasul.

– Puţin spus!

Cu un zîmbet ezitant, adăugă:

– Cred că amîndouă avem nevoie de două săptămîni în casa părinţilor mei din St. Barts. Poţi să spui că eşti extenuată şi să obţii un scurt concediu de la Duncan? O să uităm de bărbaţi şi stăm să ne prăjim la soare. Ce spui?

Strîngîndu-şi genunchii la piept, Julie şi-i cuprinse cu braţele şi-şi rezemă bărbia deasupra.

– Spun că ar fi mai bine să stai aici, dacă vrei să-l recucereşti pe Ted pînă nu-i prea tîrziu, decretă ea. Se întîlneşte des cu Grace Halvers, ştiai?

La auzul numelui frumoasei roşcate, Katherine dădu din cap.

– Am aflat de la domnul Kealing, cînd am dus acolo nişte rufe, săptămîna trecută, pentru că maşina de spălat a părinţilor mei se stricase. Poţi să ghiceşti ce-a spus cînd m-a văzut?

Julie clătină din cap, iar Katherine continuă amărîtă:

– S-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost un copil bun de nimic şi a zis: „Cîţi soţi o să ai pînă să-nveţi cum se foloseşte o maşină de spălat?" Şi pe urmă, zice: „Pariez că Grace Halver n-o să-l pună pe Ted să-şi spele singur rufele, să-şi facă tîrguielile şi să

gătească, dacă are norocul să pună mîna pe el. Şi nici Sue Ellen Jury, dacă i-o ia înainte."

Julie se încruntă gînditoare, apoi clătină din cap.

– Indiferent ce-am spus adineaori despre Ted şi Grace, nu cred că Ted are de gînd să se recăsătorească vreodată.

În loc să se mai liniştească, prietena ei păru şi mai vinovată.

– Ted ar trebui să fie însurat, chiar dacă nu cu mine. Era genul acela de soţ sexy şi tandru la care visează majoritatea femeilor. Ar fi o crimă să nu se mai căsătorească niciodată.

Cu o notă de mirare în voce, încheie, ridicînd privirea spre Julie:

– Om fi fost noi îngrozitor de nepotriviţi în multe privinţe, dar ne-am îndrăgostit unul de altul la cîteva ore după ce ne-am cunoscut. A fost ca o... ca o combustie spontană.

– Şi încă o mai aveţi, încercă Julie s-o înveselească. După ce v-am văzut pe amîndoi în seara asta, cred că pot spune că mai formaţi şi acum o combinaţie foarte volatilă. Bietul Carl, chicoti ea, parc-ar fi vrut să se ascundă undeva, cînd v-aţi luat la ceartă. Şi mai ştii ceva? adăugă, serioasă. Dacă Ted reacţionează atît de puternic, chiar şi în sens negativ, înseamnă că încă mai simte ceva pentru tine.

– Simte... dispreţ, răspunse Katherine.

Apoi adăugă cu tristeţe:

– Dacă Ted nu-mi dă nimic altceva înainte să renunţ şi să mă întorc la Dallas, trebuie să găsesc o cale de a-l face măcar să mă ierte. Şi nu ştiu cum să fac. Fuge de mine ca de ciumă.

Julie îi zîmbi, în timp ce se ridica şi începea să strîngă farfuriile.

– Cred că te pot ajuta. Ce-ar fi să lucrezi şi tu cu mine la programul sportiv pentru handicapaţi, după şcoală? Am nevoie de voluntari dispuşi să se lase cosiţi de pe picioare de scaunele rulante şi să se împiedice de cîrjele sportivilor.

– Nu se prea potriveşte cu diploma mea în arte, dar sună minunat, şi îţi primesc oferta, glumi Katherine, luînd una dintre tăvi şi urmînd-o pe Julie la bucătărie. Şi ce idee ai, pentru ca Ted să nu mă mai evite?

– Tocmai asta e. Ted lucrează cu copiii două zile pe săptămînă – uneori şi mai des. Şi mi-ai fi de mare ajutor şi cînd le învăţ pe femei să citească. Nici nu-ţi vine să *crezi* ce satisfacţie îţi poate produce asta.

În bucătărie, Julie puse tava pe tăblia de inox a bufetului, apoi se întoarse să se uite la dulapurile, tejghelele şi cuptoarele folosite pentru celebrele petreceri ale soţilor Cahill. Preocupată, uită de prezenţa Katherinei, pînă cînd aceasta spuse încet:

– Julie?

Cînd se întoarse, se pomeni îmbrăţişată strîns.

– Mi-ai lipsit atît de mult! şopti fierbinte Katherine, strîngînd-o şi mai tare. Îţi mulţumesc că ai păstrat vie prietenia noastră, cu scrisorile şi telefoanele tale, şi cu vizitele pe care mi le-ai făcut în Dallas. Voiam atît de mult să-ţi spun adevărul despre căsnicia mea cu Ted, dar mereu m-am temut că, dacă-l afli, ai să mă urăşti.

– N-aş putea să te urăsc niciodată, replică Julie, îmbrăţişînd-o la rîndul ei.

– Eşti cea mai bună şi mai dulce persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Julie se retrase, dîndu-şi ochii peste cap.

– Exact, o tachină ea.

– Ba eşti, insistă Katherine. Cîndva, visam să fiu la fel ca tine.

– Ai noroc că n-ai reuşit. Dacă erai ca mine, în seara asta te-ai fi repezit la Ted să-i spui cît îl iubeşti, după care el ți-ar fi călcat inima în picioare şi te-ar fi trimis acasă.

Katherine dădu să răspundă ceva, dar Julie, care ajunsese în pragul lacrimilor, clătină din cap, oprind-o.

– În cîteva zile am să-mi revin. Acum sînt obosită şi cu garda jos, dar îl voi uita şi-o să fie bine, ai să vezi. Hai să mergem la culcare.

Capitolul 48

Katherine puse în cuptor o tipsie cu aluat de biscuiți şi ridică surprinsă privirea cînd interfonul de la intrare începu să sune insistent, pe peretele bucătăriei. Ştergîndu-şi mîinile cu un prosop de vase, se duse şi apăsă pe buton.

– Da?

– Domnişoara Cahill?

Fără să răspundă, Katherine întrebă la rîndul ei:

– Cine o caută?

– Paul Richardson, replică nerăbdător glasul. Julie Mathison e la dumneavoastră?

– Domnule Richardson, răspunse cu ostilitate Katherine, e ora şapte şi jumătate dimineața. Julie şi cu mine sîntem încă în cămăşi de noapte. Plecați şi mai treceți la o oră civilizată, pe la unsprezece, să zicem. Cred că agenții F.B.I. ar trebui să fie mai manierați, adăugă ea.

Din difuzor se auzi un chicotit.

– Manierat sau nu, insist s-o văd pe Jul... pe domnişoara Mathison.

– Şi dacă refuz să vă deschid? insistă Katherine.

– În acest caz, replică în glumă Richardson, mă tem că va trebui să sparg încuietoarea cu revolverul meu de serviciu.

– Atunci, răspunse Katherine iritată, apăsînd pe butonul de deschidere a porții, ar fi bine să vă țineți revolverul încărcat, pentru că două dintre puştile de vînătoare ale tatălui meu vă vor aştepta îndreptate spre dumneavoastră, cînd ajungeți aici.

Ridică degetul de pe butonul interfonului, împiedicîndu-l să mai răspundă, şi străbătu grăbită holul spre bibliotecă, unde o găsi pe Julie urmărind ştirile de dimineață. Pe ecran se vedea o fotografie a lui Zack Benedict, iar expresia de tandrețe şi dor de pe fața Juliei făcu să i se strîngă inima.

– E bine? întrebă ea.

– Nimeni n-are nici cea mai vagă idee unde ar putea fi, anunță Julie cu plăcere nedisimulată. Şi nu ştiu nici dacă încă mai sînt sau nu suspectă de complicitate. Dau de înțeles că tăcerea mea şi a F.B.I.-ului pe tema asta e o recunoştere implicită a vinovăției. Eşti gata să-ți dau o mînă de ajutor cu omletele?

– Mhm, făcu veselă Katherine. Totuşi, avem un oaspete nepoftit, care probabil va lua micul dejun cu noi. E atît de nepoliticos, încît nu merită să ne pieptănăm sau să ne schimbăm îmbrăcămintea, adăugă ea, cînd Julie îi privi pieziş halatul galben lung.

– Cine e?

– Paul Richardson. Apropo, tinde să se gîndească la tine ca „Julie". I-a scăpat prin interfon şi pe urmă a încercat s-o dreagă.

Discuția din seara trecută și somnul de peste noapte îi refăcuseră Juliei puterile și moralul.

– Numai să nu se gîndească la mine cu numere pe piept, glumi ea, cînd se auzi soneria. Răspund eu, mai spuse, strîngîndu-și cordonul.

Fără ceremonie, Julie deschise brusc ușa, apoi făcu un pas înapoi, șocată, cînd Paul Richardson ridică brațele și o rugă pe un ton comic:

– Nu trage, te rog!

– Ce idee încîntătoare! replică Julie, stăpînindu-și un zîmbet. Pot să iau cu împrumut pistolul?

Richardson zîmbi, privindu-i părul castaniu strălucitor revărsat pe umeri, apoi ochii sclipitori și zîmbetul blînd.

– O noapte de liniște și pace pare să-ți fi folosit enorm, remarcă el, dar imediat se încruntă și spuse sever: să nu mai dispari așa. Ți-am spus că vreau să știu în orice moment unde ești!

Însuflețită de știrea că Zack era în siguranță, Julie îi acceptă dojana fără să protesteze.

– Ai venit să-mi ții predici sau să mă arestezi? întrebă ea veselă, știind instinctiv că primul răspuns era cel corect.

– Ai încălcat vreo lege? ripostă Richardson, în timp ce intrau în bucătărie.

– Vrei să stai la micul dejun? ocoli ea răspunsul, îndreptîndu-se spre masa de lucru din mijlocul bucătăriei.

Paul Richardson se uită de la Katherine, care spărgea ouăle într-un castron, spre Julie, care lua un cuțit și se pregătea să taie un ardei verde. Amîndouă erau nefardate, în pijamale și halate, și cu părul încă ciufulit. Arătau fermecător – inocente și absolut încîntătoare!

– Sînt invitat? o întrebă el pe Julie, zîmbind.

Julie îl privi cu ochii ei albaștri, ca și cum ar fi încercat să-i citească în suflet.

– Vrei să fii invitat?

– Da.

Îi zîmbi – primul surîs sincer și nereținut pe care i-l adresase vreodată – făcîndu-i bătăile inimii să se accelereze.

– În cazul ăsta, spuse ea, ia loc la masă pînă facem omleta. N-am mai lucrat împreună de un an, așa că să nu te aștepți la cine știe ce.

Paul își scoase sacoul și cravata, își descheie primul nasture al cămășii și se așeză, în timp ce Julie îi aducea o cafea. Katherine Cahill era superbă, își spunea el, în timp ce Julie Mathison nu era decît drăguță, dar Julie era aceea care-i atrăgea privirea ca un magnet.

– Domnule Richardson? întrebă ea încet, fără să ridice privirea de la masa unde lucra.

– Spune-mi Paul.

– Paul.

Îi plăcea enorm cum suna numele lui pe buzele ei.

– Da?

– De ce te uiți la mine?

Paul tresări vinovat și spuse singurul lucru care-i trecu prin minte:

– Mă întrebam ce tai acolo.

Îi privi degetul lung, conic, îndreptîndu-se spre obiectul pe care-l recunoscu acum ca fiind un banal cățel de usturoi.

– Ăsta, adică? întrebă ea, cu o privire amuzată care-l făcu să se simtă ca un școlar prins cu minciuna.

– Da, minți Paul. Ăla. Ce este?

– Arpagic.

– Slavă Domnului! Mă temeam că e usturoi.

Rîsul ei surprins răsună ca o muzică, iar cînd se sfîrşi, îşi zîmbiră.

– Ai un zîmbet foarte frumos, remarcă încet Paul.

Privindu-l pe sub gene, Julie glumi:

– Un semn particular tipic ca să mă identifice în registrele F.B.I., nu crezi?

Zîmbetul lui Paul se şterse brusc.

– Benedict te-a contactat? De-asta ai plecat ieri fără o vorbă şi ai venit aici? De-asta te-ai referit de două ori azi-dimineaţă la arestare?

Julie îşi dădu ochii peste cap, rîzînd.

– Ai o imaginaţie hiperactivă.

– Fir-ar să fie! exclamă el, ridicîndu-se şi pornind spre ea. Nu te ţine de jocuri cu mine, Julie! Cînd îţi pun o întrebare, vreau un răspuns clar.

Aruncă o privire peste umăr, spre Katherine.

– N-ai vrea să ne laşi singuri? o întrebă el răstit.

– N-aş prea vrea, drept să spun, replică indignată Katherine. Chiar crezi că Julie a colaborat la evadarea acelui om din închisoare?

– Nu, răspunse el repezit, decît dacă-mi dă un motiv să mă răzgîndesc. Totuşi, nu sînt absolut sigur că nu l-ar proteja pe Benedict de noi, dacă ar putea.

– N-o poţi aresta pentru un lucru pe care nu l-a făcut încă, sublinie logic Katherine.

– Nici n-am intenţia s-o arestez! De fapt, mi-am dat toată silinţa să mă asigur că nici altcineva nu se va hotărî s-o facă.

Vocea surprinsă a Juliei îl făcu să se întoarcă spre ea.

– Ai făcut într-adevăr asta? îl întrebă, cu mirare şi recunoştinţă.

Paul ezită, simţindu-se dezarmat de expresia ei, apoi dădu din cap.

– Da.

Un moment, Julie continuă să-i zîmbească, apoi îi spuse Katherinei:

– Contramandează arpagicul!

Paul rîse.

Micul dejun fusese foarte plăcut, îşi spuse el mulţumit, în timp ce se ridica şi-şi turna cafea în ceaşcă, iar Julie şi Katherine puneau vasele în spălător. Extraordinar de plăcut – şi ştia foarte bine de ce. Tocmai descoperise, spre totala lui încîntare, că atunci cînd îi plăcea cineva, Julie Mathison se manifesta fără rezerve. Din clipa cînd îi spusese că încercase să-i evite arestarea, îl tratase cu o căldură neafectată. Tocmai se gîndea la asta, cînd îşi dădu seama că Julie îi cerea sfatul.

– Ieri, explică ea, în timp ce ştergea tigaia de omletă, am vorbit cu domnul Duncan, directorul şcolii, şi a fost de acord să mă întorc la slujbă mîine, dar numai dacă ziariştii nu deranjează cursurile încercînd să ajungă la mine. Katherine consideră că singurul mod de a-i împiedica şi de a scăpa de ei ar fi să-i chemăm pe toţi la un loc şi să le dăm o declaraţie oficială şi amănunţită, după care să le răspundem la toate întrebările. Ce părere ai?

– Cred că are perfectă dreptate. De fapt, era unul dintre lucrurile pe care intenţionam să ţi le sugerez cînd am pornit încoace, în dimineaţa asta.

Frustrată că trebuia să se apere, Julie deschise un dulap şi puse tigaia la loc.

– Nici nu-ţi pot spune cît mă deranjează ideea că atîţia oameni consideră că au dreptul la o explicaţie despre un lucru care nu-i priveşte.

– Înțeleg, dar nu ai decît două variante: vorbeşti cu presa acum, în termenii stabiliți de tine, sau laşi să publice în continuare deducții dăunătoare şi să te fugărească oriunde te-ai duce.

Julie ezită, apoi oftă.

– Bine, am s-o fac, dar mai degrabă aş apărea în fața unui pluton de execuție.

– Ai vrea să vin şi eu, ca să te susțin?

– Chiar ai face asta pentru mine?

– În măsura în care prezența F.B.I.-ului aici este unul din motivele pentru care te hăituieşte presa, răspunse el, măcar atîta lucru pot să fac.

– Nu... nu ştiu cum să-ți mulțumesc, răspunse simplu Julie, încercînd să nu observe cît de mult îi amintea de Zack, atunci cînd se purta fermecător.

– Ce-ar fi să-mi mulțumeşti luînd cina cu mine, miercuri?

– Miercuri? exclamă ea, copleşită. Vei mai fi aici miercuri?

– Văd că te entuziasmează foarte tare ideea, remarcă sec Paul.

– N-am vrut să dau o impresie greşită, murmură Julie cu o expresie de scuză. Numai că nu... nu suport să fiu spionată şi interogată, nici chiar de tine.

– Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea ca Benedict să hotărască să vină aici, după tine, sau că viața ta ar putea fi în pericol? Benedict e un ucigaş şi, după cum singură ai recunoscut, nu i-ai creat nici un fel de probleme după ce a încercat să-ți salveze viața. Dacă ajunge la concluzia că-i lipseşte plăcerea companiei tale? Dacă decide dintr-o dată că nu-i mai eşti loială şi se hotărăşte să se răzbune, la fel cum a făcut cu soția lui?

– Şi dacă tigaia aia pe care o ştergi decide dintr-o dată să se facă oglindă şi se atîrnă singură pe peretele din living? ripostă Julie, clătinînd din cap.

În acel moment, Paul îşi dori din toată inima ca Zachary Benedict să se grăbească şi să încerce să facă ceva împotriva ei, ca s-o poată salva de el, dovedindu-i în acelaşi timp că avea dreptate.

– Cu cina de miercuri cum rămîne? întrebă el, luînd spatulele şi începînd să le şteargă şi pe ele.

– Nu pot, răspunse Julie. Predau citirea la seral, miercurea şi vinerea.

– Bine, atunci ce zici de joi seara?

– Cred că merge, spuse ea, fără să-şi arate nemulțumirea că agentul F.B.I. intenționa s-o țină sub supraveghere atîta timp. Vrei s-o invit şi pe Katherine cu noi?

– De ce naiba s-o inviți şi pe ea?

– Încep să mă simt îngrozitor de nedorită, remarcă rîzînd Katherine, din uşă.

La auzul vocii ei, Paul îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi se grăbi să inventeze o scuză.

– De obicei, nu sînt atît de stîngaci şi nesuferit. Ştiu că Dave Ingram va insista să mergem toți patru dacă vii şi tu, şi nu voiam să mai petrec o seară cu el.

Deschise ochii, pentru a constata că ambele femei îl priveau cu milă amuzată.

– Cred că ar trebui să-l iertăm, spuse Katherine.

– Şi eu, replică Julie.

Paul murmura o scurtă rugăciune de recunoştință că-l crezuseră, cînd Katherine adăugă sec:

– Minte, normal.

Julie îl privi cu un zîmbet complice.

– Normal.

– În legătură conferința de presă, continuă Katherine, redevenind serioasă şi privindu-l pe Paul în

aşteptarea unui sfat: unde-o să fie, cînd şi pe cine să anunţăm?

– În care clădire de pe-aici încap mai mulţi oameni? întrebă Paul.

– În amfiteatrul liceului, răspunse Julie.

După o scurtă discuţie, programară conferinţa de presă pentru ora trei. Katherine se oferi să-i sune pe directorul liceului şi pe primar.

– Sună-l şi pe Ted, fratele Juliei, propuse Paul, în timp ce-şi lua sacoul. Cere-i să-i anunţe pe ceilalţi de la Oficiul şerifului, ca să menţină ordinea.

Adăugă către Julie:

– Ce-ar fi să te îmbraci, ca să te duc cu maşina acasă şi să ai timp pentru însemnările de care vei avea nevoie înainte de a apărea în faţa lumii, via satelit şi presa scrisă?

– Groaznic mai vorbeşti! remarcă în glumă Katherine.

– Nu e groaznic deloc, replică Julie, spre uimirea tuturor, inclusiv a ei însăşi. E înnebunitor şi absurd, dar nu mă îngrozeşte. Refuz să-i las să mă sperie sau să mă intimideze.

Paul zîmbi aprobator şi spuse:

– Mă duc să încălzesc maşina, pînă te îmbraci. Katherine, adăugă el cu un zîmbet leneş, îşi mulţumesc pentru micul dejun delicios. Ne vedem la conferinţa de presă.

Cînd uşa din faţă se închise în urma lui, Katherine se întoarse spre Julie şi spuse:

– În caz că n-ai observat, ăsta-i un om cu totul deosebit. Şi e nebun după tine, Julie. Se vede cale de-o poştă.

Îi făcu cu ochiul, apoi adăugă:

– Întîmplător, mai e şi înalt, brunet, chipeş şi extrem de sexy...

– Fără, o întrerupse Julie. N-am chef de chestii din-astea.

– De ce?

– Fiindcă-mi aminteşte de Zack.

Îşi scoase şorţul şi porni spre antreu.

– Există cîteva mari deosebiri între ei, preciză Katherine, urmînd-o. Paul Richardson nu e un infractor, nici un evadat, şi-n loc să-ncerce să-ţi frîngă inima, face tot ce poate ca să te apere şi să te ajute.

– Ştiu, oftă Julie. Ai dreptate, cu o singură excepţie: nici Zack *nu* e un criminal. Şi înainte să mi-l alung complet din minte, am de gînd să rezolv ceva în după-amiaza asta, „via satelit şi presa scrisă".

– Ce anume? întrebă îngrijorată Katherine, urmînd-o în dormitorul de oaspeţi unde dormise.

– Vreau să iau măsuri ca şi restul lumii să ştie că nu cred că a omorît pe cineva. Poate că, dacă mă prezint destul de bine la conferinţa de presă, opinia publică va sili autorităţile să redeschidă cazul.

Cu un oftat, Katherine răspunse:

– Dacă eşti hotărîtă s-o faci pe purtătoarea de cuvînt a lui Zachary Benedict, te sfătuiesc să arăţi cît mai frumoasă. E o nedreptate strigătoare la cer, dar mulţi oameni sînt mai influenţaţi de felul cum arată o femeie, decît de ceea ce spune.

– Mulţumesc. Vreun alt sfat mai ai?

Katherine clătină din cap.

– Vei fi minunată, fiindcă eşti sinceră şi ţii la el, iar asta se va vedea în tot ce-ai să spui şi-ai să faci azi. Întotdeauna e aşa.

Julie abia dacă o auzi. Căuta o strategie de a-şi atinge ţelul. Îi veni ideea să trateze incidentul – şi presa – cu bună dispoziţie, şi făcu o pauză, uitînd

un moment de hainele pe care şi le căuta. Mult mai bună ar fi fost o relatare serioasă şi formală a incidentului, urmată de o atitudine relaxată şi zîmbitoare, cînd începeau să-i pună întrebări.

Relaxată.

Zîmbitoare.

Destinsă.

Zack era actorul, nu ea, şi nu ştia cum avea să-i reuşească, dar era hotărîtă să se descurce cumva.

Capitolul 49

Într-o mansardă din Chicago cu vedere spre Lake Shore Drive, Matthew Farrell, fostul vecin şi cavaler de onoare al lui Zack, îşi privi fetiţa care năvăli în cameră, urmată de mama ei, şi îi sări pe genunchi. Cu părul ei blond mătăsos şi ochii albaştri, Marissa semăna deja atît de mult cu mama ei, Meredith, încît Matt zîmbi privindu-le pe amîndouă.

– Credeam că e timpul să dormi, îi spuse el fiicei sale.

Fata privi prospectul lucios din care citise, luîndu-l drept o carte de poveşti.

– Poveste, tati. Mai întîi. Te rog.

Înainte de a răspunde, Matt o privi întrebător pe Meredith, care era preşedintă la Bancroft & Company, o reţea de magazine universale întemeiată de strămoşii ei. Soţia lui îi zîmbi neajutorată.

– E duminică, spuse ea. Duminicile sînt destul de speciale. Cred că somnul mai poate aştepta cîteva minute.

– Mami zice că e-n regulă, spuse el, potrivindu-şi fetiţa în poală şi gîndindu-se la o poveste.

Meredith îi văzu lucirea amuzată din ochi şi-şi dădu seama de motivul ei în clipa cînd Matt începu, pe un ton cît se poate de serios:

– A fost odată ca niciodată, o prinţesă frumoasă, care stătea pe tron la Bancroft & Company.

– Mămica? gînguri Marissa.

– Mămica, încuviinţă el. Pe lîngă că era frumoasă şi bună, această prinţesă mai era şi foarte deşteaptă. Dar, într-o zi, continuă Matt pe un ton mai grav, s-a lăsat convinsă de un bancher rău, rău *de tot*, să investească nişte bani într-o companie care...

– Unchiul Parker? întrebă Marissa, zîmbind.

Meredith îşi stăpîni rîsul faţă de această descriere a fostului ei logodnic şi spuse grăbită:

– Tăticul glumeşte. Unchiul Parker nu e rău.

– Asta-i povestea mea, confirmă Matt cu un zîmbet, după care continuă: ei, şi s-a întîmplat că soţul prinţesei, care ştie *multe* despre investiţii, a prevenit-o pe prinţesă să nu-l asculte pe bancherul cel rău, dar ea l-a ascultat totuşi. De fapt, prinţesa era atît de *sigură* că avea dreptate, încît a pus rămăşag cu soţul ei că acţiunile vor creşte – dar n-au crescut. Au scăzut cu două puncte, vineri. Şi ştii ce se întîmplă acum, cînd prinţesa cea frumoasă a pierdut pariul cu soţul ei?

Marissa clătină din cap, zîmbind, pentru că şi Matt zîmbea.

Cu o privire elocventă spre soţia lui, Matt încheie:

– Trebuie să plătească. Asta înseamnă că azi prinţesa va trebui să stea mult, mult timp culcată în pat cu soţul ei.

– Mămica trebuie să se culce! chicoti Marissa, bătînd din palme.

– Exact aşa simt şi eu, spuse Matt.

Ridicîndu-se, Meredith o luă pe Marissa de mînă, zîmbind cu căldură spre soţul ei.

– O mămică înţeleaptă, îi spuse ea fiicei sale, nu pune decît pariuri pe care e plăcut să le piardă.

Atmosfera destinsă fu risipită de Joe O'Hara, bodyguardul şi şoferul lor, care era considerat ca un membru al familiei.

– Matt, spuse el neliniştit, tocmai am văzut la televizorul din camera mea că Julie Mathison, femeia pe care a luat-o Zack ca ostatică, va ţine o conferinţă de presă. Chiar acum începe.

Meredith nu-l cunoscuse niciodată pe Zachary Benedict, care era deja în închisoare cînd ea îl cunoscuse pe Matt, dar ştia că fuseseră prieteni. Acum spuse repede:

– Joe, vrei tu s-o duci pe Marissa la culcare, te rog?

– Sigur. Vino, iubito, o chemă el, şi ieşiră de mînă, un gigant de om şi o fetiţă care-l considera ursuleţul ei personal.

Prea încordat ca să se aşeze, Matt îşi îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor şi privi încordat cum o femeie tînără şi drăguţă trecea în dreptul bateriei de microfoane, îmbrăcată într-o rochie albă şi simplă de bumbac, cu nasturi aurii la guler şi manşete, şi părul lung strîns la ceafă.

– Să-l ajute Dumnezeu, spuse Matt, arată ca Albă ca Zăpada. Toată lumea o să-i ceară sîngele pentru că a răpit-o.

Dar, cînd primarul oraşului Keaton îşi termină preambulul prin care anunţa ziariştii că se aştepta la bun-simţ din partea lor, iar Julie Mathison începu să explice ce i se întîmplase împreună cu cel care o capturase, chipul lui Matt începu să se destindă,

apoi, încet, să zîmbească uimit. Contrar aşteptărilor lui, captiva lui Zack reuşea cumva să descrie săptămîna petrecută cu el ca pe o aventură cu un om pe care-l considera „extrem de bun", nu ca un calvar suferit din cauza unui ucigaş evadat.

Cînd relată adevărul în legătură cu tentativa de evadare de la popas şi spuse despre metoda ingenioasă a lui Zack de a-i zădărnici planul, o făcu într-un fel care stîrni un val de rîsete admirative din partea mai multor reporteri. Iar cînd descrise solemn a doua încercare de evadare, cu scuterul de zăpadă şi eforturile lui Zack de a o „salva" din rîu, îl făcu să apară ca un erou plin de compasiune, cum era clar că-l considera.

La sfîrşitul declaraţiei, sala explodă într-un val de întrebări, iar tonul tăios al tuturor îl făcu pe Matt să se crispeze:

– *Domnişoară Mathison,* strigă un reporter de la C.B.S., *Zachary Benedict v-a ameninţat vreodată cu arma?*

– Ştiam că avea un pistol, fiindcă îl văzusem, răspunse ea cu un zîmbet calm, şi a fost de ajuns ca să mă convingă – la început, cel puţin – că probabil n-ar fi bine să mă cert cu el, sau să-i critic filmele.

În sală izbucniră rîsete, punctate de alte întrebări:

– *Domnişoară Mathison! Cînd Benedict va fi prins din nou, îl veţi da în judecată pentru răpire?*

Cu un zîmbet ironic, Julie clătină din cap, replicînd:

– Nu cred că i-aş obţine condamnarea. Dacă din juriu ar face parte şi femei, l-ar achita pe loc, imediat ce ar auzi cum gătea şi deretica.

– *V-a violat?*

Îşi dădu ochii peste cap, cu amuzament neîn crezător.

– Ei, haideţi, tocmai v-am descris în amănunt tot ce s-a întîmplat timp de o săptămînă întreagă, şi am spus clar că n-a abuzat fizic de mine cu nici o oca zie. În nici un caz n-aş fi afirmat asta dacă încerca să comită un act atît de reprobabil.

– *Dar* verbal *v-a agresat vreodată?*

– Desigur. A fost foarte ofensat într-o seară, cînd i-am omis intenţionat numele de pe lista acto rilor mei de film favoriţi.

În sală izbucniră hohote, dar reporterul care pu sese întrebarea nu păru să-şi dea seama că Julie glumea.

– *Cu acea ocazie, v-a ameninţat?* întrebă el. *Ce anume a spus, şi cum?*

– Păi, mi-a vorbit pe un ton foarte *dezgustat*, acuzîndu-mă că am o obsesie nesănătoasă pentru pitici.

– Pentru *ce..?!?*

– Pentru *pitici*. Bărbaţi scunzi. Piticoţi. Prichin dei.

– *V-a fost vreodată teamă de el, domnişoară Mathison?*

– Mi-a fost teamă de *pistolul* lui, în prima zi, răspunse ea cu prudenţă, dar cînd am văzut că n-a tras după ce am încercat să-i strecor un bilet ca sieriţei de la un fast-food şi nici după următoarele două tentative de evadare, mi-am dat seama că nu voia să-mi facă nici un rău, oricît l-aş fi provocat.

În repetate rînduri, Matt o văzu cum le devia întrebările şi reuşea să-i influenţeze, transformîndu-le ostilitatea în simpatie faţă de cel ce o capturase.

După vreo treizeci de minute de întrebări necon tenite, ritmul începu să încetinească.

Un reporter de la C.N.N. strigă:

– *Domnişoară Mathison, doriţi să-ţi vedeţi pe Zachary Benedict capturat?*

Julie întoarse capul spre reporter şi spuse:

– Cum ar putea dori cineva să vadă un om care a fost închis pe nedrept trimis din nou în închi soare? Nu ştiu cum l-a putut găsi vinovat de crimă juriul acela, dar ştiu că nu e mai capabil decît mine să ucidă o fiinţă omenească. Dacă ar fi în stare, n-aş sta acum aici, pentru că, aşa cum v-am expli cat acum cîteva minute, am încercat în repetate rîn duri să-i periclitez evadarea. Aş dori să mai reţineţi şi că, atunci cînd a crezut că ne găsise un elicopter, în primul rînd l-a preocupat siguranţa mea, nu a lui. Ceea ce-aş dori să văd este încetarea acestei vînă tori de oameni, în timp ce i se revizuieşte cazul.

Pe un ton ferm şi curtenitor, conchise:

– Dacă nu mai aveţi întrebări, doamnelor şi domnilor, putem încheia aici acest interviu şi puteţi pleca înapoi acasă. Aşa cum v-a explicat primarul Addelson, oraşul Keaton vrea să revină la normal, iar eu la fel, aşa că nu voi mai da alte interviuri, nici nu voi mai răspunde la alte întrebări. Oraşul nostru a fost încîntat să vă încaseze banii „turistici", dar dacă doriţi să mai rămîneţi aici, vă avertizez că vă veţi pierde timpul.

– *Mai am eu o întrebare!* strigă un reporter de la *„Los Angeles Times"*, pe un ton autoritar. *Îl iubiţi pe Zachary Benedict?*

Levine se uită la el, înălţînd graţios din sprîn cene, şi răspunse cu dispreţ:

– M-aş fi aşteptat la o asemenea întrebare de la *„National Enquirer"*, nu de la *„Los Angeles Times"*.

Încercarea ei de a ocoli răspunsul stîrni rîsete, dar nu rezolvă problema, căci un repoter de la *„Na-*

tional Enquirer" strigă la rîndul lui:

– *Okay, domnişoară Mathison, atunci am să vă pun eu întrebarea:* îl iubiți *pe Zachary Benedict?*

Fu singurul moment cînd Matt o văzu şovăind, în timp ce se chinuia să-şi păstreze zîmbetul la locul lui şi expresia indiferentă – dar ochii o trădau: ochii aceia imenşi de safir, cu gene lungi, plini de o emoție suspect de asemănătoare cu tandrețea. Şi tocmai cînd compasiunea lui Matt atinse apogeul, tocmai cînd îşi dădu seama că reporterii o prinseseră în sfîrşit în cursă, Julie schimbă din nou tactica şi păşi în capcană cu un curaj care-l făcu să-şi țină respirația.

– Într-o vreme sau alta, spuse ea, probabil că majoritatea femeilor din țara asta şi-au imaginat că-l iubeau pe Zachary Benedict. Acum, că l-am cunoscut, adăugă cu vocea uşor întretăiată, cred că au dovedit o judecată excelentă. Este...

Ezită, căutîndu-şi vizibil cuvintele potrivite, apoi spuse cu simplitate:

– Este un bărbat pe care oricărei femei îi e foarte uşor să-l iubească.

Fără să mai adauge nimic, se răsuci pe călcîie şi imediat fu încadrată de doi agenți F.B.I. şi cîteva ajutoare de şerif în uniforme, care o conduseră jos de pe scenă.

Matt apăsă pe butonul telecomenzii, în timp ce reporterul de la C.N.N. începea să recapituleze interviul, apoi se uită la soția lui.

– Cum ți s-a părut?

– Incredibilă, răspunse încet Meredith.

– Dar ți-a schimbat cît de cît opinia despre Zack? Eu sînt subiectiv în favoarea lui, dar tu nu l-ai cunoscut niciodată, aşa că probabil ai reacționat față de interviu cam la fel ca oricine altcineva.

– Mă îndoiesc că sînt atît de obiectivă pe cît mă crezi. Tu eşti un judecător de caractere foarte aspru, iubitule, şi mi-ai spus clar că-l consideri nevinovat. Dacă tu crezi asta, atunci tind s-o cred şi eu.

– Îți mulțumesc pentru respectul la adresa judecății mele, răspunse tandru Matt, sărutînd-o pe frunte.

– Iar acum, am şi eu o întrebare pentru tine, adăugă Meredith, iar soțul ei simți instinctiv ce voia să-l întrebe. Julie Mathison a spus că a fost dusă la o casă izolată, undeva în munții din Colorado. Era casa noastră?

– Nu ştiu, răspunse el sincer, zîmbind la vederea expresiei ei sceptice. Dar cred că ea era, adăugă, ca să fie şi mai sincer. Zack a mai fost pe-acolo, iar de-a lungul anilor i-am oferit-o de mai multe ori ca s-o folosească. Era firesc să se considere liber s-o folosească acum, atîta vreme cît pe mine nu mă implica direct cu nimic.

– Dar eşti implicat! exclamă Meredith, cu uşoară disperare. Eşti...

– Nu sînt implicat în nici un fel care ne-ar putea pune în pericol, pe tine sau pe mine.

Văzînd că încă nu părea convinsă, repetă puțin mai calm:

– Cînd s-a dus la închisoare, Zack m-a împuternicit, ca avocat, ca să-i administrez investițiile şi finanțele, ceea ce fac şi acum. Nu e nici ilegal, nici secret. Pînă cînd a evadat din închisoare, a comunicat permanent cu mine.

– Dar acum, că a evadat? întrebă ea, cercetîndu-i chipul. Dacă încearcă să intre în legătură cu tine?

– În cazul ăsta, ridică Matt din umeri, voi face ceea ce trebuie să facă oricare cetățean care res-

pectă legea, şi ce s-ar aştepta şi Zack să fac: aş anunța autoritățile.

– Cît de repede?

Perspicacitatea ei îl făcu să rîdă şi o cuprinse de umeri, conducînd-o afară din cameră.

– Destul de repede pentru ca autoritățile să nu mă acuze de favorizarea infractorului, îi promise el.

Şi nici cu un minut mai repede decît atît, adăugă în sinea lui.

– Şi cu faptul că ne-a putut folosi casa cum rămîne? Le vei spune autorităților ce bănuieşti?

– Cred că e o idee excelentă! se hotărî el, după un moment de gîndire. O vor considera o dovadă în plus a nevinovăției mele şi un gest de extremă bunăvoință din partea mea.

– Un gest care prietenului tău nu-i poate dăuna cu nimic, completă soția lui, fiindcă a plecat din Colorado acum cîteva zile, după cum spune Julie Mathison.

– Foarte bine gîndit, iubito, o lăudă Matt cu un zîmbet. Şi acum, ce-ar fi să te vîrî în pat, ca să-ți achiți pariul pierdut, şi să mă aştepți pînă telefonez la secția locală a F.B.I.-ului?

Meredith dădu din cap, apoi îi puse o mînă pe mînecă.

– Dacă ți-aş cere să nu mai ai nimic de-a face cu Zachary Benedict... începu ea, dar Matt clătină din cap.

– Pentru tine aş face orice, cum bine ştii, spuse el cu glasul îngroşat de emoție. Dar te rog să nu-mi ceri asta, Meredith. Am şi eu o conştiință şi m-ar mustra insuportabil dacă i-aş face una ca asta lui Zack.

Meredith ezită, uimită din nou de loialitatea lui Matt față de acel om. Considerat în general un om de afaceri inteligent, dar dur, Matt avea sute de cunoştințe, însă nimănui nu-i acorda prietenia lui. De fapt, din cîte ştia ea, Zachary Benedict era singurul pe care-l considerase vreodată un prieten apropiat şi adevărat.

– Trebuie să fie un om remarcabil pentru tine, ca să-i fii atît de loial.

– Ți-ar plăcea, îi promise el, ciupind-o de sub bărbie.

– Ce te face să fii atît de sigur? încercă Meredith să-l tachineze.

– Sînt sigur, răspunse Matt cu o înfumurare deliberată, pentru că întîmplător eşti nebună după *mine*.

– Doar nu vrei să spui că semănați!

– Cred că mulți oameni au fost de părerea asta, nu neapărat în sens pozitiv. Totuşi, adăugă el, mai serios, adevărul e că sînt tot ceea ce are Zack. Singurul om în care poate avea încredere. Cînd a fost arestat, sicofanții şi concurenții care-l periaseră ani de zile s-au lepădat de el ca şi cum ar fi avut ciumă bubonică şi s-au bucurat de căderea lui. Au mai existat şi alți oameni care i-au rămas loiali chiar şi după ce a intrat în puşcărie, dar a rupt legăturile cu ei, refuzînd chiar şi să le răspundă la scrisori.

– Probabil îi era ruşine.

– Sînt sigur că-i era.

– Într-o privință te înşeli, spuse Meredith încet. Mai are un aliat, pe lîngă tine.

– Pe cine?

– Pe Julie Mathison. Îl iubeşte. Crezi că a văzut-o, sau a auzit ce-a spus în seara asta?

Matt clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Oricum, se află undeva foarte departe, dincolo de graniță. Ar fi fost o prostie să

rămînă în S.U.A., iar Zack nu-i un prost.

– Aş vrea s-o fi putut auzi, murmură Meredith. Poate are noroc şi ştie ce încearcă ea să facă.

– Zack n-a avut niciodată noroc în viaţa personală.

– Crezi că s-a îndrăgostit de Julie Mathison în timp ce erau împreună?

– Nu, răspunse el categoric. Pe lîngă că avea pe cap lucruri mult mai presante, Zack e... aproape imun la femei. Îi plac pe plan sexual, dar nu le respectă prea mult, ceea ce nici nu e surprinzător, dacă stai să te gîndeşti ce fel de femei cunoaşte. Cînd cariera lui de actor era în plin avînt, se agăţau de el ca muştele, dar cînd s-a apucat de regie – cu roluri grase pentru actriţele norocoase – au început să roiască în jurul lui ca nişte peşti piranha. Şi-i erau complet indiferente. De fapt, singura tandreţe reală pe care l-am văzut manifestîndu-şi-o vreodată e faţă de copii, ăsta fiind principalul motiv pentru care s-a însurat cu Rachel. Ea i-a promis copii, şi e clar că şi-a renegat făgăduiala, o dată cu jurămintele.

Cătinînd din cap, încheie:

– Zack nu s-ar îndăgosti de o învăţătoare tînără şi drăguţă dintr-un orăşel de provincie – nici în cîteva zile şi nici în cîteva luni.

Capitolul 50

Profilat pe asfinţit, omul cel înalt mergea pe drumul prăfuit care ducea din sat spre docurile agitate, cu un ziar şi cîteva reviste în mînă. În timp ce pornea pe dig, nu vorbi cu nici unul dintre pescarii care

descărcau peştele prins peste zi sau îşi dregeau năvoadele, urmărindu-l cu ochi curioşi cum se îndrepta către ambarcaţiunea lui, un Hatteras de şase metri cu numele *„Julie"* înscris la pupa cu vopsea albastră proaspătă. Pe lîngă nume, afişat la pupa conform legii navigaţiei, nava nu mai avea nici un semn distinctiv. De la distanţă, arăta la fel ca oricare dintre miile de ambarcaţiuni care navigau pe lîngă coastele Americii de Sud, unele închiriate pescarilor sportivi, majoritatea folosite strict ca bărci de pescuit, toate revenind în fiecare seară să descarce peştele şi plecînd în fiecare dimineaţă cînd stelele încă mai licăreau pe cer, înaintea zorilor.

La fel ca nava, nici stăpînul ei nu ieşea prin nimic în evidenţă, în timp ce mergea pe cheu. În locul şortului şi cămăşii tricotate – preferate de căpitanii navelor charter, purta haine simple de pescar – o cămaşă albă cu mîneci largi şi pantaloni de bumbac kaki, pantofi cu tălpi moi şi o boneţă de culoare închisă, trasă pe frunte. Chipul îi era bronzat pe sub barba nerasă de patru zile, deşi dacă l-ar fi privit cineva mai atent, ar fi observat că nu avea pielea la fel de tăbăcită ca a celorlalţi pescari, iar ambarcaţiunea lui era mai bine echipată pentru croaziere decît pentru pescuit. Dar acela era un port insular ocupat şi competitiv, iar *„Julie"* nu era decît una dintre miile de nave acostate acolo – nave a căror încărcătură adeseori nu era nici comestibilă, nici legală.

Dincolo de dig, doi pescari de la bordul vasului *„Diablo"* îl priveau pe proprietarul lui *„Julie"* cum se urca la bord. Peste cîteva momente, generatorul navei se trezi la viaţă, iar în cabină se aprinseră luminile.

– Consumă carburantu' cu generatoru' ăla-n mers

juma' de noapte, observă un pescar. Ce-o fi făcînd, de-i trebuie motoru-ăla?

– Cîteodată îi văd umbra prin perdele, la masă. Cred că şade şi citeşte.

Celălalt pescar privi cu înţeles spre cele cinci antene care se înălţau deasupra dunetei.

– Are tot felu' de echipamente, şi radar, pe vasu' ăla, comentă el, şi totuşi niciodată nu pescuieşte, şi nici nu caută clienţi. Ieri l-am văzut la ancoră lîngă Calvary Island, şi nici măcar n-avea undiţele-n apă.

Primul pescar pufni dezgustat.

– Fiindcă nu-i nici pescar, nici căpitan de charter.

– Atunci ce-i, traficant de droguri?

– Păi da'? îi dădu dreptate tovarăşul său, ridicînd indiferent din umeri.

Fără să ştie că prezenţa lui stîrnea atîtea comentarii în port, Zack studia hărţile pe care le întinsese pe masă, calculînd cu atenţie diverse trasee pe care le putea urma săptămîna viitoare.

La ora trei dimineaţa, strînse în sfîrşit hărţile, deşi ştia că n-ar fi putut să doarmă, oricît era de extenuat. Somnul îl ocolise aproape complet în ultimele şapte zile, deşi scăpase din Statele Unite fără nici o problemă – graţie relaţiilor lui Enrico Sandini şi unei jumătăţi de milion de dolari din propriii lui bani.

În Colorado, micul elicopter închiriat apăruse, conform înţelegerii, să-l ia dintr-o poiană aflată la două sute de iarzi de casă, defrişată anume în acest scop, de către proprietarii locuinţei. Cu schiurile pe umăr şi îmbrăcat ca un schior, cu ochelari de soare care-i acopereau aproape complet faţa, Zack se urcase în elicopter şi fusese transportat la o cabană mică de schi din apropiere. Pilotul nu-i pusese

nici o întrebare, nici nu se mirase de folosirea acelui mijloc de transport, pe care Zack ştia că schiorii bogaţi îl întrebuinţau atunci cînd preferau să aibă în proprietate un munte, dar să schieze pe al altcuiva.

În parcarea cabanei de schi îl aşteptase o maşină închiriată, iar de-acolo se deplasase pînă la o mică pistă de decolare din sud, unde-l aştepta un avion particular, pe o bandă rezervată. Spre deosebire de pilotul elicopterului, care fusese absolut inocent şi legitim, pilotul aparatului cu patru motoare nu era la fel. Planul de zbor pe care-l completa de fiecare dată cînd aterizau pentru alimentare era diferit de cel pe care-l urmau, în timp ce micul avion zbura spre sud-sud-est.

La scurt timp după ce părăsiseră spaţiul aerian al Statelor Unite, Zack adormise, trezindu-se doar cînd aterizau ca să realimenteze pe parcurs, dar de la ultima aterizare şi pînă acum nu mai putuse decît să moţăie cîte două ore din cînd în cînd.

Ridicîndu-se, se duse în cambuză şi-şi turnă brandy într-un pahar, sperînd să-l ajute să doarmă, ştiind că nu avea nici o şansă, apoi reveni cu paharul în micul salon care-i servea drept living şi sufragerie în „casa" lui marină. Stinse luminile, lăsînd aprinsă doar lampa mică de alamă de pe masa de lîngă canapea, pentru că lumina fotografia Juliei pe care o rupsese de pe prima pagină a unui ziar vechi de-o săptămînă, punînd-o într-o mică ramă pe care o luase de pe peretele unei cabine de la prova.

La început, crezuse că era poza ei de la absolvirea colegiului, dar acum, studiind-o în timp ce sorbea din brandy, conchise că era mult mai probabil să fi fost făcută înaintea unei petreceri sau poate a unei nunţi. Purta la gît un şirag de perle şi avea o rochie de culoarea piersicii cu decolteu so-

bru, dar cel mai mult îi plăcea că-şi pieptănase părul la fel cum îl purtase în seara cînd se îmbrăcaseră elegant pentru „întîlnire".

Ştiind că se tortura singur şi totuşi incapabil să se oprească, luă fotografia înrămată, apoi puse picior peste picior şi-şi rezemă rama de genunchi. Încet, îşi trecu degetul peste buzele ei zîmbitoare, întrebîndu-se dacă zîmbea şi acum, cînd se întorsese acasă. O dorea din toată inima, dar, în timp ce-i privea fotografia, ceea ce vedea era ultima ei imagine, acea expresie sfîşietoare de cînd îi ridiculizase declaraţia de dragoste. Amintirea acelui moment îl hăituia. Îl sfîşia împreună cu toate celelalte griji legate de ea, ca, de pildă, dacă rămăsese sau nu însărcinată. Se chinuia încontinuu, întrebîndu-se dacă trebuia să îndure un avort, sau să suporte ruşinea de a avea un copil din flori într-un orăşel de provincie.

Erau atîtea lucruri pe care voia să i le spună, atîtea lucruri pe care avea cu disperare nevoie să i le spună... Îşi înghiţi restul de brandy, rezistînd îndemnului de a începe încă o scrisoare. În fiecare zi îi scria scrisori, deşi ştia al dracului de bine că nu le putea trimite. Trebuia să înceteze cu scrisorile acelea, se avertiză el.

Trebuia să şi-o scoată din minte pînă nu înnebunea de-a binelea...

Trebuia să doarmă...

Şi chiar în timp ce se gîndea la asta, începu să caute o hîrtie şi un pix.

Uneori, îi scria unde era şi ce făcea, alteori îi descria în cele mai mici amănunte lucrurile despre care presupunea că ar fi interesat-o, ca insulele de la orizont şi obiceiurile pescarilor locali, dar în noaptea aceea avea o cu totul altă stare de spirit.

În noaptea aceea, oboseala şi alcoolul îi împingeau regretele şi grijile pe noi culmi. Potrivit ziarului american vechi pe care-l cumpărase de dimineaţă în sat, Julie era categoric suspectată de complicitate la evadarea lui. Dintr-o dată, îi trecu prin minte că avea nevoie de un avocat, pentru a o apăra de hărţuielile poliţiei şi ale F.B.I.-ului – sau, mai rău, de acuzaţia de complicitate, lansată numai ca s-o sperie şi s-o facă să mărturisească lucruri care nu erau adevărate. Dacă se întîmpla asta, avea nevoie de un avocat de cea mai bună calitate, nu de cine ştie ce conţopist de la ţară. Iar un asemenea avocat costa bani. Un nou sentiment de urgenţă îi alungă înfrîngerea deznădăjduită care-i încetoşase gîndirea de cînd se despărţiseră, iar mintea începu să-i funcţioneze cu furie, găsind mereu noi probleme şi soluţii neaşteptate.

Se crăpa de ziuă, cînd Zack se rezemă de spătar, incredibil de obosit şi complet învins. Învins, pentru că ştia că *această* scrisoare avea să i-o trimită. Trebuia să i-o trimită, parţial datorită soluţiilor pe care le găsise, dar şi fiindcă dorea cu disperare ca Julie să ştie adevărul despre ceea ce simţea. Acum era sigur că adevărul n-o putea răni atît de rău pe cît o rănise el cu o minciună. Acesta avea să fie ultimul contact între ei, dar cel puţin urma să îndrepte finalul urît al celor mai frumoase zile şi nopţi din viaţa lui.

Razele soarelui pătrundeau prin perdelele salonului, iar Zack se uită la ceas. Pe insula aceea, poşta era ridicată doar o dată pe săptămînă, în zorii zilei de luni, ceea ce însemna că nu mai avea timp să rescrie acea scrisoare dezlînată şi incoerentă, cînd mai trebuia să-i scrie una şi lui Matt, ca să-i explice ce voia să facă.

Capitolul 51

– Ăla de-acolo-i Keaton, jos lîngă aripa din dreapta, domnule Farrell, spuse pilotul, în timp ce elegantul Learjet ieşea graţios din plafonul de nori, începîndu-şi coborîrea finală. Am să fac un raid peste pistă înainte de aterizare, ca să mă asigur că-i în stare bună.

Matt apăsă pe butonul interfonului.

– Bine, Steve, spuse el absent, privind faţa îngrijorată a soţiei sale. Ce s-a întîmplat? o întrebă el încet pe Meredith. Credeam că te-am liniştit complet în sensul că nu e nimic ilegal în a-i preda Juliei Mathison o scrisoare transmisă prin intermediul meu. Autorităţile ştiu foarte bine că încă mai sînt împuternicit, ca avocat al lui Zack, să mă ocup de problemele lui financiare. Am şi predat plicul în care mi-a trimis instrucţiunile, ca să-i poată da de urmă. Nu c-o să le folosească la mare lucru, adăugă el cu un chicotit. Are ştampila poştei din Dallas, unde e clar că a plătit pe cineva ca să primească scrisorile destinate mie, să le scoată din plicurile iniţiale şi apoi să mi le expedieze mai departe.

Ştiind cît de convins era de ceea ce făcea, Meredith se străduí să-şi ascundă îngrijorarea, întrebînd:

– De ce face asta, dacă are atîta încredere în tine?

– O face ca să pot preda liniştit autorităţilor orice plicuri primesc de la el, fără să-l dau de gol. E mai sigur pentru amîndoi. Aşa că, după cum vezi, pînă acum am respectat cu strictețe litera legii.

Meredith îşi rezemă capul de spătarul alb al canapelei de piele din cabină, rîzînd uşor, în timp ce spunea cu un oftat:

– Ba n-ai respectat-o cu atîta strictețe. Nu le-ai spus agenţilor F.B.I. că a inclus şi o scrisoare pentru Julie, şi nici că vii să i-o predai.

– Scrisoarea pentru ea e într-un plic alb, lipit, replică Matt simplu. N-am de unde să ştiu ce-a scris acolo. Poate să conţină şi reţete. Sper, continuă el, chipurile îngrozit, să nu-mi propui s-o desfac ca să văd ce conţine. Întîmplător, aşa ceva e delict federal. Mai mult, iubito, nici o lege nu mă obligă să informez autorităţile de fiecare dată cînd mă contactează Zack.

Alarmată şi amuzată fără voia ei de nonşalanţa îndrăzneaţă a lui Matt, Meredith îşi lăsă bărbia în piept, privindu-l pe bărbatul chipeş de care se îndrăgostise pe vremea cînd ea era o debutantă inocentă de optsprezece ani, iar el, un oţelar de douăzeci şi cinci.

În doar zece ani, lăsase combinatul siderurgic în urmă şi-şi construise propriul imperiu financiar, pe o temelie formată din îndrăzneală, inteligenţă şi curaj. Iar apoi, îi ceruse mîna.

În pofida stratului lui de sofisticare, a hainelor de comandă, a iahturilor şi a avioanelor particulare, însă, Matt era şi întotdeauna avea să rămînă în adîncul inimii un luptător de stradă. Şi îl iubea pentru asta. Îi iubea acea forţă nepăsătoare, deşi ştia că din cauza ei ignora acum posibilele consecinţe legale ale propriilor lui fapte.

Credea în nevinovăţia lui Zachary Benedict şi nu avea nevoie de altă justificare pentru ceea ce hotărîse să facă. Punct. Deşi ştia că ar fi fost zadarnic şi probabil fără rost, insistase să vină şi ea în acea

după-amiază, numai ca să se asigure că nu risca prea mult.

– De ce zîmbeşti aşa? o întrebă Matt.

– Fiindcă te iubesc, recunoscu pe un ton glumeț Meredith. Dar de ce zîmbeşti *tu* aşa?

– Fiindcă mă iubeşti, şopti el tandru, cuprinzînd-o cu braţul. Şi, recunoscu, din cauza asta.

Scoase din buzunarul de la piept scrisoarea pe care i-o trimisese Zack.

– Ai spus că e doar o listă de instrucţiuni în legătură cu Julie Mathison. Ce-i aşa de deosebit la o listă de instrucţiuni?

– Tocmai asta-i deosebit – *lista* de instrucţiuni. Cînd a intrat în închisoare, Zack avea o adevărată avere în investiţii răspîndite prin întreaga lume. Ştii cîte instrucţiuni mi-a dat, cînd m-a împuternicit în calitate de avocat să i le administrez pe toate?

– Nu. Cîte?

– Una singură, zîmbi el, ridicînd degetul arătător. A spus: „Încearcă să nu mă aduci la faliment."

Meredith rîse, iar Matt se uită pe fereastră, în timp ce avionul cobora, gonind spre pistă, cu razele soarelui la asfinţit oglindindu-i-se în aripi.

– Joe ne aşteaptă cu maşina, spuse el.

Şoferul lor venise la Dallas cu o cursă comercială, în aceeaşi dimineaţă, închiriase o maşină cu înfăţişare banală şi venise să-i întîmpine. Matt voia să sosească şi să plece fără ştirea nimănui, ceea ce însemna că nu puteau lua un taxi de la aerodrom – presupunînd că în Keaton existau taxiuri.

– Probleme, Joe? întrebă el, în timp ce se aşezau pe bancheta din spate a maşinii.

– Nnţ, răspunse vesel şoferul, apăsînd pe accelerator, pentru a demara în trombă pe pistă, ca la curse. Am ajuns aici acum o oră şi am găsit casa Juliei Mathison. În curtea din faţă erau mai multe biciclete de copii.

Meredith se agăţă de braţul lui Matt, ca să-şi ţină echilibrul, dîndu-şi ochii peste cap cu amuzament resemnat.

Ca să uite de pietrişul pe care-l aruncau roţile, reluă conversaţia începută în avion:

– Ce fel de instrucţiuni ţi-a dat Zack în legătură cu Julie Mathison?

Scoţînd din buzunarul hainei scrisoarea împăturită, Matt aruncă o privire peste primele rînduri şi spuse sec:

– Printre altele, trebuie să mă uit foarte atent cum arată şi să apreciez dacă pare să fi slăbit sau să fie nedormită.

Meredith constată imediat grija neobişnuită a lui Zack Benedict faţă de fosta lui ostatică, iar atitudinea vizavi de el i se mai îmblînzi.

– Cum poţi descoperi asta doar privind-o? Nu ştii cum arăta înainte de a fi petrecut o săptămînă cu el.

– Nu pot decît să presupun că stresul prin care a trecut Zack l-a doborît în cele din urmă.

Străduindu-se să nu arate cît de prost se simţea, continuă cu nepăsare:

– O să-ţi placă punctul următor de pe listă. Mai trebuie să descopăr şi dacă e sau nu gravidă.

– *Uitîndu-te* la ea? exclamă Meredith, în timp ce Joe cotea pe o stradă rezidenţială, mărginită cu copaci.

– Nu, cred că trebuie s-o întreb, motiv pentru care mă bucur atîta că te-ai oferit să vii cu mine. Dacă neagă că e însărcinată, trebuie să-l anunţ pe Zack şi dacă o cred sau nu.

– Dacă n-a folosit vreun test de sarcină, s-ar putea ca nici ea să nu ştie. Sînt doar trei săptămîni de cînd s-au despărţit, în Colorado.

Meredith îşi puse mănuşile, în timp ce Joe O'Hara opreа brusc maşina în faţa unei case stil ranch, fără etaj, unde nişte băieţaşi tocmai încălecau pe biciclete şi plecau.

– O asemenea preocupare arată că ţine foarte mult la ea, Matt.

– Arată că se simte vinovat, replică simplu Matt, coborînd din maşină. Vinovat şi responsabil. Zack îşi lua întotdeauna responsabilităţile foarte în serios.

În timp ce porneau spre casă, doi băieţei în scaune rulante se repezită afară pe o uşă laterală, coborînd pe o rampă spre alee, chiuind de rîs, cu o tînără drăguţă pe urmele lor.

– Johnny! strigă ea, rîzînd, în timp ce alerga după scaun. Dă-mi-l înapoi!

Băiatul numit Johnny execută o turnantă agilă pe alee, agitînd prin aer un caiet cu spirală, în timp ce tovarăşul lui intervenea cu propriul său scaun ca să-l acopere. Matt şi Meredith se opriră, privind jocul exuberant, în timp ce Julie Mathison, rîzînd, încerca fără succes să treacă de apărarea celor doi băieţi.

– În regulă, strigă ea, proptindu-şi pumnii în şolduri, fără să-i fi observat pe cei doi vizitatori, aţi cîştigat, monştrilor! Mîine nu vă dau extemporal. Şi acum, daţi-mi înapoi caietul de note.

Cu un chiot triumfător, Johnny îi întinse caietul.

– Mulţumesc, spuse Julie, trăgîndu-i afectuos peste urechi şi ochi şapca tricotată; apoi se aplecă în faţa celuilalt băiat şi-i încheie fermoarul jachetei pînă sub bărbie, după care îi ciufuli părul roşcat. Ai progresat extraordinar cu manevrele astea de blocare, Tim. Să nu le uiţi pînă la meciul de sîmbăta viitoare, okay?

– Okay, domnişoară Mathison.

Julie se întoarse să-i privească în timp ce se îndepărtau pe alee, şi abia atunci văzu cuplul bine îmbrăcat care stătea lîngă bordură, în faţa casei.

Porniră spre ea, iar Julie îşi cuprinse trupul cu braţele, în vîntul rece, aşteptîndu-i cu un zîmbet politicos şi cu impresia că amîndoi îi păreau vag cunoscuţi de undeva, în lumina asfinţitului.

– Domnişoară Mathison, spuse bărbatul, zîmbind şi el. Sînt Matthew Farrell, iar ea este soţia mea, Meredith.

De aproape, Meredith Farrell era la fel de frumoasă pe cît de chipeş era soţul ei, la fel de blondă pe cît era el de brunet, şi avea un zîmbet la fel de cald ca al lui.

– Sînteţi singură? întrebă el, aruncînd o privire spre casă.

Julie se crispă imediat, cu suspiciune alarmată.

– Sînteţi reporteri? Pentru că, dacă sînteţi, am...

– Sînt un prieten al lui Zack, o întrerupse Matt.

Inima Juliei făcu un salt în piept.

– Vă rog, murmură ea repede, ameţită de şoc şi emoţie, veniţi în casă.

Îi porni pe uşa din spate, prin bucătărie, unde oalele şi cratiţele de alamă erau agăţate în cîrlige pe perete, iar de acolo în living room.

– E foarte frumos aici, comentă Meredith Farrell, scoţîndu-şi mantoul şi privind în jur, la camera aerisită, cu mobilă albă de răchită, perne cadrilate în verde şi albastru, şi diverse plante în ghivece şi jardiniere împodobind colţurile.

Julie încercă să zîmbească, dar, în timp ce-i lua lui Matt haina, izbucni disperată:

– Zack e bine?

– Din cîte ştiu eu, e bine.

Se relaxă puţin, dar îi era greu să fie o gazdă politicoasă cînd nu voia decît să afle de ce veniseră, şi în acelaşi timp dorea cu disperare să le prelungească vizita, pentru că Matt Farrell era prietenul lui şi, într-un fel, acest lucru îl făcea pe Zack să fie mai prezent în casa ei.

– Doriţi un pahar de vin, sau o cafea? întrebă ea peste umăr, în timp ce le agăţa hainele în debaraua din faţă şi cei doi se aşezau pe canapea.

– O cafea ar merge de minune, spuse Meredith.

Soţul ei dădu şi el din cap.

Julie puse cafeaua la făcut într-un timp record, aranjă farfuriile şi ceştile pe o tavă, apoi se întoarse în living atît de repede, încît amîndoi vizitatorii îi zîmbiră, ca şi cum i-ar fi înţeles şi apreciat just dilema.

– Nu ştiu de ce, sînt îngrozitor de nervoasă, recunoscu ea cu un rîs gîtuit, punînd tava pe masă, în faţa lor, şi frecîndu-şi palmele de coapse. Dar mă... mă bucur *foarte* mult că aţi venit. Aduc şi cafeaua, imediat ce e gata.

– Nu eraţi deloc nervoasă, remarcă admirativ Matt Farrell, cînd v-aţi confruntat cu lumea la televizor şi aţi încercat, cu mult succes, cred, să o influenţaţi în favoarea lui Zack.

Căldura din ochii şi glasul lui îi dădea senzaţia că făcuse un lucru minunat şi curajos.

– Sper ca toţi prietenii lui Zack să fie de aceeaşi părere.

– Zack nu mai are prea mulţi prieteni, replică sec Matt. Pe de altă parte, adăugă el cu un uşor zîmbet, cu o campioană ca dumneavoastră care să-l susţină, nici nu are *nevoie* de prea mulţi prieteni.

– De cît timp îl cunoaşteţi? întrebă Julie, în timp ce se aşeza într-un fotoliu.

– Meredith nu l-a cunoscut niciodată, dar eu îl ştiu de opt ani. Am fost vecini în California, la Carmel.

O văzu aplecîndu-se uşor înainte, atentă la el, şi simţindu-i dorinţa de afla cît mai mult posibil, adăugă:

– Am fost şi parteneri limitaţi în mai multe afaceri. Cînd a intrat în închisoare, Zack mi-a încredinţat împuternicirea de avocat, ceea ce-mi dă dreptul şi responsabilitatea să mă ocup de toate problemele lui financiare.

– E minunat că aţi luat atîtea în sarcina dumneavoastră, comentă elegant Julie, iar Matt întrezări pentru prima oară acea căldură rară şi neafectată pe care probabil i-o arătase şi lui Zack, cînd avea cea mai mare nevoie, în Colorado. Presupun că ţine la dumneavoastră şi vă respectă foarte mult, ca să vă acorde atîta încredere.

– Sentimentele sînt reciproce, replică stîngaci Matt, dorindu-şi să găsească o cale de a ajunge la scopul vizitei.

– Şi de-asta aţi venit aici din California, sugeră Julie, ajutîndu-l: pentru că, în calitate de prieten al lui Zack, aţi vrut să ştiu că sînteţi de acord cu ceea ce am spus la conferinţa de presă?

Matt clătină din cap, trecînd la detalii minore ca să mai tragă de timp.

– Acum mai mergem la Carmel doar în vacanţe. Reşedinţa noastră permanentă e la Chicago.

– Cred că mi-ar plăcea mai mult în Carmel, deşi n-am fost niciodată acolo, răspunse Julie, urmîndu-i exemplul şi trecînd la conversaţia politicoasă despre nimicuri.

– Locuim la Chicago fiindcă Meredith este președinta firmei Bancroft & Company, care are sediul acolo.

– Bancroft! exclamă Julie, impresionată de referirea la magazinele universale elitiste, cu un zîmbet spre Meredith. Am fost la magazinul dumneavoastră din Dallas şi este minunat, adăugă ea, abținîndu-se să precizeze că era şi prea scump pentru posibilitățile ei. Ridicîndu-se în picioare, spuse: aduc cafeaua, cred că e gata.

Cînd ieşi, Meredith atinse brațul soțului ei şi spuse încet:

– A simțit deja că ai venit aici cu un anumit scop şi, cu cît o lungeşti mai mult, cu atît va deveni mai nervoasă.

– Nu prea ard de nerăbdare să mă apuc de treabă, recunoscu Matt. Am făcut o mie de mile la cererea lui Zack, ca s-o întreb direct dacă e însărcinată şi să-i achit un cec. Învață-mă tu un mod subtil de a spune: „Domnişoară Mathison, v-am adus un cec de-un sfert de milion de dolari, fiindcă Zack se teme că ați rămas însărcinată şi fiindcă se simte vinovat şi pentru că mai vrea şi să vă plătiți un avocat care să țină la distanță presa şi autoritățile."

Meredith începu să-i sugereze un mod mai simplu şi mai diplomatic de a proceda, dar înainte de a apuca să vorbească, Julie reveni cu o cafetieră de porțelan şi începu să le umple ceştile.

Matt îşi drese glasul şi începu, încurcat:

– Domnişoară Mathison...

– Vă rog să-mi spuneți Julie, îl întrerupse ea, încordîndu-se automat la auzul acelui ton.

– Julie, acceptă el cu un uşor zîmbet nervos, de fapt n-am venit aici datorită conferinței de presă. Am venit fiindcă aşa mi-a cerut Zack.

Fața ei se lumină ca un răsărit de soare.

– Aşa... aşa a vrut el? V-a spus şi de ce?

– Vrea să aflu dacă eşti însărcinată.

Julie ştia că nu era, dar subiectul neaşteptat o surprinse atît de mult, încît începu să clatine negativ din cap, înainte ca Meredith să-i vină în ajutor.

– Matt are pentru tine o scrisoare din care probabil vei înțelege mult mai bine decît din explicațiile pe care încearcă să ți le dea împiedicatul ăsta de soț al meu, spuse ea cu blîndețe.

Julie îl privi cum scotea dintr-un buzunar interior al sacoului sport un plic. Simțind că lumea începea să se învîrtească şi să se clatine în jurul ei, i-o luă din mînă şi întrebă cu voce tremurătoare:

– Vă deranjează dacă citesc scrisoarea asta acum... singură?

– Cîtuşi de puțin. Între timp, noi o să ne bem cafeaua.

Dînd din cap, Julie se întoarse. Deschise repede plicul şi dădu să iasă din living, spre camera ei, dar sufrageria era mai aproape, aşa că se duse acolo, fără să-şi dea seama sau să-i pese că oaspeții mai puteau s-o vadă şi s-o audă parțial. Se pregătea pentru încă o prelegere condescendentă a lui Zack despre infantilismul absurd de a da importanță relației lor din Colorado, dar cînd despături paginile şi începu să citească, tandrețea şi bucuria care explodară în inima ei îi tămăduiră toate rănile. Lumea se şterse din jur, şi nu mai rămaseră decît cuvintele de necrezut pe care le citea şi omul incredibil care i le scrisese, fără a vrea măcar ca ea să le vadă...

Iubita mea Julie, ştiu că nu vei vedea niciodată această scrisoare, dar mă simt mai bine dacă-ți

scriu în fiecare zi. Te simt mai aproape de mine. Dumnezeule, ce mult îmi lipseşti! Îmi bîntui fiecare oră din viaţă. Aş vrea să nu te fi întîlnit niciodată. Ba nu – n-am vrut să spun asta! Ce rost ar mai avea viaţa mea, fără amintirile despre tine, care să mă facă să zîmbesc?...

Mă tot întreb dacă eşti fericită. Vreau să fii. Vreau să ai o viaţă minunată. De-asta nu ţi-am putut spune lucrurile pe care ştiam că voiai să le auzi cînd eram împreună. Mă temeam că, dacă ţi le spuneam, ai să mă aştepţi ani de zile. Ştiam că voiai să-ţi spun că te iubesc. Faptul că nu ţi-am spus-o a fost singurul lucru neegoist pe care l-am făcut în Colorado, iar acum îl regret chiar şi pe ăsta.

Te iubesc, Julie. Iisuse Christoase, te iubesc atît de mult...! Mi-aş da toată viaţa ca să am parte doar de un an cu tine. De şase luni. De trei. De oricît.

Mi-ai furat inima doar în cîteva zile, iubito, dar mi-ai dăruit în schimb inima ta. Ştiu că ai făcut-o – ţi-o vedeam în ochi de fiecare dată cînd te uitai la mine.

Nu mai regret că mi-am pierdut libertatea, nici nu mai sînt înfuriat pe nedreptatea anilor petrecuţi în închisoare. Acum, singurul meu regret este acela că nu te pot avea pe tine. Eşti tînără şi ştiu c-ai să mă uiţi repede şi ai să-ţi vezi de viaţa ta. Exact asta se şi cade să faci. Asta trebuie să faci. Vreau să faci asta, Julie.

Ce minciună grosolană! Ceea ce doresc cu adevărat este să te văd din nou, să te ţin în braţe, să fac dragoste cu tine iar şi iar, pînă te umplu atît de total, încît să nu mai rămînă loc înăuntrul tău decît pentru mine, pentru totdeauna. Niciodată n-am numit contactul sexual în sinea mea, „a face dragoste", pînă te-am cunoscut pe tine. N-ai ştiut niciodată asta.

Uneori, mă trec sudori reci pentru că mă tem că te-am lăsat însărcinată. Ştiu că nu am nici un drept să-ţi cer să-mi păstrezi copilul, dar ar exista o cale de a rezolva problema, dacă doreşti numai: ai putea să-ţi iei un concediu şi să pleci – mă voi îngriji să ai destui bani ca să compenseze ce pierzi de la slujbă şi să-ţi acopere toate cheltuielile. Apoi, cînd se va naşte copilul, aş vrea să i-l duci bunicii mele. Dacă eşti însărcinată şi doreşti să faci asta pentru mine, am să-i scriu dinainte şi am să-i explic totul. Cu toate neajunsurile ei, femeia aceea n-a abdicat niciodată în viaţa ei de la nici o responsabilitate, şi ar avea grijă să fie crescut cum se cuvine. Are sub control o moştenire foarte mare care ar fi trebuit să-mi revină mie; o mică parte din moştenirea aceea va ajunge cu prisosinţă ca să achite toate cheltuielile şi studiile copilului.

Ai avut dreptate cînd ai spus că n-ar fi trebuit să-i închid uşa în nas familiei mele şi să dărîm în urma mea toate punţile.

Existau lucruri pe care i le-aş fi putut spune bunicii mele, chiar şi după ce am plecat de-acasă, care i-ar fi neutralizat ura.

Ai mai avut dreptate şi cînd ai spus că am admirat-o şi am iubit-o, în perioada de creştere.

Ai avut dreptate în toate privințele, iar dacă acum aș putea să mai schimb lucrurile, aș face-o.

M-am hotărît ca pînă la urmă să-ți trimit totuși scrisoarea asta. E o greșeală. Știu că așa este, dar nu mă pot abține. Trebuie să-ți spun ce să faci dacă ești gravidă. Nu suport gîndul că n-ai să-ți dai seama că există și altă soluție decît avortul.

S-ar putea să-ți fie urmărită corespondența, așa că am să-ți trimit scrisoarea asta prin intermediul cuiva, nu prin poștă. Omul care ți-o va da mi-e prieten. Se pune în pericol pentru mine, la fel cum ai făcut tu. Poți avea deplină încredere în Matt, la fel cum ai avea în mine.

Spune-i dacă ești însărcinată și ce vrei să faci, ca să-mi transmită. Încă un lucru, înainte de a mă grăbi să duc scrisoarea în sat ca să prindă poșta săptămînală – vreau să primești niște bani pentru orice necesități sau dorințe de-ale tale. Banii pe care ți-i va da Matt sînt ai mei, așa că n-are nici un rost să-i refuzi.

Va acționa conform instrucțiunilor mele, pe care le va aplica întocmai, așa că nu-i face greutăți, iubito. Am destui bani pentru propriile mele nevoi.

Aș dori să am timp pentru a-ți scrie o scrisoare mai reușită, sau să le fi păstrat pe cele scrise înainte. Erau mult mai coerente decît asta. N-am să-ți mai trimit nici o altă scrisoare, așa că nu mai aștepta. Scrisorile ne-ar face pe amîndoi să sperăm și să visăm, iar dacă nu încetez, voi muri de dorul tău.

Înainte să plec – am văzut în ziare că în State iese un film nou cu Costner. Dacă îndrăznești să-ți faci fantezii cu Kevin după ce-l vezi, am să te bîntui tot restul vieții.

Te iubesc, Julie. Te-am iubit și în Colorado. Te iubesc și de aici, unde mă aflu. Te voi iubi întotdeauna. Oriunde. Oricînd.

Julie ar mai fi citit o dată scrisoarea, dar nu putea din cauza torentului de lacrimi care-i șiroiau din ochi, iar paginile îi alunecară dintre degete. Acoperindu-și fața cu mîinile, se întoarse la perete și izbucni în plîns. Plîngea de bucurie, de dor dulce-amărui și de furie neputincioasă; plîngea pentru nedreptatea care făcuse din el un fugar și pentru propria ei prostie de a-l fi lăsat în Colorado.

În living, Meredith îl întrebă încet pe Matt ceva, în timp ce lua cafetiera de porțelan, dar privirea i se tot abătea spre ușa sufrageriei, iar ochii i se dilatară înspăimîntați la auzul plînsetelor.

– Matt, ia uite! spuse ea repede, ridicîndu-se deja și pornind grăbită. Julie... murmură încet, cînd ajunse în sufragerie.

Cu inima frîntă de suspinele sfîșietoare ale celeilalte femei, o cuprinse de umeri cu mîinile și o întrebă în șoaptă:

– Pot să te ajut cu ceva?

– Da! spuse Julie cu vocea sufocată. Poți să citești scrisoarea asta și să-mi spui cum a putut *cineva* crede *vreodată* că omul ăsta ar fi fost în stare să ucidă!

Cu un gest nesigur, Meredith luă paginile care căzuseră pe jos și-și privi soțul, care se oprise în ușă.

– Matt, ce-ar fi să ne torni la toți din vinul pe care ni l-a oferit Julie adineaori?

Matt avu nevoie de cîteva minute pînă să găsească vinul şi un tirbuşon. Tocmai scotea paharele dintr-un dulap, cînd o auzi pe Meredith intrînd în bucătărie. Se uită peste umăr, pentru a-i mulţumi din nou că venise cu el, dar expresia ei şocată îl făcu să se întoarcă total, uitînd de pahare.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el neliniştit, cercetîndu-i faţa frumoasă şi palidă.

– Scrisoarea... şopti Meredith, cu ochii lucindu-i de lacrimi. Doamne, Dumnezeule...! Matt... n-o să-ţi vină să crezi, dacă o citeşti...!

Irațional de furios pe Zack pentru că-i tulburase soţia, Matt o cuprinse cu braţul, strîngînd-o lîngă el, în timp ce-i luă scrisoarea din mînă şi începu să citească, îngustîndu-şi ochii. Încet, nemulţumirea îi fu înlocuită de şoc, apoi de neîncredere, după care de tristeţe. Tocmai terminase de citit ultimul rînd, cînd în uşă apăru Julie.

Meredith o auzi şi se întoarse grăbită spre ea, luînd batista oferită de Matt, în timp ce Julie încerca să zîmbească şi să-şi şteargă lacrimile cu degetele.

– A ieşit o seară epocală... murmură Matt, cu glasul plin de regret şi compasiune. Îmi... pare rău, Julie, încheie el amărît, studiindu-i expresia ciudată din ochii umezi. Ştiu că Zack n-a vrut să te necăjească.

Pentru ultima oară, Julie se gîndi rapid la tot ceea ce ar fi lăsat în urmă dacă-şi punea în aplicare planul făcut în grabă, dar luase hotărîrea încă din sufragerie. Străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă, spuse:

– Cînd Zack mai ia legătura cu voi, fiţi buni şi amintiţi-i că pe mine propria mea mamă m-a abandonat, şi mai informaţi-l că *nu* voi aduce un copil pe lumea asta ca să-i fac şi eu acelaşi lucru.

Cu un zîmbet înlăcrimat, adăugă:

– Vă rog să-i mai spuneţi şi că, dacă vrea cu adevărat să-i nasc un copil, ceea ce aş dori *foarte mult* să fac, atunci tot ce are de făcut e să mă lase să-l urmez în exil.

Ultima propoziţie căzu ca o bombă şi, în tăcerea care se lăsă, Julie văzu expresia lui Matt Farrell devenind din uimită admirativă, dar cuvintele lui erau concepute cu grijă pentru a-i tempera entuziasmul:

– N-am idee nici cînd şi nici dacă Zack mă va mai contacta din nou...

Julie rîse, uşor isteric:

– O, da, te va contacta – şi foarte curînd! adăugă ea cu deplină certitudine, ştiind acum că instinctul n-o înşelase şi, dacă şi l-ar fi ascultat, probabil l-ar fi putut convinge s-o lase să plece din Colorado împreună cu el. O să te contacteze imediat, pentru că nu va suporta să nu ştie ce-am răspuns.

Matt îşi dădu seama că probabil avea dreptate şi-şi stăpîni un zîmbet.

– Mai vrei să-i spun şi altceva cînd o să mă contacteze?

Julie dădu din cap, cu tărie:

– Da. Spune-i că are la dispoziţie maximum... patru săptămîni ca să mă aducă acolo, înainte să iau alte măsuri. Şi mai spune-i că...

Ezită, jenată la gîndul de a-i spune aşa ceva lui Zack printr-un intermediar, după care hotărî că nu conta, atîta vreme cît cuvintele ajungeau în cele din urmă la Zack.

– Mai spune-i şi că *mor* fără el. Şi... şi spune-i că dacă nu mă lasă să vin la el, am să-i toc toţi banii pe douăşcinci de mii de casete video cu noul

film al lui Kevin Costner şi pe urmă toată viaţa au să-mi curgă *balele* după omul ăla!

– Cred, replică Meredith abia stăpînindu-şi rîsul, că asta-l va convinge să accepte pe dată.

Iar către Matt adăugă:

– Ţii minte totul textual, sau să iau notiţe?

Matt îi aruncă o privire soţiei lui, care acum părea la fel de hotărîtă să-l implice în viaţa încurcată a lui Zack, pe cît de hotărîtă fusese cu două ore în urmă să nu-l lase să se amestece, apoi se întoarse şi turnă vin în pahare.

– Cred că se impune un soi de toast, anunţă el, împărţind paharele de vin. Din păcate, în momentul de faţă nu-mi prea găsesc cuvintele.

– Eu, da, interveni Meredith.

Şi, ridicînd paharul, privi spre Julie şi declară, cu un uşor zîmbet:

– Pentru toate acele femei care iubesc la fel de profund ca noi două...

Apoi ridică ochii către soţul ei, adăugînd mai încet:

– ...şi pentru bărbaţii pe care-i iubim.

Julie văzu cu cîtă tandreţe şi mîndrie nestînjenită îi zîmbea Matt şi, în acel moment, se îndrăgosti de amîndoi. Erau la fel ca Zack şi ca ea însăşi, conchise: erau uniţi prin iubire, devotament şi solidaritate.

– Vă rog, spuneţi că staţi la cină. Nu-s o bucătăreasă prea grozavă, dar s-ar putea să nu ne mai întîlnim niciodată şi mor să ştiu mai multe despre... despre toate.

Amîndoi dădură din cap în acelaşi timp, iar Matt spuse cu seriozitate:

– Despre toate? Ei, atunci cred că aş putea începe cu o analiză detaliată a pieţelor financiare din

lume. Am făcut nişte descoperiri fascinante în ceea ce priveşte cauzele probabile ale declinului din pieţele lumii.

La vederea expresiei ei copleşite, rîse şi spuse:

– Sau, cred că am putea vorbi despre Zack.

– Ce idee extraordinară! îl tachină soţia lui. Ne poţi povesti amîndurora despre perioada cînd aţi fost vecini.

– Eu încep să pregătesc mîncarea, propuse Julie, gîndindu-se înnebunită ce să prepare pentru a nu consuma mult din timpul vizitei.

– Ba nu, obiectă Meredith, mai bine să-l trimitem pe Joe după pizza.

– Cine-i Joe? întrebă Julie, întinzînd deja mîna spre telefon ca să comande.

– Oficial, e şoferul nostru. Neoficial, e un membru al familiei.

Peste o jumătate de oră, toţi trei stăteau comod în living, iar Matt se străduia să le satisfacă femeilor curiozitatea, prezentînd o versiune cenzurată cu grijă a zilelor lui de burlăcie ca vecin al lui Zack, cînd se auzi soneria.

Aşteptîndu-se să vadă un şofer distins şi scortos, în uniformă, Julie deschise şi se pomeni în faţa unui uriaş cu chip urît şi ameninţător, care însă zîmbea suav, ţinînd în fiecare mînă cîte o cutie de pizza.

– Intră şi mănîncă împreună cu noi! îl invită ea încîntată, luînd o cutie şi trăgîndu-l în casă. Nici înainte n-a fost nevoie să stai în maşină.

– La fel mi-am zis şi eu, glumi Joe, aruncînd totuşi o privire întrebătoare spre Matt. Cînd acesta dădu din cap, intră şi-şi scoase haina.

– Hai să mîncăm aici, unde e mai mult loc, le

propuse Julie peste umăr, în timp ce punea farfuriile pe masa din sufragerie.

– Eu aduc vinul, anunță Meredith, ridicîndu-se.

Joe O'Hara intră în living şi-şi îndesă mîinile în buzunare, studiind-o pe tînăra cea curajoasă care vorbise în sprijinul lui Zack la televizor.

Arăta mai mult ca o studentă drăguță decît ca o învățătoare, îşi spuse el, cu părul ei lucios legat la ceafă într-o panglică, şi cu pielea netedă, strălucitoare.

Nu semăna deloc cu sex-simbolurile siliconate care se agățaseră de Zack, iar asta îi plăcea lui Joe. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Matt, care stătea lîngă el, privind-o cu un zîmbet afectuos.

Drept răspuns la întrebarea neformulată, patronul lui dădu încet din cap, iar Joe trase concluzia cea mai evidentă.

– Deci, spuse el cu glas tare, eşti cucoana lui Zack.

Julie se întrerupse din pusul şervetelor lîngă farfurii şi ridică spre el ochii de culoarea şi gingăşia violetelor.

– Ăsta-i *cel mai frumos* compliment pe care l-am primit vreodată, îi răspunse.

Spre uimirea ei, uriaşul se înroşi.

– Îl cunoşti şi tu pe Zack? îl întrebă, pentru a-l ajuta să se destindă.

– Ba bine că nu, zîmbi Joe, în timp ce se aşeza o dată cu soții Farrell. Ți-aş putea povesti despre el nişte chestii pe care nu le ştie nimeni, nici chiar Matt.

– Spune-mi unul! îi ceru Julie cu entuziasm.

O'Hara se servi cu o felie de pizza, stătu un moment pe gînduri, apoi spuse:

– Okay, am să-ți zic unul. Într-o seară, Matt a

primit o vizită pe neaşteptate şi m-a trimis pînă alături, la Zack, pentru că ni se terminase Stoli – vodka, explică el.

Julie dădu din cap, semn că înțelegea, iar Joe muşcă din pizza, înainte de a continua încîntat:

– Era cam miezul nopții, iar la Zack ardeau luminile, dar n-a răspuns nimeni la uşă. Totuşi auzeam glasuri, şi voci femeieşti, din spate, aşa că am ocolit casa şi l-am găsit pe Zack, lîngă piscină, încă în smokingul pe care-l purtase la nu ştiu ce petrecere.

Julie îşi rezemă bărbia în palmă, fascinată.

– Ce făcea? întrebă ea, cînd O'Hara luă încă o îmbucătură din pizza.

– Înjura, răspunse el scurt.

– Pe cine înjura?

– Pe cele trei femei goale din piscină. Erau fane de-ale lui care-i aflaseră cumva adresa şi crezuseră că l-ar încînta o mică orgie, dacă le găsea goale în piscina lui.

– O'Hara! îl preveni Matt.

– Nu, Matt, povestea asta e okay, pe bune. Julie n-o să fie geloasă, sau ceva. Nu-i aşa...? o întrebă el nesigur.

Rîzînd, Julie negă din cap.

– N-am să fiu geloasă.

Acum ştia că Zack o iubea. Nu mai avea nici un motiv să fie geloasă.

– Ştiam eu că n-ai să fii, spuse Joe, cu o privire vinovăcută spre patronii lui. Oricum, Julie, Zack fierbea de furie, şi-am să-ți spun ceva ce poate nu ştii – că sub fațada aia rece şi calmă, omul ăsta are un temperament, ceva de speriat! Cînd tipele n-au vrut să iasă din piscină, aşa cum le ordonase el, mi-a spus să le prind cînd o să le arunce afară – şi exact

asta a făcut. A intrat în apă cu toate hainele pe ...şi-n clipa următoare o matracucă de vreo douăz... de ani s-a rostogolit la picioarele mele goală cum ... făcuse mă-sa. Pe urmă, Zack a ieşit din bazin ... cîte-o gagică sub fiecare braţ.

Julie încercă să nu se arate şocată de povestire.

– Şi pe urmă ce-ai făcut cu ele?

– Ce mi-a zis Zack să fac. Era aşa de furios, că nici nu le-a lăsat să se îmbrace. Le-am cărat amîndoi pe sus, în timp ce dădeau din mîini şi din picioare şi urlau că-şi voiau hainele înapoi, după care Zack le-a trîntit pe alea două ale lui pe bancheta din spate, iar eu pe-a mea am proptit-o în faţă. A deschis portiera, a pornit motorul şi-a băgat în viteză „Valea şi n-aveţi decît să vă pupaţi cu toţi stîlpii de-aici pîn-la Hollywood," le-a spus, „da' duceţi-vă-n aia-a mamii voastre şi să nu vă mai prind pe-aici!"

Cele două femei schimbară o privire mulţumită, în deplin acord cu moralitatea lui Zack.

– Nu mi-ai povestit niciodată faza asta, spuse Matt cu o expresie nedumerită.

– Ei pe naiba, am încercat să-ţi spun, da' tipa cu care te distrai în seara aia tot încerca să te pună la un ţol mai lejer, aşa c-am lăsat sticla de Stoli pe bar şi m-am dus la culcare.

Delicat, Julie îşi îndreptă privirea spre pizzaiolo. Meredith îşi rezemă bărbia pe mîinile împreunate şi se uită amuzată la soţul ei, iar Matt îi aruncă o privire rece ca gheaţa şoferului său, care ridică palmele şi spuse pe un ton defensiv:

– Meredith zîmbeşte, Matt. Îşi dă seama că nu aveai idee că erai însurat cu *ea* în perioada aia?

Julie, care tocmai sorbea din vin, se înecă.

– Poate-ar fi bine să explici afirmaţia asta, replică iritat Matt, după ce schimbă o privire cu soţia lui, înainte ca Julie să tragă concluzia că Zack şi-a încredinţat viitorul unui imbecil total.

– Am crezut că toată lumea ştie deja povestea – a apărut şi-n ziare, şi peste tot, spuse Joe. Înţelegi, Matt şi Meredith s-au căsătorit şi au divorţat cînd Meredith avea doar optişpe ani, numai că nimeni nu ştia, nici chiar eu. Pe urmă, peste doişpe ani, Meredith a descoperit că avocatul de la divorţ era neautorizat şi divorţul nu fusese valabil, aşa că l-a invitat la masă şi au vorbit pentru prima oară după atîţia ani, şi i-a dat vestea. Mamă, ce s-a mai înfuriat Matt! Meredith era deja logodită cu altul, şi a trebuit să ţină toţi trei o conferinţă de presă şi să-ncerce să le dea prieteni, iar Matt a căutat să facă totul să pară un fel de glumă...

– *Ştiu* povestea, interveni Julie, cînd toate începură dintr-o dată să se lege. De-asta mi-aţi părut cunoscuţi, astă-seară cînd v-am întîlnit! Am *văzut* conferinţa aceea de presă.

Îl privi surprinsă pe Matt Farrell, adăugînd:

– Îmi amintesc că tu şi logodnicul lui Meredith glumeaţi pe seama întregii încurcături şi păreaţi destul de prietenoşi. Şi pe urmă... doar peste cîteva zile, l-ai... l-ai lovit! Nu-i aşa? În ziare a apărut o fotografie cu bătaia dintre voi.

– Totuşi, acum sîntem prieteni foarte buni, cu toţii, zîmbi uşor Matt.

Era trecut de unsprezece cînd petrecerea se sparse, în sfîrşit. Julie se scuză că avea de luat ceva din dormitor.

Cînd reveni cu puloverul verde şi pantalonii pe care-i purtase la întoarcerea din Colorado, Joe O'Hara ieşise deja să încălzească maşina, iar Matt şi Meredith aşteptau lîngă uşă.

Întrucît soţia lui îi ceruse, în şoaptă, s-o lase să

discute cu Julie între patru ochi, Matt îi zîmbi Juliei, își luă rămas-bun și adăugă:

– Eu aștept în mașină, cu Joe, pînă vă luați voi două rămas-bun.

Julie se înălță pe vîrfuri să-l sărute, iar Matt o cuprinse strîns, surprins de teama pe care o simți pentru ea și pentru Zack.

– Dacă te consolează cu ceva, îi spuse el, nu tocmai prudent, corporația mea are în proprietate o agenție internațională de investigații, iar detectivii de-acolo îi verifică de trei săptămîni încoace pe toți cei care au fost la Dallas ca să lucreze la filmul lui Zack.

În loc să se bucure, Julie îl întrebă:

– Dar de ce n-ai făcut asta mai devreme?

Apoi, regretîndu-și tardiv cuvintele, se scuză:

– Îmi pare rău – am fost incredibil de grosolană și nerecunoscătoare.

Matt îi zîmbi și clătină din cap, admirîndu-i devotamentul față de Zack.

– Mie mi-ai părut preocupată și deznădăjduită, nu grosolană. Iar răspunsul e acela că Zack a plătit o agenție cu o reputație la fel de bună ca a noastră, ca să facă același lucru înainte de a începe procesul, și n-au găsit nimic. De asemenea, mi-a spus atunci că nu voia și nici nu avea nevoie să-l ajut altfel decît cu ceea ce făceam deja pentru el. Întrucît avea mîndria făcută deja ferfeniță de publicitatea negativă dinaintea procesului, i-am acceptat cererea și l-am lăsat să se descurce singur.

– Anchetatorii tăi... spuse neliniștită Julie, agățîndu-se de o undă imperceptibilă de încurajare pe care avea impresia că i-o depistase în glas, au descoperit ceva nou, nu-i așa?

După o scurtă ezitare, fără tragere de inimă,

Matt conchise că nu strica să-i spună, mai ales că Julie se hotărîse să plece în exil cu Zack.

– În parte, e vorba de Tony Austin... începu el, dar Julie îl întrerupse:

– Tony Austin a omorît-o?

– N-am spus asta! preciză ferm Matt. Dacă exista vreo dovadă, n-aș fi acum aici, ci aș face valuri prin toată mass-media, pentru ca autoritățile legale să ia măsuri.

– Atunci, ce-ai aflat?

– Am aflat că Tony pare să fi mințit la bara martorilor. În timpul procesului, a declarat că relația lui cu Rachel Evans dura de cîteva luni și „se iubeau la nebunie". În realitate, mai era încurcat și cu altă femeie.

– Cu cine? întrebă Julie cu răsuflarea tăiată. S-ar putea ca femeia aceea să fi încărcat pistolul cu cartușe reale, pentru că era gelosă pe Tony și Rachel.

– Nu știm cine era acea femeie. Tot ce știm e că, cu două săptămîni înainte de crimă, un liftier a auzit o voce de femeie din apartamentul lui Austin, noaptea tîrziu, cînd a adus niște șampanie. Același liftier tocmai îi adusese cina lui Zack, și-i deschisese Rachel, deci persoana din camera lui Tony Austin nu era ea. În orice caz, nu cred că o femeie a înlocuit cartușele, ci Austin.

– Dar de ce crezi asta?

– Probabil fiindcă Zack a insistat mereu că Austin era implicat, recunoscu Matt cu un oftat aspru. Problema e că Rachel n-ar fi putut să trăiască în stil mare cu Austin, dacă nu continua să lucreze și, *în plus*, obținea despăgubiri de divorț grase de la Zack, prin tribunalul californian. Oricum, nu fusese niciodată răsfățata publicului, decît dacă lucra în re-

gia lui Zack, iar din clipa cînd presa a aflat că fusese surprinsă în flagrant delict de adulter, popularitatea ei de actriță – şi şansele de a cîştiga bani – aveau să se prăbuşească vertiginos.

Acum, cînd ştim că Austin a avut o aventură cu altă femeie în acelaşi timp în care trăia cu Rachel, asta contrazice aproape total afirmația că era nebun după ea. Ne lasă cu posibilitatea de a-l fi interesat în primul rînd pe plan financiar, iar cînd Rachel şi-a compromis viitorul financiar lăsîndu-se prinsă cu el în apartamentul lui Zack, Tony s-a hotărît să scape de ea. Mai e posibil şi să nici nu fi vrut vreodată s-o ia de nevastă, aşa că ar fi omorît-o pentru că tot insista. Cine ştie...? Mai mult, Austin era singurul care avea sub control pistolul acela în timpul filmării. Chiar dacă Zack nu schimba scenariul astfel încît Austin, nu Rachel, să tragă primul foc, era destul de puternic ca să se asigure că arma era îndreptată spre ea, nu spre el, cînd se descărca.

Caracterul macabru al conversației şi toate implicațiile sale o făceau pe Julie să se cutremure.

– Zack ştie toate astea?

– Da.

– Şi ce-a spus? Vreau să zic, e mulțumit, sau preocupat?

– Mulțumit? repetă Matt cu un rîs amar. Dacă ai fi condamnată pentru o crimă comisă de altcineva şi n-ai putea face nimic ca să schimbi situația, ai fi mulțumită să descoperi că, probabil, vinovat e tocmai omul pe care-l disprețuieşti cel mai mult pe lume? Şi mai există şi o altă complicație, adăugă el. Am mai descoperit unele informații minore despre alți oameni care au fost pe platou la Dallas, informații care ar putea să-i indice pe *ei* în locul lui Austin.

– Ce fel de informații?

– Una la mînă, Diana Copeland a avut cu ani în urmă o aventură cu Austin, care se presupune că se terminase. Totuşi, încă mai era destul de geloasă pe Rachel ca să le spună oamenilor, după ce agitația procesului s-a mai potolit, că se bucura de moartea ei. Poate că a fost chiar atît de geloasă, încît să i-o provoace. Apoi, mai este şi Emily McDaniels, care a trebuit să ia tot felul de medicamente după crimă, reacție ce mi se pare cam excesivă pentru o persoană care se presupune că n-a fost decît o spectatoare nevinovată. Tommy Newton, asistentul de regie, nu şi-a venit nici el în fire mult timp după crimă, deşi nu e nici un secret ce părere avea despre Austin. Aşa că, încheie el sumbru, iată noi indicii care vizează simultan pe toată lumea şi tocmai din cauza asta nu sînt de nici un folos.

– O, dar nu trebuie neapărat să fie aşa. Vreau să spun, poliția sau procuratura, sau oricine răspunde, ar putea să verifice noile piste.

– Autoritățile legale, replică Matt cu dispreț, au decis că Zack era vinovat, l-au arestat şi l-au inculpat. Nu vreau să-ți spulber iluziile, dar sînt *ultimii* oameni care ar accepta să redeschidă cazul, făcîndu-se de rîs pentru că recunosc că s-au înşelat. Dacă am descoperi probe sigure că Austin sau altcineva a fost autorul, le-aş duce mai întîi la avocații lui Zack şi la presă, înainte de a le preda autorităților, care ar încerca să le îngroape. Problema e că nu prea avem şanse să găsim mai mult de-atît. Am epuizat deja toate căile încercînd să aflăm cine era femeia din camera lui Austin. El, unul, i-a negat existența. A spus că liftierul s-a înşelat şi probabil a auzit o voce de la televizor. Continuă pe un ton mai blînd, ca pentru a atenua lovitura care urma:

– Zack înțelege toate astea. Știe că acum există nouăzeci și nouă la sută șanse ca Austin să fi fost ucigașul, și mai știe și că sistemul legislativ n-o să miște un deget în sensul ăsta, decît dacă-i oferim probe certe sută la sută, iar asta mă tem că e imposibil. E important să înțelegi și tu, Julie. Ți-am spus tot ce am aflat numai fiindcă ești hotărîtă să te duci la el, și m-am gîndit că ți-ar putea fi de folos, în caz că începi să te îndoiești de nevinovăția lui.

Julie respinse din toată inima o asemenea logică fatalistă:

– Nu voi înceta niciodată să sper. Am să mă rog, am să nădăjduiesc și-am să-L bat la cap pe Dumnezeu pînă cînd toate investigațiile voastre vor da la iveală dovezile de care aveți nevoie.

Părea gata să se ia la luptă cu toată lumea pentru Zack, iar Matt o strînse scurt la piept, impulsiv.

– Zack a avut în sfîrșit noroc cînd te-a întîlnit pe tine, spuse el tandru. Mergi înainte și roagă-te, adăugă, dîndu-i drumul. Orice ajutor ne e de folos.

Scoase din buzunar o carte de vizită și un pix, apoi scrise pe dosul cartonașului două numere de telefon și o adresă.

– Astea-s numerele noastre private din Chicago și Carmel. Dacă nu ne găsești în nici un loc, sun-o pe secretara mea la numărul tipărit pe față, iar eu am s-o instruiesc să-ți spună unde sîntem și cum să ne găsești, indiferent unde. Adresa de pe verso e a casei noastre din Chicago. Mai trebuia și să-ți dau cecul ăsta de la Zack.

Julie clătină din cap.

– Mi-a spus în scrisoare pentru ce e cecul. N-o să am nevoie de el.

– Îmi pare rău, răspunse cu blîndețe Matt, mai mult de-atît nu pot face. Îmi pare rău pentru tine și Zack.

Julie zîmbi ușor.

– Ați fost minunați. Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus.

Cînd Matt ieși ca să aștepte în mașină împreună cu Joe O'Hara, Julie îi întinse lui Meredith hainele pe care le purtase la întoarcerea din Colorado.

– Am observat că Matt are aceeași statură și constituție cu Zack, iar eu sînt cam cu două degete mai scundă decît tine. Din cauza asta, și datorită altor lucruri pe care le-am auzit astă-seară, cred că ai să recunoști hainele astea.

Cînd Meredith dădu din cap, Julie adăugă:

– A trebuit să le port, dar le-am dat la curățat. Intenționam să le trimit prin poștă înapoi la adresa din Colorado, dar n-am reușit s-o aflu.

– Păstrează-le ca amintire, îi spuse încet Meredith.

Instinctiv, Julie le strînse protector la piept.

– Îți mulțumesc.

Înghițindu-și nodul din gît la vederea acelui gest grăitor, Meredith spuse:

– Sînt de acord cu tine că Zack va lua legătura cu Matt foarte curînd, dar ești absolut sigură că e bine ce faci? Cu siguranță, ai să încalci unele legi, și vă vor urmări pe amîndoi. Dacă ai noroc, o să-ți trăiești tot restul vieții ascunzîndu-te.

– Spune-mi ceva, îi ceru Julie, susținîndu-i privirea. Dacă Matt ar fi undeva în lume, singur, iubindu-te – dacă Matt ți-ar fi scris ție scrisoarea pe care ai citit-o astă-seară – ce-ai face? Sincer, adăugă ea, simțind că noua ei prietenă voia să răspundă pe ocolite.

Meredith oftă întretăiat.

– Aş lua primul avion, vapor, maşină sau camion care m-ar duce la el.

Strîngînd-o cu putere pe Julie în braţe, îi şopti:

– Ba chiar, aş minţi şi i-aş spune că sînt gravidă, ca să mă primească.

Julie se crispă, alarmată.

– Ce te face să crezi că nu sînt gravidă?

– Expresia de pe faţa ta, prima dată cînd te-a întrebat Matt, şi faptul că ai început să clatini negativ din cap înainte de a apuca să te abţii.

– N-ai să-i spui lui Matt, nu-i aşa?

– Nici nu-i pot spune, oftă Meredith. N-am ţinut nici un secret faţă de el în tot timpul căsniciei noastre, dar dacă i-l dezvălui pe ăsta, el o să-i spună lui Zack. O va face ca să vă protejeze pe amîndoi, fiindcă deşi ascunde, se teme cu disperare de ceea ce vrei să faci şi de posibilele consecinţe. Şi eu la fel.

– Atunci, de ce mă ajutaţi?

– Fiindcă, răspunse simplu Meredith, cred că nici unul dintre voi doi nu poate avea nici un fel de viaţă fără celălalt. Şi fiindcă, mai adăugă ea, reuşind să zîmbească, mai cred că şi voi aţi face acelaşi lucru pentru mine, dacă ni s-ar inversa rolurile.

Julie le făcu amîndurora cu mîna, de pe verandă, apoi intră în casă şi luă scrisoarea lui Zack. Aşezîndu-se într-un fotoliu, o citi din nou, lăsînd cuvintele s-o încălzească, s-o emoţioneze şi să-i dea curaj.

Te iubesc, Julie. Iisuse Christoase, te iubesc atît de mult...! Mi-aş da toată viaţa ca să am parte doar de un an cu tine. De şase luni. De trei. De oricît...

Niciodată n-am numit contactul sexual, în sinea mea, „a face dragoste", pînă te-am cunoscut pe tine...

N-am să-ţi mai trimit nici o altă scrisoare, aşa că nu mai aştepta. Scrisorile ne-ar face pe amîndoi să sperăm şi să visăm, iar dacă nu încetez, voi muri de dorul tău.

Se gîndi iar la ultimele lui cuvinte din Colorado, la amuzamentul condescendent cu care-i răspunsese, cînd ea îi declarase că-l iubea:

Nu mă iubeşti, Julie. Eşti naivă şi lipsită de experienţă, şi n-ai de unde să cunoşti deosebirile dintre plăcerea sexuală şi iubirea adevărată. Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul.

Apoi le compară cu adevărul adevărat, dezvăluit în această scrisoare:

Te iubesc, Julie. Te-am iubit şi în Colorado. Te iubesc şi de aici, unde mă aflu. Te voi iubi întotdeauna. Oriunde. Oricînd.

Contrastul acut dintre cele două afirmaţii o făcu să clatine din cap cu uimire.

– Nici nu e de mirare, îi şopti ea cu tandreţe, că ai cîştigat un Oscar!

Se ridică şi stinse luminile din living, dar luă scrisoarea cu ea în dormitor ca s-o mai citească o dată.

– Cheamă-mă, Zack, îi porunci ea în inima ei, şi scapă-ne pe amîndoi din nenorocirea asta. Te rog, cheamă-mă cît mai repede, iubitule.

În vecini, gemenele Eldridge stăteau şi ele treze la o oră neobişnuit de înaintată.

– A zis să-l anunţăm, îi spuse Ada Eldridge surorii sale. Domnul Richardson a spus să-l sunăm la

Dallas, la orice oră, dacă vedem străini în jurul casei Juliei Mathison sau orice altceva neobişnuit. Şi acum, dă-mi numărul maşinii ăleia care-a stat toată seara parcată acolo, ca să i-l citesc.

– O, dar, Ada, protestă Flossie, ascunzînd la spate hîrtiuţa cu numărul de înmatriculare, nu cred că se cade s-o spionăm pe Julie, nici chiar pentru F.B.I.

– N-o spionăm! declară Ada, ocolind-o şi smulgîndu-i hîrtia din mînă. Îl ajutăm s-o protejeze pe Julie de... de monstrul ăla păgîn care a răpit-o. El şi dezgustătoarele lui de filme porcoase! adăugă ea, ridicînd receptorul.

– Nu sînt porcoase! Sînt filme bune, şi cred că Zachary Benedict e nevinovat. Şi Julie crede la fel. Aşa mi-a spus săptămîna trecută, şi a mai zis şi la televizor. A mai spus şi că nu i-a făcut nici un rău, aşa că nu văd de ce ar încerca acum. Şi cred, mărturisi Flossie, că Julie e amorezată de el.

Austin, care tocmai forma numărul pentru un apel la Dallas cu taxă inversă, se întrerupse.

– Ei, dacă-i aşa, declară ea cu dezgust, e o romantică la fel de proastă ca tine, şi-o să sfîrşească oftînd după hahalera aia de actor de cinema, la fel cum te-ai văicărit şi tu după coate-goalele ăla de Herman Henkleman, care nu merită nici o oră din timpul tău şi nici n-a meritat vreodată!

Capitolul 52

Telefonul pe care Julie îl aşteptase rugîndu-se sosi peste patru zile, în ultimul loc unde s-ar fi aşteptat să-l primească.

– A, Julie, o strigă secretara directorului, cînd Julie intră în cancelarie ca să-şi predea raportul de frecvenţă, la sfîrşitul zilei. Te-a căutat un anumit domn Stanhope, azi după-amiaza.

Julie ridică privirea, iar peste o fracţiune de secundă recunoscu numele şi încremeni.

– Ce-a spus? întrebă ea, alarmată de disperarea care i se simţea în voce.

– A spus că vrea să-şi înscrie fiul la cursul tău de educaţie fizică pentru handicapaţi. I-am răspuns că nu mai sînt locuri.

– De ce Dumnezeu i-ai spus una ca asta?

– Fiindcă l-am auzit pe domnul Duncan spunînd că sîntem supraaglomeraţi. Oricum, domnul Stanhope a zis că-i urgent şi că va reveni diseară la şapte. I-am spus că n-are nici un rost, pentru că la noi nimeni nu lucrează pînă la ora aia.

Fulgerător, Julie îşi dădu seama că Zack se temea s-o sune acasă, în caz că-i era urmărit telefonul, că o căutase la şcoală şi n-o găsise, şi că s-ar fi putut să nu mai încerce, şi abia reuşi să-şi stăpînească frustrarea şi nervii.

– Dacă a spus că era urgent, se răsti ea la secretara cea înţepată a directorului, de ce nu m-ai sunat pe pager, în clasă?

– Învăţătorii n-au voie să primească apeluri personale în timpul orelor. Aşa a stabilit domnul Duncan. E o regulă foarte strictă.

– E clar că nu era un apel personal! replică Julie, cu unghiile înfipte în palme. A spus dacă mai sună aici sau la mine acasă, diseară?

– Nu.

La şapte fără un sfert, Julie stătea singură în biroul administraţiei, privind telefonul de pe birou, al cărui beculeţ se aprindea la fiecare apel. Dacă de-

dusese greşit, dacă Zack avea să-i telefoneze acasă, nu la şcoală, însemna că ar fi putut crede că se răzgîndise şi n-avea s-o mai sune. Dincolo de pereţii de sticlă care înconjurau administraţia, holurile erau întunecate şi pustii, iar cînd omul de serviciu vîrî capul pe uşă, Julie tresări vinovată.

– Lucrezi groaznic de tîrziu în seara asta, remarcă Henry Rueheart, cu un zîmbet care-i dezvălui un dinte din faţă lipsă.

– Da, răspunse Julie, trăgînd repede în faţa ei o hîrtie şi un pix. Am de scris nişte... nişte rapoarte speciale. Uneori, mi-e mai uşor să gîndesc aici decît acasă.

– Nu prea scrii, mai mult stai cu privirea în gol, comentă Henry. Mă gîndeam că poate aştepţi un telefon, sau ceva...

– Nu, nici un telefon...

Telefonul de lîngă cotul ei sună ascuţit, iar Julie înhăţă receptorul, apăsînd pe butonul care se luminase.

– Alo?

– Salut, surioară, spuse Cari. Te-am tot sunat acasă şi m-am gîndit să încerc la şcoală, cînd am văzut că nu erai nicăieri. Ai mîncat de cină?

Julie îşi trecu mîna prin păr, încercînd să-şi amintească dacă Zack ar fi auzit că suna ocupat, sau dacă apelurile erau transferate automat pe alte linii.

– Am multe lucrări de terminat, spuse ea, aruncînd o privire hărţuită spre Henry, care se hotărîse să-şi tîrască picioarele în birou şi să golească coşurile de gunoi, în loc de a mătura în continuare pe holuri. Încerc să scriu nişte rapoarte, şi nu prea fac progrese.

– Totul e-n regulă? insistă el. Acum cîteva minute am văzut-o pe Katherine în oraş, şi a spus că săptămîna asta vrei să stai acasă în fiecare seară.

– Totul e în regulă. E excelent! Mă adîncesc în muncă, aşa cum m-ai sfătuit tu, mai ştii?

– Nu.

– Ei, atunci trebuie să-mi fi spus altcineva. Credeam că tu ai fost. Acum trebuie să te las. Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Te pup, încheie ea şi închise. Henry, spuse apoi, n-ai putea lăsa la urmă curăţenia din birou? Nu pot gîndi limpede dacă tot bocăneşti cu coşurile de hîrtii.

Lui Henry îi căzu faţa.

– Să mă iertaţi, domnişoară Julie. Păi, atuncea, am să termin de măturat pe hol. Aşa e bine?

– Da, e foarte bine. Iartă-mă, Henry, sînt puţin cam... obosită, încheie ea cu un zîmbet strălucitor care numai obosit nu părea.

Îl privi cum îşi tîrşea picioarele pe hol, apoi lumina din capătul acestuia se aprinse. Trebuia să-şi păstreze calmul, îşi spuse ea categoric, şi să nu spună sau să facă nimic neobişnuit, care ar fi trezit bănuieli.

La ora şapte fix, telefonul sună din nou, iar Julie smulse receptorul din furcă.

În telefon, glasul lui Zack suna şi mai profund, dar vorbea rece, scurt şi sacadat:

– Eşti singură, Julie?

– Da.

– Există ceva pe lumea asta ce-aş putea spune ca să-ţi scot din minte ideea aia nebunească de a veni la mine?

Nu asta voia să audă, nu-i vorbea în felul pe care-l dorea, dar Julie se concentră asupra cuvintelor pe care i le scrisese în scrisoare, refuzînd să se lase înşelată sau intimidată de tonul lui.

– Da, există, răspunse ea încet. Poți să-mi spui că toate lucrurile pe care mi le-ai scris în scrisoare erau minciuni.

– Bine, replică el. Erau minciuni.

Julie strînse receptorul în mînă, închizînd ochii.

– Şi acum, dragul meu, spune-mi că nu mă iubeşti.

Îl auzi trăgînd aer în piept, întretăiat, iar glasul îi deveni rugător şi chinuit.

– Nu-mi cere să spun asta. Te rog.

– Te iubesc atît de mult... şopti ea cu aprindere.

– Nu-mi face asta, Julie...

Degetele ei se destinseră pe receptor, în timp ce zîmbea, căci dintr-o dată îşi dăduse seama că avea să cîştige.

– Nu mă pot opri, spuse ea cu tandrețe. Nu mă pot opri să te iubesc. Nu există decît o singură soluție pe care sînt dispusă s-o accept, şi ți-am oferit-o.

– Christoase, aia nu-i o...

– Păstrează-ți rugăciunile pentru mai tîrziu, iubitule, şopti ironic Julie. Şi-aşa ai să-ți tocești genunchii cînd voi ajunge acolo, rugîndu-te să învăț să gătesc mai bine, să te las să mai şi dormi noaptea din cînd în cînd, să nu-ți mai tot torn la plozi întruna...

– Of, Julie... nu... Dumnezeule, nu!

– Nu ce?

Zack trase adînc, chinuit, aer în piept, apoi tăcu atît de mult timp, încît Julie se temu că n-avea să-i mai răspundă. Cînd în sfîrşit vorbi, cuvintele păreau să-i fie smulse din piept cu cleştele.

– Nu... înceta *niciodată* să mă iubeşti.

– Am să-ți promit asta în fața unui preot, a unui predicator sau a unui călugăr buddhist.

Aceste cuvinte îi smulseră un rîs şovăielnic, iar

amintirea zîmbetului său orbitor o făcu pe Julie să-i crească inima, în timp ce Zack o întreba:

– Vorbim cumva despre o căsătorie?

– Eu, da.

– Ar fi trebuit să mă aştept să insişti şi în legătură cu asta.

Încercarea lui de a părea morocănos fu complet ratată, dar Julie îi făcu jocul, dornică să-l înveselească:

– Nu vrei să te însori cu mine?

Zack declară finalul jocului, cu un singur cuvînt solemn:

– Categoric.

– În cazul ăsta, spune-mi cum să ajung la tine şi ce măsură porți la deget.

Urmă o nouă pauză chinuită, care-o călcă pe nervi, după care Zack începu să vorbească, iar Julie uită de orice altceva, conştientă numai de cuvintele lui şi de incredibila senzație de însuflețire care o cuprindea la auzul lor:

– În regulă. Ne întîlnim în Mexico City, la aeroport, peste opt zile, marți seara. În zorii zilei de marți, ia maşina şi du-te la Dallas. La Dallas, închiriază o maşină pe numele tău şi mergi cu ea pînă la San Antonio, dar n-o preda. Las-o în parcarea de la aeroport, o vor găsi în cele din urmă. Cu puțin noroc, autoritățile vor crede că mergi cu maşina ca să mă întîlneşti, nu cu avionul, şi nu vor alerta aeroporturile atît de repede. În total, drumul pe autostradă ar trebui să dureze doar cîteva ore. La ghişeul aeroportului te va aştepta un bilet de avion pentru cursa de la ora patru spre Mexico City, pe numele Susan Arland. Pînă aici ai vreo întrebare?

Julie zîmbi, dîndu-şi seama că Zack se aştepta ca discuția să se sfîrşească aşa, din moment

ce studiase deja toate posibilitățile logistice.

– Una singură: de ce nu ne putem întîlni mai devreme?

– Fiindcă înainte am de pus la punct cîteva detalii.

Îi acceptă explicația, iar el continuă:

– Marți dimineața cînd pleci de-acasă, să nu iei nimic cu tine. Nu-ți împacheta valiza, nu face nimic care să dea de bănuit că pleci. Uită-te tot timpul în oglinda retrovizoare și asigură-te că nu ești urmărită. Dacă te urmărește cineva, inventează vreo treabă, apoi întoarce-te acasă și așteaptă un nou semn de la mine. De-acum și pînă atunci, fii foarte atentă la corespondență. Deschide toate plicurile, chiar și pe cele publicitare. Dacă se schimbă ceva, cineva o să te anunțe, sau așa, sau personal. Nu putem folosi telefonul tău de acasă, fiindcă pariez că e urmărit.

– Cine-o să mă contacteze?

– N-am nici cea mai vagă idee, iar cînd o va face, nu-i cere să se identifice.

– Okay, spuse Julie, terminînd de notat instrucțiunile. Nu cred că sînt urmărită. Paul Richardson și David Ingram – cei doi agenți F.B.I. care au fost aici – au renunțat și s-au întors la Dallas, săptămîna trecută.

– Cum te simți?

– Minunat.

– N-ai grețuri matinale, sau ceva?

O mustra conștiința, dar încercă să se consoleze cu gîndul că nu-i spunea nici o minciună propriu-zisă.

– Sînt o femeie foarte sănătoasă. Cred că trupul meu a fost făcut anume pentru maternitate. Că pentru tine, e clar că a fost făcut anume.

Zack înghiți în sec, zgomotos.

– Tachinează-mă acum, și-ai să plătești mai tîrziu.

– Îmi promiți?

La asta, Zack rîse, cu un sunet gutural care o încălzi, dar nu la fel de mult ca vorbele lui senzuale.

– Mi-e dor de tine. Dumnezeule, ce dor mi-e de tine...!

Ca și cum s-ar fi temut ca oricare dintre ei să nu se relaxeze prea mult, continuă:

– Îți dai seama că nu-ți vei putea lua rămas-bun de la familia ta? Poți să le lași o scrisoare, într-un loc unde n-au s-o găsească decît la cîteva zile după ce pleci. Iar în continuare, niciodată n-ai să-i mai poți căuta.

Julie închise strîns ochii.

– Știu.

– Și ești pregătită pentru asta?

– Da.

– Ce mai mod de a ne începe viața împreună, comentă el abătut, destrămîndu-ți familia și rupînd toate legăturile cu ea... Parcă am căuta blestemul cu lumînarea.

– Nu spune asemenea lucruri! răspunse Julie, stăpînindu-și un fior. Îi voi face să înțeleagă, în scrisoare, cînd am să-mi iau rămas-bun de la ei. Și-n plus, despărțirea de ei ca să te urmez pe tine e, practic... o faptă biblică!

Pentru a alunga proasta dispoziție, îl întrebă:

– Acum ce faci? Stai în picioare, sau așezat?

– Stau așezat pe pat, într-o cameră de hotel, și vorbesc cu tine.

– Locuiești la hotel?

– Nu. Am închiriat camera doar ca să vorbesc la telefon și să am o legătură stabilă.

– Vreau ca la noapte să adorm văzînd ceea ce vei vedea tu cînd te culci. Descrie-mi dormitorul şi-am să-ţi spun şi eu cum arată al meu, ca să ştii.

– Julie, replică el ursuz, încerci să mă duci pe noi culmi ale frustrării sexuale?

Nu avea asemenea intenţii, dar ideea era mulţumitoare.

– Pot să fac asta?

– Ştii bine că da.

– Doar vorbind cu tine despre dormitoare?

– Doar vorbind cu mine despre orice.

Julie rîse, uşor şi firesc ca întotdeauna de cînd îl cunoscuse.

– Ce mărime are? întrebă el zîmbind.

– Dormitorul meu?

– Nu, inelarul.

În grabă, Julie trase aer în piept.

– Cinci şi jumătate, cred. Dar al tău?

– Nu ştiu. Cred că-i destul de mare.

– Şi ce culoare are?

– Degetul meu?

– Nu, chicoti ea, *dormitorul*.

– Deşteapto! o dojeni Zack, apoi continuă cu un glas mai profund: în perioada asta, e la bordul unei nave – pereţi de tec, o lampă de alamă, un mic scrin şi o fotografie a ta, pe care am decupat-o dintr-un ziar şi am agăţat-o pe perete.

– Asta vezi cînd adormi?

– Nu dorm, Julie. Nu fac decît să mă gîndesc la tine. Îţi plac ambarcaţiunile?

Julie trase din nou aer în piept, încercînd să memoreze tot ce-i spunea.

– Îmi plac ambarcaţiunile.

– Dormitorul tău cum e?

– Cu volane. Volane albe pe marginea cuverturii, pe baldachin şi pe faţa de masă. O fotografie a ta pe noptieră.

– De unde-o ai?

– Dintr-o revistă veche, de la bibliotecă.

– Ai furat o revistă de la bibliotecă şi mi-ai decupat fotografia? întrebă el, încercînd să pară şocat.

– Vai de mine, am şi eu scrupule, să ştii! Am explicat că o distrusesem din greşeală şi am plătit-o. Zack... continuă, încercînd să-şi ascundă panica din voce, omul de serviciu se învîrteşte pe la uşă. Nu cred că mă aude, dar în mod normal nu dă tîrcoale aşa.

– Acum am să închid. După aia, continuă să vorbeşti la telefon. Încearcă să-l faci să creadă că e o conversaţie cît mai nevinovată.

– Bine. Stai, uite-l că pleacă. Probabil a avut nevoie de ceva din cărucior.

– Oricum, e mai bine să terminăm. Dacă mai ai de rezolvat ceva înainte să pleci, fă-o săptămîna viitoare.

Julie dădu din cap, amuţită de regret la gîndul că n-avea să-l mai audă.

– Mai am să-ţi spun un lucru, adăugă el încet.

– Ce anume?

– Fiecare cuvînt din scrisoarea aia a fost serios.

– Ştiu.

Julie simţi că voia să închidă, şi adăugă repede:

– Înainte să pleci, ce crezi despre ceea ce-a descoperit Matt în legătură cu Tony Austin? Chiar dacă Matt consideră că nu putem facem nimic pe plan legal, trebuie să existe vreo...

– Nu te amesteca, o preveni Zack, cu glasul dintr-o dată rece ca gheaţa. Iar pe Austin lasă-l în seama mea. Mai există şi alte căi de a rezolva cu el, fără să-l implicăm pe Matt.

– Ce fel de căi?

– Nu întreba. Dacă ai probleme cu aranjamentele pe care le fac pentru tine, să nu-i ceri ajutorul lui Matt. Ceea ce facem e ilegal şi nu-l pot lăsa să se implice mai mult decît a făcut-o deja.

Tonul lui ameninţător o făcu pe Julie să-şi stăpînească un fior rece.

– Zi ceva drăgăstos, înainte să închizi.

– Ceva drăgăstos, repetă el, mai blînd. Cam ce-ai avea în minte?

Julie fu cam rănită că nu putea găsi singur ceva, dar imediat Zack spuse, cu zîmbetul simţindu-i-se în glasul răguşit:

– Am să mă duc la culcare fix peste trei ore. Să fii acolo, cu mine. Iar cînd închizi ochii, braţele mele te vor cuprinde.

Vocea ei coborî pînă la o şoaptă tremurătoare:

– Îmi place nespus.

– Te vor cuprinde în fiecare seară, la fel cum au făcut tot timpul de cînd ne-am despărţit. Noapte bună, iubito.

– Noapte bună.

Zack închise şi, în ultimul moment, Julie îşi aminti de instrucţiunile lui de a continua să converseze bine dispusă. În loc să se prefacă, de teamă că n-ar fi reuşit prea convingător, o sună pe Katherine şi reuşi să vorbească vrute şi nevrute cu ea. După ce închise, rupse din blocnotes foaia cu instrucţiunile lui Zack, apoi îşi aminti că văzuse la televizor un film poliţist unde cazul era rezolvat cu ajutorul impresiunii rămase pe filele de dedesubt, aşa că luă tot blocnotesul.

– Noapte bună, Henry, salută ea veselă.

– Noapte bună, domnişoară Julie, răspunse Henry, tîrîndu-şi picioarele pe hol.

Julie ieşi pe uşa laterală. Henry ieşi pe aceeaşi uşă, trei ore mai tîrziu, după ce vorbise cu taxă inversă la un număr din Dallas.

Capitolul 53

Julie îşi aruncă geanta de voiaj în maşină, se uită la ceas ca să se asigure că avea timp destul să prindă avionul de la amiază, şi intră înapoi în casă. În timp ce punea vasele de la micul dejun în spălător, auzi sunînd telefonul de pe perete şi răspunse.

– Bună, frumoaso!

Glasul lui Paul Richardson era cald şi tăios – o combinaţie ciudată, după părerea Juliei.

– Ştiu că e tîrziu, dar aş vrea să te văd în weekendul ăsta. Aş putea să vin cu avionul de la Dallas şi să te invit la un restaurant mîine seară, de Valentine's Day. Sau, şi mai bine, ce-ar fi să zbori tu pînă aici, iar eu să gătesc?

Julie hotărîse deja că, dacă era într-adevăr urmărită, o călătorie „nevinovată" ca aceasta îi putea amăgi pe urmăritori, făcîndu-i să-şi coboare garda.

– Nu pot, Paul, într-o jumătate de oră plec la aeroport.

– Unde te duci?

– Asta-i o întrebare oficială? întrebă ea, clătind un pahar, cu receptorul prins între umăr şi bărbie.

– Dacă era oficială, n-aş fi venit să ţi-o pun personal?

Simpatia şi încrederea ei instinctivă faţă de el se războiau cu prudenţa pe care i-o recomandase Zack, dar pînă cînd se urca în maşină ca să plece pentru

totdeauna din Keaton, părea mai înțelept şi mai uşor să spună adevărul.

– Încă nu ştiu, recunoscu ea.

– Julie, ce pot face ca să ai încredere în mine?

– Să-ți dai demisia?

– Trebuie să existe şi o cale mai simplă.

– Mai am de făcut cîteva treburi înainte de a pleca. Hai să discutăm despre asta cînd mă întorc.

– De unde şi cînd?

– Mă duc în vizită la bunica unei prietene, într-un orăşel din Pennsylvania – Ridgemont, mai exact. Mă voi întoarce acasă mîine, spre seară.

Paul oftă.

– Bine, atunci. Să te sun săptămîna viitoare, ca să stabilim o întîlnire?

– Hmm... bine, răspunse ea absentă, turnînd detergent în spălătorul de vase şi închizînd uşa.

Paul Richardson închise telefonul din birou, făcu un al doilea apel şi aşteptă răspunsul, bătînd cu degetele în tăblia mesei. Înhăță receptorul de la primul semnal, iar o voce feminină îi spuse:

– Domnule Richardson, Julie Mathison şi-a rezervat loc la o cursă din Dallas cu legătură la Philadelphia pentru Ridgemont, Pennsylvania, cu un avion de navetă. Mai doriți şi alte informații?

– Nu, răspunse el cu un oftat uşurat.

Se ridică, merse la fereastră şi privi încruntat traficul de weekend pe bulevardul din Dallas.

– Ei? întrebă David Ingram, intrînd din biroul alăturat. Ce ți-a spus despre valiza pe care a pus-o în maşină?

– Adevărul, fir-ar să fie! Mi-a spus adevărul, pentru că nu are nimic de ascuns.

– Aiurea. Uiți telefonul din America de Sud, pe care l-a aşteptat la şcoală, acum două seri.

Paul se răsuci în loc.

– America de Sud? Deci ai prins o urmă?

– Mhm, acum cinci minute. Apelul a venit prin centrala telefonică a unui hotel din San Lucia Del Mar.

– Brewer! scrîşni Paul, strîngînd din fălci. Sub ce nume s-a înregistrat?

– Jos Feliciano, răspunse Ingram. Nesimțitul ăla arogant s-a cazat ca Jos Feliciano!

Paul se holbă la el, neîncrezător.

– Foloseşte un paşaport cu numele ăsta?

– Recepționera nu i l-a cerut. Îl credea localnic. De ce nu? E brunet, avea nume spaniol şi vorbeşte spaniola – nici nu-i de mirare, după atîția ani trăiți în California. Apropo, acum are barbă.

– Înțeleg că a fost deja verificat?

– Normal. A plătit o noapte în avans, iar a doua zi dimineața plecase. N-a folosit patul din cameră.

– S-ar putea să se mai ducă acolo, ca să dea telefon. Pune hotelul sub supraveghere.

– S-a rezolvat.

Paul reveni la birou şi se aşeză pe scaun.

– A vorbit cu el zece minute, adăugă Ingram. Timp suficient ca să facă planuri.

– Suficient şi ca să stea de vorbă cu cineva pentru care îi pare rău şi să se asigure că-i e bine. Are o inimă bună şi crede că banditul ăsta e o victimă a împrejurărilor. Să nu uiți. Dacă voia să rămînă cu el, ar fi plecat împreună din Colorado.

– Poate că n-a fost el de acord s-o ia.

– Exact, comentă Paul sarcastic. Dar acum, după cîtva săptămîni în care n-a văzut-o, dintr-o dată e atît de înnebunit după ea, încît o să iasă din ascunzătoare ca s-o întîlnească.

– Şi tu ai face la fel, se răsti Ingram. Deja te-a

luat în colimator tipu' de sus, pentru că mereu o aperi pe femeia asta, şi încă mai lupţi pentru ea. A minţit cu neruşinare în legătură cu cele întîmplate în Colorado. Ar fi trebuit să-i citim drepturile şi s-o umflăm...

Paul făcu un efort să-şi aducă aminte că Ingram era prietenul lui şi principala cauză a furiei sale era îngrijorarea.

– Mai există şi mica problemă a unor motive rezonabile de suspiciune, îi reaminti el lui Dave. Nici măcar atîta nu avem, necum dovezi.

– Ba avem, de-acum cinci minute, de cînd ne-a venit raportul despre telefonul ăla!

– Dacă ai dreptate în tot ce spui, o să ne ducă direct la Benedict. Dacă greşeşti, nu pierdem nimic.

– Am ordonat să fie pusă sub supraveghere constantă, înainte de a veni aici, Paul.

Strîngînd din fălci, Paul îşi stăpîni protestul nedrept, la adresa acţiunii lui Dave, dar spuse printre dinţi:

– Dă-mi voie să-ţi amintesc că *eu* răspund de cazul ăsta, pînă-mi va fi luat. Înainte să mai faci ceva, discuţi cu mine. E clar? se răsti el.

– E clar! se răsti şi Dave, la fel de furios. Ai mai aflat ceva despre maşina aia care-a fost parcată în faţa casei ei săptămîna trecută?

Împingînd un raport spre el pe birou, Paul răspunse:

– A fost închiriată de la Hertz, din Dallas, de Joseph A. O'Hara. Adresă din Chicago. Fără cazier. Curat lună. Angajat ca şofer şi bodyguard la Collier Trust.

– Asta-i o bancă?

– În Houston există o Collier Bank and Trust cu sucursale prin toată ţara.

– Adineaori, cînd ai sunat-o, ai întrebat-o întîmplător şi despre vizitatorii ei din Chicago?

– Şi s-o pun în gardă că e urmărită, pentru ca iar să mă acuzi de favoritisme?

Ingram trase adînc aer în piept şi aruncă raportul despre O'Hara înapoi pe biroul lui Paul.

– Ascultă, Paul, îmi pare rău. Numai că nu vreau să-ţi distrugi cariera pentru o boarfă cu ochi mari albaştri şi craci mişto.

Relaxîndu-se în scaun, Paul îl privi cu un zîmbet posomorît.

– Va trebui să-i ceri iertare în genunchi, într-o zi, altfel n-o să te primim ca naş al primului nostru copil.

Cu un oftat răguşit, Ingram răspunse:

– Sper să vină ziua cînd va trebui să fac asta, Paul. O doresc din toată inima.

– Bine. Atunci uită-te naibii unde trebuie, nu la picioarele ei!

•

Julie termină de făcut ordine în bucătărie, îşi luă haina din debara şi tocmai se pregătea să pornească în călătoria spre Pennsylvania, cînd auzi o bătaie în uşă.

Cu mantoul pe braţ, deschise şi, surprinsă, îi văzu pe Ted şi Katherine unul lîngă altul.

– Demult nu v-am mai văzut împreună pe veranda cuiva, spuse ea cu un zîmbet încîntat.

– Katherine mi-a spus că pleci în Pennsylvania ca s-o faci pe ambasadoarea sau nu ştiu ce în favoarea lui Zack Benedict. Care-i ideea, Julie? o întrebă el, intrînd în casă urmat de Katherine, cu o expresie vinovată.

Julie se uită la ceas.

– Am mai puţin de cinci minute ca să-ţi explic,

deşi credeam că i-am explicat deja Katherinei încă de aseară.

În mod normal, ar fi fost foarte ofensată de amestecul lor în viaţa ei, dar faptul că peste cîteva zile avea să-i părăsească pe amîndoi îi alunga orice resentimente. Fără ranchiună, adăugă:

– Deşi mă bucur că vă văd iar împreună, aş vrea să găsiţi altă cauză comună pentru asta, nu să vă luaţi de mine.

– Eu sînt de vină, interveni repede Katherine. Azi-dimineaţă l-am văzut pe Ted în oraş, şi m-a întrebat de tine. Nu-mi spuseseşi că e o călătorie secretă...

Lăsă fraza neterminată.

– Nici nu e secretă.

– Atunci, explică-mi de ce te duci, insistă Ted, cu chipul încordat de îngrijorare şi frustrare.

Închizînd uşa, Julie îşi împinse absentă părul de pe frunte, încercînd să se gîndească ce să le spună. Nu putea să le explice că o tulbura în mod superstiţios afirmaţia lui Zack că mariajul lor era blestemat de la început din cauza suferinţelor pe care avea să le provoace. Pe de altă parte, voia să le spună destul din adevăr ca să ţină minte şi să-i ajute să înţeleagă totul şi s-o ierte mai repede, după ce pleca. Se uită de la faţa îngrijorată a Katherinei la chipul nemulţumit al lui Ted şi spuse, vorbind cu o voce întretăiată:

– Credeţi în ideea aia care spune că toate merg aşa cum încep?

Katherine şi Ted se priviră nedumeriţi, aşa că Julie încercă să explice:

– Că, dacă ceva începe prost, atunci o să se şi *termine* prost?

– Da, răspunse Katherine, cred că aşa e.

– Eu nu, replică Ted sec, probabil referindu-se la căsnicia lui cu Katherine. Sînt şi unele lucruri care încep minunat, dar se sfîrşesc îngrozitor.

– Întrucît sînteţi hotărîţi să vă amestecaţi în viaţa mea, continuă Julie, amuzată, cred că am dreptul să vă atrag atenţia că, dacă vă referiţi la căsnicia voastră, adevărata problemă e aceea că niciodată nu s-a terminat cu adevărat. Katherine o ştie, chiar dacă tu refuzi să accepţi, Ted. Şi acum, ca să termin cu răspunsurile la întrebarea voastră despre călătoria mea în Pennsylvania în minutul pe care-l mai am înainte de a pleca: Zack a fost crescut de bunica lui şi s-a despărţit de ea în împrejurări foarte urîte. De-atunci, nimic din viaţa lui personală n-a mai mers bine. Acum e în pericol, e singur, dar începe o parte cu totul nouă a vieţii lui. Aş vrea să aibă parte de linişte şi noroc în această viaţă nouă, şi presimt – ziceţi-i superstiţie, dacă vreţi – că, poate, dacă dreg punţile pe care el le-a dărîmat cu ani în urmă, aşa o să fie.

În tăcerea care se lăsase, îi privi pe amîndoi cum încercau zadarnic să găsească un răspuns, şi porni spre uşă.

– O să ţineţi minte asta, da? adăugă, străduindu-se să-şi ascundă emoţia din voce şi să escamoteze importanţa următoarei cereri. Ca să fii cu adevărat fericit, e foarte folositor să ştii că familia ta îţi doreşte binele... chiar dacă nu faci tot ceea ce-ar dori ei să faci. Cînd propria ta familie te urăşte, e aproape la fel ca un blestem.

Cînd uşa se închise în urma ei, Ted o privi iritat pe Katherine.

– Ce naiba a vrut să spună cu asta?

– Mie mi s-a părut destul de logic, răsunse Katherine, deşi se încrunta, nedumerită de încordarea

stranie pe care o simțise în vocea Juliei. Și tatăl meu e destul de superstițios, ca și mine de altfel. Deși, totuși, cuvîntul *blestem* mi s-a părut puțin cam puternic.

– Nu la asta mă refeream. Ce-a vrut să spună cînd a zis că nici căsnicia noastră nu s-a terminat, și că tu știi?

În ultimele cîteva săptămîni, Katherine o văzuse pe Julie înfruntînd curajoasă F.B.I.-ul și restul lumii, exprimîndu-și deschis credința în nevinovăția lui Zack Benedict, deși el îi respinsese iubirea și o rănise îngrozitor, în Colorado.

În același timp, Katherine reușise să ajungă în apropierea lui Ted de mai multe ori, în timp ce lucrau ca antrenori la jocurile sportive ale Juliei, dar avusese grijă să-și ascundă sentimentele mai profunde și încercase doar să-i învingă ostilitatea.

Inițial, se convinsese că modul cel mai bun de a-l trata pe Ted și a-și atinge scopul consta într-o strategie lentă, pas cu pas, nu o recunoaștere deschisă a sentimentelor.

Acum, uitîndu-se la omul pe care-l iubea, se confrunta cu faptul că teama de a fi rănită, de a se face de rîs, de a i se spulbera speranțele o dată pentru totdeauna, îi dictase toate acțiunile. Știa că Ted se întîlnea frecvent cu altă femeie și-și dădea seama, cu întîrziere, că nu reușise decît să ajungă la un fel de armistițiu cu el; sentimentele lui față de ea nu se schimbaseră, îl forțase doar, cu prezența ei constantă, să-și ascundă disprețul după o fațadă rece și politicoasă.

Și se temea că nu mai avea timp, se temea că avea să-i piară curajul dacă nu-i spunea acum adevărul, și se mai temea și că urma să facă o gafă fatală, pentru că era atît de disperată și de nervoasă, încît avea să deșerte totul în fața lui dintr-o dată.

– Te gîndești la răspuns, sau îmi studiezi forma nasului? întrebă el iritat.

Spre oroarea ei, Katherine își simți genunchii începînd să tremure și palmele să transpire – dar ridică ochii spre ai lui și spuse cu curaj:

– Julie consideră că mariajul nostru nu s-a terminat pentru că eu încă te mai iubesc.

– De unde i-a putut veni ideea asta idioată?

– De la mine. Eu i-am spus.

Ted se încruntă brusc, sfredelind-o cu o privire disprețuitoare care o făcu să se crispeze.

– I-ai spus tu că mă mai iubești?

– Da. I-am spus totul, inclusiv ce soție jalnică ți-am fost și cum... cum am pierdut copilul.

Chiar și acum, după ani de zile, pomenirea copilului pe care ea îl distrusese intenționat îl înfuria pe Ted atît de tare, încît trebui să-și înfrîneze imboldul de a o lovi, iar furia acumulată îl făcu să se clatine pe picioare.

– Să nu mai aminteși de copilul ăla, nici mie, nici altcuiva, că de nu, jur pe toți sfinții c-am să...

– Ai să ce? strigă Katherine, cu vocea frîntă. Ai să mă urăști? Nu mă poți urî mai mult decît mă urăsc eu singură pentru tot ceea ce s-a întîmplat. Ai să divorțezi de mine? Mi-ai făcut-o deja. Ai să refuzi să crezi că a fost un accident? continuă ea isteric. Ei, da, *a fost* un accident! Calul pe care-l călăream era rănit la un picior...

– Taci din gură, fir-ai a dracu'! răcni Ted, apucîndu-i brațele într-o strînsoare zdrobitoare și începînd s-o împingă într-o parte ca să plece.

Dar Katherine ignoră durerea și se lipi de ușă, împiedicîndu-l s-o deschidă.

– Nu pot! țipă ea. Trebuie să te fac să înțelegi. Trei ani am tot încercat să uit cît rău am făcut, trei ani am căutat o cale de a ispăşi tot ce-am fost şi nu mai vreau să fiu.

– Nu vreau să mai aud!

Ted încercă s-o dea la o parte, dar Katherine nu se clinti, ignorîndu-i strînsoarea dureroasă a degetelor în carne.

– Ce naiba vrei de la mine? întrebă el, neputînd-o urni din loc fără să recurgă la forța fizică brutală.

– Vreau să mă crezi cînd îți spun că a fost un *accident,* se tîngui ea.

Ted făcu un efort să ignore impactul acestor cuvinte şi efectul feței ei frumoase, brăzdate de lacrimi, dar în tot timpul de cînd o cunoştea, niciodată n-o mai văzuse plîngînd. Fusese răsfățată, mîndră, capricioasă, dar niciodată nu vărsase nici măcar o lacrimă. Chiar şi aşa, ar fi putut să-i reziste, dacă în clipa aceea Katherine n-ar fi ridicat spre el ochii umezi, şoptindu-i dureros:

– Amîndoi am plîns înăuntrul nostru pentru cum ni s-a terminat căsnicia, atîția ani, măcar ține-mă în brațe şi hai s-o terminăm acum.

Împotriva propriei lui voințe, strînsoarea mîinilor îi slăbi pe brațele ei, Katherine îşi apăsă fața la pieptul lui, şi deodată brațele sale o cuprinseră, strîngînd-o la piept în timp ce plîngea, iar durerea dulce de a-i simți din nou trupul lipit de a lui fu cît pe ce să-i vină de hac. Străduindu-se să-şi păstreze glasul plat şi lipsit de emoții, o preveni:

– S-a sfîrşit, Katherine. *Totul* s-a sfîrşit.

– Atunci, lasă-mă să spun lucrurile pentru care m-am întors în Keaton ca să ți le spun, şi să ne despărțim prieteni, nu dușmani.

Mîna lui îşi opri mişcările pe spatele ei, iar Katherine îşi ținu respirația, aşteptîndu-se s-o refuze, dar cînd Ted rămase tăcut, ridică privirea spre el şi începu:

– Ai putea găsi în inima ta credința că există măcar o şansă de cincizeci la sută ca eu să nu fi încercat anume să pierd copilul?

Înainte ca el s-o poată refuza, continuă cu o sinceritate dureroasă:

– Dacă stai să te gîndeşti, ai să-ți dai seama că niciodată n-aş fi avut *curajul* să-mi risc propria viață, pentru nimic în lume. Eram atît de laşă, mi-era frică de sînge, de păianjeni, de şerpi...

Ted devenise şi el între timp mai matur şi mai înțelegător; dintr-o dată, înțelese logica afirmației ei – dar mai mult, îi citi adevărul în ochi, iar furia şi dezgustul pe care le nutrise atîția ani începură să se dezintegreze, lăsîndu-l incredibil de uşurat:

– Pînă şi de molii ți-era frică.

Ea dădu din cap, văzînd cum ostilitatea se ştergea în sfîrşit de pe chipul lui, pentru prima oară după ani de zile.

– Îmi pare mai rău decît aş putea spune vreodată pentru felul prostesc şi egoist în care am pierdut copilul. Îmi pare rău pentru impasul în care am împins căsnicia noastră, pentru coşmarul pe care l-am făcut din viața ta în tot timpul cît am trăit împreună...

– N-a fost chiar atît de rău, spuse el fără tragere de inimă - cel puțin, nu *tot* timpul...

– Nu te preface de dragul meu, acum m-am maturizat, am învățat să privesc adevărul în față şi să-l accept. Iar adevărul e că am fost o soție jalnică. Pe lîngă că m-am purtat ca o puştoaică răsfățată, irațională şi pretențioasă, nu eram bună de nimic. Nu găteam, nu spălam, iar cînd nu-mi făceai pe

plac, nu mă culcam cu tine. Ani de zile am simțit nevoia să recunosc asta față de tine și să-ți spun adevărul – nu tu ai dat greș, nici căsnicia noastră n-a dat greș: *eu* am greșit.

Spre uimirea ei, Ted clătină din cap, oftînd:

– Întotdeauna ai fost așa de aspră cu tine însăți... Asta nu s-a schimbat.

– Aspră cu mine însămi? repetă Katherine cu un rîs înecat. Glumești pesemne, sau ai avut două mirese! În caz că faci o confuzie, *eu* sînt aia care era să te otrăvească, în rarele ocazii cînd mă deranjam să gătesc. Sînt aia care a lăsat urme cu fierul de călcat pe trei dintre cele patru cămăși ale tale de uniformă, în prima săptămînă de după căsătorie. Sînt cea care-ți călca toți pantalonii cu dunga pe cusătură, nu în față, de-ți stăteau ieșiți în lateral.

– N-ai fost cît pe ce să mă otrăvești.

– Ted, nu mă lua de sus! Toți cei de la Oficiul șerifului te tachinau că ești Rolaid King după ce ne-am căsătorit. I-am auzit.

– La naiba, înghițeam antiacidele ca pe bomboane, pentru că mă însurasem cu o femeie pe care n-o puteam face fericită, iar asta mă rodea pe dinăuntru.

Katherine așteptase tot acel timp ca să-și recunoască defectele și să-și ceară iertare, așa că refuza să accepte cavalerismul deplasat al lui Ted.

– Nu-i adevărat, și-o știi foarte bine! Dumnezeule, mama ta mi-a dat chiar și rețeta mîncării tale favorite, iar tu abia ai putut mînca gulașul ăla, cînd ți l-am făcut. Nu nega! îl opri ea cînd Ted dădu să clatine din cap. Te-am *văzut* cînd l-ai aruncat la ghenă, imediat ce-am ieșit din bucătărie. Probabil că la fel ai scăpat de tot ce ți-am mai gătit, și nu te acuz.

– La naiba, am mîncat tot ce mi-ai gătit vreodată! insistă el furios. Numai gulașul nu. Îmi pare rău că m-ai văzut aruncîndu-l, dar nu suport așa ceva.

Expresia Katherinei deveni amenințătoare.

– Ted, mama ta mi-a spus anume că e mîncarea ta favorită.

– Ba nu, era mîncarea favorită a lui *Carl*. Mereu le încurca.

Absurditatea acestei dezbateri aprinse dintre ei îi lovi pe amîndoi în același timp; Katherine începu să chicotească, rezemîndu-se de ușă.

– Și de ce nu mi-ai spus?

– Nu m-ai fi crezut, răspunse Ted cu un oftat aspru, în timp ce-și încorda mîna lîngă umărul ei și încerca să-i explice încă o dată ceea ce n-o putuse face să înțeleagă la vîrsta de douăzeci de ani. La un moment dat, în viața ta de fiică frumoasă și inteligentă a lui Dillon Cahill, ți-a venit ideea sonată că trebuia să le faci pe toate exact ca la carte și să-ți iasă mai bine decît oricui. Cînd ceva nu-ți reușea perfect, te înfuriai așa de tare, încît nu se mai putea discuta rațional cu tine. Pentru tine, viața era ca o pînză din-alea pictate după număr, unde toate trebuie să se facă exact în ordinea și între liniile indicate, altfel nu iese nimic. Kathy, reluă el mai încet, iar sunetul numelui afectuos pe care numai Ted îndrăznise vreodată să-l folosească avu asupra ei un efect aproape la fel de devastator ca și felul cum îi dădu absent la o parte părul de pe umăr cu încheietura mîinii, ai vrut să te duci la colegiu imediat după ce ne căsătorirăm, nu fiindcă erai superficială sau răsfățată, ci pentru că-ți venise ideea smintită că încurcaseși ordinea lucrurilor măritîndu-te cu mine mai întîi, nu după ce-ți terminai studiile la școala aia

simandicoasă din est. Iar cînd ți-ai dorit conacul ăla afurisit pe care l-a construit tatăl tău pentru noi, n-a fost fiindcă voiai să-i domini pe toți cei din oraș, ci fiindcă, într-o parte a sufletului tău, chiar credeai că am fi fericiți acolo, fiindcă... fiindcă intra în ordinea firească a lucrurilor pentru Katherine Cahill.

Închizînd ochii, Katherine își rezemă capul de ușă și oftă cu un amestec de frustrare și amuzament.

– Cînd m-am întors la colegiu, după divorț, am petrecut un an întreg vizitînd un psihoterapeut o dată pe săptămînă, ca să încerc să înțeleg de ce eram atît de tulburată.

– Și ce-ai aflat?

– Nici pe departe atîtea cîte mi-ai spus tu, în doar două minute. Și pe urmă știi ce-am făcut?

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet, în timp ce clătina din cap.

– N-am nici cum să-mi imaginez. Ce-ai făcut pe urmă?

– M-am dus la Paris și am urmat un curs de artă culinară Cordon Bleu!

– Și cum te-ai descurcat?

– Nu prea bine, de fapt, mărturisi ea cu un zîmbet abătut. A fost singura dată în viața mea cînd n-am strălucit la un curs pe care am *vrut* să-l urmez.

Ted înălță din sprîncene, pentru a accentua importanța acestei dezvăluiri, iar Katherine îi acceptă comentariul tacit dînd din cap cu înțelegere.

–.Ai luat cursul?

– L-am luat la vită, îl tachină ea, iar chicotitul lui îi făcu inima să cînte, dar l-am picat la viței.

Un moment își zîmbiră, pentru prima dată în armonie după atîția ani, apoi Katherine spuse încet:

– Nu vrei să mă săruți, te rog?

Brusc, Ted se îndreptă, retrăgîndu-se de lîngă ușă.

– Nici o șansă.

– Ți-e frică?

– Las-o moartă, fir-ar să fie! Ți-ai mai făcut o dată numărul ăsta de seducție cu mine, cu ani în urmă, e învechit naibii. N-o să țină.

Ignorînd lovitura primită de mîndria ei, Katherine își încrucișă brațele pe piept și-i zîmbi:

– Pentru un fiu de preot, înjuri îngrozitor de mult.

– La fel mi-ai spus și atunci. Și ți-am spus și eu că nu sînt preot, ci tatăl meu e. Mai mult, adăugă el, într-o încercare deliberată de a și-o înstrăina, dacă în tinerețe mă atrăgeai irezistibil, acum prefer să seduc pe cine am eu chef.

Durerea din sufletul ei răzbătu într-o șoaptă înceată, amenințătoare, în timp ce se desprindea de ușă și-și lua haina de pe un scaun:

– Serios...?

– Serios al dracu'! Și-acum, dacă vrei să urmezi un sfat bun, fugi înapoi la Hayward Spencer sau Spencer Hayward, sau cum îl cheamă, din Dallas, și lasă-l să-ți aline sensibilitățile rănite cu un colier de diamante de cincizeci de carate, potrivit cu inelul ăsta incredibil de vulgar pe care-l porți în deget.

În loc să se repeadă la el așa cum ar fi făcut cu ani în urmă, Katherine îi aruncă doar o privire de nepătruns, după care-i răspunse:

– Nu mai am nevoie de sfaturile tale. Poate vei fi surprins să auzi, dar în ultima vreme alții îmi cer mie sfaturi – inclusiv Spencer.

– Despre ce? întrebă el sarcastic. Despre declarațiile din paginile revistelor mondene?

– Asta a fost! explodă Katherine, aruncîndu-și haina înapoi pe scaun. Te las să mă lovești atunci

cînd merit, dar al dracului să fiu dac-am să-ți permit să-ți ascunzi propriile incertitudini sexuale după niște atacuri împotriva mea.

– Propriile mele CE??? strigă Ted.

– Te purtai absolut normal, destins, relaxat, pînă ți-am cerut să mă săruți, iar atunci ai început cu atacul ăsta personal absurd. Acum, sau te scuzi, sau mă săruți și recunoști că ți-e frică.

– Îmi prezint scuzele, se răsti Ted, atît de repede și nesincer, încît Katherine izbucni în rîs.

– Îți mulțumesc, replică ea dulce, luîndu-și haina. Scuzele se acceptă.

În trecut, un asemenea schimb de replici ar fi dus la o bătălie răsunătoare, iar Ted era acum complet descumpănit de seninătatea ei neașteptată – atît de descumpănit, încît își dădu seama în sfîrșit că se schimbase cu adevărat.

– Katherine, spuse el scurt, te rog să mă scuzi că te-am atacat. Vorbesc serios. Îmi cer iertare.

Katherine dădu din cap, dar avu grijă să-i evite privirea, pentru ca expresia din ochi să n-o dea de gol.

– Știu. Probabil că ai înțeles greșit la ce gen de sărut mă refeream. Eu m-am gîndit doar la un mod de a pecetlui împăcarea și a o face să dureze.

Ridică ochii spre el, și ar fi putut să jure că în privirea lui se citea complicitate și amuzament – dar, spre surprinderea ei, Ted se conformă. Îi ridică bărbia, murmurînd:

– Bine, sărută-mă, da' repede.

Și astfel, cînd buzele li se atinseră din nou pentru prima oară în trei ani de zile, Katherine rîse.

– Nu mai rîde! o preveni el, cu un chicotit înfundat.

– Nu mai zîmbi! replică ea.

Însă respirațiile li se combinau și nu fu nevoie de mai mult ca să aprindă pasiunea pe care o împărtășiseră cîndva.

Mîinile lui Ted îi alunecară pe talie, trăgînd-o mai aproape, apoi se încordară dintr-o dată cînd Katherine se lipi de trupul lui, cuprinzîndu-i spatele și strîngînd-o cu putere.

Capitolul 54

Urmînd îndrumările primite de la omul care lucra la biroul de închiriat mașini al micului aeroport din Ridgemont, Julie găsi fără dificultate casa unde copilărise Zack. Cocoțat pe o colină cu vedere peste valea mică, dar pitorească, conacul în stil Tudor unde încă mai locuia Margaret Stanhope era, potrivit omului de la biroul de închirieri, „un semn de reper general pe- aicea".

Uitîndu-se după coloanele elegante de cărămidă despre care i se spusese că marcau aleea, Julie le văzu în dreapta și coti de pe șosea. În timp ce-și croia drum în lungul aleii late care urca printre copaci spre culmea colinei, își aminti ceea ce-i spusese Zack despre ziua cînd părăsise acel loc. *Din momentul acela, eram dezmoștenit pentru totdeauna. Așa că am predat cheile mașinii – la cererea ei – și am pornit pe jos, coborînd aleea de pe colină, pînă la șosea.* Avusese foarte mult de mers, își dădu ea seama cu un junghi de nostalgie tristă, privind în jur și încercînd să-și imagineze ceea ce văzuse și simțise el în acea zi.

Pe culmea colinei, aleea cotea, se lărgea și descria un arc larg printre peluze tunse îngrijit și co-

paci uriaşi, desfrunziţi acum, iarna. Casa întinsă, de piatră, avea o austeritate aspră care-o făcea să se simtă ciudat de stînjenită, în timp ce oprea la peronul pavat cu cărămizi din faţa treptelor. Nu telefonase în prealabil, pentru că nu dorise să-şi explice scopul vizitei la telefon, nici să-i dea bunicii lui Zack posibilitatea de a refuza s-o primească.

Ştia din experienţă că problemele personale delicate se rezolvau cei mai bine faţă-n faţă. Luîndu-şi poşeta şi mănuşile, coborî din maşină şi rămase cu privirea spre casă şi împrejurimi, amînînd momentul întîlnirii. Acolo crescuse Zack, şi i se părea că acea casă îşi lăsase amprenta pe personalitatea lui; într-un fel, semăna cu el – solidă, mîndră, redutabilă, impresionantă.

Acest lucru o făcu să se simtă mai bine, mai încurajată, în timp ce urca treptele spre uşa cu arcadă largă. Stăpînindu-şi ferm inexplicabilul presentiment rău care încerca s-o cuprindă, îşi reaminti că venise cu o îndelung amînată „misiune de pace" şi ridică inelul masiv de alamă pentru a bate în uşă.

Îi răspunse un majordom bătrîn, cu umeri aduşi, costum negru şi papion.

– Sînt Julie Mathison, îi spuse ea. Aş dori s-o văd pe doamna Stanhope, dacă e acasă.

Sprîncenele albe şi zburlite ale valetului se înălţară deasupra ochilor căprui la auzul numelui, dar omul îşi reveni imediat şi păşi înapoi în holul imens, întunecos, cu pardoseală de gresie verde.

– Voi întreba dacă doamna Stanhope vă primeşte. Puteţi aştepta aici, adăugă el, indicînd un scaun antic cu spătar drept şi aspect incomod, poziţionat lîngă o masă în formă de tobă, în capătul din stînga al holului.

Julie se aşeză, cu poşeta pe genunchi, simţindu-se cam ca o petiţionară în atmosfera formală neprimitoare şi sufocantă a holului. Presimţea că nu se dorea să se simtă oaspeţii nepoftiţi. Concentrîndu-se asupra lucrurilor pe care le avea de spus, aruncă o privire spre un peisaj german agăţat pe peretele din faţă, într-o ramă ornamentală de culoare închisă, apoi se întoarse cu nervozitate, cînd valetul reveni în hol.

– Doamna vă va acorda exact cinci minute, anunţă el.

Refuzînd să se lase intimidată de acest început nepromiţător, Julie îl urmă printr-un culoar larg, apoi îl depăşi cînd valetul deschise o uşă şi-i făcu semn să intre într-o cameră mare, cu un foc aprins într-un şemineu masiv de piatră şi un covor oriental întins peste podelele de lemn închis, lăcuit.

O pereche de scaune cu spătar înalt şi tapiţerie decolorată stăteau cu faţa spre şemineu şi, întrucît pe canapea şi pe celelalte piese de mobilier din cameră nu stătea nimeni, Julie presupuse că era singură. Se îndreptă spre o masă acoperită cu fotografii înrămate, intenţionînd să studieze feţele persoanelor despre care presupunea că erau rudele şi strămoşii lui Zack, apoi văzu că peretele din stînga era plin cu portrete mari.

Cu un zîmbet fascinat, porni într-acolo, dîndu-şi seama că Zack nu exagerase – semăna mult cu o mare parte a bărbaţilor din familia Stanhope. În spatele ei, o voce tăioasă spuse repezit:

– Tocmai v-aţi irosit unul dintre cele cinci minute, domnişoară Mathison.

Răsucindu-se surprinsă, Julie căută sursa acelei voci ameninţătoare şi ajunse în faţa scaunelor. Acolo, avu al doilea şoc, căci femeia care se ridica în picioare, sprijinindu-se într-un baston cu mîner de ar-

gint, nu era bătrînica măruntă pe care se aşteptase Julie s-o vadă, asemănătoare cu valetul ca statură şi atitudine.

În schimb, era mai înaltă decît Julie cu cîteva degete şi avea o postură la fel de dreaptă şi rigidă ca expresia autoritară, împietrită, de pe faţa ei nerîdată.

– Domnişoară Mathison! repetă răstit femeia. Staţi jos sau rămîneţi în picioare, dar începeţi să vorbiţi. De ce aţi venit aici?

– Îmi pare foarte rău, se scuză grăbită Julie, retrăgîndu-se spre scaunul cu spătar înalt din faţa celui al bunicii lui Zack; se aşeză, pentru a n-o obliga să rămînă în picioare. Doamnă Stahnope, sînt o prietenă a lui...

– Ştiu cine sînteţi, v-am văzut la televizor, o întrerupse rece femeia, aşezîndu-se. V-a luat ostatică, apoi v-a transformat în purtătoarea lui de cuvînt pentru mass-media.

– Nu tocmai, răspunse Julie, observînd că femeia evita să folosească numele lui Zack. Ca întotdeauna cînd era pregătită dinainte să facă faţă unei confruntări dificile, îşi putea menţine o seninătate exterioară nu tocmai sinceră, dar în această situaţie era şi mai încordată şi stînjenită decît se aşteptase.

– V-am întrebat de ce aţi venit aici?

Nelăsîndu-se provocată sau intimidată de tonul bătrînei, Julie zîmbi, răspunzînd calm:

– Am venit aici, doamnă Stanhope, pentru că am fost cu nepotul dumneavoastră în Colorado...

– Am numai un nepot, i-o reteză cealaltă femeie, şi locuieşte aici, în Ridgemont.

– Doamnă Stahnope, spuse calmă Julie, mi-aţi acordat numai cinci minute. Vă rog, nu mă faceţi să mi le consum insistînd asupra detaliilor tehnice, fiindcă mă tem că voi fi nevoită să plec de-aici fără a vă fi explicat ceea ce am venit să vă spun – şi cred că veţi dori să auziţi.

Tonul ei făcu sprîncenele albe ale femeii să se îmbine şi gura să i se subţieze, dar Julie continuă cu curaj:

– Ştiu că nu-l recunoaşteţi pe Zack ca nepot, la fel cum mai ştiu şi că aţi avut încă un nepot, care a murit în condiţii tragice. Mai ştiu şi că prăpastia dintre dumneavoastră şi Zack a rămas căscată în toţi aceşti ani din cauza încăpăţînării lui.

Faţa bătrînei se schimonosi cu dispreţ.

– V-a spus el asta?

Julie dădu din cap, încercînd să-i ignore sarcasmul neaşteptat.

– Mi-a spus multe lucruri în Colorado, doamnă Stanhope, lucruri pe care înainte nu le-a mai spus nimănui.

Aşteptă, sperînd să vadă vreun semn de curiozitate, dar cînd doamna Stanhope continuă s-o fixeze cu aceeaşi privire împietrită, nu-i mai rămase decît să continue:

– Printre altele, mi-a spus că dacă ar fi avut şansa să-şi retrăiască viaţa de la început, s-ar fi împăcat cu dumneavoastră demult. Vă admira foarte mult şi vă iubea...

– Ieşi afară!

Julie se ridică automat, dar temperamentul i se inflama cu repeziciune şi făcu un mare efort să şi-l stăpînească.

– Zack a recunoscut că dumneavoastră şi el semănaţi foarte mult, iar cînd e vorba de încăpăţînare, e clar că spune adevărul. Încerc să vă spun că nepotul dumneavoastră regretă ruptura care vă desparte şi că vă iubeşte.

– Am spus să ieşi afară! Nu trebuia să vii aici!

– Se pare că nu, confirmă rece Julie, luîndu-şi poşeta pe care şi-o lăsase lîngă scaun. Nu aveam idee că o femeie matură, aproape de sfîrşitul vieţii, încă mai poate nutri o rîcă absurdă împotriva cuiva din neamul şi sîngele ei, pentru un lucru pe care l-a făcut cînd era copil. Cît de rău trebuie să fi fost, ca să nu-l puteţi ierta?

Rîsul doamnei Stanhope fu amar.

– Sărmană neghioabă! Te-a păcălit şi pe dumneata, nu-i aşa?

– Poftim?

– Chiar ţi-a cerut să vii aici? întrebă ea. N-a făcut-o, aşa-i? N-ar fi îndrăznit!

Simţind că un răspuns negativ i-ar fi făcut jocul bătrînei, înăsprind-o şi mai mult împotriva lui Zack, Julie renunţă la orice mîndrie şi miză totul pe această ultimă şansă de a-i cuceri inima.

– Nu mi-a cerut să vin aici şi să vă spun ce simte pentru dumneavoastră, doamnă Stanhope. A făcut un lucru şi mai revelator cu privire la respectul şi iubirea pe care vi le poartă.

Trăgînd aer ca să-şi adune puterile, ignoră expresia de gheaţă a femeii şi continuă:

– N-am mai ştiut nimic despre el, pînă acum o săptămînă şi jumătate, cînd am primit o scrisoare. Mi-a scris fiindcă se temea că eram însărcinată şi, în scrisoare, m-a implorat ca, în caz afirmativ, să nu avortez. Mi-a cerut ca în schimb să vă aduc dumneavoastră copilul ca să-l creşteţi, pentru că a spus că niciodată în viaţa dumneavoastră nu v-aţi eschivat de la nici o responsabilitate, aşa că n-aţi refuza-o nici pe aceasta. A mai spus că vă va scrie mai întîi şi dumneavoastră o scrisoare, ca să vă explice...

– Dacă eşti gravidă cu el şi ai cele mai vagi cunoştinţe de genetică, o întrerupse furioasă bunica lui, mai bine fă-ţi un avort! Oricum, indiferent ce faci, n-am să-i primesc copilul din flori în casa mea.

Răutatea acestor cuvinte o determină pe Julie să facă un pas înapoi.

– Ce fel de monstru sînteţi dumneavoastră, în fond?

– El este monstrul, domnişoară Mathison, iar dumneata eşti fraiera lui. Două persoane care l-au iubit au murit deja în condiţii violente, de mîna lui. Ai noroc că nu eşti a treia!

– Nu şi-a omorît el soţia, şi nu ştiu la care „două persoane" vă referiţi...

– Mă refer la fratele lui! La fel de sigur cum e că Abel a fost ucis de Cain, monstrul ăsta dement l-a omorît pe Justin! L-a împuşcat în cap, după o ceartă.

În faţa unor minciuni atît de veninoase, Julie îşi pierdu controlul. Tremurînd de şoc şi furie, spuse:

– Minţiţi! Ştiu prea bine cum a murit Justin şi de ce! Dacă spuneţi aceste lucruri despre Zack pentru a încerca să justificaţi faptul că-i refuzaţi copilul, vă închideţi gura de pomană! Nu sînt însărcinată, şi chiar dacă aş fi, nici măcar nu v-aş lăsa în aceeaşi casă cu copilul meu! Nu e de mirare că propriul dumneavoastră soţ nu v-a putut iubi la nesfîrşit şi a început să umble cu alte femei. O, da, ştiu totul şi despre asta! izbucni ea, cînd şocul tulbură un moment răceala dispreţuitoare a doamnei Stanhope. Zack mi-a spus totul. Mi-a spus că bunicul lui a zis că eraţi singura femeie din lume pe care a iubit-o vreodată, deşi toată lumea credea că se însurase cu dumneavoastră pentru bani. Soţul dumneavoastră i-a spus lui Zack că pur şi simplu nu putea cores-

punde standardelor dumneavoastră prea exigente şi, în cele din urmă, a renunţat să mai încerce, la scurt timp după ce v-aţi căsătorit. Ceea ce nu pot să înţeleg, încheie ea cu dispreţ, e de ce vă iubea soţul dumneavoastră, sau de ce vă admira Zack! Nu aveţi standarde – nu aveţi decît un bulgăre de gheaţă în loc de inimă! Nici nu mă mir că bietul Justin nu v-a putut spune că era gay! Nu Zack este monstrul, ci dumneavoastră sînteţi!

– Iar dumneata, ripostă doamna Stanhope, eşti pionul monstrului!

Ca şi cum pierderea controlului Juliei ar fi fost contagioasă, rigiditatea de pe faţa bătrînei se risipi, iar în vocea ei autocratică se simţi dintr-o dată oboseala.

– Stai jos, domnişoară Mathison!

– Ba nu, plec.

– Dacă pleci, o preveni doamna Stanhope, înseamnă că te temi de adevăr. Am acceptat să te primesc fiindcă te-am văzut susţinîndu-i cauza la televizor şi am vrut să aflu ce anume te-a putut aduce aici. Credeam că eşti cine ştie ce oportunistă, dorind cu disperare să rămîi în atenţia publicului, şi că ai venit aici în speranţa de a găsi vreun subterfugiu util în acest scop. Acum văd clar că eşti o tînără cu un curaj considerabil şi cu convingeri ferme, iar ceea ce te-a trimis încoace a fost simţul dumitale de justiţie – dezorientat, din păcate. Respect curajul, domnişoară Mathison, mai ales la persoanele de acelaşi sex cu mine. Şi pe al dumitale îl respect îndeajuns ca să discut cu dumneata lucruri care pentru mine încă mai sînt extrem de dureroase. Spre binele dumitale propriu, îţi sugerez să mă asculţi.

Uluită de schimbarea drastică a tonului pe care

o purta conversaţia, Julie ezită lîngă scaun, dar se încăpăţînă să rămînă în picioare.

– Deduc din expresia dumitale că te-ai hotărît să nu mă crezi pe cuvînt orice ţi-aş spune, continuă doamna Stanhope, privind-o. Foarte bine. Dacă şi eu aş fi la fel de amăgită şi loială cum e clar că eşti dumneata, nici eu n-aş asculta.

Luă clopoţelul de pe masă şi sună, iar peste un moment valetul apăru în uşă.

– Vino aici, Foster, îi ordonă ea.

După ce valetul se apropie, bătrîna se întoarse spre Julie şi o întrebă:

– Cum crezi că a murit Justin?

– *Ştiu* cum a murit! preciză Julie cu convingere.

– Ce crezi că ştii? replică doamna Stanhope, înălţînd din sprîncene.

Julie deschise gura ca să-i spună, apoi ezită, amintindu-şi cu întîrziere că în faţa ei se afla o femeie bătrînă şi, în fond, nu avea dreptul să-i compromită amintirile despre Justin numai pentru a o face să nu-l mai urască pe Zack.

Pe de altă parte însă, Justin era mort, dar Zack încă mai trăia.

– Ascultaţi, doamnă Stanhope, nu vreau să vă rănesc mai mult decît cred că am şi făcut-o, iar dacă vă spun adevărul, acesta va fi efectul.

– Adevărul nu mă poate răni, aruncă dispreţuitor doamna Stanhope.

Tonul ei batjocoritor o zgîrie pe Julie pe nervi, făcînd-o să-şi piardă iar controlul.

– Justin s-a sinucis, declară ea simplu. S-a împuşcat în cap, fiindcă era homosexual şi nu putea accepta acest lucru. I-a mărturisit lui Zack cu o oră înainte de a se sinucide.

Ochii cenuşii ai bătrînei nici nu tresăriră; nu fă-

ceau decît s-o privească pe Julie cu un amestec d milă şi dispreţ.

Apoi, doamna Stanhope luă de pe masa d lîngă ea o fotografie înrămată şi i-o întinse:

– Priveşte-o, spuse ea.

Neavînd de ales, Julie luă fotografia şi văzu u tînăr blond, zîmbitor, care stătea la cîrma unei bărc cu pînze.

– Acesta e Justin, continuă doamna Stanhope avînd grijă să-şi ascundă din voce orice intonaţie. Ţ se pare că arată ca un homosexual?

– E o întrebare ridicolă. Înfăţişarea unui bărbat nu-i poate indica prin nimic orientarea sexuală...

Julie se întrerupse, cînd doamna Stanhope s răsuci pe călcîie şi porni spre o vitrină mare di dreptul peretelui opus al camerei.

Cu o mînă sprijinită în baston, se aplecă ş deschise uşa din faţa rafturilor cu pahare de cristal, apoi trase cu putere de raftul de sus şi tot panoul s răsuci pe un ax. În spate, Julie văzu uşa unui seif camuflat şi privi cu o senzaţie de jenă inexplicabilă cum doamna Stanhope răsuci tamburul, deschise seiful şi scoase un dosar cafeniu expandabil, legat cu un elastic.

Fără nici o expresie pe faţă, desfăcu elasticul ş puse dosarul pe canapea, în faţa Juliei.

– Din moment ce nu mă crezi pe cuvînt în legătură cu nimic din cele întîmplate, aici este rezultatul anchetei medico-legale aspra morţii lui Justin şi reportajele din ziare.

Involuntar, ochii Juliei coborîră spre hîrtiile care ieşiseră parţial din dosar, iar privirea i se opri asupra unei tăieturi de pe prima pagină a unui ziar, cu o fotografie a lui Zack la optsprezece ani, alta a lui Justin, şi un titlu care anunţa:

ZACHARY STANHOPE RECUNOAŞTE CĂ ŞI-A IMPUŞCAT FRATELE, JUSTIN

Cu mîna începînd să-i tremure necontrolat, Julie luă tăieturile care alunecaseră din dosar. Conform articolelor din ziare, se prespunea că Zack fusese în dormitorul lui Julie, vorbise cu el, în timp ce examina un pistol din colecţia fratelui său – un Remington automat pe care-l credea neîncărcat.

În timpul conversaţiei, pistolul se descărcase accidental, glonţul lovindu-l pe Justin în frunte şi omorîndu-l pe loc. Julie înregistra cuvintele pe care le citea, dar inima ei le respingea.

Desprinzîndu-şi privirea dinspre hîrtii, se uită încruntată la doamna Stanhope şi spuse:

– Nu cred o vorbă! Ziarele publică mereu lucruri care nu sînt adevărate.

Doamna Stanhope o privi lung, cu faţa rece şi nepăsătoare, în timp ce scotea din dosarul de pe canapea copia unui text pe care i-o întinse:

– Atunci, citeşte adevărul spus cu propriile lui cuvinte.

Julie îşi desprinse privirea de pe faţa lipsită de expresie a femeii, privind coperta manuscrisului, dar n-o atinse. Îi era frică.

– Ce-i asta?

– Concluzia anchetei medico-legale.

Fără voie, Julie întinse mîinile, luă mapa şi o deschise. Conţinea totul: relatarea fidelă a evenimentului de către Zack, consemnată şi transcrisă de stenografă la anchetă. Zack spusese exact ceea ce scria în ziar. Cînd genunchii ameninţară să i se înmoaie, Julie se aşeză pe canapea şi continuă să citească. Citi pînă termină tot raportul, apoi citi articolele din ziare, căutînd ceva, *orice*, care să explice

nepotrivirea dintre ceea ce-i spusese Zack şi ceea ce le spusese tuturor celorlalţi.

Cînd în sfîrşit îşi desprinse privirea dinspre dosarul din poală, ridicînd ochii către faţa doamnei Stanhope, înţelese că Zack fie o minţise pe ea însăşi... fie îi minţise pe toţi ceilalţi, sub prestare de jurămînt.

Chiar şi aşa, se străduia să găsească o cale de a evita să-l condamne pentru asta. Vorbind cu greutate din cauza emoţiilor care-i comprimau pieptul, spuse cu toată forţa de care era în stare:

– Nu ştiu de ce mi-a spus Zack că Justin s-a sinucis, dar oricum n-a fost vina lui. Conform acestui dosar, a fost un accident. Un *accident!* Chiar el a spus...!

– N-a fost nici un accident! se răsti doamna Stanhope, cu nodurile degetelor albindu-i-se pe mînerul bastonului. Nu poţi ignora adevărul cînd îl ai în faţă negru pe alb. Te-a minţit şi pe dumneata, şi pe toţi ceilalţi, în timpul anchetei!

– Încetaţi!

Julie sări în picioare, aruncînd dosarul pe canapea, ca şi cum ar fi fost contaminat.

– Există o explicaţie pentru toate astea. Ştiu că aşa e. Zack nu m-a minţit în Colorado, aş fi ştiut dacă mintea, vă spun eu!

Căută cu disperare o explicaţie şi găsi una logică.

– Justin s-a sinucis, spuse ea cu voce tremurătoare. Era gay şi a... a recunoscut faţă de Zack, chiar înainte de a se împuşca, şi atunci Zack... Zack a luat vina asupra lui, într-un anume scop... poate pentru ca nimeni să nu înceapă să caute motivele...

– Idioato! ripostă doamna Stanhope, dar cu vocea plină atît de furie, cît şi de milă. Justin şi Zack

se certaseră chiar înainte de a se descărca pistolul. Fratele lui, Alex, a auzit cearta, şi Foster la fel.

Întorcînd capul spre valet, spuse scurt:

– Spunei acestei biete tinere naive în legătură cu ce s-au certat.

– S-au certat pentru o fată, domnişoară Mathison, răspunse fără ezitare Foster. Justin o invitase pe domnişoara Amy Price la balul de Crăciun al clubului, iar Zack voia s-o ducă el acolo. Justin a dorit să retragă invitaţia, de hatîrul lui Zack, însă Zack nici n-a vrut s-audă. Era foarte furios.

Julie simţi că i se ridica fierea în gît şi întinse mîna spre poşetă, dar încă mai încerca să-l apere pe Zack.

– Nu vă cred pe nici unul.

– Preferi să-l crezi pe un om despre care ştii sigur că te-a minţit fie pe dumneata, fie procuratura şi presa?

– Da! răspunse repezit Julie, dorind cu disperare să iasă de-acolo. La revedere, doamnă Stanhope.

Porni atît de repede, încît Foster fu nevoit s-o ia la trap ca să ajungă înaintea ei la uşa din faţă şi să i-o deschidă.

Cu tocurile ţăcănindu-i sacadat pe pardoseala de gresie a holului, Julie aproape ajunsese la uşă, cînd auzi vocea doamnei Stanhope strigînd-o pe nume. Se opri cu groază şi se întoarse, încercînd să-şi şteargă de pe faţă orice expresie în timp ce o privea pe bunica lui Zack, care părea să fi îmbătrînit cu douăzeci de ani în secundele de care avusese nevoie ca s-o urmeze în hol.

– Dacă ştii unde e Zachary, spuse doamna Stanhope, şi ai un dram de conştiinţă, anunţă imediat poliţia. În pofida a ceea ce-oi fi crezînd, loiali-

tatea față de Zachary m-a determinat să ascund autorităților adevărul despre cearta lui cu Justin, în loc să-l repet, așa cum ar fi trebuit să fac.

Julie ridică bărbia, dar vocea îi tremura:

– De ce-ar fi trebuit să faceți asta?

– Fiindcă l-ar fi arestat, și atunci ar fi primit ajutor psihiatric! Zachary și-a omorît propriul frate, apoi și-a omorît și soția. Dacă îl ajuta un psihiatru, poate că acum Rachel Evans n-ar fi zăcut în mormînt. Vinovăția morții ei apasă pe umerii mei, și nici nu-ți pot spune ce povară grea e. Dacă n-ar fi fost clar de la început că Zachary urma să fie condamnat pentru asasinarea ei, nu mi-ar mai fi rămas de ales decît să dezvălui adevărul despre moartea lui Justin.

Se opri, cu fața schimonosită, în timp ce făcea eforturi vizibile să-și recapete controlul.

– Spre binele dumitale propriu, denunță-l. Altfel, într-o zi va apărea încă o victimă, și toată viața vei purta aceeași povară a vinovăției pe care trebuie s-o îndur eu acum.

– Nu e un ucigaș! strigă Julie.

– Nu e?

– Nu!

– Dar nu poți nega că e mincinos, interveni categoric doamna Stanhope. Fie te-a mințit pe dumneata, fie autoritățile, în legătură cu moartea lui Justin, nu-i așa?

Julie refuză să răspundă. Refuza fiindcă nu suporta să recunoască adevărul cu voce tare.

– Este un mincinos, repetă cu emfază doamna Stanhope. Și minte atît de bine, încît și-a găsit cariera ideală pentru el – actoria.

Dădu să se întoarcă, apoi se opri și mai aruncă o privire peste umăr.

– Poate că, adăugă ea pe un ton obosit și învins, oarecum mai alarmant și mai eficient decît mînia dinainte, Zachary își crede cu adevărat propriile minciuni, și de aceea e atît de convingător. Poate se credea în locul tuturor acelor oameni pe care-i juca în filme, motiv pentru care era un actor atît de „talentat". În filme, juca rolurile unor oameni care ucideau fără nici un rost și pe urmă scăpau de consecințe fiindcă erau niște „eroi". Probabil a crezut că poate să-și ucidă și soția, și să scape de consecințe, fiindcă era un „erou" al cinematografului. Poate că, încheie ea apăsat, nu mai știe să facă deosebirea între realitate și fantezie.

Înfruntîndu-și senzația de amețeală, Julie își strînse poșeta la piept atît de tare, încît și-o strivi.

– Vreți să sugerați că e nebun? întrebă ea.

Umerii doamnei Stanhope se prăbușiră, iar vocea îi coborî pînă la șoaptă, ca și cum dintr-o dată ar fi trebuit să facă un mare efort numai ca să vorbească.

– Da, domnișoară Mathison. *Exact asta* vreau să sugerez. Zachary este nebun.

Julie nu știu dacă bătrîna mai rămăsese în hol sau nu.

Fără o vorbă, se întoarse și plecă, mergînd repede pînă la mașină, stăpînindu-și imboldul de a o lua la goană, de a fugi de răutatea din casa aceea, cu secretele ei și sămînța de îndoială înspăimîntătoare pe care i-o sădise în inimă.

Intenționase să petreacă noaptea într-un motel și să exploreze orașul natal al lui Zack; în schimb, porni direct spre micul aeroport, înapoie mașina închiriată și luă prima cursă de navetă care decolă din Ridgemont.

Capitolul 55

Tommy Newton ridică privirea de pe scenariul pe care făcea însemnări, cînd sora sa intră în livingul casei lui din Los Angeles, unde-şi petrecea weekendul.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

– A făcut cineva o farsă la telefon, răspunse femeia cu un rîs nervos. Cel puţin, sper că a fost o farsă.

– Los Angeles e plin de nebuni care dau telefoane obscene, o linişti Tommy. În glumă, adăugă: În sudul Californiei, ăsta-i un mijloc normal de comunicare. Aici toţi se simt alienaţi, n-ai auzit? Deasta oraşul ăsta-i un paradis pentru psihiatri.

– N-a fost un telefon obscen, Tommy.

– Atunci, ce-a fost?

Vorbind încet, cu fruntea încreţită de îndoială, sora lui spuse:

– Omul a afirmat că era Zack Benedict.

– Zack? repetă Tommy cu un rîs scurt, disprețuitor. Dar e ridicol. Şi ce-a mai spus?

– A spus... să-ţi spun c-o să te omoare. A spus că ştii cine-a omorît-o pe Rachel şi te va omorî pentru că n-ai depus mărturie.

– Asta-i o nebunie!

– Nu părea nebun, Tommy. Părea cît se poate de serios.

Se cutremură, înainte de a adăuga:

– Cred c-ar trebui să anunţi poliţia.

Tommy ezită, apoi clătină din cap.

– Indiferent cine era, a fost o farsă.

– De unde să ştie un farseur numărul tău de telefon? Nu e în carte.

– E clar, încercă el să glumească, am printre cunoştinţele personale şi un farseur.

Sora lui luă telefonul de pe masa de lîngă canapea şi-i întinse receptorul.

– Sună la poliţie. Dacă n-o faci pentru propria ta siguranţă, fă-o fiindcă eşti dator.

– Bine, oftă el, dar au să-mi rîdă în faţă.

În casa ei din Beverly Hills, Diana Copeland se desprinse din braţele amantului şi ridică receptorul telefonului de lîngă canapea.

– Diana! gemu bărbatul. Las-o pe cameristă să răspundă.

– Ăsta-i firul meu privat, îi explică ea omului al cărui chip îi era la fel de familiar ca propria ei faţă pentru cinefili. Poate ni s-o fi schimbat ceva în programul de mîine. Alo? întrebă, în receptor.

– Aici Zack, Dee Dee, spuse un glas profund. Ştii cine a omorît-o pe Rachel. M-ai lăsat să intru în închisoare pentru asta. Acum, eşti ca şi moartă.

– Zack, aşteaptă...! izbucni ea, dar telefonul îi amuţi în mînă.

– Cine era?

Diana se ridică în capul oaselor, privindu-l orbeşte, cu trupul înţepenit de şoc.

– Era Zack Benedict...

– Ce?! Eşti sigură?

– Mi-a... mi-a spus Dee Dee. Zack e singurul care m-a numit vreodată aşa.

Răsucindu-se pe călcîie, îl lăsă acolo şi se duse în dormitor, unde ridică receptorul şi formă un număr.

– Tony? întrebă ea cu voce tremurătoare. Toc-

mai am primit un telefon de la... de la Zack Benedict.

– Şi eu. Cine ştie cine se ține de bancuri. Nu era Zack.

– Mi-a spus Dee Dee! Numai Zack mă numea aşa. A spus că ştiu cine a omorît-o pe Rachel şi că l-am lăsat să intre în închisoare nevinovat. Şi a mai zis că acum o să mă omoare.

– Calmează-te! Totul e o aiureală. Un banc prost, poate vreun reporter de la presa de scandal, care mai vrea să stoarcă ceva dintr-o poveste moartă demult.

– Eu sun poliția.

– Fă-te de rîs dacă vrei, dar pe mine să nu mă amesteci. Tipul nu era Zack.

– Îți spun eu că el era!

Emily McDaniels se aşează pe un şezlong, lîngă piscina casei pe care soțul ei, doctorul Richard Grover, o avea în Benedict Canyon.

Viața fusese o nesfîrşită lună de miere în cele şase luni de cînd se căsătoriseră, iar acum îl privea cum înota lungimi de bazin, admirîndu-i mişcările lipsite de efort.

Richard termină ultima lungime şi ieşi la margine, lîngă ea.

– Cine era la telefon? o întrebă, împingîndu-şi părul din ochi cu mîinile sale cu degete lungi care executau intervenții neurochirurgicale delicate la Cedars-Sinai Medical Center. Spune-mi că n-a fost poşta mea telefonică, o rugă mai în glumă, mai în serios, încrucişîndu-şi brațele pe marginea piscinei, în timp ce-i studia expresia prăbuşită.

– N-a fost.

– Bine.

Întinzînd mîna, o prinse de gleznele zvelte şi-i zîmbi comic.

– Din moment ce nici unul dintre pacienții mei nu e atît de nesimțit, încît să ne deranjeze sîmbăta seara cu o criză de apoplexie, bagă-ți fermecătorul trup în bazinul ăsta şi arată-mi că mă mai iubeşti.

– Dick, spuse ea cu o voce încordată, tatăl meu era la telefon.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă el, dintr-o dată serios, ieşind din apă.

– A zis că tocmai l-a sunat Zack Benedict.

– Benedict? repetă Dick cu dispreț, apucînd un prosop şi începînd să se şteargă pe brațe. Dacă javra aia se-nvîrte prin Los Angeles, nu-i numai criminal, mai e şi nebun! O să-l înhațe sticleții cît ai clipi. Ce voia?

– Pe mine. I-a spus tatălui meu, explică ea cu vocea tremurîndu-i, că bănuieşte că ştiu cine a omorît-o de fapt pe Rachel. A zis că vrea să le spun ziariştilor cine a făcut-o, ca să nu trebuiască să-i omoare pe toți cei care au fost acolo în ziua aia.

Scutură din cap ca pentru a şi-l limpezi, iar cînd vorbi din nou, frica îi trecuse:

– Trebuie să fi fost o farsă. Zack nu m-ar amenința niciodată, necum să-mi mai şi facă ceva. Indiferent ce crezi tu, Zack nu-i o javră. A fost cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, după tine.

– Dacă asta crezi, sigur eşti în minoritate.

– Asta *ştiu*, nu „cred". Orice-ai auzit şi-ai văzut în timpul procesului, adevărul este că Rachel Evans era o tîrfă veninoasă şi intrigantă, care merita să moară! Singura greşeală a fost că Zack a intrat în închisoare pentru asta.

Cu un rîs amar, continuă:

– Nimeni n-o considera pe Rachel o actriță prea grozavă, dar adevărul e că avea un talent strălucit – un talent atît de mare, încît nimeni n-a ghicit niciodată ce se ascundea după zîmbetul ăla al ei. Dădea impresia că era elegantă, cam rezervată şi foarte drăguță. Şi numai aşa ceva nu era. Nici pe departe! Era o pisică de maidan.

– Ce vrei să spui, că era curvă?

– Şi asta, dar la altceva m-am referit, spuse Emily, împăturind un prosop umed pe care Dick îl lăsase lîngă masa cu umbrelă. Am vrut să spun că era ca o mîță care bîntuie pe maidane, scormonind prin gunoaiele altora şi înfruptîndu-se din ele fără să-şi dea cineva seama.

– Foarte colorată comparație, o tachină soțul ei, dar nu prea lămuritoare.

Emily se trînti la loc în şezlong, încercînd să explice mai concret:

– Dacă Rachel ştia că cineva dorea ceva – un rol într-un film, un bărbat, un anumit scaun pe platou – făcea tot ce putea ca să se asigure că nu-l primea – chiar dacă ea, una, nu-l dorea. Vreau să zic, biata Diana Copeland era îndrăgostită de Zack – îndrăgostită cu adevărat – dar a ținut totul secret şi niciodată nu i-a făcut nici un avans. Eu eram singura care ştia, şi am aflat absolut întîmplător.

Cînd Emily rămase tăcută, privind spre luminile din bazin, Dick spuse:

– N-ai vrut niciodată să vorbeşti despre Benedict sau despre proces, dar de vreme ce o faci acum, recunosc că sînt foarte curios în legătură cu lucrurile care n-au apărut în ziare. Nicăieri n-a scris că Diana Copeland îl iubea pe Benedict.

Emily dădu din cap, acceptîndu-i cererea de noi informații.

– Mi-am impus să nu vorbesc niciodată despre asta, fiindcă nu puteam avea încredere în nimeni, nici chiar în bărbații cu care mă întîlneam, că nu s-ar fi dus să le dea raportul reporterilor, care ar fi denaturat faptele şi iar ar fi răscolit totul.

Îi zîmbi, încrețindu-şi nasul.

– Totuşi, acum cred că pot face o excepție, din moment ce ai jurat să mă respecți şi să mă aperi.

– Cred că poți, zîmbi şi el.

– N-am aflat ce simțea Diana decît la cîteva luni după proces, cînd Zack era deja în puşcărie. Îi scrisesem o scrisoare şi i-o trimisesem acolo, dar mi s-a întors nedesfăcută, cu cuvintele „Retur la expeditor" mîzgălite pe plic de mîna lui Zack. Peste cîteva zile, Diana a trecut pe la mine. Voia să-i trimit lui Zack o scrisoare de la ea, dar într-un plic scris de mine. Pe a ei i-o trimisese înapoi, la fel cum o returnase şi pe a mea. Şi mai ştiu că le-a returnat scrisorile şi lui Harrison Ford şi Pat Swayze, cum i-am şi spus. Cînd a auzit, Diana a izbucnit în plîns.

– De ce?

– Fiindcă tocmai se întorsese din Texas, unde încercase să-i facă o vizită-surpriză. Cînd a văzut-o la vorbitor, Zack i-a întors spatele fără o vorbă şi le-a cerut gardienilor s-o scoată de-acolo. I-am spus că, fără îndoială, îi era ruşine şi nu voia să-l vadă nici unul dintre vechii lui prieteni, iar atunci Diana a început să plîngă. A spus că puşcăria unde-l închiseseră era ca un coşmar uriaş, murdară şi sordidă, iar Zack trebuia să poarte uniformă de deținut.

– Şi ce s-ar fi aşteptat să aibă pe el, un costum de la Brooks Brothers?

Rîzînd uşor, trist, Emily îi explică:

– Cel mai mult a durut-o să-l vadă îmbrăcat aşa. Oricum, a început să plîngă şi mi-a spus că-l iubea

şi de-asta îşi schimbase programul şi acceptase un rol în „*Destiny*" – ca să fie lîngă el. Rachel a ghicit cumva ce simţea Diana, fiindcă într-o zi a tachinat-o că avea o slăbiciune pentru Zack, iar cînd Diana n-a negat, Rachel a început să se cațăre pe Zack ori de cîte ori Diana era prin preajmă. Reține că Rachel avea deja o legătură cu Tony Austin şi intenționa să bage divorț în cîteva zile. Apoi, în săptămîna următoare – aceeaşi săptămînă cînd a murit Rachel – mai mulți oameni au auzit-o prevenindu-l pe Zack să n-o mai folosească pe Diana în filmul următor.

– Da, dar el n-a mai făcut nici un film, aşa că Diana n-a pierdut nimic.

– Nu asta contează. Contează că Rachel era ca o vrăjitoare rea şi frumoasă. Nu suporta să vadă pe nimeni fericit. Dacă putea ghici ce voiai, ce te-ar fi făcut fericit, un lucru oricît de mic, găsea o cale de a te împiedica să-l obții sau de a ți-l fura.

Soțul ei o privi un timp în tăcere, apoi spuse încet:

– Ție ce ți-a furat, Emily?

Capul lui Emily se ridică brusc, apoi spuse:

– Pe Tony Austin.

– Glumeşti!

– Aş vrea eu să glumesc, continuă ea abătută. Orbirea prostească a tinereții nu cunoaşte margini. Eram absolut înnebunită după el.

– Dar era un bețiv şi un toxicoman! Cariera lui era deja pe ducă...

– Ştiu toate astea, replică Emily, ridicîndu-se. Dar, vezi tu, am crezut că-l puteam salva – şi pe el, şi pe mine. Peste ani de zile, mi-am dat seama că de fapt asta era marea atracție a lui Tony față de femei: era atît de sexy şi de calm în aparență, încît credeai că te poate apăra de toată lumea, după care descopereai că o parte din el era de fapt un băiețel vulnerabil, şi dintr-o dată voiai să-l protejezi tu pe el. Probabil că de-asta se şi îndrăgostise de el biețul Tommy Newton. Pe cînd Zack, el era tocmai opusul lui Tony – nu avea nevoie de nimeni, şi o *simțeai*.

Soțul ei îi ignoră ultimele cuvinte.

– Tommy Newton, repetă el dezgustat, tipul care a făcut regia ultimului tău film, era îndrăgostit de Tony Austin?

Cînd Emily confirmă, clătină din cap, comentînd:

– Lumea asta în care te învîrți de cînd erai mică îmi aminteşte de o cloacă umană.

– Uneori, asta şi este, rîse Emily, dar de cele mai multe ori nu e – nu e decît meserie, o mulțime de oameni muncind din greu, împreună, timp de patru, cinci luni, după care-şi văd de drumurile lor, reîntîlnindu-se din nou într-o zi, la un alt film.

– Nu poate fi chiar atît de rău, se mai îmblînzi Dick, pentru că tu ai trăit acolo ani de zile şi eşti mai normală şi mai dulce decît orice altă femeie am cunoscut vreodată.

Revenind la subiectul dinainte, spuse îngîndurat:

– E uluitor că toate lucrurile astea prin care ați trecut tu, Tony, Diana şi Rachel n-au ieşit la iveală în timpul procesului.

Emily ridică din umeri.

– Nici poliția nu s-a prea străduit să caute alți suspecți sau alte motive. Înțelegi, ştiau că Zack a pus în pistol gloanțele care au omorît-o pe Rachel. Cu toții ştiam. Pe lîngă c-o amenințase cu moartea în noaptea dinainte, şi că avea ditamai motivele emoționale şi financiare s-o omoare, mai era şi singurul dintre noi care avea *curajul* s-o facă.

– O fi avut el curaj, dar trebuie să fi fost îngrozitor de arogant ca să creadă că putea să scape.

– Era arogant, fără discuție, fu Emily de acord, deși zîmbetul îi era sentimental, iar în voce i se simțea admirația. Zack era ca... ca o forță irezistibilă, ca vîntul care suflă din toate direcțiile, cu atîtea de multe laturi, încît niciodată nu știai pe care avea să ți-o arate. Putea fi incredibil de spiritual sau cald, galant sau dulce, sau absolut suav și sofisticat.

– Pare un adevărat monument al tuturor calităților.

– Mai putea fi și brutal, rece și fără inimă.

– Dacă stau să mă gîndesc, spuse Dick pe jumătate serios, pare mai degrabă o personalitate complexă.

– Era într-adevăr complex, recunoscu Emily. Făcea ce voia și cînd voia, și puțin îi păsa ce credeau oamenii despre el. Și-a făcut o mulțime de dușmani din cauza asta, însă chiar și oamenii care-l detestau erau impresionați de el. Nu-i păsa că-l urau, și nici că-l admirau. Din cîte pot spune, singurul lucru la care ținea era munca lui. Nu părea să aibă nevoie de oameni... vreau să zic, nu-i plăcea să se apropie nimeni prea mult de el – decît eu. Probabil că eu am ajuns mai aproape de el decît oricine.

– Să nu-mi spui că te iubea. N-aș putea să mai suport încă un triunghi.

Emily scoase un hohot de rîs.

– Eram ca un copil pentru el, motiv pentru care m-a și lăsat să mă apropii atît de mult. Îmi vorbea despre lucruri pe care mă îndoiesc că i le spunea lui Rachel.

– Ce fel de lucruri?

– Nu știu... nimicuri, ca faptul că-i plăcea astronomia. Într-o noapte, cînd filmam în decor natural la

forma de lîngă Dallas, mi-a arătat stelele spunîndu-mi cum se numeau și povestindu-mi de unde proveneau numele constelațiilor. Rachel a venit și ne-a întrebat ce făceam, și cînd i-am spus, a fost nedumerită că pe Zack îl interesa astronomia sau că măcar avea habar de ea.

– Ținînd seama de toate astea, cum explici faptul că astă-seară i-a dat tatălui tău un telefon de amenințare?

Emily își coborî picioarele peste marginea șezlongului.

– Cred că a fost o farsă, iar tatăl meu s-a înșelat. A mai spus și că a văzut pe cineva care arăta ca Zack plimbîndu-se pe strada lui, aseară.

Expresia îngrijorată a soțului ei fu înlocuită de înțelegere iritată.

– Întîmplător, tatăl tău părea beat cînd te-a sunat?

– Nu... nu mi-am putut da seama. Poate. Nu fi prea aspru cu el, îi ceru Emily, punîndu-i o mînă pe brat, se simte singur de cînd am plecat. Am fost viața lui, iar acum l-am părăsit ca să mă mărit cu tine.

– Nu l-ai „părăsit"! Îi ești fiică, nu soție.

Emily îl cuprinse de talie, rezemîndu-și capul de umărul lui.

– Știu asta, și o știe și el.

În timp ce intrau în casă, adăugă:

– Acum cîteva minute m-ai felicitat că am rămas atît de normală și dulce după toți anii mei de actorie. Încearcă să ții minte că am rămas așa numai datorită vigilenței lui. Și-a sacrificat propria viață pentru mine.

Soțul ei o sărută pe frunte.

– Știu.

Capitolul 56

Cînd Julie trase maşina pe alee, era miezul nop
ţii, iar ea petrecuse toate cele şapte ore trecute d
la despărţirea de bunica lui Zack purtînd în sinea
o luptă contra îndoielilor insidioase care o bîntuise
în casa aceea. Cîştigase lupta, iar acum, că se afl
acasă, se simţea mult mai bine.

Deschise uşa din faţă, aprinse luminile din livin
şi privi camera comodă şi veselă. Aici, ideea c
Zack era nebun părea atît de ridicolă, încît se înfu
ria pe sine însăşi pentru că putuse măcar să con
ceapă aşa ceva. În aceeaşi cameră, îşi reaminti c
în timp ce-şi agăţa haina în debaraua din faţă, Ma
şi Meredith Farrell petrecuseră o seară minunată c
ea şi-i uraseră rămas-bun şi noroc.

Matthew Farrell, îşi dădea ea seama, i-ar fi rîs î
faţă doamnei Stanhope pentru sugestia că Zack er
nebun, şi exact asta ar fi trebuit să facă şi ea!

Clătinînd din cap cu dezgust de sine, intră î
dormitor, se aşeză pe pat şi luă scrisoarea lui Zac
din sertarul noptierei. Reciti toate acele cuvinte fr
moase şi iubitoare, iar ruşinea pentru că se îndois
de el fu la fel de mare ca nevoia neaşteptată de
şterge urmele călătoriei.

Punînd scrisoarea deoparte, îşi scoase pulove
rul şi fusta, apoi intră în baie şi dădu drumul la du
Se spălă pe trup şi pe cap ca şi cum ar fi fos
contaminată de atmosfera duşmănoasă din gră
mada aceea mohorîtă de pietre pe care Zack o nu
mise cîndva casă. Acolo nu exista căldură, nici în
casă şi nici în sufletele oamenilor care o locuiau, îş

spuse ea în timp ce-şi usca părul şi se pieptăna.
Dacă suferea cineva de amăgiri veninoase, aceea
era bunica lui! Şi valetul! Şi fratele lui Zack, Alex!

Atîta numai că, susţinea mintea ei, bunica lui
păruse mai degrabă deznădăjduită decît veninoasă
– cel puţin spre sfîrşit. Iar valetul păruse cam trist,
dar absolut sigur de tot ceea ce spunea. De ce-ar fi
mînţit ei în privinţa conflictului dintre Zack şi Justin?
Respingînd întrebarea, Julie scoase uscătorul de
păr din priză, îşi strînse cordonul halatului şi intră în
living. Poate doar credeau că Zack şi Justin se cer-
taseră, conchise ea în timp ce deschidea televizorul
şi-l punea pe C.N.N., ca să vadă ultimele ştiri.

Dar rămînea un fapt pe care nu-l putea evita,
justifica sau disputa: Zack mînţise în legătură cu
moartea lui Justin. Fie o mînţise pe ea, fie mînţise
poliţia, procuratura şi ziarele.

Gîndurile i se îndepărtară de dilema nerezolvată
şi privi în jur după un obiect nelalocul lui, un lucru
pe care să-l îndrepte fizic – dar nu văzu nimic. Casa
ei, în mod normal ordonată, era acum antiseptic de
curată, pentru că-n ultimele cîteva zile îşi petrecuse
timpul liber pregătind-o pentru a fi examinată de
poliţie şi reporteri, după ce dispărea.

Planta din stînga ei avea o frunză galbenă, aşa
că i-o rupse, apoi se opri, încălzită de amintirea
momentului din Colorado cînd Zack o văzuse făcînd
un lucru asemănător.

*Ai tu, aşa, un obicei, să aranjezi lucrurile cînd te
simţi stînjenită?*

Simplul gînd la zîmbetul lui leneş şi felul cum îi
luciseră ochii de amuzament o făcea să se simtă
cumva mai bine. Avea nevoie să se concentreze
asupra acelor amintiri, îşi dădu ea seama, pentru că
erau reale. Şi el era real. Şi o aştepta în Mexic. Îi

minţise pe toţi în legătură cu moartea lui Justin hotărî Julie în acel moment, dar pe ea n-o minţise Nu putea să fi făcut asta. N-ar fi făcut-o. O ştia în adîncul inimii. Iar cînd se întîlneau în Mexic, avea să-i explice de ce-i minţise pe ceilalţi.

La televizor se transmitea o emisiune specială despre China şi, întrucît era prea nervoasă ca să doarmă, Julie se hotărî să lucreze la scrisoarea pe care voia s-o lase familiei, în timp ce aştepta ştirile de noapte ca să fie sigură că nu se anunţa nimic despre Zack. Îi spusese să le rezolve pe toate într-o săptămînă şi să fie gata de plecare în cea de-a opta zi. Trecuseră deja cinci zile. Ridicîndu-se, Julie intră în camera ei ca să ia scrisoarea începută, apoi se aşeză în balansoar şi întinse mîna să aprindă lampadarul de lîngă ea. Cu sonorul televizorului mut murînd în fundal despre viitorul economic al Chinei, reciti ceea ce scrisese:

Dragă mamă şi tată, dragii mei Carl şi Ted,

Cînd veţi citi această scrisoare, veţi şti că am plecat la Zack. Nu mă aştept să aprobaţi ceea ce fac, nici să mă iertaţi, dar vreau să vă explic totul, pentru că aşa poate veţi înţelege într-o bună zi.

Îl iubesc.

Doresc atît de mult să vă ofer motive mai serioase decît acesta, şi am încercat să mă gîndesc la ele, dar nu pare să existe nici unul. Poate fiindcă numai asta contează cu adevărat.

Tată, mamă, Carl, Ted – ştiţi cu toţii ce e dragostea, aţi simţit-o, ştiu că aşa e. Tată, îmi amin-

tesc de cîte ori ai stat seara pînă tîrziu, pe canapea, cu braţul pe după umerii mamei. Îmi amintesc toţi anii voştri de rîsete şi îmbrăţişări. Îmi mai amintesc şi ziua cînd mama a venit de la doctor şi ne-a spus că-i găsise o umflătură la sîn. În noaptea aceea, ai ieşit în curtea din spate şi ai plîns. Ştiu, fiindcă te-am urmat. Acestea sînt lucruri pe care vreau să le împărtăşesc cu Zack – pe toate – cele bune, cele liniştite, cele fericite şi cele triste. Gîndeşte-te la ele, te rog, şi află că la fel cum tu şi mama aţi fost hărăziţi să fiţi împreună şi la bine şi la rău, la fel sîntem destinaţi şi eu, şi Zack. Sînt convinsă de asta. O ştiu cu fiecare respiraţie. Nu ştiu de ce a trebuit să fie el. Niciodată n-aş fi ales să se întîmple aşa. Dar asta este – şi nu-mi pare rău.

Carl, tu o ai pe Sara, minunată, dulce şi amuzantă. Te adoră de cînd eraţi amîndoi în gimnaziu, şi nu cred că-ţi dai seama cît de mult te-a iubit încă de pe-atunci. Ani de zile a aşteptat s-o bagi în seamă.

Cînd eram în liceu, făcea cele mai uimitoare lucruri ca să-ţi atragă atenţia – cădea din copaci cînd treceai cu maşina pe alături, sau îşi scăpa cărţile la picioarele tale. Sara şi cu mine învăţam împreună în seara cînd a aflat că o invitaseşi pe Jenny Stone la balul de absolvire. În noaptea aia a plîns.

Ai rănit-o îngrozitor, iar acum eu am să vă rănesc pe toţi, plecînd cu Zack. Sara te-a iubit oricum. Te rog, iubeşte-mă şi tu pe mine, după ce-ţi va trece durerea. Sau, cel puţin, încearcă.

Ted, tu ai să te înfurii cel mai tare pentru ceea ce-am făcut şi mă vei ierta ultimul, cred. Încă nu

te-ai iertat nici pe tine însuți pentru că ai întors spatele căsniciei, și nu pari s-o poți ierta pe Katherine pentru rolul ei în ceea ce s-a întîmplat. Nu poți să ierți și nu poți să uiți, așa că ești prins într-o capcană pe care singur ți-ai întins-o. Iar cel mai ciudat este că, dintre noi toți, tu și cu mine sînteri cei care iubim atît de total și orbește, încît ne iau mințile. Atît de mult mă iubești. Știu că așa e. Ai spus că ai trece prin iad pentru mine, iar acum te voi face să te simți ca în iad, și detest asta. Dar nu am altă soluție decît să fac ceea ce-ai făcut și tu cu Katherine – aș putea să-i întorc spatele lui Zack, care mă iubește și are nevoie de mine, petrecîndu-mi apoi tot restul vieții urîndu-mă și învinuindu-mă pentru că mi-a fost frică să-mi asum un risc.

După plecarea mea, cu toții veți auzi și alte lucruri despre Zack, zvonuri îngrozitoare și deducții dușmănoase din partea reporterilor, a poliției și a unor oameni care nu l-au cunoscut niciodată. Aș vrea atît de mult să-l fi putut cunoaște și voi. De vreme ce așa ceva nu se poate, vă las ceva, ceva de la el, ceva ce vă va oferi o imagine a omului care e cu adevărat. Este copia unei scrisori, a unei scrisori foarte personale pe care mi-a trimis-o mie. O mică parte din scrisoare va fi eliminată, nu pentru că acolo ar exista ceva care v-ar fi schimbat părerea, ci fiindcă se referă la altcineva și la o favoare cu totul deosebită pe care ne-a făcut-o acea persoană. Cînd veți citi scrisoarea lui Zack, cred că veți ști că omul care a scris-o mă va iubi și mă va apăra în toate felurile posibile. Ne vom căsători imediat ce vom fi din nou împreună.

Pînă aici apucase să scrie, și nu i se părea de

ajuns. Luă pixul, atentă la începutul buletinului de știri, și începu să scrie în continuare:

Carl, aș dori ca tu și Sara să luați toate lucrurile mele din casă, pe care le puteți folosi în noua voastră locuință. Gîndiți-vă din cînd în cînd la mine, cînd îmi udați florile.

Ted, în sertarul de sus al scrinului meu este un inel care-ți aparține. Îl vei recunoaște. Este verigheta pe care ai aruncat-o cînd tu și Katherine v-ați despărțit. Locul ei este pe degetul tău, dragul și nechibzuitul meu frate. Vezi dacă ți se mai potrivește... măcar de dragul vechilor vremuri. Okay, de dragul meu. Nici un alt inel nu-ți va mai veni la fel de bine ca acela, și o știi! Voi doi o să vă răniți dacă vă alăturați din nou, dar nu veți suferi atît de mult ca acum, cînd sînteți despărțiți. Și...

Capul lui Julie se ridică brusc, cînd prezentatorul de la televiziune spuse:

– Întrerupem ediția specială despre situația din China pentru o știre de ultimă oră în cazul urmăririi lui Zachary Benedict. Conform poliției din Orange County, California, Benedict, care a evadat de la Penitenciarul de Stat din Amarillo, unde ispășea o condamnare la patruzeci și cinci de ani pentru asasinarea soției lui, a fost reperat în Los Angeles de un fost cunoscut. Cunoscutul, a cărui identitate nu poate fi dată publicității în momentul de față, a spus că nu încape nici o îndoială că omul respectiv era Benedict. Căutarea s-a intensificat în urma acestei vești și a descoperirii că, din cîte se spune, a dat telefoane azi mai multor actori și membri ai echipei filmului „Destiny" care au fost prezenți la locul morții

soției sale, sau în apropiere, amenințîndu-i cu moar tea. Poliția din Comitatul Orange îi avertizează p toți cei care s-au aflat pe platourile filmului „Destin să fie cît mai prudenți, întrucît se știe că Benedict înarmat și foarte periculos.

Pixul alunecă pe podea împreună cu scrisoarea în timp ce Julie sărea în picioare, privind spre televi zor. Străduindu-se să-și păstreze controlul, își ră văși părul de pe frunte și ridică hîrtia și pixul. Era farsă, își spuse ea. Trebuia să fie o farsă! Un ma niac se dădea drept Zack, doar ca să sperie oame nii și să facă senzație. O înscenare, desigur, hotăr ea în timp ce închidea televizorul și se ducea la culcare. Dar cînd adormi în cele din urmă, visele-i fură umplute de spectre fără față care se ascundeau în umbre, zbierînd amenințări sau strigînd avertismente. Răsărea soarele, cînd Julie se smulse în sfîrșit din ghearele coșmarului. Fiindu-i frică să mai închidă ochii, se sculă și se duse în bucătărie să-și toarne un pahar de suc de portocale. Îl bău fără să-i simtă gustul, apoi își rezemă mîinile pe tălbia bufetului, iar capul îi căzu înainte.

– O, Zack, șopti ea, ce faci? Sună-mă și spune-mi că toți mint în legătură cu tine. Te rog... nu-i lăsa să mă tortureze așa.

Se hotărî să se ducă la biserică, apoi să-și petreacă restul zilei la școală, lucrînd la hîrtiile de-acolo, pentru eventualitatea că Zack auzea despre cele întîmplate în Los Angeles și voia s-o sune ca să-i explice.

N-o putea suna acasă. Mai degrabă ar fi căutat-o la școală. Desigur, trebuia să-și dea seama că avea să se ducă acolo ca să aștepte, chiar și într-o zi de duminică, dacă se întîmpla ceva atît de important.

Capitolul 57

– Julie, scumpo, te simți bine? întrebă Flossie Eldridge, ciocănind cu degetul în parbrizul mașinii. Stai aicea pe-ntuneric de-aproape o jumătate de oră, cu motoru-n mers.

Julie tresări, privindu-i fața dolofană și îngrijorată, apoi bîjbîi după cheile mașinii, oprind motorul și coborînd în grabă.

– Mă simt bine, domnișoară Flossie, serios – mă gîndeam ceva... la o problemă de la școală, și am uitat de mine.

Tremurînd în noaptea friguroasă, Flossie își strînse mantoul pe trup.

– Ai să mori de frig, dacă mai stai aici.

Copleșită la gîndul că pierduse noțiunea timpului, Julie își luă servieta de pe canapeaua din spate și încercă să-i zîmbească vecinei sale vîrstnice, după care spuse:.

– Aveam caloriferul pornit, deși nu era tocmai sigură.

– Ba nu-l aveai, o contrazise Flossie. Ți s-a făcut gheață pe parbriz – ia uite! Ai întîrziat îngrozitor de mult în seara asta, și mai e și duminică, remarcă ea, observîndu-i servieta.

– Întotdeauna am foarte mult de lucru, spuse Julie. Stați, să vă conduc pînă acasă, adăugă ea, luînd-o de cot și pornind încet pe peluza dintre case. Fără lună, nu se prea vede, și s-ar putea să vă împiedicați.

– Julie... spuse ezitant domnișoara Flossie, cînd intră în cercul de lumină galbenă ce se răspîndea.

de pe verandă, chiar ți-e bine? Pari frîntă. Mie p să-mi spui adevărul. N-am să-i spun lui Ada. T dor de Zachary Benedict?

Starea de letargie care o urmărise pe Julie toa ziua fu înlocuită de luciditate în secunda cînd Flo sie Eldridge pronunță numele lui Zack.

– De ce Dumnezeu să credeți așa ceva? întreb ea cu un rîs forțat și gîtuit.

– Fiindcă, răspunse Flossie ca și cum răspuns ar fi fost de la sine înțeles, stăteai în mașină, p alee, cu privirea în gol. Cînd eram fată și ofta după Her... după cineva, îmi amintesc că la fel fă ceam și eu.

– Vreți să spuneți, încercă Julie s-o tachinez că veneați cu mașina pe alee și stăteați acolo jumătate de oră?

– Nu, în nici un caz, spuse Flossie cu un chicot copilăresc care-i făcu ochii să se încrețească. Do știi că n-am învățat niciodată să șofez. Am vrut s zic că priveam în gol, la fel cum făceai tu adineaor

Încercînd să evite răspunsul, Julie ocoli întrebarea spunînd veselă:

– Nu cred în a ofta de dorul cuiva, domnișoar Flossie. Dacă nu-l pot avea și știu asta, atunci pr vesc adevărul în față și încerc să mi-l alung di minte o dată pentru totdeauna, refăcîndu-mi viața cum pot.

În loc de a-i accepta afirmația sau de a reveni la întrebarea inițială, așa cum se așteptase Julie, Flossie Eldridge îi puse mîna pe braț și spuse:

– Ce-ai face dacă ar exista un lucru pe care ți l-ai dorit dintotdeauna, și ai fi putut să-l ai – și poate încă mai poți – dar te temi că toată lumea va rîde de tine? Și ți-e teamă că dacă-l capeți, s-ar putea să-ți pară rău?

Juliei rîse puțin mai sincer decît înainte, clătinînd din cap.

– Grea întrebare, recunoscu ea. Dacă n-aș fi fericită fără acel lucru, cred că mi-aș asuma riscul de a fi fericită cu el.

– E un om, nu un lucru, mărturisi Flossie Eldridge.

Julie ghicise asta încă de la începutul conversației.

– Ce om? întrebă ea, în ideea că domnișoara Flossie voia să recunoască. Vreau să zic, cine e?

– A, asta-i secret!

Ba nu e nici un secret, își spuse Julie cu tristețe după care, pentru că nu avea nimic de pierdut, iar Flossie avea numai de cîștigat, spuse:

– Cred că Herman Henkleman are nevoie de o femeie cumsecade care să creadă în el și să-i stea alături, și să-i dea motive de a fi mîndru. Desigur, adăugă ea, în timp ce Flossie o privea încremenită, Herman nu-și va asuma niciodată riscul de a-i cere femeii pe care a iubit-o să rîște cu el, mai ales după ce și-a încurcat viața atît de rău. Femeia va trebui să facă primul pas, iar pentru asta e nevoie de mult curaj.

Impulsiv, Julie se aplecă și o sărută pe obrazul pergamentos.

– Noapte bună, îi ură ea.

Rămas-bun, spuse în sinea ei. Șase zile dintre cele opt pe care i le acordase Zack trecuseră.

Ajunse pe veranda casei sale, își căută cheile în poșetă, descuie ușa, intră și închise ușa în urma ei. Tocmai întindea mîna spre comutator, cînd un glas bărbătesc spuse:

– Nu aprinde lumina.

Țipătul de groază i se opri în gît, cînd adăugă:

– E-n regulă, sînt un prieten al lui Zack.

– De ce te-aş crede? întrebă Julie, cu vocea tremurîndu-i la fel de tare ca mîna.

– Fiindcă, răspunse Dominic Sandini zîmbind, am venit să arunc o privire şi să mă asigur că eşti pregătită să faci o călătorie, dacă te hotărăşti dintr-o dată.

– La naiba, m-ai speriat! explodă Julie, parţial furioasă, parţial rîzînd, rezemîndu-se de uşă.

– Îmi pare rău.

– Cum ai intrat aici? îl întrebă, simţindu-se cam absurd că vorbea cu un om invizibil, în beznă.

– Am intrat prin spate, după ce am aruncat o privire în jur. Ai o codiţă, duduie.

– O... o ce?

Julie era atît de dezorientată, încît îşi duse mîna la spate să-şi caute coada, înainte ca vizitatorul să clarifice:

– Eşti urmărită. Un furgon albastru parcat mai încolo supraveghează casa, iar o camionetă neagră se ţine după dumneata oriunde te duci. Tre' să fii de la F.B.I. – numai ei folosesc maşini pe care nu merită să le furi, da' la pîndă-s mai buni decît ştiu cleţii locali. Maşinile sînt specialitatea mea, adăugă el mîndru. Uite, a matale, de pildă – ai un motor de-un litru jumate, radio din fabricaţie probabil, telefon nu, aşa că s-ar putea să scoată două sutare jumate, dezmembrată pentru piese de schimb.

– Ai... ai fost comerciant de maşini? întrebă Julie, ignorînd temporar problema F.B.I.-ului, întrucît era absurd de bucuroasă că avea în apropiere un om care se declara prieten al lui Zack.

– S-ar putea zice şi aşa, răspunse el cu un chicotit. Da' eu cînd le vindeam, n-aveau titluri, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

– Adică... adică... *furai* maşini? întrebă ea stingherită.

– Mda, da' m-am lăsat, zîmbi el din nou.

– Ce bine! comentă cu pătrundere Julie.

Nu era deloc liniştitor să ştie că prietenul lui Zack era hoţ de maşini. Dîndu-şi seama că vizitatorul ei fără chip îi putea alunga alte temeri, Julie spuse repede:

– Zack nu e în Los Angeles, nu-i aşa? Nu el îi ameninţă pe oamenii aceia, nu?

– Nu ştiu unde e, nici ce face, şi ăsta-i adevărul.

– Dar trebuie să ştii! Vreau să zic, e clar că ai vorbit cu el...

– Nnţ, nu eu. Zack ar face-o criză de tot raha... de toată frumuseţea, se grăbi el să se corecteze, dac-ar şti c-am venit personal aici şi m-am implicat. Treaba asta trebuia să fie rezolvată numai de oameni din afară, da' m-am gîndit că altă şansă s-o cunosc pe Julie a lui n-o să mai am. Cred că-l iubeşti al naibii de mult.

Rămase tăcut, iar Julie spuse încet:

– Aşa e. Cred că înseamnă mult şi pentru dumneata, dacă ai riscat să vii aşa aici.

– Ce pu... ce naiba, n-am riscat nimic, declară el lanţoş. Nu fac nimic ilegal. M-am oprit doar să vizitez prietena unui prieten, şi nici o lege nu interzice asta, şi nici să intru prin spate şi s-o aştept pe-ntuneric. De fapt, cît aşteptam, ţi-am şi reparat broasca de la uşa din spate. Drăcia aia n-ar fi oprit nici un copil, dacă voia să intre.

Spusese că se afla acolo ca să se asigure că era „pregătită" să pornească la drum, iar Julie tocmai se pregătea să-l întrebe ce înţelegea prin asta, cînd Dominic Sandini îi dădu răspunsul pe acelaşi ton jovial şi liniştit.

– Oricum, am venit aici fiindcă Zack voia să ai o maşină nouă – ştii, dacă te hotărăşti deodată să porneşti la drum lung, peste vreo două zile – aşa că m-am hotărît s-o aduc eu. Şi iată-mă aici.

Imediat, Julie presupuse că trebuia să folosească maşina lui, nu pe a ei proprie, pentru a-şi induce urmăritorii în eroare cînd avea să plece din Keaton, peste două zile.

– Spune-mi că nu e furată, îi ceru ea pe un ton deznădăjduit care-l făcu să rîdă.

– Nu e. Cum spuneam, m-am retras. Zack a plătit-o, iar eu m-am hotărît să-i aduc cadoul la destinaţie, atîta tot. Nici o lege nu interzice ca un deţinut evadat să cumpere o maşină pentru o cucoană, cu banii lui cinstiţi, cîştigaţi din sudoarea frunţii. Acuma, cum hotărăşte ea să folosească maşina aia, asta nu mă mai priveşte pe mine.

– N-am văzut nici o maşină în faţa casei.

– Sigur că n-ai văzut-o! răspunse el cu oroare exagerată. Nu cred c-ar fi bine să încalc cine ştie de decizie a consiliului orăşenesc, sau ceva, blocînd strada asta frumoasă şi liniştită. Am lăsat-o în parcarea din spatele unui magazin din oraş numit Kelton's Dry Goods.

– De ce? întrebă nedumerită Julie.

– Interesantă întrebare. Nici nu-s sigur cum de mi-a trăsnit prin cap nebunia asta, glumi el, amintindu-i dintr-o dată Juliei de incorijibilii băieţi de opt ani cărora le era învăţătoare. Cred că m-am gîndit că dacă-ţi parchezi maşina pe stradă în faţa magazinului, într-o dimineaţă, s-ar putea să vrei să intri, să arunci o privire prin prăvălie, şi pe urmă să ieşi pe uşa din spate şi să-ţi iei maşina cea nouă la o plimbare de probă. Desigur, asta s-ar putea să-i cam enerveze pe tipii care te urmăresc. Vreau să zic, le-ar fi îngrozitor de greu să ghicească în ce direcţie ai luat-o, cu ce maşină mergi şi cu ce eşti îmbrăcată – asta-n ideea că-ţi vine deodată cheful să-ţi iei alt pulover sau ceva ce întîmplător aveai în geantă. Dacă-nţelegi unde bat...

Julie dădu din cap, în întuneric, cutremurîndu-se la auzul sugestiilor clandestine din tot ce-i spusese.

– Înţeleg, spuse ea cu un oftat nervos.

Balansoarul scîrţîi, în timp ce Dominic Sandini se ridica.

– Mi-a făcut multă, foarte multă plăcere să vorbesc cu matale, spuse el, atingîndu-i un moment braţul cu mîna. La revedere, Julie a lui Zack. Sper că ştii ce naiba faci.

Julie spera şi ea acelaşi lucru.

– Să nu aprinzi luminile în spate pînă nu plec.

Îi ascultă paşii îndepărtîndu-se încet şi avu senzaţia că şchiopăta uşor.

Capitolul 58

Tony Austin auzi un zgomot în spatele lui şi întinse mîna spre lampa de pe masă, în acelaşi moment în care văzu draperiile de lîngă uşile de sticlă mişcîndu-se.

– Nu aprinde lumina! îi ordonă un glas, în timp ce o umbră se îndepărta de perdele. Te văd foarte bine de-aici.

– N-am nevoie de lumină ca să-ţi recunosc glasul. De ce naiba n-ai intrat prin faţă? întrebă Austin, retrăgîndu-şi mîna şi ascunzîndu-şi surpriza cu ajutorul disprețului. Ţi-am lăsat uşa deschisă.

– Ai idee cît de mult am vrut să te omor?

– Ai pierdut ocazia acum cinci ani. Unde-s banii?

– Eşti ca un vampir, sugi sîngele oamenilor pînă mor.

– Gura şi dă banii-ncoa'!

Umbra de lîngă draperie ridică mîna, iar Tony văzu pistolul.

– Nu fi prost! Dacă mă omori acum, vor ghici c-ai fost tu în douăşpatru de ore.

– Ba n-au să ghicească nimic. Zack Benedict umblă liber, l-au apucat dracii, m-ai auzit?

Rîsul celuilalt răsună înfricoşător de strident.

– Dă telefoane de ameninţare. Oamenii cred că şi eu am primit unul, am avut grijă. Vor crede că el te-a omorît. Am aşteptat atît de *mult* clipa asta...

Pistolul se ridică, ochi, ţăcăni...

– Nu fi nebun! Dacă mă omori, au să...

Împuşcătura produse o mică gaură în pieptul lui Tony Austin, lîngă claviculă, dar faptul că glonţul dum-dum ratase inima nu contă. La impact, se fragmentă în toată cavitatea pectorală, ucigîndu-l pe loc.

Capitolul 59

– E minunat că ne-ai invitat aşa pe toţi la cină, îi spuse doamna Mathison Juliei, în timp ce se ridica s-o ajute la strînsul mesei. N-ar trebui să aşteptăm numai ocazii deosebite, aşa cum facem de obicei.

Julie luă patru pahare, zîmbindu-i mamei sale. Era o ocazie foarte deosebită – ultima ei seară împreună cu ei, pentru că a doua zi dimineaţa urma să plece la Zack.

– Eşti sigură că nu vrei să rămîn cu Carl ca să te ajutăm să faci ordine în sufragerie? o întrebă Sara, în timp ce Carl o ajuta să-şi îmbrace mantoul.

Julie îi îmbrăţişă pe amîndoi mai îndelung decît de obicei, sărutîndu-i pe obraz. Pentru că ştia că-şi iau rămas-bun.

– Să aveţi grijă unul de altul, le şopti ea la amîndoi.

– Locuim doar la o milă şi jumătate distanţă, îi aminti sec Cari.

Julie îi privi cum plecau pe alee, întipărindu-şi în memorie momentul, apoi închise uşa.

Ted şi tatăl ei se aşezară în living să urmărească actualităţile, iar Katherine o ajută să strîngă masa în continuare.

– Sara e o fată atît de dulce, remarcă doamna Mathison, cînd rămase singură cu Julie, în bucătărie. Ea şi Cari se potrivesc atît de bine împreună, şi sînt aşa de fericiţi...

Aruncînd o privire peste umăr, în sufragerie, unde Katherine strîngea farfuriile, şopti:

– Cred că Ted şi Katherine s-au regăsit, ce zici? Katherine era atît de tînără înainte, dar acum s-a maturizat, iar Ted o iubea atît de mult... Niciodată nu i-a trecut cu adevărat.

Julie zîmbi tristă, în timp ce punea în spălătorul de vase farfuriile pe care le aducea Katherine din sufragerie.

– Nu-ţi face prea mari speranţe. Eu am invitat-o pe Katherine în seara asta, nu Ted. Încă se mai întîlneşte cu Grace Halvers – probabil ca să-şi înfrunte sentimentele pentru Katherine.

– Julie, s-a întîmplat ceva? Păreai ciudată în seara asta. Preocupată.

Luînd cîrpa de vase, Julie afişă o expresie de

atenție binevoitoare, în timp ce începea să șteargă chiuveta.

– De ce spui asta?

– Una la mînă, apa încă mai curge, vasele nu sînt gata, iar tu încerci să ştergi suprafețele. Întotdeauna ai fost o fată ordonată, Julie, o tachină ea, cînd Julie aruncă în grabă cîrpa şi reveni la ceea ce făcuse înainte, dar acum mergi cam prea departe. Încă te mai gîndeşti la... Zachary Benedict, nu-i aşa?

Era o ocazie ideală de a-şi pregăti mama pentru ceea ce avea să citească în scrisoare, şi se hotărî să profite.

– Ce-ai spune dacă ți-aş zice că m-am îndrăgostit de el în Colorado?

– Aş zice că e dureros şi fără sens să crezi o asemenea prostie.

– Şi dacă n-am încotro?

– Atunci, aş recomanda tinctură de timp, iubito. Asta le vindecă pe toate. În fond, l-ai cunoscut doar o săptămînă. De ce nu te îndrăgosteşti de Paul Richardson în schimb, propuse ea, mai în glumă, mai în serios. Are o slujbă bună şi e nebun după tine – pînă şi tatăl tău a observat.

Dîndu-şi seama că atît conversația despre Paul, cît şi spălatul vaselor îi consumau timpul care-i mai rămăsese de petrecut cu familia ei, Julie puse cîrpa deoparte.

– Hai să mergem în living, spuse ea, conducîndu-şi mama afară din bucătărie. Am să termin vasele mai tîrziu.

Ridicînd vocea, întrebă:

– Mai vrea cineva ceva din bucătărie?

– Da, răspunse Ted. Cafea.

Katherine, care tocmai venise s-o ajute la spălatul vaselor, luă ceştile şi farfurioarele, dar Julie clătină din cap.

– Du-te şi stai cu Ted. Am să aduc eu cafeaua, cînd e gata.

Intrase parțial în living, aducînd tava cu ceştile, cînd îşi auzi tatăl ordonînd într-o şoaptă şuierată:

– Ted, închide televizorul, nu e bine ca Julie să audă asta!

– Ce nu e bine să aud? întrebă ea, oprindu-se înghețată de groază, în timp ce Ted se repezea să închidă televizorul. L-au prins pe Zack, nu-i aşa?

Tremura atît de violent, încît ceştile începură să clănțăne pe tavă.

– Răspunde-ți-mi! strigă ea, privind cele patru fețe transfigurate de şoc.

– Nu l-au prins, replică sarcastic Ted, dar a mai făcut o victimă!

În timp ce vorbea, reclama de la televiziune se sfîrşi, iar Julie văzu o targă ieşind dintr-o casă, cu un trup acoperit cu un cearşaf alb, în timp ce glasul crainicului răsuna apocaliptic în cameră:

– Repetăm ştirea de ultimă oră: Tony Austin, care a jucat cu Zachary Benedict şi Rachel Evans în „Destiny", a fost găsit azi mort în locuința sa din Los Angeles, împuşcat în piept. Rapoartele preliminare arată că s-a folosit un cartuş cu glonț dum-dum, similar cu cel care o ucis-o pe Rachel Evans, soția lui Zachary Benedict. Medicul legist a stabilit momentul probabil al decesului în jurul orelor zece, seara trecută. Oficialitățile poliției din Comitatul Orange au confirmat că Austin a reclamat primirea unui telefon de amenințare în seara trecută, de la Zachary Benedict, iar acesta se presupune că a fost văzut prin zonă în aceeaşi perioadă. Alți actori şi membri ai echipei filmului „Destiny", care au primit

şi ei telefoane de ameninţare de la Benedict, au fost preveniţi să fie cît mai prudenţi...

Restul cuvintelor îi fură acoperite de trosnetul porţelanului spart, cînd Julie scăpă tava şi-şi acoperi faţa cu mîinile, încercînd să-şi alunge din minte imaginea trupului acoperit cu cearşaful alb şi amintirea glasului rece al lui Zack:

Pe Austin lasă-l în seama mea. Mai există şi alte căi de a rezolva cu el...

– Julie!

Din toate părţile răsunau glasuri, mîinile se întindeau spre ea, dar Julie făcu un pas înapoi, privind orbeşte de la mama ei şi Katherine, care se aplecau să strîngă cioburile, la tatăl ei şi Ted, care veniseră lîngă ea, privind-o alarmaţi şi consternaţi.

– Vă rog! bîigui ea gîtuit. Vreau să rămîn singură. Tată, îl rugă, făcînd un efort atît de mare să-şi stăpînească isteria, încît vorbea cu voce sugrumată, du-o pe mama acasă, te rog. Nu trebuie să se tulbure pentru mine. Nu-i face bine la tensiune.

Se întoarse şi intră în dormitorul ei, unde închise uşa şi se aşeză în întuneric.

Undeva, în casă, auzi telefonul începînd să sune, dar vocea care-i ţipa în minte era a doamnei Stanhope:

Zachary şi-a omorît propriul frate, apoi şi-a omorît şi soţia... În filme, juca rolurile unor oameni care ucideau fără nici un rost şi pe urmă scăpau de consecinţe fiindcă erau nişte „eroi"... Nu mai ştie să facă deosebirea între realitate şi fantezie... Zachary este nebun.

Dacă îl ajuta un psihiatru, poate că acum Rachel Evans n-ar fi zăcut în mormînt... Spre binele dumitale propriu, denunţă-l. Altfel, într-o zi va apărea încă o victimă, şi toată viaţa vei purta aceeaşi povară a vinovăţiei pe care trebuie s-o îndur eu acum...

Înaintea ochilor îi apăru chipul celebru şi charismatic al lui Tony Austin, cu zîmbetul lui sexy şi cuceritor. N-avea să mai zîmbească niciodată. La fel ca Rachel Evans şi Justin Stanhope, era mort. Asasinat.

Auzi avertismentul lui Matt Farrell:

Am mai descoperit indicii care-i vizează pe Diana Copeland... Emily McDaniels... Tommy Newton.

Deschizînd sertarul noptierei, Julie scoase scrisoarea lui Zack şi o strînse la piept; dar nu avea nevoie s-o citească – memorase fiecare cuvînt. Cuprinzîndu-şi trupul cu braţele, se aplecă şi începu să se legene înainte şi înapoi, într-o tortură fără lacrimi, apăsîndu-şi scrisoarea pe inimă şi scîncindu-i încet numele în întuneric.

Din living se auzeau glasuri înfundate, scoţînd-o treptat din abisul unde nu exista nimic pentru ea decît chinul acelui moment, glasuri care o sileau să se ridice încet în picioare. Glasurile unor oameni care aveau nevoie să ştie... s-o ajute... să-i spună...

Capitolul 60

Tatăl ei se întrerupse din conversaţia cu Ted şi Katherine, cînd Julie intră în living, cu trupul ţeapăn ca lemnul şi strîngînd în mînă scrisoarea pe care intenţionase să le-o lase la plecare.

– Am trimis-o pe mama acasă, spuse reverendul Mathison.

Julie dădu din cap, rigid, şi-şi drese vocea:

– Foarte bine.

Un moment, frămîntă în mîini scrisoarea pe care le-o scrisese, apoi o întinse spre el, cu un gest smucit.

Cînd tatăl ei o luă şi o deschise, ţinînd-o astfel încît să poată citi şi Ted, Julie adăugă:

– Voiam... să plec la el, mîine.

Ochii lui Ted se repeziră spre ai ei, îngustîndu-se de furie.

– Ăsta-i adevărul, confirmă Julie, nelăsîndu-i timp să vorbească.

Îl văzu venind spre ea, dar, cînd vru s-o apuce de braţ, şi-l retrase brusc.

– Nu mă atinge.

Întorcînd capul spre chipul trist şi îndurerat al tatălui ei, îl privi cum termina de citit scrisoarea, după care o puse pe masă şi se ridică.

– Ajută-mă, îi ceru ea cu voce frîntă. Te rog, ajută-mă. Tu ştii întotdeauna ce e drept şi ce nu. Trebuie să fac ceea ce e just. Să mă ajute cineva! strigă spre Katherine, care abia-şi stăpînea lacrimile, apoi spre Ted.

Deodată, fu cuprinsă în braţele tatălui ei şi strînsă la pieptul lui, în timp ce o mîngîia cu o mînă pe spate, ca în copilărie, cînd plîngea pentru cîte o suferinţă neînsemnată.

– Ştii deja ce ai de făcut, îi spuse el cu glas îngroşat. Omul acesta trebuie să fie prins şi oprit. Ted, continuă încă zguduit, dar preluînd iniţiativa, tu eşti avocat. Care e calea cea mai bună de a proceda în situaţia asta, fără ca Julie să fie incriminată şi mai mult?

După un moment de tăcere, Ted spuse:

– Şansa noastră cea mai sigură e Paul Richardson. Aş putea să-l sun şi să-ncerc să ajung la o înţelegere cu el. Julie îl denunţă pe Benedict şi scapă basma curată. Nimeni nu-i pune nici o întrebare.

Cuvîntul *întrebare* o smulse pe Julie din toropeală.

Cu vocea vibrîndu-i alarmată, îl preveni:

– Spune-i lui Paul că nu voi răspunde la nici o întrebare despre felul cum ştiu unde va fi Zack!

Se gîndea la Matt şi Meredith Farrell, şi la tînărul vesel care-i adusese maşina – cu toţii, loiali unui om care ie trădase încrederea, pentru că era bolnav la cap. Pentru că nu avea încotro.

– Dacă vorbeşti cu el, repetă ea, încercînd să-şi păstreze vocea cît mai fermă, trebuie să accepte faptul că nu-mi poate pretinde să-i spun nimic altceva decît unde va fi Zack mîine seară. N-am să mai implic pe nimeni altcineva în povestea asta, şi vorbesc foarte serios!

– Eşti vîrîtă pîn-la gît într-o intrigă ilegală şi încă te mai preocupi să-i protejezi pe alţii! se răsti Ted. Îţi dai seama ce ţi-ar putea face Richardson? Ar putea să te ia-n noaptea asta de-aici cu lanţuri la picioare!

Julie dădu să-i răspundă, dar puterea de a se stăpîni o părăsea.

Se răsuci pe călcîie, intră în bucătărie şi se aşeză pe un scaun. Mai departe nu se putea duce, ca să scape de telefonul cu care avea să-şi trădeze iubitul.

Cu umerii zguduiţi de suspine mute, îşi acoperi faţa cu mîinile, iar lacrimile pe care şi le stăpînise începură să-i şiroiască în torente fierbinţi pe obraji.

– Îmi pare rău, iubitule, se tînguia ea, cu vocea frîntă. Îmi pare atît de rău...

Peste cîteva minute, Katherine îi puse o batistă în mînă, apoi se aşeză în faţa ei.

Cînd intră şi Ted în bucătărie, Julie reuşise cît de cît să-şi mai recapete controlul.

– Richardson primeşte tîrgul, spuse el. Va fi aici în trei ore.

Se întoarse cînd telefonul de pe peretele bucătăriei începu să sune şi smulse receptorul din furcă.

– Da, răspunse el, e aici, dar nu poate vorbi...

Se întrerupse, încruntat, apoi acoperi receptorul cu palma şi-i spuse Juliei:

– E o doamnă pe nume Margaret Stanhope. Spune că e ceva foarte urgent.

Julie dădu din cap, înghiţind în sec, şi întinse mîna după receptor.

– Aţi sunat ca să vă umflaţi în pene, doamnă Stanhope? întrebă ea cu amărăciune.

– Nu, răspunse bunica lui Zack. Ţi-am dat telefon ca să te rog, să te implor, să-l denunţi dacă ştii unde e, înainte de a fi ucis încă un nevinovat.

– Se numeşte Zack! strigă Julie cu aprindere. Nu mai vorbiţi despre nepotul dumneavoastră ca despre un om fără nume!

Cealaltă femeie trase adînc aer în piept, iar cînd vorbi din nou, părea aproape la fel de chinuită pe cît se simţea Julie.

– Dacă ştii unde este *Zack*, o rugă ea, dacă ştii unde se află *nepotul meu*, adăugă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-l!

Ostilitatea Juliei se risipi la auzul durerii din vocea aceea mîndră.

– Îl voi opri, şopti ea

Capitolul 61

– Echipajul Cursei 614 vă mulţumeşte că zburaţi cu Aero-Mexico, spuse stewardesa. Nu uitaţi, adăugă ea veselă, sîntem linia aeriană care v-a adus la destinaţie cu douăzeci de minute mai devreme de ora stabilită.

Apoi, trecînd la un ton pragmatic, continuă:

– Vă rugăm să rămîneţi aşezaţi, cu centura de siguranţă încheiată, pînă cînd aeronava se va opri complet în dreptul porţii.

Aşezată lîngă rîndul din spate al avionului plin, între Ted şi Paul Richardson, Julie strîngea ca într-un cleşte mîna fratelui ei, simţind un gol în stomac, în timp ce avionul se oprea cu o uşoară smucitură, iar burduful pornea de la terminal să i se alăşeze. Inima începu să-i urle că nu era bine ce făcea, conştiinţa îi striga că era bine, iar ea nimerise prinsă la mijloc.

Alături, Paul Richardson îi observă pieptul începînd să se ridice sacadat şi-i luă cealaltă mînă într-a lui.

– Uşurel, iubito, o linişti el încet. E aproape gata. Aeroportul e asigurat la toate ieşirile.

Julie îşi smulse privirea dinspre pasagerii care începeau să se ridice şi să-şi strîngă lucrurile din suporturile de deasupra.

– Nu pot s-o fac. Nu pot! O să-mi vină rău!

Paul îi strînse şi mai tare degetele reci şi umede.

– Hiperventilezi. Respiră încet şi adînc.

Julie îşi impuse să se conformeze.

– Să nu lăsaţi pe nimeni să-i facă vreun rău! Îl

preveni ea într-o şoaptă insistentă. Mi-ai promis că nu vei lăsa pe nimeni să-l lovească!

Paul se ridică o dată cu pasagerii din faţa lor şi, ţinîndu-i mîna pe braţ, o făcu uşurel să se ridice şi ea. Julie îşi smuci braţul.

– Promite-mi încă o dată că nu vei lăsa pe nimeni să-i facă nimic!

– Nimeni nu vrea să-i facă nici un rău, Julie, răspunse el, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil înfricoşat. De-asta ai venit şi tu, nu? Ai vrut să fii sigură că nimeni n-o să-l lovească, şi ţi-am spus că riscurile de violenţă scad dacă Benedict te vede şi crede că ai nimerit la mijloc. Mai ţii minte?

Cînd Julie dădu din cap, cu o mişcare smucită, Paul o luă înainte, ţinînd-o de cot.

– Okay, asta e, spuse el. De-acum încolo, Ted şi cu mine vom sta la cîţiva paşi în urma ta. Nu te teme. Oamenii mei sînt răspîndiţi prin tot terminalul şi în jur, iar principala lor prioritate e siguranţa ta. Dacă Benedict deschide focul, îşi vor risca viaţile ca să te protejeze.

– Zack nu mi-ar face nici un rău! declară ea cu dispreţ.

– Nu e normal la cap. N-ai de unde ştii ce-o să facă, dacă-şi dă seama că l-ai păcălit. De-asta, orice s-ar întîmpla, te vei preface că eşti de partea lui pînă e luat în custodie şi imobilizat. Adu-ţi aminte, am mai discutat despre toate astea.

Se retrase puţin, cînd ajunseră aproape de stewardesa brunetă şi atrăgătoare care stătea la uşa din faţă a avionului.

– Ţi-e totul clar?

Juliei îi venea să urle că nimic nu era clar, dar îşi înfipse unghiile în palme şi, cumva, reuşi să dea din cap.

– Okay, de-acum încolo eşti singură, spuse el, oprindu-se în uşă şi luîndu-i cu grijă haina de pe umeri, pentru a i-o pune pe braţ. În cinci minute, totul are să se termine. Gîndeşte-te numai la asta – încă cinci minute doar. Şi ţine minte, nu te uita după el. Lasă-l să te găsească el pe tine.

Se opri, privind-o cum pornea încet înaintea lor prin tunel, şi o lăsă să se îndepărteze cu cîţiva metri, apoi o urmă, cu Ted alături. În momentul cînd se îndepărtară suficient pentru ca stewardesa să nu-i mai audă, Ted spuse încet, într-o şoaptă furioasă:

– N-aveai dreptul s-o obligi să treacă prin toate astea! Singur ai spus că tot aeroportul e plin cu agenţi F.B.I. şi poliţişti mexicani. N-aveai nevoie de ea aici ca să dai de el!

Paul îşi descheie sacoul şi-şi lărgi cravata, arătînd ca un om de afaceri îmbrăcat lejer care venea la Mexico City cu un prieten, pentru cîteva zile.

Înfundîndu-şi mîinile în buzunare, răspunse cu un zîmbet crispat:

– Ea a insistat să vină, ca să se asigure că Benedict nu păţeşte nimic, cum ştii foarte bine. L-am pus pe pilot să ceară prin radio un medic; va fi gata să-i dea un sedativ, cînd totul o să se termine.

– Dacă erai măcar pe jumate atît de deştept pe cît te crezi, oamenii tăi l-ar fi arestat deja la ora asta – şi încă n-au făcut-o, aşa-i? Ai aflat asta cînd te-ai dus în carlingă ca să comunici prin radio, nu?

Zîmbetul lui Paul se lăţi, dar cuvintele îi sunară ameninţător:

– Exact. S-a strecurat pe lîngă ei cumva, sau n-a venit. F.B.I.-ul nu are nici o jurisdicţie în Mexic. Pînă-l trecem graniţa, nu putem decît să „asistăm" poliţia mexicană în operaţiunea asta, iar ei nu se prea pricep la aşa ceva.

Tremurînd din creştet pînă-n tălpi, Julie intră cu paşi nesiguri în zona zgomotoasă a porţii, unde pasagerii erau aşteptaţi de rude şi prieteni, căutînd înnebunită din privire un bărbat înalt şi brunet care să aştepte la marginea vreunui grup vesel, iar cînd nu-l văzu, făcu cîţiva paşi dincolo de poartă, în terminal, şi se opri ezitînd, paralizată de uşurare şi panică.

– Pardon! strigă un mexican, îmbulzindu-se pe lîngă ea, grăbit să prindă avionul, cu un băiat de o mînă şi o valiză în cealaltă.

– Pardon! spuse alt bărbat, împingînd-o grosolan – era foarte înalt şi brunet, iar chipul îi era întors în altă parte.

– Zack! şopti ea îngrozită, răsucindu-se în loc şi privindu-l nedumerită cum alerga spre o poartă unde pasagerii debarcau din alt avion. Trei mexicani rezemaţi de o coloană se uitară la ea, apoi la bărbatul cel înalt, din nou la ea, şi-i observă în acelaşi timp în care observă chipul bărbatului brunet. Nu era Zack.

Vocea crainicului de trafic păru să-i urle în urechi:

– Cursa 620 de la Los Angeles soseşte acum la Poarta A-64. Cursa 1152 de la Phoenix va sosi la Poarta A-23. Cursa 134...

Tremurînd şi mai tare, Julie ridică o mînă tremurîndă, îşi împinse părul de pe frunte şi porni grăbită, orbeşte, în lungul terminalului, dorind ca totul să se întîmple fără ca ea să vadă. Încă patru minute. Dacă mergea repede, fără să se uite nici la stînga, nici la dreapta, Zack avea să iasă de după un stîlp sau o coloană, să apară într-o uşă, iar ei urmau să-l aresteze şi totul lua sfîrşit.

Doamne, Te rog, fă să se întîmple cît mai repede, se rugă ea în ritmul paşilor lungi şi repezi, după ce trecu prin vamă fără ca nimeni s-o întrebe ceva. *Să nu-i facă nici un rău. Să se termine cît mai repede. Să nu-l lovească. Să se termine mai repede...*

Mergînd grăbită, se împinse printre pasagerii care ieşeau din poarta de control aglomerată şi, fără a încetini pasul, aruncă o privire spre pancarta cu o săgeată care indica ieşirea din terminal, coti într-acolo şi-şi văzu de drum.

Să nu păţească nimic... Să nu-l lovească... Să nu fie aici... intona ea isteric, în timp ce mergea. Încă două minute.

În faţă se vedeau uşile dinspre zona puternic luminată unde aşteptau taxiurile şi alte maşini, cu farurile aprinse. *Să nu fie aici. Să nu fie aici. Să nu fie aici. Să nu fie... aici...*

Nu era acolo.

Julie se opri în loc, fără să-i pese că era împinsă şi înghiontită de pasagerii veseli şi zgomotoşi care încercau să iasă din terminal prin jurul ei.

Încet, se întoarse, cu privirea trecîndu-i dincolo de Paul Richardson, care se oprise şi stătea de vorbă cu Ted... dincolo de un grup de mexicani care se grăbeau spre ea rîzînd... dincolo de bărbatul înalt şi vîrstnic, adus de umeri şi cu părul cărunt, care ducea o valiză, cu capul aplecat... dincolo de mama cu...

Bătrînul! Privirea lui Julie se repezi înapoi spre el chiar cînd acesta ridică încet capul, cu ochii spre ea... ochi aurii, calzi, zîmbitori...

Strigîndu-i un avertisment mut, Julie făcu un pas înainte, apoi încă unul, şi o luă la fugă, îmbrîncind mulţimea, încercînd să se arunce între el şi pericol, chiar în clipa cînd un glas bărbătesc bubui:

– STAI PE LOC, BENEDICT!

Zack încremeni, polițiștii îl înhățară, trîntindu-l de perete, dar ochii lui rămaseră ațintiți spre Julie, prevenind-o feroce să nu se apropie. izbucni haosul, în timp ce oamenii se zbăteau să se dea la o parte din calea agenților federali mexicani care alergau înainte scoțîndu-şi pistoalele, iar Julie răcni la ei:

– Nu-l loviți! Nu-l loviți!

Paul Richardson o apucă de brațe, smucind-o înapoi.

– Îl lovesc! țipă ea, zvîrcolindu-se în strînsoarea lui ca să vadă dincolo de cei ce se înghesuiau în jurul lui Zack. Îl *lovesc!*

– S-a terminat! îi strigă Paul la ureche, încercînd s-o calmeze. Gata, s-a terminat!

Cuvintele îşi făcură în sfîrşit efectul, iar Julie încremeni. Neputînd să se smulgă sau să-şi mute privirea, se uită paralizată de groază cum Zack era înconjurat şi percheziționt sub supravegherea unui bărbat scund, îmbrăcat impecabil, cu părul rar, care părea să fie şeful. Zîmbind, acesta privea cum îl percheziționau agenții federali mexicani, iar Julie îl auzi spunînd:

– Acum mergem acasă, Benedict, şi-o să fim împreună mult, mult timp...

Se întrerupse, cînd unul dintre Federales scoase ceva din buzunarul lui Zack, şi întinse mîna.

– Ce-i asta? întrebă el răstit.

Agentul federal îi puse obiectul în palmă, iar Julie simți un fior rece la vederea răutății diabolice din zîmbetul individului, cînd ridică privirea spre profilul lipsit de expresie al lui Zack.

– Ce drăguț! se strîmbă el.

Apoi se întoarse dintr-o dată şi porni spre Julie.

– Sînt guvernatorul Hadley, spuse întinzînd mîna. Pariez că ăsta e pentru dumneata.

Julie nu reacționă, nu putu să se mişte, pentru că acum Zack o privea, iar expresia din ochii lui o făcea să dorească să moară. Îi spunea fără cuvinte că o iubea. Îi spunea că-i părea rău. Îşi lua rămas-bun.

Pentru că încă mai credea că-i adusese la el fără să ştie.

– Ia-l! se răsti Hadley, cu un glas îngrozitor.

Activată de tonul lui, Julie întinse automat mîna.

Obiectul pe care i-l puse în palmă era o verighetă subțire, cu diamante pe margine.

– O, nu... gemu ea, strîngînd inelul la piept, în timp ce lacrimile începeau să-i şiroiască pe obraji. Nu, nu, nu...

Ignorînd-o, Hadley se întoarse spre polițiștii mexicani.

– Luați-l de-aici, ordonă el, arătînd cu capul spre uşile dincolo de care apăruseră în tăcere zeci de maşini ale poliției, cu girofarurile aprinse.

Dar, în timp ce Zack era împins de Federales înainte, Hadley păru să aibă impresia că ceva nu era în regulă.

– Stați o clipă, se răsti el, apoi se întoarse spre Julie, în timp ce Zack era oprit lîngă ea, şi spuse cu un zîmbet uleios şi plin de răutate: domnişoară Mathison, am fost foarte nepoliticos. Nu v-am mulțumit pentru cooperare. Dacă nu ne-ați fi ajutat cu tot planul, s-ar fi putut să nu-l prindem niciodată pe Benedict.

Capul lui Zack se ridică brusc, sfredelind cu privirea fața transfigurată de vinovăție a Juliei, care văzu chinuită cum în ochi îi apărea mai întîi neîncrederea, apoi ura. O ură atît de profundă, încît toți

muşchii feţei i se crispară într-o mască turbată. Cu o izbucnire de furie, se răsuci în mîinile celor ce-l ţineau, repezindu-se spre uşă.

– Ţineţi-l pe ticălos! strigă Hadley, iar tonul lui alarmat îi făcu pe Federales să-şi scoată bastoanele.

Julie auzi bufniturile lemnului peste oase şi tendoane, îl văzu pe Zack căzînd în genunchi şi, cînd ridicară bastoanele să-l lovească din nou, îşi ieşi din minţi.

Smulgîndu-se din strînsoarea lui Paul, se aruncă asupra lui Hadley. Răcnind înnebunită de durere pentru omul doborît la pămînt, zgîrie obrazul lui Hadley şi începu să dea în el cu picioarele, în timp de Paul încerca s-o oprească. Hadley strînse pumnul ca să riposteze, dar se opri la auzul avertismentului furios al lui Paul:

– Băi sadic împuţit ce eşti, dacă te-atingi de ea, îţi iau beregata!

Apoi, ridicînd capul, strigă spre unul dintre oamenii lui:

– Aduceţi aici afurisitul ăla de doctor!

Arătă cu capul spre Hadley, adăugînd:

– Şi luaţi-l şi pe ăsta de-aici!

Dar nu avea de ce să-şi facă griji... Julie aluneca încet în braţele lui, leşinată.

Capitolul 62

Doctorul Delorik ieşi din dormitorul Juliei cu trusa în mînă, zîmbindu-le încurajator membrilor familiei, care stăteau adunaţi în living, aşteptîndu-i prognoza.

– E rezistentă, spuse el. În douăzeci şi patru de ore, o să se simtă perfect, fizic. Puteţi intra să-i uraţi noapte bună, dacă vreţi. E sub efectul tranchilizantelor, aşa că nu va şti că de fapt e dimineaţă, şi s-ar putea să nu răspundă, dar aşa se va odihni mai uşor. Vor trece vreo două zile pînă să fie în stare să se întoarcă la slujbă.

– Am să-l sun pe director şi am să-i explic, spuse repede doamna Mathison, ridicîndu-se, cu o privire îngrijorată spre uşa deschisă a camerei.

– Nu va trebui să-i explicaţi prea multe, nici lui, nici altcuiva, răspunse sec doctorul Delorik. În caz că încă n-aţi deschis televizorul, vă pot spune că ceea ce s-a întîmplat aseară în Mexic a fost transmis pe toate posturile de ştiri, cu tot cu imagini video oferite de turiştii care aveau camerele la ei, pe aeroport. Vestea bună e că, în pofida bătăii pe care a încasat-o Benedict de la poliţia mexicană, presa o prezintă pe Julie ca pe o eroină care a colaborat la un plan abil pentru prinderea unui ucigaş.

Şase feţe îl priviră fără nici o undă de plăcere la auzul acestei „veşti bune", aşa că urmă, în timp ce-şi lua haina pe el:

– Cineva ar trebui să stea cu ea în următoarele douăzeci şi patru de ore – doar ca s-o supravegheze şi să aibă pe cineva alături cînd se va trezi.

– Stăm noi, spuse James Mathison, cuprinzîndu-şi soţia de umeri cu braţul.

– Dacă vreţi un sfat medical gratuit, spuse ferm doctorul Delorik, duceţi-vă amîndoi acasă şi culcaţi-vă. Păreţi epuizaţi. Mary, nu vreau să fiu nevoit să te internez în spital cu inima, după tot stresul ăsta.

– Are dreptate, spuse categoric Ted. Duceţi-vă acasă şi odihniţi-vă. Carl, tu şi Sara mergeţi la serviciu şi mai veniţi diseară, dacă vreţi. Eu am oricum

două zile libere, aşa că am să stau aici.

– Nici nu mă gîndesc! îl contrazise Carl. N-ai mai dormit de alaltăieri, şi-n plus, cînd te culci, dormi buştean. Dacă dormi, şi Julie are nevoie de tine, n-ai s-o auzi.

Ted deschise gura să-l contrazică, dar imediat găsi o soluţie mai bună.

– Katherine, spuse el întorcîndu-se spre ea, vrei să stai tu aici, cu mine? Altfel, Cari şi Sara au să piardă o jumătate de zi încercînd să mă convingă. Sau ai altceva de făcut?

– Vreau să rămîn, răspunse simplu Katherine.

– Atunci, ne-am înţeles, declară reverendul Mathison, iar familia porni pe coridor spre dormitorul Juliei, în timp ce Katherine intra în bucătărie să-i pregătească lui Ted un mic dejun uşor.

– Julie, iubito, eu sînt, tata. E şi mama aici, cu mine.

În visul ei influenţat de somnifere, Julie simţi ceva atingîndu-i fruntea, şi auzi glasul tatălui ei, şoptindu-i de foarte, foarte departe:

– Te iubim. Totul va fi bine. Somn uşor.

Apoi, se auzi vocea mamai sale, înlăcrimată şi înceată:

– Eşti atît de curajoasă, draga mea. Mereu ai fost curajoasă. Vise plăcute.

Ceva ţepos o atinse uşor pe obraz, făcînd-o să tresară, întorcînd capul, şi auzi rîsul aspru al lui Cari.

– Ăsta nu-i un mod de a te purta cu fratele tău favorit, numai fiindcă nu m-am bărbierit încă... Te iubesc, scumpo.

Urmă apoi Ted, tachinînd-o puţin cu glasul lui ironic:

– Carl vorbeşte aiurea. *Eu* sînt fratele tău favorit. Katherine şi cu mine sîntem aici. Dacă te trezeşti, strigă-ne, şi-o să-ţi dăm tot ce vrei.

Vocea blîndă a Sarei şopti:

– Şi eu te iubesc, Julie. Somn uşor.

Apoi vocile se îndepărtară, pierzîndu-se în întuneric, ca să se amestece cu alte sunete ciudate şi imagini tulburătoare ale unor oameni alergînd, strigînd şi împingînd, pistoale şi girofaruri, şi ochi înghe-ţaţi ca nişte pumnale aurii străpungînd-o, şi motoare de avion vuind, vuind, vuind...

Katherine auzi uşa din faţă închizîndu-se în timp ce punea pe o tavă pîine prăjită, gem şi un pahar cu suc de portocale.

Aşa cum promisese să facă în ajun, Ted o sunase imediat ce o adusese pe Julie acasă, dar la sosirea ei familia se adunase deja, aşa că nu ştia despre cele întîmplate în Mexic decît versiunea prescurtată pe care Ted le-o prezentase părinţilor lui îngrijoraţi.

Aducînd tava, intră în living, apoi se opri la vederea lui Ted care stătea pe canapea, cu coatele pe genunchi şi capul în mîini.

În atitudinea lui se simţea o asemenea disperare, încît Katherine îşi dădu seama imediat că oboseala nu era singura cauză.

– A fost rău în Mexico City, nu-i aşa? întrebă ea incet.

– Nici nu se putea mai rău, răspunse el, frecîndu-şi faţa cu mîinile, în timp ce Katherine punea tava pe masa de cafea şi se aşeza în celălalt capăt al canapelei. A fost un coşmar. Singura mică binecuvîntare a fost că Julie a devenit atît de isterică încă dinainte de a fi început, încît ştiu că n-a înregistrat nici jumătate din tot ce se întîmpla. De ase-

menea, Paul Richardson a reuşit s-o împiedice să vadă prea mult. Eu, însă, adăugă el sumbru, am avut loc în rîndul întîi, cu vedere clară, şi nu eram isteric. Iisuse, a fost mai rău decît tot ce mi-aş fi putut imagina...

Văzînd că nu părea să ştie cum să înceapă explicaţiile, Katherine îl întrebă:

– Vrei să spui că Benedict a fost violent? A încercat să se repeadă la ea, s-o lovească?

– Violent? repetă Ted, cu glas amar. S-o lovească? Aproape-mi doresc să fi încercat! Atunci m-aş simţi mult mai bine, mai puţin vinovat.

– Nu înţeleg.

Cu un oftat răguşit, Ted se rezemă de spătar, privind în tavan, şi rîse fără chef.

– Nu, n-a încercat să devină violent. În clipa cînd a înţeles ce se întîmpla, n-a încercat să se mişte, să se ferească sau să fugă, ci doar a stat pe loc, fără să se zbată, şi a privit-o fix pe Julie, clătinînd din cap şi încercînd s-o prevină să stea la distanţă şi să se ascundă. N-a scos o vorbă, nici n-a tresărit cînd i-au pus cătuşele şi l-au trîntit de perete ca să-l percheziţioneze. Federales – poliţia mexicană – n-au scrupule cu privire la ceea ce noi numim „forţă excesivă", şi l-au bruftuluit bine, sub pretextul că-l percheziţionau. Unul dintre ei i-a dat un baston în rinichi, altul l-a lovit după genunchi, iar el n-a protestat, nu s-a clintit, n-a scos un sunet. Dumnezeule, n-am mai văzut în viaţa mea un om care să se poarte ca el cînd e arestat. Parcă dorea cu atîta disperare să-şi păstreze calmul, încît nici nu-i păsa ce-i făceau. Julie nu vedea mare lucru, şi încă mai zbiera la ei să nu-l lovească.

– Bea asta, înainte să continui, spuse Katherine, dîndu-i paharul cu suc de portocale.

Ted se îndreptă şi-l luă cu un scurt zîmbet recunoscător, ca şi cum l-ar fi aşteptat tot timpul, fără să aibă puterea de a întinde mîna după el.

– Şi asta a fost tot? întrebă Katherine, cînd termină de băut aproape tot sucul.

Reluîndu-şi poziţia dinainte, Ted clătină din cap şi începu să învîrtească paharul între mîini, privind în el.

– Nu, spuse caustic, asta a fost doar partea cea *bună*.

– Şi care a fost partea cea rea? întrebă Katherine, cu groază în voce.

– A început peste cîteva minute, cînd îl duceau pe Benedict afară. Hadley, guvernatorul Penitenciarului de Stat din Amarillo, care întîmplător mai e şi un sadic nenorocit, s-a oprit s-o felicite pe Julie chiar în faţa lui Benedict.

– Şi de ce zici că e sadic?

– Ar fi trebuit să-i vezi zîmbetul de pe faţă ca să înţelegi. Cu Benedict de faţă, Hadley a dat impresia că Julie concepuse tot planul de a veni la el în Mexic, numai ca să-i întindă o cursă şi să fie prins.

Katherine îşi ridică o mînă la gît, iar Ted dădu din cap a încuviinţare.

– Ai înţeles, iar Benedict a înţeles şi el. Iisuse, să-i fi văzut expresia de pe faţă! Arăta... ca un ucigaş, ăsta-i singurul cuvînt care-mi trece prin minte. A încercat să sară la ea sau poate să fugă, nu sînt sigur, dar, oricum, Federales s-au folosit de pretextul ăsta ca să înceapă să-l stîlcească în bătaie, chiar acolo, în faţa ei. Atunci Julie şi-a ieşit din minţi şi l-a atacat pe Hadley. Şi pe urmă a leşinat – slavă Domnului!

– Paul Richardson de ce n-a făcut nimic ca să împiedice asta din capul locului?

Ted privi încruntat în pahar, apoi îl puse pe masă.

– Paul avea mîinile legate. Atîta vreme cît ne aflam pe teritoriul mexican, trebuia să lucreze în cadrul sistemului lor. Singurul motiv pentru care F.B.I.-ul a fost implicat e că avea un mandat federal împotriva lui Benedict, pentru răpire. Guvernul mexican a onorat mandatul şi a acceptat să coopereze cu o viteză surprinzătoare, dar Federales au jurisdicție completă asupra lui Benedict pînă îl predau peste frontiera cu Statele Unite.

– Şi cît o să dureze asta?

– În cazul de față, aproape deloc. În loc să-l ducă la graniță cu maşina, aşa cum ar fi făcut în mod normal, Paul i-a convins să-l treacă în Statele Unite cu un mic avion particular. Avionul lui a decolat cam în acelaşi timp cu al nostru. Înainte de a pleca de la aeroport, mexicanilor li s-a trezit cu întîrziere conştiința, adăugă el sarcastic. Au început să confişte toate filmele pe care au putut pune mîna, de la oricine avea camere de luat vederi. Paul a pus mîna pe vreo cîteva benzi video care le-au scăpat, nu fiindcă-i păsa de interesele lor, ci pentru că încerca s-o protejeze pe Julie, să nu apară în filme. Am văzut una dintre benzi la un reportaj despre arestare, dar camera îl filma pe Benedict aproape tot timpul. Măcar asta-i o mică binecuvîntare.

– Nu ştiu de ce, am presupus că Paul va veni aici, cu ea.

Clătinînd din cap, Ted spuse:

– Trebuia să fie la graniță, ca să-l ia pe Benedict în custodie de la Federales, iar apoi i-l va preda lui Hadley.

Katherine îi studie un moment chipul.

– Asta-i tot ce s-a întîmplat?

– Nu tocmai, spuse el nervos. A mai fost încă un mic detaliu, încă o lovitură de moarte pentru Julie, pe care am omis-o.

– Ce anume?

– Asta, spuse Ted, vîrînd mîna în buzunarul cămăşii. Benedict o avea la el, iar Hadley i-a înmînat-o cu o satisfacție vizibilă.

Desfăcînd pumnul fără ceremonie, lăsă verigheta să cadă în mîna întinsă a Katherinei, şi-i văzu ochii dilatîndu-se şocați, pentru ca apoi să se umple de lacrimi.

– O, Doamne, şopti ea, privind cerculețul cu diamante care-i scînteia în palmă, e clar că voia să-i dea ceva deosebit. E superb!

– Nu-mi veni acum cu sentimentalisme, o preveni Ted. Omul e un maniac, un ucigaş.

Katherine înghiți în sec, sonor, şi răspunse:

– Ştiu.

Ted ridică privirea de la inelul din palma ei spre piatra enormă de pe deget.

– E mic în comparație cu cataroiul ăsta pe care-l porți tu.

Katherine rîse gîtuit.

– Mărimea nu e totul, şi-n plus, n-ar fi putut-o lăsa să poarte un asemenea inel, pentru că ar fi atras atenția oriunde se duceau. Aşa că, în schimb, i-a luat unul mic.

– E doar o verighetă banală cu diamante.

Katherine clătină din cap.

– Nu are nimic banal. E din platină, nu de aur, şi e înconjurat complet cu diamante.

– Ei şi, nu-s foarte mari, insistă Ted.

– Mărimea nu e totul, repetă ea, învîrtind inelul între degete. Pietrele astea sînt excepțional de fine, şi au o tăietură foarte scumpă.

– Sînt pătrate.

– Dreptunghiulare. Stilul de tăiere se numeşte „radiant".

Cu voce sufocată, adăugă:

– Are... un gust superb.

– E nebun şi criminal.

– Ai dreptate, spuse Katherine punînd inelul pe masă.

Apoi îl privi, iar Ted îi văzu faţa frumoasă care-l hipnotiza întotdeauna şi-i lua minţile. Acum era altfel... mai matură, mai blîndă, mai dulce... preocupată de lumea din jur, nu numai de ea însăşi. Şi de cinci ori mai dezirabilă.

– Nu-ncepe să te învinuieşti singur pentru durerea Juliei, îi spuse ea cu blîndeţe. Ai salvat-o de-o viaţă infernală, sau poate chiar mai rău. Julie ştie.

– Îţi mulţumesc, răspunse încet Ted, apoi îşi întinse braţul peste spătarul canapelei, îşi rezemă capul pe spate şi închise ochii. Sînt atît de obosit, Kathy!

Ca şi cum trupul său ar fi reluat o amintire fără încuviinţarea minţii extenuate, mîna i se arcui în jurul umărului ei şi o trase mai aproape. Abia cînd obrazul i se rezemă de pieptul lui şi degetele i se desfăcură peste braţul lui, Ted îşi dădu seama ce făcuse, însă chiar şi acum i se păru destul de inofensiv.

– Am avut atîta noroc, noi doi, şopti ea. Ne-am văzut, ne-am iubit, ne-am căsătorit. Şi pe urmă, am dat la toate cu piciorul.

– Ştiu.

Regretul dureros pe care şi-l auzi în propriul glas îl făcu să deschidă brusc ochii, neplăcut surprins, apoi îşi înclină capul, privind-o. Katherine voia s-o sărute, i se citea pe toată faţa.

– Nu, spuse el încordat, închizînd ochii.

Ea îşi frecă obrazul de pieptul lui, iar Ted simţi că rezistenţa începea să-i cedeze.

– Terminã! o preveni, altfel, mă scol de-aici şi merg să mă culc dincolo.

Katherine se opri imediat, dar nu ripostă, nici nu se retrase furioasă, iar el îşi ţinu respiraţia, dorindu-şi s-o facă. În urmă cu un minut, fusese mort de oboseală; acum, mintea-i era amorţită, dar trupul i se trezea la viaţă, iar glasul părea să-i fi dobîndit o voinţă proprie.

– Fie te scoli, o preveni fără să deschidă ochii, fie-ţi scoţi inelul ăla de pe deget.

– De ce? şopti ea.

– Fiindcă al dracului să fiu dac-am să fac dragoste cu tine în timp ce porţi inelul altuia.

Un diamant vechi de un miliard de ani, evaluat la un sfert de milion de dolari, căzu fără ceremonie pe masa de cafea. Glasul lui Ted se auzi ca un geamăt amestecat cu rîs.

– Kathy, eşti singura femeie din lume care i-ar fi putut face aşa ceva unui asemenea diamant.

– Sînt singura femeie din lume pentru tine.

Ted îşi lăsă capul pe spate şi închise din nou ochii, încercînd să ignore adevărul acestor cuvinte, dar mîna i se curba deja pe după ceafa ei, iar degetele i se strecurau în părul ei, ridicîndu-i faţa spre el.

Deschizînd ochii, o privi, amintindu-şi lunile de infern ale vieţii lor împreună... şi pustietatea rece în care se transformase viaţa lui fără ea – şi-i văzu lacrima tremurînd în colţul ochiului.

– Ştiu că aşa eşti, şopti.

Şi, aplecîndu-se, îi atinse cu limba lacrima sărată.

– Dacă-mi mai dai o şansă, am să-ţi dovedesc îi promise ea din adîncul sufletului.

– Ştiu c-ai să-mi dovedeşti, şopti Zack, ştergîn du-i şi a doua lacrimă tot cu un sărut.

– Îmi mai dai o şansă?

Îi ridică bărbia şi o privi în ochi – şi fu pierdut.

– Da.

Capitolul 63

Cam dezorientată din cauza drogurilor pe car le primise cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Juli îşi duse mîna la capul îndurerat şi ieşi cu paşi n siguri din dormitor, spre bucătărie, unde se opr brusc, clipind din ochi la vederea priveliştii incred bile care o aştepta: Ted şi Katherine stăteau lîng chiuvetă, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare care arăta n îndoielnic pasională. Pe moment, mintea Juliei er cufundată într-o ceaţă comodă, aşa că plăcuta ima gine casnică o făcu să zîmbească.

– Curge apa, spuse ea cu o voce răguşită uscată care-i făcu pe toţi trei să tresară.

Ted înălţă capul şi-i zîmbi, dar Katherine se sp rie ca şi cum ar fi fost surprinsă făcînd ceva rău se desprinse din braţele lui.

– Julie, iartă-mă! exclamă ea.

– Pentru ce? întrebă Julie, ducîndu-se la dula şi luînd un pahar pe care-l umplu cu apă. Îl bău p tot, încercînd să-şi potolească setea anormală.

– Pentru că te-am lăsat să ne vezi aşa.

– De ce? repetă Julie, umplîndu-şi din nou pa harul, deşi capul începea deja să i se limpezească iar amintirile încercau s-o ia cu asalt.

– Fiindcă... se bîlbîi cu stîngăcie Katherine, n-ar trebui să facem asta în faţa ta, cînd sîntem aici ca să te ajutăm să-ţi revii după ceea ce s-a întîmplat în Mexic...

Se întrerupse îngrozită, cînd paharul alunecă din mîna Juliei, spărgîndu-se pe duşumea.

– Nu! izbucni Julie, rezemîndu-se cu mîinile de bufet şi încercînd să-şi alunge amintirea bruscă a chipului înfuriat al lui Zack, chiar înainte ca poliţiştii mexicani să fi început să-l lovească; începu să se cutremure, închizînd strîns ochii, iar după un minut reuşi să se îndrepte şi să se întoarcă. Să nu mai vorbiţi niciodată despre asta, spuse ea. Mi-e bine, adăugă, cu mai multă hotărîre decît sinceritate. S-a terminat. O să fie totul în regulă dacă nu vorbiţi despre asta. Trebuie să dau un telefon.

Aruncă o privire spre ceasul de deasupra chiuvetei şi, fără să-şi dea seama că făcea tocmai contrariul faţă de ceea ce le ceruse lor să facă, formă numărul de la biroul lui Paul Richardson şi-i spuse secretarei cine era.

Ultima explozie de emoţie o lăsase secătuită şi speriată. Îşi dădu seama că era încordată la limită, privindu-şi mîinile care-i tremurau, şi că trebuia să înceteze imediat.

Viaţa era grea pentru mulţi oameni, îşi reaminti ea, şi nu putea să se clatine sub fiecare lovitură. Putea fie să ia o reţetă de tranchilizante şi să se transforme într-o zombie, fie să facă faţă viitorului în mod calm şi raţional.

Tinctura de timp avea să vindece restul. Gata cu lacrimile, jură ea. Gata cu durerea. Gata cu ieşirile necontrolate. Depindeau de ea oameni – toţi elevii, plus femeile pe care le învăţa seara să citească. Ele în special o priveau cu cel mai mult respect şi tre-

buia să le arată cum înfrunta *ea* vicisitudinile vieții.

Avea cursuri de predat și echipe de fotbal și softball de antrenat. Trebuia să-și facă de lucru și să rămînă cît mai ocupată. *Nu trebuia* să se prăbușească.

– Paul, spuse ea, doar cu un ușor tremur în voce, cînd îl auzi în sfîrșit. Trebuie să-l văd, să-i explic...

Glasul lui Paul era înțelegător, blînd și categoric.

– Asta n-o să se poată imediat. O vreme, nu poate primi vizite la Amarillo.

– La Amarillo? Mi-ai promis că va fi dus la un spital psihiatric, pentru evaluare și tratament!

– Am zis că voi încerca, și-am s-o fac, dar lucrurile astea au nevoie de timp, și...

– Nu-mi vorbi mie despre „nevoia" de timp, îl preveni ea, păstrîndu-și totuși calmul. Guvernatorul ăla e un monstru. E sadic, ai văzut cu ochii tăi, în Mexic. O să-l bată pe Zack pînă...

– Hadley nici n-o să se atingă de el, o întrerupse Paul cu blîndețe, atîta lucru pot să-ți promit.

– Cum poți așa de fi sigur?

– Sînt sigur, fiindcă i-am spus că va trebui să-l interogăm pe Benedict în legătură cu acuzațiile de răpire, și că avem nevoie de el în perfectă stare. Hadley știe că nu pot să-l sufăr și că am intenții serioase. N-o să-și creeze probleme cu mine și cu F.B.I.-ul, mai ales acum, cînd deja e anchetat de autoritățile penitenciare pentru revolta din închisoare de luna trecută. Propria lui piele și slujbă sînt prea prețioase pentru el.

– Nu voi participa, îi reaminti Julie cu tărie, la acuzarea lui Zack de răpire.

– Știu, răspunse liniștitor Paul. A fost doar un mijloc de a-l ține pe Hadley sub control, deși nu cred că e cu adevărat necesar. Cum spuneam, știe că autoritățile penitenciare îi investighează conduita și-l observă cu atenție.

Julie răsuflă ușurată, apoi Paul spuse:

– Azi pari să te simți puțin mai bine. Odihnește-te. Am să trec pe la tine în weekend.

– Nu cred că-i o idee prea...

– Indiferent dacă vrei să mă vezi sau nu, o întrerupse el ferm. Poți să-ți faci griji pentru Benedict, dar pentru tine eu sînt cel care-și face griji. E un ucigaș și ai făcut ceea ce trebuia să faci, pentru binele lui și al tuturor celorlalți. Nici să nu te gîndești la altceva.

Julie dădu din cap, spunîndu-și categoric că avea dreptate.

– O să-mi fie bine, răspunse *ea*. Chiar o să-mi fie.

Cînd închise, îi privi pe Katherine și Ted.

– O să-mi fie, le promise amîndurora. Veți vedea. Mă bucur să știu că a ieșit și ceva bun din coșmarul ăsta, adăugă, cu un zîmbet tremurător: voi doi.

Mîncă micul dejun pe care i-l dădură cu forța, apoi se ridică să mai dea un telefon.

Cu intenția fermă de a-l îndemna pe Matt Farrell să-și folosească influența considerabilă pentru a-l interna pe Zack într-un spital, Julie îi formă numărul privat din Chicago. Secretara lui îi făcu legătura, dar cînd Matt Farrell veni la telefon, reacția sa depășii cele mai negre coșmaruri ale Juliei.

– Cățea ticăloasă și intrigantă, șuieră el, cu glasul tremurîndu-i de furie. Actriță trebuia să te faci! Nu-mi vine să cred c-am putut fi atît de prost, încît să înghit numărul pe care mi l-ai făcut și să te las să te folosești de mine ca să-l înfunzi pe Zack!

Şi-i închise telefonul. Julie privi receptorul, în timp ce înţelegea treptat că prietenul lui Zack nu-l credea pe acesta vinovat de moartea lui Tony Austin. Nevoia de a-şi atinge scopul şi, de asemenea, de a se disculpa începea să devină obsesivă. Sună din nou la Chicago, obţinu numărul de telefon de la principalul magazin universal al Bancroft & Company, şi ceru cu Meredith Bancroft. Cînd secretara îi ceru numele înainte de a-i face legătura, Julie se aşteptă ca şi Meredith să refuze apelul.

Peste cîteva minute, însă, din receptor se auzi vocea lui Meredith – rece şi rezervată, dar măcar dispusă să vorbească.

– Ce-ai putea dori să discuţi cu mine, Julie?

Neputîndu-şi stăpîni tonul rugător, Julie răspunse:

– Te rog doar să mă asculţi. Acum cîteva minute l-am sunat pe soţul tău ca să-l întreb dacă are vreo influenţă ca să obţină transferul lui Zack la un spital de boli mintale, şi mi-a închis telefonul înainte de a apuca să-i spun.

– Nici nu mă mir. Te urăşte de moarte.

– Şi tu? întrebă Julie, înghiţind în sec. Crezi şi tu acelaşi lucru ca el, că în seara cînd aţi fost aici am pus la cale un plan ca să-i întind o capcană lui Zack, şi că m-am folosit de voi doi pentru asta?

– Şi n-ai făcut-o? întrebă Meredith, dar Julie îi simţi o anume ezitare în voce şi se repezi să profite.

Cu cuvintele învălmăşindu-i-se disperate, începu să-i explice:

– Nu poţi crede asta. Te rog, te rog să n-o crezi. După ce-aţi fost aici, m-am dus să vorbesc cu bunica lui, iar ea mi-a spus adevărul despre moartea fratelui lui Zack. Meredith, Zack l-a *împuşcat!* Trei oameni care l-au înfuriat de-a lungul timpului au murit! Nu-l puteam lăsa să mai omoare şi alţi oameni, trebuie să înţelegi asta şi să mă crezi...

La sute de mile distanţă, Meredith se rezemă de spătar şi-şi frecă tîmplele, amintindu-şi rîsetele şi afecţiunea din sufrageria Juliei.

– Te... te cred, răspunse ea în cele din urmă. În seara cînd Matt şi cu mine am fost la tine acasă, n-ai fi putut să joci teatru. Îl iubeai foarte mult, şi numai să-l prinzi într-o cursă nu te gîndeai.

– Îţi mulţumesc, şopti simplu Julie. La revedere.

– O să fie totul în regulă cu tine? o întrebă Meredith.

– Nu mai ţin minte ce înseamnă „în regulă", răspunse Julie cu un rîs frînt.

Apoi îşi alungă autocompasiunea şi spuse politicos:

– O să fie în regulă. Am să mă descurc.

Capitolul 64

În săptămînile următoare, Julie rezistă în singurul fel pe care-l cunoştea: refuzînd cu desăvîrşire să mai deschidă televizorul şi radioul, se adînci în muncă şi-n zeci de activităţi civice şi parohiale, lucrînd pînă noaptea, cînd cădea de pe picioare epuizată.

Începu să dea meditaţii, se oferi să conducă acţiunea de colectare a fondurilor pentru biserică şi acceptă preşedinţia Sărbătoririi Bicentenarului Keaton, care urma să aibă loc în ultima săptămînă din luna mai, cu festivităţi diverse, printre care jocuri de artificii, un bal în parc şi un carnaval. Nimeni din Keaton nu se îndoia asupra cauzelor acestei runde

nesfîrşite de activităţi febrile, dar de la o zi la alta privirile furişe şi miloase se împuţinau, iar oamenii nu erau niciodată atît de nechibzuiţi sau lipsiţi de inimă, încît s-o felicite pentru vitejia de a-l fi dat în vileag pe omul iubit.

Săptămînile treceau într-un vălmăşag de activitate frenetică şi, încet, foarte încet, Julie începea să-şi regăsească echilibrul.

Existau unele zile cînd chiar treceau cîte patru sau cinci ore fără să se găsească la Zack, nopţi cînd nu-i recitea singura scrisoare înainte de a adormi, şi dimineţi care n-o găseau privind cu ochi uscaţi în tavan, amintindu-şi lucruri ca lupta lor cu bulgări de zăpadă, minunatul lui monstru de zăpadă sau sunetul răguşit al şoaptelor lui drăgăstoase, cînd făceau dragoste.

Paul îşi petrecea fiecare weekend în Keaton, stînd mai întîi la motelul local, după care, la invitaţia părinţilor ei, în casa lor, şi tot oraşul bîrfea că agentul F.B.I. care venise în Keaton ca s-o aresteze pe Julie Mathison se îndrăgostise în schimb de ea. Dar Julie refuza să se gîndească la o asemenea posibilitate.

Refuza să-i facă faţă, pentru că asta ar fi obligat-o să-i spună că-şi pierdea timpul, iar ea dorea să-l mai vadă. Trebuia să-l mai vadă, pentru că Paul o putea face să rîdă. Şi pentru că-i amintea de Zack.

Aşa că ieşeau în patru, cu Ted şi Katherine, iar după aceea el o conducea acasă şi o săruta la despărţire cu o ardoare tot mai intensă. În timpul celui de-al şaselea weekend al lui în Keaton, Paul începu să ajungă la capătul răbdării. Văzuseră un film, cu Ted şi Katherine, iar Julie îi invitase pe toţi trei la ea acasă, la o cafea.

După ce Ted şi Katherine plecară, Paul o apucă de mîini şi o ridică în picioare.

– Am avut un weekend minunat, îi spuse el, adăugînd pe un ton tachinător: chiar dacă m-ai pus să joc fotbal cu o liotă de copii handicapaţi care m-au alergat de mi-a ieşit sufletul.

Julie îi zîmbi, iar chipul lui deveni mai blînd.

– Îmi place la nebunie cînd îmi zîmbeşti, şopti el. Şi tocmai ca să mă asigur că vei zîmbi ori de cîte ori te gîndeşti la mine, ţi-am adus ceva.

Scoase din buzunar o cutie plată de catifea şi i-o puse în mîini, privind-o în timp ce o deschidea. În cutie era un mic clown de aur cu ochi de safir, suspendat la capătul unui lănţişor lung şi frumos. Cînd Julie scoase cu grijă lanţul, observă că braţele şi picioarele clownului se mişcau şi rîse.

– E foarte frumos şi comic, spuse ea.

– Perfect. Hai să-i scoatem lanţul ăsta şi să-l încercăm, spuse el, observînd lănţişorul subţire de sub gulerul ei.

Julie şi-l apucă involuntar, dar era prea tîrziu. Paul i-l scosese deja, şi văzuse verigheta pe care Zack o avusese în buzunar, în Mexic.

Înjurînd printre dinţi, o apucă de umeri.

– De ce? întrebă el, făcînd eforturi vizibile să n-o zgîlţîie. De ce te chinuieşti singură aşa? Ai făcut ceea ce trebuia, cînd l-ai denunţat!

– Ştiu, răspunse Julie.

– Atunci, lasă-l în pace, fir-ar să fie! E-n închisoare şi acolo o să rămînă toată viaţa! Ai şi tu o viaţă – o viaţă în care ar trebui să existe un soţ şi nişte copii. Ai nevoie, continuă, cu glasul devenindu-i mai blînd, în timp ce mîinile-i alunecau în josul braţelor ei, de un bărbat care să te ducă în pat şi să te facă să uiţi că te-ai culcat vreodată cu omul

acela. Ştiu că ai făcut-o, Julie, spuse el, cînd ochii ei se ridicară brusc spre ai lui. Şi nu are nici o importanţă.

Înălţîndu-şi bărbia, Julie spuse cu demnitate calmă:

– Cînd va înceta să mai aibă importanţă pentru mine, atunci voi fi gata pentru altcineva. Nu înainte.

Ezitînd între frustrare şi amuzament, Paul îi atinse bărbia cu degetul mare.

– Dumnezeule, încăpăţînată mai eşti! Ce-ai face, o întrebă el mai în glumă, mai în serios, dacă aş pleca înapoi la Dallas şi nu m-aş mai întoarce?

– Mi-ar fi foarte dor de tine.

– Cred că pentru moment trebuie să mă mulţumesc cu asta, spuse el iritat.

Drept răspuns, Julie zîmbi, dînd din cap:

– Eşti nebun după mîncarea gătită de mama mea.

– Sînt nebun după *tine*. Ne vedem în weekendul viitor.

Capitolul 65

– Trebuie să fie o greşeală, spuse Emily, uitîndu-se de la soţul ei la contabilul lui. Tatăl meu n-ar cumpăra niciodată acţiuni de la Tony Austin, nici n-ar investi bani în afaceri care au legătură cu el, dacă ar şti că Tony e implicat.

– Faptele dovedesc altceva, domnişoară McDaniels, spuse blajin Edwin Fairchild. În ultimii cinci ani, a investit peste patru milioane din contul dumneavoastră de depozit în T.A. Productions, care este proprietatea domnului Austin. Totul s-a făcut legal,

vă asigur, deşi e clar că a fost neprofitabil şi neinspirat din partea tatălui dumneavoastră, întrucît se pare că Austin a folosit banii numai pentru a-şi achita cheltuielile de trai curent. Nu insinuez că tatăl dumneavoastră a făcut ceva rău, o asigură el, cînd Emily continuă să-l privească încruntată. A achiziţionat pentru dumneavoastră acţiuni de la T.A. Productions, iar acţiunile sînt pe numele dumneavoastră. Singurul motiv pentru care am abordat acest subiect acum este că, în calitate de nou consultant financiar al dumneavoastră, cred că e timpul să le vindeţi acţiunile înapoi moştenitorilor lui Austin, dacă vor să le cumpere, sau să le daţi pentru un penny partea, ca să putem înscrie pierderea în următoarea dumneavoastră balanţă fiscală.

Emily făcu un efort să-şi pună gîndurile în ordine.

– Ce-a spus tatăl meu despre toate investiţiile astea proaste în T.A. Productions?

– Nu am căderea să discut cu el, sau să-i pun la îndoială judecata. V-a manevrat contul de depozit încă din copilărie, din cîte înţeleg, iar felul cum a hotărît să vă investească banii a ţinut întru totul de competenţa lui. Toate acestea vă privesc exclusiv pe dumneavoastră şi pe el. Singurul motiv pentru care mă implic acum este acela că m-am ocupat de problemele financiare ale soţului dumneavoastră ani de zile şi, întrucît acum sînteţi căsătoriţi, se pune problema impozitelor pe venit reunite şi aşa mai departe.

– Tatăl meu n-avea cum să-şi fi dat seama că T.A. Productions era firma lui Tony Austin, declară ferm Emily,

Sprîncenele albe ale lui Fairchild se înălţară, semn clar că se îndoia.

– Dacă aşa preferaţi să credeţi...

– Nu se pune problema ce prefer eu să cred sau nu, rîse fără chef Emily, ci doar că tatăl meu a fost convins prin înşelăciune să cumpere acţiuni ale companiei lui Tony, ceea ce e absolut... machiavellic. Îl dispreţuia.

– Nu văd cum ar fi putut să fie înşelat, îi spuse soţul ei, atent să-şi păstreze un ton neutru, ştiind cît de sensibilă era în legătură cu tatăl ei. Edwin şi cu mine am discutat problema azi la telefon, şi e clar că tatăl tău a trebuit să cumpere acţiunile direct de la Austin.

– Ce te face să spui asta?

– Faptul că T.A. nu e înscrisă la bursa acţiunilor. După cum a menţionat Edwin acum cîteva minute, e o companie privată, şi singura cale de a cumpăra acţiuni acolo era de la Austin sau de la reprezentanţii lui.

Emily se uită de la soţul ei la contabil.

– Are vreun reprezentant?

Edwin Fairchild clătină din cap şi-şi puse ochelarii, parcurgînd copia xerox a unui document.

– În nici un caz n-a plătit pe nimeni să-l reprezinte sau să lucreze pentru el în orice calitate. Conform statutului corporatist al T.A. Productions, care e înscris în monitorul oficial din Sacramento, Austin era singurul funcţionar, director şi acţionar. Am consultat cîteva surse de-ale mele, şi mai era şi singurul angajat.

Scoţîndu-şi ochelarii, aruncă o privire spre ceasul de aur masiv Rolex de la mînă şi spuse:

– Văd că e deja trecut de şase. N-am vrut să vă reţin atît de mult timp, dar am parcurs tot ceea ce era de discutat. Dacă intenţionaţi să le vindeţi acţiunile înapoi moştenitorilor lui Austin, cu cît îi abordaţi mai curînd, cu atît mai bine, altfel sînt şanse să se încurce cu toţii în proceduri judecătoreşti probatorii. Imediat ce mă anunţaţi dacă intenţionaţi să păstraţi acţiunile sau să le vindeţi, vă voi putea termina prognoza fiscală pentru anul viitor.

Dick dădu din cap, iar Fairchild se întoarse spre Emily, spunînd pe un ton conciliant:

– Nu mai fiţi aşa de necăjită, domnişoară McDaniels. Chiar dacă tatăl dumneavoastră a pierdut patru milioane de dolari din banii dumneavoastră cu compania lui Austin, o vom putea înscrie ca pierdere fiscală faţă de profiturile din celelalte investiţii. Beneficiile fiscale obţinute de aici vă vor reduce pierderea la mai puţin de trei milioane.

– Nu mă pricep la finanţe şi impozite, le spuse Emily amîndurora. Tatăl meu s-a ocupat întotdeauna de ele.

– Atunci, ar trebui să discutaţi cu el despre acţiunile T.A. Productions. A văzut aproape douăzeci de achiziţii separate în ultimii cinci ani, şi trebuie să fi avut în minte vreun profit despre care nu ştim. Poate vă va putea prezenta vreun motiv pentru care ar fi înţelept să mai reţineţi un timp acţiunile.

Emily îi strînse mîna.

– Vă mulţumesc, domnule Fairchild, aşa am să fac.

– Înainte de a pleca, mai spuse Fairchild, în timp ce Emily îşi lua soţul de braţ, vreau să fie clar că din toate celelalte puncte de vedere tatăl dumneavoastră v-a manevrat banii ireproşabil. I-a investit înţelept şi a dat socoteală pentru fiecare ban cheltuit în ultimii cincisprezece ani, inclusiv banii investiţi în T.A. Productions.

Faţa lui Emily se crispă.

– N-am nevoie să-mi spuneţi nici dumneavoa-

stră, nici altcineva, că tatăl meu a acționat în propriul meu interes. *Întotdeauna* a făcut-o.

În mașină, Emily își privi soțul care conducea B.M.W.-ul prin traficul dens al serii.

– Am fost nepoliticoasă cu el, nu-i așa?

Dick îi aruncă o privire abătută, în timp ce oprea la un semafor.

– Ai fost defensivă, nu nepoliticoasă. Dar, în fond, cînd e vorba de tatăl tău, ești întotdeauna puțin defensivă.

– Știu, oftă ea, dar am motive.

– Îl iubești, iar el ți-a dedicat ție toată viața lui, recită Dick.

Emily își ridică privirea dinspre mîna lui rezemată pe schimbătorul de viteze.

– Mai am și un alt motiv. Pe vremuri, existau foarte multe scandaluri cu părinți ale copiilor celebri care le tocau și chiar le furau toți banii. Tatăl meu a fost tocmai invers. Deși acum există legi care-i împiedică pe părinți să facă așa ceva, mulți oameni s-au purtat totuși cu el ca și cum ar fi trăit în stil mare pe spinarea mea.

– Evident, nu i-au văzut condomeniul, altfel s-ar gîndi mai bine, comentă Dick, băgînd din viteza a doua în a treia, cînd mașinile se puseră iar în mișcare. De zece ani n-a mai zugrăvit un singur perete, și are nevoie de mobilă nouă. În zonă au loc alunecări de teren, și peste cîțiva ani casele de-acolo nu vor mai fi în siguranță.

– Știu toate astea, dar detestă să cheltuiască bani.

Revenind la subiectul dinainte, Emily continuă:

– Nici nu-ți poți da seama cît de umilitor era pentru el, uneori, să fie tatăl meu. Încă-mi mai amintesc cînd ne-am dus să cumpărăm o mașină, acum

cîțiva ani. Vînzătorul a fost bucuros să-i ofere un Chevrolet, pînă am venit și eu ca să-l ajut pe tata să aleagă culoarea. Imediat ce tipul m-a recunoscut, a spus pe un ton grețos și înfumurat: „Dar asta schimbă totul, domnule McDaniels! Sînt sigur că fiica dumneavoastră ar prefera să luați acel Seville elegant care v-a plăcut atît de mult – nu-i așa, scumpo?"

– Dacă pe tatăl tău îl deranja ce credeau oamenii despre el, replică Dick, uitînd un moment să-și ascundă dezgustul la adresa socrului său, ar fi putut să-și găsească și o slujbă bună și respectabilă, pe lîngă că avea grijă de mica lui Emily. Atunci, poate-ar mai fi avut și altceva de făcut decît să se îmbete și să-și plîngă singur de milă fiindcă mica Emily a crescut și s-a măritat.

Cu coada ochiului, îi văzu expresia prăbușită și întinse brațul peste spătar, cuprinzîndu-i în mînă umărul încordat.

– Iartă-mă, spuse el. E clar că-s un nesimțit gelos care-și iese din fire din cauza relației neobișnuit de strînse a soției mele cu tatăl ei. Mă ierți?

Dînd din cap, Emily își frecă obrazul de dosul mîinii lui, dar fața ei drăguță rămase îngîndurată, iar Dick observă.

– Ba nu m-ai iertat, spuse el, încercînd s-o binedispună cu o tachinărie. O scuză n-a fost de ajuns. Merit un șut în fund. Merit...

Ezită, pe gînduri.

– ...să mă obligi să te duc în seara asta la Anthony's, să-ți fac cinste cu cea mai scumpă cină din Los Angeles și să stau acolo în timp ce toată lumea cască gura la soția mea!

Emily îi zîmbi, arătîndu-și celebrele gropițe, iar el îi atinse obrazul cu mîna și spuse încet:

– Te iubesc, Emily.

În glumă, adăugă:

– Deşi ai găurile astea ciudate în obraji, te iubesc oricum. Nu oricine ar putea trece cu vederea un asemenea defect din fabricaţie, dar eu pot.

Rîsul ei răsună vesel, iar Dick îi zîmbi, dar surîsul îi pieri de pe buze cînd Emily îl provocă:

– Mă iubeşti suficient ca să trecem pe la tatăl meu pe-acasă înainte de a merge la cină?

– De ce? întrebă el iritat.

– Fiindcă trebuie să vorbesc cu el despre banii pe care i-a investit cu Tony. Nu pot să înţeleg şi mă scoate din minţi.

– Cred, răspunse Dick, semnalizînd dreapta şi schimbînd banda de circulaţie ca să cotească spre cartierul tatălui ei, că te iubesc suficient de mult ca să acccept.

Emily apăsă pe butonul de lîngă uşa condomeniului tatălui ei şi, după o aşteptare destul de lungă, acesta deschise, cu un pahar de whisky în mînă.

– Emily, fetiţă? întrebă el bălmăjit, privind-o cu ochii injectaţi pe chipul nebărbierit de trei zile. N-am ştiut că voiai să vii astă-seară.

Ignorînd complet prezenţa soţului ei, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase înăuntru.

Era beat, îşi dădu seama Emily cu un junghi de frustrare şi durere, privind prin interiorul întunecos al locuinţei.

Nu beat mort, dar nici mult nu mai avea. Cîndva, fusese aproape abstinent, dar în ultimii cîţiva ani se îmbăta tot mai des.

– De ce nu aprinzi mai multe lumini? îi sugeră ea cu blîndeţe, întinzînd mîna şi aprinzînd o lampă din living.

– Îmi place pe întuneric, răspunse el, stingînd lampa la loc. E mai plăcut şi mai sigur.

– Prefer totuşi să ardă o lumină, pentru ca Emily să nu se împiedice de ceva şi să moară, declară Dick ferm, aprinzînd iar lampa.

– De ce-ai venit? întrebă George McDaniels, ca şi cum Dick nici n-ar fi existat. Nu mai treci aproape deloc pe la mine, se plînse el.

– Săptămîna trecută am fost aici de două ori, îi reaminti Emily. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, am venit să discutăm nişte afaceri, dacă te simţi în stare. Contabilul lui Dick are nevoie de răspunsuri la cîteva întrebări, înainte de a pregăti estimaţiile fiscale, sau aşa ceva.

– Sigur, sigur. Nici o problemă, scumpo. Vino la mine-n birou, unde-mi ţin toate dosarele.

– Eu am de dat cîteva telefoane, îi spuse Dick lui Emily. Vorbeşte cu tatăl tău, iar eu am să sun de la telefonul din...

Se uită în jur, dar în living nu era nici un telefon.

– În bucătărie, îi explică ea.

Dick dădu din cap, pornind deja într-acolo. Emily îşi urmă tatăl la etaj, în dormitorul pe care şi-l transformase în cabinet cu ani în urmă, iar George se aşeză la birou, care avea singura suprafaţă liberă din toată casa, lăsînd la o parte stratul de praf.

Etajera şi fişierele din spatele lui erau pline cu fotografii înrămate ale lui Emily – Emily la un an, la doi, la patru; Emily în echipament de balet, în travesti de Halloween, în costumul pe care-l purtase în primul ei rol principal; Emily la treisprezece ani, cu părul legat într-o coadă de cal, şi la cincisprezece.

Acum, în timp ce privea fotografiile, Emily îşi dădu seama pentru prima oară că în aproape toate apărea şi el. Apoi mai observă un lucru – lumina

lămpii de pe biroul lui prăfuit se reflecta strălucitor din sticla tuturor fotografiilor, ca şi cum ar fi fost şterse recent.

– Despre ce vrei să mă-ntrebi, scumpo? întrebă George, luînd o duşcă de whisky.

Emily se gîndi să menţioneze necesitatea unei cure de dezalcoolizare, dar cu ultimele două ocazii cînd atacase acest subiect reacţia lui fusese mai întîi de deprimare, apoi de furie. Adunîndu-şi curajul, abordă cu tact subiectul pentru care venise la el.

– Tată, ştii cît de recunoscătoare îţi sînt pentru felul cum mi-ai depus toţi banii într-un cont şi mi i-ai administrat atîţia ani. Ştii asta, nu-i aşa? insistă, cînd George îşi încrucişă braţele pe piept, părînd să privească prin ea.

– Sigur că ştiu. Am pus deoparte fiecare cent pe care l-ai cîştigat şi l-am păzit ca pe ochii din cap. Niciodată n-am luat nimic pentru mine, doar o leafă de douăzeci de dolari pe oră, şi numai cînd ai insistat tu s-o iau. Ai fost aşa de drăgălaşă în ziua aia, adăugă el nostalgic. Aveai şaişpe ani şi discutai cu bătrînul tău tată ca o femeie în toată firea, spunîndu-mi că dacă nu-mi fixez un salariu mare, ai să mă concediezi.

– Într-adevăr, răspunse Emily absentă. Aşa că nu vreau să crezi nici o clipă că am vreo îndoială cu privire la integritatea ta, cînd am să-ţi pun următoarea întrebare. Nu încerc decît să înţeleg cum ai judecat, nu mă plîng de banii pe care i-am pierdut.

– Banii pe care i-ai pierdut? repetă el furios. Ce naiba vrei să zici?

– Mă refer la cele patru milioane de dolari pe care le-ai investit în T.A. Productions, în ultimii cinci ani. Acţiunile nu au nici o valoare. De ce-ai făcut-o, tată? Ştii că nu-l puteam suferi, şi întotdeauna am

avut sentimentul că tu îl disprețuiai chiar mai mult.

Un moment, George McDaniels nu se mişcă, apoi ridică încet capul, cu ochii ca doi tăciuni aprinşi, înfundaţi în orbite, iar Emily se îndesă instinctiv în spătarul scaunului.

– Austin... spuse el încet, cu zîmbetul devenindu-i la început malițios, apoi liniştitor. Nu mai trebuie să-ţi faci griji din cauza lui, scumpo. M-am ocupat eu de el. Nu mai trebuie să-i cumpărăm acţiunile alea de două parale. O să rămînă secretul nostru.

– De ce-a trebuit să-i cumpărăm acţiunile de două parale, în primul rînd? întrebă Emily, neobişnuit de alarmată de expresia şi de glasul lui, ca şi de întunericul din încăperea slab luminată.

– M-a silit. Eu n-am vrut. Acum e mort şi nu mai sînt obligat.

– Cum te-a putut sili să investeşti patru milioane de dolari din banii mei în compania lui, dacă tu nu voiai? întrebă ea pe un ton mai tăios decît intenţionase.

– Nu mă lua pe tonul ăsta, domnişorico! se răsti George, într-un neaşteptat acces de furie. Că te trăsnesc de nu te vezi!

Emily fu atît de surprinsă de această ameninţare fără precedent din partea unui om care niciodată în viaţa lui nu ridicase mîna asupra ei, încît se ridică în picioare.

– Vom discuta problema asta altă dată, cînd ai să fii mai raţional!

– Aşteaptă!

Cu o repeziciune surprinzătoare, George se întinse peste birou şi o apucă de braţ.

– Nu pleca, scumpo. Mi-e frică. Atîta tot. N-am mai dormit de cîteva zile, aşa mi-e de frică. Nu ţi-aş face nici un rău, niciodată. Doar ştii asta.

Dintr-o dată, arăta înspăimîntat cu adevărat, iar Emily se simți profund zguduită. Bătîndu-l pe dosul mîinii, cu un sentiment părintesc, nu filial, îi spuse cu blîndețe:

– N-am să plec, tăticule. Nu te teme. Spune-mi ce s-a întîmplat. Am să înțeleg.

– Dar vei păstra secretul? Pe cuvîntul tău de onoare?

Emily dădu din cap, tulburată de rugămintea lui copilărească.

– Austin m-a forțat să cumpăr acțiunile alea. Ne... ne şantaja. Cinci ani în şir, ticălosul ăsta ne-a jupuit de bani.

– Pe noi? izbucni Emily, cu un amestec de neîncredere şi nervozitate.

– Tu şi cu mine formăm o echipă. Ce i se întîmplă unuia, i se întîmplă şi celuilalt, nu-i aşa?

– Da... da, aşa cred, răspunse ea obosită, încercînd să-şi stăpînească tremurul din voce. De ce ne... şantaja Tony?

– Fiindcă, răspunse tatăl ei, coborînd glasul pînă la o şoaptă conspirativă, ştia că noi o omorîserăm pe Rachel.

Emily sări de pe scaun şi rămase încremenită, privindu-l cu gura căscată.

– Dar asta-i o nebunie! Trebuie... trebuie că eşti atît de beat, încît delirezi! Ce motiv ai fi putut avea tu s-o omori pe soția lui Zack?

– Nici unul.

Emily îşi rezemă palmele pe birou.

– De ce vorbeşti aşa? E o nebunie ce spui.

– Să nu-mi mai spui asta niciodată! La fel a spus şi el, şi-i o minciună! Nu-s nebun. Sînt doar speriat, de ce nu eşti în stare să-nțelegi? insistă el, cu glasul transformîndu-i-se într-un scîncet chinuit.

– Cine-a spus că eşti nebun, tată? Şi de ce ți-e frică? întrebă ea cu răbdare, ca şi cum i s-ar fi adresat unui octogenar senil şi zăpăcit de cap.

– Austin a zis că-s nebun, în noaptea cînd l-am omorît.

– Zachary Benedict l-a omorît pe Tony Austin, declară ea ferm. Toată lumea ştie.

Ochii lui deveniră holbați de groază, în timp ce-şi turna pe gît restul de whisky.

– Lumea nu ştie nimic! strigă, trîntindu-şi paharul pe birou. De două ori din noaptea aia-ncoace au venit la mine unii... detectivi particulari. Vor să spun unde eram cînd s-a întîmplat. Lucrează pentru cineva, altfel nu se poate, da' nu vor să-mi spună pentru cine. Cineva mă suspectează, scumpo, nu-ți dai seama? Au ghicit că Austin mă şantaja, şi destul de curînd au să înțeleagă şi de ce, şi-atunci vor şti că eu i-am omorît şi pe Rachel, şi pe Austin.

Încercînd să pară sceptică, deşi fiecare fibră a trupului îi vibra de frenezie alarmată, Emily îl întrebă:

– De ce-ai fi vrut tu s-o omori pe Rachel?

George îşi răvăşi părul cu mîinile.

– Nu fi bătută-n cap – pe Austin am vrut să-l omor! Demult voiam să-l omor. Voiam să moară, da' dobitocul ăla de Benedict s-a răzgîndit cine să tragă primul foc – Austin sau Rachel.

Emily trase aer în pieptul comprimat.

– De ce-ai vrut să-l omori pe Tony?

– Ştii bine de ce! strigă el, prăbuşindu-se pe scaun, cu lacrimile începînd să-i şiroiască din ochi. I-a dat la fetița mea droguri şi a lăsat-o gravidă! Credeai că nu ştiam, da' am ştiut, scrîşni, închizînd ochii. Ți-era rău dimineața şi am sunat la cabinetul medical din Dallas ca să-ntreb ce aveai, şi mi-a

spus sora. Cînd mi-a auzit numele, a crezut că eram soţul tău. Frecîndu-se la ochi, continuă cu un suspin:

– Aveai doar şaişpe ani, şi ăla te-a lăsat gravidă şi-a trebuit să te duci singură să-ţi faci un avort. Şi tot timpul, el se ţinea cu curva aia, cu Rachel, şi rîdeau de tine pe la spate. De cînd te-ai măritat, Austin ameninţa să-i spună lui bărbatu-tău că te-a lăsat gravidă... şi ce-ai făcut.

Emily ridică mîinile de pe braţele scaunului, lăsînd pe pielea tapiţeriei două urme identice de palme asudate. Fu nevoită să-şi dreagă vocea de două ori înainte de a putea vorbi, iar cuvintele pe care le rosti nu aveau nici o legătură cu tumultul din mintea ei.

– Dick ştie ce mi s-a întîmplat atunci, cu ani în urmă. Acum cîteva săptămîni, i-am spus chiar şi că Tony a fost. Am ţinut secretul faţă de tine în toţi anii ăştia, fiindcă n-am vrut să te rănesc, sau să te fac să-ţi fie ruşine cu mine.

– Cineva ştie ce-am făcut, spuse el, luîndu-şi capul în mîini, cu umerii zguduiţi de suspine. Cînd am să aflu cine e, am să-l omor... continuă, ridicînd capul – apoi ochii i se îndreptară spre uşă şi vîrî mîna în sertarul biroului.

– Atunci, n-ar strica să începi cu mine, spuse Dick din uşă, intrînd în cameră şi ridicînd-o de pe scaun pe Emily, care tremura. Fiindcă şi eu ştiu.

În loc să se sperie, George McDaniels îşi privi fiica şi spuse într-o şoaptă conspirativă:

– Are dreptate, Emily. Mă tem că va trebui să-l omorîm pe soţul tău.

Se ridică, iar Emily văzu lumina lămpii lucind pe metalul pistolului.

– Nu! zbieră ea, încercînd să-şi apere soţul cu

trupul ei, în timp ce Dick căuta s-o împingă în lături.

– Dă-te la o parte, scumpo, ordonă tatăl ei. N-o să-l doară. N-o să simtă nimic. O să moară înainte s-atingă podeaua.

– Tăticule! ţipă Emily, împingîndu-l pe Dick înapoi spre uşă, cu braţele întinse. Va trebui să tragi prin mine ca să-l împuşti! Nu... nu vrei să faci asta, nu-i aşa?

Glasul lui Dick era ciudat de calm, deşi degetele i se înfigeau în braţe, silind-o să se adăpostească.

– Lasă pistolul jos, George. Dacă mă omori, va trebui s-o omori şi pe Emily, ca să nu anunţe poliţia, şi ştiu că ei nu i-ai putea face nici un rău. N-ai încercat decît s-o protejezi.

Omul cu pistolul şovăi, iar Dick continuă cu blîndeţe:

– Lasă pistolul jos. Te vom ajuta să le explici oamenilor că nu încercai decît s-o aperi.

– M-am săturat să-mi tot fie frică, scînci George, în timp ce Emily se strecura pe uşă afară şi alergă în dormitor, unde înhaţă telefonul şi formă 911. Nu pot să dorm...

Înaintînd încet, cu mîna întinsă, Dick continuă:

– Nu va trebui să-ţi mai fie frică. Doctorii au să-ţi dea pastile ca să poţi dormi.

– Încerci să mă duci cu preşul, nenorocitule! răcni George McDaniels, iar Dick se repezi spre pistol chiar cînd îl îndreptă spre pieptul lui.

În dormitor, Emily auzi zgomotul înfundat al împuşcăturii, bufnitura unui corp greu căzînd pe podea, şi scăpă telefonul din mînă. Răsucindu-se în loc, ieşi din cameră şi se ciocni de soţul ei.

– Nu intra acolo! o preveni el, cuprinzînd-o în braţe şi împingînd-o înapoi în dormitor, unde luă receptorul.

– Tăticule! țipă Emily.

– N-are nimic, îi spuse Dick, încercînd s-o liniștească și în același timp să cheme o ambulanță. S-a lovit cu capul de birou cînd a căzut, și sîngerează ca un porc înjunghiat.

Capitolul 66

Trei avocați se ridicară de la masa de conferințe.

Cel aflat mai aproape de Emily îi luă mîna într-a lui, care era rece și unsuroasă, strîngîndu-i-o.

– Știu cît de greu v-a fost, domnișoară McDaniels, și nici nu vă pot spune cît de recunoscător vă sînt pentru tot ce-ați făcut în dimineața asta ca să aflați că noi îl reprezentăm pe Zack Benedict și să ne vizitați neîntîrziat.

– Nici o problemă, răspunse Emily, cu vocea încordată de stres și durere. Țineam minte ce firmă de drept îl reprezenta și, cînd i-am sunat, azi-dimineață, m-au trimis la dumneavoastră.

– Cînd domnul Benedict a fost acuzat de asasinarea lui Tony Austin, un prieten apropiat al lui a decis că de data asta l-am reprezenta mult mai bine noi.

Smulgîndu-și mîna dintr-a lui, Emily își apăsă palmele una de alta.

– Îl puteți scoate azi din închisoare?

– Mă tem că nu. Totuși, dacă doriți să mă însoțiți în dimineața asta la departamentul de poliție ca să dați și acolo aceeași declarație pe care ne-ați făcut-o nouă, va contribui mult la grăbirea eliberării.

Emily dădu din cap, dar gîndurile sale chinuite

îndreptau spre imaginile filmate pe care le văzuse cu Zack la proces, în cătușe, și mai recent, în timp ce era bătut în Mexic... și totul, pentru o crimă pe care nu el o comisese... o crimă de care, indirect, ea era răspunzătoare.

– Nu văd de ce nu-i pot da drumul din închisoare azi, spuse, străduindu-se să nu plîngă de remușcare și rușine. Vom aștepta la recepție.

Cînd ieși cu soțul ei, John Seiling își privi partenerii care zîmbeau satisfăcuți, apoi ridică receptorul.

– Susan, îi spuse el secretarei, fă-mi legătura cu căpitanul Jorgen, apoi dă un telefon la Matthew Farrell, în Chicago, și spune-i secretarei că-i urgent. Pe urmă, găsește-mi-l pe William Wesley de la procuratura din Amarillo, Texas. După aia, rezervă-ne la toți trei locuri la un avion pentru Amarillo, mîine dimineață.

Peste cinci minute, secretara sună în sala de conferințe.

– Îl aveți pe căpitanul Jorgen, pe linia unu.

– Mulțumesc, răspunse Seiling, și apăsă pe butonul liniei unu. Căpitane Jorgen, îl salută el jovial, cum ți-ar plăcea să-ți crească șansele de a deveni următorul nostru comisar de poliție și, în aceiași timp, un erou al presei?

Ascultă, cu zîmbetul lățindu-i-se.

– N-am nevoie decît de cineva care să poată consemna o declarație privitoare la moartea lui Tony Austin și a lui Rachel Evans, și să-și țină gura, pînă dau eu semnalul, peste o zi, două.

După ce ascultă din nou, spuse:

– Mă așteptam să fii în stare. Vom fi acolo în trei sferturi de oră.

Cînd închise, telefonului i se mai aprinseseră

deja două beculețe, iar din interfon se auzi vocea secretarei:

– Domnul Farrell e pe linia doi, iar William Wesley, procurorul din Amarillo, pe linia trei.

Seiling primi apelul de pe linia doi, iar cînd vorbi, din glas îi dispăru nota impersonală.

– Domnule Farrell, spuse el respectuos, ne-ați cerut să vă ținem la curent cu orice progrese, şi vă sun ca să vă anunț că în dimineața asta am făcut o descoperire neașteptată în legătură cu cazul lui Zack Benedict.

În biroul său din Chicago, Matt se întoarse cu spatele spre şedința comitetului executiv al Intercorp, care se ținea în jurul mesei de conferințe, şi întrebă:

– Ce fel de descoperire?

– Emily McDaniels. Aseară, tatăl ei a recunoscut că el i-a asasinat pe Rachel Evans şi Tony Austin. Acum e internat într-un spital local, unde i se face o evaluare mintală, dar a mărturisit totul. Chiar Emily ne-a dat declarația, precum şi arma folosită împotriva lui Austin.

– Îmi puteți spune detaliile mai tîrziu. Cît de curînd puteți obține eliberarea lui Zack?

– Mîine vom merge la procurorul din Texas, ca să-i arătăm declarația lui Emily McDaniels şi să-i înmînăm un înscris de habeas corpus, pe care apoi îl vom convinge să-l ducă fără amînare în fața unui judecător. Cu puțin noroc, judecătorul va accepta să-l semneze, apoi va fi trimis în capitala statului, la Austin, ca să fie semnat şi de un judecător al Curții de Apel, iar atunci domnul Benedict ar trebui să fie eliberat pe cauțiune.

– Cauțiune pentru ce? întrebă Matt încet, caustic. Acel ton, despre care se spunea că-i reducea pe

adversarii de afaceri ai firmei Farrell la o stare de incoerență asudată, îl făcu chiar şi pe Seiling să tresară.

– Indiferent dacă era vinovat sau nu, cînd a evadat din închisoare, a încălcat legile statului Texas privitoare la detenție. În sens tehnic, a comis un delict la adresa societății. Dacă nu sîntem norocoşi şi foarte convingători, procurorul de comitat din Amarillo poate dori, şi probabil o va şi face, să stea un timp pînă decide în această problemă. Vom sublinia că agresiunea fizică foarte mediatizată pe care a suferit-o în Mexico City a fost o pedeapsă mai mult decît suficientă pentru asta. În funcție de dispoziția pe care o are, procurorul poate sau să fie de acord, sau să-i recomande judecătorului să accepte cauțiunea şi să renunțe la tot cazul – sau poate să se încăpățîneze.

– Atunci, vedeți să fie bine dispus, sau aduceți o cazma, îl preveni Matt implacabil.

– Exact, răspunse Seiling.

– Dacă nu obținem cooperarea promptă a autorităților, vreau ca mass-media să fie pusă la curent cu toate. Vor trece *ei* la acțiune.

– De acord. Partenerii mei şi cu mine vom porni spre Amarillo mîine dimineață.

– Diseară, nu mîine, spuse Matt. Ne întîlnim acolo.

Închise înainte ca Seiling să înceapă cu obiecțiile şi apăsă pe butonul interfonului.

– Eleanor, îi spuse el secretarei, contramandează-mi toate întîlnirile pentru mîine şi poimîine.

În Los Angeles, avocatul puse receptorul în furcă. Înălțînd din sprîncene, le spuse celorlalți doi:

– Dacă v-ați întrebat vreodată ce au în comun

Benedict şi Farrell, tocmai am aflat: sînt doi clienţi reci.

– Dar plătesc onorarii grase, răspunse în glumă unul dintre avocaţi.

Seiling dădu din cap, redevenind operativ.

– Să începem să ni le cîştigăm, domnilor, spuse el, apăsînd pe butonul liniei trei. Domnule Wesley, salută, modulîndu-şi glasul astfel încît să fie în acelaşi timp ferm şi plăcut. Ştiu că predecesorul dumneavoastră, Alton Peterson, a instrumentat cazul Zachary Benedict cu cinci ani în urmă, şi înţeleg că nimic din toate acestea nu s-a întîmplat din vina dumneavoastră, dar pare să se fi produs o eroare judiciară flagrantă. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a o remedia cît mai curînd posibil. În schimb, voi avea grijă ca presa să înţeleagă că aţi acţionat rapid pentru a rectifica o nedreptate. Indiferent de ceea ce faceţi dumneavoastră, Zack Benedict va ieşi din toată această poveste arătînd ca un martir şi ca un erou. Presa va dori sîngele cuiva pentru nedreptatea care i s-a făcut, şi aş fi dezolat să fie sîngele dumneavoastră.

Ascultă un moment.

– Despre ce mama dracului vorbesc? Ce-ar fi să discutăm detaliile la cină, diseară la ora şapte?

Capitolul 67

Katherine apăsă pe frînă şi opri brusc maşina în faţa casei Juliei, înjurînd cînd văzu o bicicletă în curtea din faţă, ceea ce însemna că Julie avea meditaţii. Lăsîndu-şi poşeta în maşină, alergă pe trotuar, deschise uşa din faţă fără să bată şi intră în

sufragerie, unde Julie stătea aşezată la masă, cu trei băieţei.

– Julie, am să-ţi vorbesc... spuse ea cu sufletul la gură. În living.

Punîndu-şi caietul de lecturi deoparte, Julie le zîmbi elevilor şi spuse:

– Willie, continuă să citeşti cu glas tare. Vin imediat.

Simţind că se întîmpla ceva interesant, Willie Jenkins citi mai departe pînă cînd Julie se îndepărtă, apoi le zîmbi celorlalţi doi.

– Se-ntîmplă ceva, le spuse el, coborîndu-şi pînă la şoaptă glasul gîjîit şi aplecîndu-se într-o parte pe scaun ca să vadă mai bine în living.

Johnny Everett se uită peste umăr, întorcîndu-şi scaunul cu rotile într-o parte, şi privi în aceeaşi direcţie. Tim Wimple, al cărui picior drept era amputat de la genunchi, îşi întoarse şi el fotoliul rulant în loc şi dădu din cap:

– Ceva baban, pe bune.

În calitatea lui de moderator şi spion autonumit, Willie se duse tiptil pînă la uşă.

– Domnişoara Cahill deschide televizorul... le spuse el peste umăr, apoi întoarse capul din nou spre living.

– Katherine? întrebă Julie cu voce tremurătoare, simţind că încordarea de pe faţa prietenei sale şi insistenţa cu care căuta frenetic un anumit canal de televiziune aveau ceva de-a face cu Zack. Nu-mi face asta! Spune-mi ce s-a întîmplat! E vorba de Zack, nu-i aşa? Ceva rău?

Clătinînd din cap, Katherine se retrase din faţa televizorului.

– Toate posturile de ştiri anunţă. Întrerup pînă şi programele pentru ediţii speciale. La N.B.C. au spus

că au o înregistrare video pe care o vor da la patru jumate.

Se uită la ceas.

– Adică acum.

– Ce e?! izbucni Julie.

– O veste bună, răspunse Katherine cu un rîs chinuit. Sau proastă, depinde cum vrei s-o iei. Julie, îl...

Se întrerupse şi arătă spre ecran, tocmai cînd prezentatorul spunea că întrerupeau emisiunea pentru o ediţie specială a actualităţilor. Pe ecran apăru chipul lui Tom Brokaw.

– *Bună ziua, doamnelor şi domnilor,* începu el. *Acum o oră, la Amarillo, Texas, Zachary Benedict a fost eliberat din Penitenciarul de Stat din Amarillo, unde ispăşea o condamnare la patruzeci şi cinci de ani de închisoare pentru asasinarea soţiei lui, actriţa Rachel Evans. Avocaţii lui Benedict i-au obţinut eliberarea ca rezultat al unei declaraţii oficiale făcute de Emily McDaniels, care a jucat împreună cu Benedict, Evans şi Tony Austin în filmul „Destiny".*

Fără să-şi dea seama, Julie luă mîna Katherinei, strîngînd- o într-o încleştare de moarte, în timp ce Brokaw continua:

– *Postul de televiziune N.B.C. a aflat că declaraţia domnişoarei McDaniels conţinea, se pare, mărturisirea sub prestare de jurămînt că acum două zile tatăl ei, George McDaniels, a recunoscut faţă de ea că* el *i-a asasinat pe actorii Rachel Evans şi Tony Austin, cel care a fost găsit împuşcat în locuinţa sa din Los Angeles, luna trecută.*

Un geamăt de plăcere, de durere şi de vinovăţie zdrobitoare se desprinse din pieptul Juliei. Se ţinu de spătarul unui scaun cu ambele mîini, în timp ce pe ecran apărea poarta Penitenciarului de Stat din

Amarillo, şi îl văzu pe Zack ieşind, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu cravată, escortat prin ploaie pînă la o limuzină care-l aştepta, în timp ce Brokaw spunea:

– *Benedict a ieşit din închisoare liber, însoţit de avocaţii lui din California. În limuzină îl aştepta prietenul lui de-o viaţă, industriaşul Matthew Farrell, a cărui credinţă neabătută în nevinovăţia lui Benedict nu a fost un secret faţă de mass-media sau de autorităţi. De asemenea, pe margine mai stătea o tînără cu o faţă familiară, deşi celebrele ei gropiţe nu se observau cu această ocazie. După cum se vede în imagine, e clar că nu se aştepta să fie văzută, dar a venit ca să se asigure de eliberarea cu bine a lui Benedict.*

Julie privi cum Matt mergea repede spre limuzină, apoi se opri, uitîndu-se în stînga, unde Emily McDaniels stătea sub o umbrelă, împreună cu soţul ei, avînd faţa ca o mască a tristeţii.

Zack se opri un moment, privind-o, apoi porni încet spre ea.

Pe obrajii Juliei şiroiau lacrimi, în timp ce-l vedea pe Zack cuprinzînd-o pe Emily în braţe. Îi dădu drumul, lăsînd-o cu soţul ei, şi dispăru în limuzină, care porni cu viteză, în timp ce Brokaw adăuga:

– *Reporterii din Amarillo care aflaseră despre eliberarea lui Benedict au alergau la aeroport, în speranţa de a obţine o declaraţie. Totuşi, Benedict a plecat împreună cu Farrell, la bordul turboreactorului privat al acestuia. Postul N.B.C. a afiat că planul de zbor completat de pilotul lui Farrell consemnează destinaţia lor ca fiind Los Angeles unde Farrell are o casă, deşi în prezent aceasta îi este închiriată actorului de cinema Paul Resterman şi soţiei lui.*

Înecîndu-se cu lacrimile, Julie o privi pe Katherine şi spuse cu voce răguşită:

– Matt Farrell n-a încetat nici o clipă să creadă în el. Cel puţin, Zack are *un* prieten loial.

– Nu-ncepe să te torturezi, o preveni Katherine.

Dar şi vocea ei era încordată de emoţie, iar Julie oricum n-o asculta. Privea ecranul şi era atentă la Brokaw, care continua:

– *Procurorul din Amarillo William Wesley va face o declaraţie la tribunal...*

Apăru imaginea treptelor tribunalului, unde un bărbat brunet, trecut de treizeci de ani, ieşea pe uşă ca să se adreseze unei mulţimi de reporteri ce-şi agitau microfoanele spre el, strigînd întrebări:

– *Aşteptaţi cu întrebările,* îi preveni el, punîndu-şi o pereche de ochelari, *pînă-mi fac declaraţia, apoi am să vă răspund la tot ce pot.*

Cînd rumoarea se mai potoli, procurorul ridică hîrtia şi începu să citească:

– *Ieri, avocaţii din California ai lui Zachary Benedict au solicitat o audienţă specială la biroul meu de aici, din Amarillo. În timpul acelei întîlniri, ni s-a predat o declaraţie sub prestare de jurămînt a domnişoarei Emily McDaniels, atestînd faptul că tatăl ei, George Anderson McDaniels, a recunoscut asasinarea lui Rachel Evans şi pe a lui Tony Austin. Domnişoara McDaniels, care i-a dictat declaraţia căpitanului de Poliţie John Jorgen din Comitatul Orange, California, a mai predat şi un pistol automat de calibrul patruzeci şi cinci care-i aparţinea tatălui ei. Testele balistice preliminare efectuate azi-dimineaţă indică faptul că gloanţele care l-au omorît pe domnul Austin au fost trase cu aceeaşi armă. Imediat după întîlnirea noastră cu avocaţii domnului Benedict, aceştia au întocmit un înscris de habeas corpus aici în Amarillo, cerînd eliberarea clientului lor din Penitenciarul de Stat Amarillo. Înscrisul a fost semnat, fără nici o obiecţie din partea procuraturii, de către judecătorul Wolcott, apoi înaintat Capitoliului de stat din Austin, pentru a fi semnat şi de un judecător al Curţii de Apel. Această semnătură a fost depusă azi-dimineaţă, iar Zachary Benedict a fost eliberat potrivit legii. Mai sînt de rezulvat cîteva formalităţi legale cu privire la evadarea lui din Penitenciarul de Stat din Amarillo, acum două luni, care în sens tehnic încalcă legea statului Texas. Totuşi, procuratura este de părere că domnul Benedict a plătit deja un preţ scump pentru scurta lui perioadă de libertate ilegală, din partea poliţiei mexicane, precum şi prin cei cinci ani de detenţie pentru o crimă pe care reiese că nu a comis-o. Aveţi întrebări?* se interesă el, ridicînd privirea spre reporteri.

Aveau zeci de întrebări, dar îi răspunse celei strigate mai tare:

– Cum rămîne cu răpirea Juliei Mathison? Va trebui să fie judecat pentru asta?

– Depinde de dorinţa domnişoarei Mathison de a depune sau nu plîngere penală sau civilă. Procuratura nu are nici un amestec în problema asta.

În uşă, Willie îşi desprinse privirea dinspre faţa chinuită a învăţătoarei sale şi se întoarse spre colegii lui de la masa din sufragerie, care nu putuseră vedea şi auzi emisiunea de televiziune.

– Iar javra aia de Benedict, şopti el furios. A ieşit din puşcărie, şi-acuma uite-o cum plînge după el!

Luîndu-şi cărţile, începu să le îndese în sacul de sport.

– Putem să ne luăm catrafusele şi s-o-ntindem. Domnişoara Mathison n-o să vrea s-o vedem plîn-

gînd pentru el, şi după cum a-nceput să urle, n-o să se oprească prea curînd.

Ceilalţi copii se supuseră repede, dar Johnny Everett îşi ridică spre Willie chipul pistruiat şi îngrijorat:

– De ce plînge dacă l-a văzut pe Benedict la televizor, Willie?

Luîndu-şi sacul de sport, Willie îl ajută pe Tim să-şi pună în mişcare scaunul rulant.

– Maică-mea zice că el i-a frînt inima, de-aia. Şi mai zice şi că tot oraşul ştie.

– E un bou, comentă Tim.

– Un *mare* bou, fu Johnny de acord, retrăgîndu-şi fotoliul cu rotile de la masă şi pornind spre bucătărie, unde o rampă special construită cobora din casă pînă pe alee.

Pe trotuarul din faţa casei, cei trei băieţi se opriră, privindu-şi printre perdele învăţătoarea, care-şi sufla nasul în timp ce domnişoara Cahill o bătea pe umăr. Ridicînd privirea, îi văzu acolo şi le zîmbi încurajator, apoi le făcu semn că puteau pleca.

Consternaţi şi neputincioşi, cei trei băieţi porniră în lungul străzii.

– Îl urăsc pe Zachary Benedict, anunţă Johnny.

– Şi eu, răspunse Tim.

– Mda, şi eu, li se alătură Willie, împingîndu-şi bicicleta de ghidon.

Combinînd spiritul practic destul de dezvoltat cu cel protector, adăugă:

– Johnny, noi doi o să mergem la şcoală mîine de dimineaţă, devreme. O să-i prevenim pe ăia de la noi din clasă s-o ia uşurel pe domnişoara Mathison, o vreme. Fără flegme, chiuluri şi alte chestii d-astea. Tim, tu n-ai de ce să-ţi faci griji cu clasa ta, că domnişoara Mathison nu predă la voi. Aşa că tu dai sfoară la băieţii din echipele la care e antrenoare. Le zici la toţi să se poarte cît mai ca lumea cu ea.

– O să mă-ntrebe de ce, răspunse Tim, manevrîndu-şi îndemînatic scaunul pentru a ocoli o creangă uscată care căzuse pe trotuar.

– Le zici că Benedict iar i-a frînt inima şi-a făcut-o să plîngă. Nu-i nici un secret, dacă toţi oamenii mari din oraş ştiu deja.

Capitolul 68

– Bine aţi revenit, domnule Benedict!

Managerul de la Beverly Hills Hotel se repezi înainte cînd îl văzu pe Zack înregistrîndu-se la recepţie, în după-amiaza eliberării din închisoare.

– V-am repartizat cea mai bună vilă şi tot personalul vă stă la dispoziţie. Domnule Farrell, salută el politicos, în timp ce Matt semna în registru, lîngă Zack, secretara dumneavoastră mi-a spus că nu staţi cu noi decît astă-seară. Vă rog să mă anunţaţi dacă cineva vă poate fi de folos.

În spatele lor, oamenii din hol se holbau cu neruşinare, iar Zack îşi auzea numele şoptit ca foşnetul vîntului prin frunze.

– Trimite o sticlă magnum de şampanie la vila mea, îl instrui el pe recepţionerul cel slugarnic, împingînd spre el formularul de cazare. Pe urmă, trimite cina pentru doi, la ora opt. Dacă mă sună cineva prin centrală, să i se spună că nu stau aici.

– Am înţeles, domnule Benedict.

Dînd scurt din cap, Zack se răsuci în loc şi fu cît pe ce să se ciocnească de o blondă frumoasă şi o

brunetă răpitoare care ținea în mîini șervețele de cocktail și pixuri.

– Domnule Benedict, spuse blonda cu un zîmbet orbitor, puteți să ne dați un autograf?

Zîmbind rece, Zack se semnă, dar cînd brunetа îi întinse și șervețelul ei, văzu numărul unei camere scris pe colțul acestuia și simți clar o cheie îndesată în palmă, dedesubt. Își scrise numele pe șervețel și i-l înapoie.

Cu coada ochiului, Matt văzu familiara scenă la care asistase de atîtea ori în trecut.

– Înțeleg că iau cina singur în seara asta, întrebă el sec, în timp ce-l urmau pe manager afară din hol, spre vilele din jurul hotelului.

Drept răspuns, Zack se uită la cheia din palmă, o aruncă în iarbă și se uită la ceas.

– E ora patru. Acordă-mi două ore să dau niște telefoane, apoi vom continua să sărbătorim eliberarea mea.

Două ore mai tîrziu, cînd Matt intră în vila lui Zack, acesta se schimba cu o cămașă nouă și o pereche de pantaloni marinărești pe care vechiul lui croitor i-o adusese în grabă cu doar cîteva momente înainte.

Croitorul plecase cu lacrimi în ochii lui spălăciți și în buzunar cu comanda lui Zack pentru două duzini de costume noi, cămăși, pantaloni și sacouri sport.

Dealerul local al firmei Rolls-Royce se bucurase, de asemenea, peste măsură de întoarcerea lui Zack și promisese să-i aducă a doua zi dimineața, la hotel, trei automobile pentru inspecție.

– Nu cred, spuse Matt la șapte, cînd Zack încheie în sfîrșit o lungă conversație telefonică în timpul căreia își convinsese chiriașii să accepte o

despăgubire grasă în schimbul evacuării casei lui din Pacific Palisades, că am nici o șansă să te conving să te internezi cîteva zile într-un spital, pentru un examen fizic complet, așa-i? Soția mea insistă că ar trebui s-o faci.

– Ai dreptate, replică Zack sec, în timp ce pornea spre bar să toarne de băut, n-ai nici o șansă.

Privind spre șirurile de sticle din bar, adăugă zîmbind:

– Șampanie, sau ceva mai tare?

– Tărie.

Dînd din cap, Zack puse gheață în două pahare de cristal și adăugă scotch cu puțină apă, apoi îi dădu un pahar lui Matt. Pentru prima oară de cînd fusese eliberat din închisoare, Zack începea să se relaxeze. Își studie prietenul în tăcere, savurînd realitatea libertății și recunoștința inexprimabilă pe care o simțea față de Matt.

– Spune-mi ceva, îi ceru el solemn.

– Ce vrei să știi?

Ascunzîndu-și sentimentalismul profund cu ajutorul unei glume, Zack spuse:

– Întrucît n-am cum să te răsplătesc pentru loialitatea și prietenia ta, ce-ți pot da ca dar de nuntă tardiv?

Cei doi se priviră, amîndoi conștienți de semnificația intensă a momentului, dar erau bărbați și prea multe efuziuni ar fi fost de neconceput. Matt trase o dușcă prelungă din pahar și-și arcui gînditor o sprînceană, ca și cum ar fi învrednicit problema cu atenția cuvenită.

– Avînd în vedere toate dificultățile pe care mi le-ai creat, cred că o insuliță frumoasă în Marea Egee ar fi un simbol adecvat al gratitudinii tale.

– Ai deja o insulă în Egee, îi aminti Zack.

– Ai dreptate. În cazul ăsta, lasă-mă să discut cu Meredith cînd ajung acasă.

Zack îi văzu ochii îmblînzindu-se cînd rostea numele soției sale şi unda subtilă de plăcere ce i se simțea în glas cînd pronunța cuvîntul *acasă*. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Matt privi în pahar şi mai luă o înghițitură.

– Arde de nerăbdare să te cunoască.

– Şi eu sînt nerăbdător s-o cunosc.

Pe un ton plin de umor, continuă:

– Cînd eram în închisoare, am urmărit toată... ăă... publicitatea dramatică referitoare la reluarea legăturilor cu propria ta soție.

Devenind puțin mai serios, adăugă:

– M-am mirat că nu mi-ai spus niciodată că fuseseşi însurat cu ea, acum cincisprezece ani.

– Am să-ți spun altă dată adevărata poveste – partea pe care ziarele n-au reuşit s-o scoată la lumină. După ce te instalezi, am să le aduc aici pe Meredith şi pe Marissa, şi vom petrece cîtva timp împreună.

– Ce-ai zice de şase săptămîni? Aşa, o să am timp destul să readuc totul la normal. Voi da o petrecere, de fapt.

Stătu un moment pe gînduri.

– În douăzeci şi doi mai, dacă se potriveşte şi cu programul tău.

– Şase săptămîni? Ce-ai putea să rezolvi în doar şase săptămîni?

Zack arătă cu capul spre telefonul de pe masă şi spuse simplu:

– Toate alea sînt mesaje „urgente" despre care centralistele au considerat că ar fi cazul să ştiu, deşi le-au spus apelanților că nu locuiesc aici. Aruncă şi tu o privire.

Luînd mesajele, Matt începu să le frunzărească. Printre ele erau şi cîteva de la patru directori ai unor mari studiouri, nişte producători independenți şi două de la fostul agent al lui Zack. Punîndu-le deoparte, Matt spuse cu un zîmbet amuzat:

– Toate spun acelaşi lucru: „Bine ai venit acasă, am ştiut că erai nevinovat, iar acum avem o ofertă căreia n-ai să-i poți rezista."

– Ce ticăloşi ipocriți, nu-i aşa? replică Zack, cu glasul plin de ranchiună. Curios, în închisoare nu mi-au trimis biletele de dragoste din-astea. Acum sună la toate hotelurile din oraş unde se gîndesc c-aş putea să stau şi lasă mesaje.

Matt chicoti, apoi redeveni serios, readucînd vorba despre o grijă care-l urmărea încă de la eliberarea lui Zack.

– Ce intenționezi să faci cu Julie Mathison? Dacă te dă în judecată pentru...

Zîmbetul lui Zack îi pieri de pe buze, iar ochii îi deveniră două cioburi de gheață.

– Să nu-mi mai pomeneşti niciodată numele ăsta, se răsti el. Niciodată!

Tonul lui făcu sprîncenele lui Matt să se îmbine, dar trecu peste asta. În aceeaşi seară, tîrziu, o sună pe Meredith din vila lui ca să-i spună că a doua zi avea să se întoarcă acasă şi ca s-o pună la curent cu activitățile lui Zack.

– Deja îi vin oferte de filme de la toate studiourile din Hollywood. Şi vrea să dea o petrecere în şase săptămîni, pe douăzeci şi doi, dacă putem veni.

La Chicago, Meredith îşi răsuci pe deget firul telefonului şi, prudentă, aduse vorba despre o persoană pe care Matt o disprețuia cu desăvîrşire:

– Şi cu Julie Mathison cum e?

– Nu e invitată, răspunse Matt sarcastic.

Apoi, pe un ton mai blînd, continuă:

– Dacă-ți închipui că sînt irațional în legătură cu ea, ar trebui să fi văzut reacția lui Zack numai cînd i-a auzit numele.

Încăpățînată, Meredith spuse:

– A stat cineva să se întrebe cum se simte acum, cînd știe că e nevinovat de toate crimele alea?

– Fără îndoială, se simte dezamăgită că s-a ales praful de imaginea ei publică de eroină.

– Matt, indiferent ce crezi, l-a iubit! Știu că așa a fost, mi-am dat seama!

– Am mai discutat asta, iubito, și-n orice caz e un subiect închis. Zack o urăște, și nu e doar ceva temporar. Ajung acasă mîine dimineață. Ce face Marissa?

– Îi e dor de tine.

Glasul lui deveni mai tandru.

– Și mămica Marissei?

Meredith zîmbi.

– Îi e și mai dor de tine.

Capitolul 69

– Domnule Benedict, putem face o fotografie cu dumneavoastră și cu domnișoara Copeland? strigă reporterea de la *„Los Angeles Daily News"*, ridicînd vocea pentru a se face auzită peste muzica și vacarmul celor cinci sute de invitați la opulenta petrecere organizată în weekend la Zack acasă.

Cînd Zack n-o auzi, se întoarse spre ceilalți reporteri, ridicînd din umeri.

– Ce mai dezmăț! rîse ea, arătînd spre unul dintre cei cincizeci de ospătari în smoking care circulau prin mulțime oferind tăvi cu hors d'oeuvres și băuturi oaspeților care nu voiau să se deranjeze pînă la uriașul cort alb unde cei de la catering serveau languste, caviar și o mulțime de alte bunătăți. În spatele lor, piscina enormă, cu coloane romane, era plină cu alți oaspeți, unii dintre ei complet îmbrăcați, care beau și strigau.

– Doar de șase săptămîni s-a întors, și ia uitați-vă aici! continuă ea încîntată, servindu-se cu un pahar de șampanie Dom Perignon de pe tava chelnerului. A revenit pe culmea lumii, mai puternic ca oricînd. Toți ștabii sînt aici, la discreția lui, umflîndu-se în piele că au cinstea să fie invitați la „petrecerea întoarcerii acasă".

Luă o sorbitură de șampanie și, ca să continue conversația, destăinui un lucru pe care-l știa aproape toată lumea:

– Agentul lui a spus că studiourile Paramount, Universal și Fox i-au oferit fiecare orice scenariu vrea, iar licitația pentru următorul lui film a ajuns la douăzeci de milioane. Așteaptă să atingă douăzeci și cinci și o parte mai consistentă din beneficii.

– Nu-i rău, pentru un tip care-a fost plecat cinci ani, comentă reporterul de la C.B.S. cu un chicotit.

La fel ca ziarista de la *„Daily News"*, evita cu grijă cuvîntul „închisoare", nu fiindcă ar fi avut prea mult tact, ci dintr-un motiv mult mai practic: agenta de publicitate a lui Zack le spusese clar tuturor reporterilor că existau trei subiecte care, dacă erau abordate, ar fi dus la evacuarea lor din incintă și eliminarea permanentă a oricărei șanse de a-i mai lua pe viitor vreun interviu. Aceste subiecte declarate definitiv tabu erau: închisoarea, soția decedată și

Julie Mathison. Reporterul de la N.B.C. îşi consultă ceasul, apoi se uită în jur după cameraman şi-l văzu stînd lîngă piscină, unde încerca să flirteze cu o starletă îmbrăcată într-o rochie ultramini decoltată, mulată pe trup.

– Agenta de publicitate a spus că ne va acorda tuturor un interviu de două minute şi va poza pentru nişte fotografii, dacă nu-l batem la cap în timpul petrecerii. Dacă n-o face curînd, n-am să reuşesc să duc banda pentru ştirile de la ora zece.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama în sfîrşit de dilema lor, Sally Morrison, care ani de zile se ocupase de relaţiile lui Zack cu presa, le făcu semn să se strîngă la un loc, apoi îşi croi drum prin mulţime spre locul unde Zack asculta trei producători care se întreceau să-i capteze atenţia, în timp ce Diana Copeland îl ţinea de braţul drept.

Sub privirile lor, Sally îi vorbi, iar Zack dădu din cap, aruncă o privire către reporteri şi se scuză faţă de grupul care-l înconjura, pornind spre ei cu Diana agăţată de braţ.

Capitolul 70

– Ce seară distractivă a fost! exclamă entuziasmată Katherine, în timp ce se aşeza în separeul de restaurant ocupat de soţul ei, Julie şi Paul Richardson.

În cele şase săptămîni de cînd Julie se hotărîse să ia viaţa în piept cu o înverşunare care mai degrabă îi alarma pe toţi, decît să-i liniştească deprinseseră obiceiul să se ducă la cinema în fiecare sîmbătă seara, după care luau cina la Mardillos.

– Nu-i aşa că-i încîntător? întrebă ea, privindu-le feţele zîmbitoare.

– Extraordinar, îi dădu dreptate Ted.

– Formidabil, răspunse şi Paul.

O cuprinse pe Julie cu braţul pe după umeri.

– Tu ce părere ai? o întrebă el pe un ton tachinator. Cum ai zice că e sistemul ăsta al nostru de a ne întîlni în fiecare weekend: încîntător, extraordinar sau formidabil?

– E minunat, decretă pe loc Julie. Şi aţi observat cît de înmiresmată e noaptea? Mai a fost întotdeauna luna mea favorită.

În cele şase săptămîni de cînd Zack fusese eliberat din închisoare, nu se schimbase numai vremea.

Luna trecută, Ted şi Katherine se recăsătoriseră discret în livingul casei Cahill, cu ceremonia oficiată de reverendul Mathison.

Paul Richardson venise la nuntă de la Dallas, iar de-atunci weekend-urile lor deveniseră un ritual. Tatăl Juliei, însă, insinua acum că i-ar fi făcut plăcere să oficieze încă o nuntă, oricînd erau gata ea şi Paul. Paul era gata. Julie nu era. În pofida veseliei şi animaţiei sale aparente, atinsese o stare de anestezie emoţională faţă de orice sentimente profunde, şi se simţea foarte bine aşa. Se agăţa de ea şi şi-o cultiva cu o grijă meticuloasă.

Putea să rîdă şi să zîmbească, să lucreze, să se distreze şi să se simtă... foarte bine. Nimic mai mult. Şi, categoric, nici mai puţin. ÂEchilibrul ei emoţional atins cu atîta grijă era atît de stabil, încît nu vărsase nici o lacrimă în timpul nunţii lui Ted cu Katherine, deşi era în culmea fericirii. Îşi consumase toate lacrimile pentru Zack, iar acum găsise o izolare liniştită care nu putea fi penetrată de nimeni şi nimic.

Ospătărița îşi croi drum printre mesele pline cu locuitori din Keaton şi scoase carnețelul.

– Ce luați, fraților, obişnuitele? întrebă ea. Patru grătare New York, fripte potrivit, cu cartofi copți?

– Sună delicios, Millie, răspunse Ted.

Julie îi puse o întrebare despre soțul ei:

– Cum o mai duce Phil cu noua lui slujbă de la garajul lui Oakdale?

– Excelent, Julie. Îți mulțumesc că i-ai pus o vorbă bună acolo. Phil spune că practic tu i-ai făcut să-l angajeze.

– E un mecanic excelent, răspunse Julie. Îmi ține maşina în funcțiune de atîția ani. Lui Oakdale i-am făcut o favoare, nu lui Phil.

La Mandillos exista un tonomat cu un mic ring de dans într-un colț, centrul era ocupat de mese, iar în capătul opus se afla un salon cu un bar şi un televizor cu ecran mare, deosebit de populat în timpul sezonului fotbalistic.

– Am nişte fise, spuse Paul, scobindu-se în buzunar. Ce-ar fi să mă ajuți să aleg nişte cîntece la tonomat?

Julie dădu din cap zîmbind, apoi ieşi din separeu în urma lui.

Restaurantul fiind plin cu oameni pe care-i cunoştea, avu nevoie de zece minute ca să treacă pe lîngă toate mesele, oprindu-se de mai multe ori ca să stea de vorbă cu prietenii, şi de numai două minute ca să aleagă cîntecele.

– Tonomatul e oprit pentru că merge televizorul, spuse Paul în timp ce reveneau în separeu. Am să-i cer lui Millie să-l închidă, adăugă el, uitîndu-se în jur după chelneriță.

– Aşteaptă două minute, spuse Ted, se dau ştirile şi vreau să văd cum s-a terminat meciul.

În timp ce vorbea, toți patru se uitară spre ecranul televizorului, urmărind ştirile.

– *Înainte de a trece la sport,* anunță prezentatorul, *avem un reportaj special de la Amanda Blakesly, care este prezentă la o fabuloasă sindrofie de weekend în Pacific Palisades, la somptuoasa reşedință a lui Zachary Benedict...*

Menționarea numelui lui Zack făcu să amuțească o clipă tot restaurantul, oamenii privind cu compasiune spre separeul unde stătea Julie, după care reîncepură să vorbească şi mai tare, într-un efort zadarnic de a acoperi sonorul televizorului. Cînd Ted, Katherine şi Paul se lansară şi ei într-o conversație diversionistă, Julie le stopă eforturile cu un gest al degetelor ei lungi:

– Nu mă deranjează deloc.

Şi, ca s-o dovedească, îşi rezemă bărbia în pumn şi rămase privind şi ascultînd, cu un uşor zîmbet curios pe buze. Ochii îi erau măriți şi nu clipeau, în timp ce-l privea pe Zack vorbind afabil cu un grup de reporteri.

Blitzurile fulgerau, iar Diana Copeland îi zîmbea radios, arătînd incredibil de frumoasă. Zack ținea în mînă un pahar de şampanie... în aceeaşi mînă care cîndva mîngîiase şi explorase peste tot trupul Juliei, iar zîmbetul lui strălucitor şi leneş era la fel de insuportabil de atrăgător pe cît fusese în Colorado – ba chiar şi mai mult, pentru că acum era bronzat.

– Arată bine, cu siguranță, în smoking, remarcă Julie pe un ton imparțial. Nu credeți?

– Nu cine ştie ce, răspunse Paul, văzînd cum din obraji îi pierea şi ultima undă de roşeață.

– Oricărui bărbat îi stă bine smokingul, remarcă repede Katherine. Uitați-vă numai la ceilalți invitați. Pînă şi Jack Nicholson arată excelent în smoking.

Julie rîse înfundat de încercarea inutilă a Katherine de a atenua efectul lui Zack, dar nu încetă să privească, în timp ce camera panorama încet peste mulțimea de oameni care dansau, rîdeau şi stăteau de vorbă, mulți dintre ei cu fețe celebre.

Privea şi nu simțea nimic, nici chiar cînd cineva strigă:

– *Nu-i dai un sărut de bun-venit, Diana?*

Fără să tresară, îl văzu pe Zack zîmbind şi cuprinzînd-o pe Diana de talie, în timp ce actrița îi dăruia un sărut prelung şi torid care-i făcu pe oaspeți să rîdă şi să aplaude.

Julie îndură totul fără nici o reacție, dar cînd Zack se aplecă şi-i şopti ceva Dianei... sau o muşcă de ureche... acest mic gest afectuos produse o spărtură în baricada ei emoțională.

Canalia, îşi spuse ea cu o strălucire de furie nedreaptă, pe care şi-o înăbuşi imediat. Îşi reaminti ferm că nu avea nici un motiv să fie furioasă pe el numai fiindcă era fericit, iar ea era... moartă pe dinăuntru. Îi plăcea să nu simtă nimic, era alegerea ei, în fond, şi era foarte comod.

Zack plecă împreună cu Diana, punînd capăt scurtului interviu, dar reportera nu terminase.

În timp ce camera transfoca la prim-plan, le spuse telespectatorilor cu un zîmbet conspirativ:

– *Astă-seară circulă pe-aici zvonul că o căsătorie între Zachary Benedict şi vechea lui prietenă Diana Copeland s-ar putea să fie iminentă...*

– Ce drăguț din partea lui, comentă Julie veselă, privind în jur spre toată lumea. O, uite că a venit şi mîncarea.

Peste o jumătate de oră, Paul le văzu pe Katherine şi Julie îndreptîndu-se spre toaletă. Julie zîmbea din nou, conversînd cu însufleție în timp ce-şi

croiau drum printre mese şi se oprea să schimbe cîte o vorbă cu prietenii. Întorcîndu-se spre Ted, îl întrebă:

– Cît crezi că a slăbit?

– Prea mult. Totuşi, rîde destul, adăugă Ted cu ironie.

– Are voință.

– Mhm. Munceşte şi se distrează cu înverşunare.

– Ăsta-i semn bun, nu?

Ted oftă furios.

– Nu înseamnă nimic, decît că încearcă să se ascundă de propriile ei amintiri.

– Ce te face să fii atît de sigur?

– Printre alte semne vizibile, cînd Julie e stresată, face ordine şi organizează. În ultimele şase săptămîni, pe lîngă cursuri, sportul cu copiii handicapați şi lecțiile particulare, pe lîngă că lucrează în toate comitetele civice şi parohiale din oraş şi se ocupă de Bicentenar, a mai tapetat şi toate camerele din casă, a rearanjat toate debaralele, sertarele şi dulapurile, şi şi-a zugrăvit garajul. De două ori. Acum s-a apucat să-şi pună proviziile din cămară în ordine alfabetică.

Paul îşi stăpîni un hohot de rîs.

– Ce-a făcut...?!?

– Ce-ai auzit, răspunse serios Ted. Şi nu-i deloc de rîs. E stresată la maximum, şi a ajuns la limită. Acum, am o întrebare pentru tine.

Se aplecă înainte.

– Tu ai băgat-o în coşmarul ăsta, iar eu te-am ajutat. Am dus muncă de lămurire, ca s-o convingem că Benedict era vinovat, pînă cînd a ajuns să ne creadă. Ai făcut-o să se ducă la Mexico City ca un miel la tăiere, şi eu ți-am făcut jocul. Îmi accept

partea mea de vină. Tu ce poți să zici despre a ta? Ți-o conteşti?

Paul îşi împinse farfuria cu desertul într-o parte, clătinînd din cap.

– Nu.

Aplecîndu-se şi mai mult către el, Ted continuă cu un glas încordat:

– Atunci, ce-ar fi să găsim noi o soluție ca s-o scoatem din încurcătura asta?

Paul dădu din cap.

– Hai să discutăm chiar astă-seară, după ce o conduc pe Julie acasă.

Capitolul 71

Întrucît Paul nu putea să stea peste noapte la Julie acasă, chiar şi platonic, fără a cauza o furtună de bîrfe prin oraş, pe lîngă cele stîrnite de fosta ei relație cu Zachary Benedict, începuse să folosească noul apartament al lui Ted şi al Katherinei, la insistențele lor. Uşa din față era descuiată cînd ajunse, după ce o dusese pe Julie acasă, iar Ted stătea în living, aşteptînd să vorbească cu el.

– Povestea asta dintre Julie şi Benedict trebuie să fie lămurită odată, spuse el imediat ce Paul se aşeză în fața lui. Personal, aş prefera ca tipul să dispară de pe fața Pămîntului, dar Katherine consideră că, dacă Julie nu se împacă într-un fel cu el, nu va reuşi să se împace nici cu sine însăşi. Sau cu tine, dacă asta speri. Nu-i aşa?

Surprins şi o clipă iritat de intervenția lui Ted în problemele lui personale, Paul ezită, apoi dădu scurt din cap.

– O iubesc.

– Mi-a spus Katherine. A mai spus şi că pe Julie o mustră îngrozitor conştiința, deşi dacă merită cineva să se simtă vinovat, e ticălosul ăla de Benedict. Julie n-a făcut altceva decît să-i ofere un drum cu maşina fiindcă a crezut că-i reparase cauciucul. Ca rezultat, în țara asta sînt două sute de milioane de oameni care-au văzut filmul ăla cu el bătut pe aeroportul din Mexico City, iar acum o acuză pe ea pentru asta. Aceiaşi oameni care i-au aplaudat curajul de a-l fi denunțat o consideră acum o vrăjitoare intrigantă care a doborît în genunchi un om nevinovat. Cel puțin oamenii din jurul ei nu sînt de aceeaşi părere, şi asta tot e ceva. Presa continuă s-o hăituiască, încercînd s-o convingă să vorbească, iar întrebările care i se pun sînt foarte răuvoitoare.

Katherine ieşi din dormitor, în halat şi papuci, hotărîtă să se alăture discuției, şi se aşeză pe brațul fotoliului lui Ted.

Trecînd peste problema opiniei publice, pe care o considera neînsemnată, abordă subiectul principal.

– Julie i-a scris cînd era închis, iar el i-a returnat scrisorile nedesfăcute. De cînd a ieşit, i-a scris pe adresa avocaților – scrisori simple, politicoase, întrebîndu-l de astă dată cum să înapoieze maşina pe care i-a trimis-o el. Nici la astea nu i-a răspuns. Pînă o va face – pînă cînd ea sau altcineva îl va putea face să înțeleagă că Julie nu a mințit cînd a spus că voia să se ducă la el în Mexic, numai ca să-l atragă în cursa pregătită de voi – n-o să-şi permită să se ataşeze nici de tine, nici de altcineva. Şi nu va lăsa nici vreun bărbat să se ataşeze de ea. Printre altele, se pedepseşte singură.

Paul o privi surprins şi încruntat.

– Asta-i tot ce o opreşte să se apropie de mine... să-şi trăiască viaţa? Are nevoie de mîntuire din partea lui Benedict?

– Din cîte am înţeles eu, da, ocoli Katherine un răspuns prea categoric.

– Bine, spuse scurt Paul, după un moment. Dacă de asta e nevoie, pot să i-o rezolv, şi nu va mai trebui să aştepte alte şase săptămîni, sau măcar şase zile.

Se ridică, arătînd ca un om care avea o misiune importantă de îndeplinit.

– O să i-o rezolv în patruzeci şi opt de ore. Spuneţi-i că a intervenit ceva şi a trebuit să-mi scurtez weekendul.

Întorcîndu-se în loc, Katherine îl privi cum mergea spre camera de oaspeţi.

– Dar nici măcar nu vrea să vorbească cu ea, Paul!

– O să vorbească cu mine! răspunse Paul peste umăr.

– Ce te face să crezi că va vorbi cu tine? întrebă Ted peste cîteva minute, cînd Paul ieşi din dormitor aducîndu-şi şi geanta de călătorie.

– Asta, răspunse el, aruncîndu-şi insigna de agent F.B.I. spre Ted şi luîndu-şi haina din debara.

– Cu asta s-ar putea să intri la el în casă, dar nu-l va face să te creadă.

– Nici nu e nevoie să mă creadă, nenorocitul. La cine din voi e scrisoarea aia pe care voia Julie să v-o lase, înainte de a fugi cu el?

– La mine, răspunse Katherine, ridicîndu-se s-o aducă, dar nici chiar asta n-o să-l convingă. N-ai să-i poţi dovedi că n-a scris-o ieri, adăugă ea, revenind din dormitor cu scrisoarea şi întinzîndu-i-o. Nu uita, acum e bogat şi celebru; va fi de două ori mai suspicios faţă de orice pare o încercare de reconciliere din partea Juliei.

– Poate. Dar am în biroul meu de la Dallas ceva care-l *va* convinge!

– Ce?

– Nişte benzi video, răspunse Paul scurt, întinzîndu-i lui Ted mîna ca să-şi ia înapoi insigna. O bandă video cu conferinţa aia de presă pe care a ţinut-o Julie cînd încerca să atragă lumea de partea lui.

– Tot n-o s-ajungă. Va presupune că totul a făcut parte din planul acela de a-l atrage într-o cursă.

– Şi, mai adăugă el, vîrîndu-şi cravata în buzunarul hainei şi luîndu-şi de jos geanta de voiaj, o casetă video confiscată, cu tot ceea ce s-a întîmplat în Mexico City – partea în care se văd reacţiile Juliei cînd Benedict era luat în custodie. Oricine o poate privi în filmul ăla fără să se simtă sfîşiat pe dinăuntru e mai rezistent decît mine. În caz că n-aţi dedus deja, adăugă el răutăcios, pornind spre uşă, mă duc cu maşina pînă la Dallas ca să iau tot ce am nevoie, iar mîine dimineaţă decolez spre Los Angeles. Trebuie să-i avem adresa din California, pe undeva prin dosarele noastre.

Ted zîmbi sardonic.

– Doar n-ai de gînd să-i strici petrecerea?

– Dă-o-n mă-sa de petrecere. De luni de zile ne spurcă viaţa, mie şi Juliei, şi m-am săturat. Iar dacă nu reuşesc nici cu asta, adăugă el, dacă tot n-o să mă asculte şi nici n-o să se uite la dovezile pe care i le duc, atunci vă propun să intentaţi o acţiune civilă împotriva lui pentru răpirea Juliei şi suferinţele psihice prin care trece din cauza asta. Dacă Benedict nu mă ascultă pe mine, poate să vă asculte pe voi,

la tribunal, şi să plătească cu un cec gras!

– Îţi mulţumim, Paul, spuse Katherine sărutîndu-l, după ce Ted îi strînse mîna. La revedere, mai adăugă ea, cu vocea întretăiată. Să ne suni după ce ai vorbit cu el.

Îl mai privi un moment cum se îndepărta pe alee, apoi închise uşa şi-l văzu pe Ted uitîndu-se la ea cu o expresie ciudată, speculativă.

– Păreai foarte tristă cînd ţi-ai luat rămas-bun – de parcă ai fi făcut-o pentru totdeauna. De ce?

– Fiindcă, răspunse ea cu o privire vinovată, sînt o fiinţă cu adevărat îngrozitoare, care nu merită să fie iubită de un om minunat ca tine.

– Adică? întrebă Ted cu un zîmbet prudent.

– Există un lucru pe care nu vi l-am spus, nici ţie şi nici lui Paul, recunoscu ea. Înţelegi, o fi crezînd Julie că n-are nevoie decît de iertarea lui Zack, dar ceea ce doreşte ea cu adevărat e omul. Întotdeauna l-a dorit. Chiar şi cînd era vînat. Dacă Paul îşi atinge scopul, Julie va obţine mai mult decît liniştea.

– Tipul a ajuns iar mare star de cinema. L-ai văzut astă-seară la televizor, cu toate femeile alea în jur. Ai văzut în ce conac locuieşte. Nu-l obligă nimeni să se mulţumească doar cu mica Julie Mathison.

– Am citit scrisoarea pe care a primit-o de la el, răspunse Katherine cu deplină convingere, în timp ce-şi studia fără rost manichiura. Aia era iubire, iubire adevărat. Sau, cel puţin aşa cred.

Ridicînd privirea, adăugă cu un zîmbet:

– Iar dacă a iubit-o într-adevăr, atunci ar face bine să spere că „mica Julie Mathison" este dispusă să se mulţumească doar cu *el,* după ce-a trecut prin ce-a trecut din cauza lui. E furioasă, Ted. În adîncul ei, e foarte furioasă, furioasă *cu adevărat* pe nedreptatea pe care a suferit-o. Se acuză singură pentru că şi-a pierdut încrederea în Zack, dar pe el îl acuză pentru tot ce-a silit-o intenţionat să îndure, începînd cu capturarea şi minciunile despre felul cum a murit fratele lui, şi pînă la refuzul de a-i citi scrisorile, sau de a o primi cînd s-a dus să-l viziteze la închisoare.

– Rîde tot timpul, şi de cele mai multe ori e un rîs sincer, susţinu Ted, pentru că îl îngrijora să creadă altceva. Astă-seară ne-a făcut să ne prăpădim, povestindu-ne întîmplarea aia cu cleiul scăpat accidental pe costumul directorului.

– E furioasă, insistă Katherine, şi are toate motivele să fie. De fapt, chiar sper să fiu de faţă cînd îi va da ceea ce merită. Va fi o probă a onoarei lui, dacă e-n stare să suporte totul fără să crîcnească.

– Şi dacă nu poate, sau nu vrea să-şi dea osteneala?

– Atunci o să şi-l scoată din cap, o să se împace cu el, şi-o să se întoarcă la Paul.

Ridicîndu-se şi stingînd lampa, Ted o întrebă:

– Tu cu cine ţii, cu Richardson sau cu Benedict?

– Cu Julie.

Capitolul 72

Aşezat în sera însorită, Zack citea atent listele de date pe care i le adusese Matt ca să-l pună la curent cu situaţia lui financiară. Afară, dincolo de pereţii de sticlă polarizată care împiedicau pe oricine să vadă în seră, cineva îl strigă pe nume, iar Zack ridică privirea, nu ca să răspundă, ci numai pentru a savura priveliştea familiară şi plăcerea de

a fi din nou acasă. Dincolo de geam, întinderea de iarbă verde cobora în pantă spre o enormă piscină arcuită, cu coloane romane grațioase și statui de marmură. La marginea curții se aflau pavilioanele de oaspeți, în aceeași arhitectură romană ca și casa principală – toate, acum pline cu oameni.

Chiriașii lui Zack întreținuseră bine grădina în absența lui, iar rezultatele eforturilor bătrînului grădinar se vedeau clar sub forma florilor multicolore care-și desfăceau în extaz petalele sub arbuștii tunși cu grijă și copacii umbroși.

Geamurile groase ale serei înăbușeau sunetele petrecerii aflate în plin avînt la cîțiva metri distanță, unde o sută de oameni se zbenguiau prin piscină, jucau tenis sau făceau plajă.

Ceilalți trei sute de invitați aveau să revină seara pentru a doua rundă a festivităților, iar angajații serviciului de catering pregăteau deja masa sub un cort alb, în latura dinspre răsărit a gazonului verde.

– Unde-i Zack Benedict? își întrebă prietenele o femeie în costum de baie bikini verde cu șiret, fără să știe că Zack o vedea și o auzea. Toată ziua am fost aici, și încă nu l-am văzut. Încep să cred că e o legendă care nu există.

Nu era surprinzător că nu-l văzuse, întrucît aripa aceea a casei nu le era accesibilă invitaților, cu excepția lui Matt și a lui Meredith Farrell. Ei erau singurii oaspeți personali ai lui Zack, singurii cărora le permitea accesul în sanctuarul lui. Din acest motiv, se încruntă cînd auzi vocea altei femei strigînd din holul de lîngă seră:

– Hei, l-a văzut cineva pe Zack pe-aici?

Trebuia să-și facă apariția afară, își dădu el seama, altfel acel leit-motiv, care escaladase în crescendo în ultima oră, avea să continue neabătut pînă cînd

cineva ajungea să intre în seră și să-l găsească.

În spatele lui, vocea gingașă și cultivată a lui Meredith Farrell întrebă rîzînd:

– L-ai văzut *tu* cumva pe Zack Benedict?

– Nu, mă tem că nu l-am văzut, glumi Zack, ridicîndu-se politicos în picioare.

– Toată lumea pare să-l caute, îl tachină ea, punîndu-i o mînă în palma întinsă.

Zack o sărută pe obraz, cam surprins de afecțiunea instantanee pe care o simțea pentru soția lui Matt. Pînă în urmă cu două zile, cînd o cunoscuse, se simțise înclinat să expedieze majoritatea laudelor lui Matt la adresa ei ca fiind caracteristice pentru un bărbat îndrăgostit, dar acum, că o cunoștea, era absolut impresionat. Meredith Bancroft Farrell avea într-adevăr ținuta și frumusețea pe care i le acreditau rubricile mondene, dar nimic din trufia rece la care se așteptase Zack. În schimb, avea o blîndețe, o gentilețe și o căldură neafectate care-l dezarmau și-l mișcau profund.

– Am auzit, mărturisi el, că Benedict e un tip antisocial, căruia nu-i prea plac petrecerile mari și cu multă lume – sau, cel puțin, asta de-acum.

Devenind serioasă, Meredith îl privi în ochi.

– Serios? Și oare de ce?

Cu un zîmbet, Zack ridică din umeri.

– De ce, de ce, de ce... Cred că... nu am chef azi.

Meredith se întrebă dacă să aducă vorba despre Julie Mathison, așa cum se gîndise să facă de multe ori în ultimele două zile, dar Matt insistase să nu-i pronunțe numele.

– Te întrerup din lucru? întrebă ea în schimb, aruncînd o privire spre mapele groase de pe masă.

– Deloc, mă bucur de companie.

Zack se uită în jur, după încîntătoarea fiică de doi ani a soților Farrell, pe care sperase s-o vadă năvălind în seră ca să-i ceară o îmbrățișare, ca de obicei.

– Unde-i Marissa?

– Își bea ceaiul cu Joe, înainte de a-și face siesta.

– Cochetă mică, remarcă el, aruncînd o privire spre serviciul antic de Sevres pe care menajera îl pusese de cîtva timp pe masă. Mi-a promis că va bea ceaiul cu mine!

– Nici să nu te gîndești s-o lași pe Marissa să atingă ceștile astea scumpe! îl preveni Meredith. În ultima vreme, trăiește cu impresia că, după ce ți-ai băut ceaiul, trebuie să dai cu ceașca de podea.

Pe aceste cuvinte, în seră intră Matt, arătînd odihnit, destins și amuzat.

– E clar că face asta fiindcă i-am spus că e o prințesă. Ceea ce și este. Unde-i Joe? întrebă el. Trebuie să-l trimit...

Ca și cum rostirea numelui său l-ar fi făcut să se materializeze, Joe O'Hara intră hotărît în seră, dar fără să zîmbească.

– Zack, spuse el, menajera ta m-a oprit adineaori în hol. Se pare că ai un vizitator care și-a filfîit insigna pe sub nasul ei, de-au apucat-o pandaliile. E de la F.B.I. Se numește Paul Richardson. L-a poftit în bibliotecă.

Înjurînd printre dinți la gîndul că trebuia să discute cu un agent F.B.I., Zack porni spre ușă.

– Zack? strigă Matt în urma lui.

Cînd se întoarse, Matt îl întrebă:

– Singur, sau cu martori?

Zack ezită.

– Cu martori, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Te simți în stare, indiferent despre ce-o fi vorba? o întrebă Matt pe Meredith.

Soția lui dădu din cap și amîndoi îl ajunseră din urmă pe Zack, însoțindu-l pe coridorul lung care ducea spre biblioteca lambrisată cu lemn de mahon.

Ignorîndu-l ostentativ pe bărbatul înalt și brunet care se uita la cărțile de pe rafturi, Zack așteptă ca Matt și Meredith să se așeze, apoi se așeză și el la birou și ceru răstit:

– Să văd legitimația!

Agentul F.B.I., pe care Zack îl recunoscuse deja din Mexico City, scoase din buzunarul sacoului un portvizit de piele și îl arătă. Zack îi aruncă o privire, apoi se uită la el.

– Poza e proastă, da' seamănă.

– Să lăsăm jocurile, ripostă Paul la fel de ostil, căutînd cea mai sigură cale de a-și înfrunta adversarul. Știai al dracului ce bine cine sînt, din clipa cînd m-ai văzut. M-ai recunoscut din Mexico City.

Benedict ridică din umeri.

– Oricum, n-am intenția să-ți vorbesc nici dumitale, nici altcuiva de la F.B.I., decît în prezența avocaților mei.

– Nu e o vizită oficială, ci una personală. Mai mult, nu e nevoie să scoți o vorbă. Am să vorbesc numai eu.

În loc de a-l invita să sfea jos, Benedict înclină ușor capul spre un fotoliu din fața biroului. Stăpînindu-și nemulțumirea față de stilul pe care-l dobîndise deja întrevederea, Paul se așeză, își puse servieta pe podea lîngă fotoliu și deschise cataramele.

– De fapt, aș prefera să discutăm problema asta între patru ochi... spuse el, aruncînd o privire peste umăr spre bărbatul și femeia care se uitau la el de

pe canapea, identificîndu-i din prima clipă: ...fără domnul şi doamna Farrell prezenţi.

– Ceea ce „preferi" dumneata nu mă interesează cîtuşi de puţin, replică Benedict.

Rezemîndu-se în fotoliul de piele, luă stiloul de aur de pe birou şi începu să-l învîrtească între degete.

– S-auzim ce ai de zis.

Ascunzîndu-şi enervarea crescîndă sub o faţadă de politeţe rece, Paul spuse:

– Voi începe prin a-ţi reaminti că te afli într-o poziţie extrem de vulnerabilă cu privire la răpirea Juliei Mathison. Dacă se hotărăşte să depună plîngere împotriva dumitale, există toate şansele să te trimită după gratii pentru ceea ce i-ai făcut. Din motive absolut personale, adăugă el pe un ton binevoitor, mi-ar face mare plăcere să mă ocup de un asemenea caz.

Privi chipul lipsit de expresie al lui Benedict şi, cînd nu văzu nici o reacţie faţă de împunsătura lui, încercă un ton de curtoazie sinceră.

– Ascultă, în schimbul garanţiei mele personale că nu va depune plîngere, tot ce-ţi cer e să-mi acorzi cinci minute şi să asculţi ceea ce am de spus.

– Am auzit cumva o cerere politicoasă din partea dumitale?

Paul îşi stăpîni imboldul de a-i poci mutra.

– Da.

Benedict se uită la ceas.

– În cazul ăsta, ţi-au mai rămas patru minute şi cincizeci de secunde.

– Îmi dai cuvîntul dumitale c-ai să mă laşi să termin?

– Atîta vreme cît ai s-o faci în patru minute şi patruzeci de secunde.

Stiloul de aur începu să lovească ritmic un bloc-notes, indicînd clar nerăbdarea, iar Paul spuse scurt:

– Ca să nu te îndoieşti de credibilitatea mea, sau de validitatea informaţiilor mele, vreau să înţelegi că am fost însărcinat cu cazul dumitale. M-am aflat în Keaton în timp ce ea era în Colorado cu dumneata, eram acolo cînd s-a întors, şi sînt cel care a pus-o sub supraveghere constantă după ce am plecat din Keaton, pentru că presimţeam că veţi încerca să luaţi legătura unul cu altul. De asemenea, tot eu sînt cel pe care l-a chemat în seara dinainte de a pleca să te întîlnească în Mexico City.

Vorbind tot mai apăsat pe măsură ce se apropia de punctul esenţial, Paul continuă:

– În ciuda a tot ceea ce crezi şi a ce a dat de înţeles presa, mai ştiu fără umbră de îndoială că Julie *nu* a acceptat să te întîlnească în Mexic ca să te prindă într-o cursă şi să te dea pe mîna noastră. Adevărul este că departamentul meu n-a ştiut nimic despre planurile voastre pînă în seara dinainte. În cele din urmă, a intrat în panică şi m-a chemat din două motive: cu trei zile înainte de plecare, i-a făcut o vizită bunicii dumitale, Margaret Stanhope, cu ideea aiurită de a rezolva vechile ostilităţi de familie spre binele dumitale. În loc de a-şi atinge scopul, a văzut dovezi că mărturisiseşi uciderea accidentală a fratelui dumitale şi a fost informată de bunica dumitale că şi ea însăşi credea că l-ai ucis deliberat pe băiat, apoi şi pe propria dumitale soţie.

Paul se aşteptase ca aceste bombe verbale să producă o reacţie, dar în afara unui muşchi care începu să palpite pe obrazul lui Benedict la auzul menţionării rudei lui, nu se întîmplă nimic, aşa că urmă cu îndărătnicie:

– Julie s-a întors din Ridgemont, iar în noaptea aceea a aflat că actorii şi echipa de la „*Destiny*" primeau telefoane de ameninţare, presupuse ca provenind de la dumneata, şi *nici atunci* nu te-a denunţat nouă. Abia în seara dinaintea plecării, cînd a aflat că Tony Austin fusese împuşcat, ne-a anunţat în sfîrşit că intenţionaţi să vă întîlniţi în Mexico City.

Aşteptă din nou şi, cînd Benedict nu făcu decît să stea neclintit în fotoliu, privindu-l cu dispreţ, îşi pierdu în sfîrşit cumpătul.

– M-ai auzit, fir-ai să fii? N-a fost de la început o capcană! Ţi-e clar atîta lucru?

Chipul lui Benedict se încordă, dar glasul îi rămase de un calm ameninţător.

– O dată să mai vorbeşti pe tonul ăsta, şi-am să te scot afară-n şuturi personal, indiferent că ţi-am promis că te ascult pînă la capăt.

Sarcastic, adăugă:

– E *clar?*

Făcînd un efort pentru a-şi reaminti că era necesar să reuşească, spre binele Juliei, Paul spuse scurt:

– Să lăsăm luptele de cocoşi. Nu ne simpatizăm, aşa că n-are nici un rost. Problema e că n-am venit aici ca să te înfrunt, ci ca să-ţi dovedesc că Julie nu ţi-a întins de la bun început o capcană în Mexico City. Adevărul e că ceea ce a văzut întîmplîndu-ţi-se acolo, în combinaţie cu refuzul dumitale de a o lăsa să-ţi explice sau a-i răspunde la scrisori, a rănit-o mai mult decît îţi poţi imagina. Familia ei este îngrijorată pentru ea, şi eu la fel.

– Serios? întrebă Benedict cu un amuzament insolent. Şi de ce oare, mă întreb...? Să cred că... vrei să...

– Fiindcă, spre deosebire de dumneata, eu mă simt responsabil pentru rolul pe care l-am jucat în Mexico City şi efectele pe care le-a avut asupra ei.

Aplecîndu-se spre servietă, Paul scoase un plic mare, apoi îşi închise servieta şi se ridică. Aruncînd cu dezgust plicul pe biroul adversarului său, spuse:

– Şi fiindcă o iubesc.

Benedict nu învrednici plicul nici măcar cu o privire.

– Ei, oare de ce nu mă surprinde declaraţia asta? murmură el batjocoritor.

– Poate eşti clarvăzător, replică răstit Paul. Oricum, dovezile sînt acolo: două benzi video şi o scrisoare. Nu e nevoie să mă crezi pe cuvînt, Benedict, poţi să vezi cu ochii dumitale. Şi pe urmă, dacă ţi-a mai rămas o fărîmă de bun-simţ, fă ceva ca să-i alini suferinţele.

– Şi cam cît crezi c-o să coste alinatul ăsta al suferinţelor? întrebă Benedict cu sarcasm usturător. Un milion de dolari? Două milioane? De două ori pe-atîta, fiindcă plănuiţi să împărţiţi prada?

Proptindu-şi palmele pe biroul lui Benedict, Paul se aplecă înainte şi spuse feroce:

– Ar fi trebuit să-i las pe Federales să te snopească-n bătaie, tot drumul pînă la graniţă!

– Serios? Şi de ce n-ai făcut-o?

Îndreptîndu-se, Paul îl sfredeli cu o privire dispreţuitoare.

– Fiindcă Julie mi-a cerut să-i promit înainte de a te denunţa că nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Singura minciună pe care ţi-a spus-o a fost că era gravidă. A făcut-o ca s-o laşi să te urmeze. Probabil a fost nebună să creadă că putea fi îndrăgostită de dumneata, ticălos arogant şi fără inimă ce eşti!

La asta, Benedict se ridică de pe scaun şi începu să ocolească biroul.

– Încearcă! îl invită Paul, ridicîndu-şi braţele pe lîngă trup. Te rog, încearcă, actorule. Dă numai primul pumn, ca să pot termina eu în locul tău.

– Destul! tună glasul lui Matt Farrell, care-l apucă pe Zack de braţ. Richardson, cele cinci minute au trecut. O'Hara! strigă el. Condu-l pe domnul Richardson la uşă.

Joe O'Hara se materializă imediat în cameră, din uşa unde ascultase.

– La naiba, tocmai cînd începea partea mişto! spuse el.

Privindu-l pe Paul Richardson cu un oarecare respect, făcu un gest grandios spre uşă şi spuse:

– Încă n-am cunoscut un poliţai îmbrăcat la costum care să lase insigna şi să dea cu pumnii. Dă-mi voie să te conduc la maşină.

Umorul acestor cuvinte nu reuşi să risipească tensiunea care rămase în cameră după plecarea lui.

– Cred că e cazul să mergem, spuse Matt.

– Iar eu cred, replică Meredith, privindu-i surprinsă pe amîndoi, că ar trebui să aşteptăm pînă cînd Zack vede dovezile din plicul ăsta.

Se întoarse spre el.

– Mai cred şi că e timpul să-ţi spun că nu mai am nici o îndoială că Julie te-a iubit enorm. Şi mai cred că tot ce-a spus Richardson e adevărat.

– Dacă asta crezi, replică Zack cu sarcasm acid, atunci îţi propun să iei „dovezile" şi să te uiţi singură la ele, Meredith. Pe urmă, poţi să le arzi.

Chipul lui Matt se albi de furie.

– Îţi dau cinci secunde ca să-ţi prezinţi scuzele soţiei mele.

– Două îmi ajung, spuse scurt Zack.

Meredith zîmbi înaintea lui Matt, căci îi asculta cuvintele, nu tonul. Întinzîndu-i mîna, Zack zîmbi posomorît.

– Îmi cer iertare pentru tonul pe care ţi-am vorbit. A fost de o grosolănie nejustificată.

– Nu nejustificată, replică ea, cercetîndu-i ochii ca şi cum ar fi căutat ceva. Am să-ţi primesc oferta, totuşi, şi-am să iau plicul ăsta cu mine, dacă-mi dai voie.

– Întrucît soţul tău încă se mai întreabă dacă să mă ia sau nu la pumni, şi de vreme ce merit, spuse sec Zack, nu cred că ar fi bine să-mi forţez norocul, refuzîndu-te acum.

– Găsesc că e foarte înţelept din partea ta, răspunse Meredith, întorcîndu-şi privirea amuzată spre soţul ei; luînd plicul de pe birou, îşi strecură mîna pe sub braţul lui Matt. A fost o vreme cînd simpla menţionare a numelui meu putea să te înfurie şi pe tine la fel, îi reaminti ea cu blîndeţe, făcînd eforturi clare de a risipi tensiunea dintre cei doi.

Expresia încruntată a lui Matt fu înlocuită de un zîmbet nehotărît.

– Chiar eram un dobitoc la fel de mare cum e Zack acum?

Meredith rîse.

– Ei, asta-i o întrebare care îmi garantează că *eu* am să mă iau la bătaie cu unul dintre voi.

Matt o ciufuli afectuos, trăgînd-o uşor lîngă el.

– Ne vedem la petrecere, după ce ne schimbăm, mai spuse Meredith peste umăr, în timp ce ieşeau.

– Bine, răspunse Zack, privindu-i cum plecau, uimit de apropierea dintre ei, de felul cum îl schimbase pe Matt. Odată, nu demult, Zack îşi imaginase că el şi Julie... Furios că-i venise în minte, se duse

la fereastră şi trase draperiile. Nu era sigur ce dispreţuia mai mult – trădarea ei, sau propria lui credulitate. La treizeci şi cinci de ani, îl făcuse să-şi verse inima în scrisori de dragoste siropoase şi să-i privească fotografia ore în şir, ca să nu mai spună că-şi riscase gîtul doar ca să-i cumpere o verighetă potrivită de la unul dintre cei mai exclusivişti bijutieri din America de Sud. Ruşinea şi dezgustul de sine pe care i le provocau asemenea lucruri erau aproape mai puternice decît umilinţa de a fi fost îngenunchiat în bătaie, în faţa lumii întregi. Ea era răspunzătoare pentru asta. Şi toţi cei care aveau televizoare ştiau – ştiau că fusese atît de orbeşte, de nebuneşte îndobitocit după o învăţătoare de provincie, încît îşi riscase viaţa ca să ajungă la ea.

Alungîndu-şi-o ferm din minte, Zack se uită la mulţimea care se aduna afară pentru festivităţile de după-amiază. Glenn Close stătea de vorbă cu Julia Roberts. Ridică privirea, îl văzu la fereastră şi-i făcu cu mîna.

Zack ridică şi el mîna în semn de salut. Pe peluza lui, majoritatea disponibilă la cel mai mic semn, se aflau unele dintre cele mai frumoase femei din lume.

Rezemîndu-şi capul de rama ferestrei, Zack le studie, căutînd-o pe cea care ieşea în evidenţă şi-l atrăgea în mod special – una cu ochi deosebit de frumoşi, gură romantică şi o cascadă de păr sexy şi sănătos... o femeie caldă şi spirituală, cu ţeluri şi idealuri... una care să-i dezgheţe gheaţa din suflet. Se desprinse de fereastră şi intră în apartamentul său privat ca să se schimbe.

În toată lumea, nu exista o torţă destul de mare ca să-l dezgheţe şi să-l facă să se simtă ca în Colorado, şi chiar dacă ar fi fost posibil, niciodată n-ar fi

lăsat-o să i se întîmple din nou. *Nu-i* stătea în fire să se comporte ca un nătărău amorezat.

Pesemne că în Colorado fusese nebun. Fără îndoială, se combinaseră efectele timpului şi ale locului. În împrejurări normale, niciodată n-ar fi simţit aşa ceva pentru o femeie în viaţă pe lumea asta.

Îşi jură să fie mai atent cu oaspeţii decît fusese. Nu ştia de ce, dar după numai şase săptămîni, o parte din plăcerea reînnoirii carierei lui începea deja să se piardă. Era extenuat, conchise el, descheindu-şi cămaşa.

În doar şase săptămîni, pe lîngă că se întîlnise cu şase producători, cinci directori de studiouri şi nenumăraţi alţi asociaţi de afaceri, mai citise şi zeci de scenarii, reuşise să se învoiască cu chiriaşii ca să-i elibereze ambele case, angajase personal nou, reangajase o parte din personalul vechi, cumpărase două maşini şi comandase un avion.

Avea nevoie să se relaxeze şi să savureze gustul succesului, acum că-i aparţinea din nou, hotărî el, aruncîndu-şi cămaşa pe pat. În spatele lui, uşa se deschise, iar Zack se întoarse, cu mîinile la centură.

– Te-am căutat peste tot, Zack, spuse roşcata, cu un zîmbet ademenitor, în timp ce mergea cu paşi hotărîţi înainte, cu sînii legănîndu-i-se îmbietor în maiou şi şoldurile unduindu-se în pantalonii lungi de mătase, şi cu bijuteriile scînteindu-i pe degete şi încheieturile mîinilor. Şi te-am găsit tocmai în timp ce te dezbrăcai. Ce coincidenţă uluitoare!

– Uluitoare, minţi el, încercînd să-şi aducă aminte cine naiba era. Dar în fond, pentru asta există dormitoarele, nu?

– Nu sînt numai pentru asta, şopti ea, strecurîndu-şi mîinile pe pieptul lui.

Cu blîndețe, Zack îi luă o mînă între ale sale.

– Mai tîrziu, spuse el, întorcînd-o ferm spre ușă. Trebuie să fac un duș și pe urmă să ies afară și să fiu gazdă.

Capitolul 73

– Grozavă petrecere, Zack, îi șopti tachinător la ureche o voce cu timbru bogat, inconfundabil, dar unde-ai găsit atîtea maimuțe dispuse să se îmbrace elegant?

Zîmbind, Zack se întoarse dinspre grupul cu care stătea de vorbă lîngă piscină și o cuprinse cu brațul pe după umeri, trăgînd-o mai aproape de el.

– Speram că ai să vii.

– De ce, ca să-ți alung monotonia? îl întrebă ea, privind spre petrecerea care, la ora unu după-amiaza, lua din nou avînt.

Cînd dădu să se îndepărteze, Zack o strînse puțin mai tare.

– Nu mă abandona, glumi el. Irwin Levine vine încoace și-o să-nceapă să mă bată la cap în legătură cu un film pe care vrea Empire să-l fac. Rămîi lîngă mine în restul zilei de azi.

– Lașule, am să-ți arăt eu cum să te descurci.

Ignorîndu-i strînsoarea de avertisment, întinse spre Levine o mînă cu degete lungi și cu unghii lăcuite.

– Irwin, iubitule, toarse ea, sărutîndu-l pe obraz, Zack vrea să pleci și să-l lași să-și savureze în tihnă petrecerea.

– Bagi strîmbe ca de obicei, Barbra, nu-i așa? se răsti Irwin Levine.

– Bună treabă, comentă sec Zack, privindu-l pe celălalt cum se îndepărta ofensat. Și agentul meu are același efect asupra multora, în ultima vreme, cînd începe să vorbească despre bani.

– Lasă-n pace agentul. De ce nu mi-ai răspuns la scrisori, nesimțitule? Nu trimit pachete la închisori pentru toată lumea, să știi.

– Fiindcă mi-era rușine și nu voiam mila nimănui. Și-acum, taci din gură și fredonează-mi ceva drăguț în timp ce circulăm.

Rîzînd, Barbra Streisand îl cuprinse cu brațul pe după mijloc și începu să cînte încet:

– „Oamenii... oamenii care au nevoie de oameni sînt cei mai norocoși oameni..."

Capitolul 74

– Asta a fost!

Meredith sări de pe canapeaua din living, unde ea, Matt și Joe O'Hara priviseră benzile video pe care le adusese agentul F.B.I. Ștergîndu-și lacrimile de la colțurile ochilor, băgă toate „dovezile" în plic.

– Am să-l fac pe Zachary Benedict să se uite la asta și dacă trebuie să-l leg mai întîi!

– Meredith, spuse Matt cu blîndețe, apucîndu-o de încheietura mîinii. Ai avut dreptate în legătură cu Julie, îmi dau seama, dar îl cunosc pe Zack. Nu-l poți convine să se uite la ele pînă nu va fi *el* gata pentru asta.

Meredith ezită, pe gînduri, apoi pe față îi apăru un zîmbet hotărît.

– Ba pot – și știu și cum!

Matt se ridică.

– Dacă eşti hotărîtă să încerci, vin şi eu cu tine, ca să-l ţin în timp ce-l legi.

– Aşa n-o să meargă, spuse ea. Ai să-ţi pierzi cumpătul, dar dacă nu eşti acolo, mă pot folosi foarte eficient de tine ca să-l fac de ruşine pînă acceptă.

– Mă îndoiesc.

– Lasă-mă să-ncerc, insistă ea, sărutîndu-l pe frunte. Dacă am nevoie de ajutorul tău, vin să te iau.

Înainte ca Matt să mai poată obiecta, cum părea pe punctul să facă, soţia lui deschise uşile terasei şi porni peste peluza din spate.

Zărindu-l pe Zack lîngă piscină, înconjurat de un grup de vedete şi şefi ai studiourilor, ridică bărbia şi se îndreptă într-acolo, cu sandalele italieneşti lipăindu-i încet sub călcîiele desculţe, în timp ce-şi croia drum cu hotărîre printre chelnerii în tunici albe care duceau tăvi şi grupurile de oaspeţi care bîrfeau între ei. Zack rîdea de o glumă, cînd o văzu pe Meredith venind prin curte cu un plic cafeniu mare în mînă, iar zîmbetul îi pieri brusc de pe buze.

– Scuză-mă un minut, îi spuse el Barbrei, privind cu ochi îngustaţi plicul.

Cînd Meredith ajunse lîngă el, îi spuse cu cel mai dezarmant zîmbet, avînd grijă să nu se uite spre plicul din mîna ei:

– Mă întrebam unde sînteţi, tu şi Matt. Încă nu te-ai schimbat de seară.

– Eram în living, unde-am văzut ceva la video, spuse ea, iar Zack observă că avea ochii plînşi. Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

– Aici e o petrecere, răspunse el evaziv. Vino cu mine şi-am să-ţi fac cunoştinţă cu Kevin Costner. Mi-a cerut să i te prezint, aseară.

– Mai tîrziu, se încăpăţînă Meredith. Problema asta chiar nu poate să mai aştepte.

Nemaiavînd încotro, Zack dădu din cap şi o urmă în casă, pînă în bibliotecă.

– Ce ţi-ai pus în minte? întrebă el scurt, aşezîndu-se pe marginea biroului şi aprinzînd o lampă, în timp ce Meredith trăgea draperiile la ferestre, cufundînd încăperea într-un întuneric aproape total.

Întorcîndu-se dinspre fereastră, Meredith veni pînă în faţa lui.

– Conţinutul acestui plic, asta am în minte.

– Ţi-am cerut să-l distrugi.

– Într-adevăr, replică ea, privindu-l ca un avion spitfire blond. Iar acum, am eu să te întreb ceva pe *tine*.

– Şi anume?

– Nu te simţi obligat cu nimic faţă de soţul meu după toate lucrurile pe care le-a făcut pentru tine cît timp erai în închisoare?

Zack dădu din cap, prudent.

– Perfect. Matt nu va abuza de prietenia ta, cerîndu-ţi în schimb o favoare.

– Dar tu vrei s-o faci, conchise el scurt.

– Ai dreptate. În schimbul anilor lui de loialitate şi ajutor, îţi cer următoarea favoare: vrem să stai aici şi să te uiţi la benzile astea video, apoi să citeşti scrisoarea care e în plic.

Fălcile lui Zack se încleştară, dar dădu totuşi din cap şi vru să se ridice.

– Mai tîrziu.

– Nu, acum.

O privi încruntat, dominînd-o cu statura lui mult mai înaltă, dar fără nici un succes.

– Îţi cer destul de puţin, sublinie ea categoric. O jumătate de oră din timpul tău.

– Bine, se răsti el. Mă laşi să le văd singur, sau vrei să stai şi tu, ca să fii sigură că mă ţin de cuvînt?

O dată ce cîştigase, Meredith consimţi cu o suavitate dezarmantă:

– Te cred pe cuvînt. Îţi mulţumesc.

Se duse la videoplayer, introduse prima casetă în aparat, deschise televizorul şi-i dădu telecomanda.

– Prima bandă e a unei conferinţe de presă pe care Julie a ţinut-o la o zi sau două după ce te lăsase în Colorado. Ai văzut-o deja?

– Nu, răspunse el scurt.

– Bine, atunci te aşteaptă un şoc triplu. A doua bandă a fost filmată de un amator, în timp ce erai luat în custodie pe aeroportul din Mexico City. Uită-te tot timpul numai la Julie.

După ce Meredith ieşi, Zack apăsă pe butonul de pornire al telecomenzii, dar se ridică şi se duse la bar. Simpla referire la Julie Mathison, amintirea naivităţii lui prosteşti îi trezeau cheful de a se îneca în băutură.

Revelaţia faptului că trebuia s-o privească în camera aceea, în casa lui, îl făcu să înjure îndelung şi elocvent, în timp ce arunca în pahar cuburile de gheaţă şi-l umplea cu băutura din cea mai apropiată carafă. În spatele lui, pe ecranul televizorului, primarul prăpăditului ăluia de orăşel unde locuia ea anunţa că Julie Mathison urma să ţină o conferinţă de presă şi le cerea tuturor să se poarte respectuos cu ea.

Cu un zîmbet afectat şi disprepuitor, Zack se întoarse la birou, îşi rezemă şoldul de marginea acestuia şi-şi încrucişă braţele pe piept. În pofida faptului că era pregătit s-o vadă şi s-o audă, tresări cînd faţa ei de neuitat îl privi de pe ecran, cu părul

prins la spate într-o panglică. Iar cînd începu să vorbească, prima lui reacţie fu aceea de surprindere că era atît de calmă în faţa a cel puţin două sute de reporteri.

Peste cîteva minute, Zack puse încet paharul jos, încruntîndu-se. Nu-i venea să creadă ce auzea.

În ciuda faptului că o trimisese din Colorado hotărît să-i strivească toate sentimentele pe care le avea pentru el, Julie se uita în obiectiv, încercînd cu mult succes să dea senzaţia că perioada ei de captivitate fusese o aventură de vacanţă, iar Zack, un erou cu prezenţă de spirit care-i zădărnicise amuzant tentativa de evadare la un popas rutier, apoi îşi riscase viaţa într-un efort de a o salva din rîul îngheţat, la a doua tentativă de evadare.

La sfîrşitul declaraţiei, cînd toţi începură s-o bombardeze cu întrebări, Julie îşi menţinu zîmbetul calm, în timp ce evita scrupulos să-l incrimineze pe Zack, dînd explicaţii despre care el ştia clar că erau sincere, deşi incomplete.

Cînd un reporter o întrebă dacă o ameninţase cu arma – ceea ce Zack îşi amintea că făcuse – Julie ocoli răspunsul cu o glumă:

– Ştiam că avea un pistol, fiindcă îl văzusem, răspunse ea cu un zîmbet calm, şi a fost de ajuns ca să mă convingă – la început, cel puţin – că probabil n-ar fi bine să mă cert cu el, sau să-i critic filmele.

Stăpînindu-şi un zîmbet involuntar, Zack îşi reaminti ferm că probabil spusese toate acele lucruri fiindcă se aştepta ca el să vadă interviul. Un minut mai tîrziu, însă, cînd fu întrebată dacă intenţiona să depună plîngere pentru răpire, o văzu zîmbind strălucitor şi ocolind referirea la acel nou delict federal cu încă o glumă:

– Nu cred că i-aş obţine condamnarea. Dacă din juriu ar face parte şi femei, l-ar achita pe loc, imediat ce ar auzi cum gătea şi deretica.

Zack îşi luă paharul, dar în clipa următoare răspunsul la o nouă întrebare îl făcu să-l pună la loc, încruntîndu-se neîncrezător:

– Domnişoară Mathison, doriţi să-l vedeţi pe Zachary Benedict capturat?

– Cum ar putea dori cineva să vadă un om care a fost închis pe nedrept trimis din nou în închisoare? Nu ştiu cum l-a putut găsi vinovat de crimă juriul acela, dar ştiu că nu e mai capabil decît mine să ucidă o fiinţă omenească. Dacă ar fi în stare, n-aş sta acum aici, pentru că, aşa cum v-am explicat acum cîteva minute, am încercat în repetate rînduri să-i periclitez evadarea. Aş dori să mai reţineţi şi că, atunci cînd a crezut că ne găsise un elicopter, în primul rînd l-a preocupat siguranţa mea, nu a lui. Ceea ce-aş dori să văd este încetarea acestei vînători de oameni, în timp ce i se revizuieşte cazul.

Zack luă telecomanda, pentru a derula caseta şl a-i asculta încă o dată ultimul răspuns, în căutarea unui semn de minciună sau înşelătorie, dar întrebarea următoare îi încremeni degetul pe buton:

– Îl iubiţi pe Zachary Benedict?

O văzu ezitînd, apoi ridică ochii spre cameră şl spuse cu un uşor surîs:

– Într-o vreme sau alta, spuse ea, probabil că majoritatea femeilor din ţara asta şi-au imaginat că-l iubeau pe Zachary Benedict.

Acum, că l-am cunoscut, adăugă cu vocea uşor întretăiată, *cred că au dovedit o judecată excelentă. Este...*

Ezită, apoi spuse cu vocea întretăiată:

– Este un bărbat pe care oricărei femei îi e foarte uşor să-l iubească.

Zack apăsă pe butonul de derulare şi mai urmări o dată ultimele două răspunsuri, privind ecranul, studiind faţa Juliei şi nuanţele din intonaţie, căutînd cel mai mic indiciu al prefăcătoriei despre care ştia că se ascundea pe-acolo, pe undeva. Nu reuşi să găsească nici unul.

Ceea ce vedea şi auzea era curaj, calm, şi toate calităţile pentru care o iubise în Colorado.

Spunîndu-şi că-i scăpa ceva din vedere, cine ştie ce plan, cine ştie ce motiv ascuns de a se purta aşa în faţa a milioane de oameni, luă cealaltă casetă video şi o introduse în aparat.

De astă dată, trecu dincolo de birou şi se aşeză, pregătindu-se să revadă o scenă pe care n-avea s-o poată uita niciodată; o scenă care-l îngenunchease, îl umilise în faţa lumii întregi – şi totuşi, numai fiindcă el îşi pierduse capul pentru o mincinoasă mică şi intrigantă...

Care recunoscuse, tot în faţa lumii întregi, că-l iubea. Deşi o răpise.

Şi o alungase din Colorado după ce-i spusese că ea nu cunoştea diferenţa dintre sex şi iubire.

Zack era atît de pierdut în gînduri, încît avu nevoie de un moment pînă să recunoască evenimentele de pe ecranul televizorului.

Iar fălcile i se încleştară cînd se văzu pe sine însuşi împins la perete şi imobilizat cu cătuşe de Federales.

Toţi strigau şi urlau, iar omul care filma se tot învîrtea cu camera, încercînd să urmărească vocea unei femei care ţipa că cineva era lovit.

Apoi se aplecă înainte, privind neîncrezător cum Julie încerca să treacă de poliţişti, strigînd:

– Nu-l loviți!

Îl văzu pe Richardson apucînd-o de brațe, smucind-o înapoi, şi văzu că plîngea, privind ceea ce-i făceau lui.

Obiectivul se întoarse spre Zack şi Hadley, iar după cîteva secunde Zack îşi dădu seama că Hadley tocmai îi luase verigheta pe care o avusese în buzunar.

Aparatul îl urmări pe Hadley pînă la Julie, care întinse mîna ca răspuns la ceea ce-i spusese guvernatorul, iar cînd coborî privirea, începu să plîngă isteric, strîngînd inelul la piept.

La vederea trăsăturilor ei chinuite, Zack se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi îşi impuse să se aşeze la loc şi să privească ceea ce ştia că urma.

Se întîmplă exact aşa cum îşi amintea... agenții federali mexicani îl împinseră înainte, iar Hadley îi puse să se oprească aproape lîngă Julie. Cel care filma prinsese curaj şi se apropia pentru un plan mai strîns, aşa că acum toate sunetele se auzeau clar. Ceea ce spuse Hadley în continuare se întipărise cu fierul roşu în creierul lui Zack, pentru totdeauna:

– Domnişoară Mathison, am fost foarte nepoliticos. Nu v-am mulțumit pentru cooperare. Dacă nu ne-ați fi ajutat cu tot planul, s-ar fi putut să nu-l prindem niciodată pe Benedict.

Zack îşi aminti şocul rece care-l străbătuse şi se văzu pe sine însuşi în imagine, privind-o cu chipul transfigurat de furie, înainte de a-şi smuci brațele, încercînd să-i facă să-l ducă de-acolo...Şi atunci se dezlănțui haosul, la fel cum se întîmplase la aeroport. Dintr-o dată, era căzut în genunchi, lovit cu bastoanele...

Doar că mai avea loc încă un incident... Zack îl

văzu la marginea imaginii, şi se ridică, apropiindu-se de televizor ca să vadă mai bine: era clar că Julie îşi ieşise din minți cînd începuseră să-l bată, şi îl ataca pe Hadley, țipînd şi zgîriindu-l pe față, lovindu-l în piept, iar cînd Richardson o smulse de-acolo, îi mai trînti şi două şuturi năprasnice între picioare. Apoi leşină, iar Richardson începu să strige după un doctor, în timp ce Zack era tîrît afară din aeroport. Cu inima începînd să-i bată puternic, dureros, Zack derulă banda, numai că de data asta nu-şi mai luă ochii de la fața ei – iar ceea ce văzu acolo îl făcu să simtă un gol în stomac. Mîna îi tremura în timp ce scotea scrisoarea din plic şi o despăturea.

Dragă mamă şi tată, dragii mei Carl şi Ted,

Cînd veți citi această scrisoare, veți şti că am plecat la Zack. Nu mă aştept să aprobați ceea ce fac, nici să mă iertați, dar vreau să vă explic totul, pentru că aşa poate veți înțelege într-o bună zi.

Îl iubesc.

Doresc atît de mult să vă ofer motive mai serioase decît acesta, şi am încercat să mă gîndesc la ele, dar nu pare să existe nici unul. Poate fiindcă numai asta contează cu adevărat.

Tată, mamă, Carl, Ted – ştiți cu toții ce e dragostea, ați simțit-o, ştiu că aşa e. Tată, îmi amintesc de cîte ori ai stat seara pînă tîrziu, pe canapea, cu brațul pe după umerii mamei. Îmi amintesc toți anii voştri de rîsete şi îmbrățişări. Îmi mai amintesc şi ziua cînd mama a venit de la doctor şi ne-a spus că-i găsise o umflătură la sîn. În noaptea

aceea, ai ieşit în curtea din spate şi ai plîns. Ştiu, fiindcă te-am urmat. Acestea sînt lucruri pe care vreau să le împărtăşesc cu Zack – pe toate – cele bune, cele liniştite, cele fericite şi cele triste. Gîndeşte-te la ele, te rog, şi află că la fel cum tu şi mama ați fost hărăziți să fiți împreună şi la bine şi la rău, la fel sîntem destinați şi eu, şi Zack. Sînt convinsă de asta. O ştiu cu fiecare respirație. Nu ştiu de ce a trebuit să fie el. Niciodată n-aş fi ales să se întîmple aşa. Dar asta este – şi nu-mi pare rău.

Carl, tu o ai pe Sara, minunată, dulce şi amuzantă. Te adoră de cînd erați amîndoi în gimnaziu, şi nu cred că-ți dai seama cît de mult te-a iubit încă de pe-atunci. Ani de zile a aşteptat s-o bagi în seamă. Cînd eram în liceu, făcea cele mai uimitoare lucruri ca să-ți atragă atenția – cădea din copaci cînd treceai cu maşina pe alături, sau îşi scăpa cărțile la picioarele tale. Sara şi cu mine învățam împreună în seara cînd a aflat că o invitaseşi pe Jenny Stone la balul de absolvire. În noaptea aia a plîns. Ai rănit-o îngrozitor, iar acum eu am să vă rănesc pe toți, plecînd cu Zack. Sara te-a iubit oricum. Te rog, iubeşte-mă şi tu pe mine, după ce-ți va trece durerea. Sau, cel puțin, încearcă.

Ted, tu ai să te înfurii cel mai tare pentru ceea ce-am făcut şi mă vei ierta ultimul, cred. Încă nu te-ai iertat nici pe tine însuți pentru că ai întors spatele căsniciei, şi nu pari s-o poți ierta pe Katherine pentru rolul ei în ceea ce s-a întîmplat. Nu poți să ierți şi nu poți să uiți, aşa că eşti prins într-o capcană pe care singur ți-ai întins-o. Iar cel mai ciudat este că, dintre noi toți, tu şi cu mine sîntem

cei care iubim atît de total şi orbeşte, încît ne iau mințile. Atît de mult mă iubeşti. Ştiu că aşa e. Ai spus că ai trece prin iad pentru mine, iar acum te voi face să te simți ca în iad, şi detest asta. Dar nu am altă soluție decît să fac ceea ce-ai făcut şi tu cu Katherine – aş putea să-i întorc spatele lui Zack, care mă iubeşte şi are nevoie de mine, petrecîndu-mi apoi tot restul vieții urîndu-mă şi învinuindu-l pentru că mi-a fost frică să-mi asum un risc.

După plecarea mea, cu toții veți auzi şi alte lucruri despre Zack, zvonuri îngrozitoare şi deducții duşmănoase din partea reporterilor, a poliției şi a unor oameni care nu l-au cunoscut niciodată. Aş vrea atît de mult să-l fi putut cunoaşte şi voi. De vreme ce aşa ceva nu se poate, vă las ceva, ceva de la el, ceva ce vă va oferi o imagine a omului care e cu adevărat. Este copia unei scrisori, a unei scrisori foarte personale pe care mi-a trimis-o mie. O mică parte din scrisoare va fi eliminată, nu pentru că acolo ar exista ceva care v-ar fi schimbat părerea, ci fiindcă se referă la altcineva şi la o favoare cu totul deosebită pe care ne-a făcut-o acea persoană. Cînd veți citi scrisoarea lui Zack, cred că veți şti că omul care a scris-o mă va iubi şi mă va apăra în toate felurile posibile. Ne vom căsători imediat ce vom fi din nou împreună...

Zack se rezemă de spătar şi închise ochii, prins între tortură şi tandrețe, după tot ceea ce văzuse şi citise. Îi revăzu fața chinuită în timp ce lui îi erau puse cătuşele şi-i auzi vocea blîndă în timpul singurei convorbiri telefonice:

Te iubesc atît de mult... Nu mă pot opri... Nu mă pot opri să te iubesc. Nu există decît o singură

soluție pe care sînt dispusă s-o accept, şi ți-am oferit-o... Păstrează-ți rugăciunile pentru mai tîrziu, iubitule... Şi-aşa ai să-ți toceşti genunchii cînd vei ajunge acolo, rugîndu-te să învăț să gătesc mai bine, să te las să mai şi dormi noaptea din cînd în cînd, să nu-ți mai tot torn la plozi întruna...

Ghicise cu cîteva săptămîni înainte că minţise în legătură cu sarcina, dar crezuse că scopul era acela de a-l atrage în capcană...

Toate celelalte lucruri fuseseră adevărate...

Julie, în Colorado, punîndu-i piedică în zăpadă... zăcînd în braţele lui, noaptea, dărindu-i-se cu o ardoare generoasă care-l scosese din minți de dorința şi nevoia de a-i oferi tot atîta plăcere cîtă-i dăruia ea lui... Julie, cu ochii ei luminoşi, cu rîsul muzical, cu vocabularul cuviincios şi cu zîmbetul ştrengăresc...

Încă o mai simțea în braţele lui la fel ca în acea ultimă noapte, cu degetele desfăcute peste inima lui, în timp ce-i spunea că-l iubea... încă-i mai vedea ochii întunecați de compasiune cînd el îi povestea întîmplarea aceea prostească despre o învățătoare care refuzase să danseze cu el... *Eu nu te-aş fi refuzat niciodată, Zack...* Îşi amintea cum i se luminase toată fața cînd îi explicase cum le învăța pe nişte femei în toată firea să citească... *O, Zack... E ca şi cum ai ține un miracol în mînă!*

Dacă nu i-ar fi venit ideea aceea nebunească de a o vizita pe trădătoarea de bunică-sa, îşi dădu Zack seama, probabil că n-ar fi cedat, sub presiunea morții lui Tony Austin. Richardson spusese că suportase prima lovitură fără ca hotărîrea să-i şovăie. Abia sub cea de-a doua se frînsese.

Fusese reală. Şi fusese a lui. Îl iubise cînd el nu avea altceva ce să-i ofere decît o viață în ascunzătoare, cu un fugar. Strînsese la piept verigheta şi plînsese ca şi cum i s-ar fi frînt inima în două...

Făcuse şi fusese toate acele lucruri. Dintr-o dată, îşi dădu seama că Paul Richardson nu spusese că Julie îl mai iubea, ci doar că o chinuiau remuşcările pentru cele întîmplate la Mexico City. Apoi, începură să-i treacă prin minte şi alte lucruri: se părea că Richardson petrecuse destul timp cu ea în ultimele trei luni, ca să se îndrăgostească.

Pe Zack îl ştiuse doar de-o săptămînă, iar el, la rîndul lui, îi transformase viața într-un iad pe Pămînt. Paralizat într-un amestec de panică şi teamă, Zack se ridică încet.

Capitolul 75

Matt şi Meredith schimbară un zîmbet extrem de încîntat, cînd Zack intră în living, cu o valiză în mînă. Rezemîndu-se de canapea, Matt îşi întinse picioarele înainte şi studie costumul albastru pe care îl purta Zack, cu un zîmbet complice.

– Nimeni nu poartă costum la petreceri în California, Zack. Nu se face.

– Am şi uitat de afurisita asta de petrecere, replică Zack, privind încruntat pe fereastră spre oaspeți. Ține-mi tu iocul, bine? Spune-le că a intervenit ceva urgent. Pot să-ți iau cu împrumut pilotul? adăugă, punîndu-şi absent valiza jos şi înnodîndu-şi cravata.

– Numai pilotul? întrebă Matt, aruncînd o privire spre Meredith, care se cocoțase pe brațul canapelei, cu capul rezemat de umărul lui. Avionul nu?

Zack se întoarse într-o parte, cînd menajera intră grăbită să-i aducă două serviete pe care le împachetase conform instrucțiunilor lui.

– Avionul *şi* pilotul, preciză el nervos.

– Depinde unde plănuieşti să te duci.

Convins că avea toate cele necesare pentru următoarele cîteva zile, Zack se întoarse în sfîrşit spre prietenul lui.

– Unde naiba crezi că mă duc?

– De unde să ştiu eu? Dacă vrei să mergi la Keaton, Texas, nu crezi c-ar trebui s-o suni pe Julie mai întîi?

– Nu, nu ştiu cum ar reacţiona. Nu vreau să plece cine ştie unde, ca să mă evite. Dacă iau o cursă comercială, va dura cu cîteva ore mai mult.

– Şi de ce atîta grabă? Ai lăsat-o deja să aştepte şase săptămîni, în timp ce Richardson stătea acolo s-o ţină de mînă, fără îndoială, şi s-o primească să-i plîngă pe umăr. Mai mult, avioanele particulare sînt jucării scumpe...

– N-am timp pentru raha...

Zack se întrerupse la timp, din respect pentru Meredith, porni spre ea ca s-o sărute de rămas-bun, apoi se opri, cînd Joe O'Hara spuse din uşă:

– Am adus maşina în faţă, Matt, e gata de plecare. Şi am vorbit cu Steve la telefon. Zice că aviosnul e alimentat şi gata de zbor. Zack, cînd eşti gata să pleci?

– Cred, glumi sec Matt, că e gata chiar acum.

Aruncîndu-i lui Matt o privire dezgustată, Zack o strînse pe Meredith în braţe.

– Îţi mulţumesc, spuse el încet, cu sinceritate.

– N-ai pentru ce, îi răspunse Meredith zîmbind. Transmite-i Juliei salutările mele.

– Şi cele mai sincere scuze ale mele, adăugă Matt, redevenind serios, în timp ce se ridica să-i strîngă lui Zack mîna. Mult noroc!

Îl priviră cum ieşea grăbit pe uşă, apoi Meredith

ridică privirea spre Matt, cu zîmbetul şovăindu-i, şi spuse:

– Omul ăsta o iubeşte atît de mult, încît nu-i pasă că mulţi oameni au să-l creadă un prost că se întoarce la ea, după ceea ce i-a făcut în Mexico City. Pentru el nu contează decît că-l iubeşte.

– Ştiu, răspunse grav Matt, privind-i ochii înrouraţi. Cunosc sentimentul.

Capitolul 76

– Auzi, Herman, poţi să-l iei pe un tip care aterizează pe pistă în douăzeci de minute?

Cîrîitul walkie-talkie-ului abia se auzea în sala de sport zgomotoasă a liceului, unde o sută şaptezeci şi cinci de cetăţeni din Keaton se adunaseră pentru repetiţia generală a festivalului de sărbătorire a Bicentenarului care urma să aibă loc a doua zi, după paradă.

Împingîndu-şi într-o parte sabia de la cingătoarea uniformei de general, Herman Henkleman bîjbîi după aparatul agăţat dedesubt şi-l ridică la gură.

– Sigur, Billy. Julie Mathison tocmai a spus că-mi joc excelent rolul.

Simţindu-se foarte măreţ în uniformă, Herman se uită în jur după Julie, care coordona tot festivalul, şi o zări stînd pe margine lîngă fratele şi cumnata ei, privind repetiţia care avea loc pe scenă.

– Salut, Ted, Katherine...! salută el, croindu-şi drum spre ei prin mulţime. Scuză-mă, Julie, adăugă – şi, cînd Julie ridică privirea zîmbindu-i, îi explică: Billy Bradson a-nceput să mă lase să circul cu taxiul lui în weekenduri, ca să mai cîştige un ban. Tre' să

iau un tip de la pistă. Vine unu' c-un avion, peste cîteva minute.

– Bine, du-te, răspunse Julie, fără să observe scurta privire întrebătoare pe care i-o aruncă lui Ted soția lui. Aici sîntem aproape gata, şi-n plus, tu nu mai ai nevoie de repetiții.

– Ştiu, spuse el mîndru. Partea aia cu „Atacați, vine duşmanu'!" îmi iese excelent!

Julie rîse.

– Da, cu siguranță!

Herman ezită, privind spre Flossie Eldridge, apoi se aplecă să şoptească:

– Dacă Flossie întreabă unde sînt, poate-i spui că am o treabă foarte importantă de făcut.

Julie îi dăduse anume un rol care-i cerea să stea aproape de vîrstnica soră geamănă, care încă mai roşea ca o şcolăriță ori de cîte ori îi vorbea Herman.

– De ce nu-i spui chiar tu? îi şopti ea. Tocmai acum se uită la tine.

Herman îşi adună curajul şi, în timp ce se îndrepta spre uşile sălii, se opri în fața surorilor Eldridge, care erau îmbrăcate în rochii de bal asortate, cu părul coafat ca două clăi identice de bucle.

– Trebuie să dau o fugă pînă la pista de aterizare, pentru Billy Bradson, îi spuse el lui Flossie. Acuma-l ajut în weekenduri, pe lîngă munca mea de electrician.

– Să ai grijă, Herman, răspunse ea sfioasă.

– Vezi să nu-i strici maşina, adăugă Ada cu dispreț.

Herman simți că se înroşea. Dădu să plece, apoi se întoarse, încruntat.

– Ada, spuse el, înfruntînd-o pentru prima oară după cîteva decenii. Eşti o femeie rea la inimă, pizmaşă şi fără suflet, şi mereu ai fost aşa! Ți-am spus-o cu ani în urmă, şi-i adevărat şi acum!

– Iar tu, replică ea, roşie la față, eşti un pierdevară bun de nimic!

Herman îşi trînti pe cap pălăria de general şi-şi propti mîinile în şolduri, cu o expresie amenințătoare.

– Nu la fel credeai cînd erai tînără şi te țineai după mine, doar-doar mi-oi suci capu' de la Flossie!

Şi plecă, lăsînd-o pe Flossie să se uite cu gura căscată la sora ei geamănă, iar pe față cu o expresie rănită, semn că abia acum începea să înțeleagă.

Katherine aşteptă pînă cînd Julie urcă pe scenă să adune copiii pentru propria lor repetiție, apoi strînse puternic mîna lui Ted, cu fața ca o mască încordată a speranței.

– Ted, crezi că Benedict o fi aterizînd pe pistă?

Ted clătină din cap:

– Nici o şansă. Aseară au spus la ştiri că dă o petrecere de weekend la el acasă, mai ştii?

Katherinei îi căzu fața, iar Ted o bătu pe mînă.

– Probabil e Larraby care vine de la Dallas să-şi facă inspecția lunară la fabrica aia pe care o construieşte în Lynchville.

– Încheiați-vă centura, țineți-vă bine şi spuneți-vă rugăciunile, glumi prin interfon pilotul, în timp ce Learjet-ul începea să coboare repede prin lumina tot mai scăzută a asfințitului, spre panglica de beton de jos. Dacă pista asta era cu şase degete mai scurtă, nu puteam ateriza aici, iar dacă era mai întuneric, trebuia să aterizăm la D.F.W. E clar că ăştia de-aici n-au balize pentru noapte. Apropo, uitați că v-aşteaptă taxiul.

Fără să-şi ia privirea de la benzile video cu Julie pe care şi le luase ca să le revadă în avion, Zack îşi încheie centura de siguranţă. Peste cîteva minute, însă, ridică ochii surprins, în timp ce pilotul apăsa pe frîne în momentul atingerii solului, iar avionul cel suplu se zdruncina pe pistă, cu roţile scrîşnind, pentru a se opri cu o zgîlţîitură la cîţiva paşi de capătul acesteia.

– Domnul Farrell o să aibă nevoie de frîne noi, după încă două aterizări pe pista asta, comentă pilotul, puţin zguduit şi foarte uşurat. Ce planuri aveţi pentru diseară, domnule Benedict? Să iau camere la un motel pentru noapte, sau ne întoarcem pe Coasta de Vest?

Zack întinse mîna spre butonul interfonului de pe consola dintre canapele, apoi ezită, privind în faţă ceea ce încercase să ignore pe tot parcursul drumului: nu avea nici cea mai vagă idee dacă nu cumva acum Julie îl ura mai mult decît îl iubise înainte. Nu ştia cum avea să fie primit, nici de cît timp era nevoie ca s-o convingă să vină cu el în California, sau dacă măcar o putea convinge să facă asta. Apăsînd cu întîrziere pe buton, răspunse:

– La noapte vom sta la un motel, Steve. Am să trimit taxiul aici să te ia.

Pilotul încă mai închidea motoarele, cînd Zack coborî grăbit scara avionului. Şoferul de taxi stătea în poziţie de drepţi lîngă portiera deschisă a maşinii, îmbrăcat în cea mai ridicol de neautentică uniformă din Războiul Civil pe care o văzuse Zack vreodată – presupunînd că asta voia să fie.

– Ştii unde locuieşte James? îl întrebă el, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate şi-şi punea servieta jos. Dacă nu, am nevoie de o carte de telefon. Am uitat să-mi iau cu mine adresa.

– Sigur că ştiu unde stă, răspune şoferul, privind cu ochi îngustaţi chipul lui Zack, iar cînd îl recunoscu expresia îi deveni feroce.

Se aşeză la volan şi trînti portiera inutil de tare.

– Vă cheamă Benedict? întrebă el peste cîteva minute, în timp ce treceau prin dreptul şcolii elementare, intrînd în centrul civic mic, dar elegant, amenajat în jurul tribunalului, cu scuarul mărginit de magazine şi restaurante.

Zack era ocupat să privească oraşul unde crescuse Julie.

– Da.

La o jumătate de milă distanţă de centru, taxiul opri în faţa unei case îngrijite, fără etaj, cu o peluză imaculată şi copaci mari umbroşi, iar Zack îşi simţi inima începînd să bată de nerăbdare nervoasă în timp ce-şi căuta banii în buzunar.

– Cît îţi datorez?

– Cinzeci de parai.

– Glumeşti!

– Pentru oricare altu', drumu face cinci dolari. Pentr-un mahăr ca matale, costă cinzeci. Şi-acuma, dacă vrei să te duc acolo unde-i Julie de fapt, în loc să te las aici, unde nu-i, o să te coste şapteşcini.

Oscilînd între furie, surprindere şi încordare, Zack îşi stăpîni nervii şi se rezemă de spătar.

– Şi unde e?

– La liceu, unde repetă pentru festival.

Zack îşi aminti că trecuseră prin faţa liceului, a cărui parcare era aglomerată. Ezită, dorind cu disperare s-o vadă, să lămurească lucrurile, s-o ia în braţe dacă îl lăsa. Pe un ton sarcastic, spuse:

– Întîmplător ştii şi cît timp o să mai stea acolo?

– S-ar putea să dureze toată seara, minţi cu ciudă Herman.

– În cazul ăsta, du-mă acolo.

Şoferul dădu smucit din cap şi porni.

– Acuma, io nu văd de ce te grăbeşti aşa s-o vezi, spuse el, privindu-l încruntat pe Zack prin oglinda retrovizoare. Ai lăsat-o aici atîta timp să facă faţă singură la reporteri şi sticleţi, după ce-ai răpit-o şi-ai dus-o-n Colorado. Şi nici cînd ai ieşit din puşcărie n-ai venit s-o vezi. Ai fost prea ocupat cu gagicile matale fandosite şi petrecerile alea simandicoase ca să-ţi pierzi vremea cu-o fetiţă dulce ca Julie, care niciodată-n viaţa ei n-a făcut rău la nimenea! Ai făcut-o de ruşine de faţă cu toată lumea, de faţă cu tot oraşu' ăsta! Oamenii care nu-s din Keaton o urăsc fiindcă-n Mexic a făcut ce trebuia, numa' c-a ieşit prost. Sper, încheie el înverşunat, în timp ce opreau în faţa liceului, să-ţi scoată ochii cînd te-o vedea! Dacă eu eram tăticu-său, îmi luam puşca şi veneam după mata, imediat ce-auzeam că eşti în oraş! Şi sper c-o s-o facă!

– Probabil că ţi se vor împlini ambele dorinţe, spuse calm Zack, scoţînd din buzunar o hîrtie de o sută de dolari şi întinzîndu-i-o. Acuma du-te înapoi la aeroport şi ia-l şi pe pilotul meu. El nu-i mahăr, aşa că încă douăzeci şi cinci de dolari ar trebui să fie de ajuns.

Ceva în glasul lui îl făcu pe Herman să ezite. Se întoarse în scaun:

– Ai de gînd să te-mpaci cu ea? De-asta ai venit aici?

– Am să încerc.

Ostilitatea de pe chipul lui Herman se şterse.

– Pilotu' matale va trebui să mai aştepte. Vreau să văd şi eu faza asta. Şi-n plus, s-ar putea să ai nevoie de un prieten, în mulţimea de-acolo.

Zack nu-l auzi. Mergea deja spre liceu, urmînd direcţia zgomotului care se auzea de după uşile duble din dreapta, la capătul coridorului.

Capitolul 77

O zări pe Julie în mulţime înainte ca uşile sălii de sport să se închidă în urma lui. Dirija un cor de copii îmbrăcaţi în diverse costume, unii aşezaţi în scaune cu rotile, în timp ce o pianistă îi acompania de pe scenă.

Electrizat, se opri pe loc, ascultînd sunetul dulce al vocii ei, privindu-i zîmbetul incredibil, iar tandreţea strivitoare pe care o simţea îi frîngea pieptul. Îmbrăcată în blugi şi cămaşă groasă, cu părul legat într-o coadă-de-cal, arăta adorabil... şi nespus de slabă.

Arcadele şi pometii obrajilor îi erau mai proeminenţi decît înainte, iar Zack îşi înghiţi nodul de vinovăţie din gît, cînd îşi dădu seama cît slăbise. Din cauza lui.

Şoferul de taxi îi spusese că o făcuse de rîs în faţa întregului oraş; acum, avea să îndrepte asta, atît cît putea. Ignorînd privirile surprinse şi şuşotelile care începeau să circule prin sală, în timp ce oamenii de pe bănci şi din mijloc îl observau şi-i recunoşteau chipul, porni înainte, spre ea.

– Okay, băieţi, care-i problema? întrebă Julie, cînd mai mulţi dintre copii se opriră din cîntat, începînd să şuşotească şi să arate cu degetul.

În spatele ei, sala uriaşă se cufunda treptat în tăcere, auzindu-se numai ecoul paşilor unui om pe podele, dar Julie era preocupată de ora tot mai tîrzie şi de faptul că elevii erau tot mai puţin atenţi.

– Willie, dacă vrei să ai în sfîrşit şansa să cînţi, atunci fii atent la mine! îl admonestă ea.

Willie, însă, arăta spre ceva din spatele ei şi şuşotea furios cu Johnny Everett şi Tim Wimple.

– Domnişoară Timmons, continuă Julie, ridicînd privirea spre pianista care se uita cu gura căscată spre sală. Domnişoară Timmons, hai încă o dată de la început.

Dar, cînd Julie privi din nou spre cor, o parte din copii ieşiseră din rînduri, înaintînd într-un mic grup, cu Willie Jenkins în frunte.

– Voi încotro aţi luat-o? izbucni ea, cînd trecură pe alături.

Se întoarse după ei... şi încremeni.

Zack stătea la cincizeci de paşi distanţă, cu mîinile pe lîngă trup. În sfîrşit îi citise ultima scrisoare, îşi spuse ea înnebunită, şi venise să-şi ia maşina. Rămase nemişcată, temîndu-se să vorbească, temîndu-se să se mişte, privind chipul atrăgător şi sever care-i bîntuise visele şi-i chinuise zilele.

Willie Jenkins păşi înainte, întrebînd cu glasul său gîjîit sonor şi bătăios:

– Dumneata eşti Zack Benedict?

Zack dădu din cap în tăcere şi deodată, alţi cîţiva băieţi înaintară, răspîndindu-se în faţa Juliei, trei dintre ei în scaune rulante – toţi gata s-o apere împotriva monstrului din mijlocul lor.

– Atunci, mai bine fă calea-ntoarsă şi pleacă de-aici, îl preveni cel cu glas de broscoi, repezindu-şi bărbia înainte. Ai făcut-o pe domnişoara Mathison să plîngă.

Privirea solemnă a lui Zack rămase aţintită spre faţa palidă a Juliei.

– Şi ea m-a făcut să plîng.

– Tipii nu plîng, aruncă dispreţuitor băiatul.

– Ba, uneori, da – dacă cineva drag îi răneşte foarte tare.

Willie ridică privirea spre faţa iubită a învăţătoarei lui şi-i văzu lacrimile prelingîndu-se încet din ochi.

– Ia uite la ea! Iar o faci să plîngă! mîrîi el feroce. De-asta ai venit aici?

– Am venit aici, răspunse Zack, fiindcă nu pot trăi fără ea.

Toţi cei din sală rămaseră privindu-l cu gurile căscate pe celebrul erou al filmelor de acţiune care se umilea cu asemenea mărturisiri uluitoare în faţa lor, dar Julie nu le observă privirile. Alerga printre copii, tot mai repede... spre braţele care se deschideau s-o primească.

O cuprinseră cu o forţă zdrobitoare, mîna lui îi strînse la piept faţa înlăcrimată, ferind-o de spectatori, în timp ce se apleca să-i şoptească răguşit:

– Te iubesc.

Cu umerii zguduiţi de suspine, Julie îl cuprinse cu braţele pe după gît, îngropîndu-şi faţa la pieptul lui, ţinîndu-l cît putea de strîns. În capătul opus al sălii, Ted o luă pe Katherine de umeri şi o trase lîngă el.

– Cînd ai devenit aşa de-al dracului de deşteaptă? întrebă el în şoaptă.

Herman Henkleman avea o fire mai practică, deşi la fel de romantică. Făcîndu-i cu ochiul lui Flossie, strigă:

– Gata repetiţia pe ziua de azi, oameni buni! Hai, toată lumea acasă!

Apoi trase heblul, cufundînd sala în beznă, şi porni la trap spre taxi. Pînă ajunse cineva din nou la tabloul electric, Zack şi Julie dispăruseră.

– Hopa-sus, îi pofti Herman făcînd un gest gran-

dios cu pălăria de general, în timp ce ieşeau în fugă pe uşile şcolii, ţinîndu-se de mînă. Toată viaţa mi-am dorit o escapadă cu maşina, adăugă el, apăsînd pe accelerator şi demarînd în trombă de lîngă clădire. Încotro?

Julie îşi pierduse pentru moment uzul raţiunii.

– La tine acasă? întrebă Zack.

– Ba, dacă-ţi arde de giugiuleală, nici vorbă, replică Herman. Tot oraşu-o să alerge buluc acolo.

– Unde-i cel mai apropiat hotel sau motel?

Julie îl privi stînjenită, dar Herman fu mai direct:

– Acuma ce-ai de gînd, să-i faci reputaţia ferfeniţă, sau să i-o dregi?

Zack se uită la faţa ei. Nu-şi găsea vorbele, se simţea neputincios şi dorea cu disperare să rămînă singur cu ea. În ochii ei se citea acelaşi lucru.

– La mine acasă, spuse Julie. O să scoatem telefonul din priză şi soneria de la uşă.

Un minut mai tîrziu, Herman opri maşina în faţa casei, iar Zack vîrî mîna în buzunar, după alţi bani.

– Acum cît îţi mai datorez? întrebă el sec.

Omul se răsuci în scaun şi, cu o expresie de demnitate lezată, îi înapoie lui Zack hîrtia de o sută de dolari.

– Cinci dolari, tot turu', inclusiv să-ţi iau pilotu'. Asta-i ocazie specială, adăugă el cu un surprinzător zîmbet băieţesc, pentru omul căruia nu i-a fost frică să-i declare dragoste Juliei de faţă cu tot oraşul.

Adînc mişcat, Zack îi dădu o hîrtie de o sută de dolari şi-i spuse:

– Mi-am lăsat o valiză şi încă o servietă în avion. Vrei să mi le aduci aici, te rog, după ce-mi laşi pilotul la motel?

– Sigur. O să le las la uşa din spate, ca să nu trebuiască să răspundeţi la sonerie.

Capitolul 78

Julie intră în living şi aprinse o lampă, dar cînd Zack întinse mîna spre a ei, veni fără o vorbă în braţele lui, sărutîndu-l cu o disperare tăcută la fel de intensă ca a lui, strîngîndu-l la piept, strivindu-i gura cu a ei, cutreierîndu-l cu mîinile. Zack o strînse şi mai tare, devorîndu-i buzele cu ale lui, explorîndu-i flămînd cu mîinile trupul iubit.

Ţîrîitul ascuţit al telefonului, chiar lîngă ei, îi făcu pe amîndoi să tresară, iar Julie întinse o mînă tremurătoare ca să ridice receptorul.

Zack o privi cum îl ducea la ureche şi zîmbi în sinea lui la vederea felului stingherit în care-şi coborî ochii cînd el începu să-şi scoată haina.

– A, domnule Addelson, e adevărat, spuse Julie, este într-adevăr aici.

Ascultă un minut, apoi răspunse:

– Nu ştiu, am să-l întreb.

Acoperind receptorul cu palma, îl privi neputincioasă, în timp ce-i transmitea:

– Primarul şi doamna Addelson ar dori să ştie dacă eşti... dacă sîntem... liberi să luăm cina cu ei, astă-seară.

Zack îşi scoase cravata şi începu să-şi descheie cămaşa, clătinînd din cap negativ, încet, apăsat, în timp ce privea roşeaţa ce cuprindea obrajii Juliei.

– Mă tem că nu putem. Nu, nu sînt sigură nici ce planuri are pentru viitorul apropiat. Da, am să-l întreb şi vă anunţ eu.

Julie închise telefonul, apoi se grăbi să ridice iar receptorul, îl vîrî sub o pernă şi-şi frecă nervoasă

palmele de coapse. Prin minte i se învălmăşeau zeci de întrebări, în timp ce stătea privindu-l, îndoieli, incertitudini şi speranţe, dar peste toate se suprapunea sentimentul de irealitate veselă că Zack se afla într-adevăr acolo, în living, privind-o cu ochi blînzi, amuzaţi, sexy.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici, şopti ea cu voce tare. Acum cîteva ore, totul părea atît de...

– Gol? completă el cu glasul acela profund de care-i fusese atîta dor. Şi fără sens? adăugă, pornind spre ea.

Julie dădu din cap.

– Şi fără speranţă. Zack, am... am atîtea să-ţi explic, dacă mă laşi. Dar nu...

Vocea i se frînse, cînd Zack o strînse în braţe, iar mîinile ei îi atinseră chipul, cu degete tremurătoare.

– O, Doamne, mi-ai lipsit atît de mult!

Îi răspunse cu gura, despărţindu-i buzele cu ale lui; îi scoase eşarfa din păr şi-şi îndesă degetele în cascada de şuviţe bogate, iar Julie se îndesă la pieptul lui, răspunzîndu-i cu aceeaşi pasiune provocatoare care-i bîntuise visurile în America de Sud şi-l făcuse să se trezească lac de năduşeală în închisoare. Îşi desprinse gura de a ei.

– Arată-mi casa ta, îi spuse el cu un glas îngroşat, de nerecunoscut.

De fapt, voia să spună: „Arată-mi dormitorul tău."

Julie dădu din cap, ştiind prea bine la ce se referea, şi-l conduse direct acolo, dar cînd Zack intră pe uşă şi văzu mobila albă de răchită, copacii verzi în jardiniere şi spuma albă a volanelor de pe cuvertură, baldachin şi faţa de masă, se opri brusc: camera arăta întocmai ca în imaginaţia lui.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Julie întrebă cu voce ezitantă:

– Cum ţi se pare?

– Arată exact aşa cum mi-am imaginat-o cînd...

Julie îi văzu încordarea de pe faţă şi încheie fraza în locul lui, cu gravitate:

– Cînd zăceai în pat la bordul navei, gîndindu-te la mine în camera asta, fiindcă aşa-ţi cerusem la telefon. Cînd – continuă ea cu sinceritate brutală – încă mai credeai că voi fi acolo, cu tine... Cînd nu te aşteptai să te atrag spre mine şi să te trădez F.B.I.-ului, ca să fii prins, bătut şi trimis înapoi în temniţă.

Zack o privi cu un zîmbet amar pe buze şi în ochi.

– Cînd toate astea erau adevărate.

Julie se aşeză pe pat, cu faţa ridicată spre a lui şi ochii întrebători.

– N-am putea sta puţin de vorbă mai întîi?

Zack ezită. Pe de o parte, îi era dor să lase trecutul în urmă şi să-şi petreacă prezentul făcînd dragoste cu ea pe patul acela alb şi feciorelnic, cu volane, care părea atît de excitant cu Julie aşezată pe marginea lui.

Pe de altă parte, era vizibil tulburată şi nu prea puteau începe pînă nu-şi rezolvau problemele rămase din trecut.

– Un timp, da, consimţi el.

Julie îngrămădi cîteva perne lîngă tăblia patului, ca să se rezeme amîndoi, iar Zack îşi întinse braţul, cuprinzîndu-i umerii, imediat ce se aşezară unul lîngă altul.

Cînd Julie se cuibări alături, cu o mînă pe pieptul lui, îşi aminti de dimineţile pe care le petrecuseră împreună în Colorado, aşezaţi în pat exact la fel, şi zîmbi.

– Am uitat cît de perfect te potriveşti lîngă mine.

– Te gîndeşti la dimineţile din Colorado, nu-i aşa?

Era o afirmaţie, nu o întrebare, iar Zack îşi aplecă spre ea capul, zîmbind.

– Am mai uitat şi cît eşti de perspicace.

– N-a fost tocmai perspicacitate, crede-mă. Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru.

Îi zîmbi, apoi făcu o încercare ezitantă de a deschide discuţia periculoasă despre trecutul apropiat.

– Nu ştiu cu ce să încep, spuse ea. Aproape că... că mi-e *frică* să încep. Nici măcar nu ştiu ce anume te-a adus azi aici.

Sprîncenele lui Zack se îmbinară cu surprindere.

– Richardson m-a adus azi aici. Nu ştiai că avea de gînd să mă viziteze?

Cînd Julie îl privi amuţită de uimire, adăugă:

– A apărut în casa mea din California azi-dimineaţă, gătit într-un costum Brooks Brothers, cravată Armani şi insignă F.B.I. autentică şi veritabilă.

– Paul a venit la tine? întrebă ea uluită. Paul Richardson? Doar nu te poţi referi la Paul al meu.

Zack deveni ţeapăn.

– Ba e clar că mă refer la „Paul al tău".

În acel moment, Zack îşi dădu seama că, deşi el îi spusese că o iubea, Julie răspunsese numai că-i fusese dor de el.

Avînd grijă să-şi ascundă din glas orice intonaţie, adăugă:

– Mi-a venit de undeva ideea că ai vrea să vin aici şi din alte motive decît acela de a face pace cu tine. Acum, dacă stau să mă gîndesc, asta a fost strict o concluzie pe care am tras-o din ceea ce am văzut pe benzile alea video. Cred, continuă el crispat, schiţînd gestul de a-şi retrage braţul, că ar fi mai bine să purtăm discuţia asta în living. Sau poate mîine, în holul hotelului meu, oriunde-o mai fi şi ăla.

– Zack, spuse ea cu voce tremurătoare, strîngîndu-i braţul în mînă, să nu îndrăzneşti să pleci din patul ăsta! Dacă mă mai alungi o singură dată fără să-mi dai nici o şansă să-ţi explic, n-am să ţi-o iert. Paul mi-e prieten. Mi-a fost alături cînd eram disperat de nefericită şi singură.

Capul lui căzu la loc pe pernă, în timp ce o cuprindea strîns cu braţele, spunînd cu un glas plin de ironie şi uşurare:

– Nu ştiu ce ai, da-mi demolezi complet mintea. În Colorado, mă făceai să mă simt ca un yo-yo emoţional, iar acum ai început din nou.

Apoi, revenind la subiectul iniţial, spuse:

– Am venit azi aici fiindcă Richardson a dat buzna în casa mea azi-dimineaţă, arătîndu-şi insigna şi trîntindu-mi pe birou un pliç mare cu două casete video şi o scrisoare.

Gelozia pentru prietenia lui Richardson cu Julie şi propria vinovăţie îl făcură să continue pe acelaşi ton sarcastic:

– Pe lîngă că şi-a exprimat îndoielile faţă de legitimitatea mea şi a încercat să mă provoace la un meci de box, a mai reuşit şi să-mi spună că, spre deosebire de ceea ce-a vrut Hadley să mă facă să cred în Mexico City, *nu* a ta fusese ideea de a mă atrage acolo într-o cursă, sub pretextul de a ne întîlni. Mi-a mai explicat şi că o vizită la Margaret Stanhope, plus moartea lui Austin, te determinaseră în cele din urmă să mă denunţi.

Auzindu-l că menţiona cele întîmplate pe aeroport, Julie se cutremură în braţele lui.

– Îmi pare rău, şopti ea cu vocea frîntă, întorcîndu-şi faţa spre pieptul lui. Îmi pare atît de rău... Nici nu ştiu cum va putea oricare dintre noi să uite asta.

Zack îi înregistră reacţia şi luă o hotărîre, dar mai aşteptă cîteva minute. În schimb, îi ridică uşurel bărbia cu degetul şi o întrebă:

– Ce Dumnezeu te-a apucat să te duci în vizită la Margaret Stanhope?

Se auzi soneria, dar amîndoi o ignorară.

Cu un oftat, Julie începu să-i explice:

– Mi-ai spus în scrisoare că-ţi doreai să te fi împăcat cu ea demult. Ai sugerat chiar să-i duc copilul nostru ca să-l crească. Iar la telefon ai spus că aveai senzaţia că ne urmărea un blestem, pentru că lăsaserăm atît de multă nefericire în urma noastră. Aşa că m-am hotărît să mă duc la ea şi să-i explic că o iubeai şi că regretai înstrăinarea dintre voi.

– Iar ea ţi-a rîs în faţă.

– Mai rău. Cumva, a venit vorba despre Justin, şi mi-a spus că l-ai omorît tu, după ce vă certaserăţi pentru o fată, apoi mi-a dat o mapă plină cu tăieturi din ziare în care recunoşteai că-l împuşcaseşi. Şi am...

Trase aer în piept, dezolată că trebuia să-l acuze.

– Mi-am dat seama că mă minţiseşi, Zack. Am încercat să-mi spun că pe ea o minţiseşi, nu pe mine, dar cînd a fost asasinat Tony Austin, am văzut că trei oameni cu care te certaseşi muriseră cu toţii, de mîna ta, sau cel puţin aşa părea. Am crezut... Am început să cred, aşa cum credea şi bunica ta, că erai nebun. Şi te-am trădat. Am crezut c-o făceam pentru binele tău.

– Nu te-am minţit în legătură cu Justin, Julie,

spuse Zack cu un oftat aspru. Am minţit poliţia din Ridgemont.

– Dar de ce?

– Fiindcă aşa mi-a cerut bunicul meu, fiindcă o sinucidere duce la investigaţii pentru determinarea cauzelor, iar bunicul meu şi cu mine voiam s-o protejăm pe bătrîna aia veninoasă faţă de homosexualitatea lui Justin, cînd poliţiştii ar fi descoperit-o. Nu trebuia să mă ostenesc, adăugă el ostil. Trebuia s-o las să se descurce cu dizgraţia, cum ar fi considerat-o ea. Lui Justin nu-i mai putea face nici un rău.

– Ştiind ceea ce simţea pentru tine, spuse Julie, cum ai putut crede că ar ţine la copilul nostru?

Zack înălţă din sprîncene, cu o expresie amuzat-provocatoare:

– Care copil, Julie?

Zîmbetul molipsitor care-i luminase viaţa în Colorado se ivi pe buzele Juliei, cu o undă de vinovăţie care-l făcea şi mai atrăgător.

– Copilul pe care l-am inventat ca să mă laşi să vin la tine.

– A, copilul ăla...

Julie îi deschise încă un nasture al cămăşii şi-i depuse un sărut pe gît.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Mai ţine-o tu mult aşa, şi vei avea mai mari şanse să te alegi cu un copil adevărat, nu cu răspunsul la întrebare.

Rîzînd, Julie îşi rezemă antebraţele de pieptul lui, cu o privire senzuală.

– Sînt îngrozitor de lacomă, Zack, le vreau pe amîndouă.

Tandru, Zack îi cuprinse faţa între palme, mîngîindu-i obrajii cu degetele mari.

– Serios, iubito? Îmi vrei copilul?

– Cu disperare!

– O să ne ocupăm de asta la noapte, dacă te simți în stare.

Julie își mușcă buzele, cu umerii scuturîndu-i-se de rîs.

– Bazîndu-mă exclusiv pe niște amintiri aproape uitate, înțelegi, cred că se pune problema dacă tu ești.

– În stare? întrebă el, savurînd lăudăroseniile sexuale și însuflețirea pe care-l făcuse întotdeauna s-o simtă acea combinație unică de rîs și dragoste.

Julie dădu din cap.

– De fapt, sînt „în stare" aproape permanent, de azi-dimineață de cînd ți-am citit scrisoarea. Dovada e la îndemînă.

Soneria se auzi din nou, și iar nu-i dădură atenție, dar o făcu pe Julie să-și retragă vinovată mîna dinspre „dovada" pe care i-o propusese el.

– Ai de gînd să-mi răspunzi la întrebare sau nu?

– Da, oftă Zack. Dacă te gîndești la scrisoarea pe care ți-am scris-o, ai să-ți amintești că am spus anume că i-aș scrie înainte de a te trimite la ea cu copilul. De fapt, mai întîi i-aș fi scris lui Foster, nu ei.

– Lui Foster? Bătrînului majordom, vrei să spui?

Zack dădu din cap.

– Bunicul meu și cu mine i-am cerut să jure că va păstra secretul, dar el știe ce s-a întîmplat. Era în hol cînd s-a auzit detunătura din camera lui Justin și m-a văzut ieșind în fugă din camera mea. L-aș fi dezlegat de jurămînt și i-aș fi cerut să-i spună stăpînei lui adevărul.

– E bunica ta, Zack. N-o mai numi în felul ăsta impersonal. Cred că te-a iubit mai mult decît îți imaginezi. Dacă ai vedea-o acum, dacă ai vorbi cu ea, ți-ai da seama ce efect au avut toate astea...

– Pentru mine e moartă, Julie, o întrerupse el pe un ton acid. Din seara asta încolo, nu vreau să mai aud niciodată numele acelei femei, nici ca tu să te mai referi la ea.

Julie deschise gura să obiecteze, apoi se răzgîndi – dar pentru moment nu spuse nimic. Cu un zîmbet, schimbă subiectul:

– Cu tine, nimeni nu are dreptul la a doua șansă, nu-i așa?

– Exact, răspunse el implacabil.

– Decît eu.

Zack îi mîngîie obrazul neted cu dosurile degetelor.

– Decît tu.

– Cîte șanse am?

– De cîte ai nevoie?

– De multe, teamă mi-e, răspunse ea cu un oftat atît de adînc, încît Zack izbucni în rîs și o înșfăcă în brațe.

Cînd îi dădu drumul, observă sclipind sub gulerul ei lănțișorul de argint.

– Ce-i asta?

Julie își lăsă bărbia în piept.

– Ce anume?

– Asta, insistă el, ridicînd lănțișorul cu degetul.

Temîndu-se că inelul i-ar fi amintit de oroarea din Mexico City, Julie se grăbi să-și acopere pieptul cu mîna, ținînd verigheta acolo.

– Las-o în pace. Te rog!

Neliniștea ei făcu ochii lui Zack să se îngusteze, iar Julie simți din nou fiorul nefamiliar al suspiciunii.

– Ce e? întrebă el, atent să vorbească pe un ton rezonabil. Un cadou de la un vechi prieten?

– Cam așa ceva. N-am să-l mai port.

– Arată-mi-l.

– Nu.

– Orice bărbat are dreptul să ştie cîte ceva despre gusturile predecesorilor lui.

– Avea gusturi minunate! Ţi-ar plăcea. Lasă-l în pace!

– Julie, o preveni el, nu te pricepi deloc să minţi. Ce ai prins de lanţul ăsta?

Şi, fără a se lăsa oprit de ea, îi dădu mîinile la o parte şi scoase lanţul.

În palma lui luci o verighetă de platină, cu diamante mici scînteind în lumină.

Îl străbătu un val de tandreţe, făcîndu-l s-o strîngă pe Julie la piept.

– De ce te temeai să mă laşi să văd?

– Mă tem de tot ce ţi-ar putea aminti de Mexico City. Nu cred că voi putea uita vreodată felul cum te-ai uitat la mine înainte de a-ţi da seama că nu te atrăsesem acolo accidental...

Vocea îi tremura.

– Nici schimbarea de pe faţa ta cînd ai înţeles că o făcusem deliberat. Ştiu că n-am să pot uita. Niciodată. Întotdeauna mă voi teme să revăd acea expresie.

Zack îşi amînă cu regret dorinţa de a face dragoste cu ea şi o dădu la o parte, ridicîndu-se în capul oaselor.

– Hai, să terminăm odată.

– Cu ce să terminăm? întrebă ea, deja în panică. Unde te duci?

– Ai un videorecorder?

Frica ei se transformă în nedumerire.

– În living.

Capitolul 79

– Ce faci? întrebă Julie, în timp ce Zack se aşeza lîngă ea, iar caseta video pe care o scosese din servietă începea să se deruleze. Sper că-i *„Dirty Dancing"*, îl tachină ea nervoasă, nu o secvenţă sexy dintr-un film de-al tău.

Zack o cuprinse cu braţul şi spuse încet:

– E banda pe care am văzut-o azi de mai multe ori – cea pe care a confiscat-o F.B.I.-ul, în Mex...

Julie scuturâ vehement din cap, încercînd să apuce telecomanda.

– Nu vreau s-o văd. Nu în seara asta! Nici altă dată! Niciodată!

– O s-o vedem împreună, Julie. Tu şi cu mine. După aceea, nu va mai putea interveni între noi ca să ne rănească şi nu vei mai avea de ce să te temi.

– Nu mă sili să mă uit! insistă ea, tremurînd, în timp ce pe aeroport începeau să explodeze glasuri. Nu suport!

– Priveşte ecranul, spuse el implacabil. Eram acolo împreună, dar pînă azi n-am ştiut ce făceai în timp ce mă luau în custodie, şi presimt că nici tu nu-ţi aminteşti prea bine.

– Ba da, îmi amintesc! Îmi amintesc *foarte bine* ce-ţi făceau! Îmi amintesc că s-a întîmplat din vina mea!

Zack îi întoarse faţa spre ecran.

– Uită-te la tine, nu la mine. Uită-te şi vezi ce-am văzut şi eu – o femeie care suferea mai mult decît mine.

Julie făcu un efort să se uite spre ecranul televi-

zorului, privind orbește acea scenă pe care nu voia decît s-o uite.

Se văzu pe sine urlînd la toată lumea să nu-l lovească, îl văzu pe Paul smucind-o înapoi, strigîndu-i că totul se terminase, îl văzu pe Hadley venind spre ea cu un rînjet crud și aruncîndu-i verigheta în palmă. Se văzu pe sine strîngînd inelul la piept și plîngînd.

Glasul lui Zack era îndurerat și tandru.

– Julie, șopti el, strîngînd-o cu putere, uită-te la tine, iubito, și vezi ce-am văzut eu. Nu era decît un inel, o bucată de metal și piatră. Dar privește cît de mult însemna pentru tine.

– Era *verigheta* pe care mi-o aleseseși tu! spuse ea cu aprindere. De-asta plîngeam.

– Serios? o tachină el cu blîndețe. Credeam că plîngeai pentru că diamantele erau atît de mici.

Julie rămase cu gura căscată, apoi îi scăpă un chicotit isteric, în timp ce-și înghițea lacrimile.

– Și acum, uită-te aici, adăugă el cu un zîmbet, strîngînd-o și mai tare. Asta-i partea mea favorită. Nu te uita la ce-mi făceau mie, spuse repede, cînd Julie încercă să nu vadă bastoanele ridicate ale agenților federali mexicani. Uită-te ce-i făceai tu lui Hadley, în dreapta ecranului. Ai un croșeu de dreapta năprasnic, cucoană, adăugă el admirativ.

Julie își impuse să privească și simți o surpriză plăcută și o plăcere cam rușinată cînd văzu cum îl atacase pe acel individ.

– Nici nu-mi amintesc prea mult despre asta, recunoscu ea în șoaptă.

– Nu, dar pariez că Hadley își amintește ce urmează. Cînd Richardson te-a tras de-acolo și nu l-ai mai putut ajunge pe Hadley cu mîinile sau cu unghiile, l-ai...

– Luat la șuturi! completă Julie, privind șocată.

– Drept între picioare, adăugă mîndru Zack, rîzînd, în timp ce Hadley se cocoșa, ținîndu-se de fudulii. Ai idee cîți oameni trăiesc pe lumea asta care jinduiesc să facă tocmai ce i-ai făcut tu?

Julie clătină din cap în tăcere, privind finalul secvenței, cu un medic făcîndu-i ei o injecție, în timp ce Paul Richardson o ținea în brațe.

Zack lăsă videoul în funcțiune și o privi, redevenind serios.

– Am să pun legea să-l facă pe Hadley bucăți. Săptămîna viitoare am programată o întîlnire cu Comisia Texană pentru Justiție Penală. Cînd voi termina cu el, o să ocupe o celulă în propria lui închisoare.

– E un diavol!

– Iar tu, spuse el grav, ridicîndu-i bărbia cu degetul, ești un înger. Ai idee ce simțeam de fiecare dată cînd te vedeam în filmul ăsta?

Julie clătină din cap, iar Zack continuă:

– Mă simțeam iubit. Iubit total, necondiționat, incredibil de mult. Chiar și cînd credeai că eram un ucigaș bolnav la cap, încă mai luptai și plîngeai pentru mine.

Coborîndu-și gura spre a ei, șopti:

– Niciodată n-am mai cunoscut o femeie care să aibă un curaj ca al tău...

O sărută pe colțul ochiului, apoi își coborî buzele peste obraz, spre gură.

– Nici care să aibă atît de multă iubire de dăruit...

Mîinile lui i se strecurară sub cămașă, pînă la încheietoarea blugilor.

– Dăruiește-mi-o, iubito, șopti el... Pe toată... acum...

Îi deschise gura cu a lui, sărutînd-o tot mai senzual, cu mîinile mişcîndu-i-se peste pielea ei fină, iar cînd Julie îi descheie cămaşa cu degete tremurătoare, i-o desfăcu şi îl atinse, gemu. Dar soneria ţîrîia din nou, şi treptat îşi dădu seama că se mai auzea şi un pumn lovind în uşă. Înjurînd, Zack se ridică, hotărît s-o ducă în dormitor, şi întinse mîna.

– Julie! se auzi glasul lui Ted, însoţind a doua serie de bătăi în uşă.

– E fratele meu! spuse ea.

– Nu-i poţi sugera să plece şi să revină mîine?

Julie se pregătea să încuviinţeze, cînd glasul lui Ted strigă, rîzînd:

– Spre binele tău propriu, deschide uşa asta. Ştiu că eşti în casă...!

Aşa că Julie clătină din cap, îşi aranjă grăbită cămaşa şi încercă să-şi pună părul în ordine.

– Mai bine mă duc să văd ce vrea.

– Eu aştept în bucătărie, spuse Zack, răvăşindu-şi părul cu mîinile.

– Dar vreau să-l cunoşti, dacă tot a venit!

– Vrei să ne faci cunoştinţă acum?

Îşi privi cu subînţeles ţinuta, apoi se uită la ea, amuzat.

– Aşa...?

– Dacă stau să mă gîndesc, răspunse Julie, roşind fermecător, mai bine aşteaptă în bucătărie.

Şi se îndreptă către uşă, în vreme ce Zack porni în direcţia opusă.

Deschise chiar cînd Ted ridica mîna să lovească din nou, iar privirea lui o examină cu complicitate veselă.

– Scuză-mă că deranjez. Unde-i Benedict?

– În bucătărie.

– Te şi cred! rîse el.

– Ce vrei? întrebă Julie exasperată şi încurcată, zîmbindu-i cînd îşi dădu seama, cu întîrziere, că el trebuia să-i fi dat scrisoarea ei lui Paul.

– Mai bine vă spun la amîndoi în acelaşi timp, propuse Ted intrînd cu pas sprinten în antreu, unde se opri să arunce o privire în dormitor. Se vedea clar că se distra copios, deşi nu părea să aibă vreun motiv.

Zack tocmai bea un pahar de apă de la chiuvetă, cînd Julie spuse, în spatele lui:

– Zack, el e fratele meu, Ted.

Surprins, pentru că nu-i auzise venind, Zack se întoarse, cu ochii oprindu-i-se asupra încă unui chip familiar.

Ted dădu din cap.

– Ai dreptate. Eram în Mexico City, cu Julie.

Revenindu-şi din surpriză, Zack îi întinse mîna şi spuse:

– Îmi pare bine că ne revedem în împrejurări mai plăcute.

– Dar nu tocmai în clipa asta, glumi Ted, strîngîndu-i mîna, iar Zack simţi pe loc că-l simpatiza. Eu să fiu în locul tău, adăugă el zîmbind, mi-aş pune ceva mai tare de băut decît apa.

Întorcîndu-se spre Julie, care-i privea nedumerită, îi explică:

– Tata vrea să vă duceţi amîndoi la el. *Imediat*, accentuă, pe un ton glumeţ-ameninţător. E şi Katherine acolo, cu mama, o ajută să-l convingă pe tata că e mult mai bine să aştepte calm şi liniştit în loc să vină încoace, cum era hotărît să facă după ce n-a reuşit să vă găsească la telefon.

– Şi de ce e aşa de nerăbdător să ne vadă? întrebă Julie.

Rezemîndu-se de perete, Ted îşi îndesă mîinile în buzunre şi-l privi pe Zack, cu sprîncenele înălţate.

– Poţi ghici de ce s-ar putea ca tatăl Juliei să fie puţin cam... să zicem... hotărît... să discute puţin cu tine despre sosirea ta neaşteptată în oraş?

Zack înghiţi restul de apă din pahar, apoi îl umplu din nou de la robinet.

– Cred că da.

– Julie, ordonă Ted chicotind, du-te şi piaptănă-te, şi încearcă să nu mai arăţi aşa de... ăă... fermecător de smotocită. Eu îl sun pe tata şi-i spun că-n curînd vom fi acolo.

Julie se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă spre camera ei, strigîndu-i peste umăr că telefonul din living era scos din furcă.

După ce vorbi, cînd Ted reveni în bucătărie, Zack era în baie, unde se bărbierea.

Ieşi peste cîteva minute, pieptănat, avînd pe el o cămaşă curată, şi intră în bucătărie. Ted, care tocmai căuta prin dulapuri, spuse peste umăr:

– Cred că nu ştii unde-a pus Julie vodka de data asta, nu?

– De data asta? întrebă Zack, smulgîndu-şi gîndurile dinspre întîlnirea iminentă cu viitorul lui socru.

– Julie are un mic obicei ciudat, îi explică Ted, aplecîndu-se să se uite sub chiuvetă. Cînd ceva o sîcîie, începe să aranjeze din nou lucrurile... le pune în ordine, s-ar putea spune...

Gura lui Zack se arcui într-un zîmbet tandru, amintindu-şi că văzuse acelaşi lucru în Colorado.

– Ştiu.

– Atunci, n-ai să te miri, continuă Ted, deschizînd frigiderul în căutarea zadarnică a băuturii, să afli că de cînd ai fost eliberat din închisoare, a re-

aranjat toate dulapurile, sertarele şi debaralele din casa asta, şi şi-a mai zugrăvit şi garajul. De două ori. Aruncă o privire la frigiderul ăsta, spuse el, arătîndu-i rafturile de pe uşă. Vei observa că toate sticlele şi borcanele sînt puse după mărime, în ordine descrescătoare, de la stînga spre dreapta. Acum, pe raftul următor, a inversat ordinea în scopuri artistice, aşa că obiectele cele mai înalte sînt în dreapta. Săptămîna trecută, toate erau aranjate după culori. Merita să le vezi!

Oscilînd între amuzament şi regret că îi cauzase o asemenea nervozitate, Zack spuse:

– Sînt convins.

– Şi asta-i nimic, continuă sec Ted. Ia uită-te nici, spuse el, deschizînd un dulap, unde-i arătă cutiile şi pachetele de pe rafturi. A pus toate cumpărăturile de la băcănie în ordine alfabetică.

Zack pufni în rîs.

– Ce-a făcut?

– Uită-te şi tu.

Zack privi peste umărul celuilalt. Toate conservele, sticlele şi cutiile erau aliniate ca la armată, într-o aparentă dezordine, pe rafturi.

– Ardei gras, ardei iute, arpagic, murmură el cu neîncredere amuzată, broccoli, bulion, cartofi, ceapă, conopidă, dulceaţă, făină, gem, hrean, jeleu, fasole, leuştean, mazăre, mărar, păstîrnac, pătrunjel, ridichi, sos de mere, sparanghel, ţelină, vinete, zahăr.

Îl privi pe Ted.

– Şi vodka, nicăieri. În schimb, a greşit locul fasolei.

– Ba nu l-am greşit, interveni Julie, intrînd în bucătărie şi încercînd să arate cît mai nonşalantă, cînd amîndoi se întoarseră spre ea rîzînd miraţi. E la litera *L*.

– La *L.?* întrebă Zack, încercînd fără succes să rămînă serios.

Julie coborî privirea, jenată, spre o scamă invizibilă pe care şi-o piguli de pe pulover.

– *L* – de la „legume", îl informă ea.

Zack hohoti de rîs şi o strînse în braţe, îngropîndu-şi faţa în părul ei.

– Unde-i vodka? îi şopti el la ureche. Ted o căuta.

Julie îşi lăsă capul pe spate, cu ochii plini de veselie.

– În spatele bulionului.

– Ce naiba caută acolo? întrebă Ted, dînd la o parte sticla de bulion.

Cu umerii scuturîndu-i-se de un rîs abia stăpînit, Zack reuşi să explice:

– E la litera *B* – pentru „băuturi", evident.

– Evident, confirmă Julie, cu un chicotit.

– Păcat că n-avem timp s-o bem, spuse Ted.

– Eu nici nu voiam, replică Zack.

– O să-ţi pară rău.

Maşina de poliţie a lui Ted îi aştepta lîngă bordură. Fără tragere de inimă, Zack se aşeză pe bancheta din spate, lîngă Julie, cu o expresie încordată.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, simţindu-i schimbarea stării de spirit – atît de vibrant se acordase pe aceeaşi lungime de undă cu el.

– Nu e mijlocul meu de transport favorit, atîta tot.

Zack îi văzu ochii întristîndu-se, dar Julie îşi reveni aproape imediat şi făcu intenţionat o glumă, pentru a-l bine-dispune:

– Ted, mai bine aduceai Blazer-ul lui Cari. Zack îl găseşte mult mai... atrăgător.

Cei doi bărbaţi izbucniră în rîs.

Capitolul 80

Cincisprezece minute mai tîrziu, Zack nu mai rîdea; stătea aşezat în faţa tatălui Juliei, în micul cabinet al acestuia, unde reverendul Mathison îi freca ridichea, plimbîndu-se furios prin faţa lui.

Zack se aşteptase, ba chiar recunoscuse că i se cuvenea, dar crezuse că tatăl Juliei era un preot scund şi blînd, care avea să-i ţină o predică monotonă despre poruncile pe care considera că Zack le încălcase. *Nu* se aşteptase ca Mathison să fie un bărbat înalt şi robust, capabil să ţină o tiradă formulată elocvent şi usturător de descriptivă, care-ar fi făcut de rîs pînă şi monologul lui George C. Scott de la începutul filmului *„Patton"*.

– Nu pot să scuz sau să tolerez nimic din tot ceea ce-ai făcut! Nimic! încheie James Mathison, trîntindu-se pe fotoliul de piele uzată din spatele biroului. Dacă aş fi un om violent, m-aş pune cu biciul pe dumneata. Şi mă simt tentat s-o fac oricum! Din cauza dumitale, fiica mea a fost supusă terorizării, oprobriului public, suferinţei! Ai sedus-o în Colorado, ştiu al naibii de bine că ai făcut-o! Îndrăzneşti să negi?

Părea o nebunie, dar în acel moment Zack îl admira fără rezerve: era genul de tată pe care şi l-ar fi dorit – şi care dorea să devină şi el într-o bună zi – un părinte profund preocupat, cu principii ferme despre ceea ce era acceptabil şi ce nu – un om integru şi cinstit care pretindea acelaşi comportament de la cei din jur. Intenţionase să-l facă pe Zack să se simtă ruşinat. Şi reuşise.

– Negi că mi-ai sedus fiica? repetă el furios.

– Nu, recunoscu Zack.

– Iar apoi ai trimis-o înapoi aici, să se confrunte cu mass-media şi să-ţi ia apărarea în faţa lumii! Cîtă laşitate, cîtă iresponsabilitate – cum mai poţi să te priveşti în faţă, sau pe ea, după una ca asta?

– De fapt, singurul lucru decent pe care l-am făcut a fost s-o trimit înapoi aici, se apără Zack pentru prima dată de cînd începuse săpuneala.

– Continuă, aştept să aud cum ai ajuns la concluzia asta.

– Ştiam că Julie mă iubea. Am refuzat s-o iau cu mine în America de Sud şi am trimis-o în schimb înapoi acasă, spre binele ei, nu spre al meu.

– Sentimentul dumitale de decenţă a fost cu siguranţă de scurtă durată, nu-i aşa? Cîteva săptămîni mai tîrziu, ai ticluit un plan ca să vină la dumneata.

Aşteptă din nou, într-o tăcere care impunea un răspuns, iar Zack se conformă, fără tragere de inimă.

– Am crezut că era însărcinată şi n-am vrut să avorteze, sau să îndure umilinţa de a avea un copil din flori, într-un orăşel de provincie.

Zack simţi o scădere subtilă a ostilităţii celuilalt, dar aceasta nu se regăsi în următorul său comentariu acid:

– Dacă ai fi avut un dram de decenţă, de stăpînire a *patimei*, în Colorado, n-ar fi trebuit să-ţi faci griji că o lăsaseşi însărcinată, nu-i aşa?

Ezitînd între furie, jenă şi amuzament faţă de tonul disprețuitor cu care Mathison citase termenul biblic „patimă", Zack înălţă din sprîncene.

– Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa de a-mi fi răspuns, tinere.

– Răspunsul se înţelege de la sine.

– Iar acum, continuă furios reverendul Mathison, rezemîndu-se de spătar, acum vii senin în oraş cu avionul dumitale particular ca s-o faci să se dea iar în spectacol – şi pentru ce? Ca să-i frîngi inima! Am auzit, am citit şi am văzut destule în ceea ce te priveşte, dinainte de a fi intrat în închisoare şi de după ce ai ieşit, ca să ştiu ce fel de viaţă duci în California, ca să ştiu cît de depravată, superficială şi amorală este – petreceri dezmăţate, femei goale, beţii, filme porcoase... La toate astea cum mai răspunzi?

– N-am făcut nici un film porcos, în toată viaţa mea, replică Zack, recunoscînd tacit celelalte acuzaţii.

James Mathison aproape că zîmbi.

– Măcar nu eşti mincinos. Ştii că Paul Richardson o iubeşte? Vrea să se însoare cu ea. Mi-a cerut binecuvîntarea. E un om cumsecade, decent, cu principii. Îşi doreşte o soţie pentru toată viaţa, nu pînă vine şi-i suceşte capul următoarea vedetă de cinema blondă şi pieptoasă. Vrea copii. E gata să facă sacrificii pentru ea – pînă şi în California a acceptat să se ducă, spre a te vizita. Provine dintr-o familie strîns unită şi iubitoare, la fel ca Julie. Ar putea avea o viaţă minunată împreună. Ei bine, la asta ce mai ai de zis?

În toiul unui val ameţitor de gelozie, Zack îşi dădu dintr-o dată seama că James Mathison nu făcea decît să se folosească de Richardson ca de un mijloc pentru a-l sili să-şi accepte neajunsurile ca posibil soţ al Juliei, şi în acelaşi timp îl manevra abil şi deliberat spre o poziţie unde putea fie să-şi declare intenţiile şi să depună cărţile pe masă, fie să se retragă şi să plece.

În pofida stînjenelii personale căreia reverendul Mathison îl supusese intenționat, Zack îl admira acum de două ori mai mult. Se rezemă de spătar.

– Ceea ce am de spus în privința asta, începu el, răspunzînd la lista calităților lui Paul Richardson în ordinea în care le prezentase reverendul Mathison, sînt următoarele: o fi Richardson un sfînt de gips, şi o fi iubind-o, dar şi eu o iubesc. Mai mult, mă iubeşte şi Julie. Nu mă interesează vedetele de cinema pieptoase, blonde sau roşcate, şi nici o altă femeie, în afară de Julie. Pentru toată viața. Şi eu vreau copii, imediat ce Julie va fi dispusă. Voi face pentru ea orice sacrificii vor fi necesare. Nu pot schimba felul în care mi-am trăit viața pînă acum, pot schimba doar stilul în care voi trăi de-acum încolo. Nu sînt de vină că familia mea n-a fost strîns unită, pot numai să învăț din asta cum trebuie să fie o familie adevărată. Dacă nu pot primi binecuvîntarea dumneavoastră, aş dori măcar o încuviințare, oricît de nemulțumită.

Reverendul Mathison îşi încrucişă brațele pe piept, cu o privire directă.

– N-am auzit din gura dumitale cuvîntul *căsătorie*.

Zack zîmbi.

– Credeam că e de la sine înțeles.

– Pentru tine? Julie a acceptat efectiv să se mărite cu dumneata – de cînd te-ai întors, vreau să spun?

– N-am avut timp s-o întreb.

Sprîncenele reverendului Mathison se înălțară.

– Nici chiar în ora cît telefonul a fost scos din furcă, în seara asta? Sau erai prea ocupat cu încercările de a o convinge să înceapă întemeierea familiei pe care spui că ți-o doreşti?

Zack avu sentimentul îngrozitor că urma să roşească precum un puştan.

– Pare-mi-se, continuă autoritar reverendul Mathison, că ai o imagine deformată despre ceea ce e cuviincios şi decent. În lumea dumitale, cuplurile au relații sexuale, apoi copii, iar *apoi*, cînd apucă, se mai şi căsătoresc. Aceasta nu este o ordine a lucrurilor acceptabilă în lumea Juliei, a mea şi a lui Dumnezeu!

Rezistînd pornirii stînjenitoare de a se foi pe scaun, Zack răspunse scurt:

– Intenționam s-o cer în căsătorie astă-seară. De fapt, mă gîndeam să ne oprim la Lake Tahoe mîine, în drum spre California, şi să ne căsătorim acolo.

Reverendul Mathison zvîcni înainte în scaun.

– Ce-ai spus?! V-ați cunoscut doar vreme de şapte zile, v-ați culcat deja împreună, iar acum vrei să lase totul de izbelişte şi să plece cu dumneata, ca să vă căsătoriți în cadrul unei ceremonii civile sordide? Are o slujbă, o familie, nişte oameni de care trebuie să țină seama. Ce-ți închipui că e, o pisică fără minte căreia poți să-i pui o lesă şi s-o duci la Disneyland? Unde ți-e simțul justiției, unde-ți sînt prioritățile? Mă aşteptam la altceva de la dumneata, după discursul pe care mi l-ai ținut acum cîteva minute!

Zack călcă drept în capcană.

– Nu cred că înțeleg. Ce doriți să fac?

Mathison răspunse imediat:

– Doresc să te porți ca un gentleman, să faci cîteva sacrificii. Pe scurt, mă aştept ca viitorul soț al Juliei să petreacă un timp aşteptînd s-o cunoască, s-o trateze cu *respect* şi *bună cuviință*, aşa cum vrea Dumnezeu să ne purtăm cu femeile noastre, şi

abia apoi s-o ceară în căsătorie. Presupunînd că ea va accepta, veți fi logodiți un interval de timp convenabil, iar apoi vă veți căsători. Luna de miere, încheie el implacabil, va avea loc *după* nuntă. Dacă ești dispus să faci toate aceste sacrificii, atunci și numai atunci, voi fi și eu dispus să vă acord binecuvîntarea mea, sau să oficiez ceremonia, cum consider, dacă tot veni vorba, că e singurul mod de a o face pe Julie să se simtă cu adevărat fericită în căsnicie. M-am exprimat suficient de limpede?

Zack se încruntă.

– Foarte.

Văzîndu-i expresia, reverendul Mathison se și repezi:

– Dacă aceste cîteva sacrificii privitoare la comoditatea personală și satisfacția dumitale fizică sînt deja prea mari, atunci nu-mi rămîne decît să...

– N-am spus că sînt prea mari, îl întrerupse Zack, cu gîndurile tulburate fără speranță de revelația faptului, la care încă nu se gîndise, că Julie ar fi dorit în mod firesc ca tatăl ei să oficieze ceremonia de nuntă.

– Bine, Zack, spuse el, adresîndu-i-se pentru prima dată pe nume; cu un zîmbet dintr-o dată cald și chiar părintesc, adăugă: atunci, totul e aranjat.

Dezmeticindu-se din gînduri, Zack îi văzu zîmbetul mulțumit, își dădu seama că fusese silit aproape să accepte ceva ce nici nu intra în discuție, și spuse scurt:

– Nu chiar totul. Sînt dispus să stau în oraș cît pot de mult, dar nu există nici un motiv ca Julie și cu mine să „ajungem să ne cunoaștem" înainte de a o cere în căsătorie, nici nu voi aștepta luni de zile pînă la nuntă. Am s-o cer de soție imediat. O dată ce acceptă, din partea mea sîntem logodiți.

– Veți fi logodiți după ce-i pui un inel pe deget. Formalismele și tradițiile au și ele motivele lor să existe, tinere. La fel ca și celibatul înainte de nuntă, conferă un sens deosebit și de durată evenimentului.

– Bine, răspunse Zack, cam iritat.

Mathison zîmbi.

– Cînd vrei să vă căsătoriți?

– Cît de curînd posibil. De-acum în două săptămîni, cel mult. Am să vorbesc cu Julie.

– Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor, mamă? strigă Julie, privindu-și mama cum punea o tavă cu fursecuri pe masa din sufragerie.

– Da, draga mea. Voi, copii, stați frumos de vorbă acolo, în living. Îmi pare bine să vă văd pe toți atît de fericiți.

Julie era mai degrabă neliniștită decît fericită. După ce aruncă o privire spre ușa închisă de la cabinetul tatălui ei, se uită la Ted și Katherine care stăteau așezați împreună pe canapea, tachinînd-o afectuos în legătură cu discursul lui Zack din sala de sport.

– Ce Dumnezeu se întîmplă acolo? se întrebă ea.

Zîmbind, Ted se uită la ceas.

– Știi bine ce se întîmplă. Tata-i ține viitorului ginerică una dintre faimoasele lui predici prenuptiale.

– Zack încă nu m-a cerut efectiv în căsătorie.

Katherine o privi neîncrezătoare.

– După toate lucrurile frumoase pe care ți le-a spus astă-seară de față cu tot orașul, mai ai vreo îndoială că asta dorește?

– Nu, nu tocmai. Dar tata vorbește prea mult,

pentru una din predicile lui obişnuite.

– Asta durează mai mult, remarcă Ted cu satisfacție nedisimulată, fiindcă tata simte nevoia paternă să ia pielea de pe Zack mai întîi, pentru că te-a răpit şi toate celelalte.

– Zack a suferit deja cu prisosință pentru tot ce mi-a făcut, răspunse Julie cu pătrundere.

Katherine îşi înghiți un chicotit, o dată cu o sorbitură de Coca Cola.

– O să sufere mult mai mult dacă muşcă momeala şi acceptă învoiala obişnuită.

– Care învoială? întrebă Julie.

– Ştii, aia cu „tradiția-înseamnă-totul, fără-sex-înainte-de-nuntă, logodnele-lungi-sînt-cele-mai-bune", pe care tata încearcă să i-o impună fiecărui viitor mire.

Julie rîse.

– A, aia...! Zack n-o să se învoiască în veci. E mai matur, mai înțelept şi mai sofisticat decît majoritatea pretendenților cu care are de-a face tata.

– O să se învoiască, replică Ted rîzînd. Are încotro? Tata nu e numai inteligent, sau doar preotul care va oficia ceremonia, ci întîmplător mai este şi tatăl tău. Zack ştie că deja e în dezavantaj față de el. Va accepta de dragul tău şi al armoniei familiale.

– Vrei să spui că *speri* să accepte, îl tachină Katherine, ca să nu rămîi tu mai prejos.

Ted se aplecă spre ea şi o muşcă în joacă de ureche.

– Termină, o faci pe Julie să se simtă prost.

– Julie rîde. Tu eşti cel care a roşit.

– Am roşit, guraliva mea soție, fiindcă mi-am amintit că aia a fost cea mai lungă şi mai chinuitoare lună din viața mea, şi cum a fost noaptea nunții, după o lună de abstinență.

Katherine îl privi lung, uitînd o clipă de prezența Juliei.

– A fost frumos, susținu ea. Deosebit – ca şi cum ar fi fost prima oară pentru amîndoi. Cred că în scopul ăsta le cere tata oamenilor să aştepte pînă în noaptea nunții, chiar dacă au făcut-o deja.

– Îi pasă cuiva că aud şi eu discuția asta? glumi Julie cu voce tremurătoare.

Uşa cabinetului se deschise şi cu toții se întoarseră într-acolo. Reverendul Mathison arăta mulțumit, Zack arăta buimăcit şi iritat, iar umerii lui Ted începură să se zgîlțîie de rîs.

– A luat-o! hohoti el. Are mutra aia năucă şi furioasă pe care o au toți! Eroul meu din filme! continuă, clătinînd din cap. Aveam atîtea afişe cu el în camera mea, şi a reieşit că şi el e doar un biet muritor, alt cocoloş de plastilină în mîinile lui tata! Închisoarea n-a reuşit să-l învingă, da' tata, da!

Zack aruncă o privire speculativă spre grupul vesel din living, dar doamna Mathison îl invită în sufragerie la fursecuri, aşa că se întoarse spre ea.

– Nu, mulțumesc, doamnă Mathison, spuse el, uitîndu-se la ceas. E tîrziu. Trebuie să găsesc un hotel şi să mă cazez.

Mary Mathison aruncă o privire întrebătoare spre soțul ei, care dădu din cap încet, zîmbind, apoi spuse:

– Am dori foarte mult să stai la noi.

Zack se gîndi la numărul de telefoane pe care avea să le primească şi să le dea cît timp stătea în Keaton şi la deranjul pe care risca să-l producă în familia lor, şi clătină din cap.

– Vă mulțumesc, dar cred că ar fi mai bine să stau la un hotel. Mi-am adus cu mine de lucru şi mi se va mai trimite, probabil o să am şi cîteva întîlniri

de afaceri, adăugă, văzînd cît de dezamăgită era. Cred că un apartament la hotel ar fi mult mai potrivit.

Nu observă privirea ciudată şi stingherită pe care i-o aruncă Julie, dar era nerăbdător să plece, să comande şampanie de la room service, apoi s-o ia în braţe şi s-o ceară în căsătorie cu ceremonia şi în atmosfera potrivită.

– N-ai vrea să mă conduci pînă la hotel? o întrebă el.

Capitolul 81

– Ăsta e, spuse Julie peste o jumătate de oră, cînd opriră în faţa singurului motel din Keaton. Cel mai bun motel de la noi.

Ted şi Katherine îi duseseră înapoi la ea acasă, de unde luaseră bagajele lui Zack în maşina Juliei.

Zack se uită neîncrezător la clădirea prelungă şi dărăpănată, cu uşi negre la intervale de cîte patru metri, care-i aminteau cumva de nişte dinţi stricaţi, şi la piscina goală de pe marginea şoselei, apoi ridică privirea spre firma de neon şi citi cu glas tare:

– Motelul „Odihneşte-ţi oasele".

Fără să-i vină a crede, adăugă:

– Trebuie să fie şi altul pe-aici.

– Aş vrea şi eu să fie, răspunse Julie, cu un rîs sufocat.

Un bătrîn cu o pălărie Stetson şi obrazul umflat de tutun stătea în faţa recepţiei, pe un scaun metalic, savurînd seara înmiresmată.

Se ridică în picioare cînd Zack coborî din maşină.

– Salut, Julie, strigă el, recunoscînd-o prin parbriz.

Zack abandonă orice speranţă a unui cuibuşor de nebunii plăcut şi discret, şi intră la recepţie, tot mai prost dispus.

– Pot să-l păstrez ca amintire? întrebă managerul după ce Zack îşi scrise numele pe formularul de înregistrare şi i-l împinse peste birou.

– Nu.

– Zack Benedict, murmură reverenţios managerul, luînd formularul şi studiind semnătura. Zack Benedict, în carne şi oase, cazat la motelul meu. Cine-ar fi visat vreodată să mi se-ntîmple una ca asta?

– Eu, nu, răspunse simplu Zack. Cred că un apartament nu ai, nu-i aşa?

– Avem un apartament nupţial.

– Îţi arde de glumă, replică Zack, aruncînd o privire peste umăr spre clădirea neatrăgătoare, apoi o văzu pe Julie rezemată de tocul uşii, cu picioarele încrucişate la glezne şi un zîmbet strengăresc pe buze, şi moralul i se ridică vertiginos.

– Apartamentul nupţial are şi o chicinetă! adăugă managerul.

– Ce romantic! Îl iau.

Auzi vraja din rîsul înfundat al Juliei, care-i făcu să zîmbească din nou.

– Să mergem, spuse el, conducînd-o afară din birou, spre uşa apartamentului, în timp ce managerul îi urma, oprindu-se sub copertină. Mi se pare mie, întrebă el sec, în timp ce descuia uşa şi păşea într-o parte ca să-i facă loc Juliei, sau tipul ăla se uită să vadă dacă intri aici?

– Se uită să vadă dacă intru aici, dacă închidem uşa sau nu, şi cît am să stau. Pînă mîine, tot oraşul

o să ştie răspunsurile la întrebările astea trei.

Zack apăsă pe butonul comutatorului, aruncă o singură privire în apartamentul nupțial, apoi stinse repede lumina la loc şi întrebă:

– Cît timp putem petrece la tine acasă fără să umplem oraşul de bîrfe?

Julie ezită, dorindu-şi ca Zack să-i spună din nou că o iubea şi ce voia să facă.

– Depinde ce intenții ai.

– Am intenții foarte onorabile, dar va trebui să aştepte pînă mîine. Refuz să le discut într-o cameră cu patul în formă de inimă de catifea roşie şi scaune purpurii.

Uşurarea Juliei răbufni într-o explozie de rîs melodios, iar Zack o cuprinse în brațe. Bîjbîind prin întuneric după fața ei, i-o cuprinse între mîini, rîzînd în timp ce o săruta, după care, încet, rîsul se stinse, pe cînd Julie îl trăgea spre ea, sărutîndu-l la rîndul ei.

– Te iubesc, şopti el. Mă faci să fiu al dracului de fericit. Faci ca perioada cît am stat ascunşi în Colorado să pară o distracție nemaipomenită. Faci ca apartamentul ăsta din fundul iadului să pară un cuib de îndrăgostiți. Chiar şi în închisoare, cînd te uram, visam la felul cum mă tîrîseşi pînă în casă, înghețat, şi cum dansai cu mine şi făceai dragoste cu mine, şi mă trezeam dorindu-te.

Julie îi mîngîie buzele cu vîrfurile degetelor, frecîndu-şi apoi obrazul de pieptul lui.

– Într-o zi, curînd, ai să mă duci în America de Sud, ca să putem sta pe nava ta? Am visat că eram acolo, cu tine.

– Nu era cine ştie ce navă. Cîndva, am avut un iaht mare. Am să-ți cumpăr altul şi vom face o croazieră cu el.

Julie clătină din cap:

– Aş vrea să stau cu tine pe barca din America de Sud, aşa cum am plănuit, fie şi numai pentru o săptămînă.

– O să le facem pe amîndouă.

Fără tragere de inimă, îi dădu drumul şi o conduse spre uşa deschisă.

– În California e cu două ore mai devreme, şi am de dat cîteva telefoane şi de făcut diverse aranjamente. Cînd te pot vedea din nou?

– Mîine?

– Normal că mîine. Cît de devreme?

– Cît de devreme vrei. E sărbătoare de comitat. Avem o paradă, un carnaval, picnic, pentru aniversarea Bicentenarului. O să dureze toată săptămîna.

– Pare amuzant, comentă el, surprins să constate că vorbea serios. Treci să mă iei la nouă, şi-am să-ți fac cinste cu micul dejun.

– Ştiu localul ideal pentru asta – cele mai bune mîncăruri din oraş.

– Serios? Unde?

– La McDonald's, îl tachină ea, rîzînd de expresia lui distrusă, apoi îl sărută pe obraz şi plecă.

Continuînd să zîmbească, Zack închise uşa şi aprinse luminile, apoi se duse la pat şi, fără convingere, îşi puse servieta peste cuvertură.

Scoțîndu-şi telefonul celular, sună mai întîi la soții Farrell, despre care ştia că erau nerăbdători să afle rezultatul călătoriei.

Aşteptă pînă cînd Joe O'Hara ieşi să-i cheme pe Matt şi Meredith dintre invitații la petrecere.

– Ei?

Glasul lui Matt Farrell trepida de nerăbdare.

– Meredith e şi ea aici, şi am pus difuzorul. Ce face Julie?

– Julie face minunat.

– V-aţi căsătorit?

– Nu, răspunse Zack iritat, gîndindu-se la aranjamentul pe care i-l vîrîse pe gît tatăl Juliei. O luăm cu încetul.

– O luaţi cu ce...??? se bîlbîi Meredith. Păi, noi credeam că la ora asta sînteţi în Tahoe.

– Sînt încă tot în Keaton.

– A...

– La Motelul „Odihneşte-ţi oasele".

Auzi rîsul înfundat al lui Meredith.

– În apartamentul nupţial.

Meredith rîse şi mai tare.

– Are şi chicinetă!

Scoase un hohot ascuţit.

– Cred că şi pilotul vostru a nimerit aici, nefericitul. Ar trebui să-l invit la un poker.

– Ia seama, îl preveni serios Matt. O să-ţi ia toţi banii.

– Aici n-o să fie-n stare nici măcar să vadă cărţile. O să-i ia ochii patul în formă de inimă de catifea roşie şi scaunele purpurii de sa on. Cum e petrecerea?

– Am făcut un anunţ politicos spunînd că ai fost chemat cu treburi urgente. Meredith supervizează personalul şi face pe amfitrioana. Totul e-n regulă.

Zack ezită, gîndindu-se la inelul de logodnă de care avea nevoie şi la superbele bijuterii pentru care erau celebre magazinele exclusiviste ale reţelei Bancroft & Company.

– Meredith, ţi-aş putea cere o favoare?

– Orice, răspunse ea încet şi sincer.

– Am nevoie de un inel de logodnă, imediat – mîine dimineaţă, dacă e posibil. Ştiu ce vreau, dar aici nu-l pot găsi, şi dacă-mi arăt mutra în Dallas, au să mă recunoască. Nu vreau să alerge presa după mine şi să ia cu asalt orăşelul ăsta pînă-n ultimul moment.

Meredith înţelese pe loc.

– Spune-mi la ce te gîndeşti. Mîine dimineaţă, cînd se va deschide magazinul nostru din Dallas, am să-i telefonez directoarei de la departamentul de bijuterii fine şi-i voi cere să selecţioneze cîteva inele. Steve le poate lua pe la zece şi un sfert, ca să ţi le aducă.

– Eşti un înger. Uite ce vreau...

Capitolul 82

Sărbătorirea Bicentenarului într-un orăşel din Texas, îşi dădu Zack seama a doua zi, era o ceremonie elaborată, cu un discurs înălţător al primarului şi o săptămînă întreagă de festivităţi care includeau defilări pe strada principală, întreceri sportive, prezentări de vite şi o diversitate de distracţii.

– Ăsta-i primarul Addelson, i-l arătă Julie, cînd ajunseră în parcul din mijlocul oraşului şi se opriră la margine, unde riscau să-i vadă cît mai puţini oameni; dădu din cap spre bărbatul înalt, de aproape cincizeci de ani, care urca treptele cu pas vioi în pavilionul împodobit cu pînză roşie, albă şi albastră. Iar aia e soţia lui, Marian, în rochia galbenă de in, adăugă ea, arătîndu-i o femeie drăguţă, într-o rochie şic şi cu o pălărie, care stătea aşezată printre invitaţii de onoare, pe o tribună anume înălţată, într-o latură a pavilionului, privindu-şi soţul cum se pregătea să înceapă. Primarul Addelson a rămas văduv cu mulţi ani în urmă, continuă Julie. Marian era

decoratoare de interior la Dallas, şi a cunoscut-o acolo, acum doi ani. A adus-o aici, iar tata i-a cununat. Au un ranch superb lîngă oraş şi-şi construiesc o casă nouă pe colină. Sînt foarte drăguţi.

Zack o cuprinse cu braţele pe la spate, lipind-o de el cu fundul ei pietros, şi-i zîmbi în păr.

– Şi *tu* eşti foarte „drăguţă".

Rezemîndu-se de el, Julie îi simţi trupul tresărind şi întărindu-se.

– Şi tu la fel.

Înghiţind în sec, Zack încercă să se calmeze concentrîndu-se asupra primarului Addelson. Părul des al acestuia avea acea culoare blond-căruntă ciudată, care părea mai comună în Texas decît oriunde mai fusese Zack, dar era clar că primarului îi plăceau, la fel ca tuturor politicienilor, cuvîntările pompoase, căci vorbi aproape o jumătate de oră despre marea bătălie purtată cîndva pe pămîntul oraşului Keaton şi despre istoria localităţii, începînd cu fondatorii acesteia.

Zack compara în sinea lui calităţile individuale ale scenariilor pe care le citise în cursul săptămînii trecute – sau lipsa acestora – cînd îşi dădu seama că discursul se sfîrşise, iar acum primarul vorbea chiar despre el.

– Înainte de a trage salva de tun pentru deschiderea festivalului, aş dori să mai zăbovesc un minut pentru a vorbi despre vizitatorul special pe care-l avem în oraş. Nu e un secret pentru nimeni dintre dumneavoastră că Zack Benedict se află acum aici, în vizită la Julie Mathison. De asemenea, nu e un secret că măreţul stat Texas n-a fost prea prietenos cu el, sau aducător de noroc, în trecut. Ştiu cît de mult speraţi cu toţii să-l cunoaşteţi şi cît de nerăbdători sînteţi să-i schimbaţi impresia despre texani –

dar, oameni buni, cel mai bine e să-i daţi timp să ne cunoască în mod firesc. Ştiţi cu toţii prin ce a trecut şi aţi văzut cum îi iau oamenii cu asalt pe actorii de cinema şi-i bat la cap să le dea autografe. Probabil că Zack nu are nici un loc în lume unde să se poată relaxa şi să fie tratat cum le place oamenilor normali. Numai aici. Haideţi să-i arătăm cum e să ai un oraş de baştină ca al Juliei, unde oamenii ţin unii la ceilalţi şi-şi poartă de grijă între ei!

Această propunere fu întîmpinată cu o salvă lungă de aplauze, un ropot de tobe de pe estrada fanfarei şi zîmbete prietenoase de la sute de oameni care-i făceau cu mîna lui Zack. Acesta le răspunse politicos.

Spre plăcuta lui surprindere, orăşenii respectară sugestia primarului, iar Zack avu parte de cea mai plăcută şi liniştitoare zi într-un loc public pe care şi-o amintea din ultimii cincisprezece ani de zile.

Nu era imun nici faţă de atmosfera sărbătorească şi aroma specific americană a tot ceea ce se petrecea în jurul lui.

Pe măsură ce se apropia seara, se distra uluitor de bine cu tot felul de nimicuri, vizitînd tarabe cu produse artizanale, de la prăjituri de casă pînă la broderii, devorînd crenvurşti cu muştar şi glumind cu Ted şi Katherine pe seama jocurilor de noroc de la tarabe.

Dar, în fond, era cu Julie şi, aşa cum descoperise deja în Colorado, ea avea darul de a face cele mai banale lucruri să pară adevărate aventuri.

Mai era şi o mare favorită a orăşenilor, iar afecţiunea lor pentru ea părea să-l includă timid şi pe el – acum, cînd discursul ţinut cu o seară înainte în sala de sport le dădea motive să creadă că venise acolo „ca să se achite faţă de ea".

Zack dorea nespus să le-o dovedească, lor şi lumii întregi, punîndu-i în deget inelul de logodnă pe care-l alesese în aceeaşi dimineaţă, dar aştepta momentul potrivit.

După dezastrul întîmplat cu ultima ocazie cînd încercase să-i dăruiască un inel, era hotărît să compenseze totul printr-un moment vesel, romantic şi memorabil.

Acum, în timp ce mergea cu ea prin carnavalul zgomotos şi viu luminat, la apusul soarelui, era pe deplin conştient de diamantul cu tăietură radială, de zece carate, din buzunar, ca şi de privirile curioase şi zîmbitoare ale sutelor de cetăţeni din Keaton care se distrau cu caruselurile şi jocurile, întrebîndu-se cu toţii, fără îndoială, dacă şi cînd avea să-şi declare oficial intenţiile. Ocazional, observa diverşi oameni fotografiindu-i, dar cu discreţie.

– Vrei să ne dăm în scrînciob? o întrebă Zack, cînd Julie se opri să privească roata.

– Numai dacă-mi promiţi că n-ai să balansezi scaunul, răspunse ea, muşcînd dintr-o vată pe băţ şi dîndu-i şi lui o îmbucătură.

– Nici n-aş visa, minţi Zack, mestecînd. Julie, chestia asta are un gust îngrozitor. Cum poţi s-o mănînci? Mai dă-mi o gură.

Rîzînd, Julie mai smulse un cocoloş roz cleios, în timp ce le zîmbeau amîndoi cuplurilor care treceau pe alături, salutîndu-i prietenos.

– Am vorbit serios în legătură cu scaunul, îl preveni Julie, cînd Zack vîrî mîna în buzunar după bani. Sînt... cam... fricoasă în roţile astea.

– Tu? întrebă el neîncrezător. Femeia care era să ne omoare pe amîndoi acum cîteva minute, în capsula aia spaţială pe care ai făcut-o să se învîrtească?

– Aia era altceva. Eram închişi într-o cuşcă. Scrînciobu rile, continuă ea, dîndu-şi capul pe spate pentru a privi roata foarte înaltă, sînt deschise şi mă cam sperie.

Zack tocmai se pregătea să pornească spre casa de bilete, cînd un glas lătră în spatele lui:

– Ia fă-te-ncoa' neamule să cîştigi un inel suflat cu aur şi bătut în pietre false ve-re-ta-be-le! Dai jos cinci raţe şi-i cîştigi fetii inelu', dai jos zece şi-i cîştigi ditamai ursuleţu' de smotocit!

Zack se întoarse, aruncă o privire spre raţele mecanice care se mişcau într-un şir nesfîrşit, apoi la puştile cu aer comprimat rezemate de stand şi la tava cu inele pe care scînteiau pietre false „ve-re-ta-be-le" de toate culorile, de la galbenul ca al oului pînă la roşu sîngeriu.

Şi îi veni inspiraţia.

– Credeam că vrei să ne dăm în roată, observă Julie, cînd o luă de braţ, răsucind-o ferm în loc.

– Mai întîi, anunţă el, vreau să-ţi cîştig un inel de aur cu piatră falsă ve-re-ta-be-lă.

– Cîte trageri... vrei? întrebă omul de la stand, ezitînd cînd văzu chipul lui Zack. Da' io te ştiu de undeva, amice...

Îi luă banii şi-i dădu puşca, fără să-şi ia ochii de la chipul lui, apoi se întoarse spre Julie.

– Amicu' matale seamănă cu... îl ştii... cum îi zice... actoru'ăla... Îl ştii! o îndemnă el, cînd Zack ridică puşca, ignorîndu-l, şi verifică înălţătorul şi cătarea. Ştii de cine vorbesc, nu?

Julie răspunse la zîmbetul pieziş al lui Zack cu un surîs provocator, pe sub gene.

– Tipul ăla arătos? îl întrebă ea pe omul de la standul de tir. Aspru? Chipeş? Brunet?

– Mda, el!

– Steven Seagal! glumi Julie, iar Zack trase pe alături.

Coborînd puşca, o privi intrigat pe Julie, apoi ridică arma din nou.

– Nnţ, nu el, spuse omul. Ăsta-i mai înalt, puţin mai bătrîn, arată mai bine.

Zack îi aruncă un zîmbet fudul.

– Warren Beatty! exclamă Julie, iar Zack rată şi a doua împuşcătură.

– Julie, o preveni el din colţul gurii, cu umerii scuturîndu-i-se de rîs, vrei inel veretabel, sau nu?

– Nu, răspunse ea mofturoasă, vreau un ursuleţ veretabel!

– Atunci nu mai tot visa la concurenţii mei şi lasă-mă să- mpuşc odată afurisitele astea de raţe pînă nu se-adună aici şi mai multă lume!

Julie privi în jur şi văzu că, în ciuda dorinţei lor evidente de a respecta sfatul primarului şi a-l lăsa pe Zack în pace, mai mulţi orăşeni se opriseră să privească, atraşi de uluitorul spectacol al lui Zack Benedict jucînd în realitate o scenă cu împuşcături, ca în filme – cu deosebirea că ţintele erau raţe de tablă, nu mafioţi, spioni sau poliţişti corupţi.

Zack nimeri opt raţe din zece şi cineva aplaudă, apoi se opri în grabă.

– Întoarce-te cu spatele, iubito, spuse Zack. Îmi alungi concentrarea.

Cînd Julie se supuse, Zack vîrî mîna în buzunar, îi făcu cu ochiul omului de la stand şi puse repede inelul de logodnă cu diamant pe tavă, alături de cele cu sticle colorate, după care mai trase de două ori, ratînd intenţionat ţintele.

– Okay, îi spuse el Juliei, luînd tava, întoarce-te şi alege-ţi un inel.

Julie se întoarse.

– Cum? Nu primesc ursuleţ? întrebă ea, fără să-l observe pe şeful standului, care se holba cu gura căscată la tava cu inele.

– Îmi pare rău, am ratat ultimele două focuri. Care inel de-aici îţi place?

Julie coborî privirea spre curcubeul de sticle galbene, roz, roşii şi albastre, care sclipeau în monturile aurii ieftine.

Şi văzu diamantul. Mai mare decît toate pietrele false, scînteia strălucitor, reflectînd luminile roţii mari care se învîrtea alături.

Recunoscu tăietura, fiind aceeaşi de la diamantele de pe verigheta ei, iar cînd ridică privirea spre Zack, recunoscu şi expresia sobră şi tandră din ochii lui.

– Îţi place? o întrebă el.

Oamenii care-l văzuseră trăgînd simţeau că se întîmpla ceva, sau poate privirea holbată a omului de la stand îi atrase să vadă mai bine.

– Îmi place, răspunse zguduită Julie.

– Îl luăm cu noi şi găsim un loc unde să ţi-l pun în deget?

Julie dădu din cap, fără o vorbă, iar Zack luă inelul şi, cînd se întoarseră, mulţimea de gură-cască, văzîndu-i zîmbetul, începu să surîdă.

– Acolo, sus! o chemă Zack, trăgînd-o spre casa de bilete a scrînciobului. Mai repede, insistă el rîzînd, în timp ce omul de la standul de tir le striga uluit celor din jur:

– Tipul ăla... ăla care seamănă cu Warren Beatty... tocmai a scos din buzunar un diamant mare cum n-aţi văzut în viaţa vieţilor voastre, şi i l-a dat fetei!

Reverendul şi doamna Mathison stăteau de vorbă cu primarul, soţia acestuia şi cu părinţii Kathe-

rinei, care veniseră să ia parte şi ei la festivităţi. Stăteau lîngă un carusel, cînd Katherine şi Ted veniră în fugă, urmaţi de un grup de prieteni de-ai lor.

– Gata, e oficial! anunţă Ted, rîzînd. Julie şi Zack tocmai s-au logodit.

Într-un efort deliberat şi reuşit de a-şi pune tatăl în încurcătură, adăugă:

– Cu un inel pe care Zack l-a cîştigat la o tarabă.

– Nu mi se pare prea oficial, comentă reverendul Mathison, încruntîndu-se.

– Glumeam, tată. E un inel adevărat.

Toţi se întoarseră plăcut surprinşi, privind în jur după cei doi logodnici ca să-i felicite.

– Unde sînt? întrebă doamna Mathison, zîmbind radios.

Katherine arătă spre roata mare, care se oprise, iar la baza ei o mulţime ovaţiona zgomotos.

– Sînt acolo, sus, spuse ea, zîmbind spre scaunul din vîrf, deasupra lumii întregi.

Cînd ajunseră la scrînciob ca să-şi prezinte felicitările, mulţimea scanda:

– Sărut-o, Zack! Sărut-o!

– Să se pupe mirii!

– Să se pupe-pupe mirii! Să se pupe-pupe mirii! Să se pupe-pupe mirii!

Reporterul de la *„Keaton Crier"*, cu camera fotografică îndreptată spre cuplul din scaunul de sus, scanda alături de toţi ceilalţi.

Cu braţul pe după umerii Juliei, Zack îi ridică bărbia cu mîna liberă.

– Nu ne vor lăsa să coborîm pînă nu ne văd sărutîndu-ne.

Julie îşi muşcă buza, cu obrajii înroşindu-i-se ca focul şi ochii strălucitori de dragoste, acoperind protector cu palma inelul cu diamant pe care Zack i-l pusese în deget.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta aici, în faţa tuturor... Tu nu poţi suferi publicitatea.

Zack o strînse mai tare, trăgînd-o spre el.

– Ba genul ăsta de publicitate, nu. Toată lumea, şopti el, coborînd capul, a fost martoră la nefericirea noastră. Să vadă acum ce se întîmplă cînd un evadat înrăit se întîlneşte cu un înger care-a crezut în el. Sărută-mă, Julie.

În toiul uralelor care se înălţară de jos la vederea celor doi logodnici îmbrăţişaţi, primarul Addelson îi zîmbi soţiei sale şi-l privi pe Ted.

– Tatăl tău l-a pus să promită?

Cu umerii cutremurîndu-i-se de rîs, Ted răspunse:

– Mda!

– Bietul de el, comentă Addelson, privind în sus la sărutul lung şi profund pe care Zack i-l dăruia proaspetei sale logodnice. Atunci, n-o să suporte prea mult timp.

– Nnţ.

– Cînd are loc nunta?

– Zack zicea aseară c-ar vrea s-o facă în vreo două săptămîni, cel mult.

– Prea tîrziu, remarcă John Grayson, un prieten al lui Ted, cu un zîmbet complice. O să li se pară doi ani.

Îşi privi soţia.

– Mai ţii minte, Susan?

Femeia dădu din cap, uitîndu-se la Katherine.

– Socrul tău e un adevărat trădător al spiţei bărbăteşti.

– Şi unul foarte înţelept, adăugă primarul Addelson, redevenind serios.

– Nu de aceeaşi părere erai şi înainte de nunta noastră, scumpule, îi reaminti Marian Addelson.

– Nu, dar în noaptea nunţii, da.

Grayson se mai uită un moment la cuplul care se săruta, apoi adăugă:

– Cred că ştie despre figura cu duşul rece.

Capitolul 83

– Julie, nu, iubito. Nu mai suport, mormăi Zack peste cîteva seri, desprinzîndu-i fără tragere de inimă braţele de după gîtul lui şi ridicîndu-se în capul oaselor, pe canapeaua din living.

După două zile la motelul „Odihneşte-ţi oasele", Zack îşi dăduse seama că părinţii Juliei erau sincer lezaţi că nu locuia la ei, şi predase camera, acceptîndu-le recunoscător invitaţia.

Condiţiile erau mult mai bune, mîncarea, minunată, dar dormea în fosta cameră a Juliei, înconjurat de obiecte care-i aminteau de ea. În timpul zilei, în timp ce ea era la şcoală, lucra la ea acasă, citind scenarii, vorbind la telefon cu oamenii lui din California şi discutînd posibile afaceri cu producătorii, şi se putea gîndi şi la altceva decît la frustrarea sexuală tot mai intensă.

Dar cînd Julie venea acasă, îi arunca o singură privire şi dorinţa ducea inevitabil la preludiu, care ducea la fel de inevitabil la frustrare, şi totul se relua de la început.

Autocontrolul îi slăbise atît de mult, încît, în loc să stea acasă cu ea seara, începuse să prefere serile petrecute de amîndoi împreună cu prietenii ei, la restaurantul local şi diversele locuri de distracţie.

Cu două seri în urmă, se pomeniseră mozolindu-se împreună pe ultimul rînd al cinematografului, unde lucrurile nu puteau ajunge prea departe, iar în seara trecută, sugerase să se ducă la bowling, unde ştia că nu puteau ajunge nicăieri.

Înjurînd printre dinţi, Zack o îndepărtă ferm pe Julie de el şi se ridică de pe canapea.

– N-ar fi trebuit să mă las convins de tatăl tău să accept ideea asta ridicolă de celibat prenupţial. E arhaic, infantil şi fără rost! Mi-a făcut-o ca să se răzbune pe mine pentru că te-am răpit. E abil şi sadic! Singura dată cînd m-am simţit bine în legătură cu promisiunea asta a fost duminică, la biserică.

Julie îşi stăpîni un zîmbet neajutorat şi spuse, încercînd să pară serioasă:

– Şi de ce crezi că s-a întîmplat aşa?

– Ştiu foarte bine de ce! Ora aia în biserică a fost singura, în toată săptămîna trecută, cînd n-am avut o erecţie.

Nu era prima dată cînd Zack menţiona învoiala cu tatăl ei, dar devenise atît de sensibil, încît Julie aproape că se temea să-i spună că nu era singura victimă.

Era foarte mîndru şi, în esenţă, era o persoană foarte discretă. Din acest motiv, Julie nu era sigură cum ar fi reacţionat să afle că toţi bărbaţii din oraş care fuseseră cununaţi de tatăl ei ştiau prea bine prin ce trecea.

Ridică privirea, în timp ce Zack începea să se plimbe prin faţa ei.

– Am treizeci şi cinci de ani, o informă el înverşunat. Sînt un om rezonabil de sofisticat, cu un I.Q. deasupra mediei, şi nu numai că mă simt ca un adolescent hămesit după sex, dar mă şi port ca

unul dintre ei! Am făcut atîtea duşuri reci, încît mama ta probabil crede că am o obsesie cu curăţenia. Şi încep să devin tot mai iritabil.

Julie îşi dădu la o parte părul de pe frunte, se ridică şi-l privi cu exasperare amuzată.

– N-aş fi observat!

Cu un oftat iritat, Zack trînti pe masă scenariile din care citise, întrebînd-o:

– Ce crezi că ar trebui să facem astă-seară?

– Te-ai gîndit la beneficiile tranchilizante ale reorganizării dulapurilor din bucătărie? îl tachină ea, pufnind în rîs. Cu mine, întotdeauna a dat rezultate excelente. Am putea-o încerca şi împreună.

Zack deschise gura să dea un răspuns acid, dar telefonul sună, aşa că smulse receptorul din furcă şi-şi descărcă frustrarea pe persoana de la celălalt capăt al firului:

– Ce naiba vrei?

Sally Morrison, agenta lui de publicitate din California, răspunse sec:

– Bună seara şi ţie, Zack. Ce mult îmi place să stau de vorbă cu tine! Am sunat ca să vorbesc cu Julie. Trebuie să-mi spună dacă vrei ca invitaţiile la nuntă să fie duse mîine dimineaţă cu limuzina, sau prin curier. Am telefonat deja la cei cincizeci de norocoşi care vor primi mult rîvnitele invitaţii, aşa că vor avea timp să se pregătească pentru a ajunge în Texas duminică dimineaţa. Nimeni nu a refuzat. Betty şi cu mine, adăugă ea, referindu-se la secretara lui, am aranjat ca limuzinele să-i aştepte la D.F.W. şi să-i ducă la Keaton, şi le-am rezervat camere la hotelurile din Dallas.

O parte din iritarea lui Zack se risipi. Aşteptă ca Julie să intre în sufragerie, apoi întrebă, vorbind mai încet:

– Are idee cine-o să vină?

– Nu, să trăiţi. Conform instrucţiunilor tale de a-i face o surpriză, i-am spus să se aştepte la cincizeci dintre cei mai plicticoşi asociaţi ai tăi. Cincizeci şi unu, dacă mă pui şi pe mine la socoteală.

– Şi ziariştii? Cum ai să ne scapi de ei? Ştiu că sînt aici, şi că mă însor duminică. Toate canalele de ştiri numai despre asta vorbesc. Am văzut doar vreo doi reporteri dînd tîrcoale, şi păstrează distanţa. Mă aşteptam ca la ora asta să dea năvală ca lăcustele.

Sally ezită un moment.

– Julie ţi-a spus cum a hotărît să procedeze cu presa?

– Nu.

– A acceptat să fie prezenţi timp de o oră. Dacă nu eşti de acord, îmi va fi îngrozitor de greu să schimb aranjamentul.

– Care aranjament?

– Întreab-o pe Julie. Acum pot vorbi cu ea?

Zack îndepărtă telefonul de ureche şi se uită peste umăr.

– Julie, Sally are de vorbit cu tine.

– Vin imediat!

Julie intră, aducînd hîrtia pe care ţinea evidenţa tuturor detaliilor care ocupă mintea unei femei ori de cîte ori o nuntă este iminentă, iar Zack o privi cum îşi scotea cercelul din dreapta şi-şi prindea receptorul între umăr şi bărbie.

– Bună, Sally, salută ea cu o amabilitate plăcută care-l făcu pe Zack să se simtă ca un nesimţit irascibil, agresiv şi egoist care nu-şi putea controla propriile instincte sexuale, reuşind să se comporte ca un gentleman. Ce este?

Ascultă un minut, apoi spuse:

– Am să-l întreb pe Zack.

Îi zîmbi, ceea ce pe Zack îl făcu să se simtă şi mai prost, şi spuse:

– Sally vrea să ştie dacă să trimită mîine invitaţiile cu limuzinele sau prin mesager.

Îşi consultă lista.

– Limuzinele vor costa de patru ori mai mult.

– Limuzine, spuse Zack.

– Limuzine, repetă Julie la telefon.

După ce închise, Zack o privi lung, şi toată nervozitatea i se transformă în admiraţie. În ciuda presiunilor incredibile pe care le suporta, pregătindu-se pentru nunta de duminică, Julie nu-şi pierdea nici un moment calmul.

Rachel consumase luni întregi şi un sfert de milion de dolari din banii lui Zack pentru a crea un circ mediatic cu trei arene care necesitase eforturile a doi agenţi de publicitate şi o armată întreagă de servitori, consultanţi şi asistenţi – iar Rachel era obişnuită să facă faţă presiunilor vieţii de persoană publică. Însă chiar şi aşa, săptămîni în şir pînă în ziua nunţii, se purtase ca o scorpie turbată, înghiţind tranchilizantele ca pe bomboane.

Julie petrecuse săptămîna dinaintea nunţii numai cu ajutorul Katherinei şi, prin telefon, al angajaţilor din California ai lui Zack.

În acelaşi timp, îşi continuase munca la şcoală şi aranjase să subînchirieze casa, şi nici nu-şi pierduse calmul, nici nu-l neglijase pe Zack.

Întrucît toţi cetăţenii din Keaton făcuseră asemenea eforturi pentru a-l ajuta pe Zack să se simtă comod şi binevenit, şi pentru că Julie era atît de importantă în oraşul lor, se luase hotărîrea de a limita numărul invitaţilor la ceremonia de după-amiază doar la membrii familiei şi cîţiva prieteni apropiaţi, dar să invite tot cercul vast de prieteni şi

cunoştinţe ale familiei Mathison la recepţia de seară, care era programată să aibă loc în parc. Decizia de a invita şase sute cincizeci de oameni în locul unui grup redus şi intim fusese luată la insistenţele lui Zack.

În zilele pe care le petrecuse acolo, se bucurase de relaţii mai oneste cu nişte oameni simpli şi cinstiţi decît i se întîmplase oricînd în viaţa lui. În ciuda nemulţumirilor, îi plăceau enorm lucrurile fireşti pe care le făcuseră împreună.

Îi plăcuse să danseze cu Julie în restaurant, unde prietenii li se alăturau fără să-i deranjeze; îi plăcuse să se ducă la cinema, în oraş, să mănînce popcorn vechi, să se sărute pe rîndul din spate, iar apoi s-o conducă acasă, ţinînd-o de mînă.

În seara trecută, jucase biliard în casa soţilor Cahill cu Ted şi prietenii lui, în timp ce Julie, Katherine şi celelalte femei aduceau mîncare şi-şi înveseleau bărbaţii, apoi privise cu uimire cum Julie începuse o partidă cu cîştigătorul – şi-l învinsese.

Cumva, reuşise să facă toate aceste lucruri şi să aranjeze cu o duzină de femei localnice să se ocupe de aprovizionare, să angajeze muzicanţi, să parcurgă listele de melodii, să comande flori de la florăria locală şi să organizeze trimiterea corturilor albe de la Dallas, pentru bufetul din parc.

Zack, care ascultase periodic aranjamentele, spera amuzat că această a doua recepţie de nuntă a lui să compenseze prin atmosfera caldă şi festivă posibila lipsă a eleganţei şi a rafinamentului.

Dacă nu, avea toate şansele să devină un fiasco ridicol de sentimental – în care caz, nădăjduia din tot sufletul să plouă.

Singurul lucru care-o făcuse pe Julie să stea un moment pe gînduri fusese problema rochiei de mi-

reasă şi a rochiilor pentru Katherine, Sara şi Meredith, care aveau să fie domnişoarele ei de onoare. Meredith propusese soluţia cînd Julie o sunase ca s-o invite la nuntă: avea fotografii ale tuturor rochiilor existente în salonul nupţial al magazinelor Bancroft & Company, şi trimise catalogul prin poşta expres. Julie alese trei posibilităţi, care fură ridicate a doua zi din Chicago de pilotul familiei Farrell şi aduse la Keaton.

Rachel stătuse în cumpănă săptămîni de zile ca să-şi aleagă rochia de mireasă. Julie, Katherine şi Sara discutaseră două ore, se hotărîseră şi-şi duseseră rochiile la gemenele Eldridge, pentru ajustări. Meredith, care era la Chicago cu Matt, şi-o ajustase pe a ei acolo.

În tot acel timp, singura neînţelegere dintre Zack şi Julie avu loc în seara logodnei, cu privire la insistenţa încăpăţînată a lui Zack de a plăti el nunta. Pînă la urmă, se înţelese în particular cu tatăl Juliei care, din fericire, habar n-avea cît putea să coste o rochie de mireasă de la Bancroft & Company, nici combustibilul de avion, pe care Zack avea să i-l ramburseze lui Matt.

Zack se „înduplecase elegant" îndeajuns pentru a-l lăsa pe reverendul Mathison să contribuie cu două mii de dolari la cheltuielile de nuntă, apoi propusese – la fel de elegant, dar nu tot atît de cinstit – să lase în seama contabilului său din California sarcina ingrată de a achita toate facturile, urmînd să-i trimită înapoi reverendului Mathison toţi banii care mai rămîneau.

Acum, în timp ce o privea pe Julie care făcea însemnări pe listă, Zack se gîndea la toată tensiunea sub care trăia şi cît de graţios le rezolvase pe toate. În comparaţie, propriile lui zile fuseseră minunat de liniştite şi pline de împliniri. Scutit de întreruperile constante care-l deranjau de obicei în California, putuse citi scenarii, gîndindu-se ce proiect de film să aleagă.

Directorii studiourilor, producătorii şi bancherii aveau să-l aştepte pînă se întorcea acasă. Dramatica lui evadare din închisoare, capturarea, eliberarea ulterioară şi, acum, căsătoria cu învăţătoarea pe care o luase ostatică îşi combinaseră efectele pentru a face din el o „legendă" şi mai mare decît fusese înainte de a fi închis.

Nu era nevoie să citească revista *„Variety"* ca să ştie că era cel mai costisitor reprezentant al lumii filmului. Pe lîngă sarcinile profesionale, singura problemă de care trebuise să se ocupe personal în ultima săptămînă fusese chestiunea imaginii publice a Juliei.

Iniţial, cînd fuseseră prezentate benzile cu arestarea lui în Mexico City, Julie fusese considerată o eroină care capturase un ucigaş în serie bolnav la cap.

Peste cîteva săptămîni, cînd lui Zack i se dovedise nevinovăţia şi fusese eliberat din închisoare, aceleaşi imagini făcuseră din el un martir eroic al brutalităţilor poliţiei, iar din Julie, o căţea trădătoare care-l vînduse.

Pentru a n-o lăsa să sufere în continuare această pîngărire, Zack trimisese discret o copie a benzii primite de la Richardson la un prieten de la C.N.N., fără a o consulta în prealabil pe Julie.

În douăzeci şi patru de ore de la prima ei transmitere, lumea reacţionase faţă de suferinţa Juliei la fel cum făcuse şi Zack.

Acum, amintindu-şi tot ceea ce transpirase din viaţa ei în ultima săptămînă, Zack se simţea vinovat

şi ruşinat pentru irascibilitatea pe care i-o provocaseră, în fond, doar două săptămîni de celibat forţat în prezenţa unei femei pe care o dorea mai mult decît şi-ar fi imaginat că era posibil. Pornind spre ea, îi luă lista din mîini, o sărută pe frunte şi-i spuse încet:

– Eşti o femeie uluitoare, iubito. Din păcate, te măriţi cu un nesimţit temperamental şi obsedat sexual, care întîmplător te doreşte cu disperare.

Julie se aplecă înainte şi-l sărută cu destulă ardoare pentru a-l face să geamă, îndepărtîndu-se din nou.

– Tot ce ai de făcut, îi reaminti ea, e să-ţi calci cuvîntul, sau să-i spui tatălui meu că tîrgul pe care l-ai încheiat cu el s-a contramandat.

– N-am să-mi calc naibii cuvîntul!

Chicotind, Julie clătină din cap, apoi luă iar lista şi-şi scoase din păr creionul, ca şi cum ar fi şi uitat acel sărut care lui îi aprinsese sîngele-n vene.

– Ştiu. Aş fi dezamăgită dacă ai face-o.

– S-ar putea să ajute, răspunse Zack, iraţional de iritat de aceeaşi răbdare pe care cu doar cîteva momente în urmă i-o admirase, dacă aş crede că aranjamentul ăsta antisexual te-ar scoate şi pe tine din minţi măcar pe jumătate din cît mă scoate pe mine.

Julie aruncă lista în lături şi se ridică, iar Zack îşi dădu seama pentru prima dată că nu era nici pe departe atît de senină pe cît crezuse – sau, poate, irascibilitatea lui începuse s-o obosească în sfîrşit.

– În seara asta trebuie să fim pe terenul de baseball, mai ţii minte? îl întrebă ea nervoasă. E un meci special între echipa de juniori, la al cărei antrenament am ajutat tot anul, şi rivala ei din Perseville. Ai acceptat să arbitrezi şi toţi sînt în culmea emoţiei.

Hai să nu ne certăm. Sau, dacă ţii cu tot dinadinsul, măcar să ne certăm pentru meci.

Zack acceptă, şi aşa făcură. Trei ore mai tîrziu, sub privirile uimite ale celor două echipe de juniori şi ale părinţilor ce umpleau tribunele, Zack Benedict culese neplăcutele roade ale săptămînii de nerăbdare nejustificată pe care i-o impusese viitorul său socru. Ghemuit după placa de-acasă în timpul celei de-a şaptea runde, cu bazele pline şi scorul egal, Zack privea dinapoia măştii de arbitru cum al doilea alergător favorit al Juliei gonea spre baza de-acasă.

– Out! strigă el, aruncîndu-şi braţul în sus.

Aşa cum descoperise deja în timpul celor şapte runde dinainte, texanii luau foarte în serios meciurile de juniori ale fiilor lor, şi nici chiar un actor de cinema celebru pe care toţi începuseră să-l placă nu era imun faţă de indignarea adresată oricărui arbitru care lua o decizie nepopulară, oricît de corectă. Galeria din Keaton începu să huiduiască şi să urle dezaprobator.

Pentru Julie, care stătea pe banca antrenorilor, decizia lui Zack împotriva echipei ei nu era numai nepopulară, ci părea şi nedreaptă, la fel cum considerase şi celelalte două decizii dinainte. De astă dată, nu se mai mulţumi doar să scrîşnească din dinţi, ci sări de pe bancă şi intră în teren, ca să se ia la harţă cu el.

– Eşti nebun? izbucni ea, spre uimirea neîncrezătoare a lui Zack. A fost în teren!

– A fost out! insistă Zack.

Julie îşi trînti mîinile în şolduri, fără să-i pese de strigătele şi rîsetele care începeau să se audă din tribune, şi spuse furioasă:

– Îţi descarci frustrările ridicole pe echipa mea şi n-am să permit!

Zack o privi din poziția lui ghemuită, începînd să se enerveze la rîndul său din cauza acestei acuzații publice nedrepte – şi jenante.

– A fost out! Şi acum, treci înapoi la locul tău, pe banca antrenorilor!

Prea tîrziu, îşi dădu seama că rîsetele care o urmăriră pe Julie în timp ce se conforma furioasă, întorcîndu-se spre bancă, aveau să-i aducă la limită nervii şi-aşa întinşi la maximum.

Al treilea interceptor al ei dădu două lovituri şi se feri de o aruncare care trecu la un milimetru de a fi ratată.

– Bătut trei! strigă Zack.

Şi, fiindcă fusese la limită, chiar şi din locul de unde privea ei, nu fu surprins deloc cînd mulțimea mugi dezaprobator. Totuşi, fu foarte surprins cînd Julie sări de pe bancă, strigîndu-le jucătorilor ei dezamăgiți să rămînă pe teren, şi porni spre el ca o scorpie zbîrlită.

– Ai nevoie de ochelari! explodă ea, tremurînd de furie. A fost minge, nu bătut, cum ştii foarte bine!

– A fost out!

– Ba n-a fost! Eşti atît de ocupat încercînd să le dovedeşti tuturor cît de obiectiv arbitrezi, încît îmi nedreptățeşti mie echipa!

– Mingea a fost afară, şi-ai să ieşi şi tu afară, dacă o mai ții mult aşa!

– N-ai îndrăzni să mă dai afară de la meciul ăsta!

Zack se ridică încet.

– Faci o scenă, se răsti el. Stai jos!

– N-a fost nici o scenă! ripostă Julie – şi, spre uimirea lui, împrăştie cu piciorul pămînt pe placa de-acasă, pentru ca Zack să trebuiască să-l şteargă. Uite, *asta* e o scenă! adăugă ea furioasă.

– Ai ieşit din joc! strigă Zack, ridicînd brațul în gestul inconfundabil al arbitrului care elimină un antrenor, iar văzduhul parfumat al serii explodă de huiduieli şi urale, urlete şi aplauze, în timp ce Julie ieşea de pe teren.

– Joacă mingea! răcni Zack, făcînd semn celeilalte echipe şi întorcîndu-se în spatele plăcii de-acasă.

Cu coada ochiului, văzu poziția țeapănă a umerilor Juliei, legănatul uşor al şoldurilor ei şi părul care-i flutura în jurul umerilor, în timp ce se ducea spre bancă şi-şi lua puloverul. Ştia că avea să-şi regrete fapta. Julie urma să se asigure, ba bine că nu.

Tînărul Willie Jenkins era de aceeaşi părere. În timp ce ieşea de pe teren pe lîngă Zack, îl preveni cu glasul lui gîjîit şi răsunător:

– Ai dat de dracu', Zack!

Echipa Juliei pierdu cu trei la patru. Cînd învinşii şi părinții lor se adunară la un restaurant local, pentru masa şi băuturile rituale de după fiecare meci, Julie îi aştepta acolo.

Îi consolă şi lăudă pe toți băieții şi nu avu nimic să-i spună lui Zack, cînd acesta încercă să-i ofere ceva de băut.

Ceilalți adulți păreau dispuşi să uite că arbitrajul lui costase echipa lor un meci, iar cîțiva se oferiră să-i facă cinste cu cîte o bere, dar Julie îi întoarse ostentativ spatele, continuînd să discute cu Katherine, Sara Mathison şi alte cîteva prietene de-ale ei.

Avînd de ales între a încerca s-o împace în public, ceea ce în nici un caz n-avea de gînd să facă, sau a se retrage la bar unde-i văzuse pe Ted, Carl, John Grayson şi primarul Addelson mîncînd pizza după meci, Zack preferă a doua soluție.

Ted îl văzu venind spre ei şi se întoarse, rezemîndu-se cu coatele de barul din spatele lui.

– Ai făcut o mişcare neinspirată în timpul meciului, Zack, zîmbi el.

– Foarte neinspirată, fu Carl de acord.

– Neinspirată rău, le ţinu isonul primarul Addelson, chicotind şi aruncîndu-şi în gură o mînă de alune.

– A fost o decizie corectă, declară sec Zack.

– O fi fost corectă decizia, replică Addelson, dar mişcarea a fost proastă.

– Dracu' s-o ia, replică Zack, mai furios decît ar fi crezut că era posibil, fiindcă Julie continua să-l ignore. Dacă nu ştie să piardă, n-ar trebui să joace!

Din cine ştie ce motiv, această platitudine răsuflată îi făcu pe toţi patru să rîdă în hohote.

Zack nu-i luă în seamă, tot mai furios pe măsură ce-şi dădea seama în ce situaţie absurdă, nedemnă şi nedreaptă ajunsese. Avea treizeci şi cinci de ani, valora peste o sută de milioane de dolari, şi cu excepţia celor cinci ani în închisoare, îşi petrecuse toată viaţa mîncînd în cele mai fine restaurante, locuind la cele mai bune hoteluri şi fraternizînd cu oameni celebri şi talentaţi ca el. Iar acum, era obligat să mănînce pizza în picioare, într-o bombă prăpădită din prospera metropolă Buricu Şarpelui, Texas, ignorat de o persoană care-ar fi trebuit să se simtă onorată că voia să se însoare cu ea! Îl bătea gîndul să iasă din restaurant, să-i citească drepturile, apoi s-o ducă direct în pat, aşa cum merita să poată face orice mascul adult cu femeia pe care o dorea de nevastă. Ăsta nu mai era un tîrg încheiat cu tatăl ei, era o răzbunare meschină din partea unui nesimţit arogant şi manipulator care bubuia cu Biblia-n masă...

Zack se desprinse de bar.

Mîna lui Addelson i se depuse grea pe umăr, în timp ce primarul îi spunea pe un ton părintesc:

– Ascultă sfatul unui om care-a trecut prin ce trăieşti tu acum: n-o face.

– Ce? se răsti Zack.

Ted se aplecă pe lîngă primar, zîmbindu-i.

– Ia-ţi ceva rece de băut, mănîncă un hamburger, şi pe urmă du-te acasă şi mai fă un duş rece, şi stai cuminte încă o săptămînă. Într-o zi, îţi vei aminti de toate astea rîzînd.

– Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

– Vorbim despre ceea ce se cunoaşte în general prin oraşul nostru ca Metoda Mathison de Mizerie Prenupţială, îi explică blajin Ted. E modul bine intenţionat al tatălui meu de a reface elementul de suspense şi anticipare al nopţii nunţii, într-o epocă în care el consideră că perechilor le lipseşte vraja, fiindcă se reped s-o înhaţe prematur.

Fălcile lui Zack se strînseră de furie, cu convingerea greşită că tatăl Juliei mersese efectiv prin oraş, spunîndu-le tuturor despre învoiala ridicolă pe care i-o impusese lui, ca răzbunare pentru că-i răpise fiica.

– Ce ziceai? întrebă el.

John Grayson îi auzi întrebarea şi se aplecă şi el, din spatele lui Ted.

– A şi-nceput să asurzească.

Într-o încercare de umor obscen, adăugă:

– Ştii de la ce se spune că se trage asta, nu?

Ted luă o înghiţitură din pahar.

– Nu, din treaba aia se orbeşte, nu se asurzeşte.

– Despre ce paştele mă-sii vorbiţi?

– Vorbim despre tine, prietene, răspunse Ted.

Nu Julie e aia care nu ştie să piardă, ci tu. La fel cum ni s-a întîmplat şi nouă. Jumate din bărbaţii din oraşul ăsta au fost convinşi să încheie acelaşi tîrg ca tine, şi cei mai mulţi dintre noi – ăştia care l-am respectat – am ajuns să ne luăm la ceartă din nimic cu viitoarele noastre soţii.

Furia şi frustrarea lui Zack se evaporară într-o fracţiune de secundă.

– Spune-i, primarule, îl invită Ted.

– E un iad. Am cu zece ani mai mult ca tine, fiule, şi nu mi-a venit să cred cît de tare voiam ceva, numai fiindcă acceptasem să mă abţin. Are efect şi asupra femeilor, numai că eu sînt de părere că lor le e mai uşor pentru că le place să-l vadă pe masculul speciei redus la o stare de nevoie disperată. Teoria asta nu-i a mea, adăugă el zîmbind, ci o generalizare pe care-am auzit-o de la un profesor de sociologie, în anul doi la A. & M. Apropo, unde-ai făcut colegiul? Arăţi ca un yankeu, dar accentul e un pic pe-alături.

Încă ezitînd între nemulţumire şi neîncredere faţă de Metoda Mathison, Zack şovăi cu răspunsul, ştiind că Addelson încerca să destindă atmosfera. Apoi privi profilul drăgălaş al Juliei şi se gîndi la faptul amuzant că frustrarea lui sexuală era cunoscută şi înţeleasă de majoritatea bărbaţilor din restaurant, aşa că, oftînd iritat, capitulă.

– La U.S.C.

– În ce ţi-ai luat licenţa?

– În finanţe şi cinematografie.

– Dublă licenţă?

Zack dădu din cap, cu ochii tot la Julie, încă nedorind să facă o a doua încercare publică de a-i potoli furia nedreaptă împotriva lui.

În capătul opus al barului, Ed Sandell îşi agăţă

cizma scîlciată de stinghia taburetului şi se şterse cu batista pe ceafa arsă de soare, după care se uită la ceilalţi doi muncitori agricoli de lîngă el.

– Soră-mea, Holly, l-a cunoscut pe Benedict duminică, la biserică, spuse el, arătînd cu capul spre Zack, care stătea lîngă tonomat. A zis că-i băiat de treabă.

– E un fătălău, replică Jake Barton, împingîndu-şi pălăria pe ceafă. Aşa-s toţi ăia de la Hollywood.

– Aiurea, îl contrazise Martin Laughlin. Vreau să zic, tipu a stat cinci ani la răcoare, temniţă grea.

– Mare lucru. Tot fătălău e. Uită-te ce blugi are pe el. Luaţi drept din raft de la casa de modă.

– Hai, mă Jake, insistă Laughlin. Nu numai c-a stat cinci ani la pîrnaie, da' a mai şi avut boaşe să evadeze.

– Da, şi l-au înhăţat. I-un fătălău, declară impacabil Jake.

Ed Sandell îi făcu semn ospătăriţei şi spuse alene:

– Astă-seară a arbitrat meciu' cu Perseville. Julie Mathison i-a făcut gît pentru-o decizie, şi a dat-o afară de pe teren.

Jake Barton ridică privirea.

– Nu pe bune?

– Pe bune!

Pe chip i se aşternu respectul. Întoarse capul spre Zack Benedict, apoi se uită la chelneriţă, cu un zîmbet şmecher.

– Tracy, spuse el, du-i un pahar domnului Benedict, şi trece-l în contu' meu.

În partea opusă a salonului, Julie aruncă pe furiş o privire spre Zack. Acesta i-o surprinse, cu o expresie de nepătruns. În aşteptare. Ultimele rămăşiţe ale furiei ei se stinseră.

Îl iubea atît de mult, şi trecuseră prin atîtea împreună...!

Fusese nedreaptă în seara asta, şi o ştia. Ar fi vrut să-l lase să îndrepte situaţia mai devreme, cînd ajunseseră la restaurant, ca să nu trebuiască să-şi calce mîndria în picioare şi să se ducă la el acum, cînd era clar că se uita toată lumea.

Pe de altă parte, hotărî ea, scuzîndu-se faţă de oamenii cu care stătea de vorbă, ar fi fost o nebunie să mai irosească un singur minut din viaţa lor cu cearta asta ridicolă.

Cînd ajunse la Zack, înclină din cap spre primar, spre fraţii ei şi spre John Grayson, apoi îşi înfundă mîinile în buzunarele şortului, ezitînd.

– Ei? întrebă moale Zack, încercînd să nu observe cît de delicios i se întindea tricoul peste sîni.

– Aş vrea să comand ceva de mîncare, spuse ea.

Dezamăgit că nu-i acorda satisfacţia unei scuze, Zack ridică privirea şi o chemă din cap pe ospătăriţă, care se apropie în grabă.

– Ce să fie, băieţi? întrebă Tracy, privind spre carnetelul şi creionul din mînă, pentru a-şi ascunde jena cauzată de celebra lor ceartă pe terenul de baseball.

– Nu mă pot decide, spuse Julie.

Mutîndu-şi privirea dinspre chelneriţă către logodnicul ei, îl întrebă serioasă:

– Să comand cenuşă-n cap, Zack? Sau pînză de sac?

Buzele lui Zack tresăriră într-un zîmbet.

– Tu ce-ai prefera?

Julie o privi pe ospătăriţă, care încerca zadarnic să rămînă serioasă.

– Cîte un rînd din fiecare, te rog, Tracy.

– Cu brînză şi ardei iute pe deasupra, adăugă Zack, dînd de înţeles că era vorba de pizza, în timp ce o cuprindea pe Julie cu braţul pe după umeri şi o strîngea cu putere lîngă el.

În timp ce Tracy se îndepărta, Julie mai strigă pe urmele ei:

– A, şi-o pereche de ochelari cu lentile bifocale pentru arbitru, Tracy!

Un oftat scăzut de uşurare se răspîndi prin tot restaurantul, şi imediat rîsetele şi rumoarea crescură dramatic.

Porniră spre casă prin aerul răcoros al serii de primăvară, ţinîndu-se de mînă.

– Îmi place aici, îi spuse Zack, în timp ce coteau pe trotuarul străzii ei. Nici nu-mi dădusem seama cîtă nevoie aveam de puţină normalitate. Din ziua cînd am ieşit din închisoare, o clipă n-am mai stat să mă relaxez.

Cînd Julie deschise uşa din faţă şi dădu să intre, Zack clătină din cap, rămînînd pe verandă.

– Nu mă mai ispiti, o tachină el, strîngînd-o la piept pentru un sărut pe care-l dorea cît mai scurt.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi începu să-i dea drumul, dar Julie îşi strînse braţele pe după gîtul lui, sărutîndu-l din toată inima.

Zack pierdu lupta, iar gura i se deschise flămîndă peste a ei, în timp ce mîinile i se zbăteau nervoase pe lîngă sîni, după care îi cuprinseră fesele şi o ţinu strîns lipită de trupul lui excitat, sărutînd-o pînă luară foc amîndoi.

Cînd în sfîrşit îşi desprinse gura de a ei, Julie continuă să-l ţină cu braţele pe după gît şi să-şi frece obrazul de pieptul lui, ca o pisicuţă care, după ce-i arătase ghearele, acum şi le retrăsese în teci. Trupul ei încă mai stătea îndesat într-al lui, iar Zack

se întreba cît de înțelept ar fi fost să se tortureze cu încă un sărut, cînd Julie își lăsă capul pe spate, zîmbindu-i îmbietor. Își simți tot trupul încordîndu-se și zvîcnind ca reacție la privirea aceea provocatoare, și clătină din cap, fără tragere de inimă.

– Gata, drăcușorul meu frumos. Deja sînt așa de excitat că abia mă mai țin pe picioare. Și-n plus, adăugă el cu întîrziere, încercînd să pară sever, încă nu te-am iertat pentru că nu mi-ai spus că tatăl tău îi chinuiește cu învoiala lui nesuferită pe toți bărbații care-i cer să le oficieze nunta.

În lumina lunii, îi văzu ochii luminîndu-se de un zîmbet jenat.

– Mă temeam că te-ai simți mult mai incomod dacă știai că toți ceilalți știau prin ce treci.

– Julie, spuse el, trăgîndu-i șoldurile spre bărbăția sa dură pentru a-și dovedi următoarele cuvinte, mai incomod decît mă simt acum nici nu se poate.

– Nici pentru mine! răspunse ea cu atîta convingere, încît Zack izbucni în rîs și o sărută din nou, după care o îndepărtă de el cu blîndețe.

– Mă faci foarte fericit, spuse el, cu un zîmbet tandru. În viața mea nu m-am distrat mai grozav decît mă distrez cu tine.

Capitolul 84

Așezat la biroul reverendului Mathison, cu două zile înainte de nuntă, Zack ridică privirea din scenariul pe care-l citea și-i zîmbi absent lui Mary Mathison.

– Zack dragă, spuse ea cam abătută, punînd pe

birou o farfurie cu fursecuri proaspăt coapte, aș putea să-ți cer o favoare deosebită?

– Categoric, răspunse el, întinzînd mîna spre farfurie.

– Nu-ți strica pofta de mîncare cu prea multe fursecuri, îl preveni.

– O să am grijă, promise el, cu un zîmbet băiețesc.

În cele aproape două săptămîni cît stătuse în casa lor, Zack își formase o afecțiune profundă și sinceră pentru viitorii lui socri.

Erau ca părinții pe care nu-i avusese niciodată, și aveau casa plină de rîsetele și iubirea care din familia lui lipsiseră. James Mathison era inteligent și bun.

Stătea treaz pînă noaptea tîrziu, cunoscîndu-l tot mai bine pe Zack, învingîndu-l la șah și povestindu-i întîmplări minunate din copilăria Juliei și a lui Ted. Îl trata pe Zack ca pe fiul lui adoptiv, îl prevenea să economisească bani și să fie strîns la pungă, și-l sfătuia sever să nu facă filme deochiate. Mary Mathison era mămoasă cu Zack, îl certa că muncea prea mult, apoi îl trimitea în oraș la cumpărături ca și cum ar fi fost propriul ei fiu. Pentru Zack, care niciodată în viața lui de adult nu fusese trimis la o măcelărie sau la curățătoria chimică, fusese atît înduioșător, cît și deconcertant să primească o listă de tîrguieli și să fie expediat de-acasă.

– Cum face față Mary, cu toate planurile astea de nuntă? întrebase măcelarul, dîndu-i lui Zack un pui împachetat în hîrtie albă. Are grijă cu tensiunea, nu-i așa?

Patronul curățătoriei chimice îi dăduse lui Zack un vraf de fețe de masă pe care le curățase.

– Nu costă nimic, spusese el. Cu toții ne facem

datoria pentru nuntă, cu cea mai mare plăcere. Vă căsătoriți cu o fată dintr-o familie extraordinară, domnule Benedict.

– Cea mai extraordinară familie, răspunse Zack, cu deplină sinceritate.

Acum, își ascunse expresia preocupată cînd văzu îngrijorarea pe care Mary Mathison încerca să și-o ascundă, în timp ce-și netezea șorțul, privindu-l.

– Ce favoare vrei? întrebă el, adăugînd pe un ton tachinător: dacă vrei să-ți curăț cartofii ca ieri, o să te coste o tavă de fursecuri în plus.

Mary Mathison se așeză pe marginea unui scaun.

– Nu-i nimic de soiul ăsta. Am nevoie doar de un sfat... sau, mă rog, de o asigurare.

– Despre ce? se interesă Zack, pregătit s-o asigure în legătură cu orice.

– Despre ceva ce-a făcut Julie, la încurajarea mea. Am nevoie de un răspuns ipotetic din partea ta – ca bărbat.

Zack se rezemă de spătar, acordîndu-i toată atenția lui.

– Continuă.

– Să zicem că un om – soțul meu, de exemplu, începu ea pe un ton vinovat, iar Zack își dădu seama imediat că omul respectiv era fără îndoială reverendul Mathison, să zicem că are o rudă în vîrstă, cu care s-a certat demult, iar eu știu sigur că această rudă în vîrstă a vrut foarte mult să se împace cu el pînă nu era prea tîrziu. Dacă noi – adică Julie și cu mine – am mai și și că nunta Juliei ar putea fi ultima – și cea mai bună – ocazie pentru asta, am face bine sau rău să invităm aici ruda aceea fără ca lui să-i spunem?

Zack își stăpîni ideea necaritabilă și amuzantă

că avea ocazia să i-o plătească viitorului său socru pentru nesuferita sa învoială. Totuși, nu considera că planul Juliei și al lui Mary Mathison era bun, și tocmai se pregătea s-o spună, cînd doamna Mathison adăugă pe un ton umil:

– Problema e că am făcut-o deja.

– Înțeleg, răspunse el cu un ușor zîmbet. În cazul ăsta, nu vă mai rămîne nimic altceva de făcut decît să sperați c-o să iasă cît mai bine.

Femeia dădu din cap și se ridică, aranjîndu-și șorțul.

– Așa ne gîndeam și noi. Cel mai important de reținut, adăugă ea pe un ton semnificativ, în timp ce se pregătea să plece, e că nu-i bine să porți pică. Biblia ne previne să-i iertăm pe cei care greșesc față de noi. Domnul a spus foarte, *foarte* clar acest lucru.

Cu o expresie potrivit de gravă, Zack răspunse:

– Da, doamnă, am auzit și eu.

– Zi-mi mamă, îl corectă ea, apoi se apropie și-l cuprinse de umăr pentru a-l îmbrățișa cu afecțiune maternă, făcîndu-l să se simtă foarte tînăr – și foarte deosebit. Ești un om de ispravă, Zack. Un om foarte de ispravă. Jim și cu mine sîntem mîndri că te avem în familia noastră.

O oră mai tîrziu, Zack ridică iar privirea, cînd Julie reveni de la cursuri și se uită peste umărul lui.

– Ce-i asta? îl întrebă ea sărutîndu-l pe obraz, cu mîinile pe umerii lui.

– Scenariul unui film pe care cred că mi-ar plăcea să-l fac. Se intitulează „Ultimul interludiu", dar are unele probleme majore care necesită multă muncă.

Îi spuse cîte ceva despre poveste și problemele respective, iar Julie îl ascultă cu atenție.

– Aş dori să-ţi cer o favoare importantă. Mîine nu e numai ultima mea zi de cursuri, ci şi ultima seară cu femeile pe care le-am învăţat să citească. Ar însemna foarte mult pentru ele dacă ar crede că ai făcut un efort deosebit doar ca să le cunoşti. Aş dori în special s-o cunoşti pe Debby Sue Cassidy. E atît de isteaţă, şi mai e şi foarte deprimată, crezînd că dacă după cîteva luni nu poate citi ca o absolventă de colegiu, asta înseamnă că n-are nici o speranţă. E foarte cultivată – a ascultat cărţi înregistrate pe bandă, explică ea, cînd Zack o privi nedumerit – şi are un mod minunat de a vorbi, foarte simplu, dar care în acelaşi timp te face să *simţi* ceea ce spune. Vrea să scrie şi ea o carte într-o zi.

– Nu toată lumea vrea asta? o tachină Zack.

Julie îl privi vinovată, apoi dădu din cap.

– Probabil. Dar n-o desconsidera. Cu puţină încurajare din partea unui om pe care-l admiră în mod deosebit...

– Eu, adică?

Rîzînd, Julie îl sărută pe frunte.

– Cum ai ghicit?

– La ce oră vrei să apar mîine?

– Pe la vreo şapte. Aşa, ne va rămîne timp destul şi pentru repetiţie.

– E o întîlnire. Apropo, una dintre doamnele gemene m-a oprit pe stradă şi m-a chemat în magazinul ei ca să le văd broderiile. Nu sînt expert, dar arată foarte bine.

– Voi, orăşenii, sînteţi toţi la fel, îl tachină ea. Credeţi că talentele înfloresc numai în marile oraşe. Florarul nostru local a fost selecţionat de Asociaţia Florarilor ca să conducă o echipă care va decora Casa Albă pentru Balul de Inaugurare! Aşteaptă numai să vezi cum o să arate recepţia noastră de la

nuntă! Toate femeile care lucrează pentru asta vor fi invitate, aşa că se străduiesc de două ori mai mult să realizeze pentru noi ceva minunat.

– Atîta vreme cît eşti şi tu acolo, şi vom fi căsătoriţi, va fi oricum minunat, răspunse Zack, evitînd prudent să exprime o opinie despre competenţa doamnelor care lucrau pentru pregătirea recepţiei.

Pe neaşteptate, Julie deveni serioasă şi puţin cam neliniştită.

– Voi fi şi eu acolo. În momentul de faţă, important e să mă iubeşti suficient ca să mă ierţi dacă aş face ceva ce ţie ţi s-ar putea părea prostesc, sau măcar foarte nepotrivit.

– Asta nu implică un alt bărbat, nu-i aşa?

– În nici un caz!

– Atunci, răspunse mărinimos Zack, vei constata că sînt cel mai iertător dintre oameni. Dar cînd e vorba de tine şi de alţi bărbaţi, se pare că am o undă de gelozie uite-atîta de mare! adăugă el, cu gîndul la Paul Richardson. Şi-acum, ia zi, ce prostie ai făcut?

– A, n-am spus că am făcut aşa ceva, ocoli ea răspunsul. Era doar o întrebare retorică. Acum trebuie s-o ajut pe mama cu cina, adăugă, bătînd brusc în retragere.

– Eşti sigură că nu e nimic în neregulă?

– Încă nu e nimic în neregulă, declară evaziv Julie şi dispăru pe uşă.

În ciuda asigurărilor Juliei, Zack avu în tot timpul cinei senzaţia că ceva îi tulbura clar şi pe ea, şi pe părinţii ei. Imediat ce masa fu strînsă, reverendul şi doamna Mathison îşi anunţară intenţia de a pleca în vizită la nişte prieteni şi plecară într-o grabă suspectă care spori impresia lui Zack că se întîmpla

ceva ciudat. Apoi, Julie îi refuză oferta de a o ajuta la bucătărie, ceea ce iar era neobişnuit, aşa că Zack se întoarse în cabinet, nedumerit de comportamentul lor straniu. Peste o jumătate de oră, tocmai citea nişte documente legale pe care i le trimisese avocatul lui, cînd Julie apăru în uşă.

– Zack, spuse ea cu un zîmbet o idee cam prea strălucitor, a venit cineva să te vadă.

Zack se ridică, intră în living, şi se opri locului, cu privirea ţintită spre femeia bătrînă care stătea în mijlocul camerei, cu un baston în mînă. Vocea ei suna exact aşa cum şi-o amintea – fermă, rece şi arogantă. Cu o înclinare regală din cap, spuse:

– E mult de cînd nu ne-am văzut, Zachary.

– Nu suficient de mult, răspunse el răstit.

Întorcîndu-şi privirea îngheţată spre Julie, o întrebă:

– Care dracu' e ideea?

– Ideea, răspunse calmă Julie, e să asculţi ceea ce are să-ţi spună bunica ta.

Zack dădu să se întoarcă şi să iasă, dar Julie îi puse mîna pe mînecă.

– Te rog, iubitule. De dragul meu. Să fie ăsta darul tău de nuntă pentru mine. Eu mă duc în bucătărie să pregătesc ceaiul.

Zack îşi smulse privirea dinspre faţa ei şi se uită cu dispreţ la Margaret Stanhope.

– Zi ce-ai venit să spui şi pe urmă pleacă naibii din viaţa mea şi să nu mai apari!

În loc să riposteze verbal, bătrîna dădu din cap şi spuse cu voce întretăiată:

– Am venit să-ţi spun ce... ce îngrozitor de rău îmi pare pentru tot ce ţi-am făcut.

– Perfect, replică Zack sarcastic. Acum, ieşi afară.

– Am mai venit şi să-ţi cer iertare.

– Nu fi ridicolă.

– Şi să-ţi spun că... că...

Nu putu continua fraza şi privi neputincioasă după Julie, în aşteptarea unui ajutor, dar Julie se dusese deja la bucătărie. Ridicînd mîna într-un gest rugător, şopti:

– Zachary, te rog...!

Zack coborî privirea spre mîna aristocratică întinsă către el; acum era îmbătrînită şi mult mai slabă, împodobită numai cu verigheta din aur. Cînd refuză să i-o ia, femeia îşi lăsă mîna să cadă pe lîngă trup şi spuse, ridicînd bărbia cu mîndrie.

– N-am să mă milogesc.

Întorcîndu-se spre ferestre, îşi îndreptă umerii şi, privind spre strada liniştită din faţa casei, continuă:

– Totuşi, am venit să-ţi explic nişte lucruri şi am s-o fac.

Tăcu un moment, iar cînd vorbi din nou, în voce i se simţea o incertitudine pe care Zack nu i-o mai auzise niciodată.

– La scurt timp înainte de moartea lui Justin, mă dusesem la etaj să pun o vază cu flori proaspăt culese pe masa de lîngă palier. V-am auzit certîndu-vă în camera lui. Nu vă puteaţi înţelege care dintre voi s-o însoţească pe Amy Price la balul de la clubul country...

Îşi trase respiraţia, cutremurată, apoi continuă:

– Peste cîteva minute, s-a auzit o împuşcătură, iar Justin a fost găsit mort.

Aruncînd o privire peste umăr, spuse cu îndîrjire:

– Am ştiut că minţeai cînd le-ai spus poliţiştilor că trăseseşi accidental cu arma, şi ţi se citea în

ochi. Numai că am... am crezut că mințeai și cînd ai spus că-l omorîseşi accidental.

Zack îi privi fața marcată de regret și făcu un efort să nu reacționeze, dar era uimit că-l auzise certîndu-se cu Justin și-și dădea seama, cu întîrziere, cît de incriminator trebuia să i se fi părut acel incident. De fapt, se certaseră pentru că Justin încerca să se eschiveze de la a o însoți pe Amy Price la bal și insista că o făcea de hatîrul lui Zack.

– Te rog, spuse ea cu voce răguşită, zi ceva!

Cînd Zack tăcu, Julie interveni cu blîndețe, dintr-o latură a camerei:

– Doamnă Stahnope, de ce nu le-ați spus polițiștilor despre cearta lui Zack cu Justin?

Margaret Stanhope îşi coborî privirea spre mîinile împreunate pe baston, parcă ruşinată de propria ei slăbiciune.

– N-am putut, răspunse ea. Nu suportam să-l mai văd pe Zachary în ochi, dar nu suportam nici gîndul că va fi închis. Şi astfel, încheie, ridicînd privirea spre chipul de nepătruns al lui Zack, te-am alungat, să nu te mai văd. Departe de casă, de fratele şi de sora ta. Ştiam că aveai să supraviețuieşti cu mult succes, adăugă ea, cu vocea îngroşată de emoție. Înțelegi... ştiam că erai cel mai puternic dintre nepoții mei, Zachary.

Trase din nou aer în piept, cu un sunet aspru, şi continuă:

– Şi cel mai inteligent. Şi cel mai mîndru.

Cînd Zack nu reacționă nici acum, spuse:

– Bunicul tău v-a pus pe tine şi pe Foster să promiteți că nu-mi veți spune niciodată că Justin s-a sinucis, şi nici de ce. Foster a încălcat această promisiune în ziua cînd ai fost eliberat din închisoare. A considerat că deja ți se făcuseră prea multe nedreptăți şi nu mai suporta povara făgăduielii. Acum eu sînt aceea care trebuie să poarte povara tuturor greşelilor pe care le-am făcut față de tine. Eu te-am lăsat fără fratele şi sora ta, eu te-am alungat din casa ta de drept, eu am făcut-o pe Julie să creadă că erai cu adevărat capabil de crimă. Şi tot eu am speriat-o atît de tare, încît a ajuns să te trădeze autorităților.

Terminînd ce avea de spus, îl aşteptă să răspundă, şi cum Zack tăcea în continuare, o privi neajutorată pe Julie.

– Ți-am spus că n-o să mă ierte. Seamănă prea mult cu mine ca să accepte o simplă scuză pentru ceea ce e de neiertat.

Se întoarse şi porni spre uşă, apoi se opri, privindu-l pe Zack cu un zîmbet chinuit.

– Ce jalnic trebuie să arăt în ochii tăi acum! Şi cît de oarbă! Mi-am irosit toată viața călindu-mă să nu-l iubesc pe bunicul tău, şi apoi pe tine. Iar acum, Julie îmi spune că amîndoi m-ați iubit mai mult decît mi-aş fi imaginat vreodată. Aşa că-mi voi petrece restul zilelor regretîndu-mi prostia şi anii pierduți, cruzimea şi orbirea. O pedeapsă aşa cum mi se cuvine, nu eşti de aceeaşi părere, Zachary?

– Nu, izbucni Julie, simțind conflictul interior al lui Zack, vizibil în felul cum i se încleştau şi i se relaxau fălcile. Nu e deloc o pedeapsă pe merit, şi nici el nu consideră aşa!

Întinzînd mîna, îi atinse bărbia rigidă, refuzînd să dea înapoi la vederea răcelii de gheață din ochii lui.

– Zack, spuse ea încet, nu lăsa să se întîmple asta. Acum poți să-i pui capăt. Ştiu că ai iubit-o pe bunica ta, ştiu că aşa a fost! Ți-am auzit-o în voce, cînd ai vorbit despre ea, în Colorado. Te-a auzit

certîndu-te cu Justin chiar înainte de a muri, ai ştiut asta pînă azi?

– Nu, răspunse el scurt.

Strîngîndu-şi mîna pe braţul lui, Julie îl rugă disperată:

– Pe mine m-ai iertat pentru ceva mult mai grav!

Doamna Stanhope se întoarse să plece, apoi se opri şi scoase din poşetă o cutiuţă de catifea.

– Am adus asta pentru tine, spuse ea, întinzîndu-i-o.

Cînd Zack refuză s-o ia, adăugă, în timp ce i-o dădea Juliei:

– E ceasul bunicului tău.

Îndreptîndu-şi umerii, dădu din cap spre Julie şi spuse cu un zîmbet şters:

– Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai încercat să faci azi. Eşti o tînără remarcabilă, caldă şi curajoasă – o soţie pe măsură pentru nepotul meu.

Pe ultimele cuvinte, glasul i se frînse şi întinse mîna spre clanţă.

În spatele ei, Zack spuse scurt:

– Julie a făcut ceaiul. Probabil ar dori să mai rămîi.

Era singura declaraţie de pace pe care putea s-o facă, dar ambele femei înţeleseră perfect.

Doamna Stanhope îl privi pe bărbatul chipeş şi mîndru care supravieţuise şi triumfase în faţa unui destin incredibil, apoi spre femeia tînără şi curajoasă pe care o iubea.

– Şora şi fratele tău aşteaptă în maşină, îi spuse ea cu voce răguşită. Ar dori să te vadă, dacă n-ai nimic împotrivă.

Julie îşi ţinu respiraţia, în timp ce Zack ezita, apoi îl văzu ieşind încet pe veranda din faţă. Se opri acolo, privind spre limuzina parcată la bordură, cu mîinile în buzunare. Nu voia să pornească spre maşină, nici măcar să-i întîmpine la jumătatea drumului, dar le oferea o şansă.

Cei doi înţeleseră.

Portiera din spate a limuzinei se deschise şi un băiat cu costum închis la culoare şi cravată se repezi afară, urmat mai încet de mama şi de unchiul lui, care se apropiară pe alee.

Urcă în goană treptele verandei şi se opri în faţa lui Zack, cu capul ridicat, studiindu-i chipul.

– Chiar eşti unchiul meu Zack? întrebă el.

Zack coborî privirea spre copilul brunet şi zîmbi fără tragere de inimă, cînd îşi dădu seama că trăsăturile familiei Stanhope nu se dezminţiseră nici de data asta; băiatul semăna leit cu el la aceeaşi vîrstă.

– Da, răspunse. Tu cine eşti?

Băieţaşul zîmbi.

– Sînt Jamison Zachary Arthur Stanhope. Poţi să-mi spui Jamie, ca toată lumea. Mămica mea mi-a pus numele Zachary după tine. Ce s-a mai înfuriat bunica! mărturisi el.

Zack se aplecă şi-l ridică în braţe.

– Nici nu mă mir, răspunse el sec.

Din uşă, Julie privea tabloul de familie. Îl auzi pe Zack spunînd încet:

– Bună, Elizabeth.

Apoi văzu, zîmbind printre lacrimi, cum sora lui urcă grăbită treptele şi i se aruncă în braţe. Fratele lui Zack îi întinse mîna, cu o expresie nesigură.

– N-am să te condamn dacă nu-mi strîngi mîna, Zack, spuse el. În locul tău, nici eu n-aş face-o.

Zack îşi mută nepotul şi sora înlăcrimată în stînga şi-i întinse fratelui său mîna dreaptă. Alex i-o privi, o luă într-a lui, apoi îşi cuprinse fratele într-o

îmbrățișare zdravănă, bătîndu-l pe umăr.

Jamie îşi privi mama, bunica, apoi pe Julie.

– De ce plîng toate? îl întrebă el pe Zack.

– Alergie, minți Zack cu un zîmbet liniştitor. Tu cîți ani ai?

În noaptea aceea, aşezați pe treptele verandei din fața casei Juliei, priveau stelele licărind pe catifeaua neagră a cerului, în timp ce ascultau serenada corului de greieri din jur.

– O să-mi fie dor de locul ăsta, spuse încet Julie, rezemată de pieptul lui.

– Ştiu, răspunse Zack. Şi mie o să-mi fie.

În ultimele două săptămîni, făcuse două deplasări de afaceri în California, şi cu ambele ocazii abia aşteptase să se întoarcă la Keaton şi la Julie, cu o nerăbdare aproape copilărească.

A doua zi trebuia să zboare pînă la Austin pentru o întîlnire matinală cu Comisia de Justiție Penală a statului Texas, care analiza măsurile disciplinare cuvenite contra lui Wayne Hadley. A doua zi, urma să se căsătorească.

– Aş vrea să nu trebuiască să te duci mîine la Austin.

Zack o sărută pe creştetul capului, apoi îi cuprinse talia cu brațele.

– Şi eu aş vrea.

– Nu uita să te întorci cît poți de repede.

– De ce? o tachină el. Plănuieşti să-mi mai aduci pe cap nişte rude înstrăinate?

Îi ridică fața spre el.

– Mai ai multe?

– Nu! răspunse ea cu convingere.

Văzîndu-i încercarea de a zîmbi, Zack îi săltă bărbia în sus cu degetul.

– Ei, acum ce mai e?

– Nu-mi place să te apropii de nimic care are de-a face cu închisorile.

Zack zîmbi liniştitor, dar tonul îi rămase implacabil.

– E un lucru pe care trebuie să-l fac, dar n-ai nici un motiv de îngrijorare.

În glumă, adăugă:

– Dacă încearcă să mă închidă, ştiu că pot conta pe tine ca să mă ajuți să evadez la timp pentru nuntă.

– Ai dreptate! răspunse ea cu atîta convingere, încît Zack izbucni în rîs.

– Mîine seară la şapte voi fi la tine la şcoală, îi promise el.

Capitolul 85

Mirosul nostalgic de acuarele şi guaşe asaltă nările lui Zack, în timp ce mergea încet pe culoarul pustiu, spre singura clasă unde ardea lumina, în capătul coridorului.

Apropiindu-se de uşă, auzi rîsete de femei şi se opri imediat ce intră, neobservat un moment, privind în jur la pupitrele joase ocupate de şapte femei în toată firea.

Julie stătea rezemată de catedră, în fața tablei scrise cu cretă, deasupra căreia erau agățate desenele copiilor, şi litere gigantice ale alfabetului erau răspîndite prin clasă. Era deja îmbrăcată pentru cina care avea să urmeze după repetiția generală, cu părul strîns într-un coc larg care o făcea să arate uluitor de sofisticată.

Zack tocmai admira felul cum îi stătea rochia de vară mulată pe trup, de culoarea piersicii, cînd Julie ridică privirea şi-l văzu.

– Ai venit tocmai la timp, îi spuse ea, îndreptîndu-se de lîngă catedră, cu un zîmbet. Am terminat lecţia şi depănam amintiri, la o mică petrecere de rămas-bun.

În timp ce spunea acestea, arătă cu capul spre un mic tort şi nişte pahare de plastic de pe catedră, apoi îi întinse mîna. Trăgîndu-l înainte şi înlănţuindu-şi degetele printre ale lui, le explică femeilor:

– Zack a venit aici în seara asta pentru că dorea foarte mult să vă întîlnească înainte de a pleca, mîine seară.

Şapte feţe îl studiau cu toate expresiile posibile, de la stînjeneală vizibilă pînă la uluire totală.

– Pauline, începu ea, aş dori să-mi cunoşti logodnicul. Zack, ea e Pauline Perkins...

Pe la a doua prezentare, Zack îşi dădu seama că Julie avea grijă să dea impresia că onoarea de a face cunoştinţă îi revenea lui, nu lor. O făcea pur şi simplu spunîndu-i cîte ceva special despre fiecare femeie, iar Zack le vedea încordarea risipindu-se, înlocuită de zîmbete.

Impresionat de tactul ei, se îndreptă după ce strînse mîna ultimei femei şi veni lîngă Julie, la catedră.

Momentul de tăcere stingherită fu alungat dintr-o dată de o tînără de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu un copil mic într-un scaun cu bretele, aşezat pe locul de alături, pe care Julie o prezentase ca fiind Rosalie Silmet.

– Nu doriţi... puţin tort? izbucni ea, stîngace, dar hotărîtă.

– Nu refuz niciodată un tort bun, minţi Zack zîmbind, ca s-o liniştească, apoi se întoarse spre catedră şi-şi tăie o felie.

– Eu l-am făcut, preciză ezitant femeia.

Zack tocmai se întorcea, cu felia de tort de ciocolată în mînă, cînd o văzu pe Julie articulînd mut spre ea un cuvînt:

– Cum?

– Am...

Umerii slabi ai tinerei se îndreptară.

– Am *citit* reţeta! declară ea cu atîta mîndrie, încît Zack simţi un junghi ciudat în piept. Iar Peggy ne-a adus aici cu maşina, adăugă ea, arătînd cu capul spre femeia numită Peggy Listrom. Peggy a citit cu voce tare toate tăbliţele străzilor pe lîngă care am trecut.

– Puţin îi pasă de asta! replică Peggy Listrom, înroşindu-se ca focul. Oricine e-n stare să citească tăbliţele străzilor.

– Nu oricine, răspunse Zack, căci în acel moment, privindu-le pe femei cu expresiile lor pline de însufleţire şi speranţă, ar fi făcut *orice* ca să se asigure că plecau din clasă cu un sentiment deosebit. Julie mi-a spus că nici ea n-a ştiut să citească, multă vreme.

– V-a *spus* ea asta? întrebă una dintre ele, uimită că Julie mărturisise.

Zack dădu din cap.

– Am admirat-o enorm pentru că a avut curajul să-şi schimbe situaţia.

Privind-o pe Peggy Listrom, adăugă cu un zîmbet:

– Cînd înveţi să citeşti şi hărţile, îmi explici şi mie care-i şmecheria? Cum desface cineva o hartă, cum mă pierd!

Cineva chicoti, iar Zack adăugă:

– Cine-a adus punciul?

Se ridică o mînă.

– Eu!

– Ai citit rețeta?

Femeia clătină din cap atît de mîndră, încît Zack rămase nedumerit, pînă cînd adăugă:

– Este din cutie. Am citit *eticheta.* La băcănie. Costă un dolar şi şaizeci şi nouă de cenți. Şi prețul l-am citit.

– Pot să beau şi eu puțin?

Femeia dădu din cap, iar Zack simți acelaşi fior straniu în piept în timp ce turna lichidul roşu într-un pahar de plastic. Era atît de preocupat, încît vărsă puțin pe manşeta cămăşii, iar Rosalie Silmet sări în picioare.

– V-arăt eu unde-i spălătorul, ca să vă dați cu apă rece.

– Mulțumesc, răspunse Zack, temîndu-se să nu-i lezeze sensibilitățile cu un refuz. Cred că sînt emoționat în seara asta pentru că le-am cunoscut pe elevele Juliei, glumi el. Mă tem că dacă nu vă place de mine, o să contramandeze nunta, adăugă, în timp ce ieşea din clasă pe urmele lui Rosalie Silmet, simțind că realizase ceva minunat cînd grupul izbucni în hohote de rîs.

La întoarcere, petrecerea începuse să se spargă, şi toate erau îngrijorate că Julie va întîrzia la repetiția pentru nuntă.

– Mai e destul timp, le spuse ea, în timp ce Zack stătea pe margine, sorbind din punci. O observă pe Rosalie Silmet aplecîndu-se să-i şoptească insistent ceva lui Debby Sue Cassidy, care clătină din cap. Pînă acum, protejata Juliei – o tînără cu păr şaten drept, vîrît după urechi şi ținut cu o bentiță – nu prea vorbise, îşi dădu seama Zack, întrebîndu-se

oare ce o impresiona pe Julie atît de mult la ea. Celelalte eleve erau mult mai atrăgătoare.

– Julie, spuse Rosalie, Debby Sue a scris o poezie de rămas-bun, da' acum nu mai vrea să ți-o citească.

Dîndu-şi seama imediat că el era motivul, Zack vru să intervină, rugînd-o şi el, dar Julie spuse mai repede, pe un ton liniştitor şi încurajator:

– Te rog, Debby, citeşte-mi-o.

– Nu-i prea grozavă... se eschivă Debby, disperată.

– Te rog.

Cu mîinile tremurîndu-i, luă fără tragere de inimă o hîrtie de pe pupitru.

– Nu rimează...

– Nu e nevoie ca orice poezie să rimeze. Unele dintre cele mai frumoase poezii de pe pămînt nu au nici o rimă. Încă n-a scris nimeni o poezie numai pentru mine, adăugă Julie. Sînt onorată.

Aceste cuvinte părură să-i dea curaj lui Debby, ai cărei umeri se îndreptară. Aruncînd o privire temătoare spre Zack, spuse:

– Am intitulat-o „Mulțumită lui Julie".

Iar cînd citi, vocea începu să-i devină tot mai puternică şi emoționată cu fiecare cuvînt:

Mi-a fost ruşine,
Acum sînt mîndră.

Lumea a fost neagră,
Acum e strălucitoare.

Mergeam cu capul plecat,
Acum merg cu capul sus.

Aveam visuri.
Acum, însă, am *speranța.*

Mulțumită lui Julie.

Zack o privi lung, în timp ce cuvintele acelea simple şi expresive i se rostogoleau prin minte, cu paharul de punci uitat la jumătatea distanței spre gură.

O văzu pe Julie zîmbind şi cerînd să păstreze poezia, după care o strînse la piept cu acelaşi gest cu care strînsese inelul lui, în Mexico City. Apoi petrecerea se sfîrşi, iar Zack îşi luă rămas bun şi privi cum femeile ieşeau din clasă.

În timp ce Julie îşi elibera catedra, se duse spre avizierul de pe peretele lateral, dar mintea nu-i stătea la desenele copiilor.

Îşi tot amintea poezia pe care tocmai o ascultase, cea care exprima perfect propriile lui sentimente față de Julie, şi se gîndea încontinuu la ea aşa cum fusese în Colorado, cînd întinsese mîna spre el, cu fața plină de uimire, în timp ce încerca să-l facă să înțeleagă:

O, Zack... cînd le văd descoperind că ştiu să citească, parcă aş ține un miracol în mînă.

Un elastic zbură pe lîngă urechea lui şi ricoşă din avizier, iar Zack ridică privirea, crezînd că de deasupra căzuse ceva. Al doilea îi şuieră pe lîngă tîmplă, şi mai aproape decît primul, şi se întoarse, zîmbind şi încercînd să-şi alunge sentimentele prea intense. Julie stătea rezemată de catedră, cu un al treilea elastic întins pe degete, țintindu-l.

– Bine ochit, Wyatt, încercă el o glumă.

– Am învățat cu experți, replică Julie cu un uşor zîmbet, dar fără să se lase amăgită de încercarea

lui de a avea haz. Ce te frămîntă, Benedict? se interesă încet, în timp ce-şi cobora brațul, schimbînd fără efort ținta asupra unei cărți de pe masa din colț. Şi o nimeri.

Servieta ei era închisă deja, iar Zack porni spre catedră, neştiind sigur cum să-i răspundă la întrebare.

Era clar că Julie ştia ce-l muncea, căci îşi înclină capul într-o parte, cu brațele încrucişate pe piept, şi-l întrebă cu nevinovăție:

– Cum ți-au plăcut elevele mele?

– Mi-au... Debby Sue Cassidy a ta e altceva. Toate sînt... nu aşa cum mă aşteptasem. Mai mult nu pot spune.

– Acum cîteva luni, pe nici una din ele n-ai fi putut-o face să scoată o vorbă, dacă erai aici.

– Acum mi s-au părut destul de sigure pe ele.

– Aşa crezi? îl întrebă ea pe un ton ciudat, îndoielnic. Dacă ştiau că vei veni în seara asta, n-aş fi reuşit să le aduc încoace. Nevasta măcelarului vine la recepția noastră de nuntă, părinții tuturor elevilor vin şi ei, pînă şi *nevasta omului de serviciu* vine. Dar pe nici una dintre aceste femei nu le-am putut convinge că vreau sincer să le invit, şi am petrecut cu ele mai mult timp decît cu oricare dintre celelalte. Atît de puțin se respectă pe ele însele. După ce-am venit din Colorado cu banii pe care-i obținusem în Amarillo, am comandat teste specializate pentru a le evalua aptitudinile.

– Cum poți testa pe cineva care nu ştie să citească?

– Unu la unu. Oral. Dacă ai materialele potrivite, e foarte simplu. Şi nu-i spui „testare", fiindcă sînt atît de nesigure, încît doar la auzul cuvîntului se timorează. Ştii ce-am descoperit?

Zack clătină din cap, fascinat de zelul ei şi umilit de grija pe care le-o arăta.

– Am constatat că Debby ştia deja să citească la nivelul clasei a treia, iar două dintre celelalte au handicapuri de învăţare moderate, motiv pentru care nu ştiu să citească. Şi mai ştii de ce au la fel de mare nevoie ca de a fi învăţate?

Cînd Zack clătină iar din cap, îi spuse cu durere în voce:

– Au nevoie de *mine*. De o persoană care să ţină la ele. Dumnezeule, să le vezi cum... cum *înfloresc* cînd altă femeie crede în ele şi-şi petrece puţin timp cu ele. Nici nu e nevoie să fie o profesoară – doar o altă femeie. S-au înfiinţat cîteva grupuri prin ţară, unele dintre ele finanţate de corporaţii, iar unul se numeşte „Alfabetizarea. Dă-o mai departe". Are un program naţional dedicat în exclusivitate femeilor. N-am ştiut despre el pînă acum două zile.

Ascultînd-o, privind-o, Zack nu ştia dacă să se ofere să completeze un cec sau să predea la o clasă.

– Ştiu că Rachel a conchis că nu putea renunţa la cariera ei imediat ce vă căsătoriserăţi, iar eu... eu trebuie să-ţi spun că în California vreau să predau mai departe, Zack. La femei adulte, nu la copii. Vreau să mă implic în programul acela, insistă ea, aproape cu disperare.

– Şi de-asta ai vrut să vin aici astă-seară, comentă el sec, gîndindu-se cît de absurdă era comparaţia între ambiţia neînfrînată şi egocentrică a lui Rachel şi dorinţa Juliei de a-şi ajuta semenele.

Înţelegînd complet greşit motivul tonului său, Julie ridică ochii spre ai lui şi-l rugă:

– Am daruri de dat, Zack. *Trebuie* să fac asta.

Zack o cuprinse în braţe şi o strînse la piept.

– Darul eşti tu, şopti el fierbinte. Ai mai multe faţete decît diamantul ăsta pe care-l porţi în deget, şi sînt nebun după toate...

Cînd înalţă capul şi slăbi puţin strînsoarea, Julie îşi frecă degetul pe cravata lui de mătase cu modele, privindu-l cu o expresie ezitantă.

– Debby a rămas fără slujbă fiindcă familia la care lucra de cînd era adolescentă se mută. Nu e pregătită să facă altceva în afara muncilor de gospodărie...

Zack îi ridică bărbia şi cedă pe loc:

– Am o casă foarte mare.

Capitolul 86

– Eşti sigur că totul e gata la biserică? îl întrebă Zack pe Matt Farrell, în timp ce-şi vîra grăbit butonii prin manşetele cămăşii de smoking.

– Totul e gata, în afară de tine, chicoti Matt.

Întrucît fusese nevoit să participe la repetiţia din seara trecută şi nu putuse da telefon din casa Mathison fără riscul de a fi auzit, Zack trebuise să se bazeze pe Matt şi Meredith, care veniseră în ajun şi înnoptaseră în casa Juliei, pentru schimbul de informaţii şi instrucţiuni de ultim moment între el şi Sally Morrison.

– A venit toată lumea din California?

– Sînt la biserică.

– Ai prevenit-o pe Meredith să n-o lase pe Julie să se uite în biserică înainte de a porni spre altar? continuă Zack, legîndu-şi cravata neagră în faţa oglinzii. Nu vreau să ştie cine e aici. Trebuie să fie o surpriză.

– Meredith şi Katherine Cahill n-o scapă din mînă. N-o să poată nici să respire fără a fi văzută de una dintre ele. Cred că la ora asta are senzaţia că s-au lipit de ea cu clei de oase şi se întreabă de ce.

Zack îşi luă pe el sacoul negru de smoking.

– Eşti sigur că Barbra e aici?

– E aici, cu acompaniatorul după ea. Am vorbit aseară, la hotelul din Dallas. Acum stă în loja corului, aşteptînd să înceapă ceremonia.

Zack îşi trecu o mînă peste obraz, ca să se asigure că era bărbierit perfect.

– Ce oră e?

– Patru fără zece. Ai zece minute ca să ajungi la biserică. Ted Mathison e deja acolo. Pe drum, am să reiau rolul pe care trebuia să-l înveţi aseară, la repetiţie.

– Am avut deja o repetiţie generală, spuse sec Zack. Am mai trecut o dată prin asta, mai ştii?

– Există cîteva deosebiri esenţiale, îi reaminti Matt, cu un zîmbet.

– Serios? Care?

– Data trecută nu erai atît de fericit ca acum, dar erai mult mai calm.

Mai exista încă o diferenţă majoră între nunta trecută şi aceasta – şi, în pofida falsei sale indiferenţe, Zack o ştia.

O ştia încă înainte de a coborî din maşină în faţa mulţimii zîmbitoare şi a se opri în dreptul viitorului său socru, într-o biserică luminată de lumînări şi parfumată din belşug cu buchete de trandafiri albi legaţi cu panglici de satin. De astă dată, se simţea o stare de bucurie calmă, reverenţioasă, în timp ce o aştepta pe Julie la altar.

O privi pe Meredith pornind prin naos spre el într-o rochie de mătase verde ca merele, urmată de Katherine şi Sara în rochii identice, toate trei frumoase, zîmbitoare şi senine, ca şi cum ar fi simţit, la fel ca Zack, cît de normal şi firesc era ceea ce avea să se întîmple.

Muzica de orgă atinse un crescendo, iar Zack simţi că-i creştea inima la vederea priveliştii care-l întîmpină.

Pornind spre el, într-un nor de mătase albă aplicată cu ceaţa voalului plutind în urmă, o vedea pe femeia pe care o răpise, cu care rîsese şi pe care o iubea. Mergea prin lumina lumînărilor, cu faţa strălucitoare, iar în ochi i se vedea toată iubirea din lume, făgăduiala copiilor lui încă nenăscuţi, o viaţă plină de toată bucuria pe care o avea de dăruit. Vedea toate acestea, apoi o văzu făcînd ochii mari cînd vocea Barbrei Streisand se înălţă din balconul corului, intonînd cîntecul pe care-i ceruse Zack să-l cînte în timp ce Julie mergea prin naos.

Demult, foarte departe, visat-am într-o zi...
Şi-acum, visul acela e-n faţa mea, aci.
Mult timp, deasupra, cerul, a fost acoperit,
Dar astăzi, norii negri cu toţi s-au risipit...
Aici eşti, în sfîrşit.

Simt fiorii pe spinare şi-mi vine să suspin,
A mea este acuma lampa lui Aladdin.
Visul ce l-am avut nu mi-a mai fost negat.
O singură privire, şi-atunci am şi aflat...
Că tu ai fost acela demult ce l-am visat.

Zack întinse mîna spre a Juliei şi i-o luă ferm într-a lui, după care se întoarseră spre altar.

Reverendul Mathison zîmbi şi ridică mîinile cu cartea.

– Dragi prieteni, ne-am adunat cu toţii aici, în faţa lui Dumnezeu...

În partea din faţă a bisericii, Matthew Farrell se uita fix în ochii soţiei lui; Ted şi Katherine Mathison îşi zîmbeau cu gingăşie.

Spre fundul bisericii, Herman Henkleman îşi mişcă mîna, căutînd-o pe a lui Flossie Eldridge, şi-i petrecu degetele printre ale ei, strîns.

Pe rîndul din spatele lor, tînărul Willie Jenkins observă schimbul de priviri al celor din bătrîni şi-şi încleştă mîinile, apoi o înghionti pe fetiţa din spatele lui şi anunţă rîzînd, într-o şoaptă scenică sonoră:

– Pun pariu că Herman Henkleman n-o să primească învoiala reverendului Mathison. E prea bătrîn ca să mai aştepte...

La care, fetiţa replică înţepată:

– Mai taci din gură, Willie, nici nu ştiu despre ce vorbeşti.

Nedescurajat, Willie insistă:

– Fratele meu mai mare mi-a spus că învoiala le cere să nu se sărute pînă-n noaptea nunţii.

– Pfui! făcu fetiţa cu un fior, îndepărtîndu-se de el cît putea de mult. Auzi acolo – să se sărute!

Capitolul 87

Recepţia din parc, despre care Zack se aşteptase să fie destul de simplă, se vădi a fi o festivitate opulentă, cu lumini licărind în copaci şi mese acoperite cu pînză albă gemînd sub munţi de mîncare preparată cu multă artă care era la fel de gustoasă

ca tot ceea ce furnizaseră vreodată cei ce-l aprovizionau pe Zack.

Stînd într-o parte cu Matt Farrell, îl văzu pe Patrick Swayze întrerupîndu-l pe Harrison Ford, care dansa cu Julie, şi zîmbi în sinea lui amintindu-şi faţa ei şocată în faţa şirului de primire, cînd Zack începuse să-i prezinte pe aproape toţi bărbaţii despre care spusese că erau actorii ei favoriţi de cinema.

După uimirea de la început, însă, Julie îşi revenise şi se purtase cu celebrii ei oaspeţi atît de graţios şi neafectat, încît Zack nu-şi mai încăpuse-n piele de mîndrie.

– Splendidă nuntă, Zack, spuse Warren Beatty, ţinîndu-şi soţia de mînă şi jonglînd cu o farfurie de hors d'oeuvres în cealaltă. Mîncarea e fantastică. Ce-s chestiile astea, la urma urmei?

Zack se uită în farfurie.

– Costiţe la proţap, răspunse el scurt. În stil texan.

Cînd plecară, Zack se uită la ceas, apoi o căută în jur pe Julie şi o văzu dansînd iar cu Swayze, rîzînd de o glumă pe care i-o spunea actorul.

– I-a captivat pe toţi, comentă Matt cu un zîmbet admirativ.

– Mai ales pe Swayze, constată Zack, remarcînd cît de bine dansa Julie cu Patrick Swayze şi încercînd să nu observe cît de strîns o ţinea în braţe.

Peste cîteva minute, Matt îi dădu un ghiont şi arătă cu capul spre Meredith:

– Uită-te şi tu ce trebuie să îndur – ăsta-i al treilea dans al lui Costner cu ea. Meredith e o mare admiratoare a lui, adăugă el.

– Şi viceversa, după cîte se pare. Noroc că amîndoi sînt însuraţi, preciză Zack zîmbind alene.

Punîndu-şi paharul de şampanie pe masa de alături, mai spuse:

– Cred că e destul de tîrziu ca să-mi revendic ultimul dans, apoi să plecăm.

– Te grăbeşti să-ţi începi luna de miere?

– Nici nu ţi-ar veni să crezi cît mă grăbesc! glumi Zack.

Îi strînse mîna lui Matt, dar nu-i mulţumi pentru anii de prietenie neabătută şi nenumăratele favoruri pe care i le făcuse.

Recunoştinţa lui era prea profundă pentru aşa ceva, şi o înţelegeau amîndoi.

Oprindu-se în drum să-i ceară dirijorului să cînte o anumită melodie, Zack se duse să-şi reia soţia în primire. Aceasta îl abandonă pe Patrick Swayze cu o iuţeală mai mult decît satisfăcătoare, venind în braţele lui Zack şi zîmbindu-i.

– Era şi timpul să vii după mine, îi spuse ea încet.

– Eşti gata de plecare? o întrebă el, în timp ce cîntecul se sfîrşea.

Julie ardea de nerăbdare să plece, să pornească la drum cu el şi să rămînă singuri.

Dădu din cap şi vru să facă primii paşi, dar Zack o opri, spunîndu-i cu un glas senzual şi plin de subînţelesuri:

– După cîntecul următor.

– Care cîntec? întrebă ea în tăcerea care se lăsase.

Dar el nu făcu decît să zîmbească, apoi melodia pe care o ceruse orchestrei începu, în ritmul ei sacadat şi fierbinte.

– Asta, spuse Zack la fel de insinuant ca şi cuvintele seducătoare ale cîntecului lui Feliciano, care începeau să răsune în noapte. Aprinde-mi focul, Julie, îi ordonă cu glas răguşit, începînd să se mişte cu ea în ritmul muzicii.

În cîteva secunde, Julie căzu pradă vrăjii ochilor lui cu pleoape grele şi zîmbetului ademenitor. Fără să-i mai pese de mulţimea care se întorcea să-i privească, se apropie de el, potrivindu-şi mişcările subtile ale trupului după ale lui. Zack îi cuprinse talia în braţe, strîngînd-o la piept.

– Ţine-o tot aşa...

Capitolul 88

Ghemuită pe canapea, în cabina luxoasă a avionului, Julie privea în bezna de cerneală de dincolo de ferestre.

Departe, jos, se zărea ocazional cîte o lumină, dar în rest păreau să coboare printr-o sălbăticie neagră. Zack stătea aşezat în faţa ei, cu picioarele rezemate pe masa de cafea şi sacoul de smoking descheiat – ca o imagine întruchipată a răbdării mulţumite.

O urcase în grabă la bordul avionului lui Matt Farrell, imediat ce plecaseră de la recepţie, refuzînd s-o lase să se schimbe cu hainele de călătorie, dar acum, că se apropiau de destinaţia pe care încă nu i-o dezvăluise, părea perfect dispus să aştepte pînă ajungeau acolo pentru a-şi consuma în fapt căsătoria.

– Am să mă simt îngrozitor de prost, intrînd într-un hol de hotel cu rochia asta, spuse ea.

– Serios, iubito? întrebă Zack cu un zîmbet uşor.

Julie dădu din cap, dorindu-şi s-o fi lăsat să se

schimbe cu unul dintre costumele noi din valize.

– M-aş putea schimba cu altceva în cîteva minute.

Zack nu se îndură.

– Aş prefera ca amîndoi să fim îmbrăcaţi exact aşa cum sîntem, cînd vom ajunge acolo.

– Dar de ce?

– Ai să vezi, răspunse el, întinzîndu-i braţul.

Julie se mută pe locul de lîngă el.

– Uneori, spuse ea pe un ton răutăcios, nu te înţeleg deloc.

Dar înţelese curînd. Înţelese perfect, în clipa cînd coborî din avion pe o pistă mică unde-i aştepta o maşină, şi privi în jur spre siluetele înalte şi întunecate ale munţilor.

– Colorado! şopti ea, strîngîndu-şi trupul cu braţele în aerul rece al nopţii. Sîntem în Colorado, nu-i aşa?!

Ascensiunea pe drumul privat spre ascunzătoarea de pe munte pe care o împărţiseră în acea săptămînă tumultuoasă fu o experienţă insuportabil de emoţionantă pentru Julie.

La fel fu şi momentul cînd intră în casă cu Zack şi văzu camerele frumoase şi familiare unde se certase cu el, şi dansase cu el, şi apoi se îndrăgostise de el.

În timp ce Zack aducea înăuntru valizele şi făcea focul în şemineu, Julie se duse la fereastră şi privi afară, spre locul unde el construise cîndva „monstrul de zăpadă".

Zack veni în spatele ei şi o cuprinse de talie, strîngînd-o la piept, iar în geam le apăru propria imagine reflectată... un mire înalt, ţinîndu-şi în braţe mireasa.

Se priviră, iar Zack văzu lacrimile lucindu-i în ochi.

– De ce plîngi? o întrebă el încet, aplecîndu-se s-o sărute pe gît.

Julie înghiţi un nod şi-şi lăsă capul pe spate.

– Fiindcă, şopti ea dureros, cu gîndul la sentimentele care se vedeau în tot ceea ce făcea pentru ea, eşti atît de perfect.

Zack o strînse protector în braţe.

– Sîntem perfecţi împreună, şopti el.

– Te voi face fericit, spuse Julie, cu vocea tremurîndu-i de emoţie. Jur c-am să te fac fericit.

Soţul ei o răsuci în braţe, iar în glas i se simţi zîmbetul în timp ce ridica mîna ca să-i mîngîie părul.

– M-ai făcut fericit din prima noapte pe care am petrecut-o aici împreună, cînd stăteai pe canapeaua aia şi subliniai absurditatea regulilor de la fotbal, care permit un final strîns, dar nu şi un *final larg*.

La asta, Julie zîmbi puţin, dar văzu lumina focului reflectîndu-se în verigheta pe care Zack o purta acum la mîna stîngă şi-i apăsă palma pe obraz, atingînd inelul cu buzele.

– Te iubesc, Zack, şopti ea. Iubesc sunetul glasului tău şi atingerea mîinii tale şi felul cum zîmbeşti. Vreau să-ţi dăruiesc copii... şi o viaţă plină de voie bună... şi pe mine vreau să mă dăruiesc ţie...

Dorinţa începu să pulseze fierbinte prin venele lui, alimentată de săptămînile de abstinenţă, iar Zack o strînse cu putere, deschizîndu-şi gura peste a ei cu o ardoare neaşteptată.

– Vino-n pat cu bărbatul tău, nevastă.

Bărbat! Nevastă!

Cuvintele se rotiră încet prin mintea Juliei, dulci, blînde şi profunde, în timp ce mergea cu el spre

dormitorul pe care-l folosiseră împreună. Crescură în inima ei cînd Zack o luă în brațe şi se transformară în dragoste şi dorință.

Le răspunse la amîndouă cu o nerăbdare delicioasă care făcu mîinile lui Zack să tremure în timp ce o cutreierau, mîngîindu-i pielea şi trăgîndu-i strîns şoldurile spre ale lui.

Pasiunea lui fu întîmpinată de a ei, încurajîndu-l cu sărutări atîtătoare şi, cînd în sfîrşit se strecură în adîncul ei, îi învălui strîns umerii cu brațele şi şopti:

– Bine ai venit acasă, Zack.

Aceste dulci cuvinte îi smulseră din piept un geamăt gros, şi începu să se mişte în ea. Soția lui se mişca o dată cu el, scăldîndu-i simțurile într-o plăcere adîncă, pînă cînd frumusețea sălbatică a ceea ce-şi făceau unul altuia îi purtă pe amîndoi spre culmea unui orgasm pustiitor.

Îmbrățişați, sătui şi epuizați, plutiră încet înapoi spre realitate, în acelaşi pat unde cîndva nu îndrăzniseră să se gîndească la viitor.

Cu mîna mişcîndu-i-se încet pe spatele ei, Zack se gîndea la anii care-l aşteptau alături de femeia care-l iubise şi avusese încredere în el, şi-l învățase să ierte.

Bine ai venit acasă, îi spusese.

Pentru prima oară în viața lui, ştia în sfîrşit ce însemna să aibă o casă şi o familie. Julie era casa şi familia lui.

Epilog

Înconjurată de buchete bogate de trandafiri cu tulpină lungă, în toate culorile curcubeului, Julie îşi strîngea în brațe fiul nou-născut în rezerva maternității de la Cedars-Sinai Medical Center, dar pentru prima dată de cînd născuse, cu două zile în urmă, nu era atentă la copilaşul mic şi perfect pe care-l creaseră ea şi Zack.

Pînă în urmă cu cîteva minute, surorile se înghesuiseră în cameră să vadă împreună cu ea ceremonia de decernare a premiilor Oscar, iar Julie se simțea în secret uşurată să fie din nou singură. Premiul pentru cel mai bun actor în rol principal urma destul de curînd şi, deşi era absolut sigură că Zack avea să-l cîştige, nu voia să aibă spectatori cînd era anunțat laureatul.

– Uite, Nicky! şopti ea, întorcîndu-l uşor spre ecranul televizorului. Uite-i pe viitorii tăi naşi, domnul şi doamna Farrell. Iar tăticul tău stă chiar lîngă ei, deşi de data asta nu l-au arătat.

Nicholas Alexander Benedict, care se oprise din supt cu cîteva minute înainte, se supără imediat că i se luase sînul mamei lui, aşa că Julie îl potrivi la loc şi-l ajută să găsească ceea ce căuta, după care reveni cu atenția la ecranul televizorului.

„Ultimul inteludiu", primul film al lui Zack făcut după căsătorie nu numai că bătuse recordurile de box office, dar fusese nominalizat la Oscar pentru mai multe categorii, iar acum se vedeau roadele. Zack cîştigase premiul pentru cea mai bună regie, Sam Hudgins cîştigase pentru cea mai bună ima-

gine şi, de asemenea, creatorii implicaţi în multe alte sectoare, de la efecte speciale pînă la muzică originală.

Zack voise să stea cu ea şi să urmărească împreună ceremonia, iar Julie, cînd nu reuşise să-l convingă altfel, susţinuse implacabil că trebuia să fie acolo din respect pentru ceilalţi oameni care lucraseră la *„Interlude"*, inclusiv actorii secundari, nominalizaţi şi ei.

În realitate, Julie considera că aceea era seara lui de strălucire şi era hotărîtă ca nici ea, nici copilul şi nici voia lui Dumnezeu să nu intervină.

Dimineaţa, acasă la ei sosise în sfîrşit exemplarul-semnal al cărţii pe care Zack acceptase s-o lase s-o scrie, ca să obţină sprijin pentru programul de alfabetizare a femeilor.

Deşi ardea de nerăbdare să i-o arate şi să-i afle părerea, îi ceruse lui Sally să i-o trimită, apoi să-i promită că n-avea să i-o arate lui Zack, nici să-i spună că sosise. Erau anunţaţi candidaţii pentru cel mai bun scenariu original, iar Julie îşi muşcă nervoasă buza, apoi rîse încet, cînd Peter Listerman, declarat cîştigător, urcă repede pe scenă să-şi primească permiul pentru „Interludiu".

– Nicky, uite, şopti ea fericită, Pete a cîştigat! Ar trebui să-l fii foarte recunoscător, continuă ea în glumă.

Graţie lui ai singurul scaun de bebeluş din lume care arată ca un scaun de platou, cu numele tău scris pe spătar.

Pete era unul dintre favoriţii Juliei. În parte, fiindcă petrecuse atît de mult timp la ei acasă, lucrînd cu Zack la *„Last Interlude"*, încît ajunsese să-l cunoască bine, şi în parte pentru că părea să închege un fel de relaţie duşmănos-amoroasă cu Debby Sue

Cassidy, care le menţionase discret amîndurora, în timp ce încercau să găsească un final mai bun, că se gîndise şi *ea* la unul.

Înfăţişarea simplă şi studioasă a lui Pete ascundea un temperament artistic focos, şi singurul lucru care o salvase pe biata Debby de furia lui că se amestecase era faptul că lui Zack îi plăcuse pe loc ideea. Îi plăcuse cu adevărat.

Îl pusese pe Pete s-o adapteze, astfel apărînd noul punct culminant al filmului *„Ultimul interludiu"*, care-l ajutase să aibă un asemenea succes.

Discursul de acceptare al lui Pete merse pe calea obişnuită pînă la sfîrşit, cînd ridică privirea spre obiectiv şi adăugă:

– ...Şi aş mai dori să-i mulţumesc domnişoarei Debby Cassidy, a cărei contribuţie la opera mea a fost inestimabilă.

– Pete, iubitule! exclamă Julie, strîngîndu-l pe Nicky la piept. Dorinţa neabătută a lui Debby de a învăţa, combinată cu eforturile ei susţinute şi admiraţia cam şovăielnică şi instruirea exigentă din partea lui Pete, făceau adevărate minuni.

Peste cîteva minute, Julie îşi simţi bătăile inimii accelerîndu-se şi se încordă din tot trupul, cînd Robert Duvall şi Meryl Streep ieşiră pe scenă şi începură să citească nominalizaţii pentru cel mai bun actor în rol principal.

– Încrucişează-ţi degetele, scumpule, spuse Julie.

Îi sărută pumnişorul, apoi îşi strecură degetul în el şi-şi petrecu arătătorul pe deasupra, ca să-i poarte noroc.

– Iar nominalizaţii sînt...

Robert Duvall se uită spre cameră.

– Kevin Costern, pentru *„Sfîrşitul curcubeului"*.

– Tom Cruise, pentru *„Drumul spre casă"*, interveni Meryl Streep.

– Kurt Russel, pentru *„Un foc în noapte"*, adăugă Duvall.

– Zachary Benedict, pentru *„Ultimul interludiu"*, completă Streep.

– Jack Nicholson, pentru *„Pacificatorul"*, încheie Duvall.

Întinse mîna după plic, iar Julie simți niște furnicături stranii și inexplicabile în ceafă.

– Iar Oscarul îi revine lui...

Coborî ochii spre hîrtia din plic, apoi zîmbi cu gura pînă la urechi.

– ...Zachary Benedict! Pentru *„Ultimul interludiu"!*

Sala explodă în aplauze care evoluară într-un crescendo tunător, în timp ce unii dintre participanți se ridicau în picioare; camera identifică un bărbat înalt și brunet, în smoking, mergînd repede pe culoarul dintre fotolii, spre scenă, iar Duvall se aplecă aproape de microfon și adăugă:

– Din partea lui Zack, va accepta Oscarul Matthew Farrell...

Iar Julie înțelese dintr-o dată motivul acelor furnicături stranii în ceafă.

Rezemîndu-se de perne, cu un zîmbet neajutorat, spuse fără să se uite spre ușă.

– Ești aici, nu-i așa?

– Cum ai ghicit? o tachină glasul lui Zack.

Întorcînd capul, Julie îl văzu apropiindu-se cu sacoul de smoking aruncat neglijent peste umăr și Oscarul lucitor cîștigat pentru cea mai bună regie legănîndu-i-se în mîna stîngă.

– Trebuia să fii acolo, să-ți primești premiul, îi reaminti ea, dar îl cuprinse strîns cu brațul liber pe după umerii lați, în timp ce se așeza pe marginea patului. Felicitări, iubitule!

Atent să nu-l strivească pe fiul său adormit, Zack își sărută soția pe gură, apoi pe obraz.

– Sînt exact acolo unde voiam să fiu în clipa asta, îi șopti el tandru. În singurul loc unde voiam să fiu.

Julie îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetelor.

– Nicky și cu mine sîntem foarte mîndri de tine, spuse ea încet, iar Zack simți usturimea neobișnuită a lacrimilor, în timp ce-i privea fața strălucitoare și pe fiul lui cuibărit la pieptul ei, cu pumnul mic pe un fald de satin al capotului.

– Adoarme, spuse el, cu glasul îngroșat de emoție. Să-l pun în leagăn?

– Poți să-ncerci, acceptă Julie, dîndu-i cu grijă copilul adormit.

După ce-și culcă fiul, Zack își scoase din picioare pantofii lucioși și se întinse lîngă ea pe pat, cuprinzînd-o strîns cu un braț.

– Îți mulțumesc pentru fiul meu, șopti el.

Și, întrucît emoțiile păreau periculos de aproape în seara aceea, se uită în jur după ceva care să-i distragă atenția.

Privirea i se opri pe cartea pusă cu fața în jos pe noptieră, și o luă s-o vadă mai bine.

– Ce carte citești?

Julie nu voise niciodată s-o discute cu el, în tot timpul cît o scrisese sau în etapele de producție. Zack era un profesionist exigent și se temuse că orice critică din partea lui ar fi riscat s-o descurajeze sau să-i provoace panica. Dar momentul adevărului sosise, așa că trase aer în piept, nervoasă.

– E cartea mea... un semnal, abia ieșit de sub tipar. Sally mi-a trimis-o azi-dimineață.

– De ce Dumnezeu nu mi-ai spus? întrebă el. E foarte emoționant!

– Fiindcă era ziua premiilor Oscar şi nu voiam ca nici cartea, nici altceva să-ți distragă atenția, nici măcar pentru un minut.

Mişcat de preocuparea ei inutilă, Zack studie coperta, iar Julie îi urmări prima reacție, cu un amestec de neliniște şi nerăbdare.

– E foarte frumoasă, spuse el hotărît, ținînd-o la distanță şi contemplînd trandafirii înfloriți gravați în relief pe un fundal de marmură roz.

– Cum ți se pare titlul?

Zîmbind, Zack spuse:

– I-ai zis *„Perfect"*.

Julie dădu din cap.

– Îmi place, surîse el. Cum ți-a venit?

– Asta a fost partea cea mai simplă, şopti ea, ridicînd ochii spre ai lui. E povestea noastră, dar în carte este vorba de fapt despre tine.

Zîmbetul lui Zack pieri, iar în piept îi explodă tandrețea. O cuprinse în brațe, îngropîndu-şi chipul în părul ei şi ținînd-o strîns.

Îi stătuse alături cînd lumea îl stigmatizase ca pe un diavol, îl dorise cînd el nu avusese nimic ce să-i ofere, şi-l învățase virtutea iertării.

Se bucura pentru victoriile lui, îl susținea cînd avea dreptate şi i se împotrivea cu îndărătnicie cînd greşea. Îi reinventase viața şi i-o umpluse cu sens, voie bună şi iubire. Iar apoi, îi dăruise un fiu.

Îşi reaminti cuvintele poeziei pe care i-o dedicase Debby Sue Cassidy:

Mi-a fost ruşine,
Acum sînt mîndră.

Lumea a fost neagră,
Acum e strălucitoare.

Mergeam cu capul plecat,
Acum merg cu capul sus.

Aveam visuri.
Acum, însă, am *speranța*.

Mulțumită lui Julie.

– Nu plînge, iubitule, şopti Julie, uimită de umezeala de pe obrazul dur care stătea lipit de al ei.

Arcuindu-şi mîna pe după ceafa lui, ca să-l tragă mai aproape, îl tachină cu voce tremurătoare:

– Încă nu mi-ai citit cartea. S-ar putea să fiu o scriitoare mai bună decît crezi.

În toiul unuia dintre cele mai înduioşătoare momente din viața lui, Zack izbucni în rîs.

Sfîrşit

Zachary Benedict este un celebru actor și regizor, a cărui carieră încununată de glorie și bogăție se spulberă cînd este condamnat pentru uciderea soției sale.

Evadează și în fuga lui disperată o ia ostatecă pe Julie, o frumoasă profesoară dintr-un oraș de provincie.

Julie este indignată, precaută și încearcă să ignore vocea instinctului care îi spune că Zack este nevinovat...

„***Perfect*** este un roman dens, de acțiune, plin de dorințe și de pericole..."

New York Times

„Cu șapte milioane de exemplare ale romanelor ei romantice tipărite, Judith McNaught știe câte ceva despre iubire... ***Perfect*** este o escapadă romantică toridă."

Dallas Morning News

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 24,90

ISBN 973-87878-0-7
9 789738 787803